

774

KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA

B. 182.

כנס זיוה אליו ממנו מתנתקו
כנס זיוה אליו ממנו מתנתקו

4
4
4
4

דרד אמונה

Comisus J. me Laurentii Langueilli 1575

כתיב יצחק זקוק

אדם דעלף ובלוים
קמן כתיב סגור סגור סגור סגור סגור
אדם דעלף ובלוים

המחלקה

המחלקה

80

אברהם בן לאהמי אבי הה"ס נזכר בן
 כיבדי וחסד' למען דעת כל עמים
 ולאומים כי הם בקרא עלינו דרך חכמות
 רמות סכלם מתאמות סחר לו ית כחירה סכלית וכפשיט כ
 במעך הדומה בדומה סולחים בשמים סכל מפביל ומוסכל
 אולם טהור לב לא אל סחן עושר וכבוד והצלחות מדומות
 הרחוקות ממדות ומציאות מוסף חסד לזרעיו וכדקתי
 ביד יי כוד שלמות הנכחי לטוב לבו כל הימים
 זו תורה וזו סברה בפסה ברורה אלס אברהם למען
 הייא יי על אופסיו וקויו הטוב כמה שהוא טוב בלתי תלוי
 כי כ"ג צמי היה כפסה ולתת על דע כרוכים היום וכל יום
 ימים ברכה ערובה ככל בלמו שלימות הכלם והדמות רמות
 מהוא מופשט מחסרונות ומימות השאיר אחריו חיים
 כצחיים בין העומדים חנות פעולות כפסכות מוסתיות
 ודעיים טובות הפשיט ממרוס קדשו לאיבעל יי מופיע ורב
 מוסת כלי גאלס תורת אמת קבלו מפייהו פת אל פה לטון
 פדרכת גדולות כעמי דרכיה דרכי בועס סלולות המעשים
 פס לה עלילות למען אשר יצוה מצוה רכה באסכה וחס
 יי הוא האלהים כחר בישראל גוי אשר בהסכמה סחירה הער
 העיד כנו באחרותו שלימותו יחד ונהיה תמים וטלמים ס
 היאורים השרירים והיו לאחרים מנד סורה המאירה
 שהמזריה כוזה העולם הפכלי עולם סכלו אורה תשליך
 מפימים לקח טוב פורחת בן רטוב תיולה מקטנה האדם ה
 היעלה מעלה מעלם ישיכהו אל המקום אשר מוצב בו מוצג
 למען פמו הגדול אשר גייה אור מאיר ומזייר הבה
 בשמים ערו וכפמים הוא כהיר ממוגה גברו עד מקום סיר
 השכל סכאל מנצח ומפס ישר ביי המשינים ממעין האמת
 והשלום הסנה וחסלת וכדעת ועל ראש הרמיכות וההטעאר
 פס ישר עטרת חכמים עלוה ובקעת ולב יטלים חסדנות
 מועט סבות כחרבי סלופה להמק עליהם תקופה ופסע איכנה
 פוסעת למען סחרו ואמתו למען ידעו ויבינו פס ביצרת
 חבתה ותכנס הצדק אזור מתבישם וה אמונה האטיל מעלמו
 ואלמו תורת חסד על לשונה סן וכבוד היא תפס אור על
 המדעים הנוד על אפס והמזידים על ידיה אין חוליה
 תמאיתיה אין פונה פה כמדבר על לבו כקי וכר אין
 דוון כצמחיה אין כוטל אשר לא יקומן מיליה מנשי
 הזכה למען ירכו המוסכלות והפסעת החסגית המקיימות
 בפס עמל המוציאות מן הכחיות אל השעילה הגדיל יי כמו
 עבות חזרות למעלה וכל הקירה מכלי עמל ולאות לתת
 לבו מציאות ולהאיר עיני עורים בצורים מהכיט ככה האמת
 לא יתאיו רואים ואיכס כראיס לתת לפתאים ערמה ומזמה
 פאיק אגרו ומה על פיו סיתה מותס למען כחס ער
 ופגע לאסיפת הסכות המונעות ולכעבור תיה יראת
 ההעבר דכוק על פני בני חסדיו ועבריו בס את הולם
 פטרות הזמן המעוררות והמחסיכות הסוכות ומחריבות
 פניי העין סאיכומי מחלי מופי בתן כלכס לכ טסור כעכס
 השמים לטוהר כוין פתיח ליה וצוהר להראות לעלות ולראות

אמת אמת אמת ואמונה דת נקבה למען אשר לא ירים
 איט את ידו ותמ: כעס חמודו בחיים חתן ככל כפס ומוארו
 למען פשיט תכלית הכריאה קרא עלינו את כל הקריאה קול
 קורא לה ולסדרין ולהשיר קול לו קול אליכו לחיותכו ביום
 קול ברמה העכס והכמה להכל דמה מאת כורא ואיט ולן
 עבות גבורה מן הכהמס הסטורה תקכוסו על הסה תמים ד
 דעות רק ספת זה כעות ער תאות גבעות למען סכיל
 אוקכו מירי אכיר הרועים רעים וחסואים מתרד פלאים מ
 ומקום ספסחלים יוכו מכאובות וחסואים ורך ישר לחצר מות
 בלמות זלס סרריס המה הגבורים האיר זורח א רח סלולה וגס
 דלה לתל לשום פסלים למ וס המעלות להס ות כפפות בראות
 המתרגשות כמלחמת ההרגשות יטיות בס חרות ככח מול
 מורחו של עולם ומעמידו על תלו איט ויחם לבי מעלנו
 למען ירושלם ועמים ולאומה סוללות גולס וסורה בין הכור
 זכירים כירבקים לקחה מאת יי כפלים אחד המרבה ואחר
 הממעיעו וכלכר סי כוין לבו לשום פמים חסכו סרואות
 בארוכות בארץ תלאכות לב ככיס על אבות יסכלו מכאובות
 באאוף כביס עזובות ותלס ארץ מגוריהם להכיל חכמת אמת
 באמינה לזוהר אורא כפתורים ופרהיה בגרים אין פנים
 כפנף כפף פס פחרו פחד נלילות אין דועה ואין מקן מנין
 פחרכי פתכונה אין פונטה פס ומככף ליות על על
 ראשם כסוק אל פכה העיר הונה למען למוג לכ
 טהור לא קרה ולס פכה פס לסכה למען לא ילמדו דרך
 אמונה דוד טהור בעיני כל מעימות כחר חרבות פניו
 לגר בארץ ימנאו קרית חנה דוד הוללות וסכלות פתיק
 על יד ימים לשבעת האכנים פאלס פלמים פתן פתרוכים
 ילכסו ככסה הניקו גריתן מוץ ככרי הולך פריי חלכמו
 יערו חטאת קסס לתל אכירים עובדים עבודת משה כיוון
 במסמכה הכל פיהס סל תיכיקות יין המסכה מכלתה ל
 למסמכה קטני אמנה למען זאת ועוד סכורס
 אחרות לא יכילס ספר ולסן אף לחסון סמתי כפסי ככפי
 גאקלעכה בתוך קלע העיון המרבי בלתי מצורף אל חיוון
 ומסקולת פרכוס ההצלחות המדומות סאריק חמות וארס
 אף הפעס כפעס כפעס אעלה על מוסתי שלימות תו ס
 תימיה ארומס לכאר ולהגריה עד מקיס פמאכי מניע מהות
 האמונה הסתובה לבית ישראל אנשא לסראות סעמים
 זה אריס תכלית השלימות כבייר והאמות ינא מנין גניה
 הק לה אשר מסמים קבלוה סס המה ככאים וחזים פונים
 ועיכס פח אחר דרך מלמדס הראשון מבחר הנולדים
 להיות היהודים עתידים יושבי על מדין היודים עת דודים
 למען סיתי אותהי מדרכות גדולות וכצורות דורכי
 מהלך הס יירה המופתית כפי הסכל איט איט כי כטטה רוחו
 וגס ותו פתי יאמן אמונה תמימה כפי המסופר אכלו יסמר
 פן ואל יורה חני סבלותו כ סקר הוא דובר לא הכין סמועה
 והיה רק וועה אל הכסרים הוא כנפל סו זא פל חוד
 כל ידו ותתסחו ככגרו כגד כוגרים קול פס יס כאגיו
 ועיכיון לא חלקלו כביכה לא עס כיהת הוא בין ב

בין אחים אחריו לו משאנת כולו ומדוחים למען יספיק
 הקירא כהרים לא יועיל הן אחרות חכמה ומחמה לאיש
 אשר דרכו כשני ה מראות בהדר סברי החכמות העיוניות
 ה אמונות עני מרכז הציון הכללי לא ידע ואשם בהפנתו על
 לחיי אמתות מחמדי וסדרי לא יעלה ענ בנותי חקרתי ח
 וחברי והיה פרוי למחבל לעוף השמים אם ומים ומשמן
 בסרו ע כר שארו טענותיו והיוותיו תולדותיו למשפחותיו
 למען אחי ורעי יודעי כינה נערים חונקים כבוד לטכום
 ומחבלים אור פעלם לא פתה לכם על דברים בלתי מפורדי
 או מחבלגי העמיקו טרועו עד מקום פיר החקירה והמופת
 מביעים מתבועשט והתקפה וכפעל חמתם מכישים
 הרואים יקר תפארת גדולת אמונתם כשיאים לאמונתם
 חובר ספי זה דרך אמונה אשר כמנו קראינו ירתנו אף
 עשיתיו אחי אחי המתפלל א שכ ממעל היה כחברי להתחיל
 ולהשלים והין מכלית יתן מכה לחי תחת רדפי טוב לא ד
 יעבתי אצר יגדני ית יה עם פי וקולמוסי ושוני ומגפי ומכופי
 אמן פלה

דרך אמונה בחרתי משפטך שויתי
 באו שערו בתורה חצרותי בתהוה
 פתחו שערים ובא גוי צדיק שומר אמונם

השער הראשון

חכמים רבים חסדי היות הפעולות האלהות בלתי כפולות
 נתבלית אבל הם כעמות ונח תקבלית כלל וכבר
 העליב גוף הדורש סתם וז' פקד יג מחלק שלישי
 עם שהוא עמוק ההכנה ולענות החכמים החסידים זה
 הוא הם רבות בכללות בפני סוגים הראשון מחד הפעולה
 ותפני מחד הפועל הראשון אמרו פעולות השו רחמי
 סתהייבם שלמות כפנותו מכל וכל אומם הדברים הספיעלי
 לתכלית אינם שלמים כעבנות אם כן הפעולות האלהיות אי
 אינם לתכלית הקבאה מזה הקצו מכוחות כעבנות
 והיא הקדמה מסריות מטובות עם סקרה היותה תולדת
 מופת כמו שיארו החכמים החוקרים הגדולה תתבאר
 מטובע וגדר התכלית כמו סגדנו החכם כמני ממה שאחר
 והוא היותו מנסים הפעולות תגבילן ואם הן הפעולות
 האלהיות לתכלית היה התכלית מנסים הפעולות שהן ומגבילן
 ולא תהייבם שלמות בעצמן התאיצתו אם כן התקדמות
 ותתחייבה התולדה העפפה הסטית אמרו אם היה האל
 ית טועל לתכלית היה טועל חסר חכל
 אינו טועל חסר אם כן לא יפעל לתכלית והפחות הכתף הוא
 ידוע בעצמו אומם דבקות הקדום כנחמד יתבאר
 פן כל פועל לתכלית לו פנה כהבעת התכלית והגעת אותה
 התכלית הוא שלמותו וכל מי טלוי כונה אם כן יסגם הית
 בחקו הדרון אם לא ידע אל אותה התכלית אם כן הגעת

איתו התכלית הוא מנסים לטועל ההוא וזולתו הוא חסר
 אם כן כל מי שיפעל לתכלית הוא כועב חסר כי כל
 דבר אשר יעלם בדבר אחר הוא חסר בלי הסק כאלו נמצא
 לפני ידיעות כוונות בחק הפכל האנוסי המיוחד לידוי יא
 ולחושבי שמו האחד היותו ית בלתי טועל ברצון כי
 כל רוצה כפיצול מה הוא רוצה וכוונת אותה לפלמו תכליתה
 דהפטי היותו ית בלתי יודע הלכיים המחזים ונס לא
 הפרטיים וזה כי הדברים אם הם מוטבלים המוטבל
 מפלים למשכיל והמפלים הוא יותר מלם מהנסלם והיות
 לו הוא ית אם היה יודע המצאות ופרטיהן חסר לפי שהוא
 יפעלם כהסבלתם על דרך שלמות המפנים התכלית בתכלית
 אי לואת יחלק זה הדבור כפני חלקים ובראשון התד הספק
 הראשון כפני הימר הספק הסני ואומר שהפועלים
 אשר עליהם יפול עם הפועל באמת הם המה שני חלקים
 הראשון פועל בטובע והשני פועל ברצון הנה הטועל
 בטובע יסדר מהיריעה והידוע כי לא ידע בדבר טיעפת
 כי האם כשיחמם לא ידע ולא יבין הדבר אשר יחמם ואין לה
 ידיעה כחחום הפונקד ממנו בטובע והפועל ברצון
 ידע הדבר אשר יפעל כי כאשר ידעה ראונו לעשות דבר מה
 יחכר עשיינו ועשהו הנה לו ידיעה בפי על שהוא בלי ספק
 וכפעל גם כן גם הפועל בטובע יפעל הספק הראשון
 לכר ולא יפעל שפני כי אם כמקרה כי הנה האם יחמם לגד
 ולא יקדר בעצם אבל אם יקדר הנה הוא במקרה כמו מקדרי
 עצם הכמר הכלי אשר כהתיכו הלחות המוטבע בעצם ההוא
 יתקדר אומם הפועל ברצון יפעל בעצם השני הפכים
 אחר שהרצון הוא הסכה הפועלת ולה הפנה ורצון אשכדית
 ומפני הפכים ומה רכבר מאמר לול מכארים זה כמרק
 ראשון מכתובות אמרו מאמר זה תוארו דרם נח
 קפריא גדולים מעשה צדיקים ממעשה שמים וארץ ראלו
 בת גסה שמים וארץ כתיב אף ידי יסדה ארץ וימיני ספחה
 שמים ואלו במעשה צדיקים כתיב מקדם כן כוכבו ידך
 הסינו בבלי אחר ול אייא פמו והא פתיב ויבכת ידיו יצרו
 ידו כתיב והא כתיב יצרו יצרו אטבעותיו של הקשה
 דכתיב כי אראם שמיך מעפה אטבעותיך מה אכתיב
 ומעשה ידיו מגיד הרקיע ומאי פתי מאר עד כאן לטון הראשון
 מי מגיד הרקיע ומאי פתי מאר עד כאן לטון הראשון
 וכופתם לתת עליו ולפעולות הדנוניות על הטעולות
 אטבעות וכבת זה היות להם יכולת לעשות ספי הפכים
 ולזם אמר גדלים מעשה הצדיקים והם הפעולות הרצופות
 כי הצדיקים הם נדיקים כאשר יפעלו פרנק לא זולת
 מועפה שמים וארץ ולמה הפעולות הטבעיות אשר הם
 מועפה שמים וארץ ונתן הסכה כי במעשה שמים וארץ
 והם הפעולות הטבעיות כתיב ידי יסדה ארץ שהוא יד אחד
 יימין אחד להורות כי הטעלית הטבעיות יפעלו פעולה אחת
 והיא אחר מההכבים לא זולת אומם כפעולות הצדיקים
 אמר מקדם כן כוכבו ידך כי הצדיקים הם אשר עשו המקדם
 ואמר בהם ידך להורות טעלה פעולות ספי הפכים
 ויחיה אותם אל הא ית לפי שהם סבת הסכות כי לא ש

כי לא יתעלו טבעי הדברים בלתי רצונו הדבק עמם
ואחר כך השיבו בבלי אחד שהיה מכולכל בזה הדבר
סרחה כי כבר יפעל בטבע שבי ההפכים אמר והוא
כתוב ויבטת ידיו יצרו אש כן כבר יאמר ידיו פס ריכוז
גם כן בפעולות הטבעיות והשיבו כי ידו כתיב וזה כי יקרא
ידיו לבעביר אשר כבר יפעל ההפך שבי במקרה
אבל בהתייבה ידו כתיב להצרות כי הפעולה האחד היא לר
בעצם והשני במקרה ולפי שהמקרה הוא יותר קרוב
להיותו עם מהותו ענין לזה אמר כי יקרא ידיו אבל בכתוב
ידו כתיב ואחר כך השיבו יצרו ופי' יצרו אצבעותי
של הבה' רצה בזה כי הסכות המחייבות הפעולות
האצבעיות עם חרונן האלפי הרבה בהם הם התבונות ה
המחייבות אשר הם רבות וכבר התבאר בחכמה העיונית
פי הטבע הוא מורדד ומיוסר ממניעי הגרמים השמימיים וכי
התבונות השמימיים כינו המקבלים עם חלוטן ולזה הביא
ראיה מאותה כי אראה שמיך מעשה אצבעותיך אחד כך
הקשה מאומרו ומעשה ידיו מגדד הרקיע שיראה היותן ה
פעולות טבעיות והשיבו כי הפעולה הטבעית אשר לרקיע
פוחא המטא הוא מורה הפעולות הרנוניות של דיקים כי
כשהם פלמות ימטיר הרקיע וכשהן בהפך לא ימטיר והוא
פי' כאלו ואלו רצה להו' יענו כי השמים גם פעולותיהם
רעיוניות ושראשון ין כראת ולמרות כי הפועל
טבעי יפעל ההפך הרחוק בעצם והאחר במקרה אמרו
בבראשית רבא במ"ז שהשליך כבוד הכתר הרשע לחכמת
מיסאל וצוריה לכסוף האש עמר ויקמי שר של ברד לפני
הכה' וז' אמר ליה רבנו של עולם אלך ואכנ את הכסוף וחיל
את חזקיקים עמד גביאל שר של אש ואמר אין כבודו של
הצדקתי כדך אלא אני שפי שר של אש אלך וחקרתי אכחזן
ואכנן מכפנים ואב לאת חזקיקים הכה כי גביאל שר
של אש הוא כה' קריתו מכחזן יחום בעצם ויקרד במקרה
וזהו כפנים כי כמסא החום אל חזן יסאר הפנימי קד והוא
במקרה הגה כי הפועלים שבי מינים מין פועל בטבע
ויפעל ההפך הראשון בעצם והשני במקרה ומין פועל
ברצון ויפעל כ' ספסכים בעצם כפי הרצון אונס ים
לקחת חכמי המחקר מין אחר ג' מפועל ויקראוהו פועל ג'
בחיוב והוא מפועל אשר יפעל פעולתו לא ברצון ולא בטבע
אבל מין זה אחר נמוכע מפנים עם פניהם כד מה והוא
מפנים עם מפועל בטבע כשיפעל ההפך הראשון בבלתי
פכו ויפרד ממנו כשהוא יודע ומשיג פעולתו והפעל
בטבע כפרד מהידיע והידוע ויסכים עם הפועל ברצון
במסא יודע ומשיג פעולתו ויכדל ממנו כשאין לו כוח ולא
פכו ויקראו לזה פועל בחיוב ואמר כי פועל הש' הוא עו'
הצר כי הוא אינו פועל בטבע לפי שהיה חסר הידיעה וגם
אינו פועל ברצון כי יהיה לו כוח ויהיה חסר אש כן הוא
פועל כפי חיוב מצותו המחיי' פעולותיו באופן שהט כרדך
התחייב האור מן השמש אש ה' השמש יודע משיג פעולתו
ומתהיה יריעתו סבת פעולתו כן הש' יודע פעולותיו או
יריעתו סבת הפעולות והש' אבל זה קדעת הוא כפער

מחייבה והוא הפך המחייבה והיה כי כותפל הקורד כלל
לא יהיה איפשר אכלו חרום העולם וסכו הטבעים כופליות
ותשבת המטבח והעונש והגמול אחר סבל הדרכים מחייבי
מעצמות השכה האסונה לזה ראוי לפרחיקו ולכאס פקדותו
והראשון ולפתח דלת ונתן מקוט לחלוק עליו אשר לזה
אב' אמר כי הדבר מחייבי מעצמות דבר מה הכרח ר
פתיחם וירמא באי זה ערך אל הסכת אשר מוטב חייב
כי אש תתחייב האורה על כד החיוב מעצם השמש הפס לו
הרמות מה והתחייבות עם עצם השמש והוא מבאר כגלה
לקוח משרשי ספלאופים ויסיכמו עמם הנביאים ובעלי
התורה ש'ין ערך ויחס לשום כמנא עם הש' אש כן אי
אפשר שימכו מוטב על כד החיוב וכבר אמרו ז' ממחתי
ראשון כבר אשית רבא מבאר זה בפשה סברא הבה' את
השמים היו מתחין והולכין עד סגער בהם הבה' סכאמר
עמודי שמים ירופפו וגו' הורס כי השמים אש היו ככראים
מרוח פי של הבה' כפי יכולתו הכלתי בעל תכלית שהכרח
היותם מתחיים אל כלתי בעל תכלית אלא שהרצון והחכמה
האל' יתחייבה כמותם וברלם בזה הערך והמדה הידועה
אכלו ית' שהיא הנאותה לקיום עולמו ועשות רצונו וחפנו
אשר אין לשכל האנושי מציא להגביל זה ולתת הסכם עניו
ולזה אמרו רבותינו ז' במסכת חגיגה אין שואלין מה למעלה
מה למטה מה לפניו מה לאחור וכל מי שלא חס על כבוד ק
קצו רחמי לו שלא בא לעולם וירנו שאין לשכל ה' כו' י
מכור להמנא טעם וסכה למה השמים באו אתו כמות והגבלת
אל שואליו סזה בא וכאפע בחיוב מן הסכה הראשונה שאם
כן יתנו ערך ויחס בין האסוכב והסכה והכאירצון
הסכה בלתי בעל תכלית יהיה המסוכב אש כן בלתי בעל
תכלית והוא סקר ובהפך כי האסוכב בלתי תכלית תהיה
הסכה אש כן בלתי תכלית ואז לא יחופ הסכל החוקר על
כבוד קונה השמים וראוי אש כן שלא בא לעולם מי שלא חס
על כבוד קונם שמים וארץ עב' שיש לי בזה המאמר פירוש
אחר תשמענו במאמר שני כשער פני ממנו הנה שאין
ערך בינו ית' הכלתי בעל תכלית וכן בדוא והכלתי תכלית
בפוס כד אשר לזה לא יתחייבו ממנו על כד התכלית אמר
הכניא יסעיה ע'ה' תלא ידעת אש לא שמעת אלהי עולם יא
וכו' ירצה כי אשפר סודעיה בקבלה גם החקרה תסיג
זה הד' ור הדרוש והוא האל ית' הוא אלהי יכול וקדף על
המציאות והוא כורא קצת הארץ כלומר סברא העולם בעל
קצוות והוא היותו בעל תכלית רצון העולם הטבעל קצוות
ואין זה ללאותו ומעוט יכולתו כי לא יעף ולא יגע אחרי ס
סיד יעני אשר הוא עצמו הוא כלתי בעל תכלית וזהו אין
חקר לתוכתו ואש הפלא ואפאל למניתי החיוב אחר
שהוא ית' בלתי בעל תכלית ביכול וכח למה הוגבלה תנועת
הגרם השמימי אשר יגיעה הוא ית' ככחו הכלתי בעל תכלית
אל שתלם ככד' פעות ואצל ז' המוסר מן הזמן תגבל
כחו ואש יענו ויאמרו כי זה לקיום המציאות שאם היתה
יותר מהירה יפסד העולם ויחרב מההסתמה הסודפת כמו
שהשיב ז' אשר במאמריו הטבעיים

הטובים עייש זאת המעשה אכחז על חזמת בה קורמים פלם
 כן תהיה ההגבלה הזאת בהגבלת מבטל לא על דה החיוב
 אבל בכונת מכונן אשר כיוון זה לתכלית קיום המציאות
 והוא מהות הרצון לא השפעת החיוב סוף דבר אמרנו
 שהנעתי ית' ככ' פשית לא פחת לסבס מה תהיה מה
 שתהיה הוא מורה היותו מניע על דה הרצון כל ספק לא
 סיכס בחיוב אמר הכניח פלן מרופ עיכס יראתי ברא
 חלה וג' ירנה כיוון התנועה השמימי ית יודע המניע
 היותו מניע ברצון והוא היותו ברא ומחדש והוא - או מרופ
 עיכס וראו מי ברא חלה כי הכניח לא תבזיר בזלת ד
 המעל הרבני וזה כי הוא המניח במספר מוגבל וקרא
 להם שמת שחס היה על דה החיוב אל שרמו אליו ית' לא היה
 להם מספר מוגבל אבל היה בלתי בעל תכלית ולא היו להם
 שנות כי הכלתי בעל תכלית לא תקיף בו הכרה ויריעה
 ועוד כי כחו בלתי בעל תכלית זה אמרנו מרוב אוכס
 ואמין כח אל שהיה ראוי סיכס השמים בתנועה היותר ה
 נחירה שאפשר שתצויר ויניע בתנועה מוגבלת בזמן אל
 שאיני זה המציאות יתקיימו ולא יעברו וזה אמרנו איש לא
 כעדר שזה כלו מורה היותו מניע בהשכלה וכוכה ורצון לא
 בחיוב בזו ארמו הם ואפשר שירצה לכאך הקשר בין
 אישי זה המציאות הסבל אשר הם המים וכפדים וישי
 הככבי נרמי השמים שהם קיימים באיש ואני שזה ההשאר
 אשר כאלה האישים הוא מרוב יכלתו ועוצם גבורתו הכניח
 זה אמרנו מרוב אוכס ואמין כה אשר לש' נגלות ונכרת
 בגרמי השמים לזה אין שום איש מהם שיגיע כעדר אבל כל
 איש ואיש קיים באיש ואפשר שתהיה תשובת שאלת שאל
 עליה תפלוסוף היא למה לא כמכאן שמים או כוכבים יותר
 ממה שהם שנים מנצאים ואשוב כי אם כמכאן זמן מה
 ואח' כעדרו היה מקום לשאלה אבל אם לא המצא יותר מעולם
 ועד עולם אין מקום לשאלה זו וזה אמרנו איש לא כעדר
 שלא כעדר מהם שום איש אל ששאל מה היא הסבה שהיא
 ית' רב אוכס ואמין שלא ברא כוכבים יותר או שמים יותר
 ואפשר שרנה הכניח לכאך היותו ית' ברא ומחדש המציאות
 ומניע התנועה השמימית בהגבלת כפי רצונו עש היותו
 הוא ית' בלתי בעל תכלית על פני מיכס מהכלתי בעל כ
 תכלית והם בלתי בעל תכלית בחזק ובלתי בעל תכלית
 בהתמדה ובחיוור זה כי יכולת הש' הוא בלתי בעל תכלית
 ביכולת כי הוא יכול על כל הרבי' שיפלוסם היכולת עליהם
 אמר שאין שום דבר שימנע מיכולתו גם הוא פגמי בעל
 תכלית בהתמדה כי יש לו יכולת להתמיד הרברים אל בלתי
 בעל תכלית ואלו הסני הכדלים חכוארים כב' ת' מהיכולת
 הגשמי כי איש מה יהיה לו יכולת ענוס לפעול דבר מה
 אמנם לא יתמיד באותו העמל ובאותו היכולת כי אם זמן
 מועט ואיש אחר יתמיד זמן רב באותה הפעול' באותו היכולת
 כן יתחס לאל ית' יכולת כב' ת' בחזק ועוצם גם בלתי כב' ת'
 בהתמידו פעילותו זמן כב' ת' איש ירנה וז' מרוב אוכס
 ואמין כח הוא הכב' ת' בחזק ואעפ' כ' הוא ברא קשות האר'
 בהגבלה ואמין איש לא כעדר שהוא ית' איש באמין איש

מלחמה לא יעדר אבל יתמוד מציאותו וכחו אשר הוא עצמו
 אל כב' ת' ולפי שזה הדרוס מעולם וכאז' לטכ' בו לש' י
 בתוארי שלמותו אכאך איך דוד המלך היה מהללו ומשכח
 לש' להיותו כב' ת' באלו הסני פכים כאלו מומור המיוחס
 אליו תהיה לדוד ארוממך וג' גם כי בו הוליד דרשנו לבלתי
 ה ותו ית' פועל בחיוב והלא ממאמר ד' עליו באמרום
 כל האומר תהלה לדוד בכל יום ג' פעמים מונסח לו שהוא
 בן הע' כי בקרוב מזה הלסון אמר הפילסוף באשר חלק
 חכב' ת' אל אלו הסני פכים המוכרים כימי שלא ידון זה יעדר
 ממו חלק גדול מן ההצלחה האנושית שמוסך מזה כי מי
 סידעו יסיג חלק גדול מן ההצלחה האנושית וההצלחה
 האנושית היא ע' בלי ספק והשלמו ד' בסוגיית הגמרא
 בשאלו מ'ט ותיא שאלת הסבה למה ה זה המומור כ'כ'
 מעולה שהוא פתח להשיג הע' ואמרנו חילמי' מוסס דאית
 באלפא ביתא כימא אשרי תמימי דרך דאית בתמימי אשרי
 ואי משוס דאית ביה פתח את ידיך כימא הלל גדול דכתיב
 ביה מותן לחס לכל בסר אלף דאית ביה תרתי רצו באמרום
 אי משוס דאית באלפא ביתא כי אם סבה מעלת זה המומור
 שהוא באלפא ביתא כלומ' שאין שום דבר ולא שום פעולה
 אפשרית להמציא מציאות באי זה אופן שתהיה כגדרת כ
 בגדר הפעולה שלא יהיה הוא ית' יכול צליק והוא דאית
 באלפא ביתא כי כל מלה ודבר מורה על פעולה באי זה
 אופן ות' מן האלפא ביתא שיאמר הנה הוא ית' יכול עליה
 והוא הכב' ת' בחזק ואמרום ואי משוס דאית ביה פתח את
 ידיך וג' הוא הכב' ת' בהתמדה כי הוא ותמיד המניע
 וקיימם בהמציא להם ד' שמוסס והשלמו דאית ביה תרתי
 והוא פי' המומור תהלה לדוד וג' כלומר זאת היתה התהלה
 המורגלת אשר דוד המלך היה רגיל להלל בה לש' בתוארי
 שלמותו פעולותיו הכב' ת' יורה על ש'אית היא כוכבו מהללו
 ל' ית' במלת עולם ועד ש'ל עולם ועד כב' ת' בגרם הכב' ת'
 בב' מ'ס' השמע שתקח ממוכו חלק ועד תוכל לקחם חלק אחר
 ואחר אל ב'ת' זהו עולם ועד כלומר עולם ועד ולא א' ארוממך
 אלהי המלך שאתה יכול ומלך ושמוך ומהותך אברכה במלת
 עולם ועד והוא הכב' ת' בחזק כדרך שם הלוח הכוכ' בסמוך
 הכגור מן א' וגם שם המלך יורה זה באשר דבר מלך שלטון
 וכו' עוד המשיך הכב' ת' בהתמדה ואמר בהל יום אכרכה
 ד' בהתמדה וז' בכל יום שהוא ההתמדה והשלום כב' ת' ואמר
 ואהללה שמך לעולם ועד אחר כך עב אל הראשון ואמר גדול
 י' ומחולל מאר וג' זהו כיאור איך הוא ית' כב' ת' בחזק
 ולפי ש' גדול י' ומחולל כש' המשיך אחריהם מאר אל שאיפשר
 שינכך כי הוא גדול ומחולל כעדר לבדו ולהלל אחר אבל לא
 בהלל ליה תשלים ואמר ולגדולתו אין חקר כי אין לחקור
 בגדולתו כנגד גדולת מי היא גדולה אבל הוא גדול בהללו
 מכלי חקירה וערך ומיוון ואמר דוד לרוב יטכח מעשיך הוא
 המין הסני מן הכ' ת' בעל תכלית והוא הכלתי בעל תכלית
 בהתמדה יורה עליו אמר דוד לרוב יטכח ואמרנו ובגדולתך
 יגדו רמוז לעולם השכל אשר הוא פועל הס' מתמיד ומורה
 על הכלתי בעל תכלית כמון מקדאם במקום אחר בגורי כס'

כח עושי דברו סלל היותם נמצאים כדלים מחומר ע
 וכולת בחיות כלל והוה בכור- כח פה גבורים על הכח ואז
 הם פעל כלי ספק ואמרו הדר בכור הודך רומז אל הגרמים
 השמימיים הנקרא עולם הגלגלים אשר אמר עליהם תהיה
 הודך על השמים ואמר כי השמים יגדו יכלתו הכלתי בעל
 תכלית הנזכר ואמרו ודברי כפלותיך אשיחה הם הם
 הנפלאות הפעולות כנו וכזה המציאות השפל ממנו ית' בכל
 יום ויום המורות על יכולתו הכלתי בעל תכלית ואמרו ועוז
 כוראותיך יאמרו תוא הכלתי בעל תכלית בחזק וגדולתך
 אשר כונה הוא הכלתי בעל תכלית בהתמדה אשר ממנה יש
 האדם יותר אחר כך ביאר המפורר איך ומה ימשך ממנו
 בהתמדה המין האיכותי ואיך ומה כתן לו שלמותו להשלים
 כפשו להיותו מתמיד בין העומדים וכל זה בח' עיניו
 הא' שמציאו אחר העדר וזהו אשר זכר רב טובך יביעו כי
 הטוב והמצאות יתפכו. הב' סיכון לקס מיונס ההכרחי
 כי המזון ההכרחי קל מאד להטיגולוה אשר נצדקתך ירכנו
 כי הנראה בצדקתך ול בצדקה כתן לכל בעל חק חקו
 כדברי הרב. והב' סבתן לקס חופים אונצעים להשיג ולהשכיל
 אשר זה כי הוא ית' חנון כי חנן לקס זה השלמות. והד'
 סבתן לקס החופים הרחוקים כפליט על צד היותר טוב כ
 באמרו עין רואה ואוזן שומעת וי' עשה בט פניהם כלומ' כי
 יספיק לבעלי חיים עין א' ואוזן א' אלא שהס' עשאו על
 צד היותר טוב ומזה הצד קראו רחום כי כרחם אבעל בניס
 רחם וא על יראיו וכן האב רחם על הבן בעשותו לו דברים
 על צד היותר טוב. והס' סבתן להס' זמן שהעדר לא יכלם א
 מיוכל להשלים עצמו ונפשו להכין ולהשכיל זהו אמרו
 ארך אפים. והנ' סבתן להס' שכל זה ורב חסד כי עולם
 חסד יבנה כהשכילו ית' האופן היותר נאות והכלם למציאותו
 וכן חסדי דוד הנאמרים כי מוסכלי ד' ע' היו כאמ' וקיימי'
 ואמתיים כי כן דרך האיות שפתקיים סמו עביאר הרב כפשו'
 בכל ביתי כאמן הוא. והז' סבתו בעל מוסדותיו מוסכל'
 ראשונות כדרך האהוב אכל המאמינים כאמרם זל' אתה חוכן
 לארס דעת כי הדעת והם המוסכל' הראשונות הן המה באות
 בחינה האתני ית' ולא' טוב י' לכל לל להקדמות הכוללות
 אשר הטוב בעל סאנוס. והח' סבתן להס' דרך איך יולדו
 מלאו הסקדמות הכוללו' תולדות אמתי' ויקנו ידיעות אמתי'
 בכל חלקי המציאות וז' א' ורחמי על כל מעשיו ומזה כלו
 ימשך התמו' פעולותיו ובפרט המין האיכותי אשר הוא היות'
 בחשב מכל ברוחי מטה ולזה סנה ב'ב' ת' בהתמדה אח' ב'
 הביא חינוך כל המצאות להללו ולשכחו ולפארו ולברכו איך
 שיהיו כמאמר הפלוסוף בראשון מוס' שכל המצאות
 שסתוקו ויכשפו לו ית' הן בעלי כפס הן בלתי בעלי כפס
 מוסכים לרברי רזל במקומות רבים וכמו שאבאר וחלק בין
 הסודות שהיא כוללת כל המעשים ובין הכרחה אשר היא
 מיוחדת למין האדם ואמר יודוך י' כל מעשך כי למציאותו
 הב' ב'ת' על שני הפכים יודוהו כל מעשיו והמין האיכותי
 אשר כנס אותו כחסידיך כי לו שכל ומוסכלות כמו שאמרתי
 הנה הם יברכוהו כי הם כפיהם וכשכלם יכריעו וישתחוו לו

ית' מה שהמעשים האחרים אינם יכולים על זה ולזה לא יחס
 לקס כי אס ההודאה לכר ושכלמאי רסלין מיניה והוא המין
 האיכותי ואמר איך יברכוהו בב' מיני הכלתי בעל תכלית
 ואמר כבוד מלכות יאמרו כי כבוד מלכותו הוא ההתמדה
 וגבורתך יברכו הוא הב' ב'ת' בחזק וחזר אל הכעולות
 אשר הם זולת המין האיכותי אשר עליהם חזר יודוך י'
 כל מעשך ואמר מהם יודוהו למת שהאדם יבין מהם ב' מיני
 הב' ב'ת' אס הכלתי בעל תכלית בחזק אמר להודיע לכפי
 האדם בגבורתו ואס הכלתי בעל תכלית בהתמדה וכבוד
 הדר מלכותו וביאר איך יבין מהם זה הכלתי בעל תכלית
 בהתמדה ואמר כי וזו להתמדתם זהו אמרו מלכותך מלכות
 כל עולמים וממלכתך וגו' אונתיה תולדת כל מה שאמר
 מלכותך מלכות כל עולמים הוא הכלתי בעל תכלית בחזק
 כי הוא יכול על כל שלטת העולמים וממלכתך בכל דור
 ודור הוא הכלתי בעל תכלית בהתמדה אס כן ראוי שגורה
 ונשכה לו בתוארו הכלתי בעל תכלית אשר הם תוארי פ
 פעולותיו בשני מיני הכלתי בעלי תכלית אחר כך שב לבאר
 הדרוש ואמר שאינו ית' פועל בטבע והראיה כי מי
 סיפול מטבעו או יספף בטבעו הוא יסמכו ו יקסוהו אס כן
 הוא פועל א' על דרך טבעי גם ביאר שאינו פועל בחיות
 וכתן הסכה כי הפועל בחיות יפעל בהתמדה פועל אחר
 כפי חיות עצמותו לא יס' זכה ולא יאמר מזון לזון אמר כי
 הוא ית' נתן לכל הב' עס הכול טבעיה ומשפחותיה
 ומוכותו ודי ספקס בימן המצטרך והוא יתן זולת זמן אס
 כן אינו פועל בחיות זהו אמרו עיני כל אלך ישכירו ואתם
 כותן להם את אכלם בעתו והילד כי פעולותיו צרצון לא
 זולת זהו אמרו פתח את ידך וגו' רצון רל על צד רצון לא
 זולת ואער ברוך י' בכל דרכיו ירצה כי דרכיו אשר מהם
 יבאו הפעולות והמעשים המציאות הם צדק והוא כתיבת לכל
 דבר הקנב הראוי וכשיעשו אותם הפעולות יבאו במציאות
 הם כעשות כחשד יותר מהצדק ולפכס משרת הדין הסך
 המין האיכותי כי יש אכשיש מעולים ולהם מעלה גדולה
 בכפסם וכשיפעלו לא יוכלו להורות כל מעלתם ומשלו אס
 פים לו מעלם מהכדינות כעסו וכסירצה להסתמו ממנס
 יחסר לו התמון ולזה לא יפעל כפי מעלתו קרוב י' לכל
 קיראיו אעפ' שהוא בלתי בעל תכלית והקוראים בעלי תכלי'
 עס כל זה הוא קרוב אליהם אס יקראו באמת רל כהסגד
 אמיתית ממנו ית' כפי האיפשר לא בהסגה כזבת כי הסקר
 סנו לנו ית' אח' הדיל בין מעלת הירא והאיהב כי הירא
 את דבר י' כשיתפלל לשי' יטלהו ואמנס האיהב והעובד
 מאהבה הוא בעצמו מבלי שיתפלל לו ית' הוא ישמרהו
 ויסמיד הרעשים אשר כגדו ואחר כך השלים שזאת התהלה
 המסודרת בזו המזמור הוא ביאר אותה להלל בה לאל ית'
 וכי כן ראוי שיכרך בה כל כסר רל המין האיכותי כאמרו
 עדין כל כסר יבאו להלל בה לו ית' זהו אמרו ויכרך כל כסר
 סס קדשו לעולם ועד לל בלתי בעל תכלית ואחרי זה
 אסוב אל המכוון ואמר כי תבועת השמים בזמן מוגבל מכח
 ב' ב'ת' על ב' ספכים תורם תחית המניע מניע ברין

ולא יספיק אחרים כי זה החי בהא על כד הוהכל הגלגל
אשר יראה כי כן ראוי נקוד המצוות כי אם זה בחיוב אין
זה לבחירה הפך מצותה נחיי חבלתי בת' וזה קריאה אל
המנושגות והבחינות מיוסות בלתי כותכות הכנת עם שנסל
לסם זה המצוות אשר חייב על כד המושכל המצוות כן האם
יוכל לעשותו באופן אחר ואם יאמר כי זה איפשר בחקן
הזה זה גדר הרצון שיכול על דבר ועל הלופו ויבחר היותר
כאחת לככות ואם לא יוכל לעשות הפעולה כהלוק מה שהן
מה יקרון שיצטוו בדיעה או בזולת ידיעה אחר שאינו
יכול לעשות הלופם ואז הוא פועל בטבע ופועל אחר עם
יוצי המלטה וכפנתמיד שהוא פועל ברצון אין זה הרצון
האלהי ברצון האיכוסי אבל בלתי ידוע חלכו יעשה מה ש
פירכה בעת שרצה מגלי שינוי בחקן ואכחכו לא כדע איך
ומה כמו שביאר הרב ואני עתיד לכארז במקומו אמנם
השכמת שצרי הכתיאם אל שאין לו ית' ערך ודמיון עם ה'
הכרואים אחר דודע' כי מי כשה יערך ל' וגו' כלומר
בי השמים והמלאכים אשר הם אשר שומעו לו ית' ערך עם
כמצא מה הכרח שיהיה עמהם אם השיש לכחיותם ואם
במלאכים לפי שיתום אצל כי אין טום אדם ערוך וידמה
אליו ית' וראה איך עם הכרל כן השחק שאין כי יערוך ל'
כי לא ימצא להם טום ערך עמו לגשמייתם וכבני אדם אצל
ידמה כי אשילו בשמייתם ונקיותם מהחומר לא ידמו לו כ'
בשמייתותם כקיות הוא ואצל עוד ישעיה ואלמי תדמיון
אל כלום אל מי מהשכלים תדמו או מי מס לגלים תערב
לו דמות ואמר ואלמי תדמיוני ואשה יאמר קדום כלומר
כי הדמיון יאמר כשווי ובהשכחה על שפידכרם שהם מתחת
סוג אחר אמנם ברב ים אשר הם מ' סוגים ככדלים לא
יאמר הדמות ביניהם אלא אם כן על כד ההלטה והשיר אחר
אל מי תדמיוני שיהיה או ג' הדמיון על כד השמי וההשכחה
יאמר האלוה הקדום המדומם או ידנה יאמר קדום כי האלוה
ככדל מכרואי כלם כאמר קדום קדום קדום צבאות וגו'
פולל כי הוא ית' ככדל מכל ג' חלקי המציאות ואין לו שתוף
עמהם כלל אבל הוא נקי מהם אשר מזה הצד יראה בלתי ה'
היותו פועל בהם פעולה כלל עכ' הוא כמצא בשפולתי
ככל המציאות והוא פועל בזה המציאות פעולתו הממצאות
כי אשר זה בדמות פלא אלא שיהיה פועל ברצון כפי הנחתכו
עם שלפנים יתבאר זה יותר לזה אמר שהוא קדום קדום
קדום כלומר ככרל מחלקי העולם ואעפ' מלא כל הארץ כ'
בכדור כן יאמר האלוה ית' שהוא קדום וככדל ואם כן לא
ידמה לשום ככרל אחר שהוא ככדל מכלם והוא יאמר קדום
כי אותו המצא אשר אתם מדמים אותו אליו יאמר ויקראו
קדום כמוכי אט אני דומה לו זה בלתי איפשר כארזו מי
הגוד מראם וכדעומלפנים וכאמר צדיק סירצה מי
המבידוע עתידות וכאמר צדיק כמו שיאמר הש'
הקבאר מכל זה איך דעת בעלי החיוב בלתי מספיק עד'
השכל והעיון אמנם היותו חולק על מרסי האמונה ה'
האמתית הוא ידוע שאם היו הממצאות מחויבות ומסכתם
הראשונה אין מכוולתהם פעולם כלל כי אחד שהשכחה

המחייבת קדויה הכה המצוות קדום ואין מכוולתהם
לא ית אשר ככטולה לא טוב היות האדם כי אחר שהדברים
בחיוב אינם על כד ההשגחה ורצון המצוות ואין ורך
לכלאים ולשכחי פדרי בראשית אשר הם המחלית היותר
האלהית וכלכל בזה הדעת תפול כל התורה ורך כל ורך
חלק אשר לזה ראוי להאריך בטולו ולהראות זימנו כי דעת
היות הדברים מחויבים מסכתם בלי זה אופן שיהיו מחויבים
אי אפשר שיתאחד עם האמונה האמתית ואני אמנם דברי
עם כלל המאמינים צדיקים באמונתם לא כפתה לבס על
ידיעות ומקיות מצופות כי חרשם רוחם בקרב לב טהור
לא טהור לו השליכו אחרי גוים סכלם וחבונתם כמיאם
לאמונתם אמנם שיהיה הם יפעל בטבע זה סכלות
ובכטול זה אין צריך לקאריך להיות הפועל בטבע פועל
חסד והוא ית' ה יותר שלם שאיפשר בכל דבריו ועניניו וזה
יהיה דעת קדום לזאת אשר הכיחו פני רשויות החופכים סל
כל כח מ' ההפכים בטורק סבה אחת פועלת כפועל הפועל
בטבע האם יחמם והמים יקררו זה היה דעת מפורסם
למאני במי סבור מלכא אשר קנץ אנשים רבים וקהות על
אמונתו זאת ושכור המלך תלה אותו ולכל עבדיו מאה אים
על העפים אשר לזה בקראו **מאמ** בשמו הכופרים האחרות
מוורים רבוי בהתחלה הראשונה **מאמ** כפס **מאמ** וגאר
מואכי להיותם כמסכים על דעתו כמו פס **מאמ**
פגור **מאמ** אים אחד קדום החומכ שאין הנצלה לכפס
פי אם בזה העולם וכאלו החיים צמיאכל וצמשתה כפי ה'
ההשאות וההנצלה האמתית הנה הכופרים ביה הסרם
ומסכים לחיי העולם הזה הכרח סיקראו **מאמ**
להמסכה לדעת זה **מאמ** ולזה ארזו ז' **מאמ**
פקרא המוכה תלמיד חכם כיהוא מכה ההנצלה האמתית
הנקיית אבל החכמים וכן הקורא בספרים החיצוניים והם
ספרי **עבדוק** להביא הנחות מרומות כאלו תכליתם
זה וכמו שיתבאר לפנים וכן הלוחם על המכה סיחטוב כפי
הכרואות ורעככות הגוף הוא תכלית המציאות כדברי או
מאמ מלומד וההנה את השם באיתותיו כדברי אבא
טאל אשר זה מנועט קדושת השם הקדום אשר ממנו ואליו
תצאות ההנצלה האמתית ולהיות האלוה המדומם פועל
ההפכים אמר משה רבינו עליו שלום ראז עתה כי אכי אכ'
הוא ואין אלהים עמדי א' אמית ואחיה וגו' יראה כמו
שהעמה הוא אחד פשוט בלתי מתחלק והוא פני בכחיה כפי
הוא תכלית העובר והתחלה לעתיד אם כן הוא אחד מצד
שמו ומתרבה מצד הפושא אשר אליו יצורף מכלתי שיתרבת
בעצמו כן ומכל שכן אני אכי סוא שאכי אחד בעצמי ואני
אמית ואחיה מכלתי פי טרך אל אלוה אחר שיהיה עמדי
י עשה אחד מההפכים אבל אני אמית ואחיה ואפעל
ההפכים ולפי שסאלוה אחד יצטרך ויהיה אם לעשות
ההפך האחר שלא יוכל האחד לעשותו בלעדי האלוה האחד
או לפי שכסירנה האחד לעשות דבר מה יחלוק ככגרני
האלוה שאחר כמו שאמר ירנה האלוה האחד להמית אים
מה יעמוד **בכרני**

שגדור האלום ש' אחר ולא יניחנו להחיותו א' הא' אחר ואין
 אלהים עמדי אפי' אחיה ואחיה ואל תד הב' אחר מחצתי
 ואפי' ארפא ואין מריו מניל כלומר כי לא יעמוד כ' גרי ולא
 יחלוק א' פעולתי שום כוחא וכבר ביאר חנה שהש' י'
 פועל שהפכים אל סימך מזה שאינו פועל בטבע כיון
 שאמרה כי אל רעותי י' ולו כפכו עלילות כי הוא יודע
 פעולותיו וא' אינו פועל בטבע ולו כפכו העלילות ולפי
 שהפכים הא' כ' מאמרות אחר בהם תמצא התבונה והש'
 כי אמר העצם וכמאמר הכמה וכמאמר האיות וכמאמר
 שאנה והוא כמאמר העצם ככלל לפי שאין בו כוחא בפועל
 וכאלו הד' מאמרות לבדם תמצא התבונה לשמכא בהם
 שהפך תינחא מן הכח ה' הפועל המעדרב לאט נאטוהתבונה
 היא כיון המפך ההרבה וסוף התבונה אשר הוא התבליט
 מהתבונה הזיה והיא הטורה הכבשת הן עצמית הן מקרית
 היא טבעית וכבר ביאר זה סלמה המלך באמרו לכל זמן
 ועת לכל חפץ וגו' רצה כי כל התבונות הן כיון אמתם החפץ
 וחל הטורה שאי בעתה וכיאר חל הטורות והתבונות איך
 הם כ' מאמרות אל הא' אחר עת לדרת ועת למות שהם
 האות וההפך אשר במאמר העצם ולמאמר הכוח א' עת
 לטעות ועת לעקור כעצ אשר הם צמיחות והתב' מתאמר
 האמת ולמאמר האיות אחר עת להרוב ועת לרפא כי החול
 והבריאות הם תיאור האיות ולמאמר האיה אחר עת
 להרוב ועת לטנות כי הם מקומות ומאמר האיה אחר כך
 עתן סבה אל אלו התבונות ולפי שרצת זה שחכם כדעת
 קצת האחרונים שהתבונה השמיימת מסיכה והנברל יתן
 שניות כיאר ההכבאה העררה באמרו עת לכבוז ועת לחפץ
 ב' כעצ' ההכנה ימצא הכבי והוא הספד ובהמנא ההכנה
 היות החפץ והתחיל מההפסד הקורם לתיות כי היות דבר
 מה הוא הפסד דבר אחר באינסוף א' בתורתו אל מאמר
 היות כחכ וסבה טוב מנות ר' כי ההעדר הוא טוב כד' מה
 לשונו שבת התיות ואין שניה סלא תגיה הפסד לאחד כי לא
 כפמלא צור אלא מחרכם מ' ידעם כי לא כתמלאה היות
 בצורה אלא מהפסד אחרת והוא הנרצה כי רגע כאלו היי
 ברנו כי רגע שזוא ההפסד והוא העתה אשר בו יפסד
 הדבר שקראו אמו הוא מציות דבר אחר וחיותו שהוא ית'
 דוכה בו אחר כך ביאר כתיבת הטורה מעולם השכל
 אלא הסבה והפסדה אלא העדר שהכנה ואמר עת הפסד
 ועת רקור
 הדבר מהשודות אל סוף הדכבת החומר למען יוכל לקבל
 הטורה ובהתבתם שפסרה ואמר עת להסליך ואכבים והיא
 ש' התבה ועת כחם אכבים וסוף ההרכבה אחר כך ביאר פ' א' צ'
 סימדות יתגמלו ויתאחדו אכל המונח וישפד התגמלות
 אכל הפסד ואמר עת להכח שהוא התגמלות ועת לרדוק
 מחתקן שהוא הפסד התגמלות ההוא א' ח' ס' לכאר
 סכנת הצמיחה והחפדן והם ככללות בטבע אשר הנפש כ'
 כמותם לבקם מונחם ולא היא הנמיחה או באיבוד אותה ולא
 היא שהתבה ואחר אשר בקם הנחמ מוולו י' בו כח לשמרו
 ע' יעמדם בו ולא ישיח הטורה והוא אין לו כח לשמור מאנו

אלו יייה הה' הה' הצמחה ח' אחר אל ה' עת לבקם וית' ל' כ' ר'
 ואל סב' אחר עת לשמור ועת להסליך עוד ביאר ככית
 שח' י' והבריאות וזה אם סיהיו באברים א' ברורות והמ' י'
 אחר אל ס' והוא כ' היות החולי באברים עת לקדוע ועת
 לתפור כי בהם יבא פירוק החכוד והכור הפירוק ולמציים
 והרוחות אחר עת לחסוד ועת לדבר ר' ל' סוף הרוחות
 והמונים קיימים ועמדי' על מתכונתם או מתכונתם וס' י'
 מאיכותם והו ועת לדבר א' ח' הפליס בבארנו ככית
 התבונה ה' כ' יית' והמקומית והיא אם פמהיה טבעית ואל
 שמהיה רנוכית ואל היא טבעית הנה היא אם לבקשת מק' ש'
 מה אהוב או לברוח ממקום מה סנא והו עת לאהוב ועת
 לסנא ואל תהיה רנוכית הנה היא לבריחה מהמקום או
 ללכת אל המועיל וזה אומרו עת מלחמה ועת פלום ולפי
 שכלו הד' מאמרות תמצא שתבונה ומהתבונה יודע החריע
 עשה ה' ל' למרצה בתחלת ס' לחתום מופתים וה' כלל
 סת' ה' ח' א' ארכעה אש אל שאכת אחר סיקח מן הדם
 אשר ביאור ויסליך ביבסה ס' הו המקום האני ובו כלל
 הצמיחה והחפדן אשר במאמר הכמה כי אין ספק שהמייס'
 היו יתר שפגים ג' היותם מים מההיותם דם אשר זה גם כן
 הודת הכמות ואם הוא על דרך העברה כוה די ואם אל
 הזניה וההפסד המטא אשר כהפך להשם ואם אל האיות
 היר ההורה אשר סבה מנודעת ואחר כך סבה ככמה לזה
 כלל אמרה חנה א' ממיית ומחיה כי הוא המסנה והמפסיד
 מוריד ס' ל' ויעל למיחה וחסרון וישיה ויעל כמו ויעל
 כיוצא א' מוריס ומעשיר למאמר האיות מספיל א' מרומם
 למאמר האנס המדת המקום א' ל' אין ה' טועל בטבע
 כי או לא יפעל אלא ההפך הראשון ואחר שפעולת החיוב
 כמנעת הוא ית' אינו פועל בטבע כי היות אז פועל חכר
 הנה אמנם יהיה פועל ברנון בהכנה וזאת היא האמונת
 האמתית וקוטב האמת אשר בו יתקיימו עקרי התורה האמתית
 אחר דוד ע' כל אשר חפץ י' עשה בסמים וכו' וביאר כי
 חטלו הפעולות הטבעיות הם פעולות בחפץ אלהי וזהו שאמ'
 מעלה כשיאם מקנה הארץ וסוף לו פסכס בכורי מצרים
 וגו' להראותנו כי כמו שהכאת בכורי מצרים ופאר הפלאים
 אשר אין ספק היותם בחפץ אלהי אחר מלא היו בטבע כן
 היות המטר והעלאת האדים ואמר ברבר א' סמים כעסו
 וגו' איספר סיהים אמרו וברוח פיו על רך אמרו אל אשר
 יהיה סיה הרנח ללבת ילכו סתרגש יונתן לאתר דתהו תמן
 העוה למחל ורעה ברוח פיו א' כ' ברנונו לא וולת ולזה אמר
 כי הוא צום וכבראו יעשירים לעד לעולם ידנה כי יש הנה
 לכמציאות ב' מציות יבטרכו ככל א' מהם לממנא הראשון
 אש מההעדר אל המציאות אשר הוא חדום ואין ספק כזה
 צרכם אל מציאת מחרם כי הדבר לא יחדם את עצמו ואחר
 מציאותם יבטרכו אל מקיים מתמיד לא יבורו הזמן הראוי
 והקצוב להם כי המקיים והמתמיד לא יקיים את עצמו ולזה
 יבטרכו אל מתמיד כמו שאמר מכלי מים לנצח יאכרו ס' ל'
 אם לא ימצא מים בהתמרה יאשרו הנמנאות והכנה
 הראשונה שתעלה היא המנאות הדברים מן סוף ה

האין אל התצאות ברצונו השמוט והוא המקיים הוצאות
 מהתמידים ונותן להם הוצאות כל עוד שיתמידו והוא חרום
 תמיד אחרי מציאותם וההעדר אשר לזה באמר בתכלת
 המהדרם ככל וצתמיד וועשה כראשי כי בתת להם שתמיד
 ויתן להם מציאות שזה המציאות גם כן נותן במעשה כ
 בראשית אחרי אשר בתן להם המציאות השועל ואש היה
 אחר ההעדר ולזה נקרא בורא השמים שהוא מוציאם ככל
 עתה ועתה ועישה השמים וכן כל הדומה לזה ואולי
 אין קיום כי כי אין בתת אל תקרי כי אין בתת אל כי
 אין בלות מידת פשר ודמ מעשיו מבלים אותו הקבה אינו
 כן אלא הוא מבלה את מעשיו ואין נוד כאלהינו אל
 תקרי ואין נוד אלא ואין ביר מדת כשר ודמ אדם נר
 צורה ואינו נותן בה קרבים וכו' מעיש הקבה נר צורה
 בתת צורה ונותן בה קרבים וכו' מעיש הנה באמרו כי
 אין בלותך ביארו כי הוא הנותן ושתמיד המציאות ובי
 הוא השועל האמיתי אחרי שבלתו אי אפשר שיתקיימו
 השפעותיו כי הוא המקיימו והמתמידם עד זמן בלויים
 וכושי ביארו איך הוא הממכר ונותן הצורות ככל הפנים
 פאריסר והוא חרום הדברים מאמש והוא ואזה הענין כשא
 לתכלית כעלה יתאמרו בו דרושים כפלאים ויתדו וימנו
 שפוקת רבות בחק התורה והוא כי אחרי אשר קויים היות
 פועל הפ' לעולם ברצון ואפן פשוט לא בחיוב ולא בטובע
 פונו טביארתו יתן מזה שתי כה כל הפועל שפחות מאתו
 ית' ברצון פשוט גם כן ואחר שקיום הפועל והתמידו הוא
 פועל סמי פנה הוא ברצון פשוט גם כן ולכן כל עתה ועתה
 וכל חלק מהזמן שיתקיימו חלקי העולם או כלו הנה הם
 מקיימים בחפץ פשוט מאתו ית' ולכן אם ימצאו במציאות
 חלקים מתחלפים ומחולקים הנה זה לרצון האלוה ית' שבראם
 ואחר שבראם הוא מקיימם ככל רגע ורגע ברצונו וחפצו
 וצורות הדברים הכותבין עצמיות הדברים אשר הם חלקי
 המציאות והיותם פלמים לכל בעלי צורה הנה הם כנראים
 וכאים מהרצון האלוהי וקיימם ושתמידם כנוסאים הוא גם
 כן מהרצון האלוהי הן שתהיינה הצורות שהנה באות וכאצלו
 מעולם שכלי פכלו אורה כדעת קדומי החוקרים והוא דעת
 סע' כמו שכארנו הן שתהיינה מוצאות הצורות כלם
 מפי סחור' ונלתי הצורה האיכותית אשר אין חולק בההיותה
 באכלת מעולם השכל באמרו וישח באפיו כמות חיים שכל
 שיתו הוא ית' המחזיל באדם כמות מעולם החיים ומחזיל
 סזה כמות חיים נגזר מכן חיים חי וזהו ויהי האדם לנספ
 חיה ללנספ מדברת אמתית וכן נקראת חוה שכל מדברת
 אמתית ולזה שיתת אם כל חי לל אם כל מפיג האמתיות
 עם סיות שפספר הוהר פי על פפוק ויהי האדם לנספ חיה
 פי כאם אמרו שהקבה כשה באפיו כמות חיים והאדם עצמו
 סר מדרך האמת והחיוב האמתית והוא סס עצמו במדרגת
 הכעלי חיים הטלתי מדברים הקראים כשם חיים וכן דרמו
 פם שצורות כלם מוצאות מפי סחור' ונלתי הכספ שאיכותית
 אמרו שתת ל שבוטם תוצא הארץ כשם חיה דא כמותת או
 דרשעיא דאתגורו תארשא כעשה אדם כעלמו כדמותתו

דא כמותת דרדיקיא דאתגורו מעלמא עילתא איך שיהיה
 שצורות המציאות כל כמות הן שתהיינה מעולם השכל הן
 סתהי ה מוצאות מכה סחור' כלם יבואו ויציירו כל מוצייר
 בחפץ אלוהי ורצון פשוט כמו סתגורו סחור' ויתמיד המצי
 ההוא הזמן שיתמיד הרצון האלוהי ברפ' ההוא וכן יתמידו
 פעולות בעלי הצורה ההיא היוצאות מהצורה ההיא כל עוד
 שיתמיד הרצון האלוהי כה וזה ממוייכ לאמרו שכל הדברי
 כשפעים וכנראים מ'יתו ית' ברצון פשוט והאמרו שכל
 עתה ועתה הוא בורא אותם בהתמידם עם הרצון הפשוט
 אי לאת באמר שאין די בטובע הדברים המוטבע והאומם
 בהם בתחלת יצירתם לעשות פעולות הדברים הטבעיים
 מעצמם לולי הרצון האלוהי והחושבים
 שטובע הדברים לעשות פעולתם הוא סוה למי שפספ
 סקן מתקיימות בעצמן בלתי המקיים אותם התמידו מאם
 כן מה הפרם כין אלו מי יתן ואדע וכן מי שיאמר שהאלוה
 ית' פועל הדברים כמו האומן השועל הכיף שפכות הפועל
 יצטרך אליו להאבאיתו ולא להתמידו כי אחרי התמידתו
 יתחיים בטבעו ועצמותו אעפי' ש' עדר האומן ואעפי' סמות
 יהיה אם כן צורך העולם אל המוציא לבדו בעת חרומו לא
 להתמידו ואם פווא כציר העדר שפי' לא יעדר העולם
 וכל החוקרים והאומנים יבארו הפך זה כי הדברים יכלו
 יתלו וסור ית' יעמוד כמו סחור' דוד ע'ט' ס' מלך עולם
 נער אכדו גוים מארצו ירצה כמו סביאר האצבע טאעפי'
 שיאכדו הכנענות הוא מלך לבעל תכלית אם כן אין מציאו
 לדברים ולא להתמידם וכל עת ורגע אשר ס'א כריאם
 תכופה לו לא הפועל ברצון אשר רצונו וחפצו יבארו הדברי
 ויקיימו ויתמידו אותם וטבעו הדברים וצורתיהם לא יפעלו
 ולא יא פיהם סוס פעולה וולת' הרצון האלוהי וכבר הציף
 החוקר כזה עת סחור' שהטובע לא יפעל בעצמו לולי בהישרת
 השכל הפועל כי הוא המפייר אותו לסיבאו אל תכלית
 לפי שטובע אינו פסכיל ואם הוא חכם בהיאו אל התכנית
 אומם יביא אליו סכאמצעות שהיפדו וההסגח' שטכלית
 זה כלו כמו שהקבאר ב'ו' מ'כ' ונאמרו באמר שזאת ההישרת
 היא הרצון האלוהי הכמבא ככל טבעו וטובע וככל כמבא ונכב'
 גם כמפיל כפי מאמר החכם לאמות זה כביע סכיוס הזה
 בבקר כולד וכאמ' אים אח' על פלינות הפגתו והוסיו הפגימי'
 והחכמים ויראה בעיניו הגוונים הלכן המפריד הראות או
 והשחרות המקבצו הנה זה סאיש בלי הפק יחשוב ויספוק
 שאלו סגוונים הם עצמם הפובלים הראות בעין וכי הם
 סוה הנראים בעצמקם בלי סנה אחרת אלא שהעין הוא
 הרואה אותם והמראים הם המנה כראים בעצמם אחרי כן
 לעת שקיעת השמש יעלמו מאתו ולא יראה כעיניו כבגוונים
 כמו שהיה רואה אותם מקודם לכן הנה או יחוקר וידע כי
 אור השמש היא הסכה הטבעית לאורן הגוונים ומראים
 בעיניו ולולי האור הסוה לא היו כראים לוי וואו יוליר סאיש
 הראות באמת וכלתי האורה כן קרה לחוקרים פל'
 טנעי הדברים כסראו טבעי הדברים גוזרים ופועלים פ'
 פעולות מתקנות כל אחד ואחד סוערת כוסאית חמכה ומקנות

ומ' דמה יחשבו שטבעים מחסיפין בזור אותם תבע ולות אבל
 כאשר נראה בנינינו וכמעט מזה הקבלה ש בני הטבעי
 כנסליות קריע יס' סוף ועמילת החמה ליתופע וסוף טעם
 לחורכית סהם או בטעם ש'ם הנה דבר אחר עם הטבעים ו
 טומר ע'נמות הטב'ים וסבה להיותם פועלים בעולותיהם
 כל עוד שית יוד אותם הסבה הפועלת על עניניה יתמידו ו
 הפועלו יעו עניניהם וכאשר תפסם אותם סבה יסתנו
 פעולות הטבעים והוא הרצון האלי הדבק עם כל דבר ודבר
 ועם כל צורה וכו' תפעל הטורח שהיא והטבע כל עוד
 ש' הרצון האלי הדבק בו יח'הו וכאשר הרצון יח'הו לדורך
 מה דורע למעלתו או לתבולת מעלה יותר שלם ממניאות
 ס' דבר הטבעי הנה יסתנו הדברים ולא יפעלו כפי הטבע
 שהנהג' אמנם עליו התכלית אשר נעבורו יסתנו ס' ד' ב
 בראשית כסל'ים והאקנות והזמפתים עוד אכארהו בעער
 מטב'ים זה ס'ס'ר ו אמר מבאר חלו האמיתיות ומגלה ס'ת'ם
 כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם וגו' ויר'הם בהפ'רה כי לא
 על טבע הלחם הכולל לבדו יחיה האדם כי הטבע לא יספיק
 להיות הלחם וזו מחיה הכל הרצון והגורת האקית הדבקה
 בלחם הן הוא סבת הית הלחם וזו יחיה או טבע הלחם לזון
 עם חכ'יה הרצון האלי וזהו כי לא על הלחם לבדו הל' בני
 ד'תן א'לי ולום ח'תם ואח' כי על כל מ' צ'א פי' וכו' ולכן
 כפי'תחבר באי'ה כצ'א'ם הית הרצון האלי יזון כמו ס'יון
 סלח'ם כי הרצון האלי הכצ'א'ה הרצ'ה הית יחיה סבת ההג'ם
 וכאשר נמ'ה זה הרצון יזון זה דבר גד'ה מן ח'תן כי המן
 הוא דבר בלתי ידע כפי' יח'יל'ך את המן אשר לא ידעת
 ולא ידעון א'ת'ך כי לא בודע לנ' טבע אל ס'יה יס'ן כי לא ב
 כ'ד' צ'י ס'י האבות וגם לא ב'יד הכדים ח'כ'ם ס'ד'עו טבעו
 זן אלא ס'ה'ך דבר מ'צ'א ומחוד'ם ברצ'ן גם כ'מ'ה בו סבלות
 הסוכה לפ' ס'מ'צ'א בו הרצון האלי וכמו ס'כ'א'ר לפ'ני'ם כ'ס'
 ול'היות זה אמת ס'ד'ר' ד'ל' ס'ב'ר'ת אשר ת'ק'ו בו יוכות ע'
 זכ'האזות לסורות כי אותן ס'פ'עולות א'מ'ם יב'או מן הרצון
 ס'זל'י ס'ת'ק'ו'ר עם הטבע ול'ה כ'אשר יח'ל המ'מ'ין ויטבע
 אן יצ'לו לח'ס'ם ס'הוא טבע חמה שאכל וטבע סלח'ם כי אם
 ברצ'ן האלי ולי' א'ל כ'מ'ס'כ' ב'כ'ו כל הנהג'ה מן העול הות
 בלא כ'ר'ה כ'או מעל כי יכ'א לחשוב ס'יו'ם הטבע הוא זן לא
 הרצון האלי וכבר ומעל באות המ'ם ס'הוא אמת ו'אמר'ו ג'
 ס'אל'נו על סל'ן א'מ'ה אמרו עליו דברי תורה כ'אלו אכל'ו
 אוב'זי מ'ת'ם וכו' כל' כי הטבע לבדו הוא דבר מ'ת' א'ם לא
 חיה ויפעל עם הזמן האלי י'אמ' מ'ר ועבדת' את י'ה' א'הי'כ'
 זכ'ך את לח'תך ואת מ'ח'ך כ'י ס'ק'ה' ס'פ'יע'כ'ד'והו יכ'ך ת'
 ס'ח'ו'כ'ת ויזכ'ו וי'ס'מ'רו ס'ב'ר'יות כ'ח'ו'י כ'ס'פ'נו ור'כ'ו'ו ס'
 ס'פ'ס'ו'ט וי'ס'ך כ'אל'ה יעב'ד'והו כ'פ' ס'ב'כ'רי ל'כ'ס' מ'ט'ה לח'ם
 ס'כ'ו' ו'ע'ז' א'מ'ר כ'ע'ת המ'ט'ר י'פ'ת'ח י'ה' ל'ך את או'כ'רו הטוב כ'י
 ז'ס'ר'א'י ו'כ'ז'ת כ'ה'יותו ברצ'ן וז'כ'פ'ן פ'ס'ו'ט וכ'ס'ך נ'ע'ר' את
 ס'מ'י'ם וכו' ו'ל'ה'וד'ת ס'זה ג'כ' ברצ'ן א'מ' ר'צ'ית י'ה' א'ר'כ'ך
 ר'צ'ה י'ה' כ'ע'ז'ו וכו' ו'כ'ה'ך א'ין כ'פ'ס'י אל הע'ם הז'ם ס'ל' א'ין
 ר'כ'ו'י ו'ל'ס'ע'ל'את האד'ים אשר ה'יא יותר מ'י'חד'ת אכל'ת
 ט'כ'ע' א'ת' ס'ך'ת האר'ן ו'ת'א'ק'ק'ה וכו' כל אשר ח'ת' י'ה' ע'פ'ס'

בסמיים וכו' מעלה נשיאים מקצת הארץ ואמ' הרג'ה כ'ס'ך
 א'ם יהיו השמים האלה טל ומטר כי א'ם לפי דבר וכל
 ס'פ'רי התורה והנביאים וס'מ'ד'ר'ים כ'רו'ם הקד'ם מ'ל'א'י'כ' מ'ז'ם
 נ'מ'ה ימ'ס'ך כ'י כ'אשר יג'מ'ול ה'א' ל'ע'ב'ד א'נ'ו ג'מ'ול טוב כ'י
 ז'הו ב'כ'כ'ת'י הרצון הפסו'ט לא לחיוב וטבע ס'מ'צ'או כמו ס'
 ס'מ'ש'כו ר'כ'ים ול'זה אמר כ'י א'ת'ם ת'כ'ך צ'ד'יק י'ה' כ'צ'נה ר'כ'ו'
 ת'ע'ט'ר'כו כ'ל'ו'ת'י ה'וא י'ת' כ'ך הצ'ד'יק ויע'ט'ר'תו וי'כ'ו'ב'ה'ו
 כ'צ'נה אל ס'ל'א י'ס'ח'י'מ'ק'ו וז'הו על נד הרצון וגם הרשע
 כ'פ'ת'ך לו ע'ונ'ם ה'נה כל זה כ'ר'כ'ו'ו ס'פ'ס'ו'ט וז'הו יצ'א מ'ע'ט
 ת'מ'נ'כ'ה ל'ק'ו'ס'י'ת צ'ד'יק ור'ע'לו וכו' כ'י הצ'ד'יק כ'פ'ס'י'ו'ו ט'
 ט'וכ'ו'ת וס'ר'ש'ע ר'עו'ת ה'נה ז'ה ל'רצ'ן ה'ל'ו'ס י'ת' ל'ה'ס'ג'ח'ה מ'מ'נו
 וכו' א'ין ז'ה ט'כ'ע ה'ט'ו'כ'ת וס'ר'ע'ו' כ'ע'צ'מ'ן כ'מו ס'א'מ' ד'וד ע'ה'
 פ'ל'א'ות ע'רו'ת'ך על כ'ן כ'צ'ר'ת'ם כ'פ'ס'י' ר'צ'ה לו כ'י י'כ'ע'לו ע'ז'
 ס'ל'א לא על נד הטבע והסגולם כ'ר'כ'ו'י ק'צ'ת וז'כ'ו'י' א'מר
 ז'ה עוד אכ'א'ר'הו כ'מ'ק'ו'מו' ה'נה א'ם כ'ן ס'ר'ד'יק ס'פ'ו'ט וס'ר'ש'ע
 ס'ב'ש'ח'ת ה'וא מ'ס'ר'צ'ו'ן ו'א'ין ע'ע'ס'לו כ'ר'כ'ו'י ר'צ'ה ה'וא י'ת'ע'ל'ם
 ל'ע'ש'ו'ת ל'צ'ד'יק מ'ה פ'ל'א ולא י'ר'צ'ה ל'א'חד ל'ס'ב'ו'ת י'ד'ו'עו'ת לו י'ת'
 א'מר כ'ס'כ'ם עם י'ס' ל'י ב'ז'ם ה'ר'ו'ס ע'יו'ן ע'מ'ו'ן ו'כ'כ'ו'י ק'ס'מ'ע
 א'ותו כ'ק'צ'ת ע'ש'רי ז'ה ס'ס'פ'ר וס'ס' ת'ו'ת'ר ק'מ'ס' א' הקד'ו'מ'ה
 מ'צ'ד'יק ור'ע' לו ר'ש'ע ועו'ב לו ול'ה'יות ט'כ'ע ס'מ'צ'י'אות כ'ל'ם
 מ'ס'ל'י'מ'ו'ת כ'ח'פ'ן א'ה'י לא ז'ול'ת א'מ'י' ס'ח'פ'ן ל'מ'ע'ן צ'ד'יקו י'ג'ד'יל
 ק'ו'ד'ם וי'א'ד ר'י ו'א' ל'ר'צ'ה ס'ק'ב'ה' ל'ו'כ'ו'ת א'ת י'ס'ר'א וכו'
 ו'ל'ב'י'א'ור ז'ה כ'לו א'מר'ו א'ן ע'ב'וד מ'מ'ית א'ל ס'ט'א מ'מ'ית כ'י
 ס'ע'ב'וד א'ע'פ' ס'ט'כ'ע'ו ל'ה'מ'ית א'י'כ'ו' מ'מ'ית כ'ל'ה ס'ט'א ונ'ס'כ'ן
 א'מ'ר'ם א'ין מ'י'ת'ם כ'ל'ה ס'ט'א ו'א'ין י'ס'ר'ו'ן ב'ל'א ע'ין כ'י כל הד'ר'י'
 ה'א'ה א'ע'פ' ס'י'ס'ח'ס'כ' ב'ו'א'ס' כ'ט'כ'ע' א'ין ז'ה כ'ל'ה ר'צ'ו'ן א'י' ו'מ'ו'כ'ל'ב'
 מ'ז'ה א'מ'ר'ם כ'ע'נ'ו'ת מ'י' ס'א'מ'ר ל'ס'מ'ן וי'ד'ל'ק י'א'מ'ר ל'ח'ו'מ'ן
 וי'ד'ל'ק וי'ר'א'י'ם כ' ס'פ'מ'ן א'ס' י'ג'ל'ק א'ין ז'ס' ל'ט'כ'ע'ו ל'כ'ד'
 אכל ל'רצ'ו'ן ה'א'ה'י ס'ר'כ'ק עם ס'ס'מ'ן ס'הוא ו'א'ם הרצ'ו'ן
 ה'א'ה'י י'ד'ב'ק'ע'ם ח'ח'ו'מ'ן ו'ס'כ'ן ד'ל'יק כ'מו ס'ס'מ'ן ו'א'ז'ל' ל'ת'ם
 כ'ק'ר'א ס'מ'ה א'ר'ץ ס'ר'צ'ת'ה ל'ע'ש'ו'ת ר'צ'ו'ן ק'כ'ה י'רו'ו כ'י ס'
 ס'ד'ר'ים ס'ט'כ'ע'י'ם לא י'מ'ע'נו מן הרצ'ו'ן ה'א'ה'י ו'ז'הו מ'א'מ'ר'ם
 ו'ל'ס'ה'ו'א י'ת' י'ו'ש'ב' ו'ז'ן מ'ק'ר'ב'י ר'א'מ'ים וע'ד ב'י'ני כ'ני'ם א'ם כ'ן
 ט'כ'ע'י ס'ר'כ'ר'ים א'מ'כ'ס' י'ע'פ'ו פ'ע'ו'ל'ת'יה'ם וי'מ'ס'כו וי'ת'מ'ידו'
 כ'ל עוד ס'ו'ת הרצ'ו'ן ס'א'ו'ת'י ד'ב'ק'ה ע'מ'ה'ם וי'ס'ת'נו כ'ס'ת'נו'ת
 הרצ'ו'ן א'ס'ר ז'ה ה'ק'ס'ת'נו'ת ה'וא מ'ט'כ'ע' הרצ'ו'ן כ'מו ס'הוא ר'צ'ו'
 ס'א'ס' לא י'ס'ת'נ'ה לא י'ה'י'ם ר'צ'ו'ן א'ס'ר א'ין ז'ה ס'י'כ'ו'י כ'ר'כ'ע'ל'י
 הרצ'ו'ן י'ס'ת'כ'ת' כ'י ה'וא ב'ל'תי מ'ט'ת'ה וכל'תי מ'ת'פ'ע'ל אכל'
 א'נ'ח'נו לא כ'ר'ע א'ם ו'מ'ס' ו'א'יך כ'מו ס'א'ב'א'ר אכל' ס'י'ד'יע'ה ס'
 כ'א'ה'ית ה'כ'כ'ד'ת כ'ק'צ'ת כ'ר'כ'י ז'ה ס'ה'א'מ'ר'י ו'ג'ם ס'ג'ר'מ'ים ס'
 ס'פ'מ'י'מ'ים פ'ע'ל'ים כ'ת'ג'ו'ע'ת'ם כ'ז'ה מ'צ'י'א'ות ברצ'ו'ן ס'א'ל'ת'ו'
 כ'לי ס'פ'ק ה'ד'ב'ק ע'מ'ס'כ'ם ו'כ'ל עוד ס'א'ו'תו הרצ'ו'ן י'ת'ח'ב'ר'
 כ'ם י'ת'ג'ו'ע'ו ו'נ'ח'ו כ'א'ס'ר מ'ס'ק'ו'ט הרצ'ו'ן כ'י'א'ר ז'ה ע'
 ס'מ'ס'ו'ר כ'א'מ'רו ה'בו ל'י כ'י ל'ים וכו' ס'ד'ל ס'כ'ו'כ'ס' ס'
 ס'כ'כ'ם כ'ע'ו'ל'ו'ת מ'ס'ת'נו'ת ס'כו' ל'י ו'כ'מ'ז'ו ו'ר'כ'ו'ו ו'ל'מ'ע'ל'תו
 י'כ'ל'ח'כ'ס' ו'ס'ו'רו ו'ס'כ'חו לו כ'י ס'כל כ'א' מ'א'ת'ו ו'ס'ת'ח'יל מ'ס'נ'כ'ת
 א'ס'ר ה'יא ה'יות'ר ק'ר'ו'כ'ה א'ל'ינו ו'א'מר ק'ול י'ה' על ס'מ'ים ס'
 י'ג'א' כ'א'מ'רו ק'ול י'ה' ד'בר ה'ט'ם א'ס'ר ס'ו'ר ר'כ'ו'ו

דמונו נחפזו וראו בגלגל הלכנס והוא אשר ירעים ויכיא מים
 דמים כדמונו כי נלגי הרבון התוא לא יכאו ממים ונהיות
 כוכב חמה וממונה על הכח ספטימי והשמה אשר באדם
 ואמר קול יי בכת כי דמונו נחפזו יתעלה הן היא המועלת
 בכח האדם וקול יי בהדר אחר על כונה אשר הוא ממונה
 על יופי הגזרות ואמר קול יי חונק לטבות אש על מאדים
 סיכה וקול יי אור ארזים אחר על השמש אשר לו ממסלה
 על הילכת סבבסיס והאריך בזא לקיות פעולו השמש יותר
 כראות ואמר קול יי יחול מרכי הוא על דרך הממונה על
 הדבור כי וזו סבבון באמרו ודבר כבוד מדבור ומדבר
 קדם ל' סבבון הקדום אשר הוא הסבלי וקול יי יחולל
 אריות ויאסף יערות אחר כבוד סכתי אשר חמה החילום
 זה זכרתי ואמרו וכהילכו כלו חומר כבוד יראה כי כל
 חלף השמים איך סיסיו הקראים סיכל יי באמרו יא בהיכל
 קדמו כו בומר כל הסיכל חומי ומכיר כבודו של הקבה על
 דרך חומר משעה שהשמש זורחת במזרח עד שעה ששוקעת
 במערב אין קליסו של סקבה זו מפי סכאמר ממזרח שמש
 זער ומבוא מהולל עם יי כל חלקי המציאות מכירים
 חוקי ית' ומתקבעה השמימית וכמו שאמר וכתב בתורה
 מ' גלות היתה תלויה כבודו של אברהם אבינו וכל חולה
 שהיה רואה אותה מיד מתרפא וכעמית תראה הקבה בגלגל
 חיה סרנוכס שהיה כבודו וברוכו של אברהם אבינו ע' ה'
 דבור מורגל וכאות להכיר מציאות השם ית' ואמרו
 מרגלית יסיה כבוד מן מרגלית בפומים ואותו הכבוד
 האורגל והעולה במרגלית בין האכמים סיקרות כל חולה
 שהיה רואה אותה וקול חולה הספס כשהיה רואה ומכין
 אותה הרבון מיד היה מתרפא וכעמית אברהם אבינו תראה
 הקבה בגלגל חמה כי הוא הפאית להכיר יכולת השם יתעל'
 בתנועתו ואמרו יי למכול יסכ' רוכס לומר כי לאור
 סגולות הכוונות הפסיות וכראות במחוללות ואמר כי אין
 זה מכני בחקו יתעלה כי הוא קיים אף על פי שמוטין
 אלן התנועות וזה אמרו יסכ' ופי הוא מלק' ואחר כך
 השלים המסודר כי גם הקדום הנה היא משלמת האומה
 שישרלית כפי הרבון האלמי ואמר יי עוז לעמו יתן והיא
 התורה אשר היא עוז וממשלה להם אשר באומותה
 ירטה לדרך אמתתת כי האלגים יתעל' כדמונו השמוט יתן
 עוז עלו הג בלים וישפ עו בחותיהם על הנמצאות וגם
 סתרת
 כדמונו השמוט כדרכו האומינים אותה ולהורות כי הרבון
 סאל' הוא מניע הגלגלים בתנועתם ככל עת ועונה אשר
 כתי רכ' הכוזב יספק טבעם אחר מרעה' ועבדתם את יי'
 אלהים ואז ישנה כח הלכנה אש סיה לעבוד המים והמונו
 וזה אמרו וכך את לחמד ואת חיוויך ויכרך גם הכח
 הפטימי אשר לכוכב חמה כך וזהו והסירתי מחלה מקרבך -
 גם את כונה אש יסכב לבתי היותך מוליד כי זה מרעוניתו
 לא תהיה משבלה ועקרה וגם אש חמה יסכב מקום כרת
 וקוצר חיה כפי וולריתך וטבעך את מספר יויך אמל' י

ואם מאדים יסכב א חמות מלחמה עכומות סרן ואכדן את
 חימתי אמלח לפיכך יסכב כפיכך כי בא תבא סאימה יהיה
 לאויביך יואם מנדק בגזרותו או בחבורו עם הכוכבים
 הרעים יכאו חללים מבלתי שמוי הליחות ובלתי פדר ופנוי
 הלחות אמלחתי את הכרעה שה א הזרעת היותר כולל
 והיותר כמלח אמלח אל סאיבים וואם מסכתי יכאו חרבות
 וסומות אמל' אברסמו מפכך בסכה א' פתהיה הארץ וכי
 הכס כי הרבון האלי היא המניעה והמסכבת הגלגלים
 ומחיבת הספעותיה ומסוה אותם כפי הרבון היעלם אשר
 לא תוסב וסיה כלו יתבאר איך כרוך כן ניה לא התבטא ואם
 היה שום ככל הסלמויות כי מטבעו אין ספק סיסיה ראוי
 לכבודה אבל הרבון סלתי לא כתיחד בו יולוס אחר יעעתי
 באכתי ומנוחה לא מצאתי ומה אחר כעטס אכרך בבטן
 ודעתך כי בו היתה דמונו להיומו ככיא ליכר גוים ולהכות
 וכאם סנד יותרו הקסרים ממאמי הכתובים ויאמר יי לרב
 כי הרבון האלי הוא אשר הניע טבע הדג להקיא את יונה -
 גם מוס סלתי ארי אברהם הקרה כל לפני היום כי זהו
 הרבון המחובר בפעולות סכאות במציאו וכסחיית דקתה
 ואמרו לא אתם שלמתם אותי הנה כי האלי כיה הוא כרונק
 העיר כוכתם ורוחכם וכן אמרו למחיה פלחני אלהים
 לפיכס וזלתי טלח מלאכה וישגר פוס ארינותא כי
 המלך ההוא סוף הרבון האלי וכן כל הפסוקים אשר
 חוקשו על הרב זל'פ' מח' ח' ונהיות הפעולות אשר
 יוחסו לרבוי הס על ד' סיס' הא' פעולה טבעית כמו
 שהאש יחמם והב' פעולה מערכית כמו שיאמרו דבר מס'
 או איש מס' פעל בכח מזלנו והג' פעולה בחי' ריית
 והד' מקרית וסיה אשר סכתה מוסכלת וסרצון האלי למעלה
 מכלן אמרו ז' אמר ר' יוסי איי להס לבריות שראות ואיכך
 יודעות מה רואות יוסכות ואין יודעות על מה הן יוסכות
 סארץ על מה היא עומדת על העמודים סכא' ועמודים
 יתפלכין עמודים על המס סכא' לרוקע הארץ על המים -
 מים על הקדים סכא' על הרים יעמדו מים י הרים כרום
 סכא' יוצר הרים וכורח רוח ירוח כסעה סכא' רוח סערה
 עומס דברו סערה כדורעו של הקבה סכא' ומתמת זרועות
 עומס וסכמים אמרו על פנים עשר היא עומדת סכא'
 יצב גבולות עמיכ למכסר בני ישראל וי' א' על סכעה סכאמה
 סככה עמודיה סכעה ר' לעזר בן ממוע חומר על עמוד א'
 היא יוסבת וצדיק שמו סכ' וצדיק יסוד עולם הנה הראשון
 סכביל עמ דת סארץ באמצע לטבעה הפשוט סכיא כבודת
 הגפמיית ארך רוחב עומק אשר קראס עמודים ואלון
 טבעס לטבת על יסוד המים ומהים על ההרים סהוא האויר
 והאויר כרום סהוא יסוד האש אשר הוא חויר מתלקס וסאס
 כתנועה השמימית אשר היא הסערה למסירות קנועתה
 ויתנועעו להסכלתם מקסכה הראשונה וסכמים הגבוי
 יס' בהס נמוח מערכת באמרו על י' בהס סמולות אשר
 נתנו לסנטיה לקיותה באמצע וי' א' סכביל עמידתה כי
 מקדם קרה לה וז' א' עלו וסס תקועת ו' סכבי לכת המונדה

בתבונה היתה ויהי רצונה אל התבונה המקריה ור
 אלעזר בן שמעון הגבילי זה המדברון האלהי וזה אמר ונדק
 יסוד עולם ולא זכרונה סבה בחיבית למה שהיא גמס
 מה בגלי בחייה ואברהם אבינו ע"ה בעת ששלח את
 אלעזר לקחת אשה לכונו אמר אללהי השמים ואלהי הארץ
 וגו' השכיבו כלומר שהיה למעלה מהמערכה ולמעלה מהטבע
 אם היוקו למעלה מהמערכה ואין למערכה זולת רצונו אמר
 אללהי השמים ואם היוקו למעלה מהטבע כי הטבע לא
 יפעל אלא ברצונו אמר ואלהי הארץ ואלהי העבר ואמר
 אולי לא תאזה האשה וגו' והוא שאל על השבה הבחירית
 וכי אולי השבה הבחירית אשה היא סבה פועלת לא תפסי
 בזה אז ענינו כי אמר מזה השבה כמו שמתופי אללהי השמי
 אשר הם כפי האמת מתרועעים בבחירה והשכמה מסודרת
 והבה ית יגיעו ורצונו עומד עליהם מכל סכן בבחירה ת
 האינוסיות וכי הוא יסלח מלאכנו וגו' והוא שבחתי ורצונו
 להשיב טובו על אברהם אזכרו ועם זה המלאך ועם זאת
 ההנחיה הן להביא אשה וזהו וכל טוב ארצנו כירי והוא הטוב
 שאהבו אשר לאברהם יתיר מכל העושר והכבוד כי הכוונה
 יותר באהב מהשמי ולזה קרא זה בתחלת טוב ארצנו
 ולמה שהמקריה היא סבת פועלת גם כן והוא הדבר אשר
 כסבל סבותיו וממנו לא ידבר אברהם לעבדו זכר עבדו זה
 בהיותו במקומו אשר כוין ואמר אללהי ארצנו חבדי הקרת
 כל לפני היום כלומר תן לי מקרה חסוד ובעלת בהשגחתך
 ורנוך אשר הוא מיערת המקרים כמו שה אמרת ה
 המערכות והטבעים והבחירות ולאומי שאמר מזה הרבור
 חלק על טוב האופשר וכי לא יאמר בחירה לבעל בחיר אחר
 סכל פעולותינו אף שהיו הם ברצון האלהי כי אחר שרצונו
 בפעולותינו כפי המונח הוא לרצון האלהי אף ימה אפסכו
 כאשר נעשה פגולו יגובו כתחיותו עונם וכאשר נעשה פעולו
 מנוכחות כתחיותו גמול כי זה אינו ראוי אחרי אשר השעלנו
 האלהי הם כפעולת עם הרצון האלהי אשר כגו אשר הוא סבת
 פעולותינו אטיב ולאומי כי כמו שיריעת האל בלתי מוכרת
 טובה היא שפר כרעתו הדברים האפשריים העתידים אעפ"י
 שהיא ורע אחד משני חלקי הם נדו שאר עדיין הנחירות
 ביכולת האדם להיות ידיעו ידיעה סגולית אלהית ואכחכו
 כמו שנסכל מהותו כן גם כן אכחכו פעולותינו הן מנוכחות
 הן מנוכחות עם הרצון האלהי מזולת סיכרית הרצון האלהי
 לפעולות הן אבל תרצון האלהי כאשר הם בהשגחות
 סגולית כסכל זכלנו ונעשה מה שרצונו ויסיכר הרצון האלהי
 והבחיר יפאר הלא תראה כי כהטו פרעה ומידו היה עכסו
 העלם דרך התעובה ממנו כמו שזכרנו אכלו ית' האוקל ככלם
 האמת הגמולים והעונשים אמר ויחוק אל את לב פרעה ואכי
 אקשה את לב פרעה ויחוקתי את לב פרעה כי הרצון האלהי
 אשר יאמר לעבשו ולא ידו חייב זה ועל זה האופן כאמר
 השמן לב העש הזה וגו' גם מאמר אליהו ואתה הסבות את
 לבם אחורית ומה שאמר למה תתעור אל מדרבך ובמקביל
 לזה אמר תורי אל דרכך ומה שמורר כשפלה ותן בלככו
 להצין ולהשכל וכך ודכן בלככו תורתך והמופלג מזה

אמריו השיבו אל אליך ונשובה הורה בזה היות הרצון האלהי
 מזכיר אל רצונו כוף דבר הרצון האלהי כמו רוצה שימכרו
 פעולותינו כפי רצונו והוא רוצה מה שרצונו כי זה טבע
 טבעיה והרשות כתונה כמו שיתבאר לפנים ואין בזה
 קדעת סאמית: בטול דברי הטבע בהחלט אבל כאמר
 שהטבע יפעל עם הרצון האלהי וכן הגרמים השמימיים
 יפשיעו בזה המציאו ויתבועבו כל זה ברצו האלהי המחונד
 עם צורתם וטבעם והטבע הן שכל הן עליון הוא כדמות
 כלי להצטרף רצון האלהי יתעלה וכו' וקיימו הפלאים
 לפי שהרצון האלהי ירצה שיהיה הנמצא אשר בו הפלא כמו
 שרצונו הנכסא הדבק או האלוה יתעלה וכל חלקי התורה
 האלהית יתקיימו בזה והוא סוד החפץ הפשוט הנזכר בדברי
 חכמי הקבלה ובהרבה מדברי חכמנו ז"ל הנה התבאר
 שכל קטב התורה אשר עליו פשוט הוא היותו הוא יתעלה
 פועל ברצון אשר הרצון ההוא בלתי מוסב אכלנו ול אל
 השכל האנושי ואף לא ובחשבות הרצון האלהי לא יסתב
 הוא יתעלה להיות רצונו כאמרת עשר רצונו בשתוף הסם
 ולא יתחייב מזה רצונו המשתנה מחיבת מני כמו שיהיה
 כן בו יתעלה והוא יחליף רצונו כאשר יראה ולא שתתה כי
 המחוויב לו יתעלה שיני הוא חולס הסכל בריא החושים
 ולזה אמר דוד עליו שלום ואומר חלות: היא סבות ימין
 עליון סלל חולי שלי הוא והוא חולה הנפש בסכלותה לתאר
 שינו ליתעלה שזהו סבות ימין עליון ובאמר אני אל לא
 שכיני ואמר הרב אין שכיני כל עקר גם אין שכיני כג
 יתעלה בהתברכות השמימי אשר בהם תגלה הרצון כי ידיע
 האחד כבר תפוט נירועים רבים וכמו שאני עיני נכאר
 בקרוב ואחרי אשר התבאר זה בלוי צריך להבין כי הסבה
 סתבלית הן היא מוכררת בדברים הטבעיים ומכל סכן
 בדברים המלאכותיים כי כלם יפעלו לנד תקלית מוגבל
 ומכוון והיא נובאר אשר אין להם וכן הפעולה הכפעלות ללא
 תקלית הן פעולות חסדו וכמעט ססם הפעולה לודיק עליהם
 נחמה שהיו הפעולות הן סמה סלימות כפי סלימות תקליתם
 הגה פועל הסי אשר הוא הפועל היותר שלם הכרח שיהיה
 לתכלית היותר שלם שאפשר יהיה אם כן האל יתעלה פועל
 לתכלית בלי ספק ולהיות סתבלית והטוב יתפכו אמר
 יתעלה במעשה כראשית בכל חלקי הסדר ההוא נירא אלהים
 כי טוב נירנה כי הטובים התכלית המכוון אה הפועל
 ההוא ואם טום הסבי לא אמר כי טוב כבר ביארנו רבותינו
 ז"ל כ"ר הפכה וביארה גם כן הרב ז"ל ואחרי תשלום כל
 מה שצא במעשה בר אפית אמר נירא אלהים את כל אשר עשה
 והנה טוב מאד כי הוא התכלית היותר כעלה בכל הנמצאות
 ההנה כפי הסכל והאפשרות והנה טוב על הרוב כי כל
 הנמצאות על הרוב יסכימו לתכליתם ואם חוקים מה לא
 יכונו לתכלית ההוא הנה זה במקרה ועל המעט ועל זה אמר
 טוב מאד כלומ' טוב ביואודות ועל הרוב פחש הטוב הוא על
 המעט וההודמן חונס התכלית בדברים וכפעולות
 סכה יוכן כפי פנים האחד תקלית הפועל והסני תקלית
 הפועל ומטלו תוקר אחד שיקטר לבוט

לכוס מה הנה תכליתו ותוא תכלית הפעל להרויח פכרו
 אשר יתנו לו למלאכתו ותגית הלוואה הוא טיב שכו האיש
 אשר נעשה לו לכמות את כשר עורו ועריתו סכה כאשר
 כשאל תכלית לפעולות האלהיות אין ספק שלפעולות מצד
 מה שהן כפעולות שיש להן תכלית כאמרו לא תושו בראת
 לסכת ירם כלומר לא ברא הרצף ללא תכלית ומזה הנד
 וכזאת תבחיכה כל דבר יש לו תכלית כי כמו שאמר החכם
 מה מנפח הוא כוסק על הטל שכ"כ יש לעין ולאוזן
 וככלל לכל החל קים תכלית ולא כאמר זה בכל המורכב מצד
 שהוא כל וכן גם כן יהיה מנופה שיהיה וימצא תכלית לאישים
 כלם ולא ימצא זה התכלית ויותר מעולה לכל המציאות ה
 הנכרא והפעול ברצון הש"י אימכס אם יש תכלית לפועל
 אשר יפעל חלקי המציאות ופלו אשר הוא הש"י והוא תכלית
 כפי הכחיה הראשונה הנה כזה עיון פיהיה אם כן הפנתו
 אות התכלית חסרון ויהיה הוא ית' בזולת התכלית הסר
 והתפק אם לא יעשה לתכלית יעשה לזולת תכלית ויהיו
 פעולותיו דומות לפעולותיו שאין לו סכל חלימה אי
 לזאת ראוי להכחין כי התכלית בפועל יפעל בכ' פנים

הא' שישתדל בפעולותיו להסבת תכלית מה וולתו ורצון
 מעצמותו כמו המשתדל בפעולותיו להשיג עופר או הכמה
 הספקדות ממנו וכזה הנד אי אפשר לנו למד שהוא ית'
 פועל ברצון להשיג אי זה שלימות או קנין פפקד חסד ממנו
 כי כל השלימות הס כו ית' והם עצמו כלי רכוב ואין שום
 שלימות חסרו ממנו ש"כ לא יהיה שלם בתכלית השלימות
 כמו שמתחייב לסכה הראשונה ולאלה המציאות והנד הב'
 שתהייתה ספועל כפעולות מהספועל לתכלית פשוט והתכלית
 ההוא הוא עצמותו ושלימותו כי משלימותו ברצונו יוספעו
 פעולות ממדדות או אחד זו כפי הראוי למציאות הפועלים
 ההם ומזה הנד איספק לקבץ תכלית לפעולות הש"י כאמרו
 ביה התכלית היות האל ית' פועל המציאות הוא שלימותו וטובו
 סכלתו מושגים אכלו והוא לא כאמר כי יקבה תכלית הית'
 כפקד וחסד ומוכח כי זה ידק בפעולות הכפעולות לתכלית
 מורכב וינא חוץ מהדבר אימכס פעולותיו הוא לתכלית
 עצמו אשר עצמו כד' חן השלימות ישפע טובות כל עוד
 קבורה חמתו ברצונו ויתמיד אותו פפי חמתו ורצונו ג"כ
 ולזה אם יתן טובות ותשפעות לנדיקים הוא כפי טובו וחסדו
 הנאמנים כי אם נדקת מה תתן לו גס לזה כיתן תורתו
 אלינו אכחנו כפי טובו ואמונתו אשר נשבע לאבות הקדושים
 כי מה טוב השכלי והפעלי בתכלית יצא טוב שכלי ופעלי
 וכמו שאמר ישעיה י' חסן למען דקני יגדיל תורה ויאדיר
 יראה כי החסן האלהי היתה התורה לאל תכלית יצא מ
 מעצמו אכל למען דקני וטובו אשר הם עצמותו אשר
 בפ' זה חייב הרצון לסגדיל תורה ולהאדיר י ר"ל ארוכה
 ומנוחת רבות וזה מנד הכמות גם מעד האיפות חקוקת בראי
 מונק כל ח' יש לה תכלית גדול בהמות ובאיכות כאמרו
 ג"כ מה גדלו מעשיך י' מאד עמוק מחשבותיך ידנה כאמרו
 מה גדלו חסד הבמות ומאד עמוק שהם עמוקי וחזקות מנד

האיכות ואמר החכם שלמה המלך ע"ה בכל פעולות
 המציאות כל פעול יא למצוה וגו' כלו כי כל הפעולות
 אשר במציאות פעול אותם הש"י למען ימנעו וטובו לא ל
 לתכלית יוצא מעצמו וא"כ הפעולות הרעים איך בראם כזה
 המציאות למען שוכו וחסרו אשר לא יתערב עמו וכו רב
 כלל אבל כלו טוב גמור ואם כן איך ומה ברא והשפיע
 והמציא מציאות האנשים הרשעי' הזמאים והחיות הדורפות
 הטורפות השלים כי יש להם טוב מה כי הם חסרו של הקבה
 כאמרו ז"ל על פלטה כפי מריס מערבך ולכן גם הרשעים
 והדברים הרעים יש להם חלק מהטוב בזמיות אחרי אשר
 הם כל להעביר רצונו ית' עש היות שכול לפרם היות ה
 הדברים המזיקים מהסדח החומר אשר חייב מרצונו ית'
 היותו כן לקיום המציאות ואם הסדח החומר כמה שהוא
 חומר יחייב עם הרצון האלהי היות אלו המזיקים ממנו הוא
 לתכלית שלמות כי בזולת זה לא יקנה החומר הרע ול"א
 שהרע והמזיק ג"כ יוספע למען טובו וחסדו ליום רעה שהוא
 החומר הנקרא רע כמאמר הנביא ישעיה יונר חור ובורא
 חן עושה שלום ובורא רע ו"כ כי הוא יוצר הצורה אשר הוא
 חור ובורא ההיולי אשר הוא נעדר מה צורה אשר לזה כנה
 בחסך ועוסק שלום כלו' מחבר שכיסה בהייה החומר והצורה
 ולא יברא העדר אשר הוא עשית ההייה הבאה וזה אומר
 דבר ירע כי תכף שתחבר הצורה הבניית להיולי הכנה
 אז יברא בו ויחודש רע והוא העדר אשר הוא העדר צורת
 האברוח שהוא דבק אל החומר ומחודש צבת ההייה כמו
 שכתבאר בטבעיות וההעדר הזה לפי שהוא מטבע החומר
 יקרא החומר רע כסם העדר הדבק אליו או יראה ברא
 הרשע לטובתו ושלימותו וזה למען ילמדו הנדיקים דרך
 צדק ומשפט כי בראותם לרשע רע אשר בעונם ידעו ו
 ירשעו יסכול רעות ומאכזבות יבחרו לדרך התורה ויבחרו
 מדרך הרשעים כמו שאמר ישעיה כאשר משפטך לארץ דק
 למדו יושפי תגל ואמר אורח לנדיק מייסרים וגו' כי הנדיק
 הוא הנכות לכל דבר הנדיק והראוי הן שיהיה כפי גמולו הן
 סלא יהיה אלא כפי הערך לקיומו והוא טוב לעולם והמשפט
 הוא פתיכת לכל דבר הראוי כפי גמולו ומעשיו הן לטוב הן
 לרע אמר הנביא כי אורח לנדיק שהגא מייסדים ועשות טוב
 ונתן לכל דבר טוב כפי הערך ירה הש"י ביוסר ומכל וכל
 יפלים מעגל הנדיק שלעולם הוא עושה טובות ונותן לכל
 דבר חן וחסדו אמנם חן אורח משפטיך י' קויסך לטובך
 ולחברך תאות נפש ד"ל כי גם כן אכחנו מקיים אורח ה
 המשפטים ישעשה הבה משפטים ברשעים וזה למען ולזכור
 אשר מן הראוי שיהיה תאות הכפעולות ואמרו כפשי אותך
 בליטה וגו' כ"כ כי אז כפשי וגושי ורואי בכל עתה ועתה
 יהיה עובד להים מאהבה והסכה בזה כי כאשר משפטך
 לארץ דק למדו יושפי תכל וזה על דרך סתמה יסבא
 ירמיה ואמר דיק אתה יא כי אריב אלך חן משפטים
 אדבר אותך וגו' ס"ל היות האלוה דיק ונותן לכל דבר טוב
 וחקו נדיק הוא בהחלט ואין לריב עמו על זה
 מה המשפטים והוא כתיבתו לכל

לכבודי כפי מצותי אם יתחייב פנים מקו רצוני לרצו עמו
 ולשאל וזוהו מרדע דרך רשעים נלחצו וכו' ואמר המפורד
 פרקתך כדברי אל ומשפטך תהום רכה וכו' מלשון הקדמות
 ופס לתנתה טובות ותשפעתם הן כבלות כדברי אל אך
 מהאזנים הנה הם טמונים כיתה רבה ולא יראו כי לא
 יפעל מהאזנים וכו' יקוים המציאות והוא חכם ובהמה תנשיב
 כי כתיב לבל רכב חקו וכדאיתרו חמו עבשו ורעתי
 בום יקוים המציאות כלו אם כן כתיב האזנים עובד לרשעים
 ילמדו חכמים דרך נדקו ועבורם אלוית אשר לום מציאות
 הרשעים הוא טוב כדמציאות והושפעו מטובו יתעלה והו
 מה שחכם וגם רשע ליום רעה הנה קוים כי פעולות הם
 השיעול המציאות כלו וחלקיו כדכינו הפסוק סן לתכלית
 בלתי יוכא מעצמו אבל למען שמו סגורל וטובו ושלמותו
 סגורל כבל תכלית ומדרך הטוב והשלם לשפיע שלמות ה
 מציאות למען עמם כיום הזה להחיות עם רכ ועג הדרך
 סחור חכם כי המציאות האלהית אשר הוא לוי ית לכו הוא
 בתכונות הרוממות והשפיע כמכחות כחו שחייבה רטובו
 דכתיב חייבה רטובו והתמיד אותן כליון סתראס חמתה
 רטובו מלימותו כי מציאות המציאות הוא למר טוב מהעדר
 וזוהו ישיע מהטוב והשפיע כפי הרטוב האוקל הטובות ה
 הראיות והשפיע איתן כפי חמתו סגורל אכלו
 ואלו ואת חיתה כוכת הרטוב סלסע עמר מחלק סלסע
 מוצרו הסגורל אשר חלק דרך בקאת התכלית לכל המציאות
 והנה כי אין לבל המציאות את כן את תכלית אחריו והאיות
 כן שוח כי עג טר ספעל בקא תכלית און מעצמותו ית
 אין דרך לזה חכם התכלית סחור אבו ומבלו יקא
 וינכ והמציאות כן היות זה דעתו סתבת רכריו זו עט
 זו היות אס כן סע אף הא חכמה בתכלית זה השער אשר
 הו סקורמים רוחים המציאות סתבת התכלית ספעולות
 הא' וקוים היות להס תכלית והוא עממותו ית וטובו
 ושלמותו והתכא היותו ספעל כרטון ממה שאין להרהר בו

אחרת וזאת זה ואל מה סכסכו ואל ער' כו ועד' חלקו כמצאו
 במקרה וכו' סכה תכליתית ואין הפרש אבל אלו כין תנועת
 סגורל היותו כ' ר' שעות א עמוד וכו' אחר קטן אכל חריבת
 סכסכים סכסכים סס מהעצבים ואין כפולת הרקעל פרעם
 אחר סחמית ונתו וכו' חרכן כיתה זקום סכסכג סס סכמי
 יא וכו' איו כי לו כלס חולתס חכל לו סוקרס סגורל וכו' חזקון
 ואל' חיק' הנה סכה אלהיתו לא התחלה רחם כס תהיה סכה
 כעצם לכל הדברים ומכל סן סאין הנה ידעס כפולת כהס
 לא אלהית ולא חולתה אס אמרתי אספרס קנות ררכי חוס
 הקדמונים הזאתלמים כסעפתי זאת האמונה אחרי הסכמי ס
 סקורס והוא סהאדמן לכו סכת כל סכמאות ואך היו
 חגדלים איותו וכו' סס לנה כלות ותיוונות וטורות כדלום
 מלבס מתחלפים כפי חלוק סלעס והיותס יאך הדכו' וכל
 ימשך וממו תועלת אכל זה הדעת ככר חלק ספולסוף
 עליו וסראס חוכמי הטעות בו כפי ימס' סממע והוכיח כי
 סהאדמן הוה סכה במקרה ומציאות ממה סכעסס וכמו
 ססתכר סס כי הוה כדכרס אשר על המעט כאשר יחטא
 סתכלית יסאס מדרך העצמי וסכורו ולוה קדחו הלומס
 זלומת העיון סטכורו ואס כן לסי מהות סהאדמן אי
 אסער סתהייכס כל הדברים סהאדמן אלא אס יסיה מס ס
 סכמך דק ממה סכעסס כי זה כלתי אספר והמה סרסס
 הדכ' ער' ספי מחלק ספי כאמרנו ואסר יסער היותס במקרה
 סהיו כעסס ל' סיס להס סכה מחייבת להיותס כן וכו'
 יראה כי מה ססער היות הדברים כלס במקרה כי מאמר
 סאמר סהס כוקרס הנה הוא מורה היותס כעסס כי סס
 המקרה זה עכינו רל' היותו מאמר ממה סכעסס ואס כן
 סמ' סס סכמות העצמות ססה הוא מורה אותס כל סכין
 סכסכו סכמין סכל הדברים סס כעסס סס במקרה יפעלו עס
 הרטון האלהית הדכ' כה' ולא יתחלפו אלא בתמידות ועל
 סרוב ועל המעט כפי סכמות הרטון סכורס וחכמות סס'
 ואחר היות זה הדעת חולק את עצמו מכל סכין סיסער
 יסודות העיון והקורה סאלהית אשר כל עצמותה להורות
 לנו היות הדברים כלס כדראיס וכסעיסס כרטון סאל יתעלה
 לא תס' סס עס זה הדעת כסוס פגיס חו' ממה רכי ואס תלכו
 עמי בקרי והלפני וכו' כלומר אס תחסכו סאלו העכוכס
 כלס סהאדמן וכי חוס מפעולות ספעל אף אכי ארבה עמכס
 מזה סהאדמן להוכיח אסכס על עונותי סס והוסוף ואמר
 והלכתו אף אכי עמכס כחיות קרי להראות להס כי סוקרס
 הוא אמוס אספרי על סרע ועל הטוב כי סאספרי סחור על
 סמי הקטנות לום אמר למען תדעו ותכינו כי הכל כרטון
 אלסי סכה כאשר יתמיד המקר' כחלק סרע ולא יכא חלק
 הטוב כלל עס היותו כספסרות מוטכע הנה אככי אכיא
 בהתמרה הקרי סרע אשר קראו חמות קרי וזו אסס תכינו
 היות זה כרטון לא סהאדמן כי אס הוה זה כסודמן סעמים
 רבות יסואו עליכס טובות אכל כראותכס סתמרת סרעות
 הוססמות תדעו כי זה כרטון רטוב כי הדבר סתמנוד אי
 אסער היותו במקרס אכל כעסס ומסכה כפולת אשר לוה
 מקורס סתחלת ספעולס כסופס סס סאין כן

השער השני כפי אשר הודיעה כ
 הכ' כי גס הוא בקר וסורס סס כל תלוי בו אמוס סספס סספס
 אשר סספס לכוו ססכה התכלית והוה ססגעת איותו התכלית
 סאל סלימות מ' וכו' סס' רכי כוולת זה הוה חזר עס סכורל
 לסער ממה סקוים סכיות סתכלית כלתי יוכא מעצמותו
 אכל לפי סיוח וממו סלוק סיריעת סאלסית כדכרס סכה
 אכסי סס על ד' סחורה סררית כלתי חולקת למוסכל
 לכבר וכלן אף הוא ית' ידע הדברים כלס לא כעלס ממנו
 דכר כי זה מרס ועמוד אשר עליו אסען כוס סספר עס
 סחור תל ססכל תלוי עליו ואמר ססלוקים ידיעת סאל
 כסכמות סס על סמי פגיס ססאון דעת אספיקורס
 וסמקסוס ולקוים וסיעתס סמכסוס סכה סועלת כסמנאו'
 סחוסכס סכל זכרס ככזכס במקרס וכסודמן וכי אף
 סכה סכה ספעולת וולן סהאדמן וסמרנו מזה סהאדמן
 סהוקרס הוא סתחלת כל הדברים ואין דבר סיכוסק לו סכה

אלו צעיים להסתמך בזה המצוינות ובי און אצנו ידעה בזה
 המצוינות ולא פעולה לבנינו וחסרוננו זה כלו כמו סוף יך
 סוף אן בספר המורה בהלכות עו כה ומה הו עת יתכונ
 סוף כתות ספואות בחק האמונה והת דה האלהית הראשון
 כת בעלי מפטי הכוכבים ה אביס כי כפי המול והעת
 והמבט הן מולד אדם מה הן כאלה הן בחירה מבהרית הפעות
 לפיכך פעולות מה יבואו ויגדו בזה המצוינות הסכל בכלו
 ובחלקיו ובאיש אים וחלק חלק עובות אן רעות הצלות הן
 בזה יודעו ויפסחו כפי כס ונותיהם ויעמידו דין ומפניה
 כונן לבל פעולות האפיים וקורותיהם והפניות הזמנים
 פ"ב ובמחמנות ודבר וכל הדומה לזה ככל עת ועת ו
 וכל תקופות השנה מולדות וכגרי ולקיות ומכבים ודוקי
 חרות כס גות ויפס התכונות זה כלו חלק חכמה ארוכה
 ופשים רבים חכרו נה והת השני הוא כת בעלי
 האלמאות אשר יכונן פעולות בתמונות כוכבים ומכניהם
 והצלחותיהם לעשות בזה מה במתכת מה אן ען אן חכ
 מה כפעולת הם ויעש ו אותי בעיסוק מה וידברו דברים
 ידעים חלק תפלות אן הפעולות עם חכורי תיבות ומלות
 בלתי מורגלות ויחשבו סאמנעות אותן הפעולות והקטרני
 תחול וקדר רחפיות על הנויה והכלל הנוה ויועיל אן ויות
 לכי אדם אן לכונן אף אחרים פנים כפי הרחוקות אשר
 ידע על הצורה היא ופטי התמסותה לכוכב מה אן מולד
 גלגל גם כואת החכמה חלקם פדים רבים והקדמות תכנה
 החכמה היא כפי דעתם עליהם ומכאן כפעול דרכי
 עובדי הכוכבים והם עז באות כי ישמהם פיעד מכת
 כפי מחשבתו היותו ער ופליט על מולדו אן מסכתו אן
 אקלמו ויעש ברות מסוכנות כפי הנחות ועקות סבתא
 וד וקן אף כוכבים אחרים ופטי סבתו כביתם כמסית אן
 צבוב אן במתולה וכיוצא ביה ואז אים יעשו כן לדק
 ואחרים לוארים וכן כלם ופטי סוף ה יסור ה יא כהיל
 ומל חק אים סכנות וקוסי כמסס כח פ שרלל וקן הנות
 היו עיכרים לאלהים ולכוכב הפלט ע' חרנס ומקומה ספר
 פליהם והמר אפטי בכל עפן את סבות כמות ואכסי כות עמר
 את כרגל וגו' עד התי פפיוס הנה סבות כמות אשר
 עפן אפטי כפל הוא סבתא אשר מומה הכינה ונה כקרא פ
 ספי סבות וכרגל אשר עפן אכסי כות הוא בורת דק אשר
 מומה סכרגליס והמרות ולזה כקרא פרגל ואפיה אשר עפן
 אכסי האמת הוא מארים סאסמה לל ככס וסוף כלס הוא בית
 מארים ולזה כקרא אלאסס אגל פעלי הם דות גם אמרו בתי
 פהוא ככס כלי כזר וזהו אסימה סמס מומר וכן הוא מארים
 פומס ופסחן עפמו פעינים הוא פונה אשר מומה סחן וככתב
 ככון ופירה עד מרכיס סאסמה לין לפי פסחן אשר מומה
 הוא חן ספסים סאסמה חן סכלי על ארך מה סכתבה ספורה
 פיראן כבי ה א יס את סבות סארש פי טופת סכה טופת כמב
 חכר לפי סטוב סכא חן הוא טוב סכרכלי ספן וקרתן
 סוף כוכב האמונה על הספרות והוא עיק התכנים
 ואדרמלך הוא השמש אשר הוא מלך ארי חלקס וזה כקרא
 בלשוננו סכעל סהיו עובדים אותי באלו הוא כעל כעמיו

און כן בזיות הפעולות מקריות אשר לוח אמרו חממי התן
 אליו אס מורע קי קדים מרדכי וגו' יראה כי הדברים
 מקריות לא ילקח פהם רזיה מההתחלה אל סאחרית חכל
 הדברים אשר במקרה אפסר סיתחלו כהיה ולא ינלמו
 אכל הפעולות אשר הם כעפס יקח ראים מההתחלה כי
 הם אס יתחילו יסמינו לתכליתם ואחריתם על דרך מה
 סאמר דור הזלך עליו סלום א ימור כעדו י חסדך
 לעולם וגו' כלו אחר סהאל פועל פטי חסדו וטובו הנס הוא
 לפי סס א פועל כעפס ימור ויסאם בערי הפעולו ססתחיל
 ולפי ססס ידעו היות הפעולות הפעולות באומה ישראלית
 ואת המס יח הארץ הן סמה כעפס ולא במקרה אמרו אס
 מורע ה יחודים מרדכי סהפעולות סאחות בהם מהמפניה
 האומית ית הן הנה כעפס וכבר החלות לגבול לא תוכל לו
 כי ה זתחלה תכסים עם סתכלית וסאך וזהו סכר אה המלת
 החלות סאמר משה רבי א אלהים אתה סחלות להלאות את
 עבדך וגו' אמר משה רבינו עליו סלום לסי אהיה סראים
 סכיתו לארץ וסאס זה נמכע לא יאלט מחלוקת אס סהוא
 כמכע מר סמקבל וסס פהוא כמכע מר סהוא ית ולכלתי
 סיתו כמכע מר סמקבל עליו סלום אמר אתה החילות וכו'
 סאס היה זה נמכע ארוק לא יתחיל כהיות סלמותי וראותי
 את כל הגולות הנראות חכל סתחלת יראה אס כן היות
 אפסר חכלי זה סכליות ולא יתיה סמכע מר סהוא ית
 אשר מי חל כפמים וכארץ וכו' כי און דבר נמכע כחק
 כן גם כן אמרו אשר החיות לכפול לפי יראה סאון זה
 במקרה א לא כעפס לחיותו מהאומה הישראלית מה סאון כן
 כשאר האומות אחרי אשר לא קבלו הצורה המגינה עליהם
 סהיא סבת היות טובתם ורעתם כעפס לוח אס ספתיכ אשר
 קך כדרך סלל סבב כך כעת אשר היית מפור למקרה וכגע
 וכבר כהוא זה רז על סהוק ונד לו מרדכי את אשר
 קרהו סלל כי מרדכי הוד לו כי העונות הרעות ססס הוא
 חזר קרהו כלל כן עמלק אשר קרהו כדרך ככאמו ממרדים
 וזה למר סהיה המאורע סהוא גל בר המקר' וכבר כהאר
 עמודו על עולם אכרהס אכינו עליו סלל כטול אית סכרד
 פאמר וקרימותי ידל אלא אל עליון קונת פמים ואלן סיראס
 היות הפעולות פלס סככה ענוות הו א סהדעת האומר
 סכל ה יכיים מאורים למקרה וספס והזמן וסאון דבר
 אנוי אלא במקרה הוא דעת סכל ואון ראו לארץ ככטולו
 ויש הנה דעת אחרת כטולו סידיעה סככרת
 ופא אירס סהס הנה הוא מרומס
 תכלית סרוממות וכי למעלתו ורוממותו לא יסביח ככמצאות
 הפסלו וכי ידיעתו וס בחקו תססס אכל גלגל הירח הכקרא
 בגלגל סככה ולוח איכנו ית מפניה ויורע מה ססכה אכל מ
 סטובות ואפעולות כוס חומיות כפי דעתם אונס יכאל
 מהתנועות ספתימות ופסכון מנבי ספוכים ומטכסס כו
 סס ומטרים בארץ חלו ובחלקי זה המצוינות ססכל כל כוכב
 פוככ כפי ענינו והס ימו עור לוח כראותם גופי סממים
 והכוכבים סההרות גדול מאמדי התנועות כלתי מקבלים
 סכסר וספפעולות אונן פי ספוכים האלה ספי כראס א

עליו כיון הכוללים כחף אור וקור ומציל מאורו עליו
 ועכשיו קח הכוללים שיהיו עובדי למוך סוף השמש וכבוע
 אליו ויהיו כוונתו אליו מעת אל עת אור מתחלק הנה כאלו
 ששן נרנית וכלים כפי כוכבים המוסלים עליהם כפי
 מה זכרם ולא סרו מאונות זאת אעפי' מסור אותם משפט
 אלפי הארץ אשר לא תסבול ע"ז כלל ואעפ"כ את ה' היו
 ידעים ואף אלקים היו עובדים על דרך הרב ז"ל החומר
 כי חבוכר ע"ז לא יסכל מציאותם אלא יחשבו כי לא יפגרו
 ולא ידעו כזה המציאות ופי' כזה הכוח ההגה וההנהגה
 לכוכבים והוא המזרחי שמש וצד מכיון מהלל עם ה' והוא
 מי לא ייראך מלך הגוים וחסו וככל מקו' מוקטן מוגם לשתי
 או נכס יחשבו מההכללות יבאו מאלו הכוכבים והנורות וליס
 תארו הכחית אחריות ומאן חללו לקצר למלכת השמים
 הארכו כל נסיו עובדות אלה התמוז הוא לפי דעתי השמש
 אשר בתקופת תמוז יראה גדלו ועוצם יכולתו בחזיונות ולוח
 יפגרו לו מנוד וחב' החדש הוא יקראוהו בשם החדש אשר
 בו תראה פעולתו הגדולה ויבואו בו על דרך עבודה והכניעה
 או ייבכו אותו על חליפתו והליכתו והיו לשם כביאים בו
 ויבכו כי ימוכסו המנוקף והם כביאי' העצל הירועים וכביאי'
 השמים הם כביאי' הכוללים אשר היתם אלם מאן סרע לקבלת
 ברא זוכה אורה מהשמש עד אשר חשכו היותה אשר לשמש
 כפי מציאותו וכלכל' וגם אמרו למלכת השמים חסר
 פרכוס לאותה שיהי' מלכה כביאי' והיא החמה אשר לה היו
 צומין חמכים ובתים כמו מהתפרסם כבפרי הכביאים
 נחיות זה הדעת משמש כמקלה האכסם אמרה המרה וכן
 תשא עיניך השמימית נראית השמש וכו' ואמר כע"ז כי
 יסיקך חיך וכו' כי יראה שירת ההשמה קלס והשמימי
 תהיר וזו למה שיראה עליית האירים והמטר הידר כפי כ
 תנועת הכוכבים והפרט הגלגל הנטות והחום והקור והלחות
 נסיב' ארכיות אשר נהס ונהס תהיינה התמונות והסומות
 גם יראה כמות עוקם כשול תפירות ודרכים אחרים וכללו'
 וכעניות תפירותות אי אפשר לכחוסם חסכו לוח סיות אלן
 הכוכבים מכהיגו העולם השפל ומסלים בו ובחלקיו והי'
 פכר קוים מהס' יחי' ומסמכרים ברוח הקדש אכל על אופן
 אשר לוח סיות זייס כי ביבואתם יאסכו או יראת לאיש מה זר
 אכזים אל מחוזות ואקלמים ונפליחום הן חלו קצות דרכי
 השופרים ככל תפורה כלת עש' שם הנה מין אשר מע"ז והם
 העובדים טרות ארומות כשאל' וסעובדים למין חי ארם
 או חסו יבד עבמו אשר אין אלהות ונטמות משלימו יבחרו
 לפיכך לא אלה אלהים לא יקעום חדשים ונקרוב סחם טרות
 מרונות וכרונות בדמיון ולוח אין בהם ידעם כי הידיעה
 היא הבורח השכלית לא ברומת נורה על זמ' אשר לא סלוח
 המורה שאין בהם שלטנות ושום אלהות ועל זה תרגם
 אלקים דלית כהון נרין שלל' כלמון רזל אלקות עם סלמי
 הפשו יראה סאין לזה סודך ומטא כרכים הטובעים לא
 סיהיו מכוכים לבגלם ולא סיהיו כמכים נדבר אחר שם
 עונדון למין יומר עליון ואם סיהיו מס' דה החומר ואלן
 הקרקאים סדים אין נקח טום כורף טום חופן מאן האפנים

אם כן אין להם יציאות חוץ למינין וזה שאמרו וז' לא ריין
 סעי' ק' חנה ולבתה אל' א' שגודין כנזא סלחם וקבוצה
 ככין היא ד' דת מדומה ידעם כל איש כפי הגובר על מוג
 דמיונו ארצם אס הארים הם נמצאים כמו סכת פרסם
 במאמריו ח"ל אז הם כלתי נמצאים כמו סיתעכו קנת מ'
 מצע' ס' ציון זה א' כו' סיקר ומרע לאמונה האלקית כי ה'
 סמומין לא יקרא כופר כהקלא פלאר יבאים מציאותם ולא
 בא כן תירכי ומאמין באר יורה איתם ואפ' כוכב על
 מ' זמרי חול' הנמצאים במדרגות תפוזים לא יקראו כי לכלם
 ימ' א' סיעין כמל' נדמו אשר עמד ארמון א' קב' ס' במקומו'
 מזה החבור ומזה שאכ' מרעם יהיה פתח ומכאן למה שא'
 יקראו וזה כפי הרשון והחומר השני ואחרי אלן
 השני דעו' בא יבא דעת טמא א' מ' ס' אמור כי ידעם פתח אלן
 ודעות אחרות ספן בעלות נכחון ורעות' ת דתנו
 דאמונתנו היא ספ' יודע בכל הנמנות
 ידיעה אמתית קיימת בכל האשים וחלקיהם וכל סכללים
 לא נמלט מהם אים יודע השתדל ושעובד וכל מה סותחדם
 ובתחדם בהם לא בעלם ממנו דבר מן הנמנות מוגריר
 חרדל ע' הכריר העליון ועולם שכלל כלם על סרורם סכל
 גלוי נכחי לכי' ידיעה אמיתית יודע השפונות סתוק חרות
 דכל המחשבות אשר איפשר סיהסכו האכסם כח' ח' המארר
 י' יודע מ' חרות ארם כי סמה הכל רל כי הוא ית' היודע
 כל המחשבות אעפי' סמחה ב' ית' מבורות וכלתי קיימות
 יהיה ח' ח' כי קמה הכל כמו כי סמו' אותי כבוד רל' כי גכ
 גכתי מ' ח' העברים וגם ס' לא עבית ימאומה וג' סמו'
 פ' אחר אית' אר התקיים ספי' ככר ומארץ רח קח והיותי
 כ' ארץ הזאת הוא לרצו מוג' וס' ית' פעולתי גם כי סיותי
 ס' בית הסוד הוא מורם על רעותי ורעשתי אמר לא' כי גכ
 בוכתי מ' ח' העברים ולא באתי ככין כ' יותי כרפות
 וכ' ח' רתי' ואל ס' כי פה כזה סמוקם לא עשיתו מאומה
 רל לא עשיתו פעולת מנינה ואעפי' סמו' אותי כבוד' הם
 סן הוא היודע כל ה' כים ח' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
 גדול ועצומה ס' גליות אשר עיניך סקחות וג' ויראה
 כי הילכית כ' אר' לכו לעשות אי זה גדול יקבני אכסי מלכותם
 ואכסי ענתם ויסאלום ד' מ' לעשות וס' ה' הוא לבדו גדול
 העצה וגם המלכים ס' א' ס' ענתם ספעולה מה ראות
 להעשות יסלחו סל ח' הם ופ' יד' הם לעשות הפ' רל' ה' א'
 וס' ה' אינו כן אכל הוא עכמו ס' על והעני' וגם המלכים
 דינו על פי' מ' ח' העברים כי בזולת העדות אי אע' סר' אן
 אינו ראוי אמר כי הוא ית' אינו נרין ערים אכל עכיו
 סקחות על כל דרכי כבו ארם כי הוא היודע ועד הדרכים
 והקייכים אשר לכל אים ואים ס' הם יכאז פעולותיהם ולכן
 אז הדין אן המלך לא יוכל לספוט אלא כפי הפעולה ס' הם
 לי דיעתו מ' העברים המעשים ו' ס' כאלו אותה הפעולה
 לא' ס' ע' ס' הקיין אשר בהם הפועל הקיין אין זה אלן
 וזה אין לו לרין אלא מה סעכמי רוחות לוח אמר ס' הוא ית'
 יוד' סלס מזה וזה אמר עיך סקחות על כל דרכי כבי
 ארם והדרכים הם הקייכים ו' ס' רות

והזרנות הנקנית בהם כאמרו יודיע דברים למטה לבני
 ישראל ע"ל תני יראה שמשך רבינו ע"ס השיג דברים
 אשר מהם יבא פונדית ספ"י וא"כ הוא סבתם ונעלם
 אבל בני ישראל לא הבינו אל"ף הפעולות לכך עוד השלים
 ואחר וכפרי מצללו וקרא פי השוכט ישפט על פי הפעולות
 סגראית אל"ף כי מה שהעידו לו ואיפשר שיפסל מעל
 פנים ומנוחה והתבל"י הוציא ממנו יהיה טוב ובהקף פעולה
 טובה ויבא תמכה פ"לית דע ותהיה כוכת הפועל הרע ההוא
 ולא ידע זה השופט והמשל כי אם א"ס מה שהרוב אכיו ויהיה
 זה כצבור סידע ממנו א"ל רובא לעבוד ע"ו ויהיה סבת
 איבוד קהל רב ונענשי ספ"י בעובדו הצד והדק יבחר
 סימו"ן אכיו ובאי נלא חייב אחריו א"תו שאין אופן אחד להטיל
 מעו"ן ולהטיל ע"ס רב וא"ס אחר יכלול סכ"ס א"ו שלשה עכ"ס
 בזמן הרעב ויהיה זה אולי לטפה שהרגו א"ס אחר טובא לו
 והנה הא"ל יגובה כל שופט במר ח"ס והסני יבוכה וזה
 לסבלות השופט התכליתיות והזנות והס"ה יתן ל"ל אחד
 כפרי מצללו ד"ל השרי הוצא ממנו בשעולות ההנה ואמר
 א"ס יספר א"ס במעשים נאני לא אראנו וא"ן הזקן ר' עקיבא
 א"ר ככ"ס בשלום ויבא בשלום הכל צ"ו והרשות כתובה וגו'
 יראה כי כל הדברים נודעים אכלו ית' ואעפ"י שהיו עתידים
 נעם כל זה לא תאמר כי יריעתו דברים קודם היותם תכריז
 עכ"פ האיפשר ותסתלק הכחירה כאו פ"תו רבי"ם מהידיעה
 האלקית כי הרשות כתובה וכל אדם בעל בחירה ורצון כמו
 שיבאר כי יריעתו כלתי מתרחק טבע האיפשר וא"ן וכוונת
 העולם נידון כי כל העולם נידון פי כל העולם ידיעה ספ"י
 במדת טובו והראיה כי כ"ן לכל דבר שמצאות היותר
 טוב ולשם איפשר והכל לפי רוב המעשה כלומר כי א"ס
 מה שיקרא דק"ן או יס"ר א"ן זה לו בעבור פעולה אחת
 מדרקה או מיסר כי צ"ד דרור א"ן לא יבאר בא"ב כמו
 שתבאר בא"ן ממז"ר אבל ידיעה וסקנה' כמו רוב מעשים
 ויהיה נדיק דבריו פעולותיו מצדיות וכן כל פעולות
 ולכך אמר והכל לפי רוב המעשה כלומר לא לפי המעשה
 הצדקי ה"ל' כי י"ס כחחות בתוכן כ"ן א"ס למאמ"י
 ידיעה הכפדת על הדבר פאכר טענות סבליות וראשונה
 כי כל האלמיות יוצאו לו ית' באופן היותר שלם שאפשר כי
 הוא מזה כל האלמיות רב"ל זה אי אפשר שלא תיחם א"נו ו
 וצ"א צ"א ראי סירוחו ממנו ית' כי כל חסרון אכ"ס הוא
 מזה החסרון והחומר והוא ית' כ"ן וכל בשמיות וחזריות ב"י
 ש"ק ככל"פ ההקפות א"ס כ"ן הוא ככל מה"ס וכות' בחל"ט
 וכן וכל משמיות אשר לכותו כל חסר טובה ה"נה בהיותו
 ש"פ"י למציאותו ולזה יבא הרע"ם והאכ"ס הרע"ם ונמה
 פת"ליות א"ס ומזד הפועל היו כל השלמיות אשר כפי
 היותם שם בלתי כוסעית על עצמותו כמו שאבאר במקומו
 ויא"ס השלמים ר"ב דייקום וכל מי שדורך מהלך השלמות כי
 הדומים יא"ס הדומים ולמה שהסבלות הוא הפחיתות
 וצ"א חסרון היותר גדול שאפשר והידיעה השלמות היותר
 מעולה שיה בא"ס כי א"ס הוא ית' כלתי יודע דברים כח"ר
 לו הסבלות אשר הוא גרעון יותר גדול שאפשר וז"ן לה"י

דברים הפילוסוף שהרבה מה דברים יותר טוב מיראם האדם
 משלא ירא וז"ן גם כן הרבה מהדברים יותר טוב ויותר
 שלימות לא יריעתם מיריעתם א"ר נוס הכנסות הפסולות
 לרוב דברים יותר טוב וע"י לא סנתק מהנבגתם כי הפסולת
 אך שתהיה היא שלימות וא"ס היו הנה דברים שיותר טוב
 ל"ר"ם שלא יראם מיראם זה לפי שא"ן הדברים הנראים יזקין
 א"נו או ישימוהו גרוע ממעלתו אבל הא"ל ית' שאין לו סכ"ס
 וצ"ן יסיב לו היוק ממנו וחסרון י"ל לא יבחרו טוס דבר
 למעלתו הכלמי בעל תכלית לא כאמר כי יהיה לו חסרון
 בהשיגו א"ן זה דבר שיהיה יותר מלא השיגו אותו כי כלתי
 השיגו אותו הוא סבלות ופ"א"ר העירי ית' הא"ל מזה עלי"ר
 א"ס כ"ן לתוארי שלימותו ולהרחיק ממנו הסדונות צ"ך ספ"י
 שהוא ית' יודע כל הדברים ומסיבם על המיתקם ס"ית כל
 מי שהוא פועל דברים מה ראוי מידעם מא"ס לא ידעם ה"ס
 פועל כחוקרה לא פועל כבע"ס וא"ך איפשר שיפלא מהבורא
 והיותר נבחרה וכסבל סבלית מעשהו א"ן לזאת יאמרו שה"ב
 אינו פועל כבע"ס לכן ז"ס לשי"ס סבות האחד שהא"כ כבר
 ימותו יעדר ויפאר ה"ן והפועל גרעון הוא לעולם כפ"א"ר
 פ"ס הפועל ובהפסדו יפסד הפועל כדרך הפסות העצמות
 וס"י שהא"כ אינו יודע פעולתו כאשר יפעול כי רא"ן
 פ"א"כ עם א"ס א"ן יודע שה"ס מוליד את ש"פ"ן וזה
 אחר הנכ"א כי א"תה א"כ"ו כי אברהם לא ידענו וגו' ד"ל
 כי הא"כ הא"י ה"ה ה"י כי הוא היודע הדברים הנודעים
 ט"ס ה"י"ס כדרך אמרו בפרס אצ"ך כב"ן ידע"ך ואברה"ן
 וישראל לא ידעו אותו כשהולידו אותו א"ס כ"ן א"תה ה"י
 האמת וס"ס"ה האמת והיא ש"א"כ כבר יפסד וכו' וא"תה
 לא תפסד א"ן א"תה עמ"ן ד"ק לעולם כדרך הכופל העצמי
 ויותר א"תה ב"התמדה ל"ה ס"י"ס וא"ר ג' א"נו ופ"ל וכו'
 א"ס כ"ן הא"כ האמיתי הוא ה"י א"ר ל"ה אמר הפסוק ב"י
 א"תם לא א"ל א"כ לא תתגודדו וכו' יראה כי המתגודד על
 מ"ת הוא בשבת ה"י המ"ה ההוא א"נו אבל הא"כ הא"י ה"ה
 ה"י א"ר לא ישיגו הפסד ולא תפורה הנה א"ס כ"ן א"ן ל"ה
 להתגודד על מ"ת כי א"כ"ו האמיתי לא ימות לעולם וא"ס
 כ"ן א"ר שהוא ית' שפועל הא"י ה"ה והוא פועל כעצ"ס וכד"ר
 כמו שא"באר הכרח מידע הפעולות והדברים כלם דרך כל
 ודרך חלקם שפועל י"ו א"ס כ"ן ה"ר מידע אותם בשלמות
 שלי"פית א"ן ס"ק פה"ל ית' ידע את עצמו וא"ס ידע את
 עצמו ידענו כ"ד אשר הוא כ"ן באמת לא באופן וצ"ח"ך
 שא"ס כ"ן היתה יריעתו בעצמו טענות וכו' א"ן עצמו הוא
 התח"ה לכ"א"ו כי הוא ית' פועל אותם א"כ הכרח מידע את
 עצמו בהיותו תחלה לכ"א"ו וא"כ ידע הכ"א"ו כי י"ו מידע
 שהוא התחלה לדבר מה"ס ח"ס ידע הדבר ההוא שהוא לו
 התחלה וא"ס לא כ"ן לא ידע היותו תחלה לו וא"ס כ"ן הכ"ר
 מידע ח"ס מ"א"ת וז"ס הדמיון א"ל א"כ בא"ר ונ"ג"ת על
 הצד עמ"ר והקב"ן היותו ית' התחלה וכו' ד"ל כי מ"י
 ש"י"ב פ"א"ר ית' תחלה לכ"א"ו ידע הכ"א"ו את
 ח"ת י"ס לו סכ"ס וכו"ר כמ"סות האלהי ב"י ס"ק
 וז"ל עמ"ר והקב"ן על היותו ית' תחלה וכו' פי ש"ר

יתקבץ לו היות פש צור נאמר על ההקמה באמר הכי ולא
 בור חובתהם וכמו שיתבאר לפנים ימשך אם כן מזה ספס'י
 יודע הדברים כלם אחר סידע חת עצמו שהיא הכתם
 רביעי ידוע הוא ומפורסם כי הזכרים השלישים והיודעים
 יתחלפו ביקרון המצילה כפי חליף הידיעה וההשגה כי מי
 שייסוף מהם גדול הזמבס והידיעה הוא גדול היעולה ויתרון
 הידיעה הוא תהיה כהשיג מהות הנמצאות כפי מה שהיא
 פיי סתמיג ויתר העולה ואם האל ית' כלתי יודע הדברים
 והנפשות היות האדם היודע יותר טלם ממנו בתואר הידיעה
 ופוא בטלם פיהיה העולה והחכמה יותר טלם ומעולה בתואר
 שלימות מהעולה החכמה הנה קיים כאלה הטענות
 דרך המורה והחכמה פיי סאל ית' הוא יודע הנמצאות שלם
 לא יטלם מאכו דבר אלו' על פסוק הוא גלא עמיקתא
 ומשתרע וגו' הוא גלא עמיקתא זה עומק המרכבם
 ומשתרע זה מעשה בראשית ידע מה כחשוכא זה
 מורענותם של רשעים כגיהנם ונהורא עמיה פרא זהו מתקן
 פכרן של נדיקים לעתיד לבא ואמר בארש אנרך בטטן
 ידעתיך יכול כעצו תל זה ספר תולדות אדם מלמד
 שהראשו הקב' לאדם הראשון דור דור וטומטיו דור דור
 וחכמתו גבורי דור דור ודור דור ורעיו רשעי דור ודור
 דריקי דור ודור מיני פנותיהם ומיני יוניהם ומסבין
 טעות הם ומחטבן פשיעוניהם וכן הוא אמר פיי אהת עברי
 פשעיר ואומר מש יקרר עיך אל ואומר זאת הורה
 האדם ואומר בלתי ראו עיך ואומר אפטרם מחול ידבון
 וגו' פכס סגור בזה פיאמר העולה ידיעת פיי' כחכמות
 וקטורס וצפזו אל' לא עפ פיות פזה המאמר בל לחכמים
 בתקנות אחרים נוקצר יותר וגם ומחולף הכה פיי זה
 שמקום חכום להם עתה ית' יותר ב' חלקי המציאות ואמר
 הוא גלא עמיקתא זה עומק המרכבם והוא ידוע כי עומק
 המרכב הוא עלם השכל הוא מהות החפמול אשר הוא סוד
 המרכב כלם פמו סיתבאר בתקנות ואומר ומשתרע זה
 מועם בראשית קראו מעשה בראשית האורה הכבראית
 תהלה כיום שראשון מעשה ימי בראשית והאורה היא
 מוגבלת הימי אשר הוא ראשון לגבלים וקראו ומשתרע
 למה שהיא מיותר כי הוא גלבל כלי כוכב ואינו ידוע
 מוכב פיסוכב בו אשר לוח סבחים מיאמות רבי' מהטבעיים
 וכפייט ארסלוער טבל לייגם הלימודי הבריע מיאמות
 ואומר ידע מה עממא זה פורענותם של רשעים כגיהנם
 וכחורא עמיה פראו מתן סכרן של כו יקים לעתיד לבא אמר
 זה כלו ככנר הגלבל שמיכי אשר לו יסוד הירץ והמיוגם
 פגנודים בה כלם במש פמס בארץ הזאת אם רשעים כגיהנם
 ואם נדיקים כג'ע' וראים שהיא יודע כל זה אומר במרם
 אנרך בטטן ואם יאמר אומר פיי פיריעה האלהית ודעת אל
 היברים בעתה הזאת אשר יבראו לא קודם זח' יכול בעתה
 דל בעתה פסוא אשר נקרא טרם ויבדק עליו זה למש שהוא
 פכלית העובר ותתלת העתיד וכמה פפוא תכלית העובר
 יקרא עובר וכמה שהוא התחלת העתיד יקרא עתיד אשר
 לוח לא אחר ויכל אלשים כיום השמי אבל למה מרבת ספ'י

לכאר כי הוא עמק העולם בפסה ימים ובי לא פנתה מהם
 כלל אבל כל הפסה עשה מלאכתו על נד סהמח המופלגת
 בלשון אם היה אומר ויכל אלשים כיום השמי היה מבין המבין
 כיום השמי איך סיהיה ללכחי היו' או בבקר ופנת נצח ייס
 השמי לוח אמר ויכל אלשים כיום השמי כלו בעתה הזאת
 אשר היא תכלית השמי והתחלת השמי אשר יקרא יום שמי
 בבחיבת העתיד ולכחי אפרם פ' אחר ולכי פשתה זה
 דרכו לל היוקו תכלית החולף והתחלת העתיד והיה העתיד
 אשר בו ככרא העולם התחלה לעתיד לבד ולא תכלית לזמן
 מה לכי סהמחן מכלל הכבראים ונודם בראית העולם לא הים
 זמן לוח אמר בראשית ברא אלשים וגו' דל בעתה אשר הים
 ראשית לבדו ולא אחרית לפרש זמן והוא העתה אשר הוא
 התחלה ותכלית לזמן אחר אי לואת סאל פככס במאמר הנז'
 יכול בעתה דל בעתה אשר הוא תכלית החולף וראשית
 העתיד אשר הוא התחלת ההויה התלקית ההיא ויהיה אמרו
 אז בערם אנרך בטטן בעתה הזאת אשר התחלה ההויה ה
 ההיא ולא יושך מזה פיהיה האל יודע הדברים קודם היותם
 תל' זה פ' ד' תולדו אדם כלו' כי ידע כל התולדות פאיכופיו
 קודם היותם וחולף יחפי כבי אדם ומשתחיתיהם אשר פכרם
 והידיעה הזאת ית' לאדם האל קודם היותם או ידעו בארש
 הוא גלא עמיקתא זה עומק המרכבם פיהיה חכמת האלהות
 כזו שאמר בראשית זל ומשתרע זל מועם בראשית פהיא
 חכמת הטבע כזו פסי החכס הכוכב ונקראת כלסוכס החכמת
 האלהות מועם המרכבה להורו' כי הכוכבים מקושרים הקבר
 מציאות עם הפ'ים כרוכב עם הכוכב או טהס מנסיגים
 לסמים כרוכב לכוכ' וכאמר זל על פסוק רוכב סמים
 בעזך פהסוכ טבלה לרוכב וכו' ונקראת מועם בראשית
 חכמת הטבע על דרך קרא חכמי המחקר חכמת הפלגות
 מה שאמר הכתוב אשר רכובס כו פהיא מדגיקה בלימוד
 מדרגת התכלית האחרון כמדגית במציאות כן חכמת
 הטבע היא חכמה למדת בראשונה וכדורה קודמת במעשה
 ובזמן ולזה נקראת מועם בראשית וממה פורה היות
 דעת אדם בזה אמת אמרם במדרס' ר' חיה הנה ליה הד
 רחים האילנה מכל מש פככרא במעם בראשית אל' זאת
 בודאי היא הספורה שפתיד אלהים לעשות בגן עדן אל'
 העודת של כ' יס לה קבנה שעודות אלהים אין לה קבנה
 ויראה כי זס ר' חיה הים לו אהב תלמיד חבר והאילנה
 מכל מה פככרא בספת ימי בראשית כלום סלמדו סכל חלקי
 הידיעות הטבעיות ותהיה האילנה הזאת סכלית לא נופיית
 פאס לא כן האילנה מאכלות אסורות מכבראו במעם
 בראשית ופמיס וקיע ופאר היסודות ופדברים אשר חייט
 מאל' לשום ככרא אבל האס' לה ולמדו סכל חלקי הטבעיים
 והאזהב ההוא יוסב בסמחמו כאשר הפ' אותם הדברים
 פזה תכלית הסכל החינוכי אשר בי זאת הספורה העתידה
 לנדיקים כג'ע' וכי באלו ההפגות יפדכקן עם הכסל כי זהו
 פראמו כנן עדן כמל שאבאר הפיכור' הייא כי אלו הדברים
 הטבעיים נוסאיהם הוויס וכפדי ומיהם ולקחו המוסכלו'
 הטבעות אבל הדברים אשר הסכל כלם פמס עלמות אל'
 אחרון פס דברים פאלן להס

שאין להם קצבה והם דברים בלתי חומרים אצל כבדלים
 אשר לזאת הן שמה הסגית אחות יותר מעולות
 אמנם כפי זה זה חכמת האלמות היא מעשה מרכבה וחכמת
 טבעת היא מעשה בראשית ואם הם הפחות אשר המילוסופים
 היונים וסיכמטאלים כתבו בספריהם בזה עיון שא"כ תהיה
 הספירה אשר היא סוד ומעלה אצל דעותינו הקדומים ידועה
 מתלמיד א' מאומות העולם ול יוחנן בספרה דבר ללמדו
 ומעשה מרכבה ענה ואמר חכמי לא קטני וד' אלעזר בן
 ערך פשה דורס במעשה מרכבה פיהא חשון אשמים
 כמו שסעידו עליו כפי קאן דורשין זה לפנים מעשה
 כרכן יוחנן בן זכאי שהיה רוכב על החמור ויצא מירושלם
 וסי' ר' אלעזר בן ערך מהמר אחריו א"ל הסטי פק א'
 ממעשה מרכבה א"ל לא פק סטי לך ולא במעשה
 מרכבה כיחיד אלא אם כן היה חכם ומכין מדעתו א"ל ר'
 הרמבי לומר לשבין דבר מאה שלמדתי ח"ל חמור מיד יד
 רבן יוחנן בן זכאי מן החמור וכתעטף וישבע על הארץ תחת
 היות א"ל ר' מפסי מים ירדע מן החמור א"ל איפכך שאלת
 דורס במעשה מרכבה ופסיכוס עמנו ומלאכי השרת מלויין א'
 אותנו ואכי ארכב על החמור מיד פתח ר' אלעזר בן ערך
 במעשה מרכבה ודרס ירדס אשמן השמים וכסכה את כל
 האילנות שבעדה ואמר סירס ומה פירה אחרו הללו את א'
 הארץ ויש אומרים סירס זו אחרו או ירכנו עזי סיער וענה
 המלאך מתוך החם הן הן מעשה מרכבה מיד עמד רבן
 יוחנן בן זכאי ונפקו על ראשו ואמר ברוך ה' אלהי ישראל
 שמתן בן לזכריהם אבי' סיערע לחקור ונדרום במעשה
 מרכבה עד כאן לשון המאמר זה החכם ר' אלעזר בן
 ערך תלמיד רבן יוחנן בן זכאי התמודד בסבלו בחכמת
 סאלמות העליונה הנקראת מעשה מרכבה ונראה
 הענינות כלו המנוח והמנוח והמנוח מוסבל בסבלו והדרו
 נערכו אשר לזה נקרא בן ערך עם העזר סאלה וזהו
 המעלה אשר לזה נקרא ר' אלעזר סאלה ברובו סלה
 מלאכו ופירו' והיה תלמי' מי כחוכה הא בדמותו ובהסתלותו
 לתשובה סאלמות אשר לזה נקרא רבן יוחנן בן זכאי ויצא מן
 כרושלים פלו יצא אל הקת ודרות גדול ומיוחד מבין חכמי
 פאנסי כמו שאמר הכתיב מי יתקני סמו בר מלון אוניס
 ה' הקבוצים הערבי' ואפילו סיהיו סלמים כירושלם יעקו
 האנשים החכמי' ויסירום מדיקנותם וזה ר' אלעזר העזר מן
 רבן סאל' ויהי מחמר אחריו כג' מכיר האעיקר וסאלקי
 החומרים וסו אמרם מחמר אחריו כלו סיהיה בעזר מהחומר
 ומעקף אליו כפי הערך לבדו על סדרך אשר היה מעשה
 מנינו ר' הכוכר ואלו כספיה זה והסיר מוקרות החומר
 וסאלוק לדרום במעשה מרכבה שהיא החכמה העליונה
 יראה שאין הענוה הזאת איפטרית לכה ממלמד בסלמות
 כי הדברים האלהים אי אפשר במילות חובסיות לבארם
 ולמדס ולכן לא ילמדו מפי תלמד ולזה אחרו שאין דורשין
 במעשה מרכבה כיחיד אלא א"כ שיה חכם ומכין מדעתו
 נ' כסלנו ותב כתו יביא המנוח מוסבל ולכן זה ר' אלעזר
 שה' חכם ומכין מדעתו לא למד מרכב זאת החכמה ע' ד'
 סליאור' אלקי סהכיה מדעתו

חכם מספר למד מנינו כדנתינו דבר מהוד דבר זאת היתה
 פוכת ר' לא פרונה למד בר' אלעזר לא היה חכם ומכין
 מדעתו אחר ס' א' ר' עזריהו ותו מעין המלך גבר ואלו כספיה
 ר' אלעזר לדרום במעשה מרכבה יכר ר' מן החמור כג'
 הסירו ממנו מכל וכל ולא היה בעיניו א"ל לא כדמות הארץ
 לשבת עליו לא ס' סתמם ממנו כלל פגעו ותו כי הו' דרך
 ה' תגורדים נחמה הרזס הזאת ולזה ירד ויבדו מן החמור
 וכתעטף כדנתינו הסבלית המקסת עליו וישב על הבן וימס
 אשר לח ישתתם ממנו כי אם למס לא זולת ור' אלעזר
 בהתעטפו הכסא יתראה בתבונת סלמינו כי לרשיפת החכמה
 האלמות הזאת לא ר' לנו היותו מהמר אחריו רבו אלא סירד
 מפל וכל מן החמור ויקחנו כאבן דומס תחת היות אשר ומגד
 מן המסחה להאר' ונהקר ר' עזריה סכל המודבק כי הוא סו
 מלאך וכדל' והוא סכל הפועל מוסב בכסמו והוא עמד
 מלום הקסר המציאות דבק דבקוה הפגס ונ' הסכיכה סוככת
 עמו סהיו ספכל סם על ספאל' כפי דעת קצת החכמים
 סאלמיני בקבול הכסדר כמו פדכה הרס ז' בקצת סאלמיני
 ואם יש לי כסכיכה דברים עזריה סאל' מקומס ולזה ק' ר' ר' ר'
 להיות סמתדבק על חומר א' ס' סתמם ממנו כלל ואלו ירדה ס'
 מן השמים וסככה את כל סאל' לכות כספדה כג' אז התדבק
 סכנו וסכ סכל כסועי' כי סכל כסועל פכר יקרא סם בהסלות
 הלסון כמו סאלמר בהסגת סליהו ונה' יא עובר ורוח ברונה
 וחוק מפרק ונ' ועט היות סל פנים אכר בזה ניה ר' סר
 הנה עתה יומר סכוכתו ה' לתי' סוף סיוסכ סחוקי
 הנחמות ולהסגתו זס העולם ספסל אחר סראה לח גדולה
 וחוק והוא ה' כח זה העולם והסתגותו כמרוסס ולזה אמר
 ססוף מפרק הרים ומסכר ס' ע'ס רומ' אל ההויס וההספר
 סמתידות ואמר סה' ס' איכנו מטבע זה המניאות סכל
 וסחר סה' וסראה הרעס סה' עולס הגלגלים אכר ס'
 סנעטו תלירס ומרעס כל סה' סיות כמו סלימד יסחאל
 ותסלי רוח ואסמס אחר קול רעס גדול כי אחר ערות
 ססר סוא זה העולם ספסל סמע סרעס והוא סנעט סגרות
 ספמיניס אשר סתבעתס יתגאר מ' סיות ומפגלת סלונה
 ולזה סללים ואמר ברוך כבוד ה' מקמונו ואחר הרעס
 ראה סם ס' זוא עולס סאלמיניס ונ' ס' ברעס וסל סאל' יא
 כי הוא כדל' ס' סעלמות ואחר כל זה סמע קול דומה
 דקס ר' ל' סייג מציאות סלונה אשר לח יוכלו ססל' סלקפרן
 לסיות סלימותו בלתי כעל סכלית אכל ססתיקה רסיות
 כסכמו כסומר לך דומס סנהה הכס פי עולס סמלמיניס
 יקרא סם ולזה ירדה סם מן סמ' ס' כדקוית ר' אלעזר סכלס
 כלומר סהסכל הפועל כסדבק עמו ומרעס עס סכלו כ'
 כחיס חיותו ואחרו וסככה כל סלילות רמו לכססו
 סיונית והסומחת אשר סס מעט הכסס סכלית כי לא תבא
 ססכלית אלא אחר ססומחת והסיונית וכפי סלין לסום
 אחר סקן מקום מיוחד לזה נחס סהספעס על כלן כי כלן
 יתעמו כפי סרסיו עס סכל וסכל סיות יבק עס סכל
 ספועל הנס סכל ספועל כסחכס ויקסר כעת סדקות עס
 סכל סל' סל' סל' כל סכמות סכספיות סעבודות לסכל
 סל' סל' וספגו זס סכמו סכומת' וסיונית

ס' ס' ס'
 ס' ס' ס'

כי ממנו הבחנות והמלחמות ולפנים אמר דור דור ודור
 כי אליו גוים ידרשו וממנו דרישת החכמות ואומר רשעי
 דור ודור למנה ודייקי דור דור לכוכב מכין סכנו ימים
 ומינים וכו' נבטת א"כ הוא מבואר מזה ספס' יודע כל
 הדברים בדיעה יתד שלימה שאיפשר אחר שהוא ית' סבת
 הידיעות כלם והוא המודיע אותם כי זה שהוא סבת רב
 מה הוא יתד ראוי באותו הדבר בלי ספק ולכן נבט יתד
 ראוי בהיותו יודע כל הדברים ומשיגם מכל מצא יודע
 אחרי שידיעתו הסבה בידיעות סוף ולכאור אמיתות
 הידיעה הזאת ומה שאנו להאמין בה מסכים עם החקוקים
 אקדים ואומר כי הרב ז"ל הוכיח הפילוסופים
 שחלק שלישי מכפרו באומרו איך ומה דמו ידעת ספ' י'
 לדיעה האינטואיטיבית כל שפיר החוקרים והכנאים מלאים
 כי הוא יתברך לא ידמה בשום תואר לשום מצא וכו' תאריו
 יתברך ותוארי המצאות האחרות מתחילים במין כמו
 סג' אר הרב ז"ל גבי ההוא דהוא נחית קוניה דר' חכמה
 וכפרט על אמרו משל למלך פטר ודס שהיו לו מאת אלפים
 כפרו וזה והיו מקלסין אותו בשל ספק והלא נבטי הוא לו כי
 הוא בלי ספק נבטי להחליטם ויין שלם במין הפד א"כ
 אי אפשר שידמו תוארי פוט כמצא לתוארי ית' והוא אמת
 כי תוארי ית' הם עצמו ותוארי הכנאים נוספים עליהם
 והוא ית' בלתי בעל תכלית אס כן תואריו אשר הם עצמו
 בלתי בעל תכלית והכנאים כלם בעלי תכלית א"כ הפלא
 הרב ז"ל על הפילוסופים כי דברו סרה על ידיעת הש'
 בהכחיש אותו ובעלז נפילה אין להם תקוזה מוננה ודעת
 הרב ז"ל הוא כי האל ית' יודע כל הדברים כמו שהם וכמו
 שהיו הדברים קודם היותם לא בר יודע אותם ואחרי היותם
 כמו שירעם קודם ואם יורמן שיעדרו אחרי מציאותם
 שכה ידיעתו כהם שיה קודם מציאותם ואחרי מציאותם
 וכעת העדרם מהמציאות ואחרי העדרם לא תפקת
 ידיעתו ולא תחדש לו ידיעה אבל התחדש הוא בדברים כי
 ידיעתו א' פשוטה תפנה לידועים רבים ומתחלטים ואמנה
 כסכל אופני זאת הידיעה איך היא כי הוא נגדו ידע איך
 ידע ידיעתו הוא ל' עצמו כי הוא היודע את עצמו וכמו
 שאמחנו כסכל את עצמו כן כסכל ידעתו במציאות אי
 לזאת אמר הרב שס' הידיעה באמרת בנו וכו' ית' בס' יתוף
 שס' לבר וסוף מבואר כגלה סדברים החסותפים הבמות
 לא אפשר שילקח ראות מן אחד על האחר בו לא יצדק מהיות
 האדם הי מדבר שהיה האדם המצוייר בקיר הנקרא אדם
 כש' ית' מי מדבר גם כן וכזה החופף לא יתחייבו ספקות
 על ידיעת ספ' י' במציאות כי כל הספקות הם ככנות על ד'
 דמותו ידיעתו ית' לידעתו כמו שאבאר בקרוב והביא
 ראיה הרב מואמר הנביא י"ל א מחשבותי מחשבותיכם ולא
 דרכיכם דרכי כי נבאו שמים מארץ סן גבהו דרכי
 מודרכים ומחשבותי מחשבותיכם ואפשר שיעזרו לה
 הפירוש מה שא"כ החכם נבון הי' ממ' ס' הגשם יאמר
 על השמים ועל הגנה כהקד נמתוף סס' וזה אמרו כי נבאו
 שמים מארץ כן גבהו וכו' ומתוך לבי דעת הרב שידעתו

ות' מתחלפת אל יודעתו דרכי רבים ומכנס חמשה
 הראשון שהידיעה חדר נג' ספר כו' ית' שהיה חדר פשוט
 וידעתו א"כ כן חדר פשוטה תפנה לידועים רבים ותאות
 אינו שהיו מתחלפים נתי' וכס' חדר זה מחוייב להיות
 ית' חדר בתכנית הפשוטות ותאריו אשר הידיעה מכללם
 בלתי נוספים על עצמותו המס' בדיעתו זה אי' אפשר
 רשפי שהיו הידיעים הרבים והכנאים כודעים בדיעה א'
 אלז אס יהיה סס' לחדות מה אס ברופי כמ' ס' ידעת
 החכמים והמצטרפים אחד ואס משלים וכלם כודק חלקי
 הגדר אשר ההכרחי לחרון יתעצם עם הקודמים וסין
 לאחרים כמבואר בו מתמס' שומר חמס' סדרם והבוס על דמו'
 אשר אין האחד מנלךף לאחר ולא משלים לו ולא ככל מהכח
 אין ידיעתו פהס' בהס' ידיעה אחר הכל ידיעות
 מתחלפות מה שאין כן בידיעה האל ית' הפשוטה אשר אמחנו
 פסכל אין זה בא' ספ' ידיעתו ית' תמנה בהפדר
 וזה מחוייב כי הדבר קודם הינו הוא נעדר והוא ית' ידע
 אותו קודם הינו אס כן ידע אותו בעת העדרו ולכס' טותק
 ואחרתו לא תפקת ידיעתו אכל מציאות חותו הדבר ס'
 היא ידיעה ח' תפנה להעד' הדב' מציאותו ולאחר מציאותו
 מה שהיה בלתי מוסכל בידיעה האינטואיטיבית כי הידיעה היא
 דמיון מסכים לידע מופשט מוקרי לו והוא הפשטת מהות
 הדבר ונדרתו כסכל אס כן מיפחין לו מציאות אין לו
 בודה ולא יופשט מהותו ונדרתו אס כן אין לכעד רמבוא
 כמה שהוא כעדר בידיעה האינטואיטיבית וכפרט בדברים
 האפשריים והפדטיים אשר הם ידועים לו ית' כפי המונת
 וגם זה כסכל איך הוא שלישי כי ידיעתו ית' מקשת
 כמה שאין תכלית לו וזה כי כע' ידיעה האלגית כי
 הידיעה תקיף ותג' הדברים הידועים והדברים הידועים
 מוגבל' הידיעה ונדרים בה ואי אפשר בדברים הנגתי בעני
 תכלית סיגוריו ויובכלו ככוד כמה שהם כלמי כעל תפלו'
 אלא אס יהיה מזד סכס' בל' ומשותף לדברים בתני נעלי
 תכלית וסוף א' בהם ומנוגל כמו שברע אסו האדם הכלמי
 בעל תכלית מזד הארמות המוגבל הבולל אותם ואז לא כ' עם
 מזד הכלתי בעלי תכלית וריעתו ית' למס' ס' א יודע האינטי
 והפדטיים המתחדשים אשר כמה שהם אישים ככר יהיו בלתי
 בעלי תכלית סכרס' שתקיף ידיעתו עליהם כמה שהם בלתי
 בעלי תכלית ואמחנו כסכל איך זה רביעת ס' ידיעת
 ספ' בדברים העתידים האפשרים לא תכריח ולא תחייב
 טיפיה הדבר כמנא כמו שידעו אכל ישאר טכע האפשרות
 בחלק הסותר ומשלו שאס ידע סאל ית' סוף ראוהן אסר כולד
 עתה יעבור ע' א' אסר זה הדח' שידענו לפי שהוא ידע
 הפרטים המתחדשים קודם חדושם הנה אין ידיעתו ית' בזה
 מכריח אותו שיעבור ע' א' אסר סבחייתו לא יעברתה
 וידיעת סאל לא תקבל הכזבה בזה שאס היתה ידעת האל
 מכריח לראוהן לעבור ע' א' אל סתה' ידיעתו אמיתות
 סדרה ראוהן סיה מוכרח מנד טכע הידיעה האלגית לעבור
 ע' א' ולא יעברתה סבחייתו וסיה אז כעכס' הסך הראוי כ'
 מי שיעבור עבירס' סכרס' לא יפכס' לזה הפדר סכרס'

סכרס'
 סכרס'

יודע אותם טרם בואם לא ישתכח הוא וכמו שאמר ה'רדה
 כא ואראה הכצנקה הבאה אלי עמו כלת ואם לא ארעם
 אמר יתעלה ארדה נה על דרך סתוקף טס הידיעה כמו
 שביאר הרב ז"ל והוא כאשר תיחם על ידיעתו לדברי ר'
 שפליס תקרא יידיה ואמר חרד ואשיג זה אם כפי הצנקה
 הגדולה עמו אעשה להם כלה ואם לא ארעה ר'ל אעפי שלא
 תקחם לידיעה כזה כי החרום הוא כדרכים לא בידיעה
 האלהית וזה בלתי מצוייר בידיעתו לסיבה האמורה ב'
 בהכרח שפי כי לפי שהידיעה תסכים ליו וע הכרח שתשכח
 הידיעה בהסתנות הידוע שאם לא כן לא תסכים ותפיה
 הידיעה לידוע והוא מבוא' מאד שהצנקה לו טבע כוסף חז'ל
 מציאותו שלא היה לו קודם מציאותו ואם הידיעה תמיה
 לאותם הטבעים המ' חלפ' הכרח שתה' ה מתחלפת הידיעה
 אשר לנו כדבר קודם היומנו לידיעה אשר לנו כה אחרי היות'
 אלא אם כעכ שהצנקה והעדר אחד זה טעות וכדיעה
 האלהית אין טום סגני בזת ולאחכו כסכל זה איך הוא כי
 לה ות הידיעה כאמית כנו וכו ית' כפייתוף הפס אין זה
 הרחקה כלל ואולי אל אלו ה' רמז יפיעה באמרו הלא
 ידעת אם לא שמעת חלפי עולם י' וגו' כלומר כי זה בידיעה
 אלא בקבלה כי הידיעה האכזרית בלתי משגת אלו ההבדלים
 ה' יראה כי אם לא תשמעו מזד הקבלה הנה מקדם לזה
 בידיעה ואמרו אלהי עולם י' יראה כי הוא יודע הנמצאות
 כן לעולם ובהתיידיה הן שתיינה כמצאות הן שתיינה
 כעדריות וזהו ההבדל האומר שדיעתו שתלה כהעדר
 ואמר ברא קצות הארץ יראה כי עם השתנותם לא תשתכח
 ידיעתו ואכל חידושם וכריאסם לא תקבל ידיעתו סגני
 והוא ההבדל האומר שדיעתו לא תשתכח בהסתבות הידועים
 ואמר לא יעף יראה כי ידיעתו בלתי מקבלת עיבות בדעתו
 הרברים האפשריים ולא תכריח אותם אשר זה איפשר פ'
 פככסכהו לאות וחולשא אמר שאינו כן והוא ההבדל האומ'
 שדיעתו בלתי מוכרחת טבע האיסור ואמר לא יגע יראה
 כי ידיעתו אחד הפשוטה היא יכולה כל כך שתשנה לידועים
 רבים ותסכים להם מבלתי יגיעה כמו שהיא כנו מחולשת
 שכלנו כנארך לכל ידוע מתחלף ידיעה מקחולש' והוא ההבדל
 האומ' שהמדע הא' ישוה לידועים רבים ואמר ואין חקר
 לתבונתו ירא כי ידיעתו תקיף במה שאין לו תכלית ואעפ'
 שחכע הכב' ת' כמה שהוא כן הוא בלתי מוגבל ומוקף והוא
 ההבדל האומ' כי ידיעתו תקיף וכו' ואחרי אשר קבל הרב
 ז"ל אלו ה' הכרלים הנמצאי' בין ידיעתו לידיעת הס' בא'
 בהם להתיר רוב השפקות המשלכות ידיעת הס' כנמצאות
 אם האחד האומרת שדיעתו תשתנה בהשפכות הידועים ק'
 תושר עם ההבדל החמישי ואם השני מיידיועים הבלתי בעל
 תכלית תושר עם ההבדל השלישי ואמנם ספק העדר הסדר
 והיושר ששדל להתירם ככארו הרעות מאי זה נד יבואו
 וכי אין לנו לשפוט זה בהתחלת הדעת כי יש הנה רעות
 באות מהכרח החומר ומצדדים אחרים לא יוערו בקבלה
 אמנם הרעות והטובות האמיתיות הן הנה נמצאות לנדקיים
 ונלמע' כפי הראוי כמו שיתבא' זה לפי כ'ה' והספ' ב'

הכרח סכא' שדיעת הס' בדברים קודם היותם היא ידיעה
 ידועת בסגולה כפלאם בלתי ידועה אכלנו שלא תכריח טבע
 האיסור וזה בלתי מצוייר בידיעה האכזרית כי מי שידע בא'
 מחלקי הסותרת עת רים שהוא יתחדש עם סאיסור שיתחדש
 שותרו הנה זאת איכנה ידיעה אכל מחשבה ואם כדע
 בדברים העתיד' שהוא איפשר שיהיו כל אחד מסגני הסותרים
 מחודשים וכסכל א זה מהם מתחדש הנה אין זאת ידיעה
 מתחדש אחד מהסותרים העתידים אכל מוכנה ואם כדע
 שיתחדש אחד מסגני הסותרים עם איפשרות היום האחד ולא
 יתחדש אשר כדע אכל יתחדש האחר הנה אין זאת גם כן
 ידיעה אכל טעות ואם כדע האחד מהסותרים מבלתי
 שיהיה איפשר' לפי להתחדש הנה אז ידעתו מוכרחת טבע
 האיסור אמנם למה ש' ידיעה תאמר כנו וכו ית' כפייתוף
 הפס לא בדקו אלו החלוקות על ידיעתו ית' כמו ש' בדקו ב'
 בידיעתו ותהיה אז ידיעתו בלתי מוכרחת טבע האיסור
 ויודע הדבר האיסורי קודם היותו ידיעה
 מוגבלת עם האפשרות שותרו והוא ידיעה אלהית
 שיוסכלת אכלנו ובלתי נודקת בידיעתו וקצת
 שחכמי המצרי נתנו מקום לזה באמנם כי יש למזגים ויצירות
 כפי' לטעולות מה מהתחלפות כפי הלוק המזגים והיצירות
 והס' כדעתו המזגים וההכרבות ידע הכטיות והפעולות
 על דרך אומ' בטום אנך כהטן והאפילו כי אם המצא
 תמצא בכית אחד שפר מועלה מלא חכמות רמות מוכח על
 שלאן אחד וכן תהנה על השלחן והוא אכל הספר ימצא
 מרב חרה מלמטת ויככסו באותו הכית איס' חכס בחכרת
 איס' אחר בעל מלמחה וגבור הנה מ' שיראה אותם שניהם
 כככסם בכית ההוא ירין בלי ספק שהאים החכס יקח לחלקו
 הספר והגבור יקח לחלקו החכס עם שאיפשר ב'ל אחד מהם
 שיהיה בהפך אכל טבע היצירה והמזג זה יחייב ואם
 יספוט הינאה כן יהיה משפטו אמיתי עם שלא יכריע טבע
 האיסור כן קרה בידיעת האל ית' בדברי הנמצאות כפי
 מחשבת לו והוא מאמר בתכלית הסכח אכלם עם שרכים
 חסכוהו דרך מופתי וכפי האומ' הוא דעת מתכלל וכחכ שאם
 כן לא תה' ידיעת הס' מוגבלת בתכלית אכל תהיה ידיעה
 כמו הידיעה אשר היא בדברים המתחדשים על הרוב אשר
 כפי האמת היא ידיעה חסרה שמה האמיתי מחשבה או
 סכרא אחר שהידיעה החכרית יותר שלימה מוכה ויהי
 איפשר להמצא ידיעה יותר שלימה מידיעתו ית' והיא הידיעה
 אשר תהיה כס'ות ההכרחיות כל זה שקר מפגרים אכל
 האמית אשר כסען עליו הרב ז"ל הוא מה שאמרת החמישי
 הוא שדיעת הס' לא תשתנה בהתחדש המחודשים אכל ת'
 הדברים אשר לו ידיעה קודם בואם אעפ' שיתנה הידוע
 מההעדר אל המציאות אחר שהיה קודם מציאותו כעדר מ'
 ואחר כך נמצא והוא סגני כדבר מההעדר אל המציאות אך
 הידיעה האתית לא תשתנה וחיונה זה כי אחרי סכרע שתארו
 לא ישתנו להיותם הוא עצמו הנה ידיעתו לא תשתנה כי ת'
 שדיעה הוא עצמו ית' ולזה אמר אני י' לא סכיתי וכו'
 ולזה יחוייב כי בהסתבות הידועים והתחדשם אשר הוא ית'

קלו ידועה אם לא ששעל ית'

וספק המצב טבע הא פשר והר עם ההכרלה וכוונתו
 הנלון אגוד לך רעה לקבת המעמיקים עכ"ל גם ספקות
 השגת הפרטים אשר הם המונים ונפ"דים אשר הם לפי זה
 בנפלים תחת הזמן ומוטגים בכח ההיולאני הם ג"כ ניתרים
 עם ההכרלה והספק התלנות ידיעתו בהעדר יותר בהכרלה
 הב"י וספק הידועים הרבים המחייבים רבוי ידיעות יותר
 בהכרלה הא"י אמנם ספק השלמות המוטל למטכיל התיכונ
 פכ"א עד שביאר היות הדברים בקצין מידעתו הסך פ
 הידיעות האינפניות שהם נקנות ממציאות הדברים כמו
 שאמר ב"ה" ולמען הבין תכלית כונת הרב המונים
 בזה אשר על קצת ספקות ספק עליו הרב"ל לוי בן גרשון
 ואשתדל להגידם כפי ההכרלה והספקות הא"י הוא כי
 ידיעת הש"י היא לו מעצמותו וידיעת זולתו עלולה מידיעתו
 ונקיטת באמצעות ידיעתו ומה שזה כן הוא בקדימה ואיחור
 הכה עם הידיעה א"כ כאמ"ת בנו וב"ת בקדימה ואיחור
 וכמו מן השמות אשר יקראו וסופקים לא כשתוף גמור כמו
 שהוא דעת הרב ז"ל אמנם ביאר איך ידיעת זולתו נקנית
 מידיעתו זה יתבאר כי כמו שמיציאות זולתו נקנית ממציאותו
 ואחרות זולתו מאחרותו כן הבין בידיעה וכבר התאמת
 סיוע עם המציאות באמר על כל המציאים ועל מציאותו ית'
 וכן עם הא"י בקדימה ואיחור כשפר מ"פ"י שפיתחם באמר
 שהם ית' יודע הכה זה השם והתואר לקוח ממנה שמצא לנו
 בשלימותו והיה השגה וההכרח אשר זה וחייב בשלימות
 יותר מעולה לו שהוא טבל בפועל ובאשר מחייב דבר מה
 לכוס"א מה מפיציאותו בדבר אחר הכה אותו הדבר אינו
 באמר על שניהם בסיתוף גמור ולכן באמר בתאר אותו ית'
 בידיעה מפיציאותו הידיעה בנו אשר ענין הידיעה בנו
 ובו סוף השגת הדברים והשכלתם סנה אין עם הידיעה
 באמרת בנו וב"ת כשיתוף גמור אחרי אשר התבאר והתאמת
 היותו הוא ית' טבל בפועל כפי גמור אבל הדברים אשר
 יאמרו כשיתוף גמור יחלפו גרייהם ולא גריד אחר בשום נד
 ולא יסכימו בענין שליטת אס היתה עם הידיעה בנו וב"ת
 באמר כשיתוף גמור היה אמרנו בו ית' שהוא יודע באמרנו
 בארס המצוייר כמותל שהוא ארס אבל באמר באמר בארס
 המצוייר כמותל שהוא אינו ארס הוא מובאר שאין אחרת
 כזוהים כן כשאמר בש"י שהוא בלתי יודע לא כהיה כזוהים
 ולא כזוהים וכבר קובל באמונה ובענין שהוא ית' יודע
 א"כ באמרנו בלתי יודע כלי ספק כהיה כזוהים ואיזכר זאת
 הטענה כי כמו שהדברים אשר כוללם אמרנו ית' המציאות
 בנו אינם באחרים בסיתוף כן המחוייבים לנו ולו ית' בלתי
 באמרים כשיתוף ומשלנו כי באמר שהארס מתגדע
 ומשאל ית' בלתי מתגדע הכה עם התאנועב לא יאמר על
 סכיהם כשיתוף כן גם כן א"י שתאמר עם הידיעה עליו
 ועליו כשיתוף לפי שא"ה כשיתוף ה"ה עם המתגדע
 באמר כשיתוף ומה שאמר שהארס מתגדע וגם
 ה"י מתגדע כהיות עם המתגדע באמר כשיתוף ולא
 יקובעו על ברך א"י והוא א"י וכן גם כן כש הידיעה בו
 כ"ר איפ"ז ש"אמר א"ה היתה עם הידיעה באמרת כשיתוף

שאל יתעלה כלפי יודע ידיעות בו א"פ א"ה היה עם
 חיד עת באמר כשיתוף אי אפשר שיתקבצו בסותריים
 בעצם אחת מהידיעות ואכחכו כלה קיבוצן מניהם בידיעה
 האלהית זה חלוקה בלתי איפשר וזה כי היא משתנה ובלתי
 משתנה מתחדשת ובלתי מתחדשת א"כ משתנה כי יחוייב
 לשנוי הידוע שבני הידיעה אלא א"כ תשאר על עניניה הקודם
 אבל שבני הידוע ותהיה לו הידיעה היא כחברת וא"כ בלתי
 משתנה למה שהש"י בלתי משתנה וכן יתחייב בזה האופן
 היותה מתת"ת ובלתי מתחדשת והאמת עד לעצמה כי
 סידיעה אשר בנו היא תואר כוסף על מהותו מקרה ומאמר
 האיכות והידיעה המתחדשת לו ית' היה עצמו ומהותו וא"כ
 דבר יוצא מעצמו כי אין בו ריבוי כלל א"כ אין איפשר
 סיכוימו הידיעה האלהית והידיעה האנושית גם הידיעה
 האלהית היא בלתי בעל תכלית כמו מהותו בלתי בעל תכלית
 מידיעתו היא בעל תכלית ואין ערך לבעל תכלית עם
 הכלית בעל תכלית הכה כמו ששם הידיעה כאשר תאמר
 על ההשגה החוששית ועל ההשגה הסכלית א"כ היא שתאמר
 על שתייהן ב"י ספק פתיה בשיתוף השם וא"כ שתייהן השגה
 מוכ"ס ל"י שההכרלה יותר רחוק וחוק כשיתאמר עם הידיעה
 על סידיעה האלהית ועל הידיעה האנושית שתייהן בשיתוף
 השם וכבר התבאר בעמוד ש"פ ששם הגשם הנאמר על הגשם
 השמימי להיותו בלתי כפסד כפי ההנחות הסילוסופיות ושם
 הגשם הנאמר על ההווה הנכסד כי הוא יאמר בשיתוף השם
 כי הווה הנכסד והנכחי הם הדברים החלפים בזמן ונתגייץ
 ההכרלה נגרי" וא"כ כשפר המדות אמר ארסנו הפך זה ב"ה
 ממנו דבר שש כפי נכסד המלאכה הזוא"י - א"כ כן הידיעה
 הנכסדת האלהית הידיעה ההווה הנכסדת שהיא האנושית
 הכרח הוא שיתחלפו התחלפות נגרי" ויהיה גרס"א א"כ כן
 מתחלף זהו דרך השמות המשותפים אמנם הדברים
 הבאמרים בקדימה ואיחור לא יחייב בקדימה והאיחור הלך
 לא בסוג ולא בזמן ולא יאמר מהם האחרות כמו שהתבאר
 בשליש מ"פ"א א"כ מזה יראה היות דרך הרב המונים שתוף
 השם בידיעות הנזכרות בלתי מפיצים עם העיון אמנם
 אלו הספקו אשר ספק הלכך היותר הוא כפי מה שאמר
 כי הידיעות המציאות לכל מה שזולתו הם עלולות מידיעתו
 אשר הוא עצמותו וכמו שמתעמותו ושפשו כל הדברים בני
 הוא מכוונ ומקור המציאות הגם הידיעות כמ"פ שהם אחת
 עתה מציאות ושפשו ממנו ומידיעתו אשר הוא עצמותו וא"כ
 ידיעתו ית' עצמותו סבה לידיעות האנושיות יותר מהיותו
 טבה להיות כלם אחר שידיעתו ית' הוא עצמותו ותהיה
 ידיעתו ית' סבה לידיעות האנושיות כמו שהוא סבה ללכך
 יאובן או נשחרות הבושי על דרך עלה פיעלת למציאות כ
 פלט וחכמו ככחם שיהיה ערך הידיעה האלהית לידיעה
 האנושית ערך המציאות האלהית למציאות האחרים כי זה
 היה מקום לו א"כ היתה הידיעה האלהית נוספת על המציאות
 האלהית חבל ידיעתו הוא עצמותו כמו שביארתי אשר זה
 עצמותו ומציאותו ית' סבה לידיעות מלהיות הידיעות דברי'
 כשפשו אמרו וסוף כוראם ומענינם ולא יתחייב מזה שתייהן

ויהיה ידועתו כמה קטנה ידועה סבה לידעתנו כמו שלא
 באמר סהלובן אשר בניו בני ית' לובן סבה ללכתנו אבל
 הוא ית' סבה ללובן אשר בניו להיותו דבר כבד מעצמותו
 השלם ית' בדרך שאר המצואים והספק הב' יותר גם כן
 באמרנו כי הדברים המשותפים השמות הן המה אשר הגדר
 להם מתחלף בהירותם על הדברים המתחלפים ולא שתפס
 דבר כי אם השם לבד והאמת טזה החילוף אשר אנחנו כ'
 שבזין בשמות המשותפים אמנם הוא בהבדל האחרון בהכרח
 ואם היה שימצא כצד הקרוב אינו הכרח שימצא בכל סוגיו
 הן העליונים הן הקרובים אבל הוא נמצע והמשל כי שם
 האדם האחר בשיתוף השם על האמת ועל העשוי מאבן
 הנה השיתוף בשם הוא להיות באחד יצדק שם המדבר
 ובאחד לא יצדק וגם בא' יצדק שם האמת ובאחד לא יצדק
 אמת שם השם אשר הוא סוג יותר עליון כבר יצדק בשניה'
 כפי גדר השם אשר הוא העצם שאיפשר שינחנו בו ג' טעמי
 ככרת' על זמיות ועם היות ששם השם יכלול בהכמה ר'
 דמ' לאדם האמיתי ולאדם העשוי מאבן או מעץ עם כל זה
 לא נכחיש היות שם האדם באמר עליהם בשיתוף כן בדרך
 שלפנינו הידועה האמת והאנושיות אינו מחוייב שיתחלפו
 אלא בהבדל האחרון וכמו הקרוב אמנם כסוג העליון
 אינו מצויב שיתחלפו ולזה שם הידועה תתחלף באדם
 ובש' כי באדם הוא קטין בשכל ובש' אינו קטין בשכל כי
 אין לו ית' קנינים נקיים בשכלו כי יחייב דיכוי אמנם
 שם ימו כסוג עליון זה מחוייב והוא שהידועה בכלם היא ו'
 השגת האמת בזה שהוא כן ולכן לא יתחייב הספק האו' שאם
 היה נקרא לו ית' הידועה וההשגה הנמצאת לנו בשלמותו
 הידועה והיא ב' השגה אב' שיהיה ית' הידועה בשיתוף השם
 זה בלמוד מכלתי בחינת הסוגים אם יתחלפו במהותן אבל
 נבדלתם בהרליים או לא כי הוא דרוש אריך ועמוק התבאר
 בו ימיה שאמר ורמו עליו הרב בפרקי מסכת אבות עור
 סכית אמר כי השמות המשותפים הם על כ' פנים כמו
 שהתבאר בז' מספ' השמע יש מהם משותפים בשם לבד יש
 מהם משותפים בשם לבד יש מהם משותפים בשם ובגדר'
 הראשון אמנם הוא באשר הצד הקרוב ה' וההבדל האחרון
 מתחלף ויקראו בשם א' והשני אמנם הוא באשר יתחלפו
 בשם ובבהבדל וקרה שיקראו בשם א' הנה הידועה האמת
 והאנושית יתחלפו כסוג והבדל וקרה להם שהם בקראות
 שם הידועה והשגה הא' והב' מתחלפות במהות
 השגה וההבדל הצלילים והוא כי מהות הדבר יתחלף בידוע'
 שאית לידועה האנושית ולביאור זה אביע ואומר כי
 הדברים הנמצאים יש להם מדרגות מתחלפות כפי בחינת
 אמתיות נדיך לרעת אותם וראוונה הדבר הן המה מה
 שהם כפי מהותם וטבעם וכפי מציאותם וקראו בשם כפי
 היותם האדם והשם שם ושכית יתעלה מציאותם
 הדבר המוחך דרך וקרה אנ' אות אחר באמצעי אשר הוא

הספירי אור או זולתו אשר באמצעותו החוש המשיג שיגב
 הן רואה או אי זה חוש אחרי כי הדבר יוטבע באמצעי הב'
 קודם באו אל החוש ומהו הטבעה היא ישיגנה החוש'
 עוד אחר זה יקנה מצי' ג' בחוש והוא מצי' יותר מעולה
 יותר רוחני כי יראה העין עם קטנותו חצי הכדור העין
 בהטבעה א' זה יראה היותו יותר רוחני לקטנות העין וגדל
 חצי הכדור " אה" כ' רביעי יוטבע בדמיון אשר הוא כח
 כספי והוא מצי' יותר רוחני כי ישיגנו בהיותו כעלם מהחוש
 וחסום לא ישיג כי אם הכל הנכחות וחמישי יוטבע בשכל
 אנושי אשר שמה מציאותו יותר רוחני כי אז יושב המהות
 האמת' מופשט ממקרי' וממצב והכמה מה שאינו כן אבל
 ההשגה הדמיונית הנה א' כ' יתעלה במציאותיו כפי הכח
 אשר ישיגנו וכפי האמצעי אשר יושב בו כי לו אז ככח
 המוטבע בו מציאות מתחלפי' זה יותר שלם מזה כפי עליו
 הכח המשיג הוא ולזה באמר כי לדברי' מציאות זה יותר
 מעולה מזה ולפי שהמציאות נדררה יתחלפו כפי שיתקם
 בעצמות וכפי המצאש במציאות השכל אשר השפוק יהי חור
 יהיה אחר שהרצון בזה כפי המצוייר אבל הוא כי נמה בה'
 ית' ברא העולם מן החין הנמור כמו שה' ידוע בלמות
 והמאורות לא נקבלו אולם עדי היום הד' אשר זה היתה ה בשם
 כנולית והיה נוקט להתחלפות הנצון להבדיל בין היום
 והלילה על האמת הנה הנשירה הבראה אל אור וחשך
 קודם היום הד' היום הב' לפער אותם בהשערת היום
 האחרים ולמה שהאורה לה מציאות' כדל' אור כמצא בשכל
 נחן לנשנה הוא האור אשר יאכל מן השם הא' שם נשם
 שמימי וזולתו זה לא ה' יכל להוציא קודם היום הד' למה
 שלא מצא מקום נשם יבש ממנו תתחלף האור לכל חלקי
 המצי' והב' הוא המצי' אשר נאור המושכל בהיותו מושכל
 הנה הש' השכלי בשכלו מהות האורה בהשכלה להיות בלתי
 מתקבלת שמי כמו שהוא ראוי להשכלה האלהי אשר אנהכ
 כשכלה בימי' הב' הראשונים וצאור המושכל הואו כמושגיה
 כמצא בשכלו שוער היום והלילה הימי' ההם ומשלוי אה'
 אור בבית האפורה תחת הארץ במערה שפלה לא יראה אור
 השמש הנה הוא ישיער בשכלו ודת זמן ויחלק במחסנה
 חלק זמן ליום וחלק א' ללילה וישיער עם אותן ההשערות
 היום והלילה כן וביותר שלם לבלתי תכלית הש' שער האור
 בשכלו הנעלה ושער בשיעור האורה היום ובשער החשך
 הלילה והוא היה אור מושכל לא מוחש כפי האמת ולמה אמר
 ייאמר אהים יהי אור ויהי אור ולא אמר יהי כן כמו בשאר
 הדברים המעולים הנבראים בשפת ימי בראשית כי באמר
 יהו דברים שלהם מציאות פעל עומד ומצא אמר כהן ויהי
 כן ולזה אמר ויבדל אלהים בין האור ובין החשך לקורות כי
 לו הדברים לא היו נמצאים בשועל המציאות כי אם
 בהשערה אלהית ובחשכה המעולה ולזה השם יתע' הוא
 ענינו הבדל ביניהם כי אם לא הבדיל הוא עצמו ביניהם
 לא סבדלו אחר שאין להם מציאות בטבעל

4
 15
 37
 2
 50
 20

במועל ועומד בעצמו כי כדברים הנמצא בעצמו אשר
 להם המני' בפועל הם עצמם במקום היו כדברים כמו
 שא' ברקיע הנכבד כ' אשר היה במצא עומד בעצמו אף
 על פי שלא היה שלם המצי' אשר לזה לא אמר בו כי טוב כי
 גא' בפלמה מלאכת המים כמ' ש' ז' אשר לבלתי היותו
 מהכונה כי מי מאריך בו עם כל זה להיותו במצא חוץ לנפש
 ולחפפה אמר בו שהוא בעצמו היה מבריל' וכן כיוס הד'
 כאמר שהמאורות היו מבריעים בין היום והלילה להיותם
 במצי' ויעומדים בעצמם אמנם כואת ה' ורה הנכבדת
 ביום הראשון אמר ויברל' אל'הים כי אם האל ית' לא הבריל
 כי היותו להיות מצי' וקנתם עכ' לא היו כדברים בעצמם
 ולמש' שהיתה מעלת הדבר
 המושכל הנה היא כפי מעלת המושכל וזאת האורח
 אשר ה' תה' בשכל הפס' ית' אשר הוא בתכלית המעלה היה לו
 המני' השלם לאין סוף והוא אשר באמר עניה ויאמר אל'הים
 יהי אור ויהי אור ר' ל' ויאמ' אל'ה' לבן ומחשבתו סוככדת
 יהי אור כמני' פכל שלם ונעלם קודם ומסכים עם האורח
 אשר תקבל ותראם ביום הד' וזה ראוי להיות הדיעה הא'
 סבת הדברים המוחסים הפך יד עזת בו שהדבר' הנמצאים
 ס' ג' היריעות כמו שאבאר בקרוב ח' ב' היה ראוי שתקדם
 מצי' אותה האורה הפסלית הנמצא בשכל האור למצי' האורח
 המוחסת כדרך קדימת הסבה למחוקב' וזה אמ' ז' סן סן
 המאורות שכברא' ביום ראשון ולא ק'אין עד יום ד' י' כי
 האור האמתי המורגש אשר עניו יאמר ויוחנט עם האורות
 לשיטתו י' ע' ידוע' וזה אותו האור המורגש בתלה ביום הד'
 כי אז היה אור כדגם ועליו והוא עצמו האור המושכל
 שכברא' ביום ס' כי הדבר המושכל והמורגש הכל דבר אחד
 לא יתחלק' אלא שסמורגש י' סוף על מהות הדבר במקרים
 ותארים כדושיים ולכן אותה האורה הכתלית ביום הד' קן
 היא האורח הכתובת ביום הא' ולא יתחלפו אלא בתליות
 וסדרן זכ' א' ולא תלאין עד יום הד' וכו' ול' שהנפס' לה'
 פי' ז' ב' זה דבר מוער יום א' ב' אמר מלמד פס' סדר
 זמנים קודם לכן והסתכל אמרו סדר זמנים ולא אמר זמנים
 זמנים כי הזמנים הן כמשי' לחלקי תקועה והן כאשר ת' ס'
 האורח מוחטק וכעו'על
 אמנם כאשר האורה לה מצי' אות
 פכלי' לכד' יקרא סדר זמנים לא זמנים והוא הסדר המסודר
 בשכל האור ונולד לזה רמז ג' ב' ר' אכהו באמרו מכאן שהים
 בזה ע' ומות וחח' ויהי בהשערה השכלית האלהית ית'
 אשר ראש המני' כל חלקי הסודת שהעולט איפסר עליהן
 ר' י' אז מנני'ם אכלו וס' רוחה הפרנס ומכבולט וס' ס'
 המרכס אשר להם ולזה הסלים דין הכיין ל' זרין לא הכיין
 ל' ולס' ות' זה כלו אמר ז' שואת האורה גכזה לכד'
 נשמר נבא והוא אמר כי ס' אז בעולמם סכלים מוסמסים
 מ' מ' וזין ל' כמצי' מוחטקת כי אם מושכלות
 נ' אז פ' סכלים המצי' ית' מצי' אותה הקי' מצי' אותה אכלם

מושכל לא מוחם וכן האורה היא אכל מ' פכל' לא מוחסת
 ואחרי אשר התבאר זה אשוב לעיין אמר כי כבר נתקמח
 היות לדברים ולנמצאות מדרגות מתחלפו ומצי' היות גברלי'
 זה יותר מעולה מזה כפי דקו' מהגמ' ומה' אור כדמני'
 וכפי עלוי הכח אשר בה ימצאו ויחקו' ה' ס' מצי' אותה
 הדבר המוחם ככהלו ובעצמו הוא המני' היותר הכר סי' מ'
 לו' ומצי' אותה בחום הוא יותר רוחני יותר סל' ומצי' אותה
 בדמיון יותר שלם מסני'הם כי יהיה אז יותר מופקט מתקרי'
 ואם לא בהחלט י' מצי' אותה בשכל הוא יותר שלם כי הוא אז
 מופקט בהחלט מכל הדברים והמקרים סודים אכל מהותו
 ועצמו לכד' זה להיות השכל הוא הכח המני' היות' שלם מכל
 הסבות הנמצאות ב' א' ז'
 אמנם עדין כאשר אכלו הכרון
 ב' מני' הדבר בו כי הוא אז נקח ממני' הדבר המוחם פ' ס'
 לא יהיה הדבר המוחם כמ' לא י' מ' ה' השכל ולא י' מ' א' ב'
 במצי' המושכל'
 וכל דבר עלול נדרב' אחר אין לו שלמות
 בשכלו כל סכן בהיותו עלול במצי' מוחם לכן אם יוצא
 שכל ודבר מסי' יהים סבת ההפגם שהיא מצי' אותה הדבר
 המוחם לא הדבר המוחם סבה למצי' אותה המושכל יהיה אחר
 הדבר המשי' יותר שלם בלי ספק מהשכל האנושי והיו ה'
 הדברים בו במצי' אותה מושכל יותר שלם ממה שהם במושכל
 האנושי אמנם השכלים הנכבולים הם מדרגות מוסכות
 וכמוסי' הנמצאות בשנה מתחלף כפי התחלף מדרגתם והם
 סכמצי' אות' עצמם כמו ספסכ' האנושי הוא כדוק הנמצאות
 בהשכלו אותה יותר שלימה ומוסכות ממה שהנמצאות
 עצמם היא'
 אם כן הסכלים הנכבולים בהם הנמצאות בשכח
 ועליו יותר ממה שהם בשכל האנושי להיות המני' היות
 המושכלי' הסכמה בשכח יותר ממה שהם בשכל האנושי כי
 בהם מצי' אות' הם סכלי' עלולים מדרגים מוחסים כמו
 שהם אכלנו וכו' העלוי ויתרון השכח יתלעו הסכלים
 הכבולים זה מזה עם ס' ות' שאלו השכלים המצי' אותה אשר
 להם בהשגה שואת היא נקטית מוגלת יותר מעולה מהם
 אשר זה אין שבחם ועלוי' בתכלית והוא כי מצי' אותם אשר
 הוא השכלת הנמצאות בשכח המיוחד להם הוא להם שות
 שיטכילו מעלה הראשונה המעולה ומוסכות לאין סוף
 וכפי מ' ש' מ' ממנה י' קרוב אליה תתעלה בהירות
 תהיה הסבתה הנמצאות אשר הוא ענמות כפי
 שגבתה הסבה קראשכת אשר היא סכורה מוסכות לאין
 תכלית' ולזה הוא יתעלה לא יקנה הסבת
 הדברים והנמצאות מדבר אחר כי אם בעצמו יתעלה כי
 יסי' את עצמו ובהשגתו את עצמו יסי' את הנמצאות
 כי הם עצמו במצי' אותה המוסכת לאין סוף יתחלפו
 י' מ' יתעלה בחסרם וקדרכ'
 קדרכ' אני אמרתי אל'הים אתם יכני

ונביסליון וכו' כי כל הדברים הן על אלהים המצוינות
 האלה ומתקנת ומחם הברואים כמי עליהם וכדומה ואם היה
 סימולתו חכה זה כפי התיארוטת הברואים אמר אכן באדם
 תצונו וכן ר' מצד החלק האפל והצבור אשר הנהו והוא
 היותם מיאוסים שנותו וכו' והוא האדמה וזה אמר אכן
 באדם תמיתון והצבור אשר המה שנותו וכו' יראה כי היה
 לכס מפניה הרהריות אשר הכס והוא המציאות שפחות והחשך
 אלא הן חופת הפ' והן המצאות הלא כפי חופת המעלה
 והמציאות והוא חזק המציאות נכסו והוא שפלותו ותינופי לאינו
 תכלית ומציאותו האלא בלתי כן וכן מונחיו כלל ומציאות כל
 סדרים שם אולם כן הן המציאות אשר הם עמוכי בשם השלם שאין כמותו
 ועצמו ידע המציאות אשר הם עמוכי בשם השלם שאין כמותו
 וזה לא יעוים יצונו ברבור חרלה ולא כוס דבר אחר ממנו
 שכמו שהיו חזקו אלא חלו ונפשו לפניו כבלו כלה וזהו
 בלתי כלה תכלית וזה כמו שהבאתו יראו הדברים שותרי
 פלוגות מינה אלה עליהם כי הן אולם ופירוט המונחים מהם
 מבלו ויראו בשבתי יתגר כפלי החלפים ומכל ענין בלתי
 תכלית כשכל הע' ית' אשר אז האל והתאכל והוא האל
 דבר אחר מכל הדברים מה שאין זה התאכלו באים כמנא והכנס
 מהאיל ומצו ויודע פיו לא יתחדו בשכלים האנושיים ל
 להיות האנושיים שולמות ממוצות מוחשיות ומתבנות ולא
 יתחדו כן כהחלו האנושיים להיות ידיעותיהם עלולות
 מרכב אשר זנתם ואם הוא יותר מכל מה שהיה אלה
 אולם בלתי שאין ידיעותו בקבית מהר אחר אבל כשצו
 ית' אלא מאותה הידיעה ושפיתו הדברים שם ימנא האחרות
 האלו לאין סוף האלה הסלימות תכלית ולא יאמר בדי
 פשוט תחלק אל כלל ותחלקיה ס' הן הכלל ידיעות ש
 האנושיים ולא אלא הדברים אשר בחלק כהם הידיעות
 האנושיים וזה כן אלא החלק האנושיים שכלל לא לכן
 וש' שיהיה הכלל הכח הראוי מכל סוף אלא בחלק הידיעות
 האנושיים הכלל הידיעות האנושיים להיות פש הידיעות כאשר
 עליהם כפייתו הפש ולא יקבעו בר וצוין אלא השם לבר
 גם אם אור שייב הדברים והיעניינים הקיוו והמופתנים
 והעצמותים שם כן כאשר כן במיתוף כי ידיעות כזה שהיא
 ידיעות אלהית לא תחלק אל אלו ולא ישכימו אלו החלות עכ'
 יידיעותו עצם הוא אמת את הכל בלי ספק כי כל הדברים
 בלויים אלו ואם הכרח קבל שייב הדברים כמות שם
 וכן בטייטס הדברים המצוין חולת זה צריך טיטט עם שהם כמו
 והחלות שם שנתק שם פשוט בהחלת ואז כאשר כי
 כפי שנת הנה ית' יודע הכוונות וחכמתו לא ידע איד ידע
 ופני זה הכוונות האנושיים והכוונות הכנס למה שתחייבונו
 הידיעות האלהית לא ידע מה ידע מהדברים כי יש בהם נחם
 ביעינותו המוכנה מציאות אלה לא תושב אלינו אחת
 וכו' ידע ית' אש כחבר זה לחי' הדבר יהיה הדבר תרכי ופלו
 כי ככל איד ידע וככל מה ידע מהדברים עם שברע שהוא
 יודע כל הדברים לא כולם וממו דבר אמר דוד ואמרנו
 שיהיה ידע אל ידע בענין אלו רוצה לחלק עליהם שהם
 כמו שבתם נואר איד ידע אל וגם מה ידע שבתם להשיגו

וזו אחר ופ' דעם בענין ואמר הכנסה כי כל מחשבותי
 מחשבותיכם וזהו מה פירע כי אין מה סדרע אלהו מהרברי
 הוא עצמו מה סדרעו הוא וגם לא איכות ידיעתו הוא
 איכות ידיעתו והוא ר' רכבס דרכי כי הדדך הוא איכות
 הידיעות וכאזר יחקר מהרכ כראה שהוא רמו זהב רב
 שהשי' ברעתי את עבדו ידע את המציאות וכאשר יהו ר'
 זה כלל אל מאמריו היה דברו מלס ומוכן ואם לא יכוין ל
 זה סכוד מעלתו יפער . הנה התבאר הידיעות האלהית
 אידך היא בכל הבריש הפאנאים של דרך האמת והתבא ש
 פוכת התורה האלהית כבתה הכלל בין ידיעותו ית' לידעונו
 באיכות ומסות ותהיה עם הידיעות או כאמת במיתוף הדי
 כמו שרצה ה' כל' ולא יפחיתו הספק ה' אשר ספק ה'
 עליו זה לשוננו : אמנם התר ספק ה' המכונים
 היית עם הידיעות כאמת כמו ופ' ית' כפייתו האומר פ' אר'
 הייתה עם הידיעות כאמת כפייתו . כמר אפסר שכלתו הייתו
 ית' בלתי יודע ולא ככז לטפסה שסתבאר כהספק זאת ה
 הטענה כי ס' העין כאשר במיתוף פל עין כרואה ופל עין
 הספיק הדי כשאמר על עין השמש שילנה עין אשר רכזו
 באומר שילנה עין מה מרנו באומר עין הראש וכלומר
 ש' עין השמש אינה רואה הנה מאמר או טרק בלי ספק ויש
 רצונו באומר ש' עין השמש הנה מאמר או סותר
 בפשוט ולא יתאמת בהשם צד . וכן אם נרצה באומרנו
 עין השמש אינו עין אם נרצה אופו סוס דבר מהה ס' יאמר
 כליהם שם העין כפייתו כמר היה מאמרנו כותר
 א' בן מאמר שם' בלפי יודע אש' ס' יאמר עם הידיעות
 כפייתו וכהיה נודקום אמנם השבחה מהשליה והיה כי
 אמרנו בלתי מתנוגע לו ית' אש עם המתנוגע כאשר
 כפייתו סודק ואינו כן ית' מתנוגע אחר שלא יוכן ה
 משמתנוגע הנראה א' באדם וב' ית' הפז זה טעות כיהא
 היה עם המתנוגע כאש כפייתו הנה יאמר על דברים יותר
 מ' ואם רצונו בהמרנו שהכל בלתי מתנוגע סליק כל
 סדרים ומסכים אשר יאמר עליהם עם המתנוגע הנה לא
 ידק בשם שפיע על הע' הטבע מתנוגע ואם רצונו בלוק
 קצתם לא כלם הנה עם המתנוגע סכדק כאשר נחייב לו פש'
 המתנוגע כפרכס כן אותם המבים שלא יסללו ממנו
 וכדברים המחוייבים אינו כן כי כאשר כאשר לו ית' יודע לא
 כחייב לו כל חייבי הידיעות ואופניהם המאמרם וכקראים
 ידיעות כפייתו אך כרנה שהוא יודע כידיעותו האלהית
 סכדלת לידעה האנושית ומתחלפת אליה ואם נותר פשוט
 ית' בלתי יודע וכרצה בידיעה האנושית ננדק ואם כרצה
 בידיעות חללהית או כהשם ידיעה פהיה סותרים עצמיו .
 והספק ס' האור כי ככל לפי זה שדעת ה' ב' ידיעות
 סאלקות יחד קיים החיוב וכשליה מש' בלא יבויר זה הספק
 אינו כמתה בכלל השפיות אחר סכדק קובל ונתבאר אצל הרב
 היית זה מחוייב אשר לזה נכנס בכל מה סכדכ ופס' סס
 ה ידיעות משותפת וחרום הדברים והשפיות הוא נמשך ל
 לטבע הידועים כמת פהיה כזו איים מתכיים לא שמה פהיה
 ורועים ל' ית' ולכן לא תתקנה הידיעות האלהית כהט'

וקבלנו אלו הכיטולים הוא כולל הדיעה האינטימית אבל לא
 בדיעה האלחית המוסכמת לך מדע ממנה כי אם האם הכולל
 שגוף ידיעה מודעת המבט עצמו הנשוכח וקביטולים
 המצויים ב"סוכרי" היו מתזייב"ם אם נחכנו אותה והער כוח
 לדיעה האינטימית וזה כלו מוצא"ר ועל ספק איך להיות
 הירועים רבים תהיה היריעה א' אמרו ככל מדת הקבה'
 איכה מדרת ב' מדת ב' ונג' בעליונים ואל"כ כתיבתים
 מדת הקבה' אינו אלא בהפך מביט העליונים ובתחתונים
 כהבט"ם א' שכל משמים הכיט"ם ראה א"ת כל בני האדם
 היוצר יחד לבס ונג' וגם מזה המוצא יראה הכול ידיעת
 ית' לדיעתנו ו ובפי המשפס בספרים הקדושים תראה
 היות ידיגת הספרד הכוזבות במציאות המנוכה בקראת
 צפיה ביחוד ע"ד שפאר ידע הכטי"ה העתידות אשר זה יפיה
 בדקנותו כבגד והשגת המצאות בדיעה המוסכמת ה
 המיוחדת לספרד בקרא נוסח באמרו קול נופך כש"ו קול
 ואמרו הכל כמו בדיעה הסכמת" צפיה ומביט נפיה הקבה'
 זכ"ו וכבואים נס"ה יעקב איכ"ו ברוח הקדש לסורות כי
 ידיעת הספרד המצוא"ל בדיעה המיוחדת עם להם עם מיוחד
 ככל"ו ואחרי אשר התבאר כל זה ראיתי להביא מוצא"ר א'
 חקרתי אשר הוא כולל סודות גדולות מהדיעה האלהית
 ואמר כי דור ע"ה ביאר בזה המוצא"ר איך הסי' יודע כל
 חלקי המצאות ותנועותיהם וח"ל שיהם מבלתי שיסתנה כלל
 והקיר רוח הספקות הגדולות הקורות בזה הדור"ם ואמר
 יא חקרתי ותרע ר"ל פתח ית עשית חקירה במציאותי ו
 והמוצי והשגתני וידעתי כי אבי הפרט כי אלה יודע
 הפ' עים כלם והאי"ט המצויים והמתחדשים אתה חקרתי כי
 אני הפרטי ואתה היודע איך הוא חקירה ממך אלי כלי סיכוי
 כי זה מוסכל אנני וזה אמר ותדע או יראה כי אתה
 חקרת אותי תב"ק למוציאותי וחדושי עם היות כבר סייתי
 כודב אלך כי אין בך חדו"ם דיעה ולא תהיה ידיעתך
 בושלת תחת הזמן כמל"ה איוב הכימי אי"ס ימ"ד א"ס סנתי"ך
 כימי כבר אמר זה להכח"ם שהדיעה האלהית ב"ט"ס
 להי"ט"ם כופ"ט תחת הזמן ויריעתו ית' לא תפול תחת הזמן
 ב"ו סיפגו היריעות האנושיות ולאומר שיאמר כי יריעתו
 ית' כופלת תחת הזמן לאמרו עשה ידעתי כי ירא אלהים
 אלה ולא חשבת וגו' וכי אינו יודע כל הדברים באמור
 ואלהים כסה את אבריהם וכאמרו לזוען עבותך לנס"ך
 למצ"ן אכסנו הילך בתורתו וגו' כי מנסה יא אלהים אלהים
 כי לטעור כסה אהב"ם והדומים זה הפך שנפלו בו רבים
 והרב המורה הרבה דברים בתשובתו עם שאכס"ם
 מיוסכמי אומתנו ח"ד וזהו טחמ"ם היות דעת הרב שגי"ן
 האמין היה במראה הכבואה ואלו היה ענין כמעלי ואינו
 מוצא הרב ש"מ"ה בחלק ב' שאמר וזה לשונו המדרגה הא'
 היא שראה המלאך ידבר עמו באברהם בסעת העקידה ולמה
 ואם ארש"ם מוכר ש"מ"כ מ"לק הנזכר כי כל ראית מלאך ית'
 יצ"רו או ששיעורו אמנם הוא במראה ה' בואה הול"דו שער"ך
 העקידה אחר ספ"ל בה בראית המלא' וכברו היתה במראה
 אכס"ה כפי דעת הרב והמעין ש"כ"ד מחלק ב' המדרש על

הכי"ן האומר שפי"ן אברהם בעקידה כולל כ' עלי"ם
 גדולים הם מכנות הגורה יראה שאין מוכ"ם לאוה"ם העינים
 אם ית' ענין העקידה במראה הכבואה אבל סכר"ם נפיה
 צפוע"ל לאמת אותם חב' פכות א"ה" הול"ת זה כהאריכות בזה
 לחי סראה דברי הרב מוצ"ר והאמת אנלי לפי דעת הרב
 כי הדיבר שאלהי לאברהם אכ"ר צוה לעבד"ת העקידה היה
 בחלו"ם סל כבואה או במחזה כמו שהעידה המורה וי"ב"ס
 אברהם כבקר כי האמין השל"ם בנבואתו ולא היה הלך
 לזי"ח בנו יחדו וזאת ההליכה עם הפרטים היתה כ"ג"ל
 כמו שהיא מפורשת בספרים ואח"כ בהיותו בפועל הוא
 הכפלא בא אליו ע"ה ריבור מאת המלאך אשר דבר עמו ה'
 המאמרים הירועים בספרים והוא היה במראה הכבואה כי
 כל ראית מלאך או דבורו או שמיעתו כפי שרפי הרב הם
 במראה סכנ"ה לא יחליט שפ"ם ה העקיד"ם במראה הכבואה
 אך ראית המלאך ודבורו לבד והוא אמת אין להרהר עליו ו
 ואלה החושים דרכו טעו בלקח"ם מקוסר החלטי ו
 אמנם אמרו עתה ידיעתי כי ירא אלהים אתה אשר יראה זה
 חדו"ם ידיעה הוא מאמר המלאך כמו שהעיד עליו ראשית
 המאמר ויקרא מלאך י"ג וגו' ואינו נמנע כפי העקרים
 התוריים וכפי מה שז"ר עליהם קצת מאמרי ר"ל סתחד"ם
 למלאך ידיעה להיותו כמצא מחוד"ם וכברא וכבר אמ' סמל"ה
 איה שרה אשתך וכבר אמר גם כן חכנס ירא איוב אלהים
 וז"ל מאמר בדני ואם הי"ם שט"ן הוא מלאך המות כי הוא
 מלאך בלי ספק ו ראה והפלא מאמר קו"ה ועברתי
 בארץ מצרים וגו' זה לשונו וכי ב"ה שליח ומלאך לית
 לקוד"ם בידך הוא אלה בגין איכ"ן לא ידעו בין טפה דכוכ"ל
 להפוא לרא כוכב"ר בר הקנה בלחורו"ם ב"ווא ר"ה ונתתי תו
 על מצחות האכס"ם ואמ"ה צריכ"ן לה כגון דאיכ"ן לא ידעי
 אבל מה דאיתנוסר ל"ן למכ"ד עידע"ן כגון כל אי"ן מילין
 דזמין הקבה' לאית"ה על עלמ"ה מאי טעמ"ה בגין דהקבה'
 אעבר כרז"ה ככל"הו רקיע"ן בהפוא מיל"ה דזמין לאית"ה על
 עלמ"ה כג"ה ר"ה אמרין איה פרה אשתך ו אמר הנה ב"ה
 וכי לא הו"ו ידעי מלאכי על"ה"י דשרה איה באהל אמ"ה כתיב
 איה שרה אבל לא ידעי בה"י עלמ"ה אלא מ"ם ראיתוכ"ר
 להו נמי ג"ע בגו"כ"ה ד"ה בטע"ה דמחל"ה אשת"ה בעלמ"ה
 בעי"ב כ"ם לא ית"התא דבימיה ולא איתח"י כשוקא בגין דלא
 איתח"ל דכתיב ואת"ם לא תב"הו א"ם מכת"ה ביתו עד בק"ר
 מיני"הו הו"ו מתכ"ס"י אבל מקמי קוד"ם ב"ך הו"ה מה כתיב
 א"ם יסתר א"ם ב"ס קר"ם וא"י לא אר"הו כ"א"ם י"ה ואמר
 ז"ל במסכת סוטה פ"ק אלו באמרים א"י יהודה לעולם לא
 ישאל אדם צרכיו בלשון ארמי דאל יוח"ן כל פ"ה"ה צרכיו
 בלשון ארמית אין מלאכי הסרת כוק"ן ל"ו לפי שאין
 מלאכי הסרת מוכי"ן לסי"ן ארמית ואמרם שאנ"ם י"ו כבר
 כ"אלה מלאכי הסרת ולא הפי"בו עליה עם ספ"ם מלאכי
 ספר"ת מנותף באמר"ם מ"ן מלאכי הסרת רב"ן מכל זה
 יראה כי אי"ו נמנע סתחד"ם ידיעה לנול"ך ב"ה ש"ה"ה כ
 כברא ומוגבל כפי יסודי התורה וא"ם כ"ן הנה המונע שיאמר
 המלאך עתה ידיעתי כי ירא אלהים וגו' אמנם אמר

אמר ולא חשבת את בכך את יחידך ממני סיראה היות זה
 דביר הא ית ליבו ב' תשובות הא כי המלאך דבר בשם
 שולחו כמו אמר המלאך הזמר ליעקב אנכי האל בית א וכו'
 כמו שפיר הרב ואפשר שכן ידעה באמרו ולא חשבת את
 בכך את יחידך ממני כלו ממני סאני שלוח ממני והכ
 כי יראה לא חשבת אותו ולא חשבת על מיתתו והכ
 בפניו במחיתו כי כפשות החסידים והנדיקים בהאשפס
 אל עמיהם יהיו במחיצת המלאך בלי שפן אמנם ענין
 הכנין בהחלט ושמו הוא נגזר מאמרו אשר לו כסתה כף
 דגלה ויראה בו הרגל באמרו לא אוכל ללכת באלה כי לא
 בסתת ר' לא תורגמתי ללכת באלה הכלי זין ויר' כי האל
 ית' רובה להרגיל האנשים אשר יכסה אותם למען יקנו תואר
 המעלה והשלמות כי כל עוד שירגילו שפלות המעלה יהיו
 יות מעולים בלי שפן אשר לזאת הסטה הרגיל ל' לעשות
 עבירות לתק לנו מנוות רבות ושפלות טובות אל שרגיל
 שפלות השלמות וכהיה יתיר שלמים כמו אמר התנא רבה
 הקסה לזכות את ישראל וכו' הקס קייס כי בא לעור
 משיענין אותו והיה אברהם עה גדול השלמות רצה הקס'
 להכילו בקנה האהבה וההרגל אל שיהיה אהבו בשלמות
 לא יבדיל ונה לו לעבוד כמו יחידו הדאב כי אין קנה יתיר
 גדול מזה והוא עה למאמר בוראו ככשעס בשועל
 מנוותו תבך ולא יחיר ולמה שיהיה האדם אליו אשפרות
 לנאות אל' צד השלמות השפיות או לעובד חנות ויהיה
 אין אכזו בעלי מעלה בטבע ולא הפך הטבע כי אם ב
 בהרגל המן שמתבאר ככ' משפר המרו' אמר ית' למען
 ענותך ל' שותך לדעת את אשר כלכך התשמוד מנוותו
 אל לא ר' כי הא הרבה חליך עניינים יבשרע באילת המן
 בתו שדשו ר' וכל זה למע להרגילך אל דרך השלמות לפי
 שהיה יודע כי יש כלכך אישיות לשפיות המנוות או
 לבלתי שפיותם לזה הכתוב להרגילך באלו ההרגלים ע
 הנוראים כי תהיה לך כשיה יתיר כנקלה אל צד השלמות
 ומה כשבר מאמר ר' אל' אמר אדם אי אישפי לאכול חזיר
 חי אישפי ללבוש שטחו אבל יאמר אישפי ומה אישפה ואכי
 שמתים בור עלי ויראה כי לא יחשב שום אדם שהיותו
 שומרים המנוות ובורחים מן העבירות מזה בטבע ועל כד
 התכחזי בו לא מכל לעשות דבר אחר וזה אמרו אי אישפי
 לאכול חזיר כלו אין לי אישפיות אבל אני מחוייב בטבעי או
 כשע בטבעי כלו מחוייב שלא לאכול או כשע מלאכול
 אבל יאמר יש לי אישפיות ואני יכול על אל' לתו לולי הגזירה
 האל'ית המנוות אותי שלא לאכול כי לכל איש בחירה כמו
 שציר אבאר וזהו הרבן באו ית' כי מנסה אל איכם אתכם
 לדעת אישפס אנהבים כלו מרגיל אתכם עם לו העניינים
 והח'נשים לשי שזא יודע אישפיות אתכם חליו ורובה
 להדיכוס אל אהסתו השלמות וז' לדעת שכם אנהבים
 וכן אמרו למען אכסנו הילך בתורתו ר' לא רגילנו כי לו
 אישפיות שילך בתורתו או לא ילך וכן להעביר תהיה
 ה ראז האית בזה הרגל על שיהיה וכו' זה כלו ער' אמר

הן האדם היה באחד ממנו לרעת טוב ורע וגי' יר' כי האדם
 היה באמת אדם וכמוך אל החלק ארצי אשר ממנו מוצב
 שבעבורו נק' א אדם וז' באחד ממנו ר' כל' מן המין
 האינטי הוה כפסד ומעורב בין הבריות אחר טכנה אל
 המעורבות הכך אות טוב ורע כפי דעת הרב ז' עס שלי
 בו דעת אחר קשמענו בקצת טערי זה הכסר ועתה פן
 ישלח ר' לאחד שהיה איש מהאדם שקודם לכן היה מין וכולל
 ובפועל גמור באמרו ז' אדם מין היה פ' ל' כי כל המין
 הכולל היה הוא עצמו אשר לזה היה חי וקיים וא' ל' שיעות
 כי המין לא ימות ולזה כיום שחבל מעץ הרע וטעה אל ה
 המעורבות מות כי אז הרבך אל ערוב הבריות ואו יודע
 האדם חת חיה אשתו והוליד ופקיים המין באישים לחיים
 ואז הברת לו שיעות להיותו איש וכמו שר' ז' מורים זה ה
 באמרו בסראת אדם הראשון טעמידים בניו נמות מעט
 עצמו מפייה ורביה עד שגפה כרוח הקדש שסס עתידים
 לקבל התורה לסוף כ' דורות מיד וידע אדם וכו' ויר' כי
 ראש שטס לא יוליד הכה הוא לא ימות כי המין הכרח ש תקיי'
 עד שגפה שהשארות הנפש' הוא מוכן לכיוו כ' למצות
 התורה השלמה שאל לא יולד לא תקבל התורה ויהיה הטוב
 הנעלה אבר כחר במיתתו למען קבל השלמות ההוא והוא
 אמרו הן האדם היה באחד ממנו כנו' איש הוה כפסד
 ועתה פן ישלח וכו' כלו קודם זה היה בפועל שלם ועתה ה
 השלמות שב אליו בכח להיות איש מטה אל המפורכות ה כ
 לקחו מעץ החיים שהוא השלמות הפועל הוא לו באישרות
 וז' א' פן ישלח ירו כי נקחו מעץ החיים כפן שהיה האיפשרו
 ולפי שזה לו חסרון גדול שיהיה השלמות הגדול הזה נכרר
 לו באישרות כן וישלחנו וכו' ומס' כי אם יאמר המלך
 לאיש עשה מלאכה מה כקלה ומעוטה ואמליך על כל מ
 מלכותי הכה אם יענה האיש הזה חופר שפעסנה אז ראוי
 זה האיש שיכרד מכל שנות כי מי ישים באישרות השת
 הטוב הנעלה וא' כ' אשיב לפי המזמור אמר אתה יועת
 שטתי וקומי כנת לרעי מרחוק בא עתה לבאר ולברט חך
 הוא ית' יודע כל התכועו הפרטיו הנמצאות באדם והתחיל
 מהתכועה הנמצאת במ' אמר העצם אשר תפסם בג' דברים
 וזה הקעדר והחמר והצורה כמאמר הנביא יוצר אור ובור'
 חקך עשית שלום ובורא רע פ' ל' כי הוא ית' יוצר האור
 והוא הצורה הנותבת מציאות ל' ב' ובורא חסך והוא החמר
 אשר הוא חסוך בטבעו ומחברי שניסס הויות המורכב
 וזהו השלום חסך הוא ית' עשית באמרו עשית שלום וז'
 בחבור שניסס יבא ההעדר לצורה הנאה כי כן דרך ההעדר
 אשר יבא יברא עם חול הצורה כמו שהתבאר בחכמה
 הטבעית להעדר אמר אתה ידעת שטתי כי הוא המטבית
 והמטביל וקומי אמר להיולי אשר הוא קיים בלתי כפכד במה
 שהוא כן ואל הצורה אמר כפת לרעי מרחוק כי הרעיונו
 והמחשבות יבאו מהצורה והוא יעלה ידעש אפילו מרחוק
 אחר כן המשיך לבאר שהוא יודע הכועה המקומית אשר
 היא כשלמת בג' גדולים הא' הגבול אשר מענו

ומתנו הדבר יסודי. הב' הגבול אשר בו יעבור הדבר ונקרא
 זמנה שכי' והב' הגבול אשר תפלוס תנועה הדבר וכבר אמר
 סאלני. אשר לזה אמר למי אתה ואכה תלך וגו'
 יראה באמרו למי אתה כאלו אמר ממי אתה ומה גבולך אשר
 זמנו תקפיד. ואמרו ואכה תלך הוא מה שבין הגבול לבקש
 מזכורו ואמרו ולמי אלה לפיכך הוא מה שאניו אשר בו
 תפלוס תנועתו לזה אמרו אחי ורבעי זרית וכל דרכי ה'
 הסככת. ארתי הוא מה שאילינו אשר בו אהיה אורח. ורבעי
 הוא מה שממנו אשר בו ייתי כח כי המנוח המצא באמתו
 ביה שממנו וכל דרכי הסככת הוא מה שבין אשר הוא הרדך
 אשר בו אלק. ואחרי המסך הקבועות האיכותיות אשר כי
 אין מלה בלשוננו ויאידעתו ענין הדבור איכו בלשוננו
 אצל הוא המושפטי אשר הוא אז ממאמר האיכות עם כל
 זה אתה יודע איתו. אשר השיא הקבועה הכמותית והיא ה'
 הכמותית והסדרון אל גבול יחייבה טבעו ואמר אמר וקדם
 צרכי שהוא צורה וכמות בגודל והרחקים אם סיהיה ברחב
 לבדו. והפלים באורך ותשת עלי כפכה כלל אל סיהיה גבול
 וכמותי אינו יותר ארוך ממה שהיה ואם שיר' באו אחר וקד'
 צרכי כולל הכמותי כי באחר וקדם כולל שלשתם בקדם
 האורך כי הוא הרחוק הקודם ובאחר הרחב והעומק כי הם
 האחרים ויהיה אז אמרו ונתפס עלי כפך. הרצון ושמת
 כי מוכעים ומסכים אל שלל יוכל שכלי להשיג איך ומה אתה
 יודע אלו הדברים בלי השגה היולאית כמו שאמר איוב
 הצידי אשר לך אשר כריות אב' ש תראה שהו ספק על סיד ע'
 איך מי שאין לו כח היולאית ישיג הדברי ההיולאיים לזה
 אמר ותשת עלי כפך להורות כי שכלנו לא ישיג זה על דרך
 ושמתו כפי עליו עד עברי כי שם לו מוכעם מוכעותו
 מהשיג סכבוד העולה וכן הנה היולתו בעל חומר כמו שיתבאר
 בקצת שיעור זה הס' ואחר כן נתן סבת מה לא נשיג אל
 איכות ומתות שידיע האלהי היותו ואינו יוכל לכתובת הא'
 קוצר המשיג והב' עומק שמושב כמו שאמר החכם במה ש'
 שאחר הטבע כי לא נשיג הדברים הכבדלים לסבות מוכעות
 מצדם ומצדנו. למה שהיה מצדנו אמר פליאה דעת מוכי
 כלומר לחשובי. ולמה שהיה מצד הדברים עצמם אמר
 כפנה לא אובללה שהם בעצמם דברים נסגרים מצדם
 אחר כן באלהתיר ספק כי לאומר שיאמר היות היולאית
 האלהית בדברים מצד הצורה ואלו לה קיום והעמדה בלתי
 מוסתתה ולא יחו יב מזה ידיעת הפרטים. אחר שהפריטות
 חזונם יהא מצד החומר אז מצד המקרים הנמשכים אליו
 אחר כי גם החומר אשר הוא מורכב מד' יסודות ידע אונתו
 ית' אמר אכה אלק מרוחק ואכה וכו'. כלו איך אובל
 לתבטן מרצונך שהוא בקרא הוא בלשיכנו כמו שביאר הרב
 ז' אחר שאתה יודע כל חלקי החומר שלי. ואכה אברח אל
 שלל תעשה כי כרצונך אם אפק שמיט שם אתה. וסוף יבור
 האם אשר מקומו אצל כבוד הגלגל ואיניעה שאול הכך
 הו' יסוד שארץ אשר הוא בשאל תחתיה. אשא כפתי פחר
 הוא סוף שאמר אשכנה בארתי ים היא יסוד קמים.

גם שם חיד האלקית וינכני ויבאני והיא המקבץ כל חלקי
 יסודותי לע. נת גלמי וגמתי.
 ואמר אך חשך יסופני. אמר
 יחשב אנלי שזאת ההשגה היא אפסרית בטבעה וכי הכלתי
 משיגים לא ישיגוהו בעבור שלא יסתדלו הרבה בהקרה
 להמשכס אחר הדברים החומריים המשיגים והו אמרו
 ואמר אך חשך יסופני. כלומר שהדברים החומריים יחשבנו
 כוכבי נשכו ולילה אור בעדני. כלומר כי לזה ענמותי ו
 ושכלי יעשה לילה בעד המסכיל דבריו סגומי אמר כי זה
 הכרחי כלומר שלא כדע איכות ההשגה ושאיך סבת זה ההמשך
 אל הדברים החומריים אצל אף אם יהיה זה החשך המהשיך אור
 זרוע לצדיק והשפכה תעשה אורם לא נשיג זה כי גם
 סכלים הכבדלים טואלים אים מקום כבודו להעריצו והו'
 אומר גם חשך לא יחשיך מונך כי החשך והחומר איכנו ו
 סבת סכלותי בזה הדרוש העמוק וסו' לא יחשיך מונך ה'
 דל לא יחשכני מהשיג ידיעתך ואפי' שאיך הלילה כינס
 ולא יהיה כי חשך כלל ותהיה החשכה באורם סכלותי חמוני'
 בזה והשמיטו סתולדה להגלותה אחי נתן הסבה ואחר ע'
 מופת איך יראה היותו יודע כל קרני המצאות והוא כי
 לא יפלא מהיוצר מלאכת החומר והמר כי אתה קנית ע'
 כלמותי תסובכי וגו' והוא כי אתה עשית אבי האברים היותר
 בעלמים מומי שהם כמו הכליות וסככתני ומתתני ע'
 והשלמת בריאתי בהיותי בטען אמי ואחרי אשר אתה הו'
 העושה אותי ככל זה השלימות הכרה שתדעני. א יודא כי
 אתה קנית כלותי נתת כי צורה של מה וכבר נודע אצל
 קצת המפרטם שהוה השלשון מיהם הדיעה לכליות נסכרת
 היות לנחיים הכליות דשמות הרם ומזככים אותה ע'
 ומדקדקים אותה וכאלו עם הדשמות שהוה יהיה מזון עב'
 ועבור ומזה השכל והכליות כאלו הם בהמשכס הרטור
 הכוכר מכיכים אל ההכנה נזכות שדיעה ולזה אמר קנית
 כליותי מצד הצורה ותסוככי בטען אמי הוא החומר אשר
 הוא לקוח מחלק האשה. גם המיד הפק איך יפלוס הכבד'
 כפחות אם היה שידע הפרטים ואמר כי הדברים נקיים
 לידעתו לא ידיעתו ית' משם הפך הדיעה האיבומי' וסו' אונ'
 כי אתה קנית כליותי כלומר מידיעתך בקיים צורתי וחומרי'
 ואחר זה אמר אורך על כי נוראות בעלאתי יד' כי
 ההפלה ביריעתך אשר ממנה יקנו ויכאו פעולותי לגודל
 מעלתך ורוממות ידיעתך עם קוטן חלק השגתי הנס זה
 הנראה ונבטח למעלתך כי באשר יודו אותי ית' בדברים ע'
 ידועים ומנוסגים אצלנו הנה היא הנדאה יותר חכמה
 מהנדאתנו אותה בשלמות כמוצאים בו ולגודל עניכס כסכל'
 אצלנו וכפלא מהם וזהו אמרו אורך על כי נוראו כפלותי
 וגו' והסלים ואמר כפלאים מעשיך וכפטי ידעת מאד יד'
 כי האמת הוא שהלאות ההשגה הטבה כלומר כי מי שישיג
 שיי איפשר בחקו להשיג מעלות ורוממות הסם ית'
 בחקירה אמיתית. הנה זה האיש חכם מאד. וזה מה שרצה
 באמרן כפלאים מעשיך.

במשלם נכסיו ספקרבים אויבך הכושריאל. סביאנעותם ז
 ידמו ידעתך העלובה ליריעה האנוסית ואלו סוכא אותם
 בלי שפך כי סוכא למי סוכי אהב בתבלי' ספרח סאסכאנו
 גאלו סחמס' וסדמיון יס:א: אותך סססירס מומך הדיעה
 סהוא תואר סלימות' אס כן כלי סשק אכי סוכא אומס ו
 ה סאמר הלא סזכאיק יא' אסכא וגו' וקכלית סכאה
 ס:א:ס וגו' וסחר אסר סגלים דרוסו סתפלל לא סיחקור
 גירע סוכתו סרזיס לתארו ית' כיריעע סהוא תואר ה
 סגלימות וכי סככס בזס ליזס סלימות לוי ית' לא לתכלית
 סז: ולסי סזגכליות סן סמה מוככיס בסחירות סאנוסיות
 סז: סיות ססלס מחוכר עס סחיות סגאמיות וזיה ע
 סחקירותו אס יססר סיככס סטעות לסכת סחיתו סגמיו'
 עס סיות סוכתו לתארו ית' סגלימות אמר סקרני א ודע
 לז: וגו' סלומ' סי תגלית סוכתי ליזס אל מעלתך סלימו'
 לא זולת: וראה אס דרך עזככ: סלומ' אס עטיני ע
 גאביתי כוס סדרוס העכר על פשעי אלנו כי זסו דרך העול'
 גכ: סך סאדס אסר הוה עולס קטן מוכן לטענות ס
 וססזיס וזיו אלו' סכתי סדרך עולס: סנה סתכאר כי ססס
 ית' יודע כל סדכריס כיריעע סזגלמת סגלימה
 זס סככר איך זס מעכיס עס סחקירה וסאמונה סאלהית ס
 סונת זס לא יהיס מקוס לה: אמר דור סגרתו סרק סקסל רב
 וגו' יראה כי אכי ססרת' סרק לכל סעמיס וסכתי נכס
 סיהיו סיקוס כסאר לא אגל ספת: סכל אסקדל לרבר
 גל: זס סיא אהיס אהת ידעת: כי סאמרנו ססס ית'
 יודע כל סכריס סנה סאכסיס סרשעיס יהיו סזיקוס בלי
 סשק וסזרז ויראסס כי קטס סרשעיס אסר עליו יכנה
 סגלותס וסרשעיתס הוה סכססיס סיריעע סאלהית' סגמיו'
 סכתס מי רזאכו ומי ירעכו וסחרי זס סרסס אלס יעסו
 סעולות' סה: אמר כלדר כי הוה ידע מתי סוה וירא אן ולי
 יתכונן יראה כי הוה יודע סרשעיס סמתרסיס ססווס
 סגסרסיס אסר לזס סס מתי סוה: גירא אן ולי יתכונן
 יראה כי ידעתו תגלה סזערר ולי יקבל סתפעלות
 סדעג וסוה וכל יתכונן: או יראה ולי יתכונן כי לא יוכן
 כיריע' סאנוסית איך ידעתו תגלה סזערר וירע סדכריס
 סזתרסיס סכל זס מוסכל

השער השלישי

בזיאור סהגחסי סאלהית לתשלוס סדרוסיס וקסרס
 זאזרי אסר סגעתי אל זס סדרוס סגרול מוזת ססאלס ס
 סגראס כסחתי סל לתשלוס סדרוס אסוב מרסס לזכר
 סקדור סכחנל ססגולות סאלהיות סמוספע ווידעתו ס
 סככרת לסתר סספס סירוע סכדיק ורע לו רשע וסוכלו
 סוה ספך לא סרו סקודמי' סלמיס וכן רכיס לספך עליו אסר
 סעכורו סלני ססגחז' וסיריעע סאלהית סכחנל' סוה
 ספך סגמס ספיות אסר סכחית' למעלה סככרי דעות
 ססילוסופיס כיריעע סאלהית' אומס י

במשלם נכסיו ספקרבים וכלתי מוסגים אכלי וזאת סהסנה
 אסר לי סכס: רכוס ססס כלתי מוסגיס אכלי הוה לי ס
 סיריע' סלימה וסאמיות וזיו אומרו וספסי יודעת מאר
 סי אן סגלתי סדכרי ססס ית' סערר יריעע סכל ססגס
 סלימה כי אסיג איך לא אסיב וסוה סגלית סיריעע סאנוס'
 סאזרי אסר סיא: איך וסה ית' סוה יודע סזומר סזוכר'
 סזכר' ססודות וזו אזרי אסר כתן לו סכורס ומחות כי
 סס תכלית סגל' איך ידע סכלתי סוהלתי סדכריס ס
 ססילזיס סס וסמר כי מכל סן ססוה ירע עכמותו ס
 סז: סוה סגלס אונח סו לתשלוס סמונח סחיתו וסוה
 סכדלו סז ארן ולי אסר לא: ססר עכמו מומך רוכס לומר
 סגמיות' ומזמתי וסמרנו אסר עכמתי ססזר וגו' יראה כי
 סעז' עכמתי כסאתו וסזרזיות סזרן וסוה רחס סאסע
 עס סל זס סזר ירע סזגסות סזאיו' לזכר סאותו סכוכר
 סכבת לו סעכמות סרזיו' או ירמוז על סתעכמות ססיל'
 זס זרס כי הוה רכר סעלס איך יתעכמו ויתאחרו אמר לא
 סכזר עכמי וגו' בס יתלוק על סקדמוניס אסר לסס דעית
 סגללות סחקוס סזיס סיכן הוה כי יס מי סיחסוכ ססוה
 סגזר סזיו סכונן סקליס וסחריס סחקוס אסר וסעלנוס'
 סיא איך סיו סססר סזרן וסזע יתקכו סיסודות ע
 סיוככו יעסע סזמוג וזיו אומרו אסר עיסתי סזער ו
 סקזתי סתכתי ארן ולי סיריעע ססס ית' סתחל' ליריע'
 סזנוסיות סזגז' סכרליס סכוכריס כז עתה למזקס ו
 סאסר לזכרי וסזגלמי רזו עיכך וסוה ססילי ססערר
 ססגרת עס סעררו אהת רוחה אותי כי ידע סך סתלס ס
 סזערר וסוה אסר וססכרליס וכן בס סן סרע כל סגלמיס
 סמזרסיס וסכוכריס כזיסוס אסר זס וסוה אומרו וכל
 ססך כלס יס זס ימיס וסכו וגו' ולי סתעכז ידעתך ס
 סה סכז סמזרסיס וסכוכריס וסוה סכרל' כי לא יסכת
 סיריעתו סזגז' סמזרסיס: ולי אסר ססס יר' כי אסילנו
 סזגלמיס סוכרריס יסירועיס סס רכיס לא יריעז א' סכל
 סל סתכרס יריעתו סססרבות סירועיס כי מדעו סאסר ס
 סזס לרכי סירועיס וסוה סכרל' ב' ולי מו יקרן סעך א'
 סכ' כי כסחכתי סוה רכר יקר וסגל סאתה סרע סדכרי'
 סקורס סיות' סכלתי סזרזיך טכע סאיסר וסוה סכרל' ר'
 סספסס מחול ירכון: לל כי סקיף סירועיס סכלתי סעל
 סתכלית וסוה סכרל' ס' וסוה סקיבתי וסוה עמך: ירנ'
 סו כי כל עור סזאי רכק עמך אהיס ער ולי אכוס ולי ס
 סיסן אכל סתך סזערר מומך אכי יסן וסכרס כי אז איכני
 סכמני אונת לסכה אסר סולרת סככרס ומי סלא ירגיס ס
 סתכליתו זסס הוה יסן כן ולי כן וכו' וסחרי אסר סגליס
 סז חור לכזר איך וזע אעב סמוסכיס סאין יריעע לסס ית'
 סזמכנות גזת' סז זס סדמיון וסחסיס אסר סס מרמי'
 סיריעתו ית' ליריעתו וליס אמר אס תקטול אלוה רשע
 סזוה סדמיון וסכמי רמיס סזיו ממי זסס סזנוסיס וסיס
 סמרנו אס תקטול כזו אמרנו מי יתן סתקטול אסר אלו ע
 סדמיון וסחסיס יזמרנו סיאזרו מומך למזמס כפי מ
 סססכקס וסעלס ע' רוחס וססוה לזוה עריך רז'נו' יעסו

אנכם הרבית המתחלפות בהשגחה האלהית מספרם מספר
ה' עית המתחלפים בדיעה הנכבדת על דרך כלל והטעמו
המביא את אל כל דעת ודעת הן המה הטענות המביאות ל
לדעת דעת פס כי המסלק ההשגחה האלהית בפרטים הוא
לסלקו היריעה האלהית בהם והמקיים ההשגחה הוא לקיימו
היריעה האלהית והא מר שאין השגחה כי אם במינים הוא
לחשבו כי אין יריעה אלא במינים לכן החושב כי ההשגחה
היא כמדת אל המערכת הוא למסבך שהיריעה האלהית
לא תעבור הגרס השמימי לגרענות זה המציאות ההסר ו
על דוממות גדול מעלת הש' כמו שהעיד עליהם הכתיב
שהיו אומרים עמים סתור לו ולא יראה וגו' ירצו כי החומר
אזר בזה המציאות הוא סתור לו ולא יראה כפי מאמרו ה
אשר לזה הם אומרים שאינו משגיח בזה המציאות הטפל -
אמנם חוג שמים אשר הם בשמים נוראים וככבדים כמה
יתחלק ומה מאר כיאר זה כמונוג אחד אומ' באות פסע ה
לרשע בקרב לפי אין סתור אלהים לכבר עיניו יראה כי
כפי מחשבת דוד וזה אומרו בקרב לבי ר' ל' כפי הכל' הכפע
אשר יעשה הרשע סבתו שאין סתור אלהים לכבר עיניו וסבת
היתה בלתי מסתור מהאל הנה כי החליק אליו כעיוני נמצא
עוכנו לרא' הכה הטועים ברעות כוזבות טעותם הוא על
א' מ' פ' פ' - הא' שטעו הם כעצמם ויחשבו סבתם א'
אמיתית או שה' לא יטעו אבל יטעו אחרים כדי להביאם
ולא ידעו אל דעותיהם ומאלו כמו שאת' החכם בג' ממה
ס' אחרים א' א' ש' אומרו ס' א' מ' טעות נגלות הטעות ס'
ס' לא יטעו פוס אדם בהם אלא שהם יחזיקו בהם לפנות
ולשים עכמו כמו החושבים כי הפסים דבר אחד כי באלו
הטעויות לא יפתו פוס אדם בקרה לחלו בהכחיש ההשגח'
האלהי שלא הטעו פוס אדם ולא נמשך אליה' פוס מ'
תשיין ולא אמרו זה כי א' לפנות עצמו וזהו כי החליק
אליו כעיוני וסיים הענין והשלים הסבה למח' החליקו אליו
לעצמם ואח' מה' נמצא עוכנו לשכוח כלומ' למען יהיה להם
מקום להיחית רשעים טובאי האמת לזה הם ע' פ' טעות
והיות לסלק ההשגחה כמו שקרה להרבה בהמשכס אחר
האות בשמיות באמרו אכול ושתה כי מחר נמות אחר כך
המסיך איך ומה המשיכו חלה כופתם ודעתם ואמ' און יחשוב
על מהסכו וגו' ירצו בזה כי בהקפס בדרך כל הקפס דרום
מובכל ומונח והוא המונח ראשונה קודם שיבקשו ההקדמות
להולידו ואחר כך יבקשו ההקדמות ואחר כך יולידו התולד'
אשר היא תכלית מכוונס כמו שנודע להב' ונכיים אמ' לדרוש
המונח און יחשוב על מהסכו והיא ההנאה השוככת ומונח'
יתבה' על דרך לא טוב כי דרך הקפס מוטעה ומוניף'
דעלא ימאס היא התולדה אשר היא רעה ומוניפת לא ו
ימאסה אחר כך ביאר תולדת' והיא י' בהשמים חסדך ה
מונכת' וכו' כי חסד ושהשגחה אשר לך הוא בשמים ה
לכרס וקיימך ואמונתך אל שלא תהיה משתנה היא שתגיח
עד שחקים ואין עוד' וכן נדקתך בהררי א' גבוה ומעול'

כמו שהוא ראוי לעינינו האלהיים • אמנם מוספיק בזה
המציאות אינו דבר אחר כי אם קיום המינים והוא אדם ה
ובהמה תנשיע י' • או יראה כי תולדתו המזוייפת היא
ס' באמצעות תכונת השמים והמערכת הסדר זה המציאות
והוא אומרו י' בהשמים חסדך רוצ' לומר כי חסד הכמסך ה
ממנו הוא כתון אל השמים כי הם המטפיעים וכן אמנתך
עד שחקים וכן נדקתך בהררי אל כלומר באמצעות ע'
העליונים שהם השמים וכללו יאמר בהררי אל כמו שביאר
ר' שמואל ז' תבון וזאת ההכנה העצומה אדם ובהמה ת
תנשיע י' כי באמצעות התנועה השמ' מייית יתנו ה
הדברים השפלים ויפסדו וזהו אין לו ית' השגחה בהם כי
הפקידם למערכת אחר כך המסיך מהות ההשגח' הליכוש'
וכי אראה על דרך כלל

ואמר מה יקר חסדך אלהים וגו'
בלומר כי אלו הסכלים הביטו ההשגחה בדברים הנשמיים
כמה שהם נשמיים ולזה ייחסוהו אל כח נשמי שהיא המערכת
חבל הסדר האלהי הוא דבר אחר יותר יקר ונעלה למעלה
מכל כח נשמי וזהו מה יקר חסדך אלהים אשר ימסך מזה
החסד היקר שכפי אדם הי' ומכ' כנלך אשר אינו כח נשמי
ויהיו למעלה מהמערכת וזהו משוך חסדך ליודעך וגו'
כי האל ימסוך אותו הכח הנשמי ליודעיו וזאת הצדקה ה'
השכלית למי שהוא ישר בשכלו כמו שהשלים באומ' ירויך מ'
מדען ביתך וגו' כי הרשום בבית אלהים הוא ההשגחה אשר
כפי השכל הדבק ב' ית' כמו שאבאר בזה הדיבור וכן הכל
עד ב' י' היא ההשפעה הנשפעת על הכח הרברי מעולם
השכל כמו שיבא ואחר זה ש' אל ההתחלה ואמר אל ת'
תנואני רגל גאוה וגו' ירא' לא יבא בשכלי זאת הסברא
ליחס לו ית' באוה לומר שלרוממותו וגאוותו לא יסגיח בשכלים
וכוונת רשעים אותה הסברא אשר עליה נסמכו לא תיבדני
ממחיתני שהיא סברא הפך השכל וכל שומע יכחשה ע'
בדמותו כי טבע המציאות חולק אליה ואם תאמר איך ומה
כפלו בה אלו הפועלי און ואמ' כי הכבה היא דוחו ולא
כלו קום ירא' כמו שאמר העילסוף ב' ט' י' ממה שאחר
שאשים החושבים היות ההפכים אחד הרע והטוב והמתוק
והמר הכה הם בלי ספק היו רואים סדרם מתוק וסלעם
מרים אבל זה המטכס אל החוש כי ראו איש אחד יטעם
הרעם ויהיה מתוק לחכו ואחר אז הוא כעצמו בזון אחר
גובר על לשוכו המרה הארומה יטעמה ותהיה מרה הכס ה'
יאמרו שהיו למה שהמר והמתוק דבר אחד כמו שהרעש המר
והמתוק דבר אחד וקטעם כבר יהיה איש אחד ועל זה אמר
ישעיה' ע' ה' הוי האומרים לרע טוב ולטוב רע וגו' כי בזמנו
איפשר שהיו אלה הסברות הרעושות והשלים התר הספק
ואמר הוי חכמים בעיניהם ויגד פניהם כבונים יר' שהם
יבקשו סדרותם והחכמות ממה שיראו בחוש וסחום פ'
לפעמים יבזב וזהו אין להם לבקש המפלט מהחוש כי אם
מהשכל וזהו אמרו הוי חכמים בעיניהם וגו' אענם

אמנם לא ה' א' אחר שכל בזה הטעות למה שהוקסו מחלוף
 שעמיש וחיבו המר והמכונן אחד למה שלא יוכלו להתיר
 ששק שקורה לא מהם יחשבו ה' דעתם אמיני אבל לחיוב
 הש' ה' החומות וכמש' ל' א' ב' קרא ל' ב' רחוק ולא י' ל'
 ק' ח' ב' כתיב להם ספק' להטעה ה' ל' ו' לא יכלו להחריש
 ולזה הלכו ההגהת וחלקו על המונח כי ההגהת האל'ית
 ש' מונחת והיא ראו להם להשתדל בהמר הספק אחר
 עוד דוד רס על כל גוים י' על המים כבודו יראה כי
 הגוים הם חושבי פה' רס ופ' או משה לגבשו ודומותו
 ב' במים לברם פ' משה והו רס על כל גוים וכו' ואמר
 לתם דוד כי אם יחשבו מלומותו לא י' משה אלא כמיס
 ש' המים גם כן פחותים בער' רוממותו כי הוא בלתי
 בעל תבלית כדומותו ואם כן ג' מים פעלו בערכו
 ולזה אמר כי אם יאמרו ה' רס וג' א' יאמרו פעל
 שמים כבודו כי א' כבודו כבוד ואפילו כמיס ל'
 להיות גם כעלי תבלית כתיבת רוממות וזה
 אומר י' א' אלקים המגביה ל' סבת וגו' כי במים כמו
 בארץ הוא לו י' טלות אם ישפיל כבודו בהם ואחר זה
 שבי טעות מן הז' וליד בהם ה' ההגהת נמצאת והר
 מקימי בעפר דל מאשפת י' א' א' ל' להוסי' עם נדיים
 וגו' דל כי האבות הם מקי' אותם להוסי' עם נדיי
 עמו לא עם נדיי עם אחר אבל בתוך עמו ולא יהיה כזה
 ביחס כי תכיה כזה בעירו והוא י' י' ל' ו' כי הם הכה
 ז' ההגהת א'ית וחלקית עד שנית מוסי' עקרת ה'ית
 וגו' הכה זה ב' ב' כחום הגהת חלקית ואם כל אלה תרצה
 להכחיש ראה הכחיש והטל'אות אחר עמה ה' ל' ל' אומה ה'
 ישראלית עם סי' אלה מן הגוים אשר הם דברים מפורשים
 א' א' יכול להכחיש והו' הגהת ישראל מ'כרים בית יעקב
 וגו' לא תוכל לומר מזה בלו היה לקדשת ישראל או לממלה
 מ'ם וזה אמר היתה יסודה לקדשו ישראל ממלותיו וכך
 קריעת יש סוף ש' א' היתה הפך הטבע או למעלה ממנו
 סוף זה כל מורס על ההגהת האלהית והמפחיש אותה ר'
 נכחיים הדברים המוחשים ו' אמנם הדעות הבאות על
 הד'יקים וה'פוריש והכאבים והפך זה ברשעים הנה הכל
 כפי הדן כ'זו טיתבאר י' ומשה רבינו כפיחתו ביאר זה
 ביאר כלא עם שהם ל' ד'ו' הנעשות בספקות הקדמוני
 והוא הרעום פרק ש' עשר מחלק פלטי ל' המורה והוא
 גש כן פלטי' למעט הספיקות אשר הבאתי בשער שעבר על
 סילוק הדיעה הנכבדת אמר האזינו המים ואדברה וגו'
 ירא כי הפעולות ש' א' מ'תכו' סמיתו' כזה המצואו'
 או הדברים הנפעלים כפי הכות ארצות כלו הן כנענות
 להגהת אלהית והוא י' בהגהתו ורצו י' מ' אותם מ'
 יתמידים וחזיקם כמו שהו ראוי להגהתו ואמר לכבוד
 הפ' מיות האזינו המים ואדברה ותהיו ככצים למאמרי זה
 וכן הארץ תשמע וגו' ואמר יערוף במער לקחי וגו' כי
 ה' ה' האלהית היא משלמת הסכל האיקום בכל חלקיו הן
 ציוני מן מעשי כמו שאבאר ולפי שהסכל מ'טבע הסכלים

הסכלים אשר לזה הסכל הוא יותר מעולה מן השמים
 שבה ראוי ששמום להשלמת זה הסכל יהיו ככצים כי הוא
 יותר פלס מהם י' ולזה אמר שהסכל המעשי וכלימותו
 יערוף במער וקרא שלימות הסכל המעשי לקח למה שהקנינים
 המרתיים ילקחו מהתמדת הסגולות ו' אחר זו כמו שהתבאר
 בחכמה המעשית ולזה אמר כי לקח טוב כתתי לכם והוא
 שלימות הסכל המעשי הככה בלקחה ושלימות העיני המ'
 תורת' אל קעזבו כי הוא המורה אתכם אור ביד ומוהיר
 וזהו מה שרצה באומרו קול סכל אמרתי כי הוא השלמת ה'
 הסכל העיוני אשר הוא דבר שכלי ובלתי מורגש ורוחני כמו
 הטל והסלים כי זה כלו ראוי שי'ערוף ויזל מן המים והארץ
 כפי הט' ש' המ'קלות והקפירה עם הפעולות כמו ש' כי ה'
 מזה פערים על ד' ש' ו' הם טעות קטנות מהטל הכ' ישלן
 על הד'אים וכמו הטפות הגדולות הממטר הסכל מהם
 על העשבים הגדולים וזה ל' ש' הסכל הא' י' יותר פלס מ'
 מהד'אים והעשבי ל' ראוי ומח' י' מ'יהו ככצים וי'טענו
 השפעות אשר מהם יקח שלימות הסכל המעשי ויזכך הסכל
 העיוני עוד כתי' שבה סכית אל פה' המים ראוי שי'כנשו אל
 מאמריו לו ואמר כי אם י' אקרא יראה פ' מה ש' אחר אותו
 ב' ב' זה הוא קריאת פ' האלה י' וכי באשר יקרא
 לעדת ישראל אל העבדים האלהית הנה הם האלה הוא יורא
 סבת הסבות ולזה אמר שהמים והארץ יתנו גודל לו
 ויכנשו למאמריו אלה אחר כך הביא דרך למלך הסכל
 א' י' ולמה ואמר כי הסכל העיוני אשר שלימותו להשיג מ'
 מציאותו י' הנה הוא מפעולתיו השלימות כי משלימות
 הפעולות יודע שלימות הפועל וזה אמר הצור תמיש פעלו
 כי שלימות הפועל יודע כי הסכל הא' כוסי העיוני להשיג
 ואמר כי כל דרכי ש' הוא לסכל ה' עשי אשר יעשה
 הפעולות בימד ובמפ' להדמות לו י' אשר הוא היומר
 והמפ' האמיני ודרכיו כלם הם ככה ולפי שהעיוני
 בהשיג אותו י' על הדרך הנפרס לו לאות ועל גדול אמר
 אל המונח כי גם באמונה יושלם הסכל הא' כוסי כמו
 שאני עתיד לבאר ואעפ' שלא שיג פעולותיו על כל
 הד'יה ו' ולשלימות הסכל המעשי אשר ו' פול צדיק וישר
 הוא לפי שהסכל המעשי בהנהגותיו יהיה אם סכה המדינה
 ואם בהנהגת הבית ואם בהנהגת עמו בהנהגת המדינה
 אמר ואין פול כי כזה י' שלימות המדינה בהרחיק
 העול כי סכל עול בהנהגת ש' כה תפול וצדיק
 בהנהגת הבית וישר בהנהגת עממו כמו שאות י' בני על
 בזה המצאות וצדיק בהנהגת הגוים כי ש' ה' וישר
 בהנהגת עולם הסכל המ'רמה למציאותו ספוט כפי ה'
 האופק או יבאר דעות הקדומים בהגהתו ויסתרים
 והראשון הוא רעת בן סינא על השילוסוף והרב המורה
 במשך אחריו בחשב שדעת הפילוסוף הוא ה' ההגהת
 ככוללים והוא בלי ש' י' ל' לארשו כי אם כפי ביאר
 אלסכר וכבר ב'רתי אני דעת ש' נוסוף למעלה
 בדיעה האלהית וא' י' י'

וז"ל בדרמה חסכים עם דעת התורה ואלה איך ומה לא רלו
 פסקי ללום אה סיני ידועה לו ית' תהיה ידועתו נחלת בדבר
 אשר מצאנו תו חדר כי הכללים הם דברים משותפים ח
 ויתקיימו באישים ולולי האישים לא יתה מצוינות להם אשר
 לום אמר החכם שהכללים כוח אלו הם כוחם בני אדם ויחיה
 כי האים הרמוז הוא הוא הכלל אלא שנוסף בו דבר האישי
 והחלקיות ולזה אמר קהלת כי זה כל האדם כל בני האים
 שיימו הוא האדם והוא הכלל כמו שאמר ז"ל אדם מין סוס
 להורות כי העכב המיי' יתקיים באישים וכי אין למינים מ
 מציאות וזאת האיסוסים הם מן מציאות האישים הוא עומד
 בצמחו שלם אשר לזה קראוהו ההגיונים עם ראשון ומצאו
 המינים חדר ויהיה מנוסה מדיעת האל תגלה בדברים אשר
 מציאותם חסר ולא תהיה בדברים אשר מציאותם חסר ולכן
 יזכר ראוי שידע הוא ל' האישים והפרטים להיות מציאותם
 עומד בעצמם מתקיה בדברים החסרים אשר אין מציאות
 חסר וגם כי אה ידע הכללים ולא האישים הכתובם הכללי
 יסלימו מציאותו ית' כי המוסכל בודת המסכיל וכברחם
 תחת לו ית' ית' חסרון בהכחם ממונו ידיעת האישים כלו
 כיוצר חדר אה כן יסיה ונאמר משה רבינו הנור תמים
 פעלו כי הוא ית' שלם בפעולותיו אה כן ראוי שתהיה ידיעתו
 בדבר היוצר שלם ולא יהיה אה כן בכללים כי הם חסרים
 במציאותם ויתנו חסרון בפעולתו הן בסויות ידיעתו יתר
 דאיות בדברים שלמים מהיות בדברי חסרים הן בהיות שיה
 שתתלה ופכה לידועים לא ידועים פכה לו אה מזה סנד
 בקרא כוד כאומו' הביטו אל צד חוצבתם ואמרו כי כל דרכי
 משפט הוא כתיבת טעם איך פעולותיו כלמו כי מהדרכים
 הממו' אשר לו ית' סכרה פיהו פעולו' שלמות ודרכים הן
 שיה שתארים העצמותיים אשר ביאר הרב ז"ל פאיים מ
 כוספים על עצמו וכמו שהורה תוס' רבינו באמרו הידיעני
 לא את דרכך ודרכך דל כי בדעתך דרכיך אשר הם
 עבמותך ארע אמתך ונאמר יודיע דרכיו למופת לבני ישר
 פעולותיו וכמו שפיר אבאר ב'ס' אחר כך בא לבעל דעת
 האומרים כי כל פעולותיו ית' והסגלותו הולכת לבי סחכמה
 והוא דעת האונות ואלה כוסף אחריו רבינו ס' בדיק החוטב
 כי איתן רעות לאים מה הוא פרי להרבות סכרו וכהסך
 אה יתן טובות לאים מה הוא כרי לתת לו עונם גדול יותר
 כפי פבורה חכמתו ואין לפ' דיעה אותה אמר ליה אל אמונה
 סאם פן יהיה בלתי קיים כי כראת שפעמים מה יתן טובות
 לאים מה ופעם אחרת רעות הלא זה שינוי בחקו ובהכמתו
 בלי ספק ואם בודם חכמתו כמו שיאמרו לתת טובות מה
 כדי להרבות עכשו היה ראוי שישינו הטובות ההם בהתמדה
 או הרעות כי החכמה קיימת ובלתי מוסתנה אהרי כן השלים
 לבעל דעת האכסים ההוסכיים בתתו טובות או רעות לאים
 שאין זה לפכה אבל צדו ספוט וכי כאשר נשא לתה הטיב
 לפלוני או הרב לפלוני כי אין כהאן תשובה אלא פכאמר
 כי הכל הכל כפי הרצון וכי פן רצה לו זולת ואין טעם בדעתו
 הנה זם עול בחקו להטיב לרשע ולנמול רעות וכדיק והוא
 ספק היסר סאזי לום אמר ואין עול' אמנם האמת הוא

כי כל פעולותיו כמסכות אחר הדין האמתיות הן לנתן לכל בעל
 הקהקו סזהו הכרנה כצדק כתיבתו לכל אהר כפי הרצון
 לפעולותיו וזה אמרו ופיר' יחר זה נתיב להביא חלקי
 הספק ואמר פיהת לו לא כפינו ונחם באלו ההג' כי סחמו
 לאלוה ועשהו מאלוה סלח יהיה אלוה העושים והם בלי
 ספק לא כפי' ה'ו אמרים סאינו יודע ואינו מנגיח והכבש
 בזה הוא מומם ל' אמה בסכמינו ידיעתו חסרה כידועתו
 אשר היא מלאה מותים ומסכות עקמים בהכבת האמת
 ופתלתוליה בלקיחת הסקרי או טיס להט כללות העדרי וזהו
 העקפות וסכלות קייכי וזהו הם כתלתו' אהר זה אמר הנאי
 תגמלו זמת וגו' יראה כי למה שיחסו אלו סחברונם לו
 ית' בהכחיים ידיעתו ותס' מיוסו כעדר ה'ו יעם וסכל הדבר
 סנה זם מורה מכס היקטם סנלים בסכלות העדרי וזהו עס
 ככל וכלה להסיב האמת ולא חכם בסכות קייכי כי פס
 סתמינו אינה חכמה ולא חמית' וסלא אתם כפינו כי הוא היב
 המוליד והמומן ובהכמתו כרא אמתך וזוהו הלא הוא אביך
 קיך ונתן לך הכס והיטרה אחרי כותבו לך המציאות וסרו
 הוא עשך ויכונןך לה ערת ספעולות אשר גהם פשלים ולא
 יפלא מן היצר מלאכת החומר ומשכהו ומכל סכן טעם
 כך סככות גדולות ופלאות מהטבע והידיעה כי זה מורה על
 חכמתו והסגתו כהאמר דוד ע'ה כל עצמותי תאמרנה יימי
 כמוך וכמאמר איוב ומכפרי אחזה אלוה : כי קיסור
 הארבים ותוכן הכתם לפעולות יורה על מציאות פועל ו
 ומיסי על דרך אמרו הנוטע און הלא סמע וגו' כוד
 פכירם הרב המורה ז' ואחרי זאת הפענה בא לכא
 כשתי פנים סיותו יודע בלי ספק והם מכר את העולם ומדוע
 ותהכיס והפלאות הנעשים מיותו ית' כל דוד דוד על
 דרך אמרו ית' אלכי יא אלהיך וגו' גהם אלו הפני טענות
 האחר חלבי יא מזהו ההיות אשר תהויתם ומדוע יראה
 מציאות המסות ועד סני אשר הוצאתיך מירץ מצרים
 פהם הכסים והפלאות המור' סהסגתו וזהו אה זכר ימות
 עולם והם ימי בראשית וחד ס העולם אשר מהס וליהם קדע
 חכמתו ית' והסגתו ככפלאות אשר בעל אהר אחד נאמר
 כחכמה גדולה פלאה אומרו כינו סכות דוד ודוד והוא ה
 לספלותו סכסיס הכעס ככל דוד ודוד אהר קדע יומם מ
 מהקפלה האמתית המ' דיעה הו' ס הטולס ומדוע הפלאות
 ומס סחין ספק בלמתתם וזה אמר סאל אכוד ויגדך וגו'
 כי סאכות לח יורישו אמונה בראת לבכיה והפלאות כיומר
 גדולות נראה אותם ותדעם כסתרה גדול הכסים הכעס
 כאשר כבש יוסע ארץ יגדל והוריסה להם כי נעשו פס
 כפלאות חפילו כברמים סאימיים כמו פאמר טמם כגעון
 דום אשר זה עוד יתבאר בקצת סערי זה הספר וזהו
 מה סדע באושר בהכל עלין גוים כי אז כחמי' הג' הנה
 סגוים והאומות סמוך לכרית העולם וזה כאשר כפרדו חור
 מאלו כדור ספגס אז הפ' כבולות פכעה עממים סהיו
 מוכנים ומאומים למספר כבי ישראל או יראה באומו'
 סגבולות עמים כי הכיח והמשיך בגולות העמים אל
 התולות אשר הם סכים עשר כמספר בני ישראל

יבאר אל וכו' וכו' אל כמנעם חגיגה על זה הפסוק וזה באומי
 אשר חלק לא אהיה אונם וכו' ועל הצד שער אבאר ע
 ואתם עמו הכס הוא חלק לא כי ההפנה בהם אינה על יד
 מותר שר ומזל וזה הם חבל בחלקו אשר כפלו לחלקו ועל זה
 שצריך חלק ומה שהגיה בהם בהיותם במדבר אשר המציא
 הם צרכם ולא חסרו כל ונתתו ליל סימין אשר היה מוכר
 שמתה הוא ומשואם ולא היה עם בית וחומה וטעם שצנע
 גבעתי כבוד וקס נתן להם תורה וזהו יסודם ויבוננו
 שיהא חסידה האמתית ובאות התורה אשר נתן ישמור אותם
 אינם כפי אשון עיניו כי שהפנה כפי השכל וכפי שמירת
 התורה וגם כי שילכס ממקום למקום שהפנה היתה ע
 גמיהם וזו אבבאר עיר וכו' אם קן זה כלו יורה שהוא
 יודע אותם ויבנו בעד ההפנה מהם אבל משיגם ומפנה
 בהם שהפנה שלימים אחר כך בא לבאר החלק האחר ע
 מהשפך והוא אמרם לואה וכיאר שאינו כן אבל שהוא
 יב על הכל ואמר לא כדד יבחנו ואין עמו א כרו כי
 הוא לבנו עומם כל הגדולות הנזכרות וזולתן עצמו מסבר
 ואן כורך אל עזר מאחרים והוא אם כן יבול וכיאר בפלות
 אחרות פרוטות ורכיבם על כמותי ארץ והם סימין ועוב
 ואל תכובותים והוציא להם מים מחלמים כאשר הוצרכו
 אליהם וזהו ויבוננו רכס ונעלע וכו' אחר כך הציא הסבס
 למה שהתיר שהפנתו מהם וכי אין זה לבאים ורוממות ע
 ולשיתם מטבעה כבזים ופסלים כמו שהפנתו והוא חלק אחר
 מהשפך ואי כי הפנה היתה לסימין עובדי ע"ז וכי אבדו
 אז סלימותם ובה הקופר אותם עמו ית' וזהו אמר ויסמן
 סודות ויעט ואמ' פונת בהשגם פסלית כי חסו מה שהיה
 כקל להפיל על דרך השתן לכ העם הוא יעבית מה שהיה
 כה דמיונם לרמות ולהשיג מהפעולות האלו שיהיה
 לא סיו כל כך כעצמות שלא יהיה יכולת דמיונם להשיגם
 ובשית' לל בהשגת חושיהם כי בנין ראו כפלות אל ס
 וכאזינו שזעג את קולו בהר סיני ועזבו האלוה העושה את
 כל הגדולות האלה ועשו ככל וכו' לכוור המושיע אותם כ
 באמנם שזא כלתי ירע ונראה מספיג אלו המצאות ו
 יקריאנהו כזרים ובענינים שאין להם אלסותו ויעשו ע
 פוגבות גדולות וכו' לרכרים מרומים פרים ומזיקים
 דברים כלתי ככרים ולא כודעים ושאין בהם טבע ודיעה
 לשינתם רכרים כלתי קיימים כדרך המצאות המדומות
 וזה כמות כי יאות תחזק אשר לא פחדו מקס האבות ו
 הקורמים אשר היו חכמים מהם ונפלא מהם תכלית הפלא
 שיהיו טובים שבהם שחוליהם אותם וכי לזה טעם על כיו
 ועל כמותו לפי שהם פיו מהשיגים אותו מדה כנגד מדה
 וכי לזה הצדיר כפי מצי והכחם למקרה לפי שהם דור
 תחשובות והשך שמות בלי אמונה אחר זה הציא החלק
 האחרון שהשפך והוא אמרם שיעזבו אותם למקרה ופגע
 לפי שיקבזו מהם כאיש שהקבא מנעמות טובות לאיש מה
 אחרי סינתו יבול עליהם ואמר שהקבאני בלא אל וכו'
 יבא כי מי שיקבא מאיש מה אחר סכרם פיסים האים הקוה
 שיהיה דומה לו ייגנו כי לא יבא איש מהאחר ומכעלי ה

חיים בלתי מדבר מכל סכן שהפס ית' לא יהיה מקבא מר
 אשר הם דורים לו ומעצמותיהם הסלט והם חסרים חין לכס ה
 ערך עמו כלל כי אם יהיה מקבא היה ראוי שיקבא מאל
 אחר דומה לו אם ימצא וזהו אמרו הם הקבאני בלא אל
 בל מר ישימוני מקבא מדבר שאין לו חלשות זה יהיה כמו
 שאני אמר אשים אותם מקבאים מיתופים וכדעושים
 וזהו אמרו ואני אקניאם בלא עם חו כגוי נכל ולואה
 ונעדר מכל שליחות טאכעיים אותם אשר לזה כלו אמר
 שם ית' סיגיו ה'סודות כלם וירעיסם לעשות עמיהם ר
 רעוב והתחיל מישוד האם והמר כי הפקדה באשתי וסכיל
 אחריו האויר והוא אמרו וקודק עד שאלו תחתי ה
 אשר הוא תחתי ה'סודות הסכים הכבדים הקבאים ה
 שאלו ואכדגוי ותאלל ארץ ויכולה הוא יסוד הארץ
 ותלקט מוסדי הרים הוא יסוד המים אשר על הרים
 יעמדו מים או היה ותלקט מוסדי הרים יסוד האויר ה
 אשר הוא על הסרים שבבזים ואומרו ותקודק עד שאלו
 תחתי ה'סודות הרים אשר הוא מתחת לארץ וזהו מוכר
 ה'סודות אשר טקובם רכב'נות הרכבת ה'סודות ואשפיתם
 יהיה ברעיות לא בדבר אחר ומה ככוד תאמר לזל על
 חזי חלקה כם חזי כלים והם אינם כלים כי טבע ההפנה
 האשית כן חייב כמו שאבאר במקומו ב'סי' ויעד הם ר
 מוזי רעב ולחומי רשף מצד יסוד האם וקטב יורירי מנד
 יסוד האויר ופן בהמות מצד יסוד המים כי לא ימטיר ולא
 ימצאו מה לחבל עכ חמת וחלי עשרה הוא לפי ש
 הארץ ואמ' מחון קפכל מרבו' כי נאלו הרעות בלם ה
 יתנושיגו האנשים להנחם זה עם זה ונפרט טבכת הרעב
 במאמר הנביא כי זרע הפלום סגפן קתן פריש וכו' כי ח
 יהיה פלום טעולם ובמקביל זה מנחמה ובאלו דוד ע'ה קתן
 שמהם כלכי מעת דגכס וכו' כפונת יהיו הפככה וליען
 גאמר גם כחור גם בתלקם כי בעת המלחמה לפעמים
 יקחו הכחורים הבתולות לתעבוב וגם הזקנים לא ימיתם
 לבבך וסדרת פני זקן אמר טבמלחמה הואת אשר היא
 בטבת הרעב טבלם ימיתם לפי טלח יבולו טלהם והמזון
 אמרתי אפיהם וכו' יראה כי אונני יהיה ענפם פיסים
 בפחה אחר מן העולם ויטליכס מן הארץ הקדושה בעזר
 בעצם אל ארץ אחרת ושיהיו עם מקבאים אלא טבעו
 אייב אגור כי האויב כפירצה להקס מהם ילך וישמידם
 כלם נא יסאר מהם אים אבל עתם טפור אותם בקנות
 היטוב טקם זה טבה טלח יבדו כלם כי אעפ' טמחון
 אחר יבדו אותם עזר ישארו במקומות אחרים ולא יאכדו
 מכל וכו' ואומר כי גוי אוכד ענות הוזה איפטר פיסוב אל
 האויב שיאמדו ירינו רמה ולא יא וכו' כי סם רבני האויב ס
 אין להם תבונה שיטכחו ויטכילו זאת החמה וסדקף אשר
 לטם יתעלה עם עמו ויבינו כי באחרית גס האם יתעלה
 ינקס מהם אשר עם זה יהיה להם להקבין ולומר יהיה
 ידדוף אחר אלף מהאניכים וכו' וטסים רבבה אם לא טום
 ברנן קס'י ואמנם אמ' סידדוף אחר אף ופבים רכנס
 יראי שיאמ' ב' לב' אלפי כי הטפל המניע יגדל ה'ס

כמו שכתבאר בסוף הז' מהפך השמע' ואמנם היות זה כ
 כדכונן הא' הוא גלוי כמ'ט כי לא כדרכו צורם וכו' כי הוא
 מבוחר היות צורכו יותר שלם מצורם ואנחנו מניחים זה
 אל סירינו האמת ויחלטנוהו אויביונו עצמם ונתן הסכה בזה
 כי האיכוס לו הם באים מגפן סדום ומזרע רע ומשפחות
 מזגיות ולכן להם פעולות רעות הפך החיים האיכוסיים
 והפך המציאות והאזה ית' יקום מהם וזה אמ' לי בקס ושלם
 כו' אמנם לו הרעות אשר הביא על האומה ישראלית הבה
 הם בדון והוא ית' יקום מהם לפי טהם עבדיו וזה כאשר
 יראה עמו הכוב כי אולת יד וישוב בתשובה וכי אין להם
 על מה שיסמכו וינחם על זה ויאמר איה האלוהות המדומ'
 וישוב אל האלה האמתית ויאמ' האלוהות האחרים אין להם ה
 יכולת כלל' אמנם היכול על כל הוא הפ' כמו שאמר ראוי
 עתה כי אבי אבי הוא ואין להם עמדי' כלו' עתה תדעו ו
 ותראו כי מי שהרע לישראל הוא הפ' כסכת עונותיהם ו
 והראיה כי יקום חותם מירי אויביהם וזהו אמרו כי אבי
 אבי הוא כלומר אבי המכה אתכם ואבי הרופא אתכם ו
 והעבודה זה שהיתם עובדים להשכסם שהם אמצעיים ביני
 וביניכם אינם כלום' וזהו ואין אלהים ואם תחשבו שיש אים
 עמדי' לסכת פעולתם ההפכים כי כל הפך יצטרך לפועל
 מתחלק' זה סכלות כי אבי גברי עושה ההפכים הן שיהיו
 ההפכים ממאמר העצם אשר לזה אמ' אבי אמתית ואחיה -
 ואם שיהיו ממאמרי המקרה ולו' מחבתי ואבי ארשא ואין
 דבר סיכסל מירי כי כל הפעולות המתחלפות הם כפעולות
 פוזתני ואשי' בשמים אשר הם גומים כוראים אכעל מה ע
 שארנה ואשים ירי בהם ואין זה סינוי בחקי בהשכי פעולות'
 ותבועותיהם אם ארנה וזהו אמ' אשא אל המים ירי ע
 ואמרתי מי אכני לעולם כי אבי קיים כצחי בלתי מפתנה
 ואף אם ישאכו הפעולות אותה הסכועה ויר כי אפי' שהשמי'
 יראו מעלה לאויבי ישראל הוא ישים ידו בהם ויאמ' בשבוע'
 אם פכות ברק וכו' שכל אם ישכן ערק חרבו ויעשה משפט
 כמו שראוי כי כן יעשה בלי שפק שאז ישיב נקם ויטכיר חני
 מרס והס רנן האויבים יכלו ולא החטם אבל יתחוקן
 הפך מ'ט' בעמו וכו' ולישראל ירבה שמחות ו
 וישחו וירכנו וכו' ואמרו וכפר ארמתו עמו- איפשר
 סירבה כי ארמתו יכפר לעמו לשיוויה ושוי אוירה ישוב
 טלם ומזוקק שכלם- או לראות כי תמיד ההשגחה בה יהיו
 צדיקים וטובים- סוף דבר ההשגחה האלהית היותם בזה
 המציאות השפל הוא דבר מבוחר וכבר אמר החכם בן נטר
 בסוף קברו למה שא' כי סדור המציאות והיותו יורה על
 השגחה אלהית כי השמש אשר הוא מאיר ומחמם זה המצי'
 אלו ה' יתר ברול ממה שהוא היו יושבי הארץ כשרפי' מרוב
 החום כזמן הקיץ ואם היה יותר קטן היו כקפאים ומתים
 בזמן השתן וכזמן הקור וכן אלו היה יותר רחוק מכח
 השמש או קרוב אליו או יותר גבוה בגלגלו או יותר שפל גם
 סזר התבועות השמימיות בכל גלגל ובגלגל מתחלק לחברו
 היראה על ההשגחה כי באופן אחר לא ישלם קיום זה המצי'
 פדורו באופן שהם עליו ולא יתקיימו היסודות על פדורם

המושלל להתמדת ההיות ודרכבתם זולתי הסדור המקור
 אשר המצי' מסודר עליו פעם יגבר הקור כסכת הגלגל ה
 הכוונה ואז יגברו היסודות הקרים וזה כזמן הסתו ופעם
 יגבר החום כעצמו כזמן הקיץ ויגברו אז היסודות החמים
 וכזה יתגמלו ולא יהיו משתבים ולא יפסקו האש לכונן כמו
 שחשב' דקלים שהיה משמר ישוב העולם כלו אש כזמן ה
 העתיד וכבר אמר איוב הכותן מטר על פני ארץ וגו' וזה
 לפי תועלות גדולות האחת לשום בפנים למרום ול' ה
 העשבים והצמחים השפלים לרומם אותם ולגדלם וקודרי'
 סגבו ישע- ול' היסודות אשר היו נקדרים וכשרפים מחחק
 שריפת היסוד האש' יהיו כושעים- וכן מה שאמר במקום
 אחר להמטיר על ארץ לא אים וכו' להשביע שואה ומשואה
 והוא שריפת היסודות שיפרשו בישוד האש ולהצמיח גם כן
 מוצא דשא ואמ' דוד ע' על זה המצמיח הרים חזיר והוא ו
 לתת לבהמה לחמה והשלים לכבי עורב אשר יקראו ר' ל' כי
 יקראו כל הדברים בני עורב שחורים וכשרפים אש לא ע
 ימטיר עליהם להושיעם- ומלבד זה ככלאות באברי הב' ה'
 וביצירתם מורה על השגחה משגחה כי לא יכל ספר ולסוף
 לספר חכמת היוצר ככ' וביצירתם והרכבותיהם כמאמר'
 המפורר מה רבו מעשיך' כלם כחכמה עשית וכו' כי כל
 מעשיו ית' כחכמה כשגבה ורמיה' ואמ' כל עצמותי תאמר כ'
 מי כחכך- ואמ' ומשברי אחזה אלה- וכמו שהאריך בזה
 הספור איוב הספלא- אמנם למה שהחשם והכסיון מעידים
 כי מנד התבועות השמימיות עליו אידים מזה המציאות ו
 השלל ואח' יתחייבו איכות מה כפי הפכות הפועלות
 וירבו מזה המציאות השפל גשם סלב ספור כל זה כפי הצורך
 לתת לכל שואל די מחסורו כר ולחם ומזון חסנו שלא זו
 בלבד אלא אף כל עניני המצי' השפל מסודרים ומוכהגים
 כפי היראת המזל והמערכה וכי אש יעמיד אים או יעני
 יכא מואת המערכה לחמכה אחרת- וכן חיים ארוכים או
 קצרים כמים וככות והעדרם חריצות ועפפת יופי הצורה
 או גמותה וכל הדברים האחרים אשר בזה העולם השפל כלל
 ופרט דרך כל ודרך חלק ויגברו בזה ספרים רבים והיא
 חכמה אללם ככרית על כפולותיהם כמו שאמרתי
 למעלה ה' והאמת כי כמאד לקצת חכמינו מאמרים כוטים
 לזה הרעות אשר רצוני להעיר על קצתם- מהם אמרם
 בסוף מועד קטן אמ' רבה כפי חיי ומזוני לאו כובתא תליא
 מילתא לא במזלא תליא דהא רבה ורב חדא תרבייהו
 צדיקי גמורי הו מר מצל ואתי מטרא ומר מצלי ואתי
 משנח ורבה חיה ארבעי' סכין רב חסדא טבעין ומרמין- ו
 בי רבה שתין תכלי ורב חסדא שתין הלולי- בי רבה לחמא
 דשערי לאיכסי' לא אישתכח- בי רב חסדא לחמא דסמיכא לא
 בעי ומאס אמרם כמפכת תעבדות על ר' אלעזר בן פרתי
 סה' מנטער על ביתו- אל' ת' כחא לך דאחרביה לעלמא
 והדר אכרייה דילמא תתברי בשעתא דמזוני- ומהם אמר'
 במס' שכת אל' ר חכמא פוקו אמרו לבר לנאי לא מזל יום
 גורם אלא מזל טעה גורם הא' מאן דאית ליד בחמה יהא גבר
 וזמן אכיל מדילי' וזמתי מדיליה נזוהי' גליץ נאי גביה לא

3324

חלל

מכלל מתי טעניא משום כהניא רחמי: האי מאן דכוכב
 יתא כזרי וזכיס מט' משום דסגרא רחמיא הוא: האי מאן
 דכוכב הוא יתא זכיל מענין כהן ואתר חבילתה דלית
 דיליה ושת' מה דלית דיליה וזוהי כסין נאי גייב מכלל מט'
 משום דמשתת' ומתגלי ומשתת' הא מאן דכדק יתא גבר
 דרקין ואז' רכ' חזן דרקין במג'ת האי מאן דכוכב יתא
 מחביתיו כענין ואיכ' רחמי כל דמסקין עליה כעיל: האי
 מאן דכוכב יתא גבר עתיר וזכאי: האי מאן דכוכב יתא
 שופך דם יתא: אמר'כ זסי אנככא או יתא: או טעניא
 או יתא: וזא אבא דכוכב יתא אי תיכרא אל'מר יתיב כמי
 ועיסוקאיל: אי תיכ' חבילת' מול מחביל' מול מענין
 וזס מול ליסרא ומזס אמר'ס כב'ר' חין לך עשב מלמט'
 סאין לו מול מלמעלה מזה איתו וזו לו גל' וכן מזה ומז'
 לו כזס סכא הידב'ת חוקת סמיס אס קסיס נטטרו בארץ:
 ומזה אמר'ס סמואל אמר' פרהא דרמז' חר כככא ד' כככא
 ומגלי דככתא אכל ככוכב'לא דחמ'מר מי סיס לו זכות
 אבות יקיו ככוכב' סבית דין של מעלה ובר' של מטה סין
 באז'ר' בתלתא כככא מ'ט'אי משום דקאי מאר'ס כזוג' מ'
 תגלי דככתא כמי קיימ' ליה כזוג' לא כככ' דרמז' כז' רכיס
 סומר סדא'ס י' ומ'ז' אצר'ס בא'ת'ט'ט' אר' יוסף חין ה'
 מ'וונין לו לא'ס לא כמי מענין סכ' כי לא יכח סבט' קטע'
 על גורל דכריק' וקט' לזונן כקריעת ים סוף סכ' אסיס מ'
 מוס'ס ית'דים כיתה מ'ניא אסי' ככוכב'ת אכ' וזאמ'
 ד'יהוד'ת'יס קור'ס יצרת הולד בת קול יונא'ת ואומרת בת
 סל'ל'ס ו'מת' ה'מיס היא לא קסי'כ'אן כזינב ראש' כאן כזינב
 סכ' ומ'צרי' אחר' ל'ת'ס ול'מנרי' היות דכוכב'ס השפ'ס
 ככוכב' למול ומערכת וככוכב' האר'ס כ' אמר'ס אר'ס דאית' ל'
 מולא בהמה דלית ליה מולא: ואכ' אשלא תכלית הפלא
 אס יקבלו חכמינו הקדו' הקדו'ת' האומר'ס אז' כעל כח רת'
 גר'תן אחר היא טורס עלינו וכזו כל עיקר' התורה וזאמ'ת'
 וזס כל השתדלות ועסק ומס'א ומתן וכמו סא אחר לפכיס'
 ויקבלו ע'ז'ס ס'ז'א'ר'ס מוכרח כמענין מ'ח' מולרו ומזלו
 חין ז'ס כי אס קבלת כ'ה'סכ'ס: כי אס היה האר'ס נתון ת'ז'ת'
 מתול'ת' סכא הזמיס הכ'ס יטותו לכל אשר יחפ'צו ולא
 יוכל לתכל' מה'ס כי טכע מולרו כן חייב ואס כן חין ומ'ז'
 ת'ת' קייס חכירה אצמ'ת ואי ז'ס מקוס למכות התורה ע'
 ס'ז'ס ז'ס עובד למוט' וזמול' לכד'יק כי אס יתא קטע'
 ית' מולרו חין ומ'ז' ית' ז'יס עובד אחר סהוא מוכרח חין
 סמול' סהוא וזולי זאת היתה כונת מלכ' האומות מקד'ס
 הכר'ס'ת' כז' וזאמר' סמול' לחכמיס יודעי העת'ס וגו' ית'
 כיוקד'ס שחפ'ס: חין על פי חכמי הד'קן להמית א'יס מה'
 חין לז'ע'ט'ס כז'ז'ו היה מעין סמול' ע'ס חכמי העת'ס
 וז'ס חכמי ס'ת'ס כ'ז'ס לראות אס היה סז'א'ס מוכרח מ'ח' מ'
 מול'ס כי אז' לא יעבי'ס: וז'ל'ל'ה לר'כ'ת' הקדו'ס' לחכמיס
 ז'ס: חזק'ת' אחר סח'ז'ת' מקרקרת כל יופי והוד המנו'
 וז'ז'ול'ס מתנת מקוס לעבד'יות מכל' קבלת ע'כ'ס כי אס
 ימית ז'יס ח'ס לא'ס אחר כע'רו על לא תר'ח לא יתחייב ע'
 עובד סר'כ'ס אחר' אחר' יטען וזאמר' כי המוטל עלינו הוא

מאדים ולא היה כדור להיב ממסלתו אחר: אי לית באו לפי
 דעתי עשרת הרבדים כמענין הכוכב למען לא תחשוב סיס
 לך כטוה אחרי כוחות הכוכבים התחיל וזאמ' כי הוא יתעל'
 סורס ועיקר עלינו יבנה טכע הכחירה אסר נתן לך טכע ה'
 כח ר'ס שת'ת'דל לע'בדו והכ'א מוסת עלינו כמו סכ'א'ר'ת'
 למעל' ז' ואז'ר כך סכית על אמונת אחרותו פלא תחשוב יס'
 אזה אחר יכריחך לכלתי תעבדו א'ת' ית' ג' על אמונת
 סק'ז'א' למען תהיה בטוח כעסותך המצות וככטות נחירתך
 לכ'ר' ה'ט'כ' לעבוד להי' סת'ה' מקבל סכ'ר והספך בספך
 אחר כך למען לא תחשוב היות כח לשבת'אי להטותך אזה
 וז'ס' כז'ס סת'כוח כיוס הסכ'ת ומעבוד להיך כי כל כחות
 סכ'ז'אי כז'יו אשר בעכדך האלה'ס לא תירא ולא תפחד
 ממנו: ה' כז'ס לככ'ר סהור'ס פלא תחשוב סזה ממוסלת נדק
 וכי הוא סמטה והמנוח אליך ע'ז' ג' ז'ס לכלתי ר'כוח סלא
 ת'ז'וכ' היות סר'כ'ס'ס כז'ס חליך מכח מאר'ס אחר סאין נ'
 כח עליך ע'ז' כי סה'ס'ת' נתן לך כחירה וכדך להרוב
 וסלא לסר'ב ולפי סנוג'ס וכוכב' כשי' סרעות הקדמות
 למעלה מן השמי'ס כמו סכ' א' הכ'ר' וסכ'א לא תכ'ף סמוך ליה
 להדיעך כי חין לך כטוה והכ'ר'ס מנוג'ת סכ'א'ף על הכ'א'ר'ף
 וז'ח'לא עב'כ'ס'ס היה לכוכב' אחר לו ע'ר'נות וס'ר'נות מ'ז'י'ס'
 ולא תעב'ת כרעך יהיה לשמש אחר ממנו סל'סן סח'ס וההי'ן
 וללכ'ה כי ממנה סכ'ילות אחר לא תחמוד: או נסיס כי
 לא תכ'ף לשמש כי ממנו נפ'ס סר'כ'ס'ת וסי'פי והכ'י' וז'ס
 תבנוכ' לזוג'ת כ' לו סח'מ'ר'ס והס'סוק'ת: ולא תעב'ת לכוכב'
 כי נן סל'סן סרע' והס'סוכ'יס: סוף דכ'ר סמל'מין כמ'סל'ת
 סמול'ת מכח'ס סתורה כלה כי סח'מ'ר'ס היא סח'ל'ת ס'
 סכ'ילות וכן סח'ז'ט' סכ'ח'ר'ת' יע'סן חין ס'ה'ת' יס'ר'אל' חן
 ס'ה'ת' סא'ר' האומות כמו סכ'א כספ'רי' הקד'ס ולא יתכננו
 ב'ז'ר'ס כי ז'ס כ'א' לס'ס מטע' סכוכ'יס והמול'ת ומכ' ו'
 מ' בר'כ'ת' ועוד כ'למה ס'ה'ת' ס'ז'ס'ס הוא אר'ס ככ'ר'לו ה'
 ה'ז'ר'קן והוא סכ'ל ס'ס'ס'ע' עלינו עב'ת ס'ז'ר'ת' כמו ס'ת'כ'א'
 ז'ה'יו ס'ז'ר' כחות' ז'ס'ס' ס'ס'מ'יות אחר כ'ו כ'ז'וכ'ה וסח'ס'
 חן סכ'ל'ת כ'ז'ר'ת' סכ'ל'ת ס'ס'מ'יות אותן כדך' ה'
 ה'ז'ר'ל' ס'ז'ר'קן כמו ס'ת'כ'א'ר' ס'ס'מ'יות ס'ז'ר'ת' וז'ס סכ'ל'
 ס'ז'ר'ק'ס' למעלה מכל מול וגלגל לז'י'ת' ס'ז'ס'ס א'ה'ס כמו
 ס'ת'כ'א'ר' סכ'ה' יהיה ספך סמ'ז'א'ר'ת' ס'ז'ר'ת' ס'ז'ר'ת' ס'
 כ'ל'מו כ'ר'מ'ות' וס'ט'ר'כו כ'ר'י' אחר'ס לז'י'ת'ו חל אחר ע'
 יחפ'צו אס כ'ן מה סכ'ע כ'ה'יות האר'ס בעל סכ'ל או כ'ל'ס'
 א'ז'יס: וככ'ר' ס'ת'כ'א'ר' למעלה כ'מה סאין ספך באמת'ו כי
 ס'ר'ט'קן ס'ז'ר'ת' ס'ס'מ'ל'ת ס'ז'ר'ת' ס'ז'ר'ת' ס'ז'ר'ת' ס'ז'ר'ת'
 ס'ז'ר'ת' חין ומ'ז' ס'ר'ט'קן ס'ז'ר'ת' יס'ע'ל ויע'ס' ס'ס'מ'ול'ת' ה'
 ס'ת'כ'ל'ס'ת' וז'ה'ז'א' מ'ז'ה' ס'ד'ע'ת' סכ'ל' אחר יס'ע'ת'
 יע'ת'רו כ'א' וז'יס'ך סוכ'רי סמיס וגו' יור'א' כי יעד ל'אומ'ת'
 כ'כל ר'וע ס'ס'פ'ט' ס'ז'ר'ת' אחר ח'ו'ן מ'ת'ס'ק'ס'ס ס'ס' כ'פי מ'
 מ'ע'ר'כ'ת' סוכ'כ'יס חן מ'ר' סכ'ר'יס ל'כ'כ'כ'ס' רכ'יס חן מ'ר'
 כוכ'ב' אחר ס'ז'י'ת'ו כ'כ'י'ת'ו א'ו כ'כ'כ'י'ת'ו א'ר' לאוד' אחר
 ס'ז'ר'ת' ס'ז'ר'ת' ס'ז'ר'ת' ס'ז'ר'ת' ס'ז'ר'ת' ס'ז'ר'ת' ס'ז'ר'ת'
 כ'ר'ע' כל מול'ר' ומ'ז'ר' מ'ר'ד' ס'ת'כ'א'ר' יד'כ'ן יט

ידכו ויטפנו על כל החדש שפי יוצב הכוכבים ברבע החדש
 אמר מוריעים לחדשים מאשר יבאו עליך כלו יודיעו חוקך
 קצת מהרע השמור לכא עניך גם לזה אמר הכביח לפנים
 מוט על כדומה לזה השמעתך חרפות מעשה וכבודות ולא
 ידעתך עתה ככראו ולא מאז ולפני יום ולא שמעתם מן
 תאמר הנס ידעתן ויר' כי אותם הדברים הבאים הם באי'
 מהרצון סאלה תחודשות כדונכו וכי לא ידעם שום תוכן
 וחוזם כי אין הכוכבים יכולים להעיד על ש אשר היו או
 מחודשות כדונכו ואם היו מחודרות משמעתך הים מקום
 להזכרים ולחוזים להגיד אותם טרם היותם כאשר יראו כ
 בתנועות הכוכבים וכבר התבאר בשמר האותו העלי בות
 כי אלו הנרמים פועלים בזם המצוי אצל התנועה לכך וכי
 התנועה מולידה חום או קור או לחות או יובם איכות ראשו'
 כפי הזמרים אשר יקבלו התנועה ומה מאד הטב הרב
 דומם באותו כי אלו ההכמים יקחו מה שבמקרה מקום מה
 שבעה ויראה כי קרה מקרה בהיות הלכה במקום מ
 איתמולר או ההקבלה שימשך ממנו מעד או דבר אחר אשר זה
 ברכון אלפי עם הסבות האמצעיות המסודרות ממנו ית'
 גיחתו הדין באמרים שדרכו או התקבלת עם תמכטים
 האחרים שסבת כעצם ומה מאד כפלא מאמ' רזל' ב
 במסכת ע' ז' מבאר דר זה הטעות ה' שמעל אל' ומנין לא
 יעקבאל לבי ולכך ידעין דע' ז' חין פה ממש וסא דקת חיבא
 צברי דאזלי כי מתברי ואתו כי מכברי אל' אמול לך משל
 ל' ס' ל' לארם כמתן שהיה בעיר אחת וכל בני העיר מפקידים
 אכלו סלא כ גרים ויהיה פה אחר שהיה מפקיד אכלו בערים -
 פנים אחת שבה והפקיד אכלו סלא כ גרים אמרתי לו אשמך
 בא ואכתבנו אל' וכי ממשו טוטת זה טעמה סלא כהונן
 כאבר אמרתינו • אף יסורי' בשעה שמשגרי' אותן לארם
 ומשביעי' אותם ואמרי' להם דענו סלא תלכו עלינו אלא ביום
 פגור ולא תבאו ממנו אלא ביום פגור ועל סם פגור וכיון
 שזניב ומנס לבאת הלך זה לעז' אמרו ייסורי' דין הוא סלא
 יבא תמכו חודרים ואומרים וכי מפני טוטת זה טעמה סלא
 כהונן אבו כפשיה אמרתינו • והיינו דאמר ר' יוחנן מתי דכת'
 יחל אים רעים וכאמרים • רעים בשליחותן וכאמרי' בשבועת'
 הנה הורה זה השלם כי במקום מה שבמקרה יטעו רבים
 ללקחם אותם כמה שבועת וכי בהסך הוא ראוי • וב' פ' יראה
 מזה המא' הנעלה שאין מה שבמקרה רוחה מה שבועת
 ומכסים לזה בא במקום הכו' ונאמר אחר זה תארו סאל פילוס'
 חת הקבים כדומי' אם אין רבונן של הקבת' בעז' למה אינו
 מוכסות אמרו לו אלו לריכר שאין העולם נריך היו עובדים
 ירי' הוא מנעלם - הרי הם עובדים לחמה ללכתם לכוכבים
 למעלה שהעולם נריך להם יאבר עולמו מפני השוטים ית'
 סקלקו אלא עולם במהגו כוטב ושוטים סקלקו עתידים
 ליתן חת סדין • למ' ס' ד' תרי פגול ארם מזכרו סאל חטים
 ידעת כקרקע דין סאל תנמית אלא עולם כמנסגו כוהב

ושוטים סקלקו עתידים ליתן חת הדין • ד' א' הרי
 שבא על חת חברו דין הוא סלא תתעבר אלא עולם כ
 כמנהגו כוהב ושוטים סקלקו עתידים ליתן חת הדין והיינו
 דאמר ר' שמעון בן לקיים לאדיין לרשעים ששוטי' סלע סלי
 פומבי אלא שמתריחין אותי ומחתימין אותי בעל כרחי •
 גם אלו החכמים ביארן כי מה שבמקרה לא יראה מה שבועת'
 כי אין ראוי לקחת הדברי המקריים ולהניח הסבות העצמיים
 כיון שטעמו בעלי המשפט • אמנם מאמר הרב פ' י' ב' ויאמר
 כפחות הגלגלים ג' כ' פהם יטפיעו במצוי' ויאמר טעם הגלגל
 אעפ' שפעולותיו יבאו מגמם ולזה יטעו הכוכבים כרחק
 מיוחד ר' ל' קרבתם למרכז או רחקם ממנו וארך קצתם אל
 קצתם ומהנה נכבד למשפטי הכוכבים ע' פ' • אשר רבים
 הבינו זה המאמר והביאו ראיה ממנו על כי הרב ז' ל' היה מווי
 סנותן אמונה למשפטי הכוכבים סוא טעות מהם כי הנה הר'
 סבר איכות פעולת הכוכבים בקירור או חמום או יובם או
 לחלוט על הדרך הראוי כפי הקובץ והרוחק ולפי שהם
 גשמים ינטרכו למרחק מוגבל להפסיע אלם האיטיות
 ואמר שמה רכסיון או העיון והספיע אשר נראה לכוכבים
 על המרחקם המוגבלים סנוכדים כנס ונעתק לתת מקום
 למשפטי הכוכבים כי זהו ס סוד אשר עליו כנו בעלי המשפט
 כמו שתבין ממי' אחרי הקדומי' הקדום מועילם בזה הדין
 ואמר כי ווי שוכחים היות לכוכבים ולהטעות הסמימיות
 כפי התחלפת מוצא להפסיע בזה העולם הפל כפי הסבות
 והמקומות ולהביא מן הכס אל הפועל דברים רבים עם ס
 הדכון האסי הנה סוא מוכחים סחופים ומכחים הסכל' ר'
 התנועה הסמימיות פועלת כספלים חום מש ער על מדרגת'
 מתחלפות כפי הסבות וכפי הלוף מהירת סתנועו' ואיחורן
 וכפי הלוף הכאת הכנוות והכרלי' החום הזה הנקבה ס
 כרכיט כסבת הדלי' התנועות סנוכדות יכדכו הסתכעני'
 והקדשיות נורות ומקריט כמסכים פפי קסורס למדרגות
 החום סחופער הקבחה באמצעות התנועות כי לכל מדרגת
 מתחלפת יהיב המרסמות זה וזהך צורה מתחלפת כמו
 ססתבאר כחכמות המחברות כספרי' הנבועים והאליים
 ולזה יאמר כי מן השמים יושפעו סנורות עצמיות והמקרי'
 הן ספואמין כדעת ב' ס' סנוכרות יתנם כותן סנורות אצל
 ההכנות כמותחלפות הנכנות והתנועות הסמימיות הן
 סיתים כדברי ב' ס' סנוכרות הטבעיות אינם כפעולות ס
 כפעולות פועל ופי הם מוצאות מוכח המאמר אל סנועל
 כתנועה המוכינה • על כל אחד מהדעות ימשכו סנוכרות
 מהתנועות הסמי מיות אם באמצעי' אם כזולת אמצעי'
 ולפי סמצטי סוכבי' הפמים וי בויהם והנחותי' סוכבי' סם
 בקירוב ורוחק אצל המרכז וחלקיו יחייבו חום מתחלק על
 מדרגות בלתי מסכימות אשר אליהם ימשכו סנורות מ
 מתחלפות הן מקריות הן עצמיות כאשר המוכעים לא י היו
 כונאים סנה אס איסמר סימצא ארם מה סכס ומקרי

הפסד וחוקר או חכמים רבים יכירו וירעו עם גורל המצער
 והכחיה המצאת בהם וריבוי החקירות המעמיקות
 שבימינו ויתקנה לפיכך החוס המוגבל המתחם לכל תכונה ו
 זמירה ולכל מכתב חבור ויזהר והתחשף בכפיתו פמימיית וגם
 שירע הזכנה הפרגות המתחייבת משחוס הנהג המוגבל ב
 ביום אים המתחלפים בחלוק המינים והמקורות ובחלוק
 המקלים וחלוקי התרמית בקיכל הנהג יום או יומים הרמים
 ושמים ומינים אחרים קטנים וגדולים הנהג האכסים ההם
 יוכלו לשיט ולרין כפי המצבים הם פראוי להית בזה פמימי
 הגל ובחלקיו ובמיניו כל עת ועת בלי ספק כפי אשר יחויי
 וימנע לתכונות הפמימיית עם התמדת הרצון השאית בהם
 אשר כהר התאמת היותם עם הרצון וכלים מפלים מוכים
 להתמיד ולהעביר רצון אליהם ולתמוכו אשר זולתה איך
 להם שינעלה הנהגתם תכנה חכמת המעשה על זה הפורם
 ומה יסך הנס חכמה ככנס אליה דרכים אמתים והזמית
 פרצה הרב המורה באומר ומשנה ככנס לפשטי הכוכבים
 וכו' והאמת כי אים כהן נחם בזה כמע המצאו אלא אם
 יהיה כפיא יורע בכבואתו הרצון האלפי שחייב לו הדרכי
 גם כי המצבים והתכונות והיחסים הנזכרים הם בלתי בעל
 תכלית ומה שהוא בלתי בעל תכלית לא הקיף בו הדיעה ה
 האכסית המוגבלת אכנס היותם בלתי בעל תכלית הוא
 וכו' ואחר מחד לוי שהעמיק מעט בחכמת התכונה הלימודית
 וכו' וכו' יצחק אל זקקיל חבור אחד כיאר בו על נד המופת
 הלימודי שאי אפשר שיפוכו מצד הפולכרים בעלם וזון אל מוכנס
 שקורים אשר לזה הולך והשלים שאי אפשר שוב תכונת המצי
 בשום זמן אל התוכן אשר היה באזן אחר אש כן מי יוכל
 להגביל ההכנות המיוחסות אל התכונות המתחלפות אחרי
 היותן בלתי בעל תכלית ומי שיכטיקניעה אחד ויראה
 פימאך אחריה מחורם מה ירדן ומאנס שכאשר יראה תכונה
 אחרת רותה לה סימנך תוכנה המיוחדת ההוא בעצמו הנה
 הדיעה בלחמו מה שהמקרה מקום מה שבעשם אחרי אשר
 לז הקיף הכל מינה על מהר השבות המחייבות שומרות
 ההוא אשר הם בלתי מוגבלים ויחך אחר מסמכות אשר במשך
 אליה היחורם ההוא אשר היא הסכס במקרה בלי ספק
 הנה חכמי המשפט איך להם ידיעה בטבות הדברים לבלתי
 טערת הרצון האלהית וגם לבלתי הגבלם מספרי הסבות
 אשר הם בלי ספק להמשיך הרצון האלפי אל הנביא והוא חכמי
 להקרום המתקנת עם אליהו יורע ויבין הרצון האלהי במצי
 ואיך הדברים ראוי שיכאו מרובו ית' הנה זה איך ידיעתו
 יוכר מעבר הסבות הפמימייות אבל מצד הדבר אשר הטבות
 הפמימייות כמסכות אכלו וזה לא יפול וכל דברי הנביא
 ארנס אבל יתן כל דבריו אמתיים כמו שאמר בכל ביתי ה
 באזן הוא כי באזן שמואל לנביא לוי ורבים כהנה הנה
 שתבאר מזה איך חפמי המשפט חכמותם חזקים ואיך וקמים
 מה שמקרה מקום מה שבעצם והתבארנו סני מחמדי דלי
 הנזכרים במסכת ע"ז שרקר ישמעאל וזריך אש כן להבין
 פוכת דל כזה הדורם כי מי שחפס מחמדיהם ובפרט במה
 פכת פרק מי משחק יראה היות דעת ר' יחנן שאין מול

לישראל וכן דעת שמואל וכן דעת רב וכן מר עקיבא
 וכן מר כחמון כר יצחק בלם אכסי ראי נבי ישראל מולדין
 קולרה גלויה שאין מול לישראל והוא אמת כמען על יבדות
 הסכל כי הדברים הדוחיים לא יפלוט עליהם פח געמי
 ישראל הן המה האמפכים אבל הסכל והאמונה האמתית כמו
 שיתבאר לפנים אש כן אלה פה אי אפשר להם שיפלוט
 בהם או עליהם האלטה מסנה כה החוס והקור והדברים
 הנמשכים מהם אשר יושפכו מן הסדר והפמימי אשר הם
 כמות גפמיים כלי ספק ויהיה הדבר הדוחי הנה הוא במה
 שהוא בלתי מתפעל מן הגמיות אשר לזה אז' חכמי ישראל
 פל עוד שמזקינין חכמה ביתוספת בהם וחכמי אומן הפולס
 כל עוד שמזקינין טשמות כיתוספת בהם והוא מבואר פנלה
 הסכה כי חכמי ישראל הם קבעלי סכל ולמה שהסכל בלתי
 מעורב בחומר אחר סכל עוד שמזקינין שומר כולם זה
 השומר לא יכלל אז הסכל ולזה הסכמה מינוספת כה
 אבל חכמי האומן כל עוד שמזקינין הוא בהפך למה שחכמה
 הוא באמצעות הדמיון והדמיון כה גפמי יסיג באמצעות
 הגמיות וכאשר הגמיות יחלם הפגתם קתמעט ועוד אחר
 אי ביה בזה הירום טקנת כפרי זה הספר ושחמה אכלי
 הוא כי הראות רכרים מה מהמערבס במציאות הסכל וכו'
 בלתי פנים הן הראשון שיכאו מהמערבס לרבים וחיונין
 כמסכן חין ספק כחאש ואין חולק ואמר אליהם אבל הם
 מוכרחין כפי חוב המערכת והסני נכח משמערפס
 שכנה מה וקטיים דרכים וענינים מה יוכל כל כה מניג
 בעל בחירה ורצון לסלק ולעמוד כנגדה ויהיה מוכרת
 אבל להטייה מה כפי המקבץ יכול המקבל כפיתו פועל
 פרטן לסמיא ולרוביא הכנות והמנות יעמדו בוקבול זה
 וישלכו חיותו העכין המושפע וזון זכותו וזדקתו נטל כל
 שתמשנו והתטנות יוכל לבא עליו זולת רצונו כי בזה בלי
 משיכים הרצון האלהי ובלתי חולק עליו אלהם על הנד
 הראשון איך שיש חכס מחממינו יחמנו שתמסך המערבס
 ושתשיה לה חיוכ הכרחי חס בלום כי נכחן הגטל טכס
 שאיפשר ויח'ק על תכחידה והרצון ותפול התורה בכללם
 אבל על שזר הסני כמצא לרזל בזה דעות ודעת רובם
 שאפי' בזה שזר חין חלות למערכת וכפוטופוליס כבחינה
 ורצון אשר הם ישראל אשר לזה בינו באמנם חין מול לישראל
 רל אפי' כטיה מה מצד המערבס והמול כל טבן הכרחיות
 ואיך יעלה על הדעת חיות שיש חכס וסלס סוכר סל מערכת
 זולת על הכחיה הראשונה וגם מי יאמין ס' חכמיא אשר
 ל מחכים מול זיר והוא הפך יוד הדוכים תפסיר
 והפך יגעת ומצאת וסבית בי יומם ולילה ופסוקים ומאמרי
 רזל לא יספר ומזה בעצמו יש להפלא מרבא שהמ' בני חיי
 ומזוני לאו כוכותא תליא מילתא אלא גמולא והתורה כלס
 היא כהפך אש ככניס והכרטי אתכם והכרטי אתכם
 וסיפור רחל ורפקה וחלס ופרס חמונ אש בעופר יעודי
 התורה הכניס כמו עדים כמכר המנות עופר וככבים גש
 חיים לרוב כאמרו והרפת מים ויש כן איך ומה יחלוק
 הקיכס הזה על סורפי התורה האלהית וסנת ב

וסבת היות הנמול וכבר סגלית האמיתי אחכם הוא לכנס
 לכה למה סגלית אינו לאדם כמה שסוף אדם אבל האדם
 אדם כנפם אם כן ראוי שיחיו הנמולים האמתיים לכנס
 אחר אשר בה האדם אדם וכמו שיעור אבא ואבא זה ב"ש
 וזה אול' סגלית מנת בה' א' עלמ' ליהא אבל היעודין ה
 ה' פיון אהר בזה העולם הם לעכע השלימות כי ישלים הש'
 רבון יראינו ועברינו כשיחזרו כל ויתפללו אליו יצולם מ
 מנגונותיהם ויוציאם מזה האין להם כמים יתן להם כמו
 סעשה לחברהם ויחזקו ואחרים ואם אין להם מונות יחיים
 ברעב ובמא' באמצעות תפלתם וכן יאריך ימיהם ויפלותם
 כפיצמים וזה כלו אינו תכלית הנמול הראוי לחסד כמה
 שהוא כן עם דין כותן יכין מזה יתיהן באותן סגולות
 ויפחת גמולם סכנתי והנפש וכמו שאמר יעקב קטנתי מכל
 החסדים ומכל האמת כמו שפרס' רזל הנה זכרתי כתיבאר
 על ידי החסדים והפלאות אשר עשית עמי כי במהלי עברתי
 וגו' וליכני אל הטובות הגשמיות אפי חוסס שלא שבאר לי
 גמול כשי' עם כל זה אפי סגול' דרך חסד סגלית אי ליש
 י אליו כן סגלית אם היה שימצא לו עופר ומנוגות היה
 תולדתו וטבעו כטעם אל הסגולות להיותו חרוץ במא' א
 זמתו ויצוב סגול' והלימוד ודרכי התורה וכסגולתו על זה
 מכלתי שיפעה תפלה עליו למען לא יכין מזכותיו והסיכוח
 סאי אפי' אל יולד טעם סגלית בהחרכ עולמו והתנועות
 ה' ונוללות המסככות ה' א' זהו כזה העולם ואז אפי' כן יהיה
 ביאתו וסיותו בטבעו סגלית מרומי' מונות ועופר בחי' פטרות
 לא בודאי כי סגולות בתוכה ואם ירבה יטה אל הכר הרחוקי
 ואם ירבה אל הגבוי ויראותו כי צד המונות יותר באדם
 שהוא הגו' כמה שהזו טוב בחר כמה שהוא לו בעת ובעונה
 סגול' כי אפי' סגולות האדם יולד בעצת מוכי' כלו
 עם אפי' סגולות הטוהר אל סג' הסול' האמיר את עצמו
 סכרוננו יבחר בעיניו והסקרה התודית העכנות לא יבחר
 זמנו' בש' מאמרם כסף מעבר קאן סכני' ומוזני' לא
 בזהותא תלמי' מילתא וכ' ירכני' האמיר כי אין בוכות
 הדבר תלמי' כפי המכירות הטבעי אבל על דרך פלא והסכר
 הזנות וסיקו מן הזנות אבל יט לה השיה מה וסכנה טבעי'
 וכפי כח החוש הטבעי הסגולות מערבה וכיארן זה
 מחפוש סני' סגולות שהם רכב ורכ' סגול' לא שי' חישו שאם
 היה מתפלל רכב על צרותיו והיה ר' הסיקו לו מזכותיו
 סגול' יוציאנו ויזילנו אבל הם הסגולות היו מפילים
 כפי צותיהם ומוזני' גם ערפס אשר הוא הדבר המיוחד עליהם
 לעצום על כל הדברים הגשמיים לא סירבו כי לא נקנה כ
 צמלתם וכעששים טובים כני' חיי ומזוני' אבל כקנה איתם
 על כ' הפלא האלהי ואלה לא דברו כי אם על כ' הסגול'
 סגולות לא יחלוק אם כן זה המאמר על פשטי' התורה כלל
 אמנם סגלית סגול' לו הבלחה מה מן הסגולות על דרך
 ההשגחה האלהית סיקו לו מזכותיו סגול' מאמר' סגולות נחם'
 סבת סגלית סגול' סגול' לו כפי' אל יעמוד אדם ביקום
 סג' לו מוד' סגול' עוסין' לו כפי' סגול' חין עוסין' לו חס
 עוסין' סגול' לו מוסין' ואלה והפלא מן המאמר הכתוב

בכתובים על ד' יהושע כן לוי' האו סגלית סגול' חיי סגולות
 והוא החכם הסבור כי אין למערכה כח ולא המיה כלל זה על
 הכר הראשון ולא על הכר השני אשר כבר נודע מעלתו שלא
 כדארתה תקסת מימיו כמו שעור אבא' פתח בכתובים כיון
 סגולות סגלית חיי סגולות חיי מין דליתליד בחר בסגול' היא
 גבר ולא חרף ביה מאי ולא חרף ביה לביטו והא חר' חסי
 אלא וברק זיתא בחר בסגול' היכא אכא מלך והוא ריש גבליה
 שא' או כוליה לביטו או כוליה לביטו והאי מין דליתליד בסגול'
 יה' גבר רבנא מאי טעמא דבי' איתפלגו ויח' האי מין
 דליתליד בסגול' הוא גבר עתי' רובאי מאי טעמא דבי' איתר
 עשבים האי מין דליתליד בסגול' יה' גבר כהר וחיים מאי
 טעמא משוב דליתר ביה מאורות האי מין דליתליד בסגול'
 יה' גבר גומל חסדים מאי טעמא משוב דליתר ביה דגיס
 ועופות האי מין דליתליד בסגול' יה' חורן במנות האי
 מין דליתליד בסגול' ממות משוב דליתליד עליו יומא קרישא
 אחר רכא בר' סגול' וקרישא רבה איתקרי ועל זה
 שסיב' ר' חילא סוקו אמרו ליה לבר' למה לא מול יום גורם
 אלא מול טעם גורם הנה זה הכרס' ר' יהושע כדר המוגים
 והכטיות כפי יתי הכריתא אשר כנראו בסגול' יתי כריתא
 וכמו שאותן הסגול' ימים לא ככרא מהם דבר כפי חוכה ה'
 המערכת אבל הכל בסגול' אלהי' פשטו רבש בכל יום ויום
 שיתנה בריאם מחולפת למה שככרא ביום הראשון וכמו כן
 מין סגול' בכל יום ויום מהם יהיה טבעו כפי טבע הכריתא
 הנכרית ביום ההוא הנמשכת לרצון האלהי' וסורה כי אין
 למערכה סום טבע ומבא כדכרס' אפי' על הכחיה הסגול'
 כל סגול' על הכחיה הראשונה ול' הכחיה היה מענין כדכרס'
 על כד הטבע והפעולה הסגולית' הנתצאת בהם אשר לזה
 היה רופא כפי מה שפוסר ממנו הודה במערכ' על הכחיה
 השנית וחלק כנגד' ליהל' באמרו כי יש סגולות מחולפות בכל
 אחר מששת ימי' כריתאית' ויתח' לפנות הסגולות בלדת האדם
 יחייב התחלפות המוגים לכל אפי' מה שלא ידק זה אם היתם
 הסגול' הסגול' בעד' ליהל' נדרקת פיתחיה כפי ליהל' סגול'
 מה סיול' דיו ביום אחר יס' ימי' במזג וכטיה זה אינו כן
 ולא פתחה כמה שאמר לא מול יום גורם ר' סגול' כפי
 זה היות דעת' ליהל' סגול' ליום אשר ממנו ובעבורו יולדו
 חלוף המוגים כי שם מול' ממתק' וכולל טעם ידעו סכ' ר'
 ופעם כח סגולות' ופעם אי' זה מפי' סגול' אם אלהי' ואם
 זולת זה לגור מן מול' כמו שהתבאר לוי' סגול' דכרי' חול'
 ואי' חכיה סגול' פעה גורם והוא הכובכ הסולל' בכל סגול'
 ופעם כמו סגול' אל' חכיה סגול' ודעתו סגול' סגול' סגול'
 והכובכ הסולל' בכל סגול' ופעם הוא המטה והכותן הגבה
 על הכחיה השנית כדכרס' וכפי' המומח והסוק' זכא מ'
 הכתים והככבים הסגולות' אשר ישתנו בכל עת ועת לא
 סגול' ד' חכיה סגול' סגול' סגול' סגול' סגול' סגול'
 וטעם על הכחיה הא' חל' וכפי' זה אפי' ל' דעת' חכיה
 הרשית כחונה ולא תכל' טבע האי פטר כי סגול' והכר רה
 יחסרו מכם הסגול' וטו' הפעולות וגם המוגים אל אשר
 סגול' סגול'

ואמרם אף לדעתם ולמעט שאין לו כ"פ כו' הוא מבורך
 כי מבח התפועה יולד האדם והקור והלחות והיוסם אשר הן
 פחות וצמיצות כו' וכו' ולו' וניכוח חותו כו' אמן התבתי'
 והנח מתאמר בהנהגה הליכה מולא וכו' עם אמרם סכל
 עשכ"ל לו כוכב מלמעלה מראה וכו' היות להמזה מול
 חכל סכל' כמו ש' אמת' עם מול משתק' ורבו בו הכה וכל
 מ' שרמה לזה מול ונחא הפס ית' אשר בידו כפס כל חי'
 וממנו יבאו כל ההשפעות באצרו כי ציך מקור חיים'
 וירבו כי ההשגחה וההשפעה מההשפעות אשר תבא וממנו
 ית' אמן הנהג' באישי המין החנוטי לכדו אהנס באישי ההמון'
 אין השגחה ברעת הרב המורה ז"ל וכו' שאבאר' ולמה
 סכר קובל ונסה חגל בעלי המשפט כי טעות הזוג מכל
 הימים וזלתי יוס' אי יוס' ד' הם חזרות לכל הפעולות ולזה
 גם לפס הוק' כהיות המושל עליהם כוכב מאדים אשר הוא
 חגלם כוכב הכיחיה וכחד כשכת' וכו' בטבת מאדים בלתי
 מושל בטעות הזוג אשר ממנו סיקוז ארס בהם כי אין טען
 וצין פבע רע' ולפי פכ"ד של משה וכו' של מעלה ביום
 ב' הם חס כ'ד של משה בזכות התורה אשר תקרא באותו
 ביום ובתי דיני' קבועים בהם ואין כ"ד של מעלה כי יעם
 היות שמאדים שולט בהם בטעות זוגות מי שיש לו זכות
 חכמה ויאמנה אמתית בשם ית' וקיוו בהם כי או תיעלהו
 ההקוה בזכות אמנותו וזכות התורה האלהית ויפכים בזכות
 הכו' כ'ד של מעלה עם כ'ד של משה כי התורה למעלה מכל
 בזמנית והקשו ממה שכיום פשיב' מ' מאדים שולט בזוג'
 דא"ל למה התב' שמאכל סיקוזו כו' ואמר' כי שומר פז'ים
 או יום נור עמו ועב' יוכחות השבת הוא אצרו' ואפשר
 מירא והוא הכוכב אכלי כי אמרו חלה כבר דרשו כו' רביס
 שומר פתחים י' שהוא חומר לכל מה שאמר במאמר'
 מירא כי שגז' ש'חזר ההקוה בימים ההם לבלתי היות' מ'
 מאדים מושל בטעות זוגות חלה לא היה לו לבחור יום שמי
 נחה יקוז הארץ של עת שיבאר חליו כי ההשגחה האלקית
 היא העומדת ואין עם כז מול' ולא כוכב וז' ש' דרשו כו'
 רביס וכפ'רביס היותו ית' שומר פתחים כי כמה אנשים
 כ'נכזים יקוזו בימים ההם ולא יקוז' ומה שאמר במסכת
 שוטה הרטון כו' אכלי שאין מזונות' לו לאדם אלא כפי מעשיו
 ד'ל' שיוגזו לאדם חיים ויתנו לו חסד כפי מזגו' כאותה
 המשמרת מזוג למזוג וז' כי לא יכוח שטט הרטוב על גריל
 ש' יקיס' וממנו שיה קשה בקריעת יוס סוף' והוא חמת כי
 שני האסמים משכימים כמזגם' א'ל שימצאו ע'כ' הטבע' כ'
 כמכז'ר בטבעיות' והקשו ממאמר בת פלג' לפלג' וכו'
 מירא מזה היות האדם מוכנת לבעלה מבח המערכת
 ושין כוח מכל לכחירה או שאין כוח קוטי ושין דואי לזוג
 כפי המעשה והמזג' והשיבו לא קשי' כאן בזוג וכו' רובני
 כי הזוג יש לו כ' כוונות חז' כוונה ראשונה להיות האיש
 מאספו באחרות וישרת אחד לאחר' ודבק באשתו והיו לכשר
 אחד' הכוונות האחרת אשר קראה זוג ראשון וז' זוג

של הכונה הז' ראוי להיות תיזב האשה מתיהם עם מזג השם
 ולכחירה מכל בזה' והכונה הז' אשר קראה זוג כ' היא
 להילד ולקיום חיותו הנה כזאת הכונה אין טרף לבחור
 ולקבץ כי כת פלג' לפלג' אי זו טחזומן תהיה דחמה
 ומשפחת להילד ממנה תולדות ולק יס המין' הנה התבאר
 מה'א' איך נזה דעות חז' בלתי חולקים על יסורי התורה
 והחכמה וכו' אין למערכת והמול שורס רס'ד' ואם כפי ק'
 קנתם להם קצת הטוייה לא על צד ההכרחיות' וממה שיבאר
 זה כי כראה מהשמש בקיץ יבא חום ומרחקו כהתיו יבא קור
 ותחבולות האכסיות ימזגו' ה' ויחסרו החום כהמזונות
 סכליות מלאכותיות ואם זה כן באלו האכיות הראשונות
 מכל' הדברים אחרים שמיים' וכבר נודע פ' ר' עקובא על
 לא תעובכו מזה הבחירה העתיק מורה בלי פסק על המת זמת
 החכמה והאמונה הכמונה עליה נהיה שם פעל פי הטובים
 וכו' וזויתם כתקנה הפך התורה והכונה החלתי' והארכתי
 בזה לירד הסעיה כי ד' איתי פרכוס ואת האמונה בגדולי בני
 עמוכ חכמים וחכמת מה להם' ואחרי אשר התפשטה חוכמה
 מראש נאמר כי ההשגחה ככלל המז' ע'ד' כולל א"ל' נוסם
 מעיץ להבחיטה כי אפי' קרח ועדתו הסופרים לא החמימה
 והוא כי בבח' אל מפא אמרו רב'ל'הם כי כל הערה כולם
 קרושים כלומר נחת רוח הדתה אכזבו עינם לפס כשנונה
 אהבם טההשגחה ככל עזרה ע'ד' כלל וסכנותם יא' ככלל' .
 אכל אתם הפרטים מרוע תתגז' אונג' בי תחשו טההשגחה
 אישית' ז'ל' כי עשיתר עלינו גם השתד' ר' ל' עשיתר' א'
 אגד' התלק ש' אתה מלך וקדחה טיס' ערר ב'כ' אהיך ככהונה
 ואז מרעה' ככל על פניו למשן היתה זאת האמונה אשר
 היא היות ההשגחה כוללת' משרשמת מחד בחכמי זמנו
 והשתדל לבאר להם' איך ההשגחה חלקית ואישית וזה מצד
 סיומו כבי' כפתחים אשר הם דרבי הכוונה' כמו שלפכים
 יתבאר זה' וזהו מזה אותם שיבאו מזמית וזו יראו' ש'חזון
 כן בחור כותי' וככלעו דתן ואכירט וירעו שכונתו ע'ה'
 היתה שלמה ומאת השם ית' . וראוי היה ח'כ' להיותו מולך
 עליהם ומה כש'אלם כעכודס ר'ל' לקרא לרתן ולאכירס לא'
 רבו ללבת ואמרו ח'ל' אל ארץ וכת חלכ' דכס' וגו' וירבו הנס'
 אכזמו כאלו עמד ועלינו ממזרים לכו' סבות' . היא' סכדות
 לבן ש'ד'תן לבן ארץ זבת חלב ודבש כמ'ס' ונאמר אעלה א'
 אהבם מעני מזרים אל ארץ וגו' ויגם כ' לפי טעמית בהם
 פלחים והכית אותם בטכות איתות' ומופתים הנה אכזמו
 ע'כ' ויתר ויתר לתאות הזמרים והותים ולחיותו בארץ
 זבת חלב ודבש אבל לא עשית' וה' כי בעבוד המכות
 והזמנות ומופתים אשר שמת בהם אעפי' טהכית אותם
 וית' ויתר לא היינו עילים עמד' וזו ס' בני האכסיים הם
 תקבלו לא בעלת' רובם לומר שפילו סנקרת עיניהם של
 מכירים לא היינו עוליס עמד' וזו משה רבנו עשה מופתו
 והילד תולדותו ואמר אם במות כל האדם ימותו אלם וגו'
 רובם לומר אם היה אשר הם חושבים

חסדים שהשגחה כללית לא אישית אלא תהיה מיתתם כוללת
 כלומר המיתה המשותפת לכל בקורת כל האדם הזה חף אלא
 פורה שאין השגחה באישים ולא פלאחי אפי הפרטי
 אבל אם כל בריאה ובריה איש ואישה וכל חסד השגחה עליה
 ופיקרו וישימרו ויתן לו כדרכיו וכפרי מעליו וזהו אר
 ואל בריאה יברא כן אלא אומר שסודמה תפנה
 את פיה וכו' וכן היה וכתאמתה התולדה שהשגחה
 באישים וה' תולדה נבואית אמיתית אמנם איכות
 ההשגחה באישים זה יתבאר בי אישי כל חן וחי הן הם
 אישי המין ההוא כמה שהם נבדלים ומצויים בהבדל
 המעצם אותו המין והמשל שאישי החמור הכ אישי מין החמור
 כמה שהם נבדלים הם היתה הטעיה הבדל עצמי לחמור
 וכן אישית השם הכ אישי מין הסוס כמה שהם נבדלים
 וכן אישי האדם הן הם אישי מין האדם כמה שהם נבדלים
 ובעל פל הנה הם כן אין ראובן איש מין אדם כמה שהוא
 אובל וטובה כי גם אישי החמור והסוס אובלים וטובים ואין
 ראובן איש מין האדם לבעבור יהיה פנים רבות כי גם אישי
 מין אחר שותפין לו כוח ואין גם כן ראובן איש מין
 האדם למען יהיו לו פנים וכלות רבים כי גם אישי
 מין אחר הן המה פנים ורבים יותר ויותר ולמה שהיה
 אמת כי מי שגביח באישי מין מה ראוי שגביח בהם מנר
 היותם אישי אותו מין פלאס לא הן לא יגביח באישי אהר
 המין כמה שהוא שותף ספה מי שגביח ויאהב אישי מין הסוס
 כמה שהם אישי מין הסוס סברה שיאהבם מצד הבדלים אותם
 כמין שהוא כן גם כן מי שגביח באישי המין האנושי כמה
 שהם אישי אדם ראוי שיגביח בהם כמה שהם אישי אדם ונמש
 שזה בעלי שכל כי מה שר הם אישי אדם אמנם אישי
 המינים האחר וזאת האדם הוא מן הארץ היתתם דורבים
 והולך המין לטרו על דרך טבע ועל דרך הסדר והספוד
 המינים כהם לבקשת מזונם בלי בחירה שלימה וכל רצון
 מוגבל ושלם סיתה ההשגחה בהם על דרך ההשגחה שכלל לא
 לת אבל כמה שהם אישיים הם הן בהם השגחה ואין בהם
 שגמות כסוף ובמו שאמר חקוקות עשה אדם כדפי הם
 ברמס לא מושל בו אשר לזה בעת הכריחה באמר בכל היות
 המינים תנח הארץ פשט חיה למינם ועץ עופה פרי למינם
 לזרות כי הם מושגחים כפי אינם בהתמדות המין לא זולת
 חצנם באדם לא נאמנו פל למינהו או למינהו להורות כי ההשגחה
 באישיים כמה שהם אישיים אשר לזה אדם המינים האחרים
 בלתי קיימים באישי אמנם אישי האדם הם קיימים באישי
 בהזרות נפשים כמו שיתבאר לפנים בה' ואחרי שזה
 הן הפה ההשגחה האלקית אשר היא באישי האדם הסרח
 שתיהם בהם כחם שהם אישי אדם לא כמה שהם מפותפים
 למין אחר יותר חסר מהם והיו אישי האדם כן כמה שהם
 מרדכים ובעלי שכל כמו שפי באחורו נעשה אדם בעלמו
 פראותו כפי פי אדם שהאדם כבדא בהשגחה האלקית אשר

פגבירה פקרה היותו כולם אלהים ולפי שהשגחה האלקית
 סאלית היא באופן שלא ישתמש בהם חוט ולא כלי אחר כפי
 זה תדמה ההשגחה הזאת להשגחה האלקית גמי מה אשר לא
 ישתמש הוא ית' בהשגחתו בכלי גשמי בקראוזה כדמותנו כי
 הוא אז רומם באופן אותה ההשגחה ועכ"כ ואפי פישתפי
 כדמותנו כי הוא לחסר שלימו תהשגחה כי הסגחה האלקית
 אמנם היא השגחה כפועל השגחתו וכלפי הוא בכח אשר בוים
 יתחלק שכלו לכל העליונים אשר נזה ברמ תנו כי הבחי
 יאמר כמין רומה אל הפועל כמו שבאר ג' ממה שאמר אם
 כן ההשגחה האלקית היא כיה המין האינטי ובאישי נמשכת
 לשכל ולפי שכלו יהולל איש וכמקבילו אמ' כי לא עש ביכות הוא
 על כן לא יחממו עושהו כאלו סורה שבאשר יעבור השכל
 והתפונה מעש מה או מאיש מה יעדרו מהשגחה אלקית
 חס ראוי כי השפע האלקי הרבך בהם אמנם הוא כפי השכל
 השור ומי שיעדיף בהשגחה האלקית וזה הוא ליתרונת
 בזה השלימות השכלי וממה שיוורה היות ההשגחה האלקית
 והשפע הנעלה כפי יתרון האנשים בזה השלימות לא כן כפי
 אחר היות אלהי הכביא איש אלהים אהבה ורחוב אבל המקום
 ישפה הפי עולמו בשכל מאזו ודבריו כפי חס שהתפני גם
 פשוטיו האלקיים והיה עני וכואב נרדף כל היום מאמר
 ואשר לא מנח מוח גופי לעצמו כל היום הולך ערום והי
 ברוח וניהל ממקום למקום הוא עושה עושה זה היות ההכנה
 האלקית נעדרת מחמו לא יכל כלי הפק היה מושגחה בהשגחה
 האלקית אשר היא כפי שכלו הנעלה שאם לא היה זה כן היות
 המין הרפע יתגר מושגחה מאלו הכביא אשר זה בתגלית
 הקוללת והכפז אי לזאת היו הנפי איש והחפידים מוכנחים
 בהשגחה האלקית בתכלית השלימות כפי שכל ומעלתם
 אשר דוד ע' הטובה לטובים ולפירים כלבותם ול' ש
 ללם השפעה כשכלם פי לכי אשר על השכל כמו שביאר הרב
 המורה אמנם המינים עקלקלותם יולכס א' את פועלי הנוח
 והם הפעור רי ההשגחה ולמה שהיה מן המכילר כי בהוצא
 חלקים מה מודרנים ומקושרים זה עט זה כי בשלימות היות
 עלינו גם כן היות חסר כאלו יעדיף מהשלימות הנמצא
 בחלק השלם להאציל על החלקים המקושרי סחכרי הכבועות
 אכלו ומשלו כי באשר יוצא חסדי המדינה בשלימות נכבדי
 ומעולה החלקים המדריים המוכנהגו יהיו גם כן שלמים כפי
 מושל מקשיב על שפת סקר כל משרתיו רשעים ימשך מזה כפי
 באשר החלק השכלי אשר הוא המושל והסר מחלקי הנוח
 האינטי יפלאם בהשפעה וההשגחה האלקית שהיו יכו לחלקים
 הגשמיים המקושרים עמו גם כן הפעיות ושלימות רבים
 כפי הרצון האלקי והכפת שמקבל וימצאו בו מההשגחה
 האלקית שלימות גשמיים לא שתהיה ההשגחה האלקית
 והשפע הכא ממנו ית' כראשונת אל השלימות הסס אכל
 בשנית כי בראשונה הוא השכל הסר והמושל ובשנית מעבור
 אל כל החלקים השכלים המקושרים זאת ועוד אחרת

ואחרת כמו שהיה נראה מיהם כי אצל חולשת הבחנת
 יתחזקת זולה עם המזונות שרקים ויסר ממנו אבל החזוק
 שהיא פעמים רבות חלק גדול מהחלאים כי יתחזק הכח ה
 המכניז ויסליך המזיקים והליחות המכזיבות כן אפשר כי
 עם הרבקות האלה והתאובת והתכלה תחזק הכפא כלה
 בהתחזקות הכח השכלי אשר התרבותו התפלה ותפוסה
 יתחזקו כי הם מוכנותיו כמאמר החכם המושל מוון
 השכל לא שהיה וכחוק הכפא יכביע האויבים הנפשיים
 והחזרים והמכזיבים אותו וישליכם מעצמו כחוק המושל
 ואשר זה דבר ראוי וכאמת אשר לזה אומר שההפגחה
 האלקית עוברת אל הבחנת הגשמיות בשביות גם אפשר
 כי כרבקות אשר תגאל לשכל המתרבה יראה הכביא
 דברים עתידים מוכנים לכא כפי סבות מה יסמור
 עצמו מהם או יקדים ידיעה לאומה או עם
 טיממו ויסורו מרובים כי או יתחזק שכלם
 ויטפיקו להסיר הרע תרזי לכא עליהם ואף אם לא יהיה
 פכיא מדרך שכלו כחמתו יסקיק על המוכזבים וקסור
 הדברים וישפגו באומר שכלו הדברים הראויים לכא
 וישמור או יצום להסמר לאיש מה או אכסים אשר
 השמירה היא אמנם תבא בחזק שכלם להכרת השם ית'
 ועבדתו אשר בזם יתחזק ואלת היתה כוכת אליהוא כן
 ברכאל העני כיאמר הטיב לאיוב והתיר קושייתו
 הגדולת בהשגחה ואמר מדוע אליו ריבות כי כל דבריו לא
 יענה יראה אתה מושב שההשגחה האלקית
 במצן האדם היא על הדרך אשר ישגיח אדם אחד על איש
 אחד לפיכך אם ראוי או הפך וכאשר ישאלו או כ
 יתקף על שגולותיו אשר יראה בהם דוע סדור יטיב ויענה
 זה על כך וזה נסבת כך וכך אין כן
 שם יתעלה כי כל דרכיו ויעניו הולכים על כדור השמימי
 כי לא יענה על דברך וידבר ויתן סבות
 כי אם תחפא בהם הם עצמם מביארים
 כגלים שבה כי באחת ירברא וכמתים לא ישורכה
 יראה כי השם יתעלה באחת ידבר כלומר בכבואה אל
 הדברים בו ויודיעם מה שראוי לסינת כפי רטנו אשר
 אם הוא דבר מוסיף או ישמור או יביא להסמר ואומר
 וכמתים לא ישורכה יראה כי גם אם לא יסוס
 פזרים כר הדי מוכן למדרגת הכבואה וידיעהו באופן ב'
 שזה הוא אמרו בשמים שרבה בו באופן ב' למי שלא
 ישורכה ולא יוכל להביט המדרגה הראשונה והוא מה
 שאמרתי בדרך השקפת שכלו וחמתו וכיאמר ה
 ה' אלוהי ואמר כחלום חזיון לילם וגו' כיהא
 מדרגות הכבואה אשר הם כזה המקום לדעת העמידות ב'
 וזה חלום של כבואה אשר לזה אמר בחלום חזיון לילה
 והב' מראה הכבואה לזאת אמר בפסול תרומה על אכסים
 שהב' חלום טרד לזה אמר בתבניות עליו מסב
 אכנס ההפרש שיש בין אליו ההמדרגות עוד יבא ת
 אקמים ו והשלים או יגלה אופן אכסים ומם שראוי

מחוייב לכא . ובחוקים יחתום רוצה לומר שכלם
 אשר הוא קוסר אותם עם עולם השכל כי הוא המוכרה ה
 הקוסרת אותנו עם יחתום סדברי בעתידים והמהוייבים
 כפי חוב הדבון . וזה להסיר אדם מעטה וגוה מגבר
 יכסה . רוצה לומר שיסיר האדם המעטים הרעים ויכסה
 הגשמיות וירחיקה ממנו כדי שיתחזק שכלו וישמר
 מהעביבים המזיקים הראויים או מחוייבים לכא אל ת
 תשובתו ותפגתו ואלו יסודך ככפו מני שחת וחיותו וגו'
 אחר כן שמטיך האופן הב' ושוא החסכת והשקבת השכל
 בהכמה על קסור הסבות והמסוככים אשר היא מדרגה
 שפלה מכבואה והגדת העתידות . ואמר והחמתו חיתו
 לחם יראה כי באשר יהיה האדם חולה ומגולגל
 מנשותו אל התאוות הגשמיות ול כפרו וגו'
 ותקרב לשחת כפשו או אם יס עניו מלך מליץ והוא השכל
 הנקרא מליץ והוא אשר זה מדבר אשר זה יודע ויסקיק
 על אמנעיים רבים וזה אמרו אחד מני חלק לא כמר
 הדועת העתיד כי היא באחת נחלקת לשלם כמו שאמרתי
 אז יגיד לאדם הדרך שיסירה אשר ינך כה וישמר וירכא
 וישוב לימי עולמו זה כאשר יתחזק הכח השכלי בהפיה
 ותפוסה ומעטים טובים כי אז יתחזק השכל וה' פש ויבמר
 משרעות וסליך סזוקים וזה אמר יעקב אל אלוה וירכאנו
 אכנס אמרו סן כל אלה יפעל א וגו' . כ' אם ה
 האדם יחטא ויסר מרדכי השם יתעלה יקרב מפעמים שלם
 בעשית לו כחתי . ואז יחשוב כי דרך הדשע ודרך העול
 היא דרך חמתית ומחוייב לו לא יטוב בתוכה עד א' על
 שלמה פשעי ישראל ועל ארבעה לא חסיכנו כנה כזה האופן
 הטיב אליהו כן ברכא על שפקות ההשגחה והכית היות ה
 ההשגחה כפי השפע השפע על השכל האנוסי בראשונה
 ומסם יפרד וימטך לחלקי השמים . וכן ראוי כי מחס יח
 מוסכיל חסם ויודע ית ישגיח על הדורכים דכיו כחומר
 דוד עניו השלום ו' משמים השקיק על בני אדם לראות הם
 משגיל הכה הורה כי ההשגחה כ' השגחה נמשכת אל ההשכות
 ו' סדרם תכלתי משכיל אין ההשגחה בו . גם בית הקשרות
 ותשובה למי שיאמר כי לא ישגיח הסי' באישים לחברונם הכה
 אישי האדם הם מהם שהם כשכל ומזם הנד הם מכת המלח'
 כי מי ששכרו מטיב כפועל הכס הוא דנויה למלאכי' כמו סליח'
 ותורה יבקשו מסי'הו כי מלאך י' נבואות הוא ואומר ויהרר
 חגי מלאך י' במלאכות י' הכס מזם הנד לא תחסר המעלה
 ה אלהית ולא תרד ההשגחה בהשגיח באישי האדם ונדר השכל
 כמו שלא תחסר בהשגיח בעולם המלאכים ובעולם הגולגלים
 אשר הם גם כן בעלי שכל יוכלו מי שיאמר שתכלית העולם
 ותכלית שכריאה הוא האדם הינו רחוק מהאמת ורבים
 סלעיבו עלינו באמרם כי היות האדם תכלית זה העול' השכל
 הוא ראוי אבל היותו תפנית לכל הבריאה הן מלאכים הן
 גלגלים כי זה אינו ראוי למה שהמלאכים וסבלגלי יאמר סליח'
 מהאדם אכנס אם יבחן האדם כמה שהוא אדם
 וכמה שהוא בעל פכל

שכל הכח מזה הנד הוא מלאך וגלגל כשכלו סנה אם כן
 חמורו ש' א' ס' ה' א' תכלית הכריחה הוא כחמורו כי החנק
 הסכלי מהעולם הוא תכלית הכריחה ולא כחמורו אז מעלת
 המלאך ה' והגלגלים ואם כן מה שיש יתעלה מעצמו בעולם
 המלאכים והגלגלים גם כן כורה היות השגחתו מזה הנד
 באישי האדם ומזה הדבור גם כן תגלה ותראה היות ההשגח'
 הא' ה' באומתנו למעשה מכל אומה ונשון ואם כי האומה
 הישראלית הן היא סכלית בפועל מנד התורה השלימה כמו
 שאמר לפנים בעזרת הא' הנה אם כן היות האומה הישראל'
 מושגת תורה וחוקים ואמונות ומעטטי אמתיי הנה זאת
 השגחה רבנית בה בני ספק כי ישיגו השם יתעלה לתת
 בשכל הכורה האמיתית וכו' שלם להשגימה למען עשה
 כיום הזה להחיות עם רב עבדך אחר וומי בני גרול אשר לו
 אלהים וכו' כי כל האומה הזאת באומצעות התורה השלימה
 יקרה לשם יתעלה עם שאני פירשתי זה הפסוק שמה היה
 מחירך עשוי הטלסמאות בזה הזמן אם היה שתמצא זאת
 שהיה באמת הנה ידענה איש אחר מעיר ופנים ממשה'
 ואם בני גרול כלבם באומצעות התורה אתם קרובים אליו
 ית' ואומי קרובים אליו כי חכם הטלסמאם פעמים יניח ה'
 הטלסמאם בביתו וילך למקום אחר ולא ישתמש ממנה בהיותה
 רחוקה ממקומו ואתם קרובים אליו ליעולם ואמרו ככל ק'
 קרובו אליו ידאכי בגל הטלסמאם לא יוכל לעצות בכל
 עת אל חול הכובד הזה אשר בשמו יעשה כביתו ומה אז
 מול מהו י' שהיו בכל עת ועונה כמראהו באמרו כ' ו'
 א' היו בכל קראו אליו אם כן ההשגחה האלהית באומתנו
 היא ההשגחה בעצם וכדאמרה מנד המשגח הסכלי ומנד
 הסכל אשר בנו האומצעות כמנות ובאמונות ולזה כאשר ה'
 יסמור התורה יהיו מושגחים על ג' בחיכות הכזכרו וכעצמם
 אותה יהיו מהירים למקרה נסבע ויתקיר מהם המשגיח פ'
 שכ' כמו שיעיר .

ואם איש מעולה יהיו לו ב' ככים ויתן לא'
 סוס וכלי זין כדי שילך לעשות מלחמות ועל ס' נזה להיות ו'
 תס' ו' שר יושב אהלי חכמה ומכונה ויתכבד בדרכי המעלה
 והחשיבות ויהיה קורא ונראה ספרי סדיעות ועם הפלמק
 שכלו הנה זה הכן הסכי בלי ספק יותר יהוב אצל אביו בלי
 ספק כי יאהב את השכי לחלקו היותו מעולה והוא הסכל ו'
 האכסוי ויאהב את הראשון לחלקו הגשמי אשר הוא יותר
 חסר כן באמר כי ה' א' אהב ובחר בישראל אהבה אמיתית'
 צתתו להם תורה ומצות ולזה באמר אשר בחר בנו מכל
 עם ורומנו מכל לשון וקדשנו כמנותנו כי זאת היא האהבה
 העבדית וההשגחה האמיתית בלי ספק והיא השגחה כפי
 החלק היותר שלם ובעלה סמוא הסכל במנה לעצמו מצות ו'
 ואמונות בהם י'א שכלם מן הכח אל הפועל ובהם יושב
 יתורה וישראל ואם אמר יאמר ואיך ומה זאת ההשגחה
 לא העבור באמת ישראל אל החלקים הגשמיים כמו סכתב'
 לעצלה כי כך דרך ההשגחה הזאת על הכריחות הכזכרות י'

והיה ראוי שתהיה האומה הזאת המושגחה דעכלה כפי ס'
 האמור מושגחת גם כן בשנית מנד הכחחותים הגשמייות
 ואכחמו כראה ההפך שהנה היא אומה פעלה גולה וכורה בין
 העמים לא מציה מוכח וכמעט אמר שלא כמראה ה'נלחה
 פלימה לזאת האומה כי אם בזמן שלמה המלך ע'ה' אשר כ'
 בתשו זה כלו ראוי להאריך למש' שהוא מדרך אמונת התורה
 האלהית מסכים עם כונת הספר .

ואומ' כבר נודע מוסף על
 המקובל היות חסווי נאות ומסכ' לספסלת הסכל האמיתי'
 והכלתי סווי חולק על ההנחה הא'ינסיפית אשר נזה אומ'
 כי האומה הישראלית יותר קרובה אל הסווי מכל האומות ו'
 הא'ינסיפיות אשר לזה נבחר לכתבה הארץ הקדושה שהיא
 באמצע הסווי היותר סוה ומסכמת אל החי ובי סנת' לאדם
 במינו אחרי אשר התחמת היות היסוד אשר תחת קו מסוה
 היום אם היה סימנא שם מכבד לחיים וחולק לכל שלימות זס'
 בספר אותות עליונות כמנותים באמכים הסך כן סיכא .

ולמה שיש רופס לזמן ולמקום בהמונה הן לסווי הן להפכו
 הסכימה ההשגחה האלהית להכניח זאת האומה בארץ
 סוכרת ולתת לה זמנ' ס' ועיס' לעבוד ולהיו כהרס' כ'
 האכס' וכיומי החדש השביעי אשר הם הזמנים היותר סוים
 שאיפשר - וכמו שנודע זה מרבותינו ז' על פסוק מוציא ו'
 אכירים בכושרות ולמה שהחורף נוטה אל הקור והקור הפך
 החיים אשר לזה היה האתיו זמן המיתה וזה מנח ו'
 בתשובה בזמני אותה העבודה החריפית קודם שנכנס כ'
 בסכת המות ו' גם לסווי החלק הנוקומי הככר' בית
 המקדש על כל חלקי הארץ הקדושה כל סכן על גאר ו'
 ארצות נבחר זה המקום לסכינה והשגחה . ולהיות הסווי
 המקומי ייטיב הסכל אל השלימות ואמרו רבותינו ז'
 כל הדר בחוצה לארץ דומה כמי שאין לו אלוה ויאירא ס'
 ד' ארבע ד' ישראל מהס' יואמר ר' אבהו שפחה בארץ יבאל
 היא בת העולם הבא סלאח' נות' נפמה לעב עליה כמו ע'
 סיתבאר ומאמרים אחרים וכו' . ולזה גם כן הגדילו ס'
 סמקובליס בפבחי ארץ ישראל כל סכן בסנח בית המקדש
 אשר לזה דרשו כי הוא סמקוס אשר סכב עלינו יעקב והוא
 אכן הסתיה אשר מומנס הוסתת העולם ונחא האמת כי השמח
 הוא המרה והסייעור והמרה הוא סכב המדור כמו ע'
 סננו ע' בתשיעי ממה שאחר . ולזה נאמר לעקב הארץ
 אשר אתה סוכב עליה כי החלק הנוח מיוחד אליו ו'
 נדומים לו ולמים ולמה שכל סוג סכרה סימנא חלק א'
 מין מה הוא המרה והסייעור לסחר חלקי הסוג הבוא והוא
 סיותר שלם סב' והוא הסוג כמו שנודע לבעלי האלהות הים
 ככונ המקוס הא' זה דרכו וככונ הזמן זמני הסווי .

ואת
 אנלי ראים היות סכרעה אצל הסס' ית' להסנות זאת האומה
 בכל אופני סמוי גם זה יתבאר בחיפוס חלקי סמנות סתו

אמנם הנאות שכלי הזה הוא היה על עולם ועל עולמותיהם
 ואיפשר שזה הנאות הארצי הארוך שהוא מורכב ממשכיות
 והוא סדר מה על צונם ומשינות היל טביות סבי מהמלוכה
 הזה ורכים מעמי הארץ הערדים וכבר יותר גובר נדיר
 לזכך נפשו ולסרבלו לתעבית אל טכניה זוכים אל ה
 השאלות קנתי פיתי תפנים על הארץ אשר הכל האלוה
 שצדקה לא יוכיף להבולתו זאיכו רחוק כי בקיית הפטחון
 הכלית בעל תכלית השלמה וזאת מדת סית ארך גנותו והיו
 כה הגרתי כפנס בהשגחה כפי השכל שפירטנו ההקדמה
 השנית כי עש העיון הישר יראה היות מעלימות האומה ה
 שיראלית הולכת בגלות ולמעט שהחמת והפגחתם הסכלי
 כן חייב וזה מהעולם כלו שהלנו שאים חלקם קנתו בקשת
 כמו שהאר הרב ול גם בעולות השל פלמות בתכלית
 השלימית פמו סכודע לחוקר בהם והאמת כי התפוח
 הטכניס חלק הפעולות המוצאות כמציאות הפפעלות
 בעצם אל טכניות ואל מלאכותיות וקראו המלאכותיות
 הפעולות האלו כרנון ומחשבה מופעל מה אשר לזה הכי
 חושב של הפעולות אשר קראו טכניות קראו אלנו
 מלאכותיות להיותם כמים מבח אומני ב'ת פועל ברצון
 ומחשבה אשר הוא השל או לזאת הכלול ואומר כי על זאת
 סכנינה יקראו הפעולות הפפעלות בזה המציאות בעצם
 פעולות מלאכותיות ואם יתחלפו הפעולות במדרגה נכבד
 וכבר יתבאר בקינור מ'ש פי יש הכנס עצמיות בפעולות
 המלאכותיות להבחין מהם טלמות השועל או חכרונם וכי
 אין זה זד מטבעם הכל הוא חמיהותם כן אומר שהפעלות
 האלוטיות אשר הם גם כן מלאכותיות על הגר האומר
 בטבעם והאותם להבחין מהם עוצם טלמות שועלם כדרך
 הפעולות המלאכותיות אשר כי טמחתי ל' בפעולת וגו
 מה גדלו מעשקי וגו • שאו מרוב עיכובם וגו שפנים
 מעשרים ולמה סיוה קיסוד זה המציאות עם שלימות
 המקסי י' כרא האדם בעלנו באופן שהיה מסל ודמות לכל
 פעולותיו ולכל חלקי שועלם אשר לזה נקרא עולם קטן
 כמו ס' אר סרב וזמן אחר תמילסו בהעשה דיקן •
 שהוא משל ודמיון מכל חלקי המציאות • לזה בוכו לעשות
 המשכן שהוא דמות המציאות כפי רצת קצת החכמים •
 ולמה שהחלק הסכלי אשר כנו הוא המורה יותר על מציאות
 י' כי אל רעות וגו ומכרו הסגחה רבקה במין שאכנשי
 כמו שהתבאר שישיר סם לנו אכנשו סכדע נכסיג פחות כ
 כפסותינו אלם וכפרטו הפשלי כי מופו ככוא להכיר פדנות
 המציאות ומציאותו ית' הכל חכמת האדם בחלקי כפסו
 ובחיותו קן סיא חכמת פסי' בחלקי המין שאכנשי יש
 מחלקי הכנס מה שהוא גשמי מכל וכל אין בו דר רוחני ולא
 חלק לו כבינה והם סחופים וסחפם חרבסת • ויש
 מהם אמצעי סיס בו דר אנית ונד סקר וכדני והוא הדמיון
 ואם ארסטו און כי הדמיון האמת נמצא אלכלו במקרה אין
 זה חולק על החוכין ויש בו דר אחר כלו אמת וסוף
 השכל • אמנם החלק שאמצעי יש לו ב' חלקים יש מוכנו
 דמיון נכוח אל האנחה וס' רובו בז' ויש ממנו דמיון כוטם

אל שכל זה רובו אמת שכלקו לזה המין האנושי לכל
 הד' חלקים יש מהם נמש' ים אחר הר ושי ותאמת גמתיית
 ובפרט אחרי חום המים אשר הוא חרטה אין לפס חלק ב
 ברונות וזילעה זה אשר התפרסם מטם היוגם סכוערי
 המריות אוכלים כסר כפיסם כאכס' קנס הנפון כפי מאמר
 הרב המורה • ומהם נמשכים אל הדמיון הכוזב המעט אל
 החוש ואם לקס רוחניות מה רובו בדני וכוזב • ומהם כוטים
 אל הדמיון הסכלי ולהם קצת רוחניות מופעל סכל ומהם
 כוטים אחרי הסכל לבדו והם אומנים • אי לזאת חכי חושב
 שאומות מצרים כמסכת אחרי החוש לבדו באומרו כסר ח
 החורים שפרם וככל היא נמשכת אחרי הדמיון הכוזב כי
 פס כלל • ספת כל • וארום נמשך אל הדמיון הסכלי מעורב
 כבטל באומרו והאברתי חכמים מ'רוב ותכונס' (לזה ימנח
 הם תכונה ושלימות הרבם כמעט • אמנם האומה
 ישראלית היא לבדה כמסכת אחרי הסכל חכקי באומרו עם
 חכם וככו הגוי הגדול • וכמו שיתבאר לפנים מחכמת
 התורה ושלמות האומה ולזה אין בה נפול ועקם אין אמת
 באמתה וכן דאוי' היות כי הסכל הוא אור מוצל מעולם
 האמת אשר לזה לא יחטא כן האומה ישראלית לא תטא
 באמצעותה וחכמותיה אשר לזה נקראת ישראל משרה •
 וראשית כמו שיתבאר לפנים אשר לזה היא אדם באמת למס'
 שהאדם הוא אדם ששכל כמו שאמרו זל חתם קרויים חרטי
 וכ' • ואופן דמיו האומה ישראלית כסכל סוא מפיכש
 מוסס כי כמו שהסכל אין בו סקר וכזב כן האומה הישראלית
 באומרו לא הביט און ביפקס • ולמה כי כמו שבסכל כ
 לפעם כל החכמות כן האומה הזאת עם חכם ונכון ובאומות
 יסגרו החכמות כלם כ'אמרס הפוך בה דכלא בה ומהם כי
 כמו שבסכל כפי להיות רוחניים נגדלים מגממות ומחשבות
 כן האומה הזאת כמ' והתקד בתם והיותם גדושים יומים
 פי הסכל משפטי כוללים כן משפטי ישראל כוללים לכל
 העדס ולגר סגר ומהם כי כמו שהסכלי עם סהוי
 דגון ובחנת הגוף יכינו לו והוא כלתי מעורב בהם כן ישראל
 בין האומות וכבוים לא יתחסב ולא תקערב וככלי לומדי
 מוטעשים א' מכל מלו פפנים תהיה הא מה ישראלית
 בין האומות ככה הכלי בין כחות הכפס • ולמה שהים
 הכה שום הסכלי הוא בין אלו הכחות וזה לא תגבר מענת
 עליהם אשר לזה נקרא כלסון ילד מסכן ומכס היתם האומות
 הישראלית בין האומות בדלות ושלות כחוסן הית'
 דרך המעלס תלא תראי יתרו כהן מדין ונאכטיסמעלס
 והסלמות הרועים ואכשי הפחיות היו מברשים בנחור
 ולא היו לו ערבים לרעות פאכוי להיות דרך המענה בלתי
 ישרה בעיני ההמון ואחרי זה הסכל גולה בין כחות הכפס
 אפן סוא כי בא כנו מעולם הסכל גר בארץ כמו בעור
 אכאר ואיפשר מלזה רמו בעל מערכת האלות כסאמר
 פי כפריה אל'פע אחר סגליות ישראל רמוזים בכחך אשר
 מ'ס' מ'ק' זו אין לה ראס ואין לה פנה כך גליות ישראל און
 לס' ראס וכוף מיד נרעע לאחוריו והוא כי גליות ישראל
 הן המה גלות הסכל בין כחות הכפס ובאילתו אככס

ולקיות זס המקום מטבעו כותף הכנה ליושבים כי אמר אין זה
 כי אסכית לשים כלו לא היתה לי זאת ההשגה ושלמות
 אלא מנר המקום המוכן אשר בשפע דרך שער השמים אשר
 הנה על זאת ההשגה המעולה וזה השלמות על דרך אמרו
 במקצת זה וירד יי לראות את העיר וכו' סר' לששניה סמי'
 אם זה הדעת אשר נתמרט לאנו האנשים הים מטבע א
 מקום אשר הבינם אל זה או סיה נאות אל טבע עצמותם
 סר' ל'ס' ה ראוי שיאמר וירד יי להקס מהם או כדומם
 לזה. הנה א"כ טבע המקום הקדום הנו' מוכין לכל היוסבים
 בו לקבול השפעה השכלית. וכבר כודעו מאמרים רבים
 לר' ז' המעט לא וכלו לשפר על טכחי המקום הקדום כי
 לברחי הארץ כותף אכיסה. ב' למה שהיה שלמות האדם כ
 בהשכילו חלקי המניחות כלם אשר הם פעולות השם ית' אשר
 מהם יבא להשגת השם ית' כי אין בהמצא אלא האלו ותעמינו
 וסיה הבית הקדום הוא ציור מכל חלקי המציאות דרך כל
 ודרך חלק כמו שהתבאר בפירוט החכם ב' ע. וגם החכם ל
 די שמואל ב' תבין הפליג והארך בזה במאמר או הפך שחבר
 על זה. גם מהמרי ר' ז' משה ביה בכמה מקומות ובפרט על
 המורה ומהאמר הפולל בפרשת ויקחו לי תרומה זה הארו
 ר' ברביה פתח לך יי הגדולה וגו'. כי כל בשמים ובארץ
 אתה מוכף כמותה סכר ה' ג' למען ברא למטן. ברא
 למעלה וכל ערפל סכר מ' ו' וקדשך וימשה נגם אל הערפל
 מה ידע א הכער ערפל ימפוט הרי למען למטן יי אמר
 לשכך שערפו כנה בניתי בית זבול לך. נמען שרפיכ ע מדי'
 ולמטן עני שמים עומי ים למען כרובים יושב הצרובים
 הופיע יושב הצרובים תנוט הארץ. ולמטן וסיו הצרובים
 למען האופנים לעומתן. ולמטן והנה אופן אחד בארץ.
 למען יי כהיכ קדשו למטן היכל יי למען יהי
 דקיע בתך. למטן והכדוניה הפרוכת. למען בשמים הבין
 כפאו ולמטן ככה כבוד. למען כוכבים. ולמטן קרבים.
 למען וימתחם כאלה לטבת ולמטן אהל מעד. למען כונה
 שמים כיריבים ולמטן ועשית יריעות. נמען בקורא עמיה
 סר' ולמטן שמן זית זך כתיב למאור. ולא עוד אלא
 שחביבים שלמטן מטלמען תדע לך שהיחם כל מה ס
 שנמען לשכון בשלמטן דכתיב ועשו לי מקדש וסכנתי
 בתופם הנה התביר מה המאמר למ' שלו עיני שכל סיות
 דעתה ז' ש' הבית הקדום אמנם הוא רמוז לכל חלקי המצי'
 וסכל מי שישכון בו ידע שתאום כל חלקי המצי' באשר ירחה
 איתם מצי' ידים אחד לאחר הן העולם השפל הרמוז כדומה
 הכחשת הן עולם השמים הרמוז ביריעות הן עולם המנאכים
 הרמוז בבית קדשי הקדשים ואו יתעלה אים אשר בזה ויעלה
 סכלו ויתדבק עם כדראו ויהיה במחיצת המלאכים כנחי
 וכלתי בשמי ולזה תבא הכנראה נמ' ר' ע' ארון כל הכניחים
 מעל הספורת מכן סמי הצרובים כלו' שלא כתערכה
 כנבואתו כמו שהתערכה כשאר כנאות הכביאים וכאתה
 הכבי' אה מעל הכפורת כלו' מן השם ית' אשר הוא הסוכך
 והמקיף בכל העולמות ומכן הצרובים אשר הם רמוז לעולם
 השכל כמו שביאר הרב וליה הוסמו שמים נמען לא כטעה
 פשטאיתם רמוז לא ית' אשר הוא אחד אבל מן האחד יבאו
 דבים והא עולם סמואכים אשר הצרובי במצא כם כנר מה

כמו שעוד אבאר. ג' מצד העבודה הנעשית שמה ותיא' ש
 עבודה מביאה אל השלמו' הנצחי בלי ספק אכר היא עבודת
 הקרבות. כי כאשר בין האדם מהותם ותכליתם. ומנס
 ה' המה מביאים אל ההצלחה ההמית ועם פהרב כנר הקל
 בפסויתיהם כפי מה שהשכו באמרו כי הם למען הסיר מדעו'
 זרות וכזכות. והנה דעות החושבים כי בעבודות הזרות
 ועסות להם קרבות בקנה ההצלחה האמיתית והוא דעת
 מפורסם או דעתה ההשגחה האלהית להסיר זה הדעת הרע
 ולפי שכנאותה לא יעשו קי כבות כלל יהיה זה הנייה אל ה'
 הספק הכלתי ככלל בותה פועשו לפס ית'. והביא לך יס זה
 פסוקים רבים מן המורה מן ה' ב' לוי ומן הכתוב: סוף דבר כי
 הקרבות לפי דעת הרב אינם מוכיכים בעצמם כונה
 ראשונה כי אם להסיר דעות כזכות לא וולק וכי אם היה
 סובל דעת ההמון בטונס לנמרי היה זה יותר נעלה.
 ואנחנו כפ המאמינים כנלא מחכמתו ז' כי אם היתה זאת
 השגה לבד הנה הארכת התורה האלהית לתכלית כל כך
 קטן לא יהיה כדור אלהי גם הפרטים הממוינים באלו ה'
 הקרבות לא יוכלו בסכה הזכות. גם אין להפלא
 מהחלקים על כבוד חכמתו ז' באמנם למה הקריב אדם
 הרחשון וכי לא היתה שם ע' ז' גם למה הקריבו האבות
 כי לא היה זה להשיק מע' ז'. והאמת כי הרב ז' לא נתן
 סבת הקרבות הרחקת ע' ז'. אכנ אמר כי סבת נאות
 התורה על הקרבות היא להרחיק מע' ז'. וכי לנעבור ידעו
 ויבינו כי הקרבות הקרבים הן המה לארון המוסל על הכל
 וכי הוא האל. ית' בותה הקדושה דענו וראו כי יס הארון אשר
 לו ית' תקריבו הקרבות הוא האל בורא העולם. ולמה
 שהיה טבע העובר לנשיה בעבודתו מנחה וקרנן לארונה
 סדיא הטבע לעבוד השם ית' אשר הוא ארון הכל בקרבך
 והוא להביא אליו מן הכא כירינו מנחה מן היותר כעלה אשר
 בנו ב' רוף אל קניינו והוא הבעלי המרגם בלי ספק.
 וליה אמרה התורה כפי דעת הרב כי המנוה הזית והקרבן
 והמנחה אל השם ית' ואם אדם יקח והכל הקריבו אמנם זה
 לסס כי כן חייב טבע המציאות לקדם פני הגורא ברבן
 ומנחה וכן חנרהס ושאר האבות לקיים מה שהסכל וטבע
 העובר מחייב ואם לא הקריבו מנושים וכמנוה מהתורה א
 כפי אשר חייבה הנחיכה השכלית. גם מה שהקריב אנים
 ז' פרים ו' אלים אין וטענה כי הוא היה לקדם פני בוראם
 ולהכיר אותו לבעבור תחול ההשפעה בהם במצעות הקבל'
 השלמה אשר לאיוב המתפלל. ועם שזה אמת כנערך לבאר
 איך הקרבות כבה טבעית ושכלית להתקרב אל השם ית'
 ואם כבר חכרתי בזה מאמר ארמוז על פתו בקוצר.
 וחומר כי שם הקרבן יורה אנלכו מהותו וסבתו כי הוא כבוד
 מקורבה לפי דעתי וזה כי תכלית האדם להתקרב עם השם
 ית' והוא שלמותו על דרך אמרו קרבת אלהים לו טוב וגו'.
 ועל דרך אמרם קרבת אלהים יושפון. והו' לכני יעראל
 עם קרובו וקרוב יי לנשכתי לכ ורבים ככה. אמנם
 האדם יתקרב לשם ית' לא קרבת מקום כי אכנו ית' במקום
 כי אינו כמנח מוגבל במקום ואף אם יסיה האדם כנכניכות
 הגלגל העליון או אם יהיה במרכז הארץ לא יקרב אליו ית'
 ולא ירחק ממנו האמנם כי הקרובה היא קרובה בתנאי

המכרות חזלי להורות כי אם במהך אל החומר מהכרח מן
 מניחותו כי לולא זה לא היה אדם נתן חלקו המגיע אליו
 בכלת העדפה אם כפי הצורך החלטי ולעבודת ייצרו
 לח זולת ומה המאמר הכילל ינאו סבות רבות שלימות
 לרב פרט הקרבנות כמו שהבאתי אותם בארובה במקום
 אחר אשר לבנתי הימני מהכוונה אביחנו וזאת היא סבה
 משמחת עיין כל בעל שכל אשר להישרנו אל זה השלמות אי
 אפשר מעשה אחר מבאר ורומז זה כי אם עבודת הקרבנות
 בסך וכברר שמענה ואפה דע לך הנה אם כן הבית הקדוש
 מר טבעו ומסות מקימו הפוסם סבת מצד הצורה המסותחת
 סמוך לביאור חלקי המניחות והפרת המצוא הראשון וב'
 בעבודת הקרבנות הבעטות שמה להקריב כפסנו והיותנו
 אל המצוא הראשון ככל אומני הקריבה בהחריב החלק הגשמי
 ושרפתו כפי הכחיות הנריכות נקבס מזה הבית השלמות
 האנושי בתכלית בלי ספק ונהייתנו בו נהיה מוסגחים
 בהסגרה האמיתית ולא כשה ימין ומאל מהגימוס וכדור
 האנהי וזאת היתה החוכה כפי מה שאחשוב מאסך מומר
 עב' ביאור אך טוב לישאר אלסים לברי לבב כלו שהחלטים
 לעולם טוב ויתן טובות לבד לא רעות לפי שהם ברי לבב כי
 לא יתן להם רעות כלל וכל אחד ולסון מיעוט וסכר כי ט
 טוהתאמנם הם בהיותם ברי לבב כמו שפירסם באמרו
 הטיבה לא לטובים וכו' אחרי זה הקום א מרסע וטוב לו כי
 הוא סדר היותם קשה והמר ואכי כמעט נטיו רגלי כי
 קבצתי בהוללים וכו' וספר כל הצלחותיהם הן נמיתה הן
 בחיים כאמרו כי אין חרובות למות כיבו ופיפר הצלחותיה
 באמרו בעמל חנוס וכו' אשר מוק ימשך להם גאולה ומראה
 עיניהם וגופם ובשרם ינאו מחלב ועבדו כלמה סיחסנו
 בלכס כמו שאמר עבדו ומסכיו לבב לא יחסכו כי אם בעוטק
 וידברו מהאונה ומעבדיו היוסבי בארן אשר לזה עמו הלום
 יסוכך וככאכ וימנו מי מלא ומייכות ודעות רעות מאין
 הצלחות הנראות לרסע יעד סיטאו לזה ויתמהי חיכה ידע
 אל כנומר איך איכסר שידע האלוס חלו הענינים והם סכי
 תמימות תימה על איכות היריעה ותימה על סורס היריעה
 וזהו ויס דעה בעלין אחר שאלו הרסעים הם סלוי עולוכו
 אם כן מה לי ולגרה אחר סלריק זכית לכבי וכנדקתי יכי
 כנוע כל היום וכו' ומצד אחר אם אמרתי אסכרה כמו רגל
 שאר בר ואהיה כמו הרסעיס רסע וארבר רסעיות ומייכות
 הנם אכבוד מהותי מדור כניך אחר ככני הסם לא היו כמות
 בסוכ צד ולפי שזה סדרום עמוק אמר ואחסבה לרפת זאת
 עד סכאתי אל מקדסי אל ואל בית הקדום ואל קדסי הקדסי
 ואיכנה תכלית מקרסי ג ואראה אז כי סם הקבלה האמיתית
 והסספעס הסכלית וכי טובות והצלחות אלו הרסעים הם
 הוות וכפסדות ואין להם תקומה כמו שאמר איך היו לסמות
 כרגע וכו' ולא יתקיימו כי אם כקיום החלום אשר בהקין
 כלומר חלוס וסינת היום אשר היא מענוטה ואפה
 כשתשגיח במדינה המעולה צלום וסכלם תבזה ולא תסגיח
 עליו וזו הם כעדרי ההסגנה האמיתית ואחרי שהם כ לגר
 רסע וטוב לו וכיאר פאיכו טוב חזר להקיר הספק כרע כ

המתן אר ובהדמות ולמה שהם פסוה תכלית ספסיות וככל
 תכלית ההכרה מהכ בע הגשמי והחמרי באומרו ק' ק' ק' א
 שבאות וכו' סצריך לומר היותו ככרל מכל ג' חלק המניחות
 עם שהיא פלא כי בהיותו ככרל הנם ה' א ממלא כל המניחות
 וסמה ימנאו פעולותיו וסלמי ותיו הנה אם כן האדם החמרי
 בהיותו חמרי אי אפשר שיתקרב אליו קורבה תוארית ו
 והדמותית לזה היה התקרב חמנס הוא בהמית החמר
 המכריל וסכיר הסמך הנוס פלא טריר עיוכו להדמות אליו
 ולסכליו וזוה התקרב כחם אבינו לסי והיה עולה תמימה
 וקרבן סלם כי נתקרב לנו ית בהמיתו חמרו וטרידו אוקו
 וסיתו נורה וסל טלם כפועלם גל אכחנו וכל מקריב קרבן
 בתקרב אליו ית בה יאנו הקרבן ההוא סהוא תואר ודמות
 סו תבו חלק החמרי אשר בו וסאכחנו בעצמנו רוצים ל
 להמיתו נמשן כשאר סכל ונורה פכלית כה כדמה אל עולם
 הסכל ואל המניחות שהלתי וכתקרב אליו וראה והפלא היות
 סקרבנות כחנקים לחי כעה חלקים והם פעילה והחטאת
 והאסס והסלמים מעבלי השניחנו למחכות אשר הם חלק ה'
 והיות פעולה כל לתקטר וכסרפת וסחטאות ים מהס כסרפת
 ומהס בלתי כסרפת והאסס והסלמים כאלים לכהנים עם
 החלוק אשר ביניהם הנה העולות הם תואר הקורבה
 והרבקות אשר כקדכק עמו ית ונזה בליל תקטר כי אין סם
 דבר נוסף אבל מניחות החלטי ככלי הרבנה לא חומרית ולא
 אולתו וכאשר כטארך להתקרב אליו כפי קרבת הסכלים
 סכרלים הקרובים נו ית כבי העון והחטא אשר כבקם
 כסרתו ככרי חטאת כסר כפי ססיד הסכמי ולו לא חטיא
 כי הוא מניחות יותר קשן וחקר מהמניחות האלהי הרסום
 כקס העולה אשר הוא מניחות עולה למעלה מכל מניחות
 וליכי שהמלאך לו סת בחיכות הרמזו בחשמול ממראה מתניו
 ולמעלה הוא סא ומנרו יתיחס יחס גדול המניחות האלהי
 וממראה מתניו ולמטה מני יותר חסר ויכסי עם עליו
 הפזרים הרבה כחלקו החטאות כסרפת ומסכמת עם העונו
 תאל בלתי כסרפת אבל כאלית ומסכמת עם הכוונות ה'
 בגשמי ג' באשר כטארך להתקרב אליו ית כפי קרבת הסמי
 אשר הם בגשמים שלמים קרובי אליו ית יותר מקרבת העולם
 הספל כפי אשר חייב עוכס החטאת וכסרתו ותקרב אליו ית
 עם קרבן האסס וכפי קרבת זה המניחות הספל אשר
 סינת עם המניחות האלהי הסבלה לו כמו יתבאר לפנים כטארך
 להביא זכס השלמים המניחים סלום בין ססכה סא' ובין ס
 הסולס קספל כמו שאמרו זל וזהו היה הקרבן אשר מזה
 ימין האחרין קרסים קלים להיות הקורבה אשר כקנה ממנה
 קלס ויזינה כאלס לכסרם כמו הקרבנות הנ' הראשונים רגל
 עולה וסחטאות וסס ולזה אמר ית לאברהם עה' קסח לי
 פגלה מסולסת ועי מסיסת ואיל מסולס וגו' כאלו הורה
 סכיו ירסו את הארן בזכות הקרבנו המכסרו על עונותיה'
 והמקריבים אותם אליו ית וסס סג' מיכים הראשונה המעולה
 הזכירים וזהו היו מסולסים אליו ולפי שאלו יתחו לכסחיים
 והעוף לא תכונת כמעשה הקרבן באומרו וססע אופו כ
 ככספיו כתר אותם כתיך ואת הנסור לא כתר חמנס

לצדיק וביאר כי הרעות שיבאו לצדיק אינם לו מצד שמואל
 צדיק כי אם מצד החלק הבהמי וזו כי יתחמץ לבני וגו'
 בנו כאשר יבאו חללים מצד רוע העכול ועפושם וכאבי
 כליות קוא מצד שאני בעור ולא ארע ומצד החלק הבהמי
 או יראה כי אין הצדיק בעצם בטעות היותו צדיק ובטעות ה
 הדבוק אבל אז אין לו טעם דע בטעם גד אבל בהפרד הדבוק
 אז היה מחור לוקרים כפי אשר חייב הרצון הגהי להתפשט
 אותו במעש ויבזאליו הקדומים באו שויתי יי לנגדי תמיד
 וגו' ויהו ג' אמרו ואבי תמיד עמך וגו' אשר הוא מקום ה
 השכל כמ' לט חכס לימיכו וזו אהיה לעולם הולך עם
 ענתך כי ענת השכל היא ענת יי נמשך אל הכבוד האמתי
 תקח נפשו עם השארות וקיום ואמר כנגד הרעע מי יתכני
 בשמים כי אז עמך ועם הנלחמותך לא חשבת וגו' והשלים
 בחו כי אפי' שנה שאר ולבבי שהיא הגוף הנבון הכנה
 צור לטבו וחלקו כלו צורת הגוף והחלק היותר פנס יים
 יקיימו לעולם ויתן לו נכחות והשארות א' כ' הצדיקים אין
 להם רע בטעם גד במה שהם נדיקים ואלו הוליד ת
 פולריותו ואמר מצד רעע וטוב לו הנה רחיק יאברו וגו'
 ומצד צדיק ורע לו שהטוב האמתו הוא עמו לעולם שהוא
 קרבת אה' אשר זהו הטוב הנכס והכסף בלי ספק ועל
 זה הדרך התבאר כי ההסגחה האמיתית היא לצדיקים כי ט
 טובתם נכחית וקיימת ונפרט בה ותיכ' בבית אה' אשר היא
 מקור ההסגחה וכוה ה' א' תבארו כל הטובים ומאמרי
 הככאים והסתוקים אל היותם בבית אה' והיות הדבקות
 והשלים אשר במצ' להם עם הסגחה וקרבתם אליו ית'
 ה' א' ההסגחה האמיתית עד' שהתיר ישעיה' תשפות שלום
 לנו וגו' כי השלום היא הדבקות האמתית וכן התיר צדיק כ'
 כהמר ישרה וגו' שיתלים בבית' וגו' כי ההסגחה לצדיק
 כנח' ת' היותו בבית השם ית' ויציר בטכנו מהות המציאות
 וחלקיו ויקבל טעם וממנו ית' בראשונה לא יעזרנו המון
 גרמי השמים ומכיעהם כי הוא במדרגתם א' ז' במדרגת
 על' טעוק בזאת יבא אהרן אל הקדש כ' בכיפתו לבית
 הד' הקדשים חבלות חבלות של מונות בידו בזכות התור'
 ד' י' וזאת התורה בזכות התרומה וכת' וזאת התרומה
 בזכות השכ'ים דכת' וזאת אשר רבר להם בזכות שכת ד'
 דכת' אשרי אכנס יעשה זאת בזכות ירושלים דכת' זאת
 ירושלים בזכו יהוד' דכת' וזאת ליהוד' בזכו כנסת ישראל
 דכת' וזאת קומתך דמותה לתמר בזכות המילה דכת' וזאת
 בריה' בבשרכם בזכות המעשרות דכת' וכחוננו כל בא'
 בזכות הקרבנות דכת' בזאת יבא אהרן יהורו בזה כי הבק'
 הנכס לפני לפני וכן הנבי והחכם אשר יכנס שום בטכנו
 הטעלה ישיג בל מיעי הגרמים ועולם השכל בכניסתו לבית
 קדשי הקדשים ואמרו בזכות התורה ד' בהסגת עולם ה
 המלאכים אשר הם אורה תורה זוהר וממנו משובח
 בזכות תרומה ד' בהסגת גלגל ערבות אשר הוא היותר רט
 מהם ובזכות השכ'ים ד' בהסגת גלגל המזלות אשר הם

י' כ' ככבטים וכזכות ירושלים ד' בהסגת גלגל צדק כי
 צדק לין בה' י' בזכות ירושה ד' כי הוא הלוחם המלחמות
 רוחו לגלגל מזלרים ובזכות כנסת ישראל ד' בהסגת גלגל
 שום כי שום כנס הצורות ושאריות כלן ובזכות המילה ה
 הממעטת המופל ד' להסגת גלגל כונה אשר ממונו הכיחוף
 וכזכות המעשרות ד' לכוכב אשר ממונו המעשרות ככת'
 העבודות ובזכות הקרבנות ללכנה הקרובה אלינו אמנם
 מחושבים כי נבאותו ית' לא ישגיח וישקיף כמו שאמרתי ל
 למעלה תשובתם הלא היא כי לשלמות הסלתי בעל תכלית
 אשר הוא לו ית' יאות להשגיח בעולם התחתון ויס ירא' כי
 אם כניח שהא ית' לא ישגיח בזה שפועל התחתון וכניח שימצא
 ס' לזה אחר ישגיח בו עם שימצאו לו כל השלמות והכוננות
 לראשון אכה זה הפני יהיה יותר שלטון הראשון בלי ספק ולא
 י'יה הראשון בשלמות כ' ית' לכן יתחייב בי בשלמות הכ' בת'
 תמצא ההסגחה בדברים הפעלים להיותם כ' בת' א' לזאת
 אפי' חושב כי השם ית' הוא כפס המציאות כלו וכמו שכתב ה
 האדם באדם ה' א' מנהג חלקי הגוף כלם לא יבצר ממנה חלק
 כן השם ית' ית' ידריך כל חלקי המציאות כלו לא
 יבצר ממנו דבר אעפי' שיתחלק היחס כי הנפש בהכניסה
 חלקי הגוף אין הסגחה אותם טנה להכניסתה אותם והשם
 ית' ההגנה כשטענת מידיעתו והשיגו חלקי הנמוצאות כלם
 מאור ה ותו ית' על דר חכמתם בכל חלקי המצי' כי העולם
 כלו כ' י' אחד נקשר קצתו בקנתו כמו שזכרתי בסם הרב
 ז' וגם חכמי העיון מסכימים עמו
 וזה העולם כלו כ'
 נמצאו בו כל בחינות האה' האחד כי האה' הוא כ' בגוף וכפס
 והכפס הוא כסואה ככה העיוני אשר כלב אשר לזה יתחייב
 כי הרוח החיוני הוא כוסא לכפס וזלב הוא כוסא זה הרוח ה
 החיוני אשר לזה היה הלב האבר הראשון הכלני אשר בזה הגו'
 והיותו מעולה מכל אבריו הנה א' כ' גוף העולם אשר הוא
 כגוף זה האה' הרמוז הכרח סימנא כמצי' זה האה' הרמוז
 אמנם זה האה' הרמוז הוא גוף אשר החלק היותר מעולה
 ממונו הוא הלב אשר בו כסוא הרוח החיוני וזה הרוח הכוסא
 לזה הכפס טנה יהיה העולם גוף הוא כעדר השלמות
 וכפסד והוא זה העולם הששל אשר בו ארכע יסודות
 ומתכית וצמיחם ובעלי חיים אשר הם דמוי לחלקי הגוף
 האנושי הוא כפי חלוק חלקי עצמות ועצבים ועצלים
 וסזאים ואברים כלים ומתדמים
 ולמס שהיותו שלם
 מזה הגוף הוא הלב היו הגרמים השמימיים הכדורים
 עומדים בעולם מעמד הלב כמו שהלכ' צמח' ממנו כל
 החיות ויושפעו בגוף כן מן השמים ויושפעו הכחות בזה ה
 העולם והם כדוריים כלם כאמרו עד לכ השמים
 ואולי זהו רמוז ואמר יי אל לבו כי הטביע בטובע ה
 התכופים השמימיים שיהם נמשך כן כפי רצונו ואחר כן
 היו השמים כוסאים לרוח החיוני אשר הוא עולם המלאכים

התלמידיהם אשר יבאנו עליהם כשאלות וציונות לא זולת כ
 לכן בקראו פתים כי הם מצוינותם ומהותם והם כמראה
 אשר לזיכוכם וספרותם וראו בהם הפרות הנוראות והיפות
 כן כמזימה לבשרות מצוינותם ומהותם יראו כשם מצוינות
 שש' וההראות היא הוא תכונות ומהות המלאכים והזו
 הכרנה כפי מהם מאחפוכ בהם שאם ותמוכק יא יביט מיהיה
 היותו תקיבל לאומר ופי' לא יראו כי לא יראו פני האל ית'
 לפניהם ככרא וכיצא זולתו ית' ולא יראו האל כמו ש
 שאמר המורה אלנו ירעתי פיתיו וזה יתבאר כפי הפרסה
 ההיא האומרת ראה אתה אומר אלנו וגו' כאלו איך אמר
 משה רבינו ע"ה וראה לא שרעתי את אשר פלח עמי והנה
 הוא ית' אמר לו הנה מלאכי ילך לפניך ואמר מלאכי הנה
 הוא מלאכי הירושן המלאכי כ' שאמר כי לא אמר לו
 חי זה מלאך יסלח עמו והוא עמואל חי זה מלאך יסלח עמו
 הוא מלאך כגלס כי האומר מלאכי ילך הוא מלאך הכרית
 העומד לעשות שליחותו של מקום שירוש אל המעניקים
 סר הסכים הנקרא מטרונו והוא השם הנמתן צורות ופנים
 כפי הדעת שהוא הן מסיים כותן צורות
 הן מהיה מייסר כדרך שאחרונים מחמירי החקירה
 אשר לזה נטיב היות סאלת משה רבינו כי האל ית' הוא בעל
 הרחמים כופא עון ופסע אימם אמנם המלאך אינו כן
 כמו שאמר אל תמר בו כי אינו כופא עון ופסע כמו שאמר
 כופא עונו ואמר אל תמר בו כי לא יפא לפסעכם ואם תאמר
 מה חיה הכנה שאינו כופא תעובות אמר כי הוא אינו חני
 כפניו אל מיהיה כופא עון כמזימה וזו אמרו כי שמי בקרב
 אינו אלא שהוא כקרא בפני וכמו שהשפט אר יתן לו המלאך
 דמות לעזת משפט מאים אמר אז אכנס מה יוכל להמית
 ולהביט כפי המצות אלנו אבל לא יוכל לכפר וזמחול עד
 סילבו אל המלאך כן המלאך המוכר וזהו שאמר ילך כאלו
 בקרבנו כי עם קשה ע' ו' שאל נאלת וגו' כי אכנהו דרכי
 שאהם כעצוק תלך עמנו להיות זה העם עם קשה עורף
 ומוכנים לחטא ואם ילך ממלאך לא יכפר להם להבה שאמורה
 אבל אתה תכפר ולכך אמר משה רבינו פנה אתך אומר אלני
 שאעל את חכם היום ושאליכיו לארץ ישראל ואתה לא תה
 הודעת אותי את אשר תפלח וגו' כלומר אינו מכיר מדות
 המלאך אשר אהם אמרת סתפולח עמי אבל לכבודך ולמעלתך
 כדב' אבי מכיר וירע שאהם אל רחום וחנון וכו' ולזה חלה
 פני מעלתו ית' סיליפם הוא בעצמו סנית יש לסאל
 איך אמר ואתה אומרת ידעתך בשם ומה הוא ית' יודע כל
 סמכאות כיון שאמר סני' הוא באספר כבאם לכלם בשם וגו'
 וסת' זכא כי ככר איסמר פהם' ביאר זה באמרו וירא אל
 אברהם אל יצחק וגו' ושמי יא לא נודעתי להם כלן לך הודעתי
 הפס' המפורס אשר לא הודעתי אותם לפניהם אדם זולתי והזו
 וארעך בשם לל כסידעתי אותך והסגמתי כך הסגמתי
 הקצוית הסגמתיך בשם קמיומר וכאלו ככר סיה משה רבינו
 נודע את הפ' בשם לכד ומזם הנר היה מוצא הן בעיניו
 והיא סודיעם היות כוללת סאיסמר כדבר הירוע
 פליסית איך אמר וגם מנלית הן בעיני וסוף הוכיח באמרו

וארעך בשם ואחר הפסוק הודיעני כל את דרכיך וארעך
 למען אמנא הן בעיניך סיראה מזה מעדיין לא היה מוכח
 הן בעיניו : והתשובה פי אהרו וארעך למען אמנא הן
 בעיניך סוף מאמר תחבר עם אמרו וראה כי עמך סגוי הזה
 כלומר כי בדאסוכה אמר וגם מצאת הן בעיני ככרד וכסנית
 אמר אמנא הן בעיניך וראם כי עמך וילל כי הוא ספל
 פיוריעהו דרכיו אשר מודיעת דרכיו יתחייס סמוציאותו הן
 בעיניו יהיה על דרך סידע להכתיב סמוציאו' והאומה הקרולה
 סהיא : אמנם אמרו וגם מצאת הן בעיני הוא ומאמר
 ככרד יתחלף לפני ספוא מורכב או יאמר כדאסוכה כי מצד
 יריעת הסם לכד מוצא הן בעיניו אבל כי עתה היה כונת
 יריעת יתר סלמס והיא סידיעתו מצד הדרכים והתא' יס כי
 היא יריעה אחרת יותר סלימס יהיה אז מוצא הן בעיניו
 ביותר סלס ומתמיד ולכן אמר כדאסוק מצאת וכאן אמר
 למען אמנא הן יהיה לע' זס אמרו וראה כי עמך וגו'
 היא סתפלה ע' הפס' סיכפרס לא דבר אחר : רביעית
 אחרי שאמר פני ילכו איך הפסוק אס חין פניך הולכי פוגו'
 והתפוסה כי הוא ית' עשהו סלל ינטרך לדיעת דרכיו אל
 סהסגת האומה כי הוא בעצמו יתקבם וסוף ינוח כי לא מ
 ינטרך לעמל וזו הפסוק ע' פזאת היא פונקו סהוא ית'
 יתקבם וסוף ינוח אבל כי בזה לא יתקו סאלתו כי סאלתו
 היתה יריעת הדרכים לסלמותו וסוף למען אמנא הן וכו'
 וגם לסלמות האומה סוסו כראם כי עמך ואלו ככרד ית'
 יתקבם סהיה האומה כסלמת בהקנה ה היא סהעלה
 אבל כי סלמותו אשר סאל סיכיס סלס כדעתי דרכי סרצ' ת
 כי סלמותו ומעלה לו לא יסגוה אז לזה אמר אס חין פניך ס
 הולכים וגו' וכמה יודע איפס כי מצאתי הן בעיניך אבי
 ועמך דל סיקבו סלמותו ליהס הלל כלבדך עמונו וזהו
 וכפלינו כלומר סיהיה לנו מעלה סלמית אל סלכי סלס סלס
 פמלאך האלהים והאומה תהיה מונכסת על ידי מעלתך ולא
 כדאסעות סרלו מלאך כי אכבי יהיה סמה כי דרכת המלאך
 ולא ינתר חסר ממנו ובאגרו הקטובה גם אס כדכר סר
 דברת אשמה כלומר גם לסלמותך גם לסלמות האומה
 או יראה והוא הנכון פי הוא ית' אמר לו למעלה קום לך
 עלה מזה אתה והעם אל סיראה סלל יעלה הוא ית' עשהם
 אמר לו עשה פני ילכו כלומר יתקוק כעבי וזו אבי אלך
 עמהם ויזכן מזה סמשה יתחיל ללכת עמהם לכדו ואח' :
 בהסתלק הכעס אחר ימים הוא ילך עמהם לזס הפיב משה
 רבינו סרעפו להמתין ולא סילך כלל עד סיסתלק הכעס
 וזהו אס חין פניך וגו' ויהיה אז רונכפלינו סיהיה הליכת
 האל ית' עמהם על כד ספלא וזה כי אס לא יהיו ראויים
 לזה להיותם אכסיס רעים ומטאים הכרת סיהיה זה על כד
 ספלא : סמוסית כסאל למס אמר הראכי כאל את כבודך
 ותלא היה סאלס האמורה באמרו הודיעני כל ת דרכיך
 וארעך כי אשר ידעהו סוף הרוחה את כבודו ועוד כזאת
 ספלה הידועה וקוסית המפורסמת סלס סיהיה זה סהכג'
 אפסי למס מנעוהו ממכה אחרי היותו מכבד הכולרים
 אס היתה כמעט איך ויה' סאל אותם כ ו

אנשים חסד רבנים והלא חסדו היתה שלימה ויודע שאין
ראוי לשאול כוננותו והתעוררה כי שאלת הדרכים היא שאלה
שיריעהו מרוביו וחלקי המציאות הרמוזו בלוח' אבי אצבע
כל טוב וגו' והם העובדות הנשפעות בזה המציאות וממנו
אשר יודע אותם משה וזה נשי שהודיעהו סוד השם המפורסם
דאשכנז כאלוהי ויראתי בשם' ואלה דרשות ואלה דרשות זה
השם יודע כל חלקי המציאות וכל השפעות שם הדרכים
שאל' אלה היא נר ידועה יותר שלימה והיא השפעת השלם
עפרם מרוב אשר הם חלקי המציאות הנשפעות ממנו ית'
וז' אצבע וחכמתו את אשר לחון ושיא הטובה יותר שלימה כי
מי יודע דרכי המציאות יודע ונתינתו ית' מן העליונה אל
הקדוש ומטה השמים והוא שאמר דוד ע' יודיע דרכיו
לעמם לבי ישראל עלילותיו קבל כי יושם חסדי הדרכים
אשר משה יושם לו פעולות השל' וכבי ישראל ראו הפעולות
הנשפעות ממנו ית' לא זולת' אש כן משה רבינו כשאל
הודיעהו כי את ריבויך רצה שיהיהו הדרכים לא זולת' ר'
אומך מזה מן הושם בה אל השפה שרעהו ית' ואין זאת
שאלת הראוי כל את כבודך כי השפעה העצמית החלוצית
כוללת דבר מאחר ממנו כמו שאבאר בקרוב ויש נשיבין
על השפעה השני והוא חלקי שאל' דבר כונן והם הוא אשכנז
חלקי מפעלהו ממנו באחדים כי זאת ה' בואה וזאת השפעה
היתה דרך חקירה שאלה ותשובה בחקירותיו ויית' חלקי ה'
היותר ויבארם וידע המושם מהכלת' וכונן וכבר נמצא
דמו לרבו' ו' למשכ' עם זה פרק כ"א חלקי ראשון עם היות
לבו פכיתו ופאמר כי שאלת משה רבינו היא אשכנז והיא
יושבתו עצמו ית' כפי מה שאפשר בחק העלול' ה' והוא
סימניו הפנה החלוצית לא כצירוף אל דבר כמו סימניו
העלול' הראשון ואש לא ישיגהו העלול' הנזכר כגון שפוח ית'
שם ית' עצמו כמו שאבאר לפנים כי היא שפנה רכבית לא
עמונה ו' ואש אינה בתכלית הייחוד והשלמות א' אונם
זאת השפעה נתי סימניו או אינו אדם כי אש מלאך וזה אשר
כי לא יראתו אדם וני' מן מצד החלק השני אשר בו שהיה
שחי בהיותו חלקי בדרו השלום כפי אשכנז זה מצד היותו
נזכר וסבל בשיעל והאדם המושם פשיטת זה השם הוא אז
לא ישתדל להשגת אומה או עם כי הוא יעלם אל באש הסולם
אל' יר' למטה כשנספגים חבל' אשר שמה וזה שאמר הרב
כי השפעה כשיעלה א מעלות ידועות ירד כמה שפגם להשיג
עשירי השכל שיראה וזה כי השיגה אל המעלה העליונה לא
יחד שכלו להשיג המודעות י' ולמה שהיה ית' רובה בקיום
האומה באמצעות משה רבינו וכן משה עצמו שאלה לא רצה
ל' אשכנז פ' י' כי אז לא יתה כבוד ההנהגה והונו וע' כ'
אזי אומר כי למה ששים למלאך שתי בחינות כדמות הרבנות
ה' השפעתו את עצמו ויהיהו האשכנזי והשני השפעתו ע' תו
ית' אשר הוא סוד השתל מודא' ותכנין ולמעלה שהוא השפעה
אשר לו משבתו ית' אשר בעין השלם והוא החלק שיותר דק
מן השלמה ויחלק השני אשר לו מנד עצמו והוא בארחה
אל' יותר עב' שני הכוחים מתבאשים באמצעות מלאך
אשר החלק העליוני אשר לו והוא החלק התחתון ואל' היה

מתבאר מצד החלק העליון והוא השכל' המבטא את המלאך
והוא סוד ומחוכ' י' ביע כי יצ' המציאות הילתי אשר
שאלך הפנה וענתה היה רוצה שישכיל ויראה המהות עצמה
אשר ישיגה מצד השכל' חלק השלם וז' אז יהיה שלם כ'
בשלמות המלאכים וכמו שהמלאכים ישיבו ממנו ית' כן גם
כן היה רוצה וסוד להשיגו הוא עצמו ממנו ית' לא מהמלאך
וזה אמרו הראוי כל את כבודך והיא צד מהשפעה יותר
שלימה מהשפעה הש' ומהשפעה הר' שיש והיא השפעה המהות
והעצמות ממנו ית' הנקרא כבודך על דרך סימניו הרב ז' ו'
שמה אשאל חלקי אשר לא תוכל נראות את פני ודרי אשר
פה אל פה ארבר בו וגו' כאשר ידבר אדם א רעהו וגו' אשר
ידעו י' פנים אל פנים וגו' וישפעה אשר ואראה את י'
השפעה בזה כי המלאכים כמו שזכרנו אל המעמיק בעיון
שלימותו וקיומם אונם הוא בהשפעה הקנינה מאתו ית' אשר
לזה לא זכרה בריא' התורה האלמית שפגם הכריחה כי
בכראה העולם הכלל' הסבא שזהו המצו באומרו את ה'
השמים וא' הארץ והאל' ית' הוא הכבוד הנה הדבר הנמשך
מהצדדו זהו המלאך וזהו אשר השכס שהמלאכים הם
מהתאחד המצדדו ונאמר השכסאות ממאמר העצם אלא ת'
סירצה היותם מקרה אלה כי עצמותם אינם דבר מורכב
ומהות כוסף שאר הכוחות הנמצא' לזה יתחברו מדרגותיהם
כמו שזכרנו מעמיקים בחכמת האלהות אשר לכלפי היותם
מהכונן הכוחו וזהו אשר כי המלאך השפעה היותר
דקה וזכה אשר לו הוא השם לו שבתו ולזה יחלט עליו ותמוכ'
י' יביט שהיה המציא' ה' הראשון והצדדנה ה' למלאכים
והיא התמוכ' הראשונה והתראות ה' אשר יראה מהש' י'
במצבותם וזהו מה שרצה אליהו באומרו יעמוד ולא
אשר מראהו כי ישיג' כשזכר אשר היה אונ' ההשפעה ויכיר
דבר כדל' ממש אשר לא יבחן בו היותו נושא המקדים למה
שאינו גם אכל כי הוא לנבד הע' ון ההוא תמונה מן האל'
ית' אשר יראה ויבחן בחלקי המציאות א' כן אמרו ותמונת
ה' יביט יראה סימניו התמונה ה' המושם אשר למלאך שהיה
ההתייחס ל' אשר היה ככונן משה רבינו מיוחדת ב' זש'
כמו שסימניו המקובלים באמרו שהיה אים האלהים ועבר י'
כי באו אים האלהים כפי דעתם הקודמי ירדו אדון כמו אים
כעמי והוא אים להפירה הכרחה אלהים והיא הפקדאת מלכות
וענד להפירה הפקדאת י' אשר הוא הבחינה האלמית אשר
במלאך באומר עליה כפי פכותם כי שמי בקרבנו אשר לזה ק'
קראוהו י' הקטן ואין זה מקוש דברים אלו גם אמרו פה
אל' פה ארבר ובאשר ידבר אים אל רעהו הוא מוזכר בפסוק
אשר ידעו י' פנים אל פנים כי הוא ית' שירדע אותו לא מר'
לאל' ית' כי ידעה האלהית הקצומית וכן הוא ית' המדבר עמו
פנים אל פנים לא מר' עמו ית' ואעכ' מה שאמר ישיב
וארא את י' ביאר חלקי ראהו והוא יושב על כשא' רש' וכשא'
וכו' כי ראה אותו מצד תנועות הגרמים הסמימיים כמו
שיראה המביע מצד תנועת המעמועע וכן מוכח וכן יחזקאל
וכן כלם אמנם משה רבינו שאל' ה' טיית באומרו
הראוי כל את כבודך והשיב ה' י' ב' זה י' אשר לו מנד

מז"ס שהוא חי כמו שבארתי . ונתן הסבה באמרו הנה
מקום ארץ שר' מציאותי כדל ומוציאותך והוא שהמקום
הוא טפל אלי בערכי ואתה כשפך כי המקום מקיף וסובב
ומעמיד אותך וזה אמרו סכס מקום אתי שר' פנה המקום
הוא מתקיים עמי ואין אבי מתקיים עם המקום ואתה כנב
מתקיים דומם למאמרם על פסוק מעונה להי קדם הוא
מוצון עולמו ואין עולמו מקומו אמנם אמרו וראית ית'
אחורי נגו' . סהרהו מציאותו מצד המאחרי שהם סמלתי ית'
ומהם הפיר מהותו וכבודו ית' אבל לא ההכרה החלטית ו
הכנסת אכלו . באמרו ופני לא יראו כמו שפרטתי . הכס
התבאר אם כן איך המלאכים יקראו תמונת יא ואתרו ה
המבוכות . ואשוב אל מה שהייתי בו ואומר כי המלאכים
אם כן הם בערך הרוח החיוני אשר בלב למוציאותו ה
התורה בו והכפש הוא נורק הרוח החיוני הנזכר כן
הסם יתעלה הוא כירה וכפס כמציאת העולם המלאכי
ולכן אמר וישבע כחי העולם כי הסם ית' הוא חי העולם
כפשו וראה והפלא מאמר רז' עם שלמעלה פרמתי בו פי'
אמר והוא כמסכת חגיגה פרק אין דורשין . אמר ר' יוסי אני
לחס לבריעת שרואות ואיכן יודעות מה רואות יושבות ואיכן
יודעות על מה הן יושבות . הארץ על מה היא עומדת על
העמודים שכל המרגיו ארץ מוקומה ועמודיה יתבלטין
עמודים על המים דכפי' לדוקק הארץ על המים . מים על
ההרים דכתי' על ההרים יעמדו מים . ההרים ברוח דכתי' וצר
הרים וכירא רוח . רוח בעברה דכתי' רוח הער' עושה דברו
בערה תלויה בזרעו של הקבה' דכתי' ומתחת זרועות עולם
נחמתי חו' על שמים עשר עמודים היא עומדת דכתי' יבב
גבולית עמים למספר כני ישראל וי'א' על שבעה דכתי' חצבה
עמודים שבעה . ר' אלעזר בן עמוע או' על עמוד אחד
נדריק שמו שכל ונדריק יסוד עולם . ויראה כי כל הצורות
המוגבלות בכפס העולם . וזה כי הארץ מוגבלת בצורות
סגשמיית פסס העמודים אשר הם הארץ והרוח והעומוק ה
הכלתי מוגבלים שהיא הצורה הגשמיית כפי האמת . והמים
מוגבלים אותם כדרך המקיף שהוא צורת המוקף . וכן
המים בהרים שהוא שאויר המקיף אותם . והאויר מתקיים
ברוח שהוא יסוד האש אשר הוא כפי האמת אויר מתלהב .
זהאם הוא מתקיים כבערה שהיא סתנועה השמימיית .
ישכמים אומרים על פנים עשר נהיה הצורה השמימיית ה
המוגבלת הצורות כלם ולא יבבילו הצורות החלקיות זו לזו .
והוא דעת קבת מוחמתי החוקרים . וזהו אמרם על פנים ע
עשר הוא גלגל המזל אשר הוא המקיף הכל כפי דעת
רכים מהמאמרים . ויש או' על שבעה ירצו בזה עולם הסכל
כמו שכארו המקובלים על פסוק ויקרא לה שבעה שר'ל' עולם
פכלי ככגד עולם הסכל ומסכים עמו אשר לזה ומה היא
סוד השכינה . ואלו חסכו שהצורה המלאכית היא המגבלת
הצורות כלם כי אין צורה יותר שלמה להגביל הצורות
שהצורות יותר טפלות ור' אלעזר בן שמוע אמר כי השם
ית' הוא המגביל הצורות כלם והמלימים . והוא כפס וצורה
אחרונה לכלל המציאות . וזה אמרו על דריק אחד שהוא הס'
ית' והוא דריקו של עולם . ואפשר לשי זה המאמר בפנים
אחרים ואם אינו מסכים עם כונתי הנה . וסוף כי קנה ג'

הוא
מבין
הוא

דעות על היות הארץ באמצע . הא' דעת בן דקלים והוא כי
השמים ישכאות וישלכיה במקום היותר טפל . וזה שאמר'
ר' יוסי וכנ שחלק מה מחלקי העולם ידחה נחלק אחר ר' ער
סכאת החלקים זה לזה והכ' דעת קמדריום והוא פקדמים
יאכבה וימסכס מכל הנדדים ולזה תהיה באמצע . וזהו
דעת חכמי באמרו כי היא יושבת על יב' . כלו כי השמים
העליונים מכל נד יאכבה וימסכה והב' היא דעת ארסטו
והוא שטבעה בוד כן והוא דעת ר' אלעזר בן שמוע האו' כי
על נדריק אחד היא עומד והוא הטבע המטביע אותה וזה הוא
נדריק יסוד עולם . ואחרי סוף כלו כמו שאמרתי ויהי שהסם
ית' כפס העולם מי יאמר שלמעלתו וגבהו לא יתה לזה ה
העולם ולא ישיגו עליו . הנה הכפס שהייתה בגוף עכ היותה
מועלה בערכו במדרגה דומה לא המנע הסגתה לכד חלקי
גופה ולהכחיגו כן הפס ית' עם עולמו כלו אלא שהוא ית' ב
בהיותו כפס העולם וקיומו הנה חמתו ורצונו בהנהגה
והסדר המציאותי ולא יתה ג ולא יבדר ונתרנון והכמה
בל'ת' ומה שאין זה נמצא לנכסו עם הגוף הזה אבל היא
יונהגת אותו מולת ידיעה ורצון אבל על דרך טבע מילל
מן הרצון וזה לשלמותו ית' וחכרון הנפשות החלקיות . וביא'
ר' ז'ל' במסכת ברכות אמית זה הדרוש באמרו מה וזה ר'
דוד נקלם להקדם כפס אמר מה כפס זו ממלאה את כל
הגוף אף הקבה ממלא את העולם כלו דברי' מואכל ס'
הארץ ככדו . מה נכס זו טהורה אף הקבה טהור דכתי'
נה ר' עינים מראות ברע . מה כפס וזה את כל הגוף כך
הקבה זן את כל העולם . מה נכס י' וראה ואינה נראית אף
הקבה רואה ואינה נראת פכאמר כי לא יראני האדם וחי .
מה נשמה זו ושבתי בחדרי חרדים אף הקבה כן אמר תבא
הכפס פים בה כל המדות הללו ונשכח למי שיש בו כל המדנ'
הצל' . ויראה כי לנכס ימצא רובו תארי הא' ית' אשר לזה
ראוי שיקרא כפס העולם . וראשונה כי הנפש ממלאה את כל
הגוף אשר לזה יתבאר שכלה בכל הגוף וכלה בכל חלקיו .
כן קסם ית' בכל העולם בלתי ממחלק וכן היא בכל חלקיו כ
במאמר דוד י' בשמים הכן כסאו ומלכותו בכל משלה .
פמית שסיא טהורה בלתי גשמיית והקבה כן . פליסית שסיא
זנה ומקימה ומנהגת כל הגוף וכל חלקיו . וכן הקבה'
מנהיג זון כל חלקי העולם . רביעית כשהיא מסבת ורואה
כל חלקי הגוף ואין חלקי הגוף משיגים אותה כי הדבר ה
הפשוט ישיג המורכב והגשמי ולא ישיג הגשמי הפשוט .
כן הס' ית' עם עולמו . חמשיית שסיא יושבת בחדרי חרדי'
והוא היותה נפלאם ברוח החיוני אשר הוא כפס כלל וזה הוא
בחדרי חרדים . כן הס' ית' נמצא הקשר מציאות בעולם
המלאכים אשר הם המשל לרוח החיוני והמלאכים בשמים
אשר הם המשל ללב . וזהו היותם כלם סגפס והס' בחדרי
חדרים . הנה כי כמו שהכפס יתהיג כל חלקי הגוף כהס'
ית' יתהיג כל חלקי העולם וישגיח בהם ויקיימם ואין זה חולק
על מעלתו וגבהו אבל משלמותו העוורף להיותו ב'ת'
ימשך זה כמו שמהכפס אשר הוא חסרה בערכו ית' תמשך
הכפס לגוף כלו ולכל חלקיו . וזהו על חלוף הכחינה הכו'
אשר בה יתחלק ההנהגה הא לעולם על ההנהגה הכפס לגוף
כי הוא ית' יתהיג כידעיה והדור רבני אשר הרצון כ

כ

השער הזה הוא אשר תמצו יושבינו הטובות והטובות
 והטובות לא יבין כמו שאמרתי. אמר ד' ע' ה' י' מנך באת לבס
 לבס י' ע' ו' ג' ה' ה' ה' כי אפי' שהוא גוף ומרומם ללבסו
 והינו והממשל ד' ע' ה' הוא מקיים ומסין המציאות ושומריו
 ומשפיע הטובות על כל ועל כל חלקיו אשר לזו הוא הטוב
 הה זלטי ברוך הוא כי המטי' אשר יט' בתקנת סכר גשמי או
 בבור או תועלת מה אינו טוב בהחלט אבל המטי' ללא טוב
 תועלת טוב אליו הוא הטוב האצתי והוא כ' ה' ע' ה' ח' ה' ע' ה'
 אמרו הדור ל' א' טוב ונ' ר' ל' שימדו כי הוא טוב אצתי
 והראיה כ' טוב וח' ד' ה' ל' ה' טוב ונ' ר' א' כי ל' ע' ה'
 התבאר א' כ' בזה הפער דרכי השפעה האקית בזה המי'
 באופנים רבים האשר ינדרפו קצתם אל קצתם יהיה הדבור
 שלם ותהיה לא המשפחה
השער הד'
 למה שסדר התבאר בשערי'
 פעברו היות פעולות השם
 ית' לתכלית שלם וכבוד
 יאות אל הפעולות זיקקויותו היא שיפעהו ספה נריך
 לכאר א' זה הוא תכלית המכוון לעצמות המטי' בכללו ה'
 השפעה מן השם ית' אשר בעברו היו וכבראו ונמוז'
 למ' א' כ' בזה הדורס כ' ד' ע' ה' ג' ה' ה' מ' שחשב סכל
 במ' א' ונמצא ככרא בזה המטי' הוא מסוף לעצמו אין אחר
 יותר רא' שיהיה מצא חולתו וי' א' ל' א' יתרון במציאות
 על הסוס והמנוח והעשב והחיות והחבבים חכל כל אחר
 ואחר ככרא לפעולות ותכליתו אין טוס אחר מהם וכיון
 לתכלית מין אחר ו' אחרים רא' דעת ס' זה הוא שכל המצאו'
 הם ככראות לתכלית המין האנושי והם כלם עבדים לז' אין
 טוס אחר והם כשלים בשלמות תכלית מכוון לעצמו חכל
 כלם ותכליתם שומרת ז' המין האנושי וימלאו מ' שחשוב זה
 במציאות השלמות אפי' תחת גלגל הירח לכד' אבל בגלגלים
 ונמצא א' שיהיה סהמה ככראית שלמות לעצמה משלמות
 המין האנושי וכי לא יגוייר מציאותו לו בעבור המין האנושי
 אפי' קרא יותר חסר ומחס מ' שיראה שאף השמי' והשמי' אפי'
 כלם ככראים לעבודת המין האנושי וכי האדם הטלם הוא
 יותר שלם מכל הנכראים אף מן גלגל או מלאך א' אמנם כל
 אחר מלאו הדעות יקיימו דבריהם בטענות זה תארם א' הם
 האנושים שכלם ככראו ומין תכלית שלם ומכוון לעצמו לז'
 ישות' תכליתו למצא זולתו טענתם כי כל דבר ומין ככראו
 וככראו למ' א' ויהיהו אות' המהות היא תכליתו ושנמותו
 כאשר ישעל פעולות האצות לאותו התכלית ואיתו המהות
 הבה הוא אז על שלמותו אשר בעצירתו ככראו כמנא' אמנם
 היות לכל' כמנא' מין ומין מהותי יסולט בו זה דבר אין צריך ל'
 לפ' א' ויבדר קיים בחכמה האקית סכית מ' שהוא מכוון
 תכליתו ושנמותו בדבר אחר בהספד אותו האחר יספד הוא
 ויערר וא' ה' ס' בהספד החלק המייני אשר המיני' השפ' ה'
 ומיני' לעצמותו יספדו המינים השפ' ה' כ'
 והיו בלא היותו סקר ומיני' ה' התראה סבה הספד האדם
 על ד' מ' א' ה' הוא תכלית המינים שיספדו המינים כלם
 אפי' זה מני' י' וכפרט כאשר נראה הדעה מי' ס' מ' א'

קורב' ד' רכ' ו' ד' רכ' ו' ד' רכ' ו' ד' רכ' ו' ד' רכ' ו' ד' רכ' ו' ד' רכ' ו'
 האדם ורכ' מן האילנות והצמחים והדוממים בעלי הארס
 והמיומיתים א' א' טיהו בעבור האדם אחרי היותם מכבדים
 אותו וכלתי באותים אל היותו ואל מציאותו ונומה ס' חזק
 ז' הדעת ככרעין במצפה כראשית והשפעת סדור הנמצאו'
 מיתו ית' ואיך ייחזקו אליו יראה לכל סוג ומין מן ההיות
 תכלית מכוון ומסתפק בעצמותו לאותו הסוג או לאתו
 המין ע' שאמר לכל זחר ואחר אבל שלמות מציאותו וירא
 להים כי טוב ויהיה טוב ותכלית יתהפכו כפי האמת הכס'
 מי שהוא טוב לו תכלית מספיק בעצמו סמה כראיה סוג ו'
 הנמחים מכוון לעצמו ככראו כיום הג' ויאמר בהם כי טוב
 וסוג החיוני כ' ה' זכ' וכאמר בהם ג' כ' כי טוב וכן באדם
 כהוף ס' ה' ה' ח' כל אחר ואחר טוב בעצמו ומכוון לעצמו
 ולית' זלית מספיק כפי מציאותו אמנם האומרים סכל מיני'
 השפ' ה' מכוונים לתכלית המין האנושי וכי המין האנושי
 הוא תכליתם לז' כ' טענות א' כי כאשר יראה בדבר'
 חדרן מה ושלמות בהדרגה יעלה מעלה עד גבול ו'
 וס' יספד השלמות הנה אותו הגבול לאשר פ' יספד הוא
 תכלית ולכן כאשר נראה במציאות השפ' ה' החלק היותר
 חסר הוא היולי הרק מכל צורה ופחות ו' אחריו הד' יסודות
 אשר הם יותר שלמי המציאות ו' אחרים האידים והקטורים
 וא' זריהם המקורים והמתכות ו' אחרים הנמחים ואחרים
 החי ו' אחרים האדם וס' יעמד השלמות הנה א' כ' האדם
 הוא התכלית המכוון בלא המצאת כלם ותכלית כלם הוא
 להם א' זה והם נמצאים בעברו סכית שהצורות החסרו'
 כשלמות בעליונות והיה האדם או הצורה האנושית לא תמצא
 כפוס כמצא זולתי שיהצאו הצורות היותר פסלות כמצא
 הנז' כי הם כמות חסר אמצעי כקבול הצורה השלמה הדי'
 וזה כי לחסרון זה ולי' ומעלת הצורה האנושית היו כמעט
 ב' השבים לז' יתקבצו יסר בכוסא א' זולתי שימצ' א' ד' דבר
 אמצעי או אמצעי רכ' למען יהיה ההיולי הה' כמות מכוון
 לה עצם ע' הצורה האחרונה הקי' ולכן צורך סימצא
 בהיולי צורה יסודית וצומחת ומיוכנת מ' חסות ההיולי לקבול
 הצורה הקי' השלמה כי זולת' לא יקבלה כמו שאמרו ז' ל'
 חלוד סכא אדם על כל הכמה ומה ועוף ולא כקקרה דעתו
 עד סכא על חיה וירנה שהצורה האנושית היא באם
 כמצא' ההוא שהיולי אחרי שהיולי ההוא קבל צורת
 ההמיות והחות והעופות כלומר הצורות החסרות ולא
 הספיקו לז' להכין ההיולי אל קבול הצורה האנושית וזה
 אמרו ולא כקקרה דעתו אבל כאשר בא על חיה כקקרה
 דעתו כלומר כי באה הצורה החיונית אשר בה הכנה
 לקבל הצורה האנושית אשר קראוה פה חיה שהיא כפס מ'
 מדברת בלשון קנפס כי חיה תרבוט מוגדת ויהי' ההכנה
 המצאת בזה המורכב אשר בו ימלכס העצם הסכלי או ס'
 הככר לכל' ב' הדעות כמו שאבאר וזהו או' והי' אדם לנפס
 חיס כל' שהיה אדם כשקבל העצם הכחזי אותה הנפס
 חיה וכמעט עמה כדרך הצורות החסרות ע' השלמות
 ואמר פוס כן כמו שהאדם הוא עולם קיץ והצורות השפלות

סוף פרק

סוף פרק

אדם פרענות הצעה ורפיה לעלמות כן נכל לעולם הבדיל
 כלו צורת אדם נמיסים תזכורים הם הצעה והכפיה לזכות
 המין קיותר פלס ומה שיעיר לזה היות האדם במעשה
 בראשית נכבד אחרון בהיותו ומה שיהיה אחר
 בהיותו האקורס במציאות וכל מי שהוא כן קבדה א' עבד
 תכליתית וזה מה שאמר להם הקבדה כשהפנינו על כל
 מה שקורס להם כדק עשה קתד להם את כל ומה שאמר
 תמשילתו בעשה ידך וגם כשהביא הקבדה מבול על
 הארץ לשחת כל בשר הנה בלי ספק העובר עגרה
 הם היו בני האדם ויהיה אמרו קץ כל בשר ויהשחית כל
 בשר עד אמרו עריך כל בשר יכחו כלומר המין האינפני
 שהן הם המתפלגים כמו שהתחיל שומע תפלה עריך כל בשר
 יכחו וכן השחית כל בשר וכל המין האנושי השחית מנזר
 הכשרות והחומר שיתקבצו בהם שנתפשו בו אליו תפלה
 מרבה כאלו שומע תפלה של מהותית שומע התפלה ו
 כאשר אליו ועדין יביע הכשרות כלומר שלא יסתמשו כלל
 מומכו כי הם בעבורה אלהיותו הנכר אליו באו לא ירון רוחי
 באדם לעול בשם הוא כבד אל כי האל ית אחר רוחי והפכל
 אשר השפעתו באדם כי הוא מלפני יעטף אינו רוצה שיהיה
 ארון או ריין לעולם מה שמומשו לעולם אל המלק השכלי
 כי זה אי אפשר ואינו לא אפאל זה אחרי היותו נמנע בו ברום
 חלק בשמי ויהי ברום שישמכו פעם לזה ופעם לזה וזה חמרו
 בשם הוא בשר רל אחרי אשר להם גם כן חלק בפרי ולכן
 יתנו ימיו ואמתין להם עד עת הזקנה שזם ק"כ שנה ולא
 ידקדק בפרם ויבטו אכ היות הרוח השכלי הרוח ודין והעיר
 עליהם שהכפיה וחשתי השכל נגזר מלא נופל חכמי הכס היו
 בארץ והיא אותם הק"כ שנה ואח"כ וזה שכל השפלותם
 והטהרות היתה שובא כפי האליהו וסאנסים השכלי כולת
 והמנהיגים אל בנות האדם השפלים בערכם וזה בחזקה
 נביא הרע כחמא מפורסם וילרו להם כפי ויקראו על שמים
 ואלו יאמרו שהם הגבור וישו בהם מדת הגבורה ופס ותהלה
 אשר לזה הביא עליה הקבדה את שמתל אחרי היותם בחופץ
 הכשרות כד לא יקבלו רפואה ואלו לפי חטאם אשר חטאו
 המין האינפני לבדו הפסיד המכול כל היקוט ולא בשאר שום
 ב"ח ונמח נמצא בזה העולם השפל שזה ראייה שבהכרח ה
 האדם ראוי שיפסד הכל להו כל מה שזולת האדם בזה העולם
 השפל תכליתו בעבור האדם ולזה אמר כן זמא אשר היה
 חוטא חנופותו כד מעולה כאשר ראה אכלוסי ישראל בהר
 סיני ברוך שכרא כל אלה לפושטי וכבר כשאלה שאלה זו
 כדל כלומר למה כפשו הנמצאות זולת האדם בעון כנע
 האדם והפניו במשל הבן שנטע המלך לשעשוע בנו ואח"כ
 המית הבן בחטאו יתחייב או לעקור כל הנטיעות מהבן והוא
 מושל במרץ כמו שעור אבא' אמנם מי שאורה מלאן שהמלאכה
 והגלגלים הם יותר שלמים מן האדם כמו שהוא כראה אם
 המלאכים לפלימותם והיותם כפועל וכנחיים וכן הגלגלים
 לעולם גדלם וספיריותם וכנחיותם לא יאמר שהם ככראו
 לתכלית האדם שאם כן יהיה הכבד בעבור הנקלה והפלים
 בעבור השחר הפך הראוי אבל מי שחשב בגדולים נדיק
 המלאכה השרת ופיהם במעולה יותר שחוקה כפי מה שיראה

מופט האומר לבעבור היותו לנדיקו כהורה ורצון יעו
 בעבורו א נד קושמיות ויככ כנפו יצרכ ולא יהיה קה
 סוף זה למנאכים הנה יהיה כפי זה גמולט יותר ראוי ונכח
 נזה יקראו ויו גדולים ממלאכה השרת וגם יהיו הפנים
 כפי אלו בשמים מתים כנפתי כנפתי היסודות ויהי נכח
 בטבע בתנועת היסודות הנה לחלו גם השמים והפנים
 היה תכלית לשמידת המין האינפני כל זולת ויהיה זה המבול
 לאומר הן געברו לא יתמין וכו' ולהומר הן בקדושו לא
 יתמין וכו' אמנם שדמלאכים והגלגלים כמדונה יותר
 שלימה מהאדם הוא דבר בלתי זך ראייה וביאור ומה שיהיה
 אותה הוא לערוך השיגהו כחמו הפנימי והשכלי כפי מה
 שישיג לעור כהשגת הגוונים כי אכסו המלאכה הן הנה
 בטלים כדלית מחומר משיגים את יוצרם כפי הנכד
 והאפשרות ועיברים איתו עבודה פעולות אשר בה יקבו כו
 אליו הקרכת הדמות בבלתי מעק חומרי אבל בפשיקות
 מצאתם עד שפני אותם אינו בהיכבה כלל לא הרבה
 שכלית משיג ומושג כמו שביארו האחרוני על דעת הפילוסוף
 וכן יהיה בהם דמות הרבה המשיג ומשיג ויהיה נחשב
 נהותם המוקף והשגתם שלמותם האחרון כמו שהשגו
 בת הן סיני באמנם שהם ככלים שהרבה מאיפשרות
 בשמים ויהיו ככבתם אשר בזה עצמו מולכו רל גבול
 אחרו מאי דבת בלי גם סיני בקרם לוי אמר שמו של הקבדה
 מעורר בשמותם מיכאל גבריאל כוריאל וכו' אמר שכנה
 שנטע חופרם ההוק בלבם הנה הם חשב כבהם כדמות
 הרבה המשיג ומושג ולזה שם מורכב מהם הם ומשמותם
 והפני חשב שאין המהו בר זולת ההפנה הקבועה ממנו ית
 והוא שכל של שם המשיג אשר הוא מהות האלה כמו שיבאר
 בזה השער ויהי ללבם רל מהותם או בדבר אחר כי הם
 המהות האלהי חקוק ונגלה בט הנה אכ כן איך ומה יצויר
 זה האחרות והשפיות אשר נקם עם נכחותם וכעליותם
 סיהיו יותר הכרים מנמצא מה בשמי ומורכב כחיי וחבר זה
 דבר א"ח לניירו חלל לאמתו ולא יהיה אכ תכל תב נחמד
 לתכלית נמצא מה אחר בשמי ומורכב הוה ככד ומכס'
 אהרי היותם נמצאים בכלימותם המציאות המשובח כמו ש
 שיתבאר בשער הב' וגם שהם נותנין הצורות נחמדיה כפי
 דעת ב"ם או שהם נורה אכוסית אחרונה כמו שרמתי למעל'
 ואבארהו אח"כ וראה והפלא איך חכמי האמת ע"ה חקרו
 על זה באמנם כד מלאכים אינתי נבראו ר חכ נא המ'
 ב"ד כתי' יהי רקיע בתוך המים וכתי' המקרה במים עלינו
 וכו' עשה מלאכיו רוחו ר שמועון אונ' כה' ככראו דכתי' ביה
 ועוף יעופף וכו' וכת' ו' צף אליו אחד מן הפרפים הנה אלו
 ב' חמים נחלקו אם יבאו הנורות מהשכלי הנפרדים הן
 אינסיית הן זולתם ב' חכיהא חשב שכל הצורות נשכעות
 מהכבד כדרך הכרי ב"ם שבב' נבראו אל שבאשר יבאו
 הנכראי אשר בב' זולת זה מהימים יהיו אלו הפלים מנצא'
 כי הנכדר לא יוציא ומי שימצא ויפיש הכרח שיהיה נמצ'
 קודם וד' שמועון חשב שאינם משפיעים צורות אחרות
 זולתי הנורם האכוסית ולו א' כה' ככראו קודם בדיאת האדם
 כי לא יפיע הנכדל כ' א' הנור האינפני לנדה הנכראי ב' כ

גם הגלגל אשר מציאותם בהשגה ובחכמה אשר בעבורה
 יתנועעו כפי הרצון האלהי בסלימות ותמידות קיים אך
 אפס ט' צויר היותם במהותם ומציאותם ובהמשך תכליתם
 אל כמציא אשר חסר ומורכב אמנם אין יתבאר היותם
 בעלי שכל ומשגים עם היותם שחכמה השתדלו בזה שטענה
 היותם חזקה היא ואף כל דבר שיתנועע אם שיתנועע
 לכקשת מקום והוא יהיה תכלית התנועה ההיא ואם שיתנועע
 כי אם לתכלית התנועה שהיא לכד ולא להשתנות בקשת
 מקום או דבר אחר מושג התנועה ההיא ומי שיתקבל
 בתנועתו לכקשת דבר וזה יז מהתנועה אכמקום ואם זולת
 זה הנה באשר ישיג הדבר ההוא ינוח בהכרח ויסקוט אחרי
 אשר כבר השיג הדבר שהרצה אלנו אמנם הדבר אשר לא
 ינוח ויסקוט אכל יתנועע בתשיפות והתמדה ובהכפלה
 התנועות על כושר אחר שצור גומש שממנו יתנועע אחרי
 היותו מה שממנו ומה שאליו התנועות השוככות גבול אחר
 ומקום תלתי מתחלק הנה אי אפשר שחומר היות תנועתו
 לכקשת דבר אחר מתחלק ומושג מהתנועה כי אחר שלא
 ישיגהו בתנועה א' שלימה או ב' יותר מ' לא ישיגהו לעולם
 אלא שתהיה תנועתו יותר ובטל מה שלא צויר בהשמים ב'
 האלהיים הנה אם כן אין תכלית התנועה השמימית אלא
 התנועה לכה אמנם המתנועע הטבעי כשיתנועע לכקשת
 המקום או דבר מה הנה לו הרמות בהכרח אל אותו הדבר
 והמקוט או שלימה מה שישיג במציאותו והשגתו הדבר ההוא
 אמנם התנועה הנה היא אין מציאותה שלם וכמציא בשלימות
 בטבע ב' אם במציאות הזמן השכל יתן לה שלימות המצי
 הזררי בהשפעה אשר היא נזירת וחזן לשכל לא כמציא ממנה
 אלא המתנועע על חלקי הגדול אשר הוא המדה אם כן
 כל מי שיתנועע לתכלית התנועה לכה הכרח שיתנועע
 לתכלית דבר שמימנו בשכל ומי שיתנועע לדבר שמימנו
 בשכל הכרח שישיג אותו כי לא יתנועע ולא ירשם הבנתו
 מושג מהדבר אשר מציאותו בהשגה להיותם סוגים כדלים
 אשר מזה יתחייב שהגלגל אשר תנועתו לתכלית התנועה
 לכד שישיג התנועה ויהיה בעל שכל אשר לזה הוא גשם חי
 ב' ה' יקרא חי ליותו חסרה שבהשגתו והיא ההרגשות
 מכל סכן שיקרא חי שמשג' בשכל אשר מזה יתבאר באמתו
 היות הגלגלים חיים והוא שאמר רוד ע' השמים שמים
 ל' והארץ וגו' כי השמים הן המה גשמים אלהיי חיים והארץ
 היא מארמה יושבת דומתה כמו שאמר החכם ממקום הארץ
 אשר היא גשם מת כוליד שהשמים אשר הם בתכלית המרחק
 ממנה ישיג גשמי כי התרחקו במקום יורה על התרחקו
 באשכ וממות וכל סכן שיתקרבם אל המציאו האלהי כח
 ואם כן אין איפשר שיחשב היות אלו הגשמים הנזירים ו
 תכליתם האחרון כמשך לעבודת דבר מהאחד יותר שכל
 מהם יותר חסר ופחות ומה כעבר מאמר המסודר על אלו
 הדברים אמר י' ארוכנו מה אדיר שמך וכו' ירצה כי
 מציאותו הוא כראש ידוע בכל המציאות וזה ראוי כי
 הנמצא היותר חזק המציאות הוא יותר ידוע והש' הוא
 יותר חזק המציאות למה שהוא סבת הנמצאים כלם ומי
 שזא סבה לדבר מה הוא יותר ראוי באותו הדבר כמו שכתב'

בראשון ממ' ט' אשר לזה המציאות היותר חזק הוא ל' ית' ולכן
 היה ראוי שיהיה יותר ידוע כי מי שהוא יותר חזק הוא יותר
 ידוע ואמנם יכלוהו לחזק כמו שלחזק הראות השמש
 לא יוכלו העינים החלושות להשיג אלו ולזה השכל אשר הוא
 ראוי שישיג הדברים אשר הם שכל בפועל מטבעו וראשונה
 לא ישיג אותם אחרי עיון לחושנותו וחזק הראות הדברים
 השכליים אשר לזה אמר המשורר אמרו לאלהים מה נראו
 מעשך כבוד עוזך יכחשך לך אויבך יר' כי פעולותיו הם
 כגלו וכדעות שלא יוכל שום אדם להכחישם ולפי דוב עוזו
 וחזק מציאותו יהיה סבה שאויבים היסבי' במעלה חסרת
 רחוקה ממצ' יאותו יכחיפנהו וז' ועתה לא ראו אור כהיר
 הוא בשחקים וכו' כלומר שהסבה שלא ראו אור השכל הוא
 שהוא כהיר הרבה מאד ולבהירותו ואורו לא יוכלו להשיג
 זו ש' ד' ע' ה' אדיר שמך בכל הארץ כלומר שהוא חזק
 ההראות בכל העולם לפי הראות ההוד והשפעה בשמים ה'
 המתנועעים אשר מתנועעת יראה כח המניע ואמרנו מפי
 עוללים ויונקים יסדת עוזם המלאכים אשר הם עוללים
 ויונקים כלו פעולות ועוללים כי ע' ליום ירבו פעולים ויונקת'
 ירבה כי עוללים שהם יונקים ומקבלין מהעולם העליון ע' ד'
 אמרו כי אל רעות י' ולו כתכנו עלילות סיר באומ' אל
 תדבו תדברו גבוהה גבוהה כי הדעת האומר היות עלות
 ועוללים אין תכלית למשג'ם הוא סקר ושהעולל תהיה לו עלה
 לה אחרת לתכלית כל' זה כלו סקר כי אז לא יהיה לו אפשרו'
 להשיג עלה א' קדומה קיימו ולא חנה אל תרבו תדברו כל'
 אל יאריבו לשונכם להשיג גבוהה גבוהה עלול לו עלה ועלה לש
 עלה אחרת עד לתכלית תכלית אבל יצא עתק ועתיק יומין
 קיים ובנחי מפיכם והוא אל המלאכים הנקראים סכלים ו
 זרעות וגם לא כתקנו ויאותו ויתחשו הגלגלים אשר הם
 עוללים ופעוליים מהם רל מהמלאכים או י' כי ים הבדל בין
 כת ב' ס' וכת ב' בהשפעה הרבנו מן הא' כת ב' ס' יחשוב
 שהריבוי ישפע מן הש' באמצעיים מן העלם הא' עלול אחד
 ומן העלול ההוא הראשון ב' ומן השני ג' וכן על העלול
 האחרון וכן יתהוה הריבוי וכד' יסבור כי כל הדברים יושפעו
 ממונו י' בראשונה אחרי אשר השפעתם הוא התקיימם בו
 ית' ע' ד' התקיים השופיל במושכל וכי אינו כמנע סדרים
 רבים יתקיימו בדבר א' פשוט שישיגוהו בצדד' מתחלפים
 ואם הוא אינו מתקרב וכי אין ריבוי בעצמותו י' אבל הוא
 רבוי כפי המקבלים והוא סוד נעשה אדם כי תתרבה הסבה
 הא' לא בעצמה אבל כפי אשר יקבלה מקבלי' רבים ומתחלפי'
 בחלוק' הניורים וזו ג' סבה נדרת וכל הדומים לזה והוא
 סוד עד שלא כברא העולם הים הקב' אחד ושמו אחד שלא
 התרבה בכושאיש מתחלפי' וכדלים ואלו הדעות רבו דעת
 בר' איפשר שיפרם מאמר חנה באו' אל תרבו תדברו גבוהה
 גבוהה רל לא תאמרו שהדברים נשפעו ע' ד' עלה ועלול מאמר
 י' יצא עתק מפיכם כל' יצא זה הדעת העב ושגם מפיכם
 ולא תאמינו בו כי הוא י' דעת כל' אלה שידעוהו כמציא'
 רבות וזם יתחלפו הפעולות וז' כי אל רעות י' כל' אלוש
 שידעוהו רבים ולו כתכנו עלילות כי בזה האופן כל' בריבו
 היריעות אשר ידעוהו כתכנו הפעולות ויתחלפו או י' באו'
 אל תרבו תדברו גבוהה גבוהה

וצדק וכל רוח אל רעת הרב זל וראי פי ה' ילוי יתואר
 בשלילות ובי לא יתואר בשום נד בתואריו היוכיים למע ט
 מהתואר והמתואר שבתחלתו ויתחייב אז ריבוי לו ית'
 אבל התואריו הם על ירך השלילות פי באמרנו בו גברי
 רצנה בלתי לזאת ובאמרנו חכם רצנה בלתי סבל וכן כלם
 גם שכיית איפשר שיתוארו לו תואריו הפועלות פי באמרנו
 לו ית' רחום וחנון וצדיק הם תואריו הפועלות וזה תוארו
 אין קדום כיו כי אין בלתך לל כי האלות ית' הוא נבדל
 ומרומם מתוארם וזה תוארו אין קדום וכו' יראה בו נבדל
 וכן הסכה לפי שהתואר והמתואר ראויה שיהיו ב' דברים
 וכו' ית' אי אפשר שיהיו וזה אמרו כי אין בלתך כי התואר
 אי אפשר שיהיה זולת המתואר והשלים ואין נוד באלהינו
 כי אם לפעמים כהאר אליו תואריו מה הם תואריו הפועלות
 אשר הוא ית' התחלה פועלת לסם וזהו אין נוד כמו שהתואר
 בפיהנו נוד ולמען שתואריו הפועלות יואמרנו על ב' כמים
 הוא' הטיגו ית' לברואיו אשר לזה בקרא רואה פומע והדומה
 לזה וסב' פועל הפועלות אשר לזה בקרא רחום וחנון
 והדומה לזה היו התואריו על שלשה דרכים אם שולליים ואם
 תואריו הפועלות ואם תואריו הפועלות עם סכנס סכנס אל
 עצמותו כמו שאבאר לפנים אמר אל הראשון אל תרבו
 תרבויו כלומר אל שתארו לראשון ית' על נד החיוב במתא'
 קבלתו כי האלהים בשמים ואתה על הארץ על כן יהיו דבריך
 מעניים כלומר כי אחר שהשמים בשמים ואתה על הארץ ו
 ומתארות הם תכלית ההכללה על כן ראוי שיהיו הדברים
 אשר תדברו ממנו מעשים ושוללות וזה אמרו גב' גבוה
 כי החיוב ידמה תשומת דבר על הבר והשלילה תדמה השרת
 דבר מדיכר כלומר אל תרבו תרבויו חזק בתואריו אבל ית'
 גמישם תואריו השלילה כלומר העתקת ד' מדיכר וזהו ית'
 עתק מדיכר עוד שכיית תתאר והוא כאלום מטיג וזהו
 כי אל דעות יא ועוד ג' בפועל הפועלות הכפועלות ממנו
 בזה המציאות וזהו נלו כתבנו עלילות אב' אמרו מפי עוללים
 וינכדים יראה בו התאכזים אשר הם עלות ועוללים ואמר
 כי ומהם תבא תורה והתחנה בזה המציאות והוא עזו וכו'
 אמנו ית' לפי טקס מעשים הגלגלים בכחם וחסו ישרת עזו
 וכתן הס' זה בזה למען נודריך כי הצוריים אם לא יוכלו
 להכין מהותו ומציאותו ית' לסבת חוזק מציאותו כמו
 שאמרתי יהיו המלאכים גבולים אמנו ית' להכינו ולהטיגו כי
 מן העלול פושב העלות ואומר להשכיית אויב הוא מלאך
 המות ישר הרע אשר הוא אויב ומטיג ממטיג החומר אשר
 יומע לפל ארם מ' הקטיג השכה הראשונה וכלום הגבולים
 אמנו ית' יהיה לשכל האיכוסי קלות ואיפשרות להפיגו ית'
 אשר כך העתיק עיכונו לגופי שמיים אשר הם גופים כובאים
 ואמר כי אראה שמיך וגו' וזכרם מעשה אבבעותיך כי
 הם עפורה פפי דבת חכמי הקבלה ואמנם אמ' ירח וזככבו
 ולא זכר השמש לפי שכוונתי היתה הכס העלול מן העלות
 ושמש הוא עלת הכוכבים שאזורים באור אשר להם כי כלם
 יקחו פא' ר' ממנו וסוף להם באור העלה פמו פסור ידוע
 בת' חמת ה' נכונה וכו' חמת הטבע ולמען קש' ל זה אבאר

תוארו דרם לש כן פזי רמי בתיב ויפם אלהים את שכי
 המאורות ק' דולים ובתיב את המאור הגדול למחלק היום
 ואת המאור הקטן וגו' הלכה הלכה וקטרה פל ית' חסד
 עאמרה רבשג' א' אפשר לשמי מלכים לקשתמים בפלר אחת
 אמ' לה לבי ומיעטי את עצמך אמרה רבשג' בשביל סלמתי
 לפסוך דבר הגון אמעט את עצמי אמר לה לבי ומיעטי היום
 וכלילה אמרה לו רבשג' קמאי רבותיה דשרגא בטיהרא
 תאי מהניא אמר לה כך ימנו מועדי זימים א' לרמס נמי לא
 פביא דמנ' ביה מועדים ופס' אמר לה זיל ליקרו דיקי על
 פמך יעקב הקטן דכתיב מי יקום יעקב כי קטון הוא דוד
 הקטן סמואל הקטן אף על פי כן לא היה מיתבא דעתא אמר
 הקבה' הכ' אי כפרה עלי על פומעטתי את הירח היינו ר' אמר
 ד'ט' כ' מ'פטי מה פשתה פעיר פל רח סכאמר בו חמת לא
 אור הקבה' יהיה פעיר זה כפרה עלי שמשעתי את הירח
 הכה זה החכם בחקירתו על טבע הגרם הסמימי אשר ר' זה
 אותו יסוד התישי מתהלף ליסודות הרשעי בפלימות ומעלה
 זכרם כשאין ביאור ההוא הה' הספר כלל אבל הוא קיים
 בלתי כפסד זה אם שיהיה מורכב כדעת בן סינא יהיה חמת'
 ההוא מסליש פתקמו בצורה ההיא אשר לו ולכן לא יפתוק
 אחרת מקבל ל' לחומרי הו ברים שהיוכ הנפסדים כי לחסרון
 הצורות הם לא יהיה הקיולי פלחם נעזר מתקוקה אחרת
 לקבל סלימות אחר ונורה חוקר סלימה ואם שיהיה כפי
 דעת בן ראוי החושב שהשמים גם פשוטות מורכב מהחומר
 נורה אבל בשם פעליי בזולת הרבכה חבל סכן שלא יפסד בו
 הספר היה כפלה בעיניו איך ומה ימצא ב' רח אור מקבל
 תושפת וחסרון דומה להנה והפסד ופאל על זה וחקר על
 הסכה והיא פאלה סכבר פאלו עליה במקום אחר זול' פל
 סאלות אחרות הוא אמרם פתקסמה ממה במעשה המבור'
 דכתיב זה המעשה המבור' וגם שהאלה דמות מוטבע מחצי'
 השקל דכתיב זה ימנו וגו' שהאלהו השרצים דכתיב זה לכס
 הטוא' גם שהאלהו לבנה והדומה דכתיב השד' הזה לכס
 דאם הרשים אשר הם סאלות יאלום כל כצנ פל וחקירה ה'
 היא כי המבור' הוא רמו לו כופה לפת המתכועעים שני ת'
 תכועות הפכיות תכועה א' ממזרח למערב עם התכועות
 היוניות השוללות ותכועה פכית בעצמותם ממערב למזרח
 ופתיקת רנוניות פי אין דבר הכרח ואונם פגומי השמימיים
 אשר לשפיהן רמו כפספר תכועות השמים המסודר ואח' והוא
 בחתן יוצא מחופתו וגו' ופי' כמו שאבאר לפנים אצל פ'
 כל המזמור אשר לו התכועות שתיקת רנוניות בשמים כי אין
 סוס דבר הכרח ואונם כמו שפסדו אנשים אשר לוק רמו
 באורו ישים כגבור לרון אורח כמו שאבאר וזכר הורו זל'
 בברכה אשר דברו בלבב' באמרם שמים וסמחי' לעשות רצון
 קנייהם כי תכופותיהם סלן ברצון ומבלתי הכרח ואונם ומהם
 התקפה איך אפשר שימצאו שני תכועות הפכיות ברצון ל'
 ליותכועב' א' סוף קפה הצור זכר תמה על זה בטלמיוס
 כהפסד הכילל מנ' סטי והשיב כי בגמ' האלהים השלמים אין
 זה פלא כמו שיהיה כגמ' הקונים וכספדים גם כ'

גם כפי למה שהתעורר דבר מלאכותי ההכתיי ואין לדברים
 אשר בהשקפה עיניו מובטל הוצרך שמשגיח ית' להראות ל'
 לאסוף דמות המושג גם במציאות למושג שלא כללם בהכרח
 כולל כמו שצפוי בדברים כמו שאמר כל אשר לו ספירה
 וקצתם וכענין חיים כל הולך על ארבע וכל מעלם גרה וכל
 מפרים פרסה אשר הם הכרלים כוללי' בהם יכרו הטמא'
 והטהורים וכשרים לא חכיא כך הכולל גולל היצירה ההשגה'
 האלהית להראותם באידיהם ופרטיהם למשם רכיבו וגם
 סלמה סטענין הגרם השמימי לא היה ראוי שימצאו דברים
 הנושג והפחדים והיה מדומם אור הלבנה דבר רומם להיות
 ושפסד הראשו הפ' איך הדבר בזה וזו שאמר פקראטן
 הקכה לכה בחדושה ומה כפצחו תמה דם אחר זה אל'
 שהיא ראש כ' פקוקים שראו כמותרם היא אומרו טני
 שאוריות הגרולים וה' אומרו את המאור הקטן ואופן
 שנימא שהלכה אמרם לפני הקכה ורכבו שהשגתו ענין
 הלבנה זה החם שאל איך ולמה לא עשה הקכה ללכה אור
 מעצמה וכי איך ומה מאור הא' שהוא השמש ישתמשו ב'
 מלכים הם השמים והירח וכי אין זה כמות להכיר האלהי או
 אחרי אשר מטבע הגרם השמימי היותו מקביל לפססד או
 כי כל מה שסיו ככראים המעשה כראשית ככרלו בעלמותם
 הכרח שהלכה אצל הכריאה היתה מלאה כמו שהיה אצל
 הכיבוד ואז אמר שזאת האורה אשר לה מהשמש אישם כהקח
 שתשאר בה מתמדת ויהיה אז אישפסד כקרא כתיאורא והשיב
 הפ' ופ' ואו השיב הפ' והוליד זאת השנוכה זה החכם
 בחקירתו לפי וימעיניו את עצמך כלומר שהשנוכה המאורה
 אשר לה יכב שתייה אורה הולכת ומתמעטת פאם לא
 תהיה מאירה כל כך חכל אז מתוכה בתנועת הירח הנה אז
 לא תכרש אור' אומה זה אמרו לבי ומישיאש עצמך כלל
 בעביל השנוכה אשר לך הירח שתמעט את עצמך וזו
 ראש בחקירתו שזאת השנוכה היא דרוג על המערכה כי
 סקנטיה הפ' בחקירתו שומרת והיא איך ומה ימצא כפי
 היותר האלהי בדברים השמימיים הכנתיים דבר כפסד או
 למה תלך תנועה מהירה שיהיה טוב שתלך באיחור כגד
 המושג או כי לזה היה ראוי יותר שתהיה ללכה אור כ'
 בעצמה ואשפ' שתלך בתנועתה לא פחסד דבר אז אמרת
 ליש לכה כשכיל דבר הגון שאמרתני אלק ואמעט את עצמי
 כלו כי האלה הגדלה והתעוררה כלתי השפעת אז חסב
 הזכס פאם אולי ימצא ללכה מה שפלים החסרון בשלימות
 ימצאו ללכה יספיקו לתלש זה החסרון ואמר לבי מפלי ביום
 וכלילה כי זם שלימות ללכה מצד תנועתו המפירה ואולי פ'
 השלימות יספיק למלאה חסרון הפסד האורה וראה כי זה
 השלימות הזה הוא קטן בערך אל הפסד הזה הגדול ואמר'
 מ' ריבוקים דרבה בהפירה גדול ומה יועיל זה כי אכונה
 אם כפי צילה הקטנה הדולקת ביום טבור ואמר שלא תראיה
 אורה עוד פאם לה שלימו' אחר מצד מסירות זאת ה' ב'
 והפסד זאת הארס והוא כי כסבת זם יתחדשו החדשים
 ויכאז מנין הימים והאמים ואמר גם פן כי זה כלתי מוספיק
 כי גם לחמה שלא תפסד אור כלל ימצא זה התועלת וזהו

כי גם ימנו תקופות ומינים אז הפליט השנוכה ואלו צדיקים
 יקראו על סוף כלומ' כי בזולת זה הידור הנפלא לא יתקיימו
 השויות וההמשכות ולא יולדו סנדיקי' ולא ימצאו והיה העדר
 הצדיקים חסרון גדול במציאות וכחידוש זאת האורה והירוב
 זאת התנועה אשר ללכה יתחדשו ויולדו בזה פמציאות פ'
 הצדיקי' אשר הם סולם דרכם יעבור הספעה פאלהית בזה
 המציאות כמו שאמר ואחר כך שאעפ' לא כתיאבה'
 דעתה זם כי היות הגרם השמימי המושג יקבל הפסד
 במקרה ומקריי בעבור איש זם המציאות הספד אחר הם
 חסרים בערכו הנה זה חולק על היושר האלהי וכפרכ שויות
 מציאות הצדיקים ומאמר האיכפרי וזה הפסד אשר באור
 הירח כנה הכרחי מתמיד המציאות לזה אחר הכיאו עלי
 כפרה וכו' כלומר למען יהיה הפסד הזה אשר הכתי כ'
 עולמי להכניע הגרם השמימי בעבור הדברים הפפלים ו
 ולהפסיד אורו ופלימותו בעבור דבר יותר חסר פוטו אלה
 כקפובה גמורה ותביאו קרבן כפרה ובהיו מביטרים ככל
 חדם ויהיה אז סדורי ישר ובעלה שתינו כלכס צדיקים ו
 ושלמים כמחיצת המלאכים והצדיקים כנתיים שאפי' במיתק
 קרויין חיים ויהיה הפסד זה טוב ונאות בהכניעי מקרה
 האורה הנמצאת בירח אשפ' שפא אנגס לקיום מציאות
 הצדיקים אשר בכריאש כפרה הוא מציאות יותר מעולה
 מציאות הגרם השמימי לו לפחות יותר מעולה מציאות
 הא' שהוא מקרה בגוף הירח ויהיה אמרו הכיאו עלי הכיאו
 למען כבודי ומעלתי אל שלא יהיה חסר מציאות ספד
 הגדול ספדתי הקרבן הנכבד ופניו אז בקרבן כנז קרובים
 אלי' הנה הפסד מזה היות המלאכים והגרמים השמימיים
 בעובלה גדולה ואיך לא יצויר שיהיה תכלית מציאותם כ'
 בעבור העולם הספד לפלם תכלית ושלמות מעולם מסכים
 עם מעלתם וזו הכרחה כמאמר דוד פ' כי אראם מיוך
 מפעה אכענותיך וגו' מה ארש וגו' כלומר כי אין חלדם
 בערך הגלגלים והפמיים שחפס לבלום ואומר ותחברתו מעט
 מילי' ללכס אכרפתו ואשר לאמינהו חני בואש שהאלס
 יתאמת ממה שאומר מסכים עם דעת הרב זל וכפרק י'
 מחלק' וי' כי העולם כלו וחלקיו יש לשם תכלית ושלמות
 כל דבר ודכ' חלק חלק כפ' מציאותו ומדרגתו וסתכלי ההוא
 לכל ממצא וממצא הוא להדמות אל השלימות שאחרון והגמול
 הראשון ית' כי כל הדברים כפי הפועל אשר להם יסתקפו
 לזה במדרגות מתחלפות וזה אמר החוקר ב' ח' ממש שאמר
 כי כל הנמצאות הן בלתי בעלי כפס יתקדו להדמות אל
 הכיור הנימום המושג המתפשט במציאות וכלה כי אחר
 שוא הפ' וביאורו פי סק' הוא פועל מוחלט מעצמו והוא
 שלת העלות ומקור מציאות אשר לזה הוא האמת היחודי
 כי כל דבר הוא פניכו באמת בעיני המציאות וזה אמר
 הוא אמת בשלוח וכל מה שזולתו כמו טיקה המציאות ית'
 ממנו כן יהיה אמת כפי מה שיקבל ממנו ית' ולזה אמר
 וי' אלהים אמת הוא לבדו אמת כי הוא המציאות המוחלט
 והמבואה האחרת הכשפעות ממנו הנה מציאותם כפי מה
 שיקבלוה ממנו ית' אמתם הקרובה אשר יקרבו אליו הוא

אלה קורבת הקדמות לא קורבת מקום כי אין לוי ית' מקום
 אלה יקראו אליו כי אם בתוארים ולמה שהיה הוא ית' הבעל
 הנאמר אשר לא יתעבר עמו כח כלל והוא פועל מעצמו היה
 שהתקרב אליו כהיות כל דבר בפועל כפי החיפוש באישו
 וכמינו הכה כל דבר אשר הוא בכח הכה הוא בעדר משלמות
 באותו הכח והוא שזמרה חכה כי לא בכח יגבר אים שכל
 כי מנר כח לא יקיה שלימות לשום כמנא וזה למה שהיה
 הכח משיג ממשיגי החומר המקביל למציאו חלשי והקבלת
 מאליו ית' חונם הוא בזה הגד הנזכר וכמו שאבאר לעמים
 זכבר אול' בסוכה כהן החליל דרש לעזריה ואיתו יר' כל
 שבע שמות ית' הרע הקבה קראו רע דכתיב כי יצר לב
 האדם רע משה קראו ער' דכתיב ומלת את ערלת לבבם
 דוד קראו טמא דכתיב לבטור כרא' ית' אלהים מדקאמר
 טמור מכלל שאינו טמא טלמה קראו טמא דכתיב אם רעב
 שוכא' וכו' ישעיה קראו ממשול דכתיב הרימו משול מדרך
 עמי יחוקאל קראו חבן דכתיב והשידותי את גב האבן
 יואל קראו נשיני דכתיב ואת הנפוכי ארחיק מעליכם הכה
 לחומר כמכאן שבע תוארים כלם הפך המציאות האלהי
 שהעדר דבר בזה החומר והמציאות קמוחלט הוא לאל ית'
 לזה קראו רע כי הרע מורה על העדר בלשוננו בהרבה
 מהגוראותיו ב' שהחומר במה שהוא כן צדום מצוה והא
 ית' הוא נותק הצורות וקיומם ולום קקר פרל אטום ומכוסה
 כי אין לו פועל וצורה כרא' מציאותו ג' כי מונעו
 הלבנוכים והעמשים והאל ית' הוא קדוש רופא כל בשר לזה
 בקרא החומר טמא ד' שהוא משתוקק לשלם אל המיתה
 להפסד ושהח' הצורה אשר לו הוא ית' נא' הח' כמות
 שמת כי אם כעוב' ולזה בקרא זה החומר שוכא' כי הוא טמא
 קחיים כי מונעו הסכלו הקיכוי אשר הוא קבת העדר ההפגה
 האמיתית והש' ממנו האמית והוא חזון לאדם דעת והש' י'
 יתן הכמה ולזה קראו זה החומר מכסול ו' כי ממנו הפכלות
 השערי ועורון הסכל והש' עמו מקור חיים באורו כרא' ית'
 אור הסכל והאמת ולזה בקרא זה החומר אבן מת' ודומם
 ז' כי ממנו השקיות לכבודות והעופר הכאים מצפון כי
 מצפון זה יאתה וכאמרו הרזים להעמיד יצפון והוא ית'
 אל זה יביט אל עמי ונכה רוח וחדד ולזה בקרא זה החומר
 צפוכי כי כל תאוקתיו אל נד הצפון הכה אט כן שהמשך
 אל זה הכה הוא ההכדן ומציאותו ית' והשתקרב אל המצי
 אהר החומרי ומי סרצה להתקרב לו ית' הכרה שיתרחק
 מזה הכח ויפשיט אותו בהתקרבו לו כי כהיו הדבר בעל
 יקיה קרוב לו ית' וכמו שאמר במלכים שסס גבורי כח
 עוטי דברו שר' היומם גבורים על הכה כי הם יותר
 חזקים ממנו אשר לזה מציאותם בפועל לא יתחלפו בזה
 למציאות הנמצא הא' ית' כי אם בהיותם מציאותם הפעילי
 בקלה במציאותו ית' בדרך העלולים בעלתם חונם הגלגלי
 להט נד כחיו אחר והוא היות לחלקיהם כחיו מנבי כי החלק
 המירחי לו כח להיות במקום המערכי והחלק המערכי לו
 כח להיות במקום המזרחי וכן כל החלקים חונם זה העולם
 שססל יסוים בחלקו כמות ומחלפי על כל התנועו ועל כל

המציאות הפעילי אשר זה המציאו בעלי הקבלה המחוק'
 ה' המפורש על אלו הכחות כפי הנראה חלגי אשר הוא
 דיוט יקר ובעלה ארמונו חלגי בקצרה כבר הורנו הרב
 ז' כי הפסד לפעונים יורה בלשוננו ויאמר על מהות וחסו
 הרצון כפי דעתו ול' בפסוק האומר ואמר לי מה עמו כרזת
 בו מהות לא הפסד וכמו שהוכיח טאס היו יודעים ישר אל
 זה הפסד לא יקיה רחיה להם בזכרונם הפסד הוא פהוא ית'
 שלחו וא' יבנהו לא תהיה הודעה בעש המוסכל חלגם
 שהוא ית' טלחו ולזה חייב הוא ול' שאין הרצון בזה הפסד הפסד
 הנקרא אבל מהות מופת: לכאז מציאותו עם היות רזל
 בלמדנו לקחו פסד כפשוטו ולמה מקיבל חלגם שהמות
 יתחלפו כפי תוארי הפעולות לו ית' ש' ממש דבינו ואמר
 אים ית' חלו על הפסד הנקרא כו זה האלהי ית' מה אענה ומה
 אומר והוא ית' הפיכ' אהיה אשר אהיה כלו כפי מה שאעשה
 ואפעל אשר בקרא כי כפאכי עושא רחמי אכי כקר' רחמי וכן
 אומר משה שוני אתה מכקש לפי מעשי אכי בקרא' ואחר
 כך ואמר לו שמונו א' ב' וצונו א' אלהי אבותיכם וכו' ולזה
 הפלים ואמר זה שמי לעונם כנגד הפסד הנקרא א' וזה זכרי
 לדור דור כנגד הפמות המפתחים ככל דור ודור כפי ה'
 הפעולות המתחשות עם היות אכי פירמתי בו הוכה
 פירושם מבל' אמר משה י' בינו לם' י' ה' ומה חלק' להוטא
 זאת שאומ' מגלו' ואין צד' לא חסדה ולא תרה ולא חמונה
 שבוותה יבאלו רעמו עמסם כס' ונכלאת' וזה כי הם
 פ' ג' כמים לא יאזון בט' וזה שאמר ואמר לי מה עמו
 בלומר שאפילו הפסד של נראה העונם היס' יודעים כל סבן
 סייה לם אמונה מה אשר בגלג' יעשה עמם כמים ט'
 נכלאת' וזה יאמר הכה אככי ב' אל ככי ישראל וכו'
 וראם מי המה כסכבה ובהפגה ולא מה חומרי ומה אענה כי
 ל' איהי ירא' ש נשום טוב ועכאז ית' אהיה אשר אהיה בלומר
 חכי הוא קיים כנחי על דברתי לא אפנה ולא י' ש' כס מציאותי
 אל מ' שכתבה שמי ומנהתי ואכי אל האבות הקדושים וזכרתי
 שמי וזה ידעו אותי כמו ש' אמ' לאברה' חכי י' השר סוג' אהיך
 וכי וסבה זה הפסד משורס ומקובל אכלס ואכי אשר הוא הנקר
 ההוא בכלתי סיכוי וז' אהיה אשר אהיה כי אכי אכי הוא
 וחומר להם אלהי אבותיכם אלהי אברה' וכו' כי זה צמי וכו'
 וזה זכרי לדור דור בכלתי סיכוי ואס' כן זה הפסד אכר בו
 אכי בקרא' לא יסכלהו אבל מצד שאמונה אשר אתה א' מר
 תעשה אותות לפי הם ואז יאמינו וכמו שהור' בסיפור ההוא
 ו' ואחרי שזה כן הכה צריך לדעפ' כי הדבר הכחיי הוא אטום
 ומכוסס כמו שפירשתי ולזה הסיוול הרחטון הוא קפה הכי'
 כמו סכא דכרכי החכמים א'כ' הדבר אשר הוא פועל גמור
 הוא היותר ידוע ונלהה שאפשר ולפי שהיה הוא ית' הפועל
 היותר גמור היה היותר נבנה שאפשר והיותר ידוע מצד
 ואס' לחזרון המקבלים לא יפשיקו להשיבו לחזון הראות ככו
 למעלה לזה אכי חושב שיקרא שמו אשר הוא מורה על הפועל
 הגמור פס המשו' כול' הסכלה והידוע מצד עצמו אשר הוא
 פועל גמור וכבר ביאר הדכ' ז' כטענ' חוקה היות הפסד המכו'
 הזה פס כן ד' אותיות באותו המאמר האומ' במקדסם בכמבו
 במדינה בככניו והתחלת

פתחלת המאמר על כי תברכו את בני ישראל כה כנס
 המצרים עם ארבע חותם כמנוי הוא פס בן ד' אותיות
 אש כן הוא מכ ארבעה היום זה עם המפורסם בן ד' בלי ספק
 פתחלתו והמנועו הכה הוא הדבק בו ית פי ישיג הטעם
 הנורא אשר ה' מהותו ואלו זה המשיג והיודע יעשה פלימות
 בלי ספק כדרך הדבק בו ית בקפ תו וכמו פיתחא במקומו
 נלוח לא יכחש ויזמר האומר כי הוצרכה הסם המפורסם
 יבשה פלימות וישתכו חלקי סמכות ויש און זה כפוצה
 לכד חלש טרדיעו ויזירסו בצור יריעה כי אז יתדבק עם
 סמכות א' וכפי חזק ההתדבקות וזכות ההסנה כן יעשה
 הדבק הפלואת ויפכה טעם המאנות ולזם היתה זאת
 הרכה שהיא כרבת כהני באופות ותבאית מוילח ומפטיע
 התנלות באומה ופי יברכה וכו' הכה למח טהשלימות
 הטכיל הוא אשר יע. למעלה מכל פ' ימו והוא היותו כבסוף
 בטעם וממנו ואלו כל התנלות והשלימות כמו ט
 סתבאר בשער העובר היו מברכין האומה הזאת בכל סלטה
 חלקי תמימות ולעולם הפלואתו וסלמותו היו מברכין יברכה
 א' עם א' תושפת טובה ויס' דך לל החי ס הכחות והכריכה
 להג' כל חלקי ההג' והשלימות על דרך אל תעלבי בחי
 ימי ועל דרך הדיעב ו' קצי וכו' אל ההנלות הנאות מר
 העולם תמצעי אשר ממנו ה' זרת הגשמיית מהשמים והירח
 ופ' הכהים אמר יאר ו' פניו אליך ויחונך ל בחניכה חניכה
 המושכלות הראשיות באומרו אתה חונן לאדם דעת סהם
 המום לית הראשיות סהים לאדם בלי נמירה אבל על דרך
 ח' כה נזה אמר כ' ל' ל' טות הפניות ומלמד לאכנס בינה וזה
 אצרו ויחונך וכער עולם הפכל אשר עם השלימות והקבלתם
 אחרונה אשר תכרה טיהיה ברצון אלהי כמו פניאר הרב
 ברעית סכבואת אמר יאר ו' פניו אליך וגו' כלומר
 יחניא עצמו ומציאותו חניך ויש לך דבקות ואחרית
 ולום עד עולם הפכל על דרך אמרו ו' תשגוט סלום נני
 בת זכ' סאלת כריק ורע נני כי הוא סאלת סרכק' וסחת' אחרות
 הפסלי ונפי סהכחים וגם הע' המקבילים סכרבה עם הסם
 המפורסם קהא איסר על א' כינו הסם שהוא ולא יצירו כו
 צור את אשר לזת לא יסיהתן סהכרה ש חולו סכרבות אמר
 הסי' ושמון את שמי על בני ישראל ואכי אכרבה לל פ' סימו
 ויסררו זה הסם על בני ישראל כי סכרבה לי היא ואכי מעצמי
 אדר כרבה כהס ואחרי טזה כן הנה בזה הסם המפורסם
 סזה אמורה הפועל האלות ית' ה' הדבק בו ית וית' ארו
 אותה חרדוים וסכנויים האופתים אשר לפכים יתבארו והוא
 דמן זה הסם תפורס מורה עג שמות והמתקרב אלי וישיה
 בה צ' כחא ויענות זה הסם וכמו סאמר סכבכו כי ידע שמי
 ואמרו זל כמדרש תל' אמר ד' פנחה בן אומר מפכי מה קצת
 מתפללין ואיכס כעבים מפכי סאיכס יודעים עם המפורסם
 סז' היו יודעים עם המפורסם מיד היו כעבים ס' אח' סכבכו
 כי ידע שמי יקראו ובעתו אבל לעתיד לבא ה' כס' מוריעו
 ד' כ' לכן ידע שמי וזהו הכרעה באומרו ית וידעו כל
 עמי הארץ כי ס' קרא עליך ויראו ממך כי מי פיס' לך
 סקנה בזה הסם כדקו עמו ית ויפכה סכמכות

לעת הנוכח סכרה סיראו האומות ממנו אמנכ מצא
 לזל סלטה שמות מפורסם אחרים וגם סכבן יב אותיות
 וס' כן תכ' וס' כן עכ' הנה הסס כן יב אותיות הוא ידוע
 בשער סכריר לר' כחויא בן הקנה וס' כן תכ' אמרו עליו
 טהוא קרום ומקודם והיודע ומסמרו כטהרה אהוב למטה
 וכו' וס' כן עכ' הוא היודע אכל סכמיוס סיוצא משלטה
 פהוקים וס' ויבא ויט וכפי סאלות הכס אלו סמאות הס
 מת' לפים והמצאות הפעליי סאחרי אדר לו ית אי אכפר
 פיתחוף אי לזאת כי הפועל סאלתי יתחן בארבע בחינות
 א' פ' שלימותו בעצמו הכלתי בעל תכלית ואין סוף כפטיכו
 וכמעלה וכנחות וספסי כפי אשר יופפע אותו הפועל
 כפולס סכ' לים סכר' לים המתקרכים כפועל הפולס אשר
 להס לוי יתעלה והסליסי כפי אשר יופפע אותו הפועל
 סיעלה לאין סוף כפולס סכ' לים אשר יקבלוהו אבל בזכות
 וס' שלימותו כקבלת עולם הפכלים סכר' לים אותו וכפי אשר
 יקרכו אליו ית בתכונותיהם אשר בהם יוצאו חלקיהם א'
 סכמיוס אל הפועל זה אחר זה וכוה ימצא על היותו סלט
 ופעליי סכמיוס אותם כפי היפסר להס אשר לזה יאמר כי
 ה' נועה לג' ב' כפימה לחי אשר בה יעמדו ויתקיימו כ'
 כהתקייבם אל ארן העולם ס כפי היפסר והכרעו כפי
 אשר יופפע ויראה בזה המציאות הפסל וכפי אשר יסתלנו
 כל סמיותו להרמות בזה הבימוש סאלתי וכוה ססידור
 סמוסכל כל כמצא וכמצא כפי חקו ומדרגת מציאותו כי
 כלס סהתדרלו לסו' א' כחיותם אל הפועל כהטוקה טכעית
 אורנכות יוצא כל אחר מהם ממציאותו סחבר סחיי אל
 המציאות הפעליי וזה סהדמות אשר לכל הדברים א' הפועל
 המ חלט כי האבן דמ' כהיותה למעלה וסלימותם וקיום
 מציאותם לכבדה הוא כהיותה במקום ספסל פתנווע וסדר
 מטה וטה לנאס מן סכמיות אל הפועל לטבע המטביע כה
 תסוקה אל הפועל וכוה הוא סהדמות אשר לה אל הפועל ה'
 המיחלט ית וכן כל כמצא וכמצא סן דומי סן צמחי סן חיוכי
 סן מדבר הנה כל הדברים ישתוקקו אל הפועל סכעלה סזה
 ויכספו להתקרב לאל ית כפי מסת מציאותם אשר זהו סכרבת
 אל המוקריכ בזה איל' אה ס' המ' ד' כ' אסר
 ינחן בערך שלימותו ית והפועל סהחלטי אשר ה' א' מוקר
 סהו ות' והכמכות יסיה עם כן ארבע אותיות קרום ומקודם
 והיא אז עם המפורסם סחלטי אמנכ כנחה זה המציאות
 וספועל כפי מציאות העולם סככלי וכפי עולם המלאכים
 יהיה עם המפורסם כ' יב אותיות ולא יתח' פי בהותיות כי אס
 ככקודות לכד כמו סכ' יאר ד' כחויא כן הקנה הכו בסקל
 יפעל יפעל ופעל וסכבה בזה כי סם כפועל סלס און כהס
 כח גסמי ולזה יכתבו ויקראו באותיות אשר יקרא סהו ית
 כהס ולהכרה סריבוי סכא כסס לקיותם עלולים יתרכה ססם
 המפורסם כהס אמנכ סכחיהה ה' והיא מסס כן עכ' ס'
 ס' קרא א' כ' ית' וכו' הנה זה כפי מה סקובל כהס כפעולות
 סתכונות סמיומי' וכפי ית' אל הפועל י' סר בה יתקרב
 אל סכמצא האל ית כיד ו' הטובה עליהם והכחיהה ה' א'
 כפי כאת חלקי זה העולם ספסל מן סכמיות אל הפועל א'

איש איש כפי מדרגתו בתכונותיהם הנמצאות בהם אשר ל
 לזה יבא זה המעשה המושג ויבא ויטו . שהם גבול ויסע
 למה . שכן ויבא למה שאלינו ויטו למה שממנו . אשר הם
 גימחה אל התבונה ואלו אין הם תבונה . אמנם מה שמצא
 בכתבי הקדש האומרים שמהם הוא שם הקדוש באו פולו
 לרוב כבערכות ביה שמון אבי אומר שמהם יה הוא המורה
 שהיות המוחלט אשר לעצמותו מצד עצמותו ואל כדזה בו
 מצד שיה היות בלתי מקושר על עצמותו אבל מציאות אחרת
 שישלמו בו יושפעו ממנו בהכלל כי באמרנו יה לכדו לא אבין
 שיה המציאות ההלטי יושפעו ממנו מציאות אחרים מצד
 שמהיותו כעלה לאין הוף . ובאמרנו א פהין מזה שמהם
 והמהות המושג רוצה בקיים המציאות וכ' המעורר הם
 עונות תעמורה א מי יעמוד שר' ל' א' שהוא המוסר
 המורה שהיותו וכותן להם מצי' ישמור ההכנות כפי ערך ה
 היותו הכ' ב' ה' הקרא יה קנה אין מי שיעמוד ויפקים כי כל
 הדברים יבנים פהרים לקבל זה המצי' הנעלה . והיה מעור
 שכתוב בן א' הם עונות המעורר כפי היותו יה אין מי יעמוד
 והמאמר המופ' זה אומר כי ביה א' צור עולמים . ר' ל' כי
 א' הוא המורה ההיות והמשפיע ההיות והמציאות ביה
 שהוא היות המוחלט הוא הפשלת העולמים . כל' שאין בו
 דבר אחר ומאיר אלת היות המוחלט ובו ברא העולמים
 כלם . וכבר פ' היות יה הוא מוחות שמה המופ' שהוא היות
 המוחלט . ואלו סולו לרוב בערכות ביה שמון כי הוא
 רעב בערכות ומכיון הנבל העליון על דרך האמת וההיות
 הוא יה וסיות גמור ומוחלט שיה כי בהם יה יובן המצי' ה
 המוחלט שמהם ס' לעצמותו . וכ' יובן זה המצי' המוחלט
 בהם שמהם מספיק לזולתו ולהציא כל המצאים ולום יהיה
 המוחלט בהם פדי שהוא מספיק ודי לעצמותו ואלו מצטרף
 למהם נמצא אבל כל הדברים מצטרפים לו ית' . ופי' שפירש
 פדי שהוא מספיק להשפיע על אלתו וכי בו שלמות יותיר
 להשפיע המצאות אשר רצה בו שהוא יכול על זה קנ' היה
 ש' מאיר עובר . ואם רצה במה שישפיע בפעל הנה יהיה פדי
 מה שמונת המוכחים לו ית' מורים על תוארי הפעולות ויהיה
 מוכנו מוכן אמרנו בו חסיד פד' ל' עוסה חסד עם המצאות
 פ' ר' מה שקראו החסידים בן מצד ששלמותם בצד ישפיע
 לזולתם מושלמותם . ועשה הוא שהקשרם בין צדיק לחסיד
 הוא שפדיק עושם מה שראוי וחסיד הוא העושה לפנים
 שפדיק הדין . שאם היה עצמותו לפנים מטורת הדין ראוי ה
 פכה הוא ככפ' בצדיקוים היה בלתי ראוי הוא מותר וסכלו
 אשר בזה טעו קרח וכלעדתו כפי מאמר רז' באו טלית
 פכלם תבלת וביה מלא שפדים כי חסכו היות זה לפנים
 מטורת הדין וכי שמונה בכמות התבלת בביצית ובכת' כס'
 במזוזה ולא ירעו כי המצופ אמנם תשמר במצוה המושער
 אבל חכמת השם ית' וכמ' קהלת אל תהי צדיק הרבה ואל
 תתחכם יותר . שהוא כשייה אל הקצה ועפית לפנים
 מטורת הדין ואל הקצה חסר אחר אל תהי סכל הרבה ואל
 תרעע יותר וגו' ולפי שהמיוצב בעטו נקודת בלתי מושוערת
 אשר טוב אשר פאחמו ביה וגם עוה אל פנה דידך כי ירא

להים יבא את כלם . שהוא המושג המורכב מהקמת
 והמוטה אל פניהם כפי מצורף והעת . וזהו כי ירא להים
 יבא את כלם ר' ל' כי מי שהוא ירא להים יבא פעם אל הקנה
 האחר ופעם אל הקנה האחר כשכל ובידיעה כפי הצורך
 ולא יחטא כי יסער ויגביל כפי הזמן והמקום . לזה אומר כי
 עם ית לפנים מטורת הדין אוינו מעלה ראוי סקונת לה מס .
 אבל חסיד הוא הכותן ומשפיע משלמותו לאחרים באחרים
 ו' למה נקרא שמה חסידה שפוסה חסידות עם חכמותיה .
 ואם המוכן בהם פדי יהיה מנד פעולותיו והשפיע אות' יהיה
 המוכן בזה כמו בן מושם חסיד . ואם כן יש להפלא למה נמנה
 פדי בשמות העלתי באומרים וחסיד לא כן . אם כן יתיר
 בגלם שכלור שיהיה היות פדי חסונה בו שמהיותו מספיק
 לעצמותו ובלתי מצטרף . וזהו הם פנים באמרנו וראו אל
 אברהם וגו' בא פדי ב' אומר כי השיבוני מנד חסידם כי
 המצאות המצטרפות אל המצוא אחר בקיומה הכרחם עלול
 אל המצוא אחר ויבנו מצטרף למה נמצא אבל מציאותו מספיק
 לעצמותו כי טבע המציאות כן חייב להכניס כמו זה המצוא
 וזאת ההפכה היותו חסידות לא נבואי ית' כי לא השיבונו ית'
 שכלואו וכדבק ית' השם המופ' אשר השיבונו ר' וזהו וכמו א'
 לא כדעתי להם כמו שיאמר ובעתי א' לא כדעתי וכדעתי
 פהם בחקר הש השיבוני ויאחרי הפנה אותי בדקונו
 המצי' המוחלט אשר הושפע בעצמותך עד כם כמו שפירש
 על פסוק וארשך בהם וכמו שצדו אבאר . אמנם א' וזהים
 הנדרא אבלי כי הם מורים היכולת המושפע במצאות ה' כ'
 המקבלים וההמה סנו מהם יה ואל' אלא שביה ואל' יוכחנו
 מצד העלם ובא' ואל' יוכחנו מצד המקבל' וכדזה היות זה
 המציאות הנעלה כצד ואופן שהמקבל' יוכחנו מצד כהו ה
 הכ' ב' לקבלו ולסיות מצדא' בו לא מצד מה פהם בפועל
 כי אז יהיו פארי השפיעות ולא ימנו בלתי מחמקים אבל
 היות זה המציאו' הנעלה באופן פאות מצדמתחם שיקבל
 במצאו' איש איש כפי . וא' הוא אצל להים כיה אצל א'
 וזה כי כמו פיה שהוא מורה המוצי' המוחלט ואל' מורה היותו
 בצד פיהיה וישפיע . כן א' הוא מורה הקבל המוחלט .
 ואלהים שיקבל במקבלים מתחלפים והוא סוד מן האחד
 יושפעו רבים וסקרות מן האחד לא יבא כי א' א' ילוח בא
 זה השם כדמות רבים ואם הוא בשפרם ההכנה והלכון אחד
 בלי רבוי כלל . וראו והפלא איך ומה זם הקבל לעבור
 העיסונו פעמים מה אל עולם השכל בא שם א' הים
 לפעמים ככתב כיור הוא ואו הא' כשם המפורם לא יתחלף
 כי אם בנקודות כמו שלא יתחלף השם המפורם בהבחנה
 לעולם ההוא כי אם בנקודות . וליה לא נמצא טוב שם
 שמך לשם המפורם אם קודם לו ואם אחריו . וזלתי ז'
 אשר הוא יהנות השלי' הנכחן כפי עולם השכלים
 ואם לפעמים יאחרו א' בבאות הנה אולי שמהם א' הים
 ככה . או אולי למה שצבאות יודה הפענה אשר יביע
 הוא ישעלה לגבלים שתבונה היומית באמרנו רובם סמים
 בעורך סולו לרוב בערכות שהוא ה' יעב' אשר ראוי
 להורות לו ולשכחו ואם פיה המרע לערכות כפנא ל' א'

מוצא אחר עלול כמו שהסביר ב'ס' והרכ ז'ל' אכלס היס
 מונחה שיאמר סולו לריכב בעיבות . אמנם מהסכנה הזאת
 הסוללת הפשוטה ראוי שיינחה לכמה כולל פטיט היה היותו
 ית' מביע התנועה הזאת תחת אחר מחוייב שכחקה עליו ער'
 בלתי מביא לי' רכבי ושכני והוא מן התח' ים המיוחדים ל'
 לטבה הא' כמו שבאר החוקר ב'א' מוט' לזה אפשר שיינחה
 זה שם וייסמך לשם המפורש מבלתי שיבא מזה בעול'
 ולהיות זה ידוע חכמי ז'ל' העומק בסוד זבאות בני ישראל
 וכבוד הדגלים בחיות רעשם כי האומה הישראלית תנועתיה
 בחנות מהמפגים האומת' כלי חתבעי כמו שהתנוע' השמימי'
 הסוללת כן והוא סוד גדול אצלם והוא סוד סר זבא י' שהיה
 מביע מוציא מה שבהם השכל האנושי אל הפועל והוא אולם
 סוד במראות הנזכרות והוא כל הבא לזבא זבא' ואחרים
 רבים אשר לעת פזות הכיחם . אכל היות פס א ואחים
 הרבין בו בעל היכולת הוא להגזרו מאילנות לעזרתי חוטה
 כבשר אין איל' ולהיות זקאמת לא כוזר עם אחר במעשה כ'
 בראשית כי אש פס א לסיס למה שהתאמת היות כל המציאות
 מחודש ממנו ית' מעשר גמר ולא מכושא מה אכל ים מאין
 וכמו שינבאר במאמר הב' ב'ס' ולמה שם אלהים הוא
 מורה על היכולת הכה כאשר ברא הדברים כלם במעשה כ'
 בראשית ים מאין לא היה יכול לכתוב עם אחר כי אש פס
 א ליהם אשר הוא השם המורה על ס כולת הא המוקרב
 בהמציאות אמנם רז'ל' סקר אהו מדת הדין וקראו לשם ל'
 בן ארבע מדת רחמי' הנה לא רבו בשם שמדת הכונה הידוע'
 כבקר הלשון כי אין לו ית' מרות ולא הוא בעל תכונם והמדות
 ש' המוכנות לכפס ולבעל כפס' אמנם הוא כבוד מעמד
 ומורה אין וסוף היות הקבה מורה מציאותו והשפעתו וטובו
 סכ' ב' כפי המקבלים אשר יקבלוהו כמו שבאר לפני' .
 נגוד קראו 'ב' מדות והוא היות מציאותו ית' וטובו כשפע זה
 המצי' וכחלקיו אשר הם כח' זינה מצי' ב' שהם עולם המלאכי'
 ז' בלגלים והדומים הזומח ית' והמדבר . אשר להאזין
 א' כי שם הראיות השם המ' במעלה דמה' ויא' שכי כאמר
 ככבוד גלגל ערבוב אשר הוא ית' ממציאותו ככה עכוס
 אשר הגלגלים האחרים יתנועעו עמו בתנועתו . ואמרן א'
 ליכולת גלגל המזלות אשר בו יכולת גדול' ואמרן רחום על
 שרתי אמורה על הכיפה אשר הוא רחמים גדולים . ואמרן
 חק' מנה על דרך הממונה על הכיסי כי סכ' ח' הם כשקדים
 באים אכל חן' להם הסמאלות במין בזה הכח הכשפע מדרק'
 ואמרן ארך אפים הוא על מאדים אשר הוא מטבע שפיכות
 למים והפס ית' שומר ברואיו וממנו עם פלו תועלות כדס'
 וס' ארומה כמו שמדע . ואמרן ורב חסד הוא על השמים
 הזוכים טרות מן הכח אל הפועל בחומו ואין כסתר מחמתו
 והוא חסד להיות כזה העולם ואמרן ואמת הוא על כונה
 אשר בחלקו אסכת האמת . ואמרן כוכב חסד לאלפים הוא
 לזכור אשר הוא ממונה על החכמה וס' ריעה ויהיה אלפים
 מתפלגו ובהמות' . ואמרן כשא עין ללכה אשר בחלקו

הסכחה . ופפע כנגד הצמחים כי אעפי' פקס הקריס הדבק
 יפפע עליהם . ואמרן ומאס כנגד סכ' שהם במדרגת
 בלתי שלימות . ואמרן וכנה כנגד האדם אשר כקס אותם
 מהקעדר לסויות הספלות ויהי המדה ס' ג' אכ' כ' נתן הסכחה
 למה ימצאו במין האנושי באיסיז חסדנות וחל' ס' ז' א' ל'
 ינקה וגו' סר' ל' שאס לא ינקה אותם מרעות מה הסכחה בזה
 הוא טיקד עין אבות על בניס וגו' ר' ל' שהוא פוקד ונותן
 חסדון ההתחלות אשר תהם סר' כבו המורכבים במורכבים
 והם הנקראים בכיס וההתחלות אבות . ופי לטבע חסדון
 ההתחלות שהם האכז' ינא החסדון כמורכבי הנקראים בכיס
 אמנם ההרכבות הם ב' מינים הא' הרבכת הדבר מהמר
 וזורה והעדר . אשר הם ג' התחלות ההייה ומחבורם ישולחו
 רעות ומאכזבות כמורכב כח' ש' יוצר אור וכורא חסד'
 ס' ר' ל' כי הוא ית' יוצר הכורה אשר היא אור וכורא חסד' אשר
 הוא הקעדר ופוא ית' מחטרם עם היותם מקבלים ומטבע
 חבורם יבאו הרעות וזאו עושה פלוס וכורא רע . הנה כי
 משאו התחלות הנ' יבא כמורכב כוקים ורעות . ואמרן על
 רבועים רינו כי מהרבכת הדבר מר' יסודות והוא מין ב'
 מההרכבה כמו שכתבאר בחכמה הטבעית יבאו כמורכב
 כוקים ורעות רבות לא ימונו להיותם הפכיים וילחמו וס עם
 זה ולא יתקיימו לעולם כי ינח המכנה יות' המורכב בהסבר
 היותם אשר להם ולפי שהם ד' יסודות קראם רבועים כלאו באר
 כי כל הדברים הנשפטים ממנו ית' הם טובות מדורות ופי'
 ומוגבלות במקבלים מתחלפים אשר לזה נקראו מדות וכי'
 הרעות אמנם יבאו על הרוב מהכרח החסד' יולא יתבאר מזה
 מה שאמרן רז'ל' פאלו ה' ג' מדות א' כס חזרות ריקס והוא
 חמת אין ספק בו כי מ' שיכיס ויזיירם יזיר קסר המזיאור'
 וסוד שם המכורס ולא יסוב אחור יד שכלו להשפיע במצי'
 באמצעות תפלות יומם סיראס כן אמרו שהכרה במדות'
 הרין כפי אמרו אותו על עם אלהים היותו במדרגת הקבול
 ומזד מה שהמצי' שהי יקובל כנו והוא אז היותו בעלי
 חסד כי דיכנו בחמורנו המקבל אשר מטבעו הקבול לכד'
 וכאשר יאמרן עם כן ארבע איות וק שהוא מדת רחמים הוא
 כפידין א' א' פפי מעלתו וטובו הכ' ת' אשר הוא היות פ'
 כפשו ומאופר ומותו מצד עצמותו כפי רצונו היותו כשפע
 מכלי הכטה אל המקבלים ולא טבע הקבול הים אז זה טוב
 לנו אכחנו . וזה יתפללו אליו יפיע עלינו הדברים
 כפי מה שהוא מצי' מאוסר ולא יביט אל חסדון הכמתו לככל
 הספע סעלה השוא שוסו היותנו כמדדים כפי' רחמי'
 מציאותו כעלה לאין סוף . ולאנו ההגבלות המתפססות
 בחלקי המציאות המתחלפות בחלוק אותם החלקים כיון בעל
 ספר יצירה באמרן סכבראו כל הדברים בספר וכסר
 וספור . ור' ל' בספר הספר והלוח הסמור שהוא עולם
 השכל והוא ספרו של הקכה' באו' שהי' מציין בתורה וכורא
 את העולם כי התורה ככרי' ואמר על המלאכים כי הם
 מנוס הכמתנות כמו שהתורה קיא . וכבר א' ז' ל'

ועברו אלי על כלם דברים העולם עימך על התורה ועל
 העבודה ועל המצוות אשר כי כל העולם נכלל בכל החלקים
 העירה טקום עולם השכל והעבודה והוא עולם הגלגלים
 אשר יתבונעו לעבירת יוצרם ועל המצוות אשר והתבונעו
 כח המעלות והרבות בזה העולם השכל והרשיה האור
 מעיין בתורה ונראה את העולם האמת בעולם המלאכים
 אשר אין תכל' עיפא דבר עד שמתקן המצוות של מעלה
 ותוכנה להם כי המצוות שזו היא פוטא זאה שבכפא האומן
 השכלי והטוב המשובח המלאכיתית והוא מהות המלאך
 ואין דבר אשר כחם המצוות שלא יהיה התחלתו המצוות
 המלאכה אשר הוא כפא המלאך כמו שכתבך בספר הסמי
 ואמ' וכפא יראה בו הגדלים השמימיים ששם ספיריים
 דאז' וספור רבה בו זה העולם הספרד אשר הוא כלה ואין
 לו צמידה כעכב שישור ולאו הן הגלגלים השפועלות האריות
 מובבלות ונקראות בלו השמות אשר המכחן אותן כן הוא
 עובד אלילים בלי ספק ומי שלא יבין היות אלו הגלגלים
 שמוכחי' בזה האופן אכלי יחסוכ היותן משפיקות לעבדת
 הוא עובד עז' ופוס טענ עובדי הגלגלים והככבים כומיים
 הקוראין אשר לזה שוכס מרעה בעפרה מונת לחצכו
 שההבלות שבצנאות כגרמים השמימיים ובמלאכים איכה
 תשכח אחרת עליהם כמו שחמד מי א' אשר אשמע בקולו
 וזהו מה שכתב' יוסף הגלילי בכתבו סיפורי דרך עדט באזה
 שרר המצוות הגלגלים על מדורם אש ללככה דט מה בו
 שנים אשר מולק לטכה ואש לבצב צפודע אשר הוא ב' כ'
 ונתחפך כטובי פס' וכיחם פנגר לונה אשר מאלו השלסול
 זה יופי ערוב פנגר שחם הממוכה על העללי חיים האורפי
 הגדולים אשר היו ככס' ככתי מוצרם ורוב הים בבהמות
 ככבר מצרים אשר לו חום פועט מפנה קור שאור וכפסד זס
 ואל לקו תכעלי חיים כדבר כי בכה מועעם יבאו וימותו
 הדבר ככס כמו שאמר בספרים הטבעיים ושחן לנדק אשר
 מומכו סווי הלימות ושחן הכה כל חכלתי סווי שליח' ורופ
 הקיים והוא חולי מכלתי סקיהם וכלתי הלימות סי' ו' וכבר
 ככבר ספתי אשר מומכו הקור הוקפיה אשר סווא ס' ת החיוני
 וסמחי' וכפא תפכה האות כפסד התקפאת הקור הגדול הזס
 וארכה כנגד הגל המולות אשר בו ריבוי כוכבים כגו ות
 כעלי חיים סווי עכר מפירות המולות אשר בו ושפך כנגד
 גלגל תימוני אשר ממוכו יכח היותה הליה והאורה התימית הטיח
 שומקשע הראשון להורות כי אלו ההבלות הם באות מומכו
 ית' מכת סבורות כנגד עולם השכל אשר הוא
 כפאר כחשפעה ור זשון במדרגה לו ית' אשר הכבורות הם
 באהבים לני ית' והביל כבורי יסדיל למה ססס כומסים אחר
 אור השכל מידומים מאד עם עולם השכל הכפור כמעלה
 ובאחילות והכה כבורי מני' לרחס מהאורה השלימה הסיף
 הקה חס כן כל אלוה מכות סס ההבלות והמדירות משחז'
 המצוות היקובללות בטבע חלקי העולם כפי חלוק החלקים
 ששם והוא סוד קפוד שמציאות כלו וסתימכו לתת חלתו אשר
 כל חלקיו תלויים זה בזה כלל החסר כסלס והפסס כיועד ס'
 ולס וכלל במציאותו ית' השלם מכל פלימות אשר לזה אשר

כי גדוה מעל גביה סומר וגבוה ס עליהם ול ס היתת
 שמירה כלה אריות על גבי לבנה ולבנה על גבי אריח להורות
 כי כל החלקים החשבים כתלים כיועד סלמיס והיתה הסטה
 האחד סלימה להורות כי כל הדברים תלויים בו ית' הפלס
 בחלל' בלי פוס ספרון הקכר זוכל זה היות לכל נמוך
 וכמוכא חרות וסל מות אשר בו יתקרב אל תמוצא הא' ית'
 ופוא השכל אשר לו כקכה מרשעל סמוחלט ית' אשר הוא
 המות חזמיטי בכמכא ססוא ארזל לבו הזו מבעלות
 אלהים אשר סס סמות אל סקרי פמית אלל פמות ורסה כי
 סוי כדמות פלל סתחד ההכה האלתי עם סמווד האו כוי
 זשו אשר סס סמות ומיהיות כארץ פלומר כנסול הארזוי
 אשר זה המהות לל דבר כמכא הוא נקרא כפי סס סכל
 חלקי העולם אס במלאכים כי סמוי כקכו חס בגלגלים
 סמויכא כמספר צמאס לכלס כסס יקרא ובעולם הזס השכל
 דאס קראתי כסס ככאלל ולמה ססיה זה המצוות האלהי
 ירא' וית' כואת האומה הישראלית לקיימס הק' דה האלהית
 וסו לזה מכת המלאכים ככר מה כמו סכאר לכיש סמוי
 המקיבלים סחסס סגרול סככפ' ולל נקרא סנה הוא ג' ס' ס'
 באומה הזאת כמו סהוא כגלה בעולם המלאכים ולזה אמר
 יסוסע כאשר דמה סלוון האומה כמלאמת העי' ומח תעפה
 לשוך הגדול סלומר שלא יהיו ס' כגלה ונראה בזה העולם
 התחונן במוס אומה זלמן כמו ס' סכאר לפנים ולפקיד
 להא כאשר ידעו כל האומות ויכירו ססהה הראשון ולל
 יעברו סוס עז' יהיו כלס במדרגת ישראל אחר הנביא פ' יז'
 אהפוך ל עמים ספה ברורה לקרא כלס כסס י' ולעברו ססס
 אחר' וזה המהות חזמיטי ססר בני יקדמו למציאות המוחלט
 יתק' רכו אלו ית' כל אחד ואחד כפי מדרגתו ומעלתו
 וכעוון הכולל אומר כי ככר ומי חסס היות זה עול' כל
 באים אחר נקבר קצתו בקצתו והארץ בזה הרב ז' ו'
 הות א' אים א' אחר סהו' א' א' על דרך מסל מחובר מאברים
 מתחלפים א' כים י' כים ז' מוח ככר י' ס' רגלים ו'
 ז' ל' זה הנה אלו האברים כל אחד י' לו פועל כפי עממו
 מוכון לעצמו ותיעל כל האברים יחד הוא לסוליד האים
 ההוא כלו הזמן והקכב הידוע המיוחד לו כן בזה המצוות
 כלו אשר הוא אים אחד כלו מחובר מאברים מתחלפים כל
 אבר י' לו פועל מיוחד ולס העולם השכל פועל מיוחד
 ולגלגלים ולככבים אשר סס אברים יאסיים מזה האס לסס
 סעולות מובבלות והכליות מתחלפות וכלל הסעולות הן יס
 סתימית י' י' ס' ס' כלל העולם וסו תכלית כל ח' ק'
 וכלק' וכמו סהלב יתפיד חיי האים כפעולתו המיוחדת ל'
 לעצמו עם סרות סמוי ההוא המוחלקו באברים כן סמיוס
 מומידיס חיי סמויאל' כפעולת חיהם ומעוותיהם אשר כסס
 יחלקו סהפעל אל כל חלקי המציאות וכן הככבים
 אלוה סטיכ הרב סאס סדמש הגלגל ללב כעלי חיים כי היא
 הסעולות סכוללת סמיתמדות חיי העולם כמו שפעולת הלכ' ד'
 היא כיללת המיוחדת חיי האים ולזה אין למיר סהגלגלים
 יסו כעבוד הפסלים וס' יהיה אז כככר בעבור ספרות סיו'
 פלא כאמר היות הלב כעכור

כצדור האברים סכמותים וסיהם קבלה בעבור הכחות
 אלה הכל מסודר ומנוהל לעצמו ויתחם לתכלית הכל
 נסתר ויגנוהו תכלית חסין האיכות להמשך אחרי הפסל
 אשר הוא תכלית הולך והשגה ארץ לדורו יתקדו השמים
 והמלאכה סוף ויהא ארץ בזה שלם וזוכן לקבל ההשפעה
 וההנמיה והיוס וזה ליתרון זכך שפועליו מקבלתו אשר
 זה הורה למי שימרח אכזריותו עם ההכנה השלימה אל
 סתכל בתלוימות בין הארץ יסיה תכליתו שלם ויתחם יתתי
 לתכלית השלימה כפי צרכי הארץ הסכל אשר בו וכזה הוא
 היסוד עם התורה הקדושה אשר היא מכהנת הרפואית
 וכזה היא תכלית שלם נקבל השפעה האלמית ולהי תה מתחלת
 עם תועלתו וכל וזה חזרו וזל מוכי טובי השולמית אויה
 סתכל שלם שפועל הוא כשלימה ויהא השפעה שלם בין הכח
 ועולמו וכן רדפו זה על פאוק יפתח ילך את אוכרו הארץ
 אחיו לך כך וכשליך הרבר תלוי אס כן לבו סכאמר גם
 כן סת לית כל המצאומה היא ההתמדה הכללית כדור
 סתמי הכלל וזה סת החכם באומר אחד עשר מות סתמי
 כשאר סת הכלליות יתקדו אליו ית' הן בעלי כספ הן
 בלתי בעלי כסף וזה סת התקדו להעמיד הסדור אשר כספ
 האומן החכמת כי יתחם אל הפועל כפי חלקם בתוצאות
 יולד מזה כל סת לכל כמנהג ומנהג תכלית מיוחד והוא
 הפועל אשר לו כפי יתחמן סתמי אסר כזה יתדמה אל יסיה
 הפועל המוחלט כפי האפשר דבר ודבר ומסתכל ומתחם
 לתכלית הכל וזהו הכרח סתמי כי כל דבר מכוון לעצמו
 ולזה בארץ בו כפי יסיה כפי יסיה ארץ אשר כפי צולות הזה
 אשר כספ יתחמן סתמי אל הפועל הוא וספוט עם המציאות
 האלמית וסוף כפי מנהג וזהו מה שרנה החכם החוקר בארץ
 לכל מן ומין הוא סתמי הצורה היא המיניית על פמירות
 אשר חכמים יגדו כתקפו בהכנתו ויהא בי תכלית לכל
 מין ומין הוא התמך על הפועל אשר בו יתמיד מאלו ויהיה
 דג הפועל המיוחד לו אל סתמי יסיה עם הפועל היוצא
 וכן כשכורו תמך הצורה היא אשר לו על תמידותה והוא
 תכליתו כי בו ידמה אל ההינות הראשונות הן בעלי כספ הן
 בלתי בעלי כסף כי יכד הפועל הכנה כטוב לכל
 דבר ודבר אשר יסתכל להפירו יקנה שלימותו ולא יתערב
 תכליתו לסוס תכלית אכזרית ומין אחד וזהו התכלית
 המיוחד לכל כמכא וזהו סתמי וכו' סתמי הצורה המיניית היא
 אחת סתמי חלוק מדרגת סתמיים ומדרגת התמדת פעל
 מציאותם כנה כצד אחד מהכח כה וזה כי אין סתמי המנהג
 ביוסיה וכמציאות מדרגת מסוכחותה זו למעלה חזו כשלימות
 ומעלה כי הוא מנהג היות היולי מדרגת סתמי כעדר ה
 הצורה ערום הלבנה אשר לזה הוא בלתי מונח להסדור והיו
 הכחות האות עליו זו סתמי מיו כי הצורה הדומית
 האלה עליו היא הצורה היותה סתמי מהדברים סתמיים
 ואחרים כשלימות הצורה סתמיית ואחרים החיובית ואחרים
 האיכותית כי לכל צורה מאלו פעולות כוספות ויקנו הבעלי
 צורות על כוסף אשר הם הפועל יתקדו אל הפועל המוחלט

הכח הצורה הנחמת יוסף כפועל מן ההכח והיודל על
 כצורה הדומית והחיובית יתקדו על הצורה סתמי
 והאיכותית תוסף כשלימות עם הסכלות איל את אלו
 כלם זו למעלה מיו בתוספת הפועל אשר לכל אח' על האחרת
 אשר לזה לא יהיה כמכד ויהוק סתמייתו סתמייתו בתחנתו
 לא סתמייתו התחנות מכוונות לתכלית סתמייתו כי הם
 תכלית משפיק וזוכו לעצמו חזו כי הוא ראוי וסדור טבעי
 סתמייתו החקר ימנם לכמה הפועל וסתמייתו יסתמש כסדר
 לא סתמייתו החקר הוא אותו תכלית הכל כי לחקרונ
 הו ברחוק וזהו היסוד ראוי שסתמייתו יעברו לבעלי חיים
 למה שהפעל חיים במדרגת מציאות יותר מעולה מהסי לא
 סתמייתו החכמת סתמייתו לאלות הבעלי חיים כי החכמים
 תכלית מכוון לעצמו במה סתמייתו אשר מדרגו וכו' הוא
 פעולתם והיותם בפועל אשר הוא מהותם אדמותם אל הפועל
 המוחלט וכן הפועל יסיה אשר יסתמש בהם הארץ להיות
 הארץ יותר שלם כמנהגו ופעולותיו ביותר שתדמה אל
 הפועל הנמוך ולא כאמר בעלי חיים לזה זה שתכליתם א
 לעבודת הארץ לכה אכל כי מטבעה הם דור היסוד שהחמר
 יעברו ויסתמי ליותר שלם ולזה כן וזוהו כשפראת אכלו כי יסיה
 בהר שביית יסיה כרוך שפרא כל אלה לשפמי הנה לא
 יעלה על הרעת סתמייתו וזוהו היותו תכלית כל האומה
 היסרה לשרתו ולעברו כי זה סתמייתו מאלו אחרי שתכלית
 האומה היסרה היא הצורה לכה כפי סתמייתו לכה
 ויהיה אס כן מאמר וכוונתו שפרא כל האומה היא אשר יסיה
 יותר חכמים כפי מעלה ממנו כפי מחשבתו אשר לזה לא היה
 הפך סתמי אס היו מאמריו וסגוף יעברו מהס ויפדתו
 כל כספ לא יהיה זה כקד לטבע המין יאות כמו סיעבר
 המציאות החסר לשלם וכן כשפועל סתמי לכה ולכני כקד
 לזה את כל כרוך עסכ להורות כי סתמייתו סתמייתו חסר
 כצד מין האיכותי והחסר כעברו לשלם יעשה מס סתמי
 ולזה אמרו אל עס הארץ אשר רחבול בער כי החסר החיובי
 הוא כל כך שלם כונו עם הארץ ואין סדור המציאות סיעבר
 החסר להסר כונו ומסל זה כלו אכלי חיים הוא ככה
 סתמייתו מלך אחד גדול יעברו אותו סתמייתו חיים ומסמי חיים
 ריש לפמי הנה לא אמר שתכלית אותם הסתמיים
 והרשים אמנם הוא עבודת המלך כסולט אכל
 כאמר כי לפת תכלית שלם כנה סתמייתו והוא היותם כפעל
 מוכ האיכותית הנה אשר להס אמנם כי פעלת המלך
 וחסרון אותם האכסים כעברו היה ראוי ומחוייב סתמייתו
 יעברו אלו החסר סתמייתו המלך אשר הוא יותר שלם מ
 מהס ככלתי חלוק על תכליתם המסתיק לעצמותם ולא יחלוק
 על זה כראותו כמציאות מדרגות סתמייתו ואחר חסרון זו
 למעלה מיו כי החסרים הם כעבור השלם כי אין זה כעבור
 היות תכליתם מכוון לתכלית הפועל והשלם אכל
 כי העליון והשלם יהיה ראוי לסתמייתו סתמייתו וססתמייתו
 לעבודתו וכו' זה סדור מחוייב לא יחלוק על הסדור והינהג
 האלה ולא יתחייבם כן מהיות הצורות הסתמיות

השפלות כדמות חומר לעלימות בהתעצמות עמים סיהיה זה
 לתכלית הנורות החסרות ושאין להם תכלית אחר כי
 הנורות היותר חסרות כבר התבאר בהיותם
 כבוסאיהם יהיה להם תכלית ופועל בו יהיו
 מה שהם שלמים וכן רבים . ואין זה דבר אחר ולתי ש
 שהנורה האנושית זו השנמה ראוי סיהיה בה דין כל הנורות
 והפועל אשר לכל וכוסף גם הוא הפועל המשלים כי אין רבוי
 בנורות בלו כי אין במצוא הא' נורות רבות אבל א' פועל'
 פעולות רבות כמו שירע במ' ש' וכבר כתבתי על זה מאמר
 מיוחד . ולא גם כן ממה שהנורה הקדושה הניחה בריאת
 האדם אחר כן יתחייב סיהיה וה קודם בהיותו ואחריו במצא
 בדרך הסבה שתכליתית אבל כי הנורה האלהית הכיחה כ
 בריות הכבראות כימי סבריה במדרגות זו יותר שלימה מן
 והשלמה אצל הכרייה השלמה אשר חלה בלתה היותה והיא
 סכורה האנושית אשר לא זכה החומר הראשון לקבלה לשלמותה
 שולתי אחרי קבלה סגורות היותר חסרות ואז יתחייב מה שה
 הכמצא אשר הוא האדם להיותו בשוף הכרייה סיהיה היותר
 שלם שכל מימי הכרייה וההנמצאות החסרות האחרות
 יהיו מונמכים לעבודתו לא סיהיה זה תכליתם אבל כי זה
 מוטבע הדגור והיושר ולזה השלים ד' ע' ואמר מה אנוש
 כי תוכרנו כלו' בצורך הנשמים העליונים אין ראוי לחשוב
 במדרגה ומעלה לזה האדם אבל אבי רואה אותנו שלמית גדול
 וזו ותחברו מעט מאהים כלו' כי הוא חסר מעט ממציאות
 המלאכים והוא כי מציאות שכלו באי והמלאך פעלי הנה
 הוא חסר מעט ממוצו . וחבל לשלמות זה תעטו ה' סכור
 ודבר כי כתת לו דרך ודרכים בהם יבא שכלו מן הכחיות אל
 הס' ג' . אז יראה כי באמרנו שהיא חסר מהמלאכים ח' ח' ח'
 יסיה זה חסרון לזרם אחר כי אין זה חסרון לו כי היותו חסר
 מהמוצא הוא ראיה שהוא נכנס עמו כבוג אחד והוא לו
 כבוד והדר וזהו והדר תעטרנו . ואחר כך השלים הדגוש
 ואמר תמשילנו במעשה יריך כ הוא לשלמותו מושל בכל ה
 הדברים אשר הם יותר חסרים ממנו אל שיעבדוהו בדרך
 מה שיעבדו החסר לשלם . אשר מובאן טבובה מופאת לשלמה
 הזמורת אם השם הקשה את לב פרעה לכלית שלח את בני
 ישראל מה ששעו ומה שאצטו שהקטה כפרע ממנו בכל ה
 הזכות הנורות והאותיות והמופתים אשר נודעו . אמנם
 למה שהאומה הישראלית הן היא החלק היותר שלם שבמצואו'
 השפלות היה מן הסדר ומן היושר שהאומות השפלות
 יעבדוהו ויעבשו וימיתו כרי לקבות אמונה אמתית ושלמות
 כי יסו התבנית אשר לה רבוי קבלת האמונה וכמו שאכז
 עתיד לבאר . ולזה אם הקשה השם ית' לב פרעה ולב המצרי'
 אמנם היה לבעבור יהיה הכרח לחדש כפלאות אשר הם ה
 השפלות האמונה כמו שאבאר . ואם כן אין כאן מה שחלוק
 על היושר והסדר האמת ואין המשל אבל בוס אלא כמו
 שכן המלך החולה יזון בק' או מאתי כרכורים אכוס כי לא
 יטאל שאל מה שאלו הכרכורים האלה שכן המלך חוכל
 אותם ויפחטם לתת מיון ומזור למחלתו . כן האומה הנכבד'
 אם היה שיעבשו אמנם כעבשו למען הראו בהם הכס וספעל

האחי אלו סיהיה הכרחי לחדש כפלאות גדולות סמוך גדול
 האמונה ומעלתה . וזה אמרו בא אל פרעה כי חגי וגו'
 למען שאשית אלה האותיות בקרבן ויתחדשו בו אורות
 ומופתים וגם למען יהיה סבת קיום האמונה האמתית אשר
 היא התכלית האחרון בכל אלו הדברים וזו למען הספר
 באזכי בכך וגו' . ועל זה הדרך הנמצא החסר יעבור
 לשלם והאותיות החסרות יעברו האומה השלמה לקיבוס מיתמה
 והיא האמונה ע' ד' מאמר כפניה הכניח הכרתי . ויום וגו'
 אמרתי אך תראי אותי תקחי מוסרי וע' ד' מאמר יעניה כ
 כתיב בפך מצרים כוס וכבא תחתך . וע' ד' ותאח' א' ס'
 תחתך . ואלמלא עליי לא מתקיימי אתכלייל . אמנ' ח' ד'
 ומה כפי זה הסדר הביא הקבה המובל אל שהמית כל הכח'
 והשחית הנמחים כחטא האדם אשר הוא היה החוטא בלי
 ספק . כי הכח' לא חטא . כי אין להם סכל ובחירה אשר לוס
 אמר וירא לסיכ את האר' ונהנה כשמתה כי השחית וגו'
 הנה כל העולם היה נשחת ונכחד כי כל כסר והוא המין ה
 האנוש כמו שארתי למעלה השחית דרכו של הקבה והוא
 הדרך הישר האלי להוציא שכלם ומותם אה התכלית אשר
 בעבירו היו מה שהיו . האמת בזה ירא אחרי הקדומי הק' מ'
 וסוף כי כבר פוע היות למצוה כמצא מכל גדול במציאות
 פעולותיו ושלמותיו כי הנור המוצי' דבר יכין האמר וטהו
 אל נדרים מה מתחלפים כפי חלוק המוצים גם כי בעבורה
 יקבל הכמוז על כל אחד מן הדעות הכורה העצמית הטי בה
 כמעט . הדבר והיה בו מה פסוח וזסו ענין נכור רביט מן
 המציגים בו . רצוני להכיר בין הנורה המוציית אשר היא
 א' כות מה תהרבת היסודות והה' אחרותם וכן הנורה
 העצמית אשר היא עצם הדבר כמסכת וכמבאית בדבר כפי
 הנורה המוציית המכירה הסיולי והאמר להקעצם עם זאת
 הנורה העצמית אשר בהתמצת הטי ל' כ' ו' כ' במהות
 השגלה שכל' יסבור שהיא נמשכת לנורה המינית והעצמי'
 ונ' ד' יסבור שהיא לנורה המוציית לבר עם התחבה נוקבל
 השגלה היא כמו שאר בארובה כחלורו לספר הכלית .
 וילוח למה שהמוזן אשר יזון ממנו הכ' ח' או באדם הוא בנות
 תמורת מה שנתך בהתכה אשר ת' ז' ללכל כ' ח' . ואמנם
 זאת ההתכה אמנם תסיה כחלקי היסודות אשר ממונו הוי ככ
 אבר לזה גם כן המוזן המורכב מר' יסודות הוא כהיותו
 מורכב יסגוס התמורה ההיא ומה יתחייב כי כפי המוזן
 אשר יזון ממנו הכ' ח' כן יספקס מוצו ויטה אל החיכות אשר
 למוזן ההוא . ולמדנו זה גאליכוס באמרנו כי מוצו האבר
 הטבעי ידמה למה שיזון ממנו ולזאת הסבה התורה האליית
 חייתה שלא נאכל סוסדס להיות הדם מהרבת' הכחות
 וההמוזן נסתכו' והוא הדבר הזן הכ' ח' שאם נאכל ח' ח'
 כקה בהזנה היא ממוגי הכ' ח' כטייה מה אל תבונות' ח'
 ההיונית והבהמית אשר זה חולק על הכטייה השכלית אשר
 בה היה האדם אדם כלי הסק . ולזה אמר כי כפי הכ' ח'
 הוא דמו כאו' כי כפי כל כסר וגו' ואין רצונו כי הדם עצמו
 הוא כפיס שהתורה האלהית לא תקנה אותנו דעת כוונ
 אבל יראא כפיס כל כסר ומן סהדבר הזן לכל כסר ג'

הוא דמיונה אימונות אשר זן ממונו ז'א' לא תחבל רחם
 ורבה כי בשם הוא חובל כי לא יראם בו שהיא חובל כפי
 בחאר יחבר רחם ורבה אבל יראה באשר אמר אנקלה ארי
 כהן מתעבד וגו' סר' ל' אשר בו יעשה יוכן המזון כן
 בשם בזה המקום רוצה בו המזון אשר יוכן לזון כג' כ' וזה
 בזה טעם כי הכל הדם למען לא נקפה תכונות בהמיות באשר
 כחכל המזון מכסר בהמיות ובהיה אז בהמיות כי אותו המזון
 יטע אותו אל מזון ההמיות וליה חזר ואמר למען ייטב לך
 ולבכך כי המזון המים בה יתברר הטעם הזרעית ויוליד
 ה' כ' ובה המזון אשר יזון ממנו כן יהיה מזון הטפה ההיא
 וכן יהיה מזון הגולד ולא למען ייטב לך ולבכך ולא כפי
 חומ' רק חזק לבגלי' אכול הדם היא תשובת טעם איכסר ש
 ט' ט' אל עליה והיא כי באכול הדם חולי יקנו כח חזק ויכלת
 על מיני הסתדלות הגמיות כמו שהיא נמצא לב' ואלו
 באפי' כי בלקחנו הדם למזון כהיה חזקים ויכולים על כל פ
 פועל לזה אמר רק חזק לבגלי' אכול הדם וגו' כלו
 גם כן תתחזק ויהיה לך כח אך שיהיה כח סכלי ז'א' רק
 ט' ט' וישיטו כנגלה עם שהוא רבוי באמת וראה והספא
 כזה ברחם מזה התורה האלמית טעמי האיד הקטורי ה
 העולה מן המקום אשר פס דם מנעה מן האמה היסרלית
 וזה אמר לא תאכלו על הדם כלו על מקום פס דם מקובץ
 למען לא תשיג אותו האכות העולה מן הדם ולא יתעבד
 עם מאכלים ולא תרחמו אותו כי המנה בהריון אותו האיד
 הדמי' זון ומנו מזון מה בלי טעם ויקח ממנו מזון מה וז'א'
 בדם השמיה על הארץ תסעכו כמים שלא ימקצו במקום
 אחד אבל כמו המים השפלים במקום מדרין שלא יכחו זמן
 משוער אל שיעלה מהם איד אבל דם שהיה והעוף אשר הוא
 דם עשני וקל כמו שהיה והעוף הם קלי ומתכושעי בתכונה
 קלה ומיירה הנה ראוי בהם שלא ירחם האויר כי נדקתו
 יעשן ויעלה איד בהמה ממנו ולזה בדם שהיה והעוף בזה
 וכסאו בעפר כדי שלא יעלה איד ממנו אל שלא יקנה המנה
 ממונו תפוכה בהמית וזאת הסבה ג' כ' בהמה שמיכה התורה
 האלהית היא אכלות האסורות אשר הם בלי טעם ומאכלות
 מולידות מרות ותכונות שהמיות וכמו שאמרנו ז'ל' על
 ונטמאתם שטרסיהו מאיטם קלב ועורון הסכל ואלו המזונות
 בלי טעם להם סבלה על זה והנה נודעת אל הפס ית' מינים
 הרת ואכחו לא כדע ולא כבין וזה כי כמו סכרם המזונות
 מה סבולות לא ישוערו מכה חמדם במדק האשפרגי להמית
 הכלבים לחרם המלאכין אומון התול נח' ש' טעות
 כן בלי טעם ימצא במזונות לחדם תכונות בהמיות והסם
 ית' בתורתו האלהית מנעם מן האומה הישראלית תכלי
 סקפיד למאמר האומר מהם מזונות רעים ומחרם ס' חללים
 גופים כי התורה הלא היא ומסתדלת ברפואת הכפס ולא
 ברפואת הגוף כמו שגור אבאר ונמה במשכתאי
 ששחוריי יבאו תכונות שחוריות מגדילות הדמיון ומחלישות

הסכל ומדק יבאו תכונות סכליות מחלישות הדמיון
 כמו שהתבאר בחכמת התכונה הטלחה הקודם סאלהית
 באמרם שלא כאכל שום בעל חי שאינו מפריס פרסה ושיטע
 סעע ולא שום דב אשר אין לו סכפיר וקספת כי אלו
 כלם מחלק סכחי ואלו המלות יוחכו לזיו כן כינא
 ארבעה מאמרות לכטלמאוס והותרו מקבליהם אשר הם
 מהתקנת נדק וזמנלתו אשר כן סכא הנזכ' מיוחסים אליו
 על אלו התכונות עצמם התבאר מזה היות למזונות
 רועם סקבול הכיזון תכונות ומדות ומחלפות כפי חנוף
 המזונות והתמדותם ולמה שהיו ארסי המבול בעלי
 תכונות רעיות ומדות רעות אשר אלו המזונות סכוכים בזה
 יעזרום אליהם וזה אינו נמצע למה שהארץ והדברים
 הסולדים ממנה לא היו בשלמות המזוקק והזך היו אותם ה
 המזונות באשר יזונו מהם יעזרום על תכונותיהם הרעות
 מצד שהמנה אשר יקנו מהם וזה אמרו והנכי מסחיתם את
 הארץ כלומר עש הארץ אשר ממנה יבא לחם וצמחים
 ובעלי חיים כזוכים מהם אל טאותם המזונות יפסידו מזון
 האכנס ש וזה הוא מה שאמר וינחם אליהם כי עשם את האדם
 בארץ כפי דעת ר' ט' ב' האומר כי נתבחס סכראו בארץ
 טאל כראו בשמים לא היה נמשך אל אלו העונות והטאות
 וזה אמרו ותמלא הארץ חמם כי הארץ המולידה הנמחים
 אשר יזונו בהם הבעלי חיים נטתה אל מזון רע כסדר וכפמת
 ומולידה מזון וסד' ומזונות רעי התוכנה וגו' זה בספק כי
 הם שמחים בזה כמשל השמורה סבוכת דאגות דמיונות
 וחיותם הראגות דמיונות יפיו סבה להגדיל להוליד שחורה
 יותר ויך זה בסכוכ כן זה העש כילדו להם תכונות
 רעות ומזונות הם הרעים ומתכונותיהם הרעות חזרת
 הארץ וקבלה בעונם רוע מעולותיהם להוליד מאכלים רעים
 יותר ואלו הסתהלה והראשית היתה כי צרוע
 פעולותיהם הם הולידה הארץ אלו המזונות הרעים והם הם ענ
 לחטא באשר כזונו מהם ולזה השם יתעלה קלל הארץ
 אשל חטאו של אדם הראשון באמרנו ארורים סודמה בעבורך
 גו' וקץ ודרדר תצמיח וגו' ואחרי אשר הארץ
 קבלה זה העונם הרע להוליד המזונות הרעים יטיב מה
 שאמר כי מלאה הארץ חנום מפניהם כלומר כי היא חוממת
 דין וחק המזונות הכחותים בעבור חטאם וזה אמרו
 מעביהם ולזה רנה השם יתעלה להסחית אותם
 ולהסחית הארץ אל שבעת סוכ חרון השם יתעלה ממכה
 תוליד מזונות כח תים וזאת היא הסבה אשר המסילה ר' ל'
 למדך סכטע בן לבנו ר' ל' אל סיון במזונות ההם ואחרי
 שמת בן המלך בהטאו עקר הכל והסחיתו כי המזון הוא
 חולי ה' סבה לסיות בן המלך כסדר והבן יותר חסר לא
 סיהיה תכלית הבן והאלמות הנמצאות בו נמשך נתכלת בן
 המלך אבל לחסרון הבן בערך מציאו' בן המלך השלם יעבדהו
 האחר כי זה עלימות לחסר עש סלו תכלית נמצא בעצמו

וזהו טעם האומר כי המזון המים בה יתברר הטעם הזרעית ויוליד
 ה' כ' ובה המזון אשר יזון ממנו כן יהיה מזון הטפה ההיא
 וכן יהיה מזון הגולד ולא למען ייטב לך ולבכך ולא כפי
 חומ' רק חזק לבגלי' אכול הדם היא תשובת טעם איכסר ש
 ט' ט' אל עליה והיא כי באכול הדם חולי יקנו כח חזק ויכלת
 על מיני הסתדלות הגמיות כמו שהיא נמצא לב' ואלו
 באפי' כי בלקחנו הדם למזון כהיה חזקים ויכולים על כל פ
 פועל לזה אמר רק חזק לבגלי' אכול הדם וגו' כלו
 גם כן תתחזק ויהיה לך כח אך שיהיה כח סכלי ז'א' רק
 ט' ט' וישיטו כנגלה עם שהוא רבוי באמת וראה והספא
 כזה ברחם מזה התורה האלמית טעמי האיד הקטורי ה
 העולה מן המקום אשר פס דם מנעה מן האמה היסרלית
 וזה אמר לא תאכלו על הדם כלו על מקום פס דם מקובץ
 למען לא תשיג אותו האכות העולה מן הדם ולא יתעבד
 עם מאכלים ולא תרחמו אותו כי המנה בהריון אותו האיד
 הדמי' זון ומנו מזון מה בלי טעם ויקח ממנו מזון מה וז'א'
 בדם השמיה על הארץ תסעכו כמים שלא ימקצו במקום
 אחד אבל כמו המים השפלים במקום מדרין שלא יכחו זמן
 משוער אל שיעלה מהם איד אבל דם שהיה והעוף אשר הוא
 דם עשני וקל כמו שהיה והעוף הם קלי ומתכושעי בתכונה
 קלה ומיירה הנה ראוי בהם שלא ירחם האויר כי נדקתו
 יעשן ויעלה איד בהמה ממנו ולזה בדם שהיה והעוף בזה
 וכסאו בעפר כדי שלא יעלה איד ממנו אל שלא יקנה המנה
 ממונו תפוכה בהמית וזאת הסבה ג' כ' בהמה שמיכה התורה
 האלהית היא אכלות האסורות אשר הם בלי טעם ומאכלות
 מולידות מרות ותכונות שהמיות וכמו שאמרנו ז'ל' על
 ונטמאתם שטרסיהו מאיטם קלב ועורון הסכל ואלו המזונות
 בלי טעם להם סבלה על זה והנה נודעת אל הפס ית' מינים
 הרת ואכחו לא כדע ולא כבין וזה כי כמו סכרם המזונות
 מה סבולות לא ישוערו מכה חמדם במדק האשפרגי להמית
 הכלבים לחרם המלאכין אומון התול נח' ש' טעות
 כן בלי טעם ימצא במזונות לחדם תכונות בהמיות והסם
 ית' בתורתו האלהית מנעם מן האומה הישראלית תכלי
 סקפיד למאמר האומר מהם מזונות רעים ומחרם ס' חללים
 גופים כי התורה הלא היא ומסתדלת ברפואת הכפס ולא
 ברפואת הגוף כמו שגור אבאר ונמה במשכתאי
 ששחוריי יבאו תכונות שחוריות מגדילות הדמיון ומחלישות

קדשו יבא לאור העולם ואמר סירה ברכו יי כל בראי
 וכל ברכו יי כל מעש ונגו' ברכי כפסי את יי יבק חסדי
 אמו ואמר סירה דכתיב ברכי כפסי את יי ואל תסבחי כל
 גמוליו ומאי עמא שפעה רדיס במקום בינס ד יהודה
 אמר כדי שלא יסתכל במקום ערוה וינק ורב מתקא אמר
 כדי שלא יסתכל במקום הטיופת וינק כסתכל בינס המית'
 ואמר סירה דכתיב ברכי כפסי את יי ואל תסבחי מאד
 ומאי משמע ומסיפא דכתיב תאסף רוחס יגעון כסתכל
 במפלגתס על רשעים ואמר סירה דכתיב יתמו חטאים מן
 הארץ רשעים עוד איכס ברכי כפסי את יי הנה החכמי' ביה
 ביארו מהות הפעולות הבאות מן הכפס ביה הגוף האיכסי
 וראפונה כזמן תהיה הכפס זכה אשר בה יזון הגוף ויסתם
 תמורת מה סניתך עם המזון אמרו לזה דר במעי אמו ואמר
 מיר' כי אז במעי אמו איך שס לא הכפס הזכה וירצו כי כאשר
 עיין רוד חסד הגרול שקבל מאת השי' כתת לו כפס זכה
 ושכח לאל ית ע'ז אשר עשה לו החסד והחכמה עוד סנית
 יבא לאור העולם והיא כי ביאותו והסיגו בחוש הראות
 מושגיו הסיגו כפס מרבסת אשר היא אמעביט לקנות ס
 שלימנו ושכח השי' ע'ז וזה אימ' שיבא לאור העולם וראס
 כוכבים ומולות ואמר סירה עוד ג' ראה שיס לנו יתרון על
 כל הסעלי חייס כפסבלו המעשי אשר שרשו ככנה על התוכנה
 כמו כסתבאר בו ימדות והוא ההיגל והמירס הטוב אשר
 יקבל כל איס ויא ס להתנהגו ברכי המעלס וזה אמר יבק
 משי' אמו ואמר סירה ויהי ואל תסבחי כל גמוליו כ' ההגול
 וההליכה ברכי מעעלה סוא לו שלימנו והוא שפעה לו רדיס
 במקום בינס והוא במרובם התוכנה ואמרו החכמי' כדי שלא
 יסתכל במקום ערוה גלומר כי מנד הרמון סרע
 סוא יבא להיחוד והחכס האחר אמר סלא
 יסתכל במקום הטיופת וקד' הות סרענות והמגונות ילכוכו
 הסגות יי יי סחכס ס' כי כסבל המעשי יתרחק הארס
 מן הפעולה והוא סלא יסתכל במקום ערוה והפסי אמ' סוף
 עם השכל המעשי יתרחק הפדס מן הוהמות ואז נא יהיו לו
 עבירות כמאמר הרס וכדומס לו עוד רביעית עיין כמה
 כי מהשלימות כפסבלו העיובי אשר הוא כגול מסכליות רת
 העדרים וקניכיס ושכח האל ית ע'ז כי נא ראה השלימות
 סוא כפסו כ' ח' אשר ואמרו להכדלו מהסכליות הפערייס
 סכסתכל כיום סמיתה סוא סככלוס העעריי והוא המיתס
 סאמיתית והוא היה ככדל מזה ואמר סירה ונס כסתכל
 סיותו ככדל מהסכליות סקניכיס והוא כראותו מפלהן סל
 רשעים הכופלים כסכליותיהס הקניכיס וכעדרים מההסנה
 סאמיתית ואמר סירה ושכח השי' ע'ז וזה אימ' יתמו חטאים
 זכו' ואיפס סיהו עמנו הוא הכרעה אכלס כזמורו חמטה
 סמות כקרא' לכפס כפס חיה רוח וכפמה יחידה הנה כקראת
 כפס לזויתה זכה כמו שכירתי כמאמר סעבר כי הרס הוא
 הכפס וחיה יר כו מרבסת כי ההסנה סחוכית היא הקרבסת
 וכא מרנח רמון א השכל המעשי אשר סתחלתו הרבון לך

כפסו אכל בארזו ס אלימות סמא לחסר מעבר לסלס
 יהיה בלתי כמסא לו יהיה יותר חסר ולזה ספחית סס' אלג
 ססויו לסיכס בארזן סיהיס מציאותס המוכון לעצמס סלס
 וסיומו מוכיס לעבור סס' כי סלימות לסס אעס סאין
 ככל ססמה סהס סתבאר מכל זה כי כל כמסא וכמסא לו
 סכלי מוכסל ומוכון כה זיגו ססעל סו וחד כהרמותו לסתכל
 ס' וסאין סכליתס מוכון לתכלית כמסא אחר כזה סהס
 סהמין סהס וכי סנית סמ' סנות סהסנות עבדות ליותר ס
 סלימות סאין זה סולק על סיוסר וסדור סאלחי סממס
 כמציאותו וכי סין זאת סהגורה סכלית סנתן סממסאות ס
 סהסנות עס ס זוא סלימות לסס אכל מטבע סחסר סיהיה
 ככנע לסלס וסס סלס סמאמר סראשון

המאמר השני

השער הראשון

אחרי סתבאר כמאמר סעבר היות לכל סממסאות סכלית מ
 מיוחד בו יעברו אל סממסא ס' סהסדמותס אליו סכלית סולק
 על ס' ס' סחקירה סעיוכית ומסכ' עם מאמריו רזל סאמרו'
 סכל סממסא' ססורו וססחו לארון סכל ער ססברילו זה כלו
 ספיק סידוע מיתס סקראת ספיק סירס סנה אכסי עתה
 סתחיל סהתחלה סחית מונס נלך וךך יסרה מביאה אל
 סתכלית והוא כסכסאר כי זה סמציאות ססעל אשר יתחלפו
 טכעני סממסאות וסדורס בו כססרון וביעל ססז סיותר סלס
 סכו סוא סמין סאיכסי כלי סספ לזויתו טכע ארן נמוסל על
 כל סממסאות סהסלות כמו סהעיד עליו ית ויררו כדנת סיס
 וכעוף סמניס וכ' וזה אמכס ככסר נדע מהו סדבר אשר
 בו סארס ארס ומצרו קנה סמנות סאיכסי מסכ' עם סעיין
 נסחקירה וכאות למאמרי סתורה וסחכמיס אשר אי ספסר
 לסלוק על סס והעיין מועיד סהארס סוא מזה סהוא כדבר
 סממסא בו אשר כה יתחלף לס אר סממסאות היותר ססרות
 וספלות ממכו וסק'מה מופתית ס' ס' סאמורה כי כדבר אשר
 יתחלף דבר מרבר כעמנו כו יתקיס והוא מהותו כמבואר
 כ' מ' ס' והאות כי ימכאו בארס גוף וכפס הנה סין
 סארס ארס מנד הגוף סאס סיהס כן סיה כל בעל גוף ארס
 וסאר סרכריס סהפלים סהווס סכפסדיס סס בעלי גוף וסויכס
 ארס יסאר ס' סיהיה סארס ארס ככפס אשר לו והאות כי
 סכפס ס' סלימות לנכס טכעני כליי כמו סהתבאר ככ' מס'
 סכפס סהס אס כ' וכסחין סלוק ספעולות יסכאות סמנה
 ככות אשר אליהס רמון רזל כמסכת כרכות אמרו סס פיה
 סתנה ככמיה וכ' זה סספוק ככגד מ' אמרו סלמה ככגד
 רוד אכיו סרר ככמה עולמות ואמר סירה דר במעי אמו
 ואמר סירה דכתיב ברכי כפסי את יי וכל קרבי את סס ק

המאמר השני השער הראשון

אמר ר' יוחנן כל המעשה הזה כבודו של הקדוש ברוך הוא

ודומה כבוד יאמר על הרצון כמו שביאר סרוב זל וכסמיה רוח
 אל היותם נעדרת הסבלה ההעדרי ויהירה היותה נעדרת
 אל הסבלות הקייני אשר לה לברה וחסו שלימותה האחרון
 הנה השפע היות הנמנאת בזה האדם לה פעולות שונות מ
 ומתחלפות והוא מבואר שאין האדם אדם להיות לו כפס זנה
 שאם כן יהיה כל מי שיהיה לו כפס זנה אדם אבל הבעלי
 חיים והנמחים להם כפס חיה זנה ואינם אדם ואינו אדם
 גם כן מה שהוא בעד הכפס המרגשת כי הבעלי חיים כלם
 מרגישים ואינם אדם יסאיר אם כן שיהיה האדם אדם בעד
 הכפס המסבלת אשר בו אשר היא צורתו האחרונה והוא בו
 מה שהוא כי בה יתחלק לשאר הבעלי חיים והנמחים בעצמן
 אם כן בו יתקיים והוא בו מהותו מצד מה שהוא אדם ולזה
 היה גררו חי מדבר שכל משכיל ומסוג ומשכיל במחשבת
 ועיון וכזה דומה בצד מה לעולם המלאכים ובזולת זה יאבד
 עצמותו מהיותו אדם אמר המשורר אדם ביקר ולא
 יבין כמשל כשהמות נדמו שכל כי האדם שנעשה בזה היקר
 והכבוד שהוא היות לו שכל וכפס מסבלת ולא יבין ויסיג מה
 שראוי להשיג הנה מה יתרון מהבהמה אשר אין לה שכל
 כי אם רמיון אשר ברמיון ההוא יהיה שלימותו אם כן זה
 השכל הוא הצורה האחרונה האנושית אשר בה מונדה היתה
 האדם מה שהוא וכאשר ישתמש מונחה בכל עניניו ועסקיו
 ועיוניו הים על שלימותו האחרון ויצא לפועל ויתרמה מ
 לאל ית אשר הוא תכלית האמיתי למעלה מהתדמיון כל מציא
 שאל כי זה התדמיות בהשכלה הוא על דרך שתדמו השכלים
 אשר בעבור זאת ההשגה נקראו בני אדם בני אלהים או אלו
 כמאמר המשורר אבי אמרתי אלהים אתם וכבי עליון כלכם
 כלו כי אבי אומר וחושב אחרי אשר בכם שכל מעשי ושכל
 עיוני אשר הוא מתדמים לשי שאתם אלהים ומלאכים וגם
 בני עליון ולא תמותו אבל תהיו נכחיים ואם אבי רואה
 שאדם בלתי נכחיים ומתם הוא מצד שאדם מורכב מארמה
 וחומר וזה אומ' אב' באדם תמותון וכאז ובאחר השמים
 תפלו יד כמו שאמר מהרשיות אשר בכם היא החומר היא
 כושלת ומתה כן אתם מתים מצדה ולזה אמר הסי' שהוא
 בלתי חומרי הוא הכפסאר והקיים ולכן הוא השופט האמיתי
 וזה אומרו קומה חלהים שפטה הארץ כי אתה תיחל בכל
 הגוים כי הכפסאר הקיים והמאריך ימים הוא אשר ראיה לו
 הכחלה ולזה נקראו הכבאים ושחכמים מלאכים באומרו כי
 שפתי כהן וכו' והשלים כי מלאך יי' נבאות הוא ויען חגי
 מלאך יי' וכו' ויש מלאך וכלשון דול מאן מלאכי רבבן
 וכמו שעוד יתבאר וכו' הנורה השכלית הנשפעת לאדם
 הים האדם אמצעי בין העולם העליון והעולם השפל וכיאר
 זה כי העולם כלו בא ש' אח' בקשר קצתו בקצתו וכמו שביאר
 הרב זל לקוח מדברי הפילוסופים ואם בייחיהם ובינו חלוק
 מעט לא אטפל אליו במקום הזה והתקשר העולם העליון
 עם העולם התחתון באמצעות האדם לפי שס' עליון כורא
 בתכלית הפשוטות והשלימות וכבר התבאר בחכמת מה
 פאחר כי העולם העליון שכלו אורה כלו בפועל ומתמיד

והעולם השפל הווה כפסד כלו ככנע אל הכחות והעצור
 הים העליון האמצעי בהשגחה אלהית אשר הוא מורכב מן
 הכח אל הסועב לקבל מלמעלה ולהשפע על העולם השפל מן
 הסי' כי זה העולם השפל רחוק מאד מן השלימות האלהי
 וגם הגבלים לא יוכלו לקבל השפע הנעלה הזו לולי שהמלאכים
 אמצעיים בינו ובין הסי' כי באמצעות המלאכים תקובל
 השפעה בטמים ובאמצעות התנועה השמימית תקובל
 בארץ כאול וענה את השמים והם יענו את הארץ אמנם
 למה שהשגחה אלהית כוונה אל הטוב בכל הפכים שאינם
 נדחתה שאם לא ימנא בח קוטר אחר יקטור זם העולם השפל
 עם העולם העליון היה באיפסוד קרוב המצי' השפל ופדורו
 או חלק גדול ממונו וזה כאשר התנועות הרעות או עונות
 האנושים ופסע' הם כמו שחייב הרצון החלמי יבכרו הפסד
 והסחתה או יעלו אידים מעופפים וסככו מגפות או העצר
 עניינתן להעצר חומרים או בסבת עונות והעונשים ברצון
 האלהי יחייבו יעב או בנרות זיפסד הכל או החלק להסיר זם
 הרע השפיע ההשגחה האלהית והחכימה הכוזבת מציאות
 האדם אשר הוא מקשר זה העולם עם עולם המלאכים ואם
 שמיא באור רעות והפסדות מהככות הכוזבות בזה האדם
 יהיה יכולת אחר אשר הוא ברמות וכלם הסי' כמו שאמרת
 למעלה וכזה השער אשלי' ביארנו ויוכל להכריע אלו התכונות
 ונהפ' כם אחר אחרי אשר הם רצו' אטי' המין האנושי
 מקוש'יים כמכעיס חיות עליונים מזה הגרם השמימי גם
 יוכלו לרנות חנות הסי' בצדקתו ואמונתו וזה יסלם השפעת
 הטובה והשמיירה להחליף העולם הלא תראה כי בעת המבול
 לכעבור המציא ש' כח שהיה אדם בכלם ודמו מתחלק לשאר
 האנשים אשר היו ברורו נשאר המציאות ונא ככבר כלו גם
 אחריו אברהם אבינו ע' ה'סוד סכנו ודכקותו השאיר אחריו
 ברכה ומה רכבו ע' ה' על כלם שמר מציאות האומה
 הישראלית אשר ב'סדה כי אם בעבור תפלתו ושלימותו ח
 ודכקותו המקשר העולם האלהי עם זה העולם השפל בסבת
 עיונותיהם וכלבול שכלם וחולשת אמות אשר כחייבו ע' ה'
 עונת הכליה והספסד וגם ברורו' רבים וחכמי' ואנסי' אמונת
 יעמדו כפר' לבלול גורות וצרות וסמיים וספסדים בהכת
 זכ' ופיהם ותפליותיהם ודכקותם עם העולם העליון מצד ה'
 השכל הזה אשר הוא צורה עצמית כשכלת וכספעת מן האל
 ית בזה האדם כמו שאמר ויפח באפיו כשמת חיים מרונה
 לומר כשמה מן החיים והנצחיים שהם המלאכים על דרך
 אמרו וכמת' לך מהלכים בין העומדים שהם המלאכים
 ולמען יסלם ביאר זה הדרוש הנה אנכי דורך מהלך העיון
 בבארי מסות זה השכל האנושי כי כאשר כפי' זה יתבאר
 המבוקם ואומר הנה גדול החוקרים כאשר הסתדל לעמוד
 בזה הדרוש בנה חקירתו על סבי' עמודים סניחס כרמות
 קדמות למה סרצה האחד שהשכל מאתנו הנה הוא כמכת
 כסוג הכחות המתפעלות וזה כי המושכל הנה הוא חוץ
 לשכל ככשאו צורה או אי' זה דבר אחר יסיגושו החושים כאן
 פאמר הראות או הטווע אשר קס

אשר הם הנ' ח' סים העיבדי' יותר לטבל סהם היותר רוחניים
מכל החנוסים . ולזה אמר שלמה ע"ה' עין רואה ואוזן
שומעת . עונת גם שניהם סלל היות חלו חס עובדי' י
לסל והם רוחניים יותר סהש' עשה אה בן יין הפעול
ככיר הפועל ואמר גם סניהם למען רדע כי גם השמע כמנ
הראות סכיתם רוחניים כי סאחר והוא הראות הכה התחלה
לסכל באמר יחקר החוקר מעצמו סהכח נו הנמצאות ל
לספטיט צורניותם והאחר והוא השמע התחלה לסכל כאשר
לאמוד ממלמד כי בזולת חוש השמע לא היה איפשר אצל
סלמידה ואחריו אשר יטיגו החושים הדבר סמוחם הקול
יביאוקו מופטט הפטטה מה אל החוש המסיתף
וקדמינו אשר סמה ינטבעו ויחיו סם צורות דמיניות איפיות
אחריו אשר לזם היולאכיות מה ואח' יקיים ויפטיט
הסכל מעם ויכערט מה איפיות והדמיניות ויקח המדות
אשר להם ויהיו אז מנוסבלות ואין זה דבר אחר אלא סיקבל
אופן סצורות ומסלו כי איס אחר כמאז חוץ לסכל על דרך
מעל ראוהן האדם יראה אותן בחוש סראות אשר לו ויפטיט
צורות המוחסות ויתבלה לדמינו אשר סם תוטבע ויהיה סם
צורה ראובניית איפית ומסם יפטיטה הסכל ויקח המדות אל
אשר כה יהיה ראובן מה סהואן והוא הצורה סאהמית אשר
בו מנד סה סהיא צורת ראובן אינה אלא מקרים מה מלבייט
החומר כמו סהתבאר בו ממה סאמר הפטט וכמו סיתבאר
לפטיט סנה אס כן הסכל כאשר יסביל אלו המדות ויפטיט
מהצורות סאיפיות ויציירם סהם זה הצור והסכלה אינו
דבר אחר כי אס קבלו המופכל והקיבל אי זה סיהיה סכה
הוא נקרא סתפעלות חך ראוי לסביל כי סהתפעלות הוא
על טלטה פנים יאחר סהתפעלות אשר ייחם אל סחומר
כאשר יקבל צורה מה יתעבה עמה סה' סהתפעלות סה
המינוח אל החוש סאמר יקבל סמוחשות והג' סהתפעלות
המינוח אל הסכל בקבלו המוסכל ו אמנם סה' יקרא
סהתפעלות כסחלט והג' יקרא סהתפעלות סהמי והג' יקרא
סהתפעלות קבוליות וזה כי סחומר סהיקבל סצורות סהתפעלות
עמו סנה כהכרח סיפסיד סצורה אשר בו ויעיבנה כאשר
יקבל סצורה סהתחדשת כי כ' צורות לא יתקיימו כנוסא א'
בעת א' כיו סהתבאר כה סהמה סחם ולזה יקרא זה סהתפעלות
סחלטי כי בו ספסד והיה אס ספסד לצורה סצורת ואס
היה לצורה סכזה . אמנם קיבל חוש המוחס הכה הוא
גם ען סהתפעלות והראיה סהחוש יספסד אל המוחס סחוק
ולו כאשר יכית העין לאור סמוח סחוק יספסד הראות
וגם סשמע אל הקול סצור סחוק גדול סחם לפי סהחושים
סם מה סהם סחם ואחר סהחושים יספסד עס המוחסים
סחוקים סכרה סיהיה קיב לם המוחסים סהתפעלות כי סחוק
וסחלוס במין א' סם סחוב א' ואחר סמה מוסב סחוק יקבלו
סהתפעלות כמו סהוא מוכאר מהחלוס ג' יקבלו ויקרא אז
סחם גלות דמיני כי הוא עושה רוסס כמקבל אל איכו כל
כך סהתפעלות כמו הראשון אל סה' והוא קבלו הסכל
המוסכל אין בו סהתפעלות אחר כי סקיבול לכד ולא יספסד
בו דבר ולא יספסד ג' ולא יחלם אל המוסכל סחוק אכל

סחוק יותר ולזה סאמר כי הוא סהתפעלות קבוליות ויציירם חן
סכה אל סהתפעלות ולא זוכה וראוי סה' לפי סהתפעלות
סחוש יותר סחוק סהתפעלות מה סהתפעלות ססכל כי סחוש הוא
מעורב בעצה לכסאז והסכל מעורב כחוקרה כמו ס' סבאר
סקרה סכה אכ' ססכל הוא כח מתפעל ומקבל ומוסב סבוב
ס' סחוט סהתפעלות על סהר סביארת . והסור סספי
הוא סססכל הוא סלתי מעורב ונקסר הקסר עירוב עס סחוק
כדרך עירוב סחחות סבמינו ומסלו סהכחות סהמיניות
כמו סראות ד' מ' הוא כח מעורב עס כוסאז עירוב מס זה
כסיסיג כוסאז סהתפעלות או סולסם מס סיג לכח סהוא כי
אין מציאות עצמותו ופעולתו אלא בו והוא צורה טבעית
בעין דרך מסל אשר סהחדשה בו למזג או סהככה אין א סות
מה דכסיהס כמזג א' לל סכה סראיה וסעין סחוסא לכח
סראיה ולזה סאמר סהכח סראיה הוא מעורב עס סעין
ואס יספסד סעין או יחלם או יספסד סראות או יחלם ויכנס
סחולסה סה סכה לחולסת סכלי ולזה אמר סחכס סחם
היה לזקן עין בעין סכחור יראה כראות סכחור כי סהפח
עצמו לא יספסד לפי סאיכו מורכב מהסמים וזו סהיא דרך כל
כח מעורב כנוסאז אמנם סכה סכלי סה סאינו מעיוב
עס כוסאז כלל ולא יסביל כאשר יסביל עס כוסאז כמו סראיה
סכה סראיה עס סעין אשר הוא סכלי דמינוח להפנתו
אמנם אין יתבאר איכות זה סקורס הוא סכסכי סזס סכה
אינו גסם ולא כח בגסס ויתראה זחת סהכזה מסיני סדמות
סח' סזה סכה סכלי וזה הפעס יסיג כל סצורות היולאכיות
הן סתקיהה זס דבר ידוע מעצמו מעיני סכל אשר זה
סוארו רצו ססכיל כל סצורות היולאכיות ולא יכיר ממנו
א' והסקרמה סס סכל מקבל דבר מסיני סיהיה עסס
מהמקובל סחם היה המקבל מוטבע המקבל סחין סיהיה א'
איספסד סיהיה מקבל עצמו ויהיה סחמי סהוא סהתפעלות אשר
סזה סתבאר כי סחושים סרומים סמה סייגו וסיה סראות
כקי וערוס מהג וים והסמע מהקולות וסמע סהתפעלים
וכן כלל יחוייב סזה סיהיה סעס סכלי סזה ערוס מכל מה
סיסיגו והוא יסיג כל סצורות היולאכיות סיהיה א' ערוס
מכלס ואינו גסם ולא כח בגסס אשר לזאת סכה ג' סיהיה
סחכמי' סיהיה סחומר סח' ערוס מפל צורה לפי סיקבל סכל
כמו ססכיר סהוא כערד סמראיס סכל ולכן יקבלס סכל סחם
היה הוא מצויד בצורה מהצורות לא סיה מקבל כל צורה כי
סצורה אשר לו מטבעו יסכה או עיק קבלו סצורות סההרות
כמו סספיר סחם סיהיה לו מראה מס מעצמו לא יקבל כל
סמראיס כי אותה סמראה אשר לו מטבעו יסכה או עיק ל
לספיר סחם מקבל סמראיס סחכריס סכל וכן ססכל סזה
לסיתו ומקבל כל צורות המוסכל סכרה סיהיה ערוס מכלס
אמר סלוח ע' ס' כמו סהמיס לכריס כן לב סארכ לאדם כל'
כמו סהמי כפטחס ססס מהכלים כל סמונה לסיות ס' סויגי
אשר לזה יקבלו כל צורה וסמונה וסולספטיס אשר סככה סה
סחין להס מראה סכל כי לזה יקבלו כל מראה כן לב סארכ
וסכלו לוס סארכ כי אין לו צורה כלל אכל הוא ערוס מס
אשר לזה יקבלס כלס וסחוק

לה

וכי ארץ לא יקבלת כלש פסוק אחר באומרו שאל
 ואברון לא תשבעו וישי ארש לא תשבעו י סלל כי
 כמו שהזמיר הרשען אשר הוא האברון והמאל כי כל דבר
 ישאר חליו לז תקבעה כלומר שיקבל כל הצרות ואין
 שום צרה שלא יקבל וזו אפטר להשביעו לפי שהיא מקבצת
 כלם אשר ליה הוא רק חסלם קן עיני האדם ושכלו אי
 אפטר תקבע כיה אוקבל כל הצרות וכלן מוסבלות לו
 לזה סגרה פיהיה רק מבלם הכה אס כן זה עינש אינו
 בשם ולא כח בשמי אכל אס כן בלמי מעורב עם הגשם
 וזהו יסביל כל הצרות באמתות מכלי סכני וענות והעקה
 אשר מזה יתחייב שחס הית זה השכל כמד' כנשא מזה שלא
 כאמר היות אונן השמש הוא שכל כפה כמו סכא זה בדכריש
 המעורבים עם כנשאיהם כי כאמר בעין סקוף דואה ככה
 להיות כנשא הראות אשר הוא מעורב עמו ואשרי בייט
 חלו סכפי סדשים כדיר לרעע כי יש מי שהיה זה היות ויהיה
 זה השכל הככה מהנמצאות עש הצרות הדמיוניות וכלת
 מעורבת עמהם וזה ראוי שתמצא בהם לפי שבהם הנמצא
 פעולתו כי פעולתו אינו דבר אחר אלא הפשטת הצרות ה
 האפיות הדמיוניות והסבילן אוקבלן אונן בכלתי אפיות
 אכל המהות המופשטת מהמקרים וכי אונת ההכנה היא עצם
 ומנות האדם ובה היה האדם אס והיא כח כל המוסבלות
 ואין שלימותו דבר אחר אלא שתשוב היה הצרות המושלם
 עצמן הפועל ומשכל שלם באור המוציא שכלנו מן הכח ל
 הפועל והוא השכל הפועל אצלם בדרך הש' אצלנו
 אונס חכמים אחרים הכינו עזה השורש המכריח שהעצם
 הסכלי בלתי מעורב אין הרצון בו מהעצם הסכלי הוא חכמה
 לכד כמו שאמרתי כי ההכנה היא משיב ומשיגי החומר
 וזה העצם הסכלי א כנו חומר ולא חומרי גם כי ההכנה
 מקרה אמאמר האיכות ואי אפשר לצייר סיותה פומדת
 בעצמה בכלתי עינינו כמו פדמו הקודמים אכל הרצון הזה
 אכל החוקר שהעצם הוא הוא עצם מה מטבע השכל אכל
 הוא מוכן מעצמו ומטבעו ולכן יקבל של המוסבלות להיותו
 מוכן כי מי שאינו מוכן לקבל דבר לא יקבלהו והוא כדבעו
 ואחרתו שכל והיה בלתי מעורב כי הוא בשוא הצרות ה
 פדמוניות האפיות הכובדות והלחנתו אונס היא שיתקטן
 אונת ההכנה אל הפעולה ואשרי היות מושבת אונת ה
 חכמה יהיה שכל מוכנה הפועל וזהו הוא בלתי מעורב
 ואינו בשם ולא כח בהשם י אונס קצת שאחרונים כפלאו
 פל זה הדעת באמרוס שהככה הכה היא משיב ומשיגי ה
 החומר וכי אי אפשר לצייר עצם מציאותו בהכנה שיהיה
 בלתי חומרית אכל הכינז הזה העצם הסכלי שהוא ממתית
 שכלים והוא מקושר בהכנה הקפד מציאות וכי אין ההכנה
 מייחסתו ומטבעו אכל ההכנה קרש לו מנד דבקהו בארש
 כי הכה מנד עניו הוא ממתית המלאים והיא יולאך וכל
 כדל אכל להיותו כו צורס קרה לו מסכ מוכן והוא עצמו
 הפועל המוסבלות והמקבלן הכה הוא כופלן מנד כהוא
 שכל כדל ויפטיט הצרות המוסבלות מהנשאים והוא
 יקבלם שאמר ישיגם מנד היותו בהכנה והוא שכל כדל מנד

עצמו וסכל הולאגי וכיני ומוכן מנד פקרה לו שהכנה ומנד
 דבקותו בה וקצת מחכמי הסוגרים לא ישיגו זהו להם
 לשים חכמה בעצם הסכלי כשחלקו השכנו לחמריית ורומיית
 והככה החמריית שתוצא בעצם הסכלי זהו זר אצלם י
 אכל ההכנה החומרית ה א מחוייב אצלם אכל היות העצם
 הסכלי שזה מוכן אס מנד טבעו ואס מונלת טבעו בהיותו
 בלתי מעורב הוא דבר שאי אפשר לחלוק עליו ויש כדדים
 לכל אחד מן הדעות ולא ראיתי עד הכה שום חוקר יוצל
 להכריע האחד על האחר כי אי יוצאו זכות לרעף האחד
 גם ימצאו לרעת האחר ואס האחד ברוחק יעשה וישיב גם
 האחר ככה ו וראת והפלא איך כפל זה המחלוקת בין חכמי
 האמת זל גם כן אחר פני סכים ואחצם כחלקו בית סמאלי
 ובית הלל בית סמאלי אומרים כוח לו לאדם שכבדא ופלא
 כבדא ובית הלל אומרים כוח לו שלא כבדא כוחו וגמרו
 כוח לו שלא כבדא ועכשיו מכבדא יפספס בוועשיו י הכה
 האומדנסכוח לאדם שכבדא ופלא כבדא חכמ הפשכל האינסי
 הוא עצם מוכן מעצמו וכי באמצעות החושים והשפלות
 בעיני ישיב השלמות ויצא מן הכח הל הפועל וזהו אמר
 שיותר שלימות לו היותו כבדא מהיותו בלתי כבדא כי בהיותו
 בלתי כבדא לא יצא מן הכח אל הפועל והסכי חכמ שהשכל
 האינסי קן הוא שכל הפועל מוכבעו ושלם וכי היותו מוכבם
 בהכנה הוא מקרה קרה לו וכי אין מטבעו לזה אמר כוח לו
 שלא כבדא כי בהיותו בלתי כבדא הן סוח שכל הפועל וכדבדא
 הכה ושוב ככה וכמו וגמרו כי כוח לו שלא כבדא וכמו אל
 הדעת הסוי ועכשיו שכבדא יפספס בוועשיו וראה שאפילו
 שלא ירוח דבר כבדא חכמה אחר שהוא פעל הכה אס עיני
 לו הכין השכל המעשי אחר איכנו נוצח לו היותו שכל
 בפועל אכל כאמר יחבר לו הבוק אז יהיה אפשר לו כייית
 זה השכל המעשי וזהו מה שאמר עכשיו שכבדא יפספס
 בוועשיו כלומר יסדל בקייית המעשים הטובים והאנאיתים
 אשר שלימותם שלימותו כי כן השכל אשר כנו בו חלק מן
 מעשים וחלק עיני וכמו שאמר המבורר הכה מה טוב ויש
 כעיס שבה אחיס גם יחד כלומר שהוא טוב כאות וטוב מופיל
 וערב אשר כלל אס שניהם באומרו ומה כעיס שים כול אל
 הכ' אחיס כלומר השכל העיני והמעשי גם יהיו יחד כי
 כפיצתה אדם מעשה א' חסוב כפטיב מן השכל המעשי שלא
 יפכה העיני ומנד כי סומר מוכה לא ידע דבר רע כמו
 שאמר לפנים וסתחיל לדבר כפטיה וקודם בוועשיו לסיותו
 קודם בזמן ואמר בסמן הסכובו' כי מה מעשי לך הפס'
 שטוב וסכח הכעלם לכל שמקומות וזה אומרו פסמן הטוב
 פל דל אס ילך ריחו למרחוק וידד על חוקן זקן אהרן
 אשר הית מעשי ועולם כחלק שהוא פמו שאמרו עליי שהיה
 אהבה שלום ורודף שלום וכי אשר לזה גם כן כדו אהבו כל
 ישראל למה ששארם סועשי הן הוא אסוב ומקובל לכל
 הכריות ואס כמצא לרע ה' מעשה העגל כדו העידה חמורה
 עליו פכאונס עשם אונת ו סו שאמר הכתוב ויכר אותך
 שרע סלל כח ט כבוד מלסון חרעס כי כפיסותו אונתו הים
 ומקרט בדרך שאכום גם פי זאת היתם תחכות פטי'

למען עשה סתיה כהן גדול יהיה מרחם על החוטאים בראש
לקדושתם שאם לא היה מתא כו עון אשר חטא לא היה מ
מרחם על החוטאים אבל היה גוער בהם על
דרך מה שאמרו לול שתלמיד חכם ראוי לימצא קיפה של
סרכים לאחוריו ולגשבה שלק המעט כתעלה אהרן אלו
ד' פה סניוד על הזקן וזקן אהרן יתו סניוד על פי מדותיו
בי המלות החשובות הן המעט אשר הגוף יתקן בעצמו
ומגדו והשלים כל והוא השכל העיוני ואמר בטל חרמון
סניוד על הררי זקן והוא העט שעמיד הכה להחיות בו מת
כי אינו טל כפשוטו כמו שאמר הרב אבל הוא ההפעלה
השכלית אשר תהיה על העשירי ההפגה כמו שאבאר לפנים
והוא הטל שזריר הקב"ה על ישראל באעמד הר סיני אשר
יבא להשתתף לקור המישיגים וזאת היא ההפעלה הרמוזה
בכתבי הקדש בטל אשר הוא טל חרמון והוא מחייב החומר
ומיר על הררי זקן אשר הם שער המנייני בהלכה יבעון
וכמו שאמרו ז"ל על פסוק אונק"י ששני זקן וגו' כי הם
באותו החלק העליון זכ"י את הכרכס חיים עד השולם
כי אין הם מות ולא הפסד כל ספק אבל חיות ונחיות כמו
שהוא בעולם המלאכים וכזה החלק שנינו היה משה
דכיכו כעלם על כל כילד כמו שהעיר עליו התורה בכל ימי
כאין הוא כלומ בכל המציאות הזה הנספג מאתי הקב"ה
בית באומרו והבית ימלא עפן שיראה וכוונעו חנות השמים
מקול הקורא וכו' כי חנות השמים נס קטני המהלך אשר
בשמי' התנועעו מקול המלאך המוכיע והקור' אותם בנגונה
ואו כזאת התנועה הבית כלו המציאות הזה תקן השמים
ימלא אידים כעשבים מתנועות השמים כי מתנועות
השמימיות יתכדו העשבים והקטורים אם בן חמדו בכל
ביתו כאמן הוא יל' סודע כל חקי המצאות באחיות
החיים ולזה ה' כאמן בידענות ההם כי יודע אותם גודיעה
התנועת לכפרד והיא תיריעה הנספרת המתואר בתימוה
משוכח אשר זאת תיריעה אי אפשר לשכחה ולא תגור בה
השכחה בשום פנים כמו תגור בידענות ההוות הנספרות
אשר הם אכלנו ולזה הטיב הרב כפי' למאמר חול כי היודע
מזהות עם המסורתי מודו מתקיים בידו ואמר כי היודעם
הזאת אי אפשר לשכחה כל הסגרת השכל הפועל והוא מאמר
לקוח מכן אלכיאב באגרת הפטירה אם כן היה משה רבינו
ע' ש' עיני בהחלט ויודע ומטיב כל פטרי המצאות בידיעה
התנועת אשר לפנים יתבאר זה משלימותו יותר ולפי שזאת
הזמנה וזה השלימות הוא זר מצני ההמון לא כפן אותו כל
בית ישראל כמו שכחו לאהרן ולזה הוגר' לפום המופת
על פניו כסירד מן ההר להיותו כעלה בהאגותיו ולא יוכלו
העם להתקרב אליו כי לא יביטוהו בהמכיבו הסוד והעליוכו'
ואולי שזהו היותו ערל שפתים שהגותיו השכליות לא יוכלו
התל' מ' לכעול אותם וזהו ולא שמעו אל משה לנגבה שכלו וגם
לחלטים וזהו מקור רוח ולזה בא אהרן משה מעשי ומתקבל
והיה אמצעי בין העם ובין משה כמו הנביא שהוא אמצעי
בין סאל ובין העם אשר לזה אמר ואהרן אחיך יהיה כביתך
ולזה קרן עור פניו של משה רבינו והיה לו אור סכלי למעלה

מכל נוצר כי זהו הרמז בהרן כמו שאמר הרוממה קרני
צדיק וזהו יקרא בראש קרני וכמו שאמר רז"ל סהמנכיש
סגמטו סקרן כמטכה מלכותם כלומר סממטו בסכל
עיניו ונסתמשו בו וזהו מה שרנו באמרו סוד סהקריב ארם
הר אסין קרן אחד היתה לו במצח סגממכ ותיעב ל' סניוד
פר מקרן מסרים טלל כי ארם הראסון לקיותו יחיד במני
הכה התקרבו לו ית איכס סיה בקרן אח' המיוחד והוא המזק
העזני כי לא היה לו מעשי להיותו בלתי מצטרף ב' לאים
כמוך רשעך והאדם הבגלי מדיכי לא תאר לו לא מצדק
ולא ברשע וכן מה שאמרו ז"ל סוד סהקריב ארם הר אסין
קריכות וקדמות לפרסותיו הכר' כי שעה נבי אצל קד' אל
המעשי הרמוז בפרסותיו כי בידים ובפרסות יעשו מעשים
וזה אמת אין ספק בו כי בעת שנברא לא היה לו להשתמש
אלא בעיוני ולא היה לו להשתמש במעשי עד שיהיו לו כנים
לחיו במציאות אנושים אחרים כמוהו אבל עתה האמתי ח
קד' לבינו כמו שאמרו ישראל נעסו ונשמע ואמר סגממ
ע' ש' שוענו מוסר וחכמו ואמרו ז"ל כל מעשיו קדמון
לכחתי הנס משה רבינו אם בן קרן עור פניו כזווי השכל
השכל עליו ולזה הוגר' לפים על פניו מסכות ולזה עס
העם באופנים גסים ומגמיים הרוממות כרי סיכיונהו
ול שאמרו סממנאל היה סקול כמשה ואהרן וביארו זה ממה
שאמר ד' ה' משה ואהרן ככהניו וסממנאל בקוראי סמו וזה
דר' במאמר הכה סממנה וכתל לאמתך זרע אכמים זרע
סקול כפני אכמים משה ואהרן הסוכה ב' אכלס כפי מה
ס' אכוב כי סממנאל עיוני ומעשי אכ מעשי כמו שהוער עליו
ס' ה' אכוב לארץ ישראל לספוט ולרן את ישראל ותסוכתו
האמתה ואס סהיה עיוני מדבקתו עד שאמר היום אקרא
אל י' ויתן קולות וכו' סכה כי סממנאל היה כן חלק מאהרן
וחלק ממהו ואין לחשוב כי כשהיה הים סום אבל כי היה כן
חלק מכל א' עש' ס' מי שחשב היות הכרי' נכת' בפני פנים
האזר סהסי' יסנה מציאותו למעלת הנביא אכל הרבנות
אשר לכי' עמו ית והוא ית רואה הנורך אשר לכי' ההוא
להקריב אותנו או עיניו ויסנה המב אות למס שיראה סנולת
הפני סהכבי' יקרא לאל ית ויתפלל אליו על הרברים
הצריכים אליו לאומתו או לעניניו ומשה רבינו היה מהמון
האחד אשר הוא המין היותר מעולה שאיפשר והיותר מוסב
והיה המין ההוא היותר שלס שאיפשר וסממנאל היה ממון
השני היותר מעולם שאיפשר מן המין ההוא ולזה כאמר
למשה רבינו כשהתפלל על ישראל באמר פרעה רדף אחריהם
והם היו חוכים עלים סוף מה תצנע אלי דבר אל בני
ישראל ויסעו כלו אין אתה מהנביאים אשר יצטרכו לצנוק
ולקריב אותי כי ברבקותך אני אעשה כל הנדך ולזה דבר
אל בני ישראל ויסעו ואמר בסממנאל בקראי סמו כי ה'
פ' הים מהנביאי אשר היו עינים פעולת הכנולס בקרי' ה'
הס' וזה אמרו היום אקרא אל י' ואפשר סמזה המין היה
כלעם מקוראי' לאל ית וזה אמ' לינו סה הלילה וארעס מת
יוסף י' עש' שלי כזה דעת אחר תשמעוהו לפנים א' ל'

אם כן משה רבינו היה עיוני בהחלטה ביותר כעלה פאימטר
 ואחר כך היה פליט בסכל המעשי המלימות ההחלטה וטעמו ספני
 תהיה ההחלטה בסלימות וכבר באה לרוב הקיריה עז אמר
 כל המצדיק עצמו מלמטה מצדיקין עליו את הרין מלמעלה
 סכאמר אמת מארץ תבמה וצדק משמי סכספק רב חייה בר
 אבין משמיה דרב סוכא אמר מהכא וכיראתך עברתך ריש
 לקיט אמר מהכא פבעת את שם וכו' הכה חלו כחלקו אם
 השלימות וההחלטה תהיה לאדם מצד השכל העיוני לבדו
 או מצד השכל המעשי לבדו או מצד שניהם וסחכס פאומ'
 שכל המצדיק עליו את הרין מלמטה מצדיקין עליו את הרין
 מלמעלה יר שכל מי סוכין את עצמו לקבל ההשגחה האלהית
 יקבלתו אין שם כילות בלי ספק אבל כל המוכן יקבלה
 והשם אשר ביאר זה מהפסוק האומר אמת מארץ תבמה
 סנה ביאר זה מצד האמת והוא השכל העיוני אשר יצדק עליו
 שם האמת כי האמת והפקר יאמר בדברי העיוני יוסחכ הב'
 אשר ביאר זה מעטו וכיראתך עברתך הכס זה מושב פמבר
 סככל מעטו יבאו ההחלטות שהיראה סיה החלק היומר מ
 ראשון מהשכל המעשי הגוא כמו שאמר ראשית חכמה יראת
 ה' רל כי קודם השכל העיוני ראוי פיקודם המעשי אשר הוא
 פקרא יראת ה' והשכל טוב אמנם הניא למי שיש לו שכל מעשי
 וזהו לבל עושיהם והחכש השלישי השלים כי מהשני חכמים
 תהיה ההחלטה ווס' כי הוא מצדו מהפסוק האו' פבעת את
 שם ועושה צדק רל שם בעיוני כי שם השמחה האמתית כי
 אין שמחה דומה אליו אשר לזה השמחה מבלת סיר השירים
 כי היא השמחה והשיר סותר כחכס כי כשם השגה היא כשם
 שערבות אשר לו א רוב החכמים סואת השמחה המיוחסת לו
 ית כלומר השגתו ית את עצמו כי כשם ההשגה היא כשם
 שערבות כמו שהתבאר אבל סחוקרים אחרי הציעט כי א
 השמחה היא השגת סכאות והצער סגנת המכנר וכי כל כח
 שעתוקו על השגתו לו יתענב וכי השכל הוא הכח היותר
 חזק שיסיב סמושב המתיוחס אליו אשר לא יתענבו בו דבר
 מה לזה הסגנה השכלית יותר חזקה מן סהסגנת סאחרות
 אשר לזס גס כן כאשר הסי יסיב את עצמו תהיה השגתו יותר
 חזקה ויותר שלימה מן סהסגנות האחרות ועז תשיה סאמחפ
 פיותר שלימה אבל ית כהסיב סמושב היותר שלם למסיב ה
 פיותר שלם וכהסגנה יותר שלימה ולזה אמר הפכיה כאשר
 סיב ממנו ית יסמח ויגיל ולזה אמר יפיעיה שוט אטיט ביי
 סחוח סמושב היותר שלם פאימטר תגל כפטי באלתי סחוא
 סמסיב היותר שלם פאימטר כי הלכסיבי בגדי יסע סחוא
 סהסגנה וסתכלכסות היותר שלם פאימטר כי כפי סמוסיב
 והמושב כן תהיה סהסגנה וכאן סמושב סחוא היותר שלם
 פאימטר וגם סמוסיב שלם סכרה סתהיה סהסגנה שלימה ואו'
 כי הלכסיבי בגדי יסע וכו' יר כי סהסגנה סיה היא סיסוענה
 אשר לי וכה אסיה כוסע וזה סמועיל אשר אבי מתעטת בו סחוא
 על דרך כדק ולמי סכנרי היסע הוא סריון סקסיים ודומה
 לו אשר יוליכו לו סמועיל מכל סכנריים ומכוסה אמר סזה ת
 סמועיל אינו מכוסה אלוו אבל הוא ווליוכו למעלה מכל

הכנריים כחתן יכהן סאז ולמי סהמועיל סכפן כנדקס
 יתכחו סכקכס כזול השלים ואמר סזה סמועיל סכר כיתן לו
 דרך כדקס הלא הוא ככלה כעדה כליה ולזה יאמרו כי
 סהסחה סמיוחס' אליו ית סחוא לספנתו את עצמו או לספנתו
 לכרוחיו על דרך יסמח' במעשיו ועד' אמרס סהסמחה
 כמעונו ואכי סחוסכ סהסמחה סמיוחסת לו ית מתכן העצב
 והכאכ אשר סה ספקד עצמות מס או ספקד תואר מס כי
 כאמר יסיה סהרס ירא להפקד והערר מציאותו או הערר
 תואר מתואריו יתעצב בלי ספק כי כאמר יסחכ סהרס ס
 סחוא יערר ויחות סחוא הערר עצמותו יתעצב וגם כאמר
 יססוב סיערד תואר ממנו עושר או כבוד או כריאותו גס
 כן יתעצב וסו סחוא מה סחואר כי פחד אלי אידל ומסחתו לא
 אוכל כלו אכי משהר מאידל וסחוא פיסכרכי וככי כהערר
 תואר מה מתואריו וכאמר אכי סחוסכ סחוא ית יסאכי מוח
 העולם לא אוכל וזהו סערר העצמות והמיתה אם כן העצב
 הוא יראת הערר העצמות או הערר תואר מתואר ספנמו'
 ומי סחוא כטוח סלא יאכד עצמותו וגם סלא יאכד תואר א'
 מתואריו סכס לו ספק העצב ויהיה לו סהסמח' האמיתית וזהו
 סהסמחה כמעונו וזהו מה סכרס כאמורו יהי כבוד ה' לעולם
 כי כבירו הוא עצמו כמו פכיר הרב ול וענמו הוא יהיה
 לעולם ולא יערר עצמותו אם כן לא יירא מוס וגם לא יירא
 מיערר תואריו העצמות כי יסמח' במעשיו וזה למי
 סתואריו סהתואריו ספעלות כמו סכיראתי למעלה ומתואריו
 אלה לא יעררו לעולם אם כן יסמח במעשיו ונתואריו
 סעולותיו ואחריו סזה כן יצדק אמרנו פבעת את שם סחוא
 הנמוק אל סעיוני וכן אמרנו ופוסה כדק דמו אל המעשי
 כי כעטיס תסלס סהסלס וכן אמר דוד ע'ה' כמיומר
 כרפי כפטי את ה' וכו' כלומר סירך סכפס המיוחדת לסכס
 סח' והיא סכפס הכלתי מעורבת סחיה העצס הסכלי וכן
 גס כן סהחות האחרים מהכפס המעורבים וזה אומ' וכל
 קדבי את סס קדמו אה'כ' סיפר אק תהיה זאת סכרסס
 ואמר כרכי כפטי את ה' ואל תסכחי כל גמוליו וסס סכסר
 הרבים פעשה עם סנוק כאשר נתן לו זאת סכפס וסיכר
 סטי חלקים אשר לה על סטי סכחיכות וסס סכקראים סכל
 עיוני וסכל מעשי והשכל המעשי סחא כפטי חלקים
 סחוד סיסמור לגוף סלא סתכלך כטיכטי מכהגים מוסמייס
 וסס העכירות והסמייס וסכטי סיסמורסו מח'לויס כהכסנת
 זאת אמר לאחד ססולח לכל עוכיכ סוסו סליחת סעונות
 אשר יכופרו כעטיית סמוצת סהס סכל מעשי על פניס מה
 כמו סאכאר ואל סכטי מזה אמר סרופא לכל סחלואי' כי
 סזס ספואת סחלואים והסמייס וסס ואל סככל העיוני
 אמר כי לו שלימות כהסיב חלקי העולם ומסכפסו ססס סכטי
 חלקים סחוד סגנת העולם סגסמי וסכטי סגנת העולם
 סרוחכי וסגנת העולם סגסמי הוא סני חלקים סחוד
 סגנת זת העולם סחחתן וסכטי סגנת עולם סגלגל'ס
 וגם סגנת העולם סרוחכי היא עלסכטי חלקים סחוד סגנת
 עולם סתלכטיס וסכטי סגנת ססס ית' אסכך

אם כן הם ארבע השגות שתיים בשמיות ושתים דוחכות אמר
 בשמיות הנזכרות חייבי המעטיר וגו' כי בהשגות
 העולם השכל הרומה לשחת יבאל אותנו מחמת ובהשגות
 עולם הגלגלים יעטרנו חסד ורחמים כי כופל לדעת עכ"כ
 העולם השמי כלו והיא עטרה שכלית מהשגתו זה העולם
 הפשוט מציאות הגלגלים העוברים אותנו ואת אנשינו
 ואל השגות הדוחכות אמר אל השגת עולם המלאכים ה
 המשביע במועדיך שהוא העדי הגמור הנתן לשכל ו
 האכזבי וכמו שאמרנו ז"ל על פסוק סוד עדיך מעליך
 במהות העדי הוא שהוא היה השגת העולם הרומה וזהו
 ויתכלו בני ישראל את עדיים מהר חורב סכנלו את עדיים
 אשר קנו מהר מודם טעם קיימו וקבלו השגת עולם השכל
 וכמו שגור אבא ר' ולפי שהיה הטבע הגמור אשר ישבע
 השכל בו קראו המשביע בטוב עדייך ונלשגת האלה מה
 שאפשר שפג' ומנאמי תתחדם כגשר בעורייכי כי
 זה הוא החרוט הגמור שאז בואת השכלה כאלו לעת ההיא
 יולד ויהיה ברים חרטה על דרך אמרו יי אמר אלי בני אתה
 אני היום ילדייך שזה נאמר על הרבנות האלה בלי ספק
 שהקדמונים היו מלשינים עליו כואמר אבונד שהוא הכלי
 הטפלות ואלו שהיו דעת אלשיע בן אבויה החושב
 המכשול שדבקותו ביו סבאד ואמר יתיצבו מלכי ארץ
 ורוחיים נוהדו יחד על יי ועל משיחו בלו שהם יענו
 ענות והולדו תולדות להבדיל בין השם ית' ובין המשוח ה
 הרב עמו וזהו בשמיותו כהתקף את מוסדותיו כלו
 פחית שאין להם קסוד כלל אבל הם מציאות כדלים לא
 יתיחסו ולא יקפדו ואז כשליכם ממנו מן המשוח הזה ה
 שבעות והח הקסוד אותו כי יפג' בשמים יסחק כלו
 שזין לו דרך להשיב בשפלים כבויים כמו אנשי זה העולם ה
 השכל יי לעבאמו ואין לו ית קסוד עם האכזבי לרוממותו
 ובא המשורר לבטל זה הדעת מצד הכפון והחוש והוא אמר
 ואני כסתי מלכי על ציון הר קדש' כלו אני נתעברתי
 ונקדתי עם מלכי וזהו נאמי כסתי מלכי על ציון והוא
 המן השכח אשר בהכחולו עליו ההשפעה כמו שבארתי
 למעלה ואפשרה אל חק' כלו אמר לכם טענה מ
 מחייבת זה והיא כי יי אמר אלי בני אתה וגו' והיא כי
 ששכל האכזבי הוא כהן כשפע מעולם השכל ואם כן כמו שיש
 יתיחסות לכן עם האכ' כך אפשר שיהיה דבקות לכו עם
 עולם השכל ואז בשאמר יי בני אתה ושלך כשפע
 מעולמי אני היום ילדייך והיום הוא אשר תרבה עמו סיום
 שהוא תולד לך מחדשת וכחיות וזהו מה שרצה באומרנו
 תחדם ככד בעורייכי ואלו הן הדבקות שהשם ית' עושה
 עם כל כחיו שהם ע"כ החיכה והחסד מבלי פניה ראוים
 לזה כמו שיתבאר האמת הוא כי בהתאחד העיוני והמעשי
 שיהיה שם תהיה ההכלה האכזבית למה שהארם לו כפס ונגוף
 העיוני לכו הוא ממדות המלאכים ואם הוא עיוני בשתוף
 שם כי הוא המעשה והר אות מובלח ככח האמת והנמצא
 שהתבאר מיוחדת והמוטבלת לכל אחד מהם וזה הוא
 השלש התקנות לאדם רצוני היות שכל זה שלם בעיוני

מעשי • הכה מה מאד כטו מן האמת החושבים שהכלית
 האדם הוא ההתדבק עם הנבדלים לכו מבלי שהכירו לשכל
 מעשי כלל שאם כן לא יהיה תכלית לכלל האדם כמו שהיא
 אדם לא שיהיה השכל המעשי מותר והוא מבואר כי
 בתורתו אדם הוא מן הפכרו וכו היה האדם גם כן מה שהוא
 סולתו לא יהיה אדם ומה מאד הפליגו ר' ז"ל במסכת סכת
 פ"ד עקיבא בזה אמרו דרש' שמלאי בשעה שהקרימו ישראל
 כעשה לשמע באו פ' רבא של מלאכי הסרת וקשרו לכל אחד
 ואחד מישראל כ' כתרים בראשו של כעשה וח' של כשמע
 וכיון שחטאו ירדו ק' רבוא מלאכי חבלה ופרקום סכאמר
 ויתכלו בני ישראל וגו' רנו בזה כי כאשר המעשי נכנס
 וקודם לעיוני ומתאחד עמו כדרך אחרות הנזרות י' אז כל
 אחר ואחר במדרגת המלאכים אשר הם שלמים ועומדים כ
 בפועל ומיהותם פועל שלם והחטא הוא בלתי הכנס ו
 והתאחד המעשי עם העו' וי' ואז האדם הוא אינו אחר כי
 אם פכים באמרו חלק לכם עתה יאשונו • כי כאשר נחלק
 המעשי עם העיוני פכה הם באשמה רבה ולכן כאשר
 ישראל הקרימו כעשה לשמע ירדו פ' רבוא של
 מלאכי הסרת וכתבו שני כתרים בראשם ובשכל כל אחד מ
 מישראל וכשחטאו נחלק המעשי והעיוני ולזה הוצרכו לרדת
 ככל מלאכי חבלה לפרוק הכתרים לכן ירדו ק' רבוא של
 מלאכי חבלה פכים לכל אחד ואחד כי אז היו חמייס והרבי
 סיבא מנד החומר ובפ' מי שמתו בא מעשה אשר הוא
 אצלו רמו על זה הדרוס והואו בחסיד אחד שכתן דיכר לעני
 ערב ראש השנה בפני בניו וזה קביטתו אשתו הלך ונן
 בבית הקברות ושמע כ' רוחות מהפירות זו חק זו אמרה
 לה חברתי בואי וכשוט בעולם ונדע אי זה פורענות באת
 לעולם • אמרה חברתי אין אני יכולה מפני שאני
 קבורה במחצלת של קנים • הלכה ונסתה היא וכסבאת
 אמרה מה שמעת מאחורי הפרגוד אמרה לה שמעתי שכל
 הזורע ברביעה ראשונה ברד מלקה אותו הלך וזרע ברביעה
 השנייה של כל העולם לקה ושלנו לא לקה • נסתה
 אחרת הלך ולן בבית הקברות ושמע אותן רוחות מהפירות
 זו את זו חברתי בואי וכשוט בעולם ונדע אי זה פורענות
 באת לעולם אמרה חברתי אין אני יכולה מפני שאני
 קבורה במחצלת של קנים הלכה ונסתה היא וכסבאת
 אמרה מה שמעת מאחורי הפרגוד אמרה שמעתי שכל
 הזורע ברביעה שנייה שרפן מלקה אותו הלך וזרע ב
 ברביעה הראשונה של כל העולם לקה ושלנו לא לקה •
 אמרה לו אשתו מה זה אמתקד של כל העולם לקה ושלך לא לקה
 ועכשיו של כל העולם כסדף ושלך לא כסדף שח לה כל
 המאורע • לא היו ימים מעטים עד שנכלה מריבה בין
 אשתו של זה לאמה של זאת אמרה לה בואי והראך בתך
 קבורה במחצלת של קנים • למה האחרת הלך ולן
 בבית הקברות ושמע אותן שתי רוחות מהפירות זו עם זו
 אמרה לק חברתי בואי וכשוט בעולם • אמרה לה דיך
 שרבים סכני לבייך בין החיים כשמענו עד כאן לכן
 התאמרי ורמוז בזה לפי דעתי אל שהחיות לז

כל שהחיות האנושי ושלמותו אמנם הוא בשכל העיוני
 והעשי פניהם כפי שדור שלמות בני דע את להי אביך
 ועברתו . והענינים שלמה שפרו באמרו סוף דבר את
 האלים ירא וקולו סיהיו הרברים כלם כמעשים ונדעים והיו
 השלמות העיוני את האלים ירא ואת מוצותיו שמור זהו
 המעשי כי זהו התכלית האנושי כלו ומי שאין לו מעשי עליו
 אחר ולרשב אמר שהיה לך לספר חקי וגו' . וכל ח
 חכמים שאין עמה מלאכה שופה בטלה כמו שיתבאר ומאמרי
 אחרים רבים . אמנם רמזות זה המאמר מהשתי רוחות
 ענין זה הוא בן . הנה השכל מאתנו הוא בר עמו עני וכח
 אשר לזה נקרא הישר הטוב . ילך מסכן וחכם כי כל הכחות
 סובלים אותו לפיותו בר בא מעולם השכל והכחות האחרות
 הן הם מוכח החמר וזה שאמר ולא זה אביט אל עני וככה רוח
 וחרד על דברי שהיה השכל אשר הגחת הפס ית' דבקה
 עמו . ואחרי שזה בן שפר המעשה כי חסיד אחד כמנה
 בפסי כבודת והוא היה זמן רעב לא רעב ללחם ולא צמא למים
 כי חס למנוע וגו' . והיתה התורה והחכמה בלתי מוכח
 חז והוא כתן דובר אחד לעני : כלומר מוסכל אחד לשכלו ה
 העני והכל . והיה זה כימי ראש השנה שהיה זמן קטובה
 גמור כל טובה ושלמות . ואמרו אשר הוא החמר ו
 הקביעותו כי מנעו מהמשך אחר השכל כי היה דרך היצר
 הרע אשר הוא מתן זקן וכפיל כי מולד עם האדם וכל היום
 מופת איתו וכנותו לו עבודת דעות לחוליכו נאבדון אשר לזה
 אמר החכם עליו ב' חלק לפתח חטיות רובן . ואחר פראה
 מלחמת חמרו השתדל וקשר את עצמו בכית הקברות
 והחליש החמר ההוא עד שסמעה היה כמת . וזה הוא סוד
 ולא ידע אים את קבורתו כי לא ידע עם אדם באי זה אופן
 ונשה רבו ע' . גבר על חמרו עד שהתכו וקברו . והיו
 מה שרצו ז' שהעליונים העולים בראש ההר כדמה להם יק
 קבורת משה רבנו למטה ואשר בשפל ההר הם רואים
 הקבורה למעלה . כי העליונים והחוקרים החכמים יראו
 אמת הקבורה והסתה אשר קבר והתיד משה רבנו חמרו
 היה השתדלות מעצמו . ואחרים ששלים כפלאו על זה
 וירמו שאין זה אפשר לשום כבדא שיתך חמרו כל כך כמו
 שהתיכו משה רבנו אכל כי זה היה ע' פלא ומן השמים
 הקבה סייעו על זה והיו שהתחזקים היו רואים קבורת מ'
 למעלה ואזו השם כפקר חמרו בין שתי רוחות מספרות
 זו לזו והם השכל העיוני והשכל המעשי ראה שהשכל המעשי
 הוא קבור במחצלת של קנים והוא הגוף אשר הוא עשוי
 מעצמות ועצלים עצבים וכל שלמותו והסתד לו השכל המעשי
 היה הוא להכתיב זה הגוף והשכל העיוני הוא לבדו עין רואה
 ולו להוליד ולבזר כדת מה לעשות והלך ושמע שכל הזרע
 בריעה הראשונה כדר מלקה אותה והוא הענשה פעולותיו
 בשכל המעשי לבדו אשר הוא הריעה הראשונה והחלק הא'
 אשר דאו שימצא באדם כי הוא קודם ביוון כמו שביארתי .
 וחמת יאמר שנקמה אותו כדר לפי שהוא יתקדר והיה כל
 חומם לא יעשה חל המלוא העל ון אכל ירד מטה מטה
 ובשנה השנית שהיה העיון והחקירה השנית ראה שכל קוצר

השער השני

ועוד המוצא לז' כמהות השכל הזה בכבא בתרא פרק ה
 המוכר את הפשיטה מאמר זה תארו . ויכרא אלים את
 התנינים הגדולים הנה בן תרגומו אווילא דימא . ד יוחנן
 אומר זה לויית כהם בריה ולויתן נחש עבלתון . אומר רב
 יהודה אמר רב כל מיה שברא הקבה בעולמו זכר ונקבה
 בראש ואף לויתן זכר ונקבה . בראש אלמלא נזקקין זה עם זה
 היו ומחי יבין את העולט מה עשה הקבה פדם את סוכר
 והרג את הנקבה ומנחם לכדיקים לעתיד לבא שאלמר והרג
 את הקבין אשר בים . ואף בהמות שהרי אף זכר ונקבה
 בראש ואלמלא נזקקין מחי יבין את העולט מה עשה הקבה'
 שלם את הדיבר וכן את הנקבה שאלמר הנה בא כמו במיתני
 זאובו בשרידי בטנו . התם כמי להרסיה לזכר ולנכניה
 לנקבה דג' פריצי בריעא . ולעבד איפכא נקבתא מלחמא
 עדיפא . ואי בעית אימא כתיב לויתן זה יכרת לשחק כן
 בהרי נקבה לאז אורח ארעא לשחק . הכא כמי למלחיה
 לנקבה כוכא מלחא מעלי . בסרא מליחא לא מעלי ע"כ
 לפין המאמר אמנם בבר' שר' ר' בא זה הדרוש באופן אחר
 יתקבל מעט גם הרבה והוא זה ויבא אלים את התנינים .
 ד פכחם במס' ר' אחאי אמר תנינש כתיב זה בהמות ולויתן
 שאין לשם בן זוג . אמר ר' ס' בן לקיש בהמות יש להם בת
 זוג ואין לו תאנה שאלמר גרי פחדיו יסורגו . ד הונא
 ור מתלא דאמרי הצבוע הזה יש לו ס' ה' מימי צבעונין
 במיין ימות החמה והוא מטפה של לובן ע' כ' ב' ר'
 ועתה הכני בא לבאר חכמת ר' ז' כללו המאמרים ובמה
 בחלקו כי לא נכחד משלמותם דרום ועיון סכלי אחרי שאניע
 ואבא מה שראוי להב ע ולבאר . ואומר כי ראשונה יש
 להפלא ממאמר רב שאמר שהקבה הרב נקבת לויתן ונולח
 לכדיקים לעתיד לבא בטומו תעבוב הכספות והעולט
 הנכני בתעבובי הכ' אשר אין להם שלמות כי חס
 האכליה ומי יוכל לתקנו כגן עין ועולם הקסמות

דב' שמו

כל שהחיות האנושי ושלמותו אמנם הוא בשכל העיוני
 והעשי פניהם כפי שדור שלמות בני דע את להי אביך
 ועברתו . והענינים שלמה שפרו באמרו סוף דבר את
 האלים ירא וקולו סיהיו הרברים כלם כמעשים ונדעים והיו
 השלמות העיוני את האלים ירא ואת מוצותיו שמור זהו
 המעשי כי זהו התכלית האנושי כלו ומי שאין לו מעשי עליו
 אחר ולרשב אמר שהיה לך לספר חקי וגו' . וכל ח
 חכמים שאין עמה מלאכה שופה בטלה כמו שיתבאר ומאמרי
 אחרים רבים . אמנם רמזות זה המאמר מהשתי רוחות
 ענין זה הוא בן . הנה השכל מאתנו הוא בר עמו עני וכח
 אשר לזה נקרא הישר הטוב . ילך מסכן וחכם כי כל הכחות
 סובלים אותו לפיותו בר בא מעולם השכל והכחות האחרות
 הן הם מוכח החמר וזה שאמר ולא זה אביט אל עני וככה רוח
 וחרד על דברי שהיה השכל אשר הגחת הפס ית' דבקה
 עמו . ואחרי שזה בן שפר המעשה כי חסיד אחד כמנה
 בפסי כבודת והוא היה זמן רעב לא רעב ללחם ולא צמא למים
 כי חס למנוע וגו' . והיתה התורה והחכמה בלתי מוכח
 חז והוא כתן דובר אחד לעני : כלומר מוסכל אחד לשכלו ה
 העני והכל . והיה זה כימי ראש השנה שהיה זמן קטובה
 גמור כל טובה ושלמות . ואמרו אשר הוא החמר ו
 הקביעותו כי מנעו מהמשך אחר השכל כי היה דרך היצר
 הרע אשר הוא מתן זקן וכפיל כי מולד עם האדם וכל היום
 מופת איתו וכנותו לו עבודת דעות לחוליכו נאבדון אשר לזה
 אמר החכם עליו ב' חלק לפתח חטיות רובן . ואחר פראה
 מלחמת חמרו השתדל וקשר את עצמו בכית הקברות
 והחליש החמר ההוא עד שסמעה היה כמת . וזה הוא סוד
 ולא ידע אים את קבורתו כי לא ידע עם אדם באי זה אופן
 ונשה רבו ע' . גבר על חמרו עד שהתכו וקברו . והיו
 מה שרצו ז' שהעליונים העולים בראש ההר כדמה להם יק
 קבורת משה רבנו למטה ואשר בשפל ההר הם רואים
 הקבורה למעלה . כי העליונים והחוקרים החכמים יראו
 אמת הקבורה והסתה אשר קבר והתיד משה רבנו חמרו
 היה השתדלות מעצמו . ואחרים ששלים כפלאו על זה
 וירמו שאין זה אפשר לשום כבדא שיתך חמרו כל כך כמו
 שהתיכו משה רבנו אכל כי זה היה ע' פלא ומן השמים
 הקבה סייעו על זה והיו שהתחזקים היו רואים קבורת מ'
 למעלה ואזו השם כפקר חמרו בין שתי רוחות מספרות
 זו לזו והם השכל העיוני והשכל המעשי ראה שהשכל המעשי
 הוא קבור במחצלת של קנים והוא הגוף אשר הוא עשוי
 מעצמות ועצלים עצבים וכל שלמותו והסתד לו השכל המעשי
 היה הוא להכתיב זה הגוף והשכל העיוני הוא לבדו עין רואה
 ולו להוליד ולבזר כדת מה לעשות והלך ושמע שכל הזרע
 בריעה הראשונה כדר מלקה אותה והוא הענשה פעולותיו
 בשכל המעשי לבדו אשר הוא הריעה הראשונה והחלק הא'
 אשר דאו שימצא באדם כי הוא קודם ביוון כמו שביארתי .
 וחמת יאמר שנקמה אותו כדר לפי שהוא יתקדר והיה כל
 חומם לא יעשה חל המלוא העל ון אכל ירד מטה מטה
 ובשנה השנית שהיה העיון והחקירה השנית ראה שכל קוצר

דב' שמו

וסכמתות אבילה מוכשר רבים מלוחים עם המורגל ממואמו
 חמתו האומרת מרגל בפימיה רכב העולם הכל אין בו
 לא אבילה ולא שתייה ולא עמידה ולא ישיבה אלא נדיקים
 עשבים ועלוותיהם בראשיתם ונהנים מזיו השכיבה פי
 סחזס הזה שפירד מעולם השמנו כל מיני התענוגי הגשמיים
 ואמר כי אין עם אלא ישיבה קיום הנדיק עם עטרותיהם
 כל העטרו אשר הוליו מזה העולם ואשר הרויחו בנדקתם
 ועינכם ולזה לא אמוציעטרות בראשיתם ונהנים מזיו השכיבה
 החלה והבשעפת עליהם אשר היא הנוד וזמר אליה וההרות
 אשר לכורא העולם כגן עדנם הכקראת אספק יריה המאירה
 ובקראת שכיבה מהשיתוף הא אשר לרב ז' מהשכיבה בפרק
 ב' חלק ראון מהלואכן חלק עליו מבלי הכדילו השיתוף
 שהוא כי הרב אמר היות עם שכיבה כחומר אס על האר ה
 שככרא אשר הוא אור אלי מורה על היות הש' בראש במקו'
 היות וכאשר יראה שסוא כמו שאמר וסכנתו בתוך בני
 שחאל וישכון בכור לא על הרם כי ומראה בכור י' כאש
 יושבת אכל הרברים אשר אינם גשמיים הנה מביאותם
 בזבל הוא מביאותם חון וגם מביאת כמקו מה או מביאות'
 בלתי מקום כי הם בלתי מתחזקים ובלתי מוקפים במקום על
 דרך אמר י' בשמים סבין כסאו ומלכותו ככל משלה כי הוא
 ישש במים כמו שהנא ראוי להיות המניע מיוחס למתכווע
 אשר יביע אכל מלכותו ומלימותו ככל העולם הן ספל הן
 עיון מושלת ולכן כאשר ישכון בכור י' אינו רחוק אכל
 מחוייב שיהיה שמה הש' ולזה אבי אמר כי בקרא בשם
 שהנא ל' סכיה שהנא הסוכן בכבודו על הפנים האמורים
 וזהו הרשום באור הככרא אשר רצה הרב עם היות מביאה
 ניהיה כן אור בראשית' להורות על מביאותו שמה ית' וזה
 דרום עיונות ראוי להבינו והשיתוף השכי היא ההשגחה
 הכקראת במקומות והשכיבה בלשון כי היות ההשגחה
 דכקה עם אים מה או עם אומה הנה הש' שולך עמו או
 עיניהם ולמה שההשגחה כפי הסגל כמו שביארתי למעלה
 באר העב הנה הש' סוכן בשכל המושגח או המושגחים
 ההם ומבלי שינוי ומבלי ריבוי כלל ולזה כאשר אמר ה' מן
 ונבאל על הרב ז' כל כפס' לך נא י' בקרבנו מתר' אכלנו י'ה'
 סוכותיה דיו' כינכא ואמר כי למס ינטרך משה רבינו אל
 האור הככרא הנה י' להפלא יתקד ממנו כי לא רצה הרב לא
 ההשגחה וקרא שאמר אכלנום שפאלת משה רבינו ע' היתה
 על ההשגחה והוא השיתוף השכי ויראה שיושבחו מן הש'
 אשפי שחטאו ואז ויהי דכס טוב ומונח ומזה השיתוף ל' ת
 אכלנום הנה שכיבה כפי הרב וכבר חברתי בזה מחמר
 להשיב על כל הקושיות אשר הקשה הרלובן בפירוט התורה
 על הרב הנה אס כן איך אפשר שישימו אלה השלמים
 וכפרט רב עמו ס' כפשי אבילות כסר ורגים המלוחים ס'
 וס גרות גשמיית אכל סמוכן מוארי אלו שחכמים הוא
 זולת מה שיתבישו שפט מילותיהם אכל עם האבילה כמו
 סידע מהרב הוא עם כאמ' על האבילה הנשפית הסכלית כמו
 סבאמר על הגשמים וכמו סרבו ז' בהרכה מקומות באמרו

ער דבריתו ס חייכי אביי אכלנו כסרא שמיכא בירב
 והוא ס'כיי היה נוסדר התלמודים נקיים ית ותי גים והיו
 אומרים התלמודים סזה ברית העצמות אחרי שהאמת כמו
 שהיא היה הסבל ומונע כל אס קראו כסרא שמיכא ואלו
 סזהו הרמו באמרו ואת אצילי בני ישראל ויאלכו וישתנו
 וכמו שפירס אכלנום והיו הן בקרבניסין דלתרבלו כ'לו
 הו אכלין ושתן וביאור זה יהיה אחרי הודיע הרב כוננו
 בזה והיא כ אצילי בני ישראל טעו וכתבלכו בה גיתיהם
 כיון טעו גם כן כדכרוביהו אשר הקריבו אס וזה סזה היה
 טעות מאתם כחכם סו בר לא יתהוה מהעדר וס'הדברים
 הככראים והמתהנים אמנם יבראו ויתנוו בחקום סמוכן א'
 ושמעו ממשה רבינו שאס הש' יורד על הפנה למרבה ולא
 כל הרבו הסלתה כה בחקום ה'זא כדי סוכן המקום ד'
 יתקד שאס הזיה אל סימתהו רבר מו בר הכילו לזה אס ז'ס
 שמה ולא ידעו כי הכריאה הרהפוכה היא אכלה י' הגלתי
 בעל תכלית היכול להמציא אתה מן ההערר על דרך הפלא
 והמופת והם מעצמם כפלו בזה הטעות כמו שאמר אשר לא
 ביה אותם ובאליהו גם כן על דר האות בא האס מן השמים
 וסוא לכו ז'ל את טעולה היעשית שמה כדי להקנות למוכס
 וכמו שאבאר כן גם הן חס'ה הרב טעונו חלגה חלילה ולזה
 כעו אל עינים גופיים וכתבלכו טעולותיהם המעשיות וסו
 אמר ויחזו את האלהים ויאלכו וישתנו י' אמנם מה היה
 טעותם כבי דברי הרב יראה ע' דיוק בחלותיו לפי עם סיס
 פירוש אחרים בלתי כהותים וסוא כי כפרס' ראה אמר הרב
 סראים בכר יאמר על השגה סכלית והיא כיה וארחה את
 י' הראוי בא את ככרך ויראו את אלהי ישראל ויהנה אס
 אמר ויראו את אלהי ישראל פראל ביה ראיה סכלית אשר סתפה
 עם הסגת ישעיה ובקפת משה רבינו אין ומהטעו בזה כי אס
 טעו לא תהיה ראיתם סגלת כי הראיה המוטעים אינה
 מהשכל וכפרט בצוירים כמו שהתבאר בת' ממה שאמר
 וגם מהרב יוכן פרק ח' חלק ראשון אשר לפי י'סגלת
 האמת כזה וגם אס ראיתם היתם מוטעית איך סתפה הרב
 עם הסגת ישעיה ופאלת משה רבינו י' והאמת אצילי
 מדעתו ז' כי המה השיגו מהות הסכל הככרל והוא המלאך
 כאמ' עליו כיעקב הכ'רא ישראל המלאך הגואל אותי והוא
 אשר קראו האלהים סרועה אותי כי גם אלהים בכר יאמר
 על המלאך גם כן ככתבי הקדש באמרו מות נמות כי א'
 אלהים ראינו ורכים כבה וזאת ההשגחה היתה אכלס אמיתית
 וסכלית כי השגתם לככרל היה ציור שלש ולזה כקראת הראיה
 סכלית ולזה ישתן אמרו ויחזו את האלהים וג' עם הראיות
 הסכליות הסלימות כי השיגו לזה הככרל שהיה נותן צורות
 בחמרים והו ומחת רגליו כלום מסכתו וכבללו שהוה היה
 סבת המרות בהולו הכקרא לכתת הספיד כפי דעת הרב ס'
 וזה מה סרבו הרב באומר כי ככל המאמר אינו רק
 לדקדק עליתם דתתם לחל' את איך ראו כלומר פי המאמר
 הזה כלו הוא היה ודקדק ולמעט הסגתם וס' כי הודיענו
 סיות הסגתם לאלהי ישראל

ישר לכה בלומר הגזעם לכו לאלהים הנה יותר חרה
 מזבנות המ' ולזה כללה הסגת מן הגשמות מה שכללה
 בלומר שהשינוי לזה הכרחי אשר הוא המורכב מפני הסגת
 כדרך שאר המצויים העליונים שיש אלו עמם והתחלתם זה
 אמרו מה שכללה או יראה אשר כללה מהגשמות מה שכל
 פי הסגת זאת נקוטה חסרה לא שלמה בהסגת חסרה רכיבו
 כללה מן הגשמות כלומר כי לא הוסטו מן הגשמות הם
 כהגנה הריא אבל באמר על הם ויאכלו וישתי השך הכ"ז
 כמו זה רכיבו לזה לא אכל וגו' כי הפשיט הכחות הגשמיים
 כפי האפשר ויעזבם היה שמה ששברו מה שכל הכרח
 הוא אלהים כהחלוא ויהי שאמר בסוף המאמר אבל ספרו
 סבטו אל הגשמות ויהיו את האלהים כלומר הדבר השכלי
 הוא אשר ראוי שהיה שכל כל לא אר ראוי בהיותו שכל
 כדל היתה הסגת שלימה אבל כאשר החליטו עליו שם האלהים
 פתקור שכלם ולא כתבנו לרעת הסגת ההחלטת וזה אמרו
 ויזון את האלהים כלות שחשבו היותו הוא אלהים ושם הפלים
 הרב ויאמר דע זה וכנסם הרב בזה למה שאמרנו ז"ל במדרש
 ותאכל בקצה המזבח בקצוים שבמזבח אלו הקצוים וכו'
 ואפשר שתהיה כן הגזע כפי מה שאמר כי משה ואהרן
 ושבעים זקני ישראל עלו למעלה הריא העליונה ולהשיב
 האל ית' וכו' שאמרנו ז"ל משה מחייה בפני עצמו אהרן
 מוח בה בפני עצמו דוד ואביהווא מחייה בפני עצמה וגו'
 מוקי ישרא מחייה בפני עצמה כי לכל היו זכו באו מדרגו
 מתחלפות מההנהגה הריא כי הדבר הוא הפשוט כדל אפשר
 סיועם! ממשכילים מתחלטים בהכנות מתחלטים כלומר שמהם
 ואהרן ראוי לזה האל ית' מפני הגבול הראשון הנקרא ערבית
 והוא הספריי הכללי מדרבב וזהו כי מ' תנועה הריא
 הכירוהו ית' וביאר עוד וחקק שהיא רצון המתכונע הזה
 אשר יביע הוא ית' הוא מעצם השמים ומהיכוד הוא זה
 אלא שהיא יותר עזר וזך מכלם והראים שאין בו כובד
 אמנם אצלי כפי ישראל שם כדל ואביהווא ושבעים זקנים
 לא שלח הכה' להם הכב אז שהיו הכרחה באומרו ירו מלפני
 פיתם עליו יד' אבל הם לא השיבו שלימות זאת ההסגת
 הלא שחזו את האלהים והריא השגה בלתי שלמה כי חשה למטה
 מרזיה וכשהשיבם זה אכלו ושתו והיה זה להם מזון לסכלם על
 דרך מה שאמרנו ז"ל סובו עיניהם מיוז השכינה וזהו אמרו
 ויאכלו וישתי מהם עם מאמר אכילתם ואחרי אשר פש
 האכילת אמר על אכילת רוחנית וסכלית כמו שתאמר על
 הגשמית יותר כמו שביאר הרב הנה כאשר נדע הדמות
 בלתי נדע שכל ביאר לנו מהות ההסגה האיכותית ומהות
 ההחלטה האחרונה המקונה בעולם הגשמות אשר הוא אור
 אצילה ושם הסגות צדדיות כצדד החיים הנבחיים את
 י אין שם תעורר גשמי כל סכן אכילת בשר דגים מלוחים או
 אשר אין עובדתם שלימים אמנם מהנהגה דלז כאשר ירבו
 נלתי לול מה מכודות היוצאות יסמכו זה לפסוק מה אעפ'
 סכלי נדע היות כונת אותה הסגת כגלית לתכלת אחר
 אכזו שפי ארץ החיים העומדי על סודות שם הרב ותלמידיו

זל ולפי הכרחה לוי בכתב בזה המאמר כי למה שראו
 הכה חכמי האמת שבי כחות נקשרות זו בזו ככלל הכו קשרים
 במלת יהם השכל ודמיון אחר הם כחות מטיבים כל אחר
 כפי טבעו השכל צורת סימטלות אשר הם צורות כוללות
 אמתיות בטבע הצורות אשר מטבעם היותם בלתי אישיות
 למה שהאישיות כמו שהוכחתי הוא מחבור המקיים ולפי
 אין שום צורה במה שהיא צורה ממאמר העצם שתהיה
 אישיות אבל הדמיון ישיג הצורות בהיותן אישיות כיישוב
 בהן מקריות הנחה ומצב וזר פין אחרים אשר לזה אמר ה
 החכם כי הדמיון יוכיח כוח והאמת בא בעל המעט
 וכן השכל יוכיח אמת והספר באו בשלא כפי רוד והרבה
 כמו שכתבאר מב' מנפס היה לפירושה שיקרא השכל
 אשר הוא אמת במה שהוא שכל על הרוב והדמיון אשר רובו
 כוזב וצד הרע ולזה אמר שהיצר הטוב מתחיל באדם
 מכן סלם עשרה שנה כי אז יתחיל להמשך אל זה השכל
 והדמיון להיותו בחגשמי וחמרי מעורב הולך מילך החומר
 ויאפשר באמרו רבותיכו ז"ל הוא שטן הוא מלך המות
 הוא יצר הרע ירבו באומרו שטן הדמיון אשר הוא שטן
 מדרך האמת ויהי מלאך שמות רמז לחומר עגמו שמוכו
 המיתה להשתקקו בטבע הרברים החברים וכו' שהמטיל
 החכם לשהם זכס ויהי אשת איש תחת בעל הזנבאף עם זרים
 כן החומר הזה הוא מלוכב בצורות ובהיותו עם צד
 ישתק אחרת אשר מטבע אותה שתשוקה להשתדל להשיב
 השוקתו ופני צורות לא יתקיימו בנושא אחר בעת אה'
 הכרה שיעזוב הצורם אשר לו בהיותם לקחת אהדת וזאת היא
 המיתה עצמה ולזה נקרא מלאך המות והחושף אשר משפטיהם
 כוזבים וכודעים צורות כוזבות לדמיון הם גם כן הכרה
 פעמים סכת השקר להיות כריאתם ותכונתם מונחת בזה
 האופן החקר אמרו הוא יצר הרע כי החוש הוא נוצר
 בחסרון ורוע אשר הוא הפך המכילות האישיים אמנם
 זה הרמון הוא מאיר ההסתה וההנעה והוא מרבה כזכר
 ובורה בהיותות אותן ומשיגן במהירות אל השכל ולא יבלט
 מזה כי אם סיחידים אשר י' קורא ועבר הביא הרב ז"ל
 הרבה בספרו רצון איך ומה קשה להבדיל בין המדומה ד'
 והמושכל וזה כבר הרבנו ז"ל לפסח יונתן כ"ע סבעת
 היות ומעיין בבית המדרש כל עוף שהיה פורח עליו מיה
 כדרך שהרצון להם כי כל ספק וב רדדמיונית שהיה ד'
 עולה בשכלו לכלכלו מוד היה הפסדך וכלה עד דרך אמרם
 במדרש ילמדנו על פסוק הן הארם היה וכו' משל למלך כ"ו
 למלך טעמה דמות זהב בגלגלו והעמידו בכתח פלטין סלם
 סכן עליו עוף וטול ואף סביה עשה את האדם ישר עמד
 יצר הרע וכו' ודעוכם האלהים עשה האדם כגמון
 שהוא כפי דעת הרב בצורה האיכותית אשר בה נקבעס ד'
 והיה כדמה שהוא והוא אמתתו מאשר הוא הכובא שהוא
 אשר העכין הוא בארם הוא אשר בעבורו תהיה ההסגת
 האיכותית ומכפי ההסגת הזאת השכלית באמרנו ככלם
 אלהים וכו' שרובן בזה היא כי למה שהיה האדם לפי הרב

לפי דעת הרב

לפי דעת הרב הוא אדם הראשון ובוטחו הראשונה ס' היה
 בכל כשעל אשר לזה הוא על ההפסד . כי הכח
 בשלח יצא אל השועל הוא מותר אמר הרב שזה הכלל אשר בו
 האדם מה שהוא אשר היה האדם ממאמר העצם וזהו אמרם
 בתעצם הדבר . ואם כבר יאמר נתעצם על הזרבה
 המיוחדת מההיולי והעורה הנקראת כלפון אחרים דבקות
 הסיולי והעורה שהיא סרבה מת אחד למעלה מכל ההרכבו
 מוחית סכנה גם כן היא נודקת על נתעצם הדבר . ולפי
 שגם כן נתעצם הדבר בסיולי כמו כעורה לכל א' מהכחות
 חזר אחר זה ואמר והיה כוונתו שהוא ש'א' העורה אשר בה
 יהיה מה שהוא כל דבר . ולפי שזאת העורה כבר תהיה
 שכל כחה וכבר תהיה שכל כפועל והיתה פוכת האדם הא'
 אל ס' היה כפועל שמוקד הצד ככרא ככלס אפי' לא מנר הכח
 כי מנר הכח הוא מקביל למציאות האפי' חזר ואמר והוא א'
 אמתו מאשר הוא הכח האפי' כי האמת והמנח יתפכו
 אחר אמר אשר סביבן ההוא האדם הוא אשר בעבורו תהיה
 ההגנה האנושית וזהו כחה שהוא שכל כפועל כי מנר זה
 תהיה ההשגה האנושית . וחזר ופאליס כי מפני השכל
 כפועל הוא ככלס אפי' . כלומר כי האדם יפ' לו צורה וכלס
 בהחלט מנר היינו מסיב ככח . אמנם כלס אפי' האדם
 לו כי אם מנר הפועל והיה אמרו אשר הענין הסוף האדם
 הוא אשר בעבורו וכו' חזר לאמר והיה כוונתו שהוא
 ואמר ומפני ההשגה השכלית באמר בו ככלס אפי' חזר
 לאמר והוא אמת י' וזהו הכח האפי' כמלת כלס אפי' הרב .
 אמנם הכח האפי' כמלת דמות הוא דמות כענין ואופן ההשגה
 כי אופן ההשגה האנושית ידמה לאופן ההשגה האלהית כענין
 אוד' . ומא' כי כוונתו שהשג' י' לא יסיב ככ' אבל השגתו
 כענינו מוחלט כלי כן ההשגה האנושית היא כוללת כלי כי
 לא יפ' אל האדם ככלי באמי' כלל כמו שהתבאר בטבעיות וזו
 חצרו כמותו כולל ש'תהיה אופן השגתו כהשגה האלהית
 וכאזנה שהוא דמות כענין וכמין לכרחה מן הרעת תחלה .
 א' כ' א' י' שהמלך עשה דמו וזהו ככלמו הוא אמרו שהשג'
 את האדם ככלמו וטען עליו ענין הלא הדמיון כהאמר הנקרא
 בש' צד הרע כמו שאמרתי אשר הוא מכוול הסכל ומקריב
 אליו כוכים וה' אפ' יאמר דוד ע' אדם ביקר בלי לין
 כמשל כהממות נדמו לחיות כי העדר ההכנה האמתית היא
 לפי שזה הדמיון אשר הוא כח בהמי גובר עליו . אמר
 שפיעה אפי' לי כי כדמתי כי אפי' טמא שפיעים וכו' . כאלו
 התפלא על עצמו בזה שמואר ואראה את י' וכו' איך אפשר
 פי אפי' אפי' טמא שפיעים וינשכ' ב'ן טמא שפיעים שהוא רואה
 א' י' אלא אפי' י' על בר הדמיון והיות הדמיון גובר
 עליו היה זה אכלו חסרון ועל זה היה מתאונן ואומר אפי' כי
 כדמתי בלומר שהדמיון גבר כי אחרי אשר בהיותי אפי' טמא
 שפיע יוכתן עם טמא שפיעים אפי' אמר שאת המלך י' כבאות
 ראו עיני . ולמה ש' הדברים שבאפי' אל הדמיון הם חסרים
 והכאים אל הסכל הם שלמים אמרו במדרש התורכי הזוהר
 מאמר זה קארו וק'ר האלה וקלד כן למועד אשר דבר אליה

אלישע ודאי למועד דאמר לה אלישע ובתך כן מית ומאי
 טעמא דמית דאיתיהיב לה ולא לכעל' ואמר דמי' בא איתקטר
 ומאי דאיתקטר כגוקבא מיתה איזדמיכ קמיה דהא אמר את
 חוכתך כן באברהם מה כתיב טוב אסוב אליך כעת חיה
 וזהו כן ודאי כד איתקטר ולא כגוקבא אליך ולא אפיה דמין
 דאפי' מסטר כוקבא מיתה איקרי לרבנן ומיד ותפסינהו על
 מטות אפי' האפים בנין דתמן היה ממת קרופא עלאה מכלא
 עד כאן . ויראה כי למה שבכסודת השוכמית אשר בש'ר
 אותה אלישע לתת לה כן למועד פאמר כתערב הדמיון
 אחרי אשר כתבה הכסודת לאשה ולא לכעלה אשר זה מורה
 היות אותה הכסודת מנר הדמיון אשר היא נקבה בערך
 לשכל כמו שאבאר לזה בא חסרון מיתה ומת הכעור
 היולד . אמנם באברהם ע' אשר לא כקערב דמיון
 כבשורתו וכבואתו כמו שאמר טוב אסוב אליך כעת חיה וכו'
 שהוא מורה היות שכסודת והכסודת אשר היה כלו כלי ולא
 בדמיון הנקבותי כתיקיים היעוד בשלמות ולא היה כו מיתה
 ולזה השוכמית בראותה החסרון המשיג לבס' ה' ולד אשר כ'
 כתבאר באמצעות הדמיון הנו השביבו על מטות אפי' האפי'
 אשר היא ההשפעה השלמה הכסופעת על השכל ועוברת אל
 הדמיון כמו שהוא גדר הכסודת וטובע הכנדר בעד הרב .
 ואולי להיות הדמיון אמצעי בין המציאות כרוהבי בהחלט
 והנפשי בהחלט אמרו בערך אפי' דורסין . שפס דברים כ'
 כאמרו בשדים . שלמה כמלאכי השרת ושלמה ככני א'
 אדם יפ' להם ככפיים כמלאכי השרת ושטין מסוף העולם
 ועד סופו כמלאכי השרת יודעין מה שעתיד להיות כמלאכי
 השרת . יודעים ס' אלא ש' מעין שלמה ככני אדם חוכלים
 וש' ככני אדם פ' ים ורכים ככני אדם מתים ככני
 אדם וכבר כודע המקובל אכלס ממני אות השדים אשר הם
 כמצאות שה' כפי קצתם מלאכים וירדו ממקום קדושתן מן
 השמים ואמרו ככ' ע' ו' יועש אפי' את חית החרץ
 למינה ויא' כל ראש הארמה למינסו . אמר ר' יהושע זה
 הנחש א' ר' חמא אמר' ככפנות הוא ד' וכגופים ג' ד' או'
 אלו השדים סברא הקכה את כפמותן וכל לכרא את
 גופן וקדש הסבת ולא בראש ללמדך דרך ארץ מן השדים
 פאס יהיה ביד ככני אדם חפץ טוב או מרגלית טובה שרב
 סבת עש חסכה אומרים לו הסלך מ' דך סמי שאמר והיה
 סעולם היה עוסק ככריאתו של עולם וכרא כשמתן וכל לכרא
 את נופן ולא כראן מסבי סקדש השבת . הנה אלו החכמי' ממי
 סיסברו היות אלו השדים כחות דמיוניות המשודדים המהות
 האנושי ומזיקים אליו והוא בלתי מסכים עם האומרים שהם
 בריות מורכבות מ' יסודות אויר ואש כמו שהוא ידוע כפי'
 הרמבן לתורה כי כפי אמרו כמאמר הכו' ככ' ס' איכס
 בעלי גוף . אם היו מיוחדות סכים כפי מאמר קנעם הכה היו
 בעלי גוף והוא ידוע כי כפי הסוין השבעיות לא יתהוה שום
 ככרא מאס ואויר . כי אין פס אלא איכות אחד כעול'
 וסכים מתפעלים ויהיה המתולד מהם איכות ממוצע ל'
 למתפעלים וגובר לשועלים אשר הם אחד

ל

מאמר זה קארו וק'ר האלה וקלד כן למועד אשר דבר אליה

אחד עשר היום. ומצאיהם טעמי כושאים והוא היום הנמצא
 באש ובאור ואין זה סנה להיותם טעמי מסוף העולם ועד
 סופו לקלית היסודות כי לא יהיו כי אש יסוד אחד ולא דבר
 מורכב מפני יסודות כי הדבר המורכב מיסודות אש טעם
 ואם יותר הוא אשר האכיות הקפכים אט פועלים ואם
 האתפעלים יהיו מתגמלים ומקבלים זה מזה שבור והכנעה
 ושינוא מהם ומהמזגות הוא הדבר המורכב מיסודות איך
 פיהם ואם כן אש היה שימצאו אלו טעמים יותר ראוי
 שבאמר כפי מחמר בן רשד פאינס גוף אבל כחות רוחניות
 מסכימות עם השם המדמה כמו שהמלאכי נמצא רוחניו
 מאכיות עם השכל אבל זה יוכח לרצון המאמינים כי איכני
 רוצה להכחיש אותם ולעשות שאלות רבות במציאותם לכלתי
 החלוק על המפורסם. אבל אומר שאין זאת האמונה ה
 הברחית באמונת התורה לא באמונת תורה שככתב ולא
 באמונת תורה שבעל פה אשר הם תורה אחת. האמונה
 כי מאמרי רז"ל הנזכרים ואחרים רבים אשר להם איפסד
 סיבוארו על העד הזה. רצוני שיקרא לטענות הדמיון
 שדים והם צורות ברואות בדמיון מייקית לשכל האנושי אשר
 לזה גם כן בקראי מיוקיים ואלו לא יראו כי אש בדמיון והדמיון
 ידמה אותם כמו שהמלאכים לא יראו ולא יושגו כי אש
 ביצירה הנכחיה כמו שביאר הרב בונה שאין ספק בו.
 ואתרי שהדמיון ידמה אותם ארצה על כל אחד מהעמים אש
 שיהיה להם מציאות כמו שקובל לקנותם. ואם שלא יהיו
 במציאות אלא כפי ציור הדמיון ולזה רצו רז"ל באמרום שבהם
 פסגה דברים שלשה במלאכי הפרת וכו'. כי הם כחות מ
 ממוצעים בין השכל ובין החמריות הגמור אשר הוא בקרא
 בשם אדמה ולזה נמצאו בו דברים מסכימים עם קצה הא
 גדיים מסכימים עם הקצה הכ'. ולכן בוב דברים מ
 מוכי מים עם מלאכי הפרת והם ג' דברים אשר יסכים בהם
 עם השכל. האחד שיש להם ככפים במלאכי הפרת
 ובצלת ככפים ירצו כמו שבאר פרב דבר הסתרי ופי כל
 דבר כשתר יקרא ככף אשר באת לחסות תחת ככפיו ר"ל
 תחת סתרו וכן ופרשת ככף וגו' סתך אשר זהו מה
 שרצה הרב במאמר בטעמים יכסה פרו שר' לבתי סבות
 שהם קוצר המשיג ועומק המושג יסתיר מציאותו מהשתכנו
 ובעי תמצא לרז"ל מאמר א' פתק אין דורשין מסכים עם
 זה והוא ר' יוחנן רמני כתוב אחר אומר שש ככפים שש
 ככפים לאחד וכתוב אחר אומר וארבעה ככפים לאחד להם
 לא קשיא באין בזמן סבית המקדש קיים ובאין בזמן שאין בית
 המקדש קיים כביכול כתמעטו ככפי החיות הי מביהו
 אמצעית אותם שאומרו סירה בהם פתיב הכא וכסתי יעושף
 וקרא זה אל זה וכתוב התם התעיף עיניך בו ואיכנו ורבין
 אחרי אותן שמכסות בהם רגליהם דכתיב ורגליה רגל ישרה
 אלא ראונעוטי מוכא הוא ידעי ורלמא רגלא ואחוי ליה
 אפי אורח ארעא לבלוי קמי רבא כרעיה לאו אורח ארעא
 לבלוי קמי רבא וכוכתם כי יש לכבדלים סבות מסתירות ו
 מציאותם וסבית מסתירות אופן פעולותיהם והשפעתם
 וסבית מסתירות הסבתם אל השכל האנושי והם שתיים לכל
 אחת מאלו השלשה אל הראשונות אחד בטעמים יכסה פגא

הוא המציאות ואל הסכימות אמר ובשתי פ' יכנה רגליו פסס
 פעולותיהם ומה שיופכעו מהם ובשתי יעופף פי לכ'
 סבות יעופף סבת הנכדל מטכלנו כמו שבאר הרב אשר
 לזה טעם יתקרב הסגנו אל סכלנו וכעם יתרחק וסם קוצר
 סכלנו וגובה שלמות הנכדל ומה שנתן הרב ככה וכו'
 שבה למה יוחם תכונות העופפות לכבדלים הוא דרום אחר
 מתחלף להראות איך ולמה יתערכו בצורותיהם צורות הכח
 והם הככפים ולא ירגו בזה מכיעות שהסגה ופי היו הככפים
 והסבות המפתירות מוכיעות ההסגה כהחלט אבל של האנושי
 קושי בזה חזר אלו הסבית הסוכרות וככות רז"ל לפסחון
 פיית בית המקדש קיים היו ישראל והכחיים שבהם מפיגיש
 אלו הסודות בבטת הניורים הגדולים ורוח הקדש אשר
 באמצעות אותן הבית היה חל עליהם ולזה הקושי אליהם
 היה יותר מעט כניירם ממות הבית הקדוש ועבודתו כל
 זה הקשה החכם כי הפסוק האחר אומר שש ככפים וססני
 והוא ליחוקאל אמר וארבעה ככפים לאחד. והם פני
 פהוקים מתחלפים ואמ' כי כתמעטו ככפי החיות והוכח
 קבוק כי לא היו מס בקצת אלו הדברים קושי ההסגה אבל
 מוכיעות וסאלו רז"ל דרום מאלו הוא אשר כמעט מאתם ל
 לחורבן הבית. ואמר רב אותן שאומרות סירה והוא כי
 ישראל היו רואים ויודעים טבע התכונות השומיות והיו
 רואים היות השפעתם למעלה מכל מערכה וכי אין פוס מזל
 וכוכב שולט בהם והיו אומרים סירה לשם ית' על זה.
 וכחורבן הבית כתמעטו אלו הככפים ולא השיגו מהם דבר וזה
 לחסרון ידיעתנו ושכלנו כי הידיעה האנושית תעבד בצרות
 סגלות תשומם ולז' זה החכם שהככפים האומרות סירה
 כתמעטו והם הכאמר עליה' ביסעיה ובשתי יעופף כי אותן
 ההסגה אשר היינו מפיגיש ואם היתה מעטת לא היתה
 בימנעת ובגלות שנה נמנעת. ורבין אמרי סלא היה כ
 בחסרון שכלנו כי ככחנו אז כחנו עתה ושכלנו הלא הוא
 מוכן להסיב האמיתות אבל שההסגה האלהית אשר עמנו
 היתה כפיות הבית על תקפה ואופסד אשר מונחה נסיב אר
 האמיתיות כתמעטת והלכה כי ההסגה ההיא אשר סיתה
 פמנו אמנם היתה באמצעות הבית. ולזה אמר שהככפי
 אשר בהם יכסו רגליהן אותם כתמעטו וכן אשר ירמוז אל
 ההסגה וההסגות אשר נקבל מהשכלים שכבדלים כסכלים
 והשלים כי מצי' השכלים א' להכחישו אחרי אשר כדע מצי'
 הא באמצעות תודעתו ולזה לא כתמעטו המכסות פני הנכדל
 וכי הסכים לא יתגלו ככח מצי' האהי לכד אל סלא כסיב אותם
 אבל חרגלי והיא ההשפעה פמשפיעות על שכלנו זה איכנו
 כמעט. ורז' יתבאר מאמרם שיש לפרים ככפים והוא כי
 הדמיון הוא קשה ההפסד ויש לו סבות ההפטר כמו שיש
 למלאכים ולסכל. גם שישוטטו מסוף העולם ועד סופו הוא
 כי יציירו הדברים אשפי' שהם רחוקים ובוה יסכימו הסכל
 והדמיון ויודעים מה שעתיד להיות. והוא כי משחרב בית
 המקדש נמנה כבואם וכו' והוא כי בחורבן הסכל היודע
 הדברי' הדמיון יעמוד בתקומו סקוא לסוטים ולקטכים וידע
 מה להיות זהו מן הגדת העתיד כמו שסתבאר בטבעיות
 והסלא מאמר' יודעים ס' לא שומעים כי לא תיחם ידיעת
 כי אש' לסכל והם שומעים בלועז

אלו יחזיקו מהשבעה אשר תחול על השכל ותעבור לדמיון
 כמו שביאר הרב וגם ב' בבי ארם פרי' ורבי כי השגותיהם
 הם אישיות מה שאין כן לשכל שהשגותיו כוללות ואוכלים
 ופחות כי הם כחות נשמות יבערבו אל הזנה עד' אמרם
 חכמי אומות העולם כל עוד סוזקין ממשפטים וזה למה
 שחכמותם ברמיון אשר הוא כח נשמי וחכמי ישראל
 פושטים על שחכמתם היא בשכל הכלקי מעורב וכל עוד
 סוזקין יהיה השכל יתר זך ולזה ההשגות הדמיוניות
 יבערבו אל מזון נשמי וגם שימותו בדרך הכחות
 הנשמייות מה שאין זה לשכל כי לא ימות אבל הוא נשמי
 ולזה יאמר בשדים שהם מ' א' יס' וס' דרו ממקום קדושתן
 יתנו כי להם מציאות רוחני וס' דרו ממקום קדושתם כי אינם
 פדל' הבדל סכלי כמו שהוא השכל האיכוסי אשר הוא סכלי
 מעורב וסכל אמנם תאמרם על תוצא הארץ כפי שיהיה
 הזנה הנקשה להם שהם מנאו בזה הפסוק תוצא הארץ כפי
 חיה שהיא בריאה א' בהמה בריאה ב' ורמש בריאה
 ג' וחיותו ארץ בריאה ד' ואחר בעשייה לא מנאו כי אש ג'
 חית הארץ ובהמם ורמש הנה כי במאמר סוד' ובעשייה
 ג' ולזה שאלו זה סבריהה ד' מי חית' יחושע ש' כ' שהוא
 חיה הכמה שהוא חיה בריאה כפי ענינם ותח' א' לאחרות
 ל' מהשוקים עשו ובר גדול ממנו כמו שאמר והכמה היה
 ערום
 אבל סודות הרב הוא הכחה המעורר אשר הוא עם שת' ה'
 שהיא נורת הלב והיא השמות כחות מה במבואר כב' מספר
 הנפש ולפי שהוא אינו כח רמזו אליו אבל קבוץ כחות השכל
 ר' יהושע פלוה לא בוכר אבל הכריאם ור' אהרן ב' יאר הטעם
 למה שספר ר' יהושע לבאר זה באות זה כחם וזאמר שהוא
 בנפשות ד' ובנפשים ג' והנה כי במאמר הס' היו' שזה
 בנפשות ובמציאות הרומ' אבל כנשמי שהוא אצל העשייה
 לא היו כי אש ג' ולזה השלים ר' ואמר שאלו השדים שברא
 ה' ה' כפסם ולא השיק לברא גופם עד שקדם עליהם היוס
 ס' ל' כי הכח המדמה הנה הוא כפס ונורותיו הדמיוניות הם
 כחות כנשיות מדומות ואינם נמצאות בגם על דרך הגם
 המורכב מחומר ונורה והם אינם משלמים מציאות האדם
 כי אינם נורה לו אחרונה כי האר' לא יטלם כי אם בהתעצמו
 עם השכל אשר הוא נורה לו ולזה לא השיק לברא את גיפם
 מי היה גוף כפס ומבניר בדמיון עד שקדם עליו היוס כלומ'
 ששכל אשר הוא כבדל וקדום דומה למציאות השבת כי עם
 שלימותו כמו שאבאר לתנים הוא קדם עליו ית' והוא הנורה
 שאחרונה לגוף האינשי משפך בעצמה מה שאין כן הדמיון
 ואחר שהתייבכו וסודו אלו הדברים אסוג אל פי המאמר
 ואומר כי חכמי האמת תביאו בזה המאמר' השכה כלמה יסיג
 אלן ה' חת' הסוכרות והם השכל והדמיון מושגיהם וכלמה
 שהשגה השכלית אשר היא מטבע השלימות הא' כופי לא
 תתמיד בפעולתם ותשכל לעולם עם היותה מטבע השכלים
 הסכלים וכמה שיהי השכה שדמיון עם רבי' בזכיו והכלי
 לא יטריד לשכל לעולם ולא יכויסו אל מוסיה שכה השכל
 לא יטלם סוד דבר אומי' כי השכל היה ראוי מחד היותו
 שאקבע השכלי' שישכל לעולם ולא יפסק מהשכלה אבל יקבל

הא' יחזיקו מהתורה ולהיותו מקושר עם הדמיון היה ראוי
 שלא ש' ל' דבר אומי' לעולם כי הוא יקח מהדמיון והדמיון
 רובו כוח והיס בהרניסו הרמ' אל השכל בזכיו ס' ה' תן
 הראוי שלא יטלם דבר אומי' לעולם ולפי שהשכל אשר בו
 הנה הוא יקבל ההשפעה מן השכל הפועל והנכדל כי ערך
 השכל הנכדל אל השכל אשר בו הוא ערך האור אל כח ה'
 הראות וזה כי כמו שאור יפי' כח סראות אחרי היות הראות
 בכח אל העדר האורה ראות בפועל עם האורה כן השכל
 הנכדל יפי' שכלנו אשר הוא בכח בהיותו שכל איכוסי באורו
 וזהו שכל כפועל וז' כי ערך מקור חיים באורך נראה
 אור כי באור הנשפע אלינו ועולם שכל נראה המושכלו
 והאור השכל שהיא השלימות ואזל תביא כן תימ' אומ' ארם
 הא' מוכי' היה כן ערך והיו מלאכי ספרת מנכנין לו יין וצ' לין
 לו כשר ראהו נחם וכתקנא בככ' דו וי' כו כי הנכדל שהוא
 המולך מוכין המושכיות לשכל האיכוסי' מוכיאו מן הכחות
 אל הפעולה ולו א' כי ארם הא' היה מסכ ב' ע' אשר עם ה'
 התענוב הכנחי מן שהשכלה והדבקתו ומלאכי ספרת היו
 צו' לו כשר ומנכנין לו יין והוא כי הנכדל יכן המושכלות
 שהם מזוכו' כפי האמת וכפי שיתוף עם השכלה הנא למעלה
 וראו כחם חוסית והמדוח אשר הוא בלי ספק הכח רת
 הזת' גורר המנחם וכתקנא בו והרתיעו אחר מההשגה ה'
 השכלית כמו שאבאר בזה הספר א' כ' השכל הנכדל הוא
 מוכין השכל האיכוסי' ומוכיאו באורו לפועל ולפי שהוא אומי'
 כי באשר תהיה פעולת הנכדל הוא נמצא שמה המציאות
 המיוחד למציאו הנכדל הנה בעת ההכה אשר יוכין הנכדל
 ויכיא שכלנו מן הכחות אל הפעולה עם תהיה מקושר עם
 שכלנו השכל הנכדל הזה לכ' א' מהדעות אס לדעת הא' כי
 שכלנו הוא הנכדל עצמו הנה הוא עם שהכח מקושר ומלוכם
 ואס לדעת הא' שהוא עצם סכלי מוכין מטבעו שכה המאיר
 והמזהיר אשר הוא הנכדל בהוויאו זה העצם הסכלי לפועל
 הוא יקשר בו והו' הנקרא אטלם ליתן כי הוא חבור הנכדל
 וההיולאכי כי ליתן חן וחבור כעלה הם אשר יתאחדו וילוו
 אשר לזה קראו אל הקאחרות השכל אשר כנו ודבקו' ואחרות
 וכאשר יתרכך חו' ישכל הנורות המקריות אשר הם בחשבו
 היותו ככנע' אל נורות העו' קראוהו הרבבת שכנות כי לא
 יעשה משם נמצא א' ואזל על פסוק נאחם הדבקים ב' א'
 אליהם כל אהם דבקים ב' א' דבקו' אחרי אבל בעו' מאי כתי'
 הכנמדים לכעל פעור כנמדים הכנמדים ע' אסם להורות
 כי כאשר יתרכבו בשי' הוא אחרו' בדרך התאחדות שכח עם
 הפועל אשר אחרותם ודבקות מתעגם וכפי יתרכבו עם בעל
 פיגור או שאר עו' האחרות הוא כנמדים ל' כאחרות
 הנמדים עם הזרוע אשר הוא הרבבת שכנות בדרך המקר'
 עם הנפוש סלא יתאחדו אחר הכבר יורמון אל המקרים זולת
 הנפוש אס בשכל ואס חוץ לשכל כמו שיתבאר כו' מ' מ' ס'
 ואחרי שזה כן הנה עם ליתן כופ' על חבור ואחרות הנכדל
 עם השכל האיכוסי אשר הוא אחרות מעצם בלי ספק אשר
 ההתאחדות וההתדבקות מדרגות בהם יתלבט' חכמיאס
 והחכמים זס למעלה מזה ביתרון זה האחרות והדבקות
 וכפי אחרו' כס' הנו' מתבאר אחר ר' ינחנן

ויחזקו יצתיד חכ' לעשות סופה לצדיקים מעורו של ליתין
 פכאמר התמלא בטעות עורו זכה עושין לו סוכה לא זכס
 פישין לו זבל ספא והכלכל דגים ראשו זכה עושין לו זבל
 לא זכה עושין לו ענק סכ' ועבקים לגרורותיך זכה עושין
 לו ענק לא זכה עושין לו קמעא פכאמר ותקשרכו לכערותיך
 והשאר פירשו הכ' על חומות ירושלים וזינו סולך מסוף
 העולם ועד סופו פכאמר והלכו גוים לאורך וגו' הכה זה
 ספאמר אי פכזר סייבן על דבר אחר אלא על מדרגות או
 המתדבקים והזמינים נס' ולפי שהשגת הס' והתאחרו'
 אזר יתדבקו עמו המשיגים והמתדבקים יחיס כפי הסיגס
 מדרגות שם המפורש הכו בשער שעבר אשר הוא על ארבע
 פנים אם זכה שיג הסס המשו' אשר הוא בן ארבע אותיות
 והוא השיבו מהותו ית במעלה העליונה לאין סוף כפי מה
 שאפשר לאדם וכמו שהשיגו משה רבינו עושין לו סוכה
 סוכה ומקפת אותו באותה השגה אשר בה מן ההצלחה
 והדענוג אשר לא יסוערו ואם לא ישיג אלא הסס המפורש
 בן יב אותיות כהשיגו עולם השכל עושין לו זבל והוא
 סוכס בלא דפנות כי אין סס השלימות האחרון אשר אין
 למעלה ממנו ולזה יהיה כלי' מוקף בהצלחה ואם ישיג הסס
 היוצאם אשר הוא בן מ' לכד זה כהשיגו מעולם סגלגלים
 מואתם ופעליותם עושין לו ענק שהוא מדרגה יותר חסרה
 ואם ישיג מעולם התוהו וההפסד כפי שסס המפורש בן עב'
 והוא יתקשר ופניו יתקשר אשר מדרו יתקשרו אל האל ית יהיה
 לזס קמעא ממנו יסוף חלק קאן על דרך הת' והקיסור
 לשמרו ממיקון ואמרו והשאר פורסו וכו' הוא רמו למה
 שישא על כד האזכור אשר בה פשיג ההצלחה כמו שנסגה
 ברבקות והאומות כ' יקבלו אותה מירושלים כי מצינו תבא
 תורה וכו' מירושלים כמו שאבאר בגזרת האל אם כן
 הכה בליתין אכל רול הוא זה התאחדות וההדבקות אשר
 סכ' למה אל השכל הכדל הנקרא בלשון תחוקרים השכל
 הנעל ובלשון המק פלים מלכות אשר על רמו זה רמו הקרו'
 רכן שישין כן ית' באשר אמר שמהות השכל האיכותי הוא
 מוקף אשר ברהמים והוא זס המלכות מקושר בהכנה לפי
 דעת השכי מהשכי דעות הפו בשכל ותוא דעת ר פכסו רוב
 סוכס כמו שצדקה גם קראו ח'ל הדמיון בהמות בהכרו
 אף כי הוא כח בחי' וכו' ומדרו כרמות לכהמו' כמו שבארתי
 ואלף אלפין ישמוכיה כי הוא מחדש טורה וצורות בכל
 עתה ועתה קמעא לא יסוערו והשיג החכס ר' הנסא באומ'
 הכבוע הזס יש לו סס' תיכ' שבעוקים והוא מטסה של לוכן
 כי יש לו ככל יוס ויוס ובכל עת ועת לברוא צורות מפורשות
 בוחכות ולהשיגם אל השכל לפתותו אשר לוק קראו צבוע ולזה
 ישכל אלו תיכ' שבעוקים והוא מטסה של לוכן יר כי הוא
 כח גשמי נולד מסחומר הזרעי אשר ממנו יתהוו האיברים
 הגשמיים על דרך הצורה החומרית כמו שהתבאר בספר
 בעלי חיים ואח' אמרו כי ליתין זכר ונקבה בראס והוא ה
 שכל הכדל והשכל האיכותי מסכים לשכי הדעות אם לדעת
 סא' ששכלו עשם מוכן מטבעו ישחוק ויקבל מן הכדל
 כמו שיקבל הכתמה מן הזכר ויפעל הכדל בשכל האיכותי
 כמו שיפעל הזכר בקבחה נסא לפי זה זכר ונקבה מתחלפים

במוציאו ואם לדעת השכי אשר מהות השכל הכדל הוא מהו'
 השכל האיכותי הנה הוא כדל מנד עצמו ומוכן מנד דבקומו
 כמו כי יתלבס בהכנה הנה הוא או פועל ומקבנ מנד עצמו
 פועל זכר מנד ההכנה מקבל ונקבה והס לפי זה זכר ונקבה
 בבחי' כות מתחלכות לא זולת וזה כלו קראס נחם בריח
 וכחם עקלתון אם נחם בריח למה שהוא מבריה מקצה אל
 קנה בהוציא המושכלות והמהיות העצמיות מן הכח אל
 המציאות שפעליי וכחם עקלתון מנד החומריות וההכנה
 אשר הכח דבק אליהם אז במציאות עקלתון כונה מן היסוד
 ויצא ממנו מזה הסד משפט מעוקל ואמרו שאלמלא כזקקין
 זה את זה מחריבין את העולם וכן הוא האמת שאם השכל
 ימשך לעולם אחרי ההסגה וההשכלה לא יתעסק ולא יסת' ל
 בקיום המציאות ולא בהקבחה המדינה ולא בהקבחה הבית
 וכמו שאמר החכס האנשים יחריבו סכלס בבנין עולמים
 וכמו שדרסו על פסוק אעשה לו עזר כנגדו זכה עזר לא זכה
 כנגדו כי זאת האשה הדומה לחומר אם זכה האיש אשר לו
 זאת האשה ויהיה יכול להכריגם ולמשול בה כמו שסיב' ס'
 השלימות באמצעו' חומריו אשר בו יתקיים צורתו ואם לא זכס
 אבל האשה תמשול בו והחומר יוכל לשלוט עליו ויטול א אשר
 יחפון הכה או זאת האשה תהיה כנגדו וישרדו מן ההצלחה
 אשר תאות אליו ולזה ראוי שיהיה האיש עלמנו וחומנו
 ואשתו לכפין סכלו כי זולת זה לא יבנה סכלו ובבנין סכלו
 יהיה חרבן עולמו לזה אמר אלמלא כזקקין זה לזה מחריבין
 את העולם והש' רוצה בקיום המציאות והמשך המיות מה
 עשה הכה' פסם את הזכר והוא שהשכל הכדל לא יפסע
 בהתמדה על השכל האיכותי ולא יזריח עליו תמיד והרב
 את הנקבה והוא שהטבע השכל האיכותי בחומריו שלנו ובפכס'
 והו והרב את סתכין אשר כים והוא להטביעו כים בחומר
 היה ומלחם לצדיקים לעתיד לבא כי זה העצם השכלות אשר
 הוא דעת זה החכס כפי הכדל מהמאמר הוא נחמ' אשר לזס
 המשיגו בהלמה כמו שהמלח כסאר זמן יתק' והוא מוכן
 ומזמן לצדיקים לעתיד לבא שאז יהיה זהה השכל הכדל
 עליהם ולא יעצם הנסמיו' ויהיה אז החיות האמיתית להפסד
 הגשמייות המורג אהו וכמו' זל צדיקים אפי' בויתתן קרוי'
 חיים ורשעים בספק וכי אז לא יהיה לזס צורך לקיום עולם
 גשמי לא יפסד העולם אפי' בקיומו ואח' כ' המשך כי בהמות
 בהכרוי אלף ג' כ' זכר ונקבה כריס ולא כי הדמיון אשר הוא
 הרמוז בהמות גם כן זכר ונקבה וזה כי שכל האיכותי
 ד או שיפיע עליו והוא ג' כ' רצוני השכל יקבל ממונו צורות
 מדומות וכוחות ואז יהיה השכל בודה ברוב עיכוי וזה
 אם יהיו כזקקין זס לזה רצו' שהשכל יקבל ממונו וגם הוא
 שיקבל מהשכל כמו שיקבל הנקבה מהזכר הנה העולם יחרב
 בב' פנים א' אם היה השכל יקח ממונו מה סככין לו מהצורות
 המדומו' כמו סקס כוחות היו מושכליו ג' כ' כוחים ולא יבין
 סוס אדם אמיתיו אבל יהיו המשכטים השכלי' כלס הפך הלוות
 ואז העולם יהיה נפסד כי לא יוצא בו סוס אמית וכי ה
 הדמיון הוא הכדח גס כן בקיום העולם לחדש המלאכות
 ושאומניות אשר הוא יסודס כדד מה כמו ססתבאר לחכמים
 גלס זה השכל יקבל מהדמיון לעולם אשר יסכור בעולותי

חפצו לא יבטל חלק גדול מקיום המציאות הנשמי וזהו אמר
 שאלוהים כחוקק זה ל הממריבים את העולם מה עשה הקב"ה
 שידם את הזכר שהוא השכל האינטימי ולא הפחיר לו כח
 לתמונה אחרי היקון וגם לא נתן לו כח ויכולת לג' על ריבוי
 צורותיו ובריאותו הגדלים לקיום חלק המציאות וגם נתן
 את הקבוצה עצמה שהוא הדמיון שלא יסיג צורותיו וכי כפי
 בהתמדה לשכל האינטימי אל שלא יהיה לעולם השכל האינטימי
 צדדי וכחך ולא אמר כזה שהשפיר אותה לצדדים לעתיד
 לבא כי אין לצדדים שמה המושך כלל זאת הקבוצה והדמיון
 כמו שאמרנו זל' צדדים יצר הטוב שופטן ורשעים יצר הרע
 שופטן שהצדדים יעשו ממשטייהם כפי המושך היצר הטוב
 שהוא השכל והרשעים כפי חיוב הדמיון אשר הוא היצר הרע
 ופאל עוד בחכם שכלו יתן היה ראוי כן שיכנין את הקבוצה
 ולא הרבנה כמו שפעה בהקמתו ולא כן גלמה הרבה והשיב
 דגים פריטי כרעוא ויראה כי השכל האינטימי אם לא היה
 מוטבע בחומר כמו שהוא אל פואת היא מיתר אעפ"י שהיה
 קר בטבעו ומאחר ההשגה טבעי המושכל ועיה השכל ו
 ומעצמו יושך א' ההשכלה ואין יכולת שכלל להספיע
 ולתת צורות המושכלות כמי שהוא מוכן ומשמוקק להם יהיה
 הכרח אעפ"י שיקררה ויציבה שתמונה אל ההשכלה לעולם
 ויפסד העולם וכאלו היא טענה בה יולד החכם היות הקבוצה
 מוטבע השכל האינטימי כפי תרעת הראשון מדעות השכל
 פאם לא היה מוטבעו מוכן אבל שיהיה מוטבעו שכלי הכרח
 שימטכו האפסים כלם אל טבעו והוא ההשכלה ודבר שאינו
 מוטבע הדבר אם היתה הכונה כן לא תמנע טבע הדבר
 שהיה ההשכלה והוא מה שרנה
 שאמרנו דגים פריטי כרעוא כי אעפ"י שיהיה קר השכל וחלוש
 טבע ההשכלה היא כן שהשכל יהיה נמשך אחריה לעולם
 אשר כך שאל עוד ולעבדי איפכא והוא סימלח הזכר
 והשיב כי השכל הנכדל והטוב אל אשר הוא הזכר אין מוטבעו
 לקבל זה היה בלתי חומרי מוטבעו אבל הוא כחני ולזה
 חמרו בקבוצה מליחה עדיפה כי זאת הקבוצה הוא להשלימות
 התכונות הזה אשר נתן לו למלחה לצדדים לעתיד לבא אבל
 השכל הטוב והנכדל אשר הוא הזכר אם ימלחה ויהרגהו
 כי יחיה מהשלימות אל החסרון השך טבע המציאות והשיב
 תשובה ב' אי בניית אינא כתיב לויקן זה יכרת לשחק כר
 עהדי קבוצה לאו אורה ארעא לשחק ויראה כי בזה הזכר שהיה
 שכל נכדל יקבלו שלימות ותענוב כל הכונאים השפלים מ
 מצדדים רבים ומתשכל לא כן להינהו כפי דעתו מוטבע
 שהכנה ואם יקרב את הזכר לא יאשר עשמי שישחקו ויעענוב
 ויקבלו שלימות ומציאות ומה ששאל הכא כמי למלחה לכהבס
 יראה כי בהקמות לוח לא מלח הקבוצה אלא טענה לבר
 וקציב נכח מליחה מעלי כשרא מליחה לא מעי' יראה כי
 השכל והדבר אשר מוטבע השכל אשר נקבת הלויקן במלחו
 אותו ובהשפירו אותו אל שיקבל השלימות האחרון לצדדים
 לעתיד לבא זה איפשר והמליחות בו מוטבע אבל בהקמות
 זה בלתי מוטבע כי זה הדמיון שהוא כח כשרוי ויעורכ עם
 החומר אינו מוטע ל בו המליחה כי מוטבעו להשאר לבימות

כח נשמי אהבה הכסר פנחס כב"ל האומר שאין
 לכתובות וללויקן כן זוג חכם שהשכל אשר בניו אין מוטבעו
 שהכנה אבל הוא עמו פועל ומקבל על הכ' בחיכות הכיכר'
 וקיימא לפי זה הזכר והקבוצה כי אין הקבוצה מתחנפת
 בחינות לזכר ולתי בחיכות ולזה אמרו שאין ללויקן כן זוג
 וכן ב"ם אין לדמיון יכולת לכלכל זה השכל עם ריבוי כ'
 כלכל' אינו מוטע כהכנה אבל הוא כפי עצמו שכל בשו' ל
 ופועל אין חולק עליו כלל ולזה אין לאלוהי כן זוג שיפג' לו
 בזה וכן סוכא הורה לו בלויקן לחשכו היות מהות השכל בו ו
 שאמר' פנחס והוא כי הפכנה זרה בו ומקריה כדעת הכ'
 מדעות השכל ולזה אין לו כן זוג מתחלף במציאות אבל
 ככהמו' שהוא הדמיון לא הורה לו ינה כי אעפ"י שהיה השכל
 הזו בלתי מעורב אבל מלוכס ככר יקח לתלככותו מהצד
 הדמיונות ויטרך אליהם גם להתלככות אשר לו אבל זה
 הדמיון ככר ישכר מוכניו והכל ו' ולזה היה לו אעפ"י
 כן זוג ודבר כזכר בלי ספק התבאר מכל זה מהות
 השכל האינטימי כפי העיון והחקירה ואיך לא נעלסו כר
 ומאלו הדרושים צרבותינו זכרם לברכה הקדושים כי
 הם ח'ת' האמת והשיעור אשר הציגו והגיג' אליו יד הכמי
 שחקירה השג' דול הקדושים ויותר מהם כמו ממצאה מי
 שירה על האמת בדרמות המפורים תלמוד ולונו ברינו
 הא' ינות הייתי מכיא מ' מריס אחרים על זה הדרוש מהס זל'
 מורים על חכמתם אבל לפי שביאה סבאית כודי אחרים
 ואש' ב' לדרושי הראשון אשר הוא היות האדם ממונע בגלג
 זה בין העולם העליון והתחתון אשר בזה ישלם הקיסור לחלו'
 העולם והוא מובאר ממה שהנעתי במהות השכל ועל זה
 אמרו זל' אדם הראשון ממקום כפרנו ככרא שהיה היותו
 ככרא מהשכל הכפרד ועל זה גם כן שקיימתו מן הארץ
 עד לשמים כי הוא מקשר העליונים עם התחתונים ואולי
 דמוז לזה באמרם דו' טרצופין ככרא שיש לו כ' הקבוצות אחד
 למעלה ואחד למטה אשר מקיסור המציאות ירא זה ותבא
 ההשפעה דרכו בזה העולם השפל וטפי תמצ' לזול ככר זל' רל'
 אלעזר בש"ר כל מה שכרא הקב' כי ראשון תולדות השמים
 והארץ הם סכא' בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ
 ככ' ברא מן העליונים סכא' ויאמר אלהים יהי רקיע בסו'י'
 ברא מן התחתונים סכאמר ויאמר א הים תרשא ה'רץ ככ'
 ברא מן העליונים סכא' ויאמר אלהים יהי מאורות ברקיע
 ככ' ברא מן התחתונים סכא' ויאמר אלהים יסרצו המים כו'
 בא לכרא את האדם אמר אכ' אבי בורא אותן מן העליונים
 רבים העליונים על התחתונים כביא חחת ולא חכי כודא
 אותו מן התחתונים רבים התחתונים על העליונים כביאח
 א' ואין סלים בעולמי הריני בורא אותן מן התחתונים ומן
 העליונים סכא' וייכר א' אלהים את האדם עפר מן האדמה
 ויפח באפיו נשמת חיים עפר הרי מן התחתונים ככמת
 חיים הם מן העליונים סיכוד דרשם כן לוי' המפל ופחד עמו
 עושה סלום כמרומיו סאכילו עליונים כריכים סלום הככ'
 סתבאר מזה שהאדם עושה סלום בין שוליא סל מפלח
 ופמליא סל מטא והוא המקשר המציאות והמאחרו

ותאמרן ומה אנו עושה הנה אנו כאלו כאלו
 הזה הוא באמצע גורו זה השכל אשר עמו
 עולם סמלתי שזו הרצון כמו שאמרתי במלת חיים כשמי
 ויפח באפי בשמת חייב א"כ ינא מכל זה שהמדות האיכותיות
 הוא השכל הזה אשר בתבאר מיתו ומציאותו ממה שקדם
 מדברי רז"ל ומחקירה השכלית ונשי סבירה נח במה שאין
 ספק בו שפלימות כל דבר אמנם הוא בהיותו בפועל וענין
 הספולות אשר בעבורו היה כי בזה יתקרב אל הש"י והיה
 עליו וזהו השם המפורש הנזכר למעלה היה א"כ פלימות זה
 השכל בהשכלו הריש אשר הם מוסכמים לו ונאותים ל
 להשכלק וזה י"כ כמו שאל מות הבח הרוחם אמנם הוא
 בהיותו רוחה ומציג הענינים והמראים בפי מה שהם מולק
 זה אינו כח רוחה כי א"כ בשיתוף השם כן השכל א"כ לא
 יסביל וידע וישיב ההפלות אשר הם לו כוונת מוסב ומכניע
 לא יהיה ולא ירחם סכל כי א"כ בשיתוף השם ולזה האכמים
 אשר שכלם לא ישתדל במה שכלות להם מההשכלה הנה הם
 אכמים בשיתוף השם אמר שלמה ע"ה טעורה אני ונאונה
 בנות ירושלים והט דברי שלמה על מהות השכל אמר כי
 השכל הוא שהור וצבט עם שהוא מטבעו יפה ופולס וזהו
 וכאנה בנות ירושלים והוא בעצם והשחרו"כ באהלי קדר ובינתי
 והכני כיריעות שלמה י אל תראובי טאכי שחרחרות
 רל לא תבזו אותי גראותכם אותי טאכי בשחרות ועצבת רוח
 כי אותו השחרות אינו לי מעצמי אלא שאצבתני הטעם ו
 והשחר רני והשכה כי בני אמי והם האכמים אשר אני לפס
 צורה מעצמת נחרו כי וקתחממו עמי והשתדלו עמי לבקם
 האכות בשחיות וענינים מדומים וקמו"י טעורה א"כ כרמיהם
 ועוסריהם והכרת שלי אשר הוא הכרת שענתה פרי למעלה
 לא נערתני וכן אמר דוד בארחה האכמים נעדרים מההשכלה
 והשכמים י משמים הסקיף על בני ארם לראות היש משכיל
 דורם חק אנהים וראה כי כלו כר ונעדר מן הדרך הישרה
 וכלם כאלמים ונעדרים הפלימות וכי אין מי ש יכיר מציאות
 ית בהיותו מציג וישנה טוב וזהו אין ענינה טוב ואפילו
 מי שייטיב היותו ית' אחר לא ימכא בזה שמציאות וזהו אין
 גם אחר וזהו שאמרנו ו"ל כל מי שאין בו דעה אסור לדח
 עליו שכלא"כ כי לא עם בינות הוא על כן לא ירחמהו עשהו
 וגם לפי שכלו יהולל איש כי ג"י יהיה כפועלמה שהוא וגם
 בלא דעת נכס לא טוב כי אז אין לו טוב ולא מציאות פעלים
 א"כ האדם אשר הוא אדם יהיה מה שיהיה בשלמותו הפעלים
 ויתקרב אל הש"י בהשכלו והיותו בפועל כפי האפשר ולא
 שוא בהשכלתו וזהו תכליתו אשר אין בווננו מרחשית הענין
 ו פי שהתכלית האיכותי הוא זה המוסב חנלכו בתורה כמו
 סגור אבאר אמר דני ע"ה אשרי האיש אשר לא הלך וכל
 וכיא רובמהות השכלה והתפ"ית האיכותי הסבו רבים
 היותו העופר ואחרים חסדי היותו הפעולת הגמ"י
 ואחרים חסדי היותו הכבוד וביאר החכם בארד
 יומדות כטול אלו הג' אבל שהתכלית הוא לאדם בהיותו
 ודע ומשיג מציאות הש"י ועובר ה"ת בפעל המעשי כמו
 יאמר אין הונך כושע ברנס חיל פקוח העופר ולמלך לא

תהיה לו היצירה הכפאית והאנושית העשרו וגם הבכורא שר
 הוא בכור בתאונתיו הגממיות אבל ופתה גם כן לא ינלח
 ברב כח וגם אין הכבוד התכלית וההשכלה אמר לזה סקר
 הסוס לנשענה שהיא כאמר לכבוד שהאנוסים הרבים הן הם
 בכבוד ומלכים אבל ההשכלה וההשכלה האלהית היא אל יראי
 יא ועובריו וזהו אמרו הנה עין יא אל יראיו כן רצה בזה
 הפסוק האומר אשרי האיש וכו' בעצת רשעים והם החושבים
 שהשכלה והתכלית הוא בעצת רשעים לא זולת ויהיה רשעים
 כבוד מאשר ירשיעון אלהים ולחושבים שהתכלית הוא כ
 בתאונת הגממיות אמר וכדרך הטוחים לא עמד כי הוא
 החטא באמת ואומר וכמוסב לנים הם החושבים שהתכלית
 וההשכלה הוא בכבוד ולזה ילעגו מכל אדם להאונתם אין
 לאדם אדם מעלה כמו שיש להם אשר אל זה רמז החכם באמר
 אי זהו מנוכר המכבד את הבריות וירחם כי הכבוד א"כ
 שתהיה בהצטרף ואם שתהיה בהחלטה ואתה שהיא בהחלט
 היא הכבוד האמיתי בלי ספק אמנם הכבוד הצרופי הוא
 הכבוד אשר י"ס לאדם מה כהצטרף לאדם אחר ומי שיש לו
 כבוד בהצטרף הכרח שיכנס לאחרים לנעמן הראותו כי כבודו
 עובר כבוד אותם האחרים אמנם מי שצדו בהחלט טולח
 כצירוף כבודות אחרים הנה אין לו לבנות לאחרים אבל הנה
 יכבד את הבריות ולזה אמר אי זהו מנוכר המכבד את
 הבריות ולאדם הוניה זה בשאלת אי זה להורות כי לא סג
 על מהות הכבוד והמכובד כי זה אינו המהות אבל הוא
 האיכות הטוב והמדה היותר מעולה אמורה על הכבוד ת
 האמת וההחלטי וזה יהיה גם כן פי' אי זהו עשיר ואי זהו
 גבור שהוא שאלם על התוכו' היותר טובות הנמצאות לעשיר
 ולגבור אחרי היותו עשיר וגבור וכן לחכם אשר אעפ"י שיהיה
 חכם תהיה תמי'תו ללמוד מכל אדם הנה א"כ כן אמר
 וכמוסב לנים הוא כאמר בעד הכבוד אבל הפלימה שהתכלית
 האחרון אמנם הוא בהשכלה אשר באמצעות התורה ולכך
 אמר כי א"כ התורה י' חכמו וביאר שהשכלה אמנם תהיה
 מוצד התורה כי המעלה אשר אינה רבנית אינה מעלה
 ולזה אמר חפנו ולפי שאין פועל אחת מודה על ההשכלה
 כמו שאמר החכם כי צפור דרור אחת לא תבשר באגב אמר
 ובהקדמתו יגב' יומם וליילה מודה על ריבוי הפעולות ולפי
 שהפעולה ראוי שיהיה קיים על הפעולות ולא שתנה כככה
 מהפועל המעולה אמר והיה כעץ שתול על פלגי מים וגם
 שמתכחי המעולה שיכעל בפועל המעלה כעת הראוי את אשר
 פרו יתן בעתו וגם טראוי שיהיה פעולתו מתחכית עם
 מי שפעל כי כנותן כיף לאטה נלחום אין זה דבר מתחכם
 אבל הוא דבר ובעל כוונת ובלת מתחיים אמר ועליו לא
 יכול ולפי שראוי שיהיה בכמות הנאות אל שיקבל תועלת פי
 שיקבלהו אמר וכל אשר יעשה יבליח הנה א"כ כן התכלית
 וההשכלה האיכותית היא כהשגת התכלית וכיובאת מיה סכבת
 השכל אל הפועל א"כ שכל עיוני ואם בסכל מעשי וכבר
 ביאר הדכ כי המעמד א ההשגה השכלית היא נקראת בלשון
 הקדם עץ חיים וההמוסף אל המפורסם הוא נקרא עץ הדעת
 טוב ורע וביאר זה ממוכך טוב ורע אשר הוא כאמר בלשון

בלשוננו על הכאה והמונח ויתבאר היותו נאמן כן בלשוננו
 ממאמר משה רבינו שאמר הכה נתי לשיך היט את החיים
 זאת הטוב ואת המות ואת הרע ואמר זהו במחוק החיים
 שהטוב הטובה והקללה הכה כי הביא חילוף הטוב והרע
 והכרחה והקללה שהם דברי מפורסמים הכה אם כן טוב ורע
 הנאמרים במקום טובה וקללה הם עיכויים מפורסמים ויר
 בהם המטוב והמבוכה ולמה שארם הראשון בוכתו הא' ו
 בספרא תחייב היותו נאמן אחר עץ החיים והוא לא נאמן
 אליו אלא אל עץ הדעת טוב ורע אשר הוא במפורסם ובעץ
 החיים אין טוב ורע אלא אמת וסקר והנה לו להמסך אחר
 אמת וסקר וכמסך אל טוב ורע בהיותו יחיד כי זה לא היה
 ראוי לו ולא נאמן כי לאים כמחוק רשעך ורעו כי ערומי
 הם ויתפרו עלה תאכה וכו' ואז אדם הושלך מבן ערן אשר
 הוא היותו בצל עץ החיים כי אחר שנטה אל המפורסם
 אין בו יכולת לשוב א' ההצלחה אליו וזה רעה באומרו ועתה
 פן יסלח ידו וכו' ואם כבר פירשתי בו פ' אחר כמו שאמר לו
 המסך פן ואל אינו אלא לא תעשה ויהי אם כן או פן יסלח
 לו יסלח אחר שטעם טעם המפורסם כי פירו מתוך לחיך
 הטעמים אותו ואז נמשל לבהמות וכתקלל ומה יאמר הרב
 אל כמס שאמר בתוארי עץ הדעת וכחמד העץ להשכיל שאם
 היה עץ החיים הוא לכדו ההשכלה ועץ הדעת חולק ע' ז' איך
 אמר וכחמד העץ להשכיל גם אכי תמה אם יחשוב הרב
 שתכלית האדם הוא ההשכלה אשר הוא דעת אכוכבר בן
 אלכסיס באברה הטורה וכלל החוקים חולקים עליו וגם
 הרב שפי' ח' ה' החושב כי החושבה היא התכלית למו' סי' ב'ן
 הדורות אשר החושב היא מעל' תדה על ההשכלה שהשכל'
 הן היא הדיעה האנושית שחוקרים מן הרבוי הדמיוני
 שפי' השכל ויעשה אחרות שכלי וההמסכה הן היא הסיב
 שה וראות אותו בהשגה המיוחדת לכבוד יוסף וכו' ההשגה
 ותוספת התענוב וכו' המשל'ה לעור טוב הציר שהכין
 כל דרכי המדינה והנתי' אשר בה וכל האנשים בהיותו עור
 לא נכחד ממנו גם א' ואח' כ' בטבע או ככלא נפרחו עיניו
 עראה כל מה שהיה מצוי קודם לא הוסיף דבר בבח' ראותו
 כי אם תיספת אמות ותוספת תענוב בן החוקר כשיציר כל
 הדברים בחקירתו ואחר כך ימשיכם מן המלא העליון
 בדיעה נכחים והמסכתם אשר יצירו הדברים בחקירה
 פא' ח' כ' בהנאה ימשיכם ויראו אותם הראות מיוחד לכחיה
 עבו יוספת השגה ותוספת סימחה על המוסג אשר לזה כלו
 אכי רואה כי היותר טוב סכא' היות הכראה בעץ הדעת הוא
 עץ הדיעה ורעה טוב ורע שהוא המציאות וההעדר כי
 הטוב והמכא יתחבבו בהשגה העיונית יבאו ההשגות ה
 הטובות והרעות והטוב הן המה המוספתיות להסיגן ולשמרן
 והרעות הן המה המטעיה להסבילן ולהשמר מהם ואדם
 לחיותו ככרא בשלימות האחרון הכרח שיהיה נכרא שלם
 באלו ההשגות איווה השכלית אליו ואז שיהיה דבר נאמן
 אל עץ החיים אשר הוא השגה האמתיות הנפרדות למשלה
 מהחקירה אשר ההשגה הזאת היא החיים הנכחים שהאכל
 שמונה יאכל ומי לעולם שכלו אורה ונחמיות ואין הכה השכל'

כלל כי דרך ההשכלה ודרך ההמשכה והדקוקה שלא הנה
 דרכים נכדלים ואם תכליתם אי' חלפ' נבחות יותר בהשגה
 ובתענוב כמו שפירש' אשר הוא הכדל ענוס והנחן לו נעץ
 הדעת וכחמד העץ להשכיל וכי תאזה הוא לעינים כי השכל
 האיכותי יסיג ויחקור מהמקרים המופגים נחמיות וכפירש
 בחום הראות המסיג גיוני הדברים ומראיו ומההוסיג תוטב
 זאת המדרגה והיות העץ נחמד להשכיל הוא צורת החילוף
 דרך נוסל יש בה השכה להיות מושכל וצורה שכלית אשר יעלה
 מהיותה מושפת לה ומה מושכלת בדרך הצורות שיתעלו
 מציאות חסר אל מציאות שלם אשר זאת היא תשוקת הטוב
 ולזה אמר כי תאזה הוא לעינים ולפי שזאת ההשגה עמל
 וכנס והשתעשע דרכים כפירד אליהם והסתכל בהם האדם
 בזעת אפו יאכל לחם ובעצב יוליד בנים אמתיו כי תולדו ופיו
 נמשפחותיו בנים לא אמון בהם כמו שאכא' בפער הכא בה' ה
 כעכס מדה כנגד מדה הוא נכרא בשלימו' ההשגה הקמ' ככי
 ובתענוב הכפלא' הנקרא בן ערן איך למעלה ממנה ורנס
 ל דדת ממש להמסך אחרי פרידת לבו והשגת מושכלו ח
 וחקירתו בהמשעות המונחיות הטבעיות דרכיות כפי
 תאזה הוא לעינים ובממדיו אשר הוא החוק הפסי המוספטו'
 במאמר דמיון לא במציאות הנרמיות בהחמד העץ להשכיל
 כי הם מוטעם נחמיות וכסככות למע' יכ' אשר הכ הונחית
 דבר מתוך דבר אשר לזה נכרא' בפס' בינה כאלו מוטבי יפסכר
 יודעי בינה לעתים וכו' וט' בהעץ למאכל והיא חכמת
 האלמות העיונית כי היא המאכל האחרון לשכל בעלמס ממנו
 ההשגה ההינספית היא המעולה המבארת האמתיות ה
 מוסיפה תענוב נשמה וכתן נוקרי ילדי ההשגות החק' ריו'
 אשר היתה מעורבות בהשגות הדמיון וכזכרו ולא רבים
 יחכו להכדיל מן המדומה אל המושכל על דרך חלמד
 החכם החסיד ראיתי בני עליה וחס מועטים אשר רמו
 לחכמים העולים במדרגת ההמשכה ומכדיל המושכל רת
 והמדומה ולזה אמר אליו ית' ארורה האדמה בעבורך והיא
 ההשגה הטבעית והחקירה המסתבה והחמרי אשר אליה
 התשוקה ונכסף בהמשכו אל עץ הדעת כי מנד המסיג ת
 תיה חסרה עמד אל ההשגה הלמד' דית' חמד וקן ודכד' וכנ'
 כי הוא התשוקה לשפיגה בדרך חקירה וקן בה להיותה
 ארוכה מארץ מדה והתחלונתיה כעלמות גם אל האלהית
 העיונית אשר לו בזעת אפך תאכל לחם כי לא יסיג מכם כי
 אם בעמל גדול עד שישוב א' האדמ' והוא עת המות כי אח' כ'
 יסיג אמתיות בלי הפק שהאומר אז לא ימנעו מהסיג כמו
 שאמר שלמס ע' ט' טוב פס מוסמן טוב ויוכ המות מיוס
 הולדו כי ביוס המות הוא אמת' וממסיך ורואה האמת יוקר
 שלם הוא מיוס הולדו כי ביוס הולדו כל השגותיו בסכך
 ולזה אמר ז' מת אדם עומד לחיים כולד אדם עומד למיתה
 ורצו בו כי כאשר ימות שכלו ישוב אל המקום אשר ממנו
 חוזב ויראה אמתיות והוא מוכן להם ובעת הולדו הוא מוכן
 למ' תס והשגת חסרות מעורבות בדמיון ובאלו רמו
 באומרו עד שוכך אל האדמה עב

85

האמת אל האמת הנפש כי בטוב החומר ל מקומו הנפש
 תעלה מעלה כמו שאמר החכם ויטוב העפר ל הארץ כשהיה
 והרוח טוב אל האלם אשר נקב והכונה מהנפש המסית
 המריח החומר לא מות תמותן וכו' היה התקיימות דרך
 ההשכלה העיונית ודרך ההמשכה הכבולאית שתיקן יחד
 בעת אחד בנושא אחד כי זה היה אז שלימות יותר גדול
 זם אמרו כי ידע אלהים כי ביום אכלכם מזון ובסקחו
 עיניכם וגו' יר כי תהיו שלימים ותפקחו עיניכם ועיניכם
 בחקירה וגם תהיו באהלים שהם המלאכים אשר השגתם היא
 שגם המעלות בהמשכה והיא המי חדת להם והיתה כלי
 הכו כופץ עז יודעי טוב ורע ותהיו אם כן רכובין שהם
 מלאכים בהשגתכם וגם תהיו אכסים בהשגתכם ותהיה ה
 השגתם כן קודם האכילה הואת אתם כאלהים בלתי יודעי
 טוב ורע ועתה תהיו כאלהים עם ידיעת טוב ורע הנה מיש
 טוב ורע כע' תהיה שלימותכם ואז כפקחו עיניכם ורעיוכם
 וידעו כי ערומים הם במשולל מהם שהשגה ההמשכית ה
 השלימי וכשארו וזאתה עד שתפרו עלה תאנה נקשרו הקדמו'
 חלופות בתואנה מהם להשיג מבוקשם ואז כתחבאו מקול
 השם לקודר המשגיב ועומק המושג וז' את קולך שמעתי
 והוא עומק המושג ואירא כי ערום אכבי והוא קונר המשיג
 והכן אמרו ואירא ולא אמר ואכנס כי אם היה נרצה שהמל
 לברו הכה זה בנפה ובלימה ולא יראה ואז שאלו ימי הגיר
 לך כי ערום אתה כלומר מי סבב שאתם עירום וזהו מי
 הגיר לך והכיר הסבה המן העץ והוא הא הידיעה כלומר
 כלי שפך מן העץ אשר צויתך וכו' זאת היתה סבה לא ר' א'
 ולא הודה ואז כי מן החלק החומרי אשר בו בא זאת התשוק'
 והחומר אשר כי מן הכח המעצורר הנסודר כפי המיון
 החושי אשר הסיית אותו בא לזה לפי שלקח הנזרות המוחשו'
 כמות שהם וכן היו דמיוניות והשכל אשר השתדל לשיש
 בהם וזהו דרך החקירה השכלית אשר כך קלל הש' נכנס
 ולאשה בקללת הראייה להם כפי מציאותם ומשותם אשר
 לבליית הידיו מחסוב אכחכו אבל באחרית עשה הקבה לאדם
 ולאשתו בתכות עור והם בתמות עורן כי היא השכבה ר'
 המעוררת ומשפיות ככח השלימות אחרי אשר הים בפועל
 והלביטם התלבשות מה למוען לא יאברו מתוך סקל ויהיה
 להם איפשרות להפשיט הריכוז הן אישי הן מיכ' לחקירה
 והפשטת הריכוז האישי היא דרך החקירה והפשטת המיני
 היא דרך ההפשטה כמו שכתבאר לחכמים ומה כפלא מחומר
 דול בתמות אור כי היא האור האמיתית והכן מה שהישריתך
 אל הגנתו כמה שאתה אדם אם בעל כפם משכל אתה ואשוב
 להשלים המכוון והוא אשר התבאר מכל זה היות השכלית
 המכוון לאדם כמו שהנא אדם אשר בעבור שכלו הוא אדם
 ששגל המושכלות וטוב שכל בפועל אשכזה יתדמה ל שגול'
 הכסחי עם שלא ישיג ידו מהמעשי העובר לזה השכל העיוני
 אז אשר הוא חלק ממנו בהיותו אדם והוא גובר אטלו כי
 כתחלפו הדעות בזה יש מי שחושב שהחלק המעשי סולם
 לעיוני וחשבו שלמים וכן רבים ואחרים יחשבו שהמעשי

חלק בפני עצמו ומכוון וטענת כל אחת מהכתות היא אם
 האומרת שהמעשי סולם לעיוני היא כפי מה שאמר כי
 העיוני כדמה לש' ולמלאכים והמעשי הוא להבין החלקים
 הגשמיים למוען יקבלו ההשפעה השכלית כי במקום אשר
 המעשי לא ילך כראוי לא יהיה העיוני שלם כמו שכוודע אם
 כן המעשי הוא להבין הכושר אל שהשכלה תהיה שלימה
 וכבר הוסיפו זה למראה אשר של ימותה להסיר ממנה החל'
 והשיג ואחר כך לראות בה הנזרות הנאות והמעשי הוא
 הסרת הסיג והחלטה והעיוני הוא הראות הנזרות היפות
 בה וכמו שהסרת הסיג מהמראה אינו דבר אחר מכוון ה
 לעצמו אבל הכנה להראות הנזרות הנאות' בה כן המעשי
 הוא הכנה לעיוני לא זולת והכת ששכי אומרת כי האדם
 כמה שהוא אדם נחלק לאלו השכי חלקי כלומר שכלו נחלק אל
 עיוני ומעשי ושניהם מכוונים בעצמם אשר בהם יסלם ואם
 היה שדומה בעיוני למלאכים הנה להיותו אדם יצטרך אל
 המעשי והמשל מהמראה הוא דבור המשל בלתי מוליד וכן
 הוא האמת ולא יראה כי למה שהיה שלימותו להדמות אל
 הפועל המוחלט אשר הוא לש' והוא ית שיותו שלם בכל מיני
 השלימות יחייב מזה שכל שלימות בו כדמה אל הש' הוא
 יהיה תכלית המכוון לעצמו וכעיון אין מערער כי הוא
 שגם בה כדמה אל הש' כי הוא שכל בפועל וגם
 במעשי כי שיותר ישר הוא ויותר זדק ושלם בפועלות
 שאיפשר אם כן שהיונתו שלימים במעשי הנה כדמה אליו ית
 גם כן ויהיה אז שלימותו לנו ולזה אמרו זל והלכת בדרכיו
 מהו רחום אף אתה רחום ועוד יתבאר זה יותר אם כך
 השלימות אשר בנו אשר בו כדמה לאל ית ויהיה זה תכלית
 האדם כמו שאמר בזה כל האדם הוא שפלים שכלנו בפועל
 כפי שאיפשר וזהו התכלית האכוס' וזה יהיה אצל ההשגה
 לחלקי הנזירות כפי מה שהם ועשות הפעולות המכוונות
 לאדם כמה שהוא אדם והוא השכל' שיותר שלם הנמצא לשום
 נמצא מהנמצאים השפלים כי בזה יראו השם המפורס בהם
 הראות יותר שלם שאיפשר באלו הנמצאות וקיים ראוי אז להם
 לשלימות תכליתם שיעברו חותם הנמצאות היותר שכלות
 לפי שתכליתיהם יותר חקר ויהיה אז טובע המציאות ככונן
 ונעלה ולזה אמר שהבעל שכל ראוי שיפטר ושיפטר לא זולת
 כי המצות והנעבד הוא הנמצא היותר שלם וזהו מה שכת'
 במדרש כל העולם כלו לא נברא אלא בשביל חכמה בני
 וחכמה כבי דילו בקב חרוכין מערב שבת לערב שבת
 שרצונם כי היות זה השלם לחכמה במדרגה העליונה
 מהשפטה ולא יקח מהמזון לברכו אלא כפי הצורך והיש
 מנאם כל מותר להיותו יודע כי אין החלק החומרי הכיוון
 מכוון לעצמותו והוא לשלימותו ותכליתו הנפלא היה ראוי
 שיהיה אדון ונעבד כמו שאמר זל על כי זה כל האדם כל
 העולם כלו לא נברא אלא כדי לצוות לזה הנה אם כן
 זה השלם הוא האדון כפי הראוי וכפי סדור המציאות ועל
 זה אמרו כל העולם כלו לא נברא אלא בשביל חכמה בני
 לא שיהיו כל הדברים הנמצאים תכליתם

מזון

החן לתכלית סוס אדם כי זה כבר התבאר חלוטו אבל כי
 לשלימותו אשר ממדות וטבע הדברים היותם עובדים לשלם
 תנה כלם נריך וראוי שיעבדוהו עם שהוא בשלימותו ע
 מהסתפק ולא היותו כעבד מהם כי טובעו שלימותו הכיחו
 להכחין ולקחת המדך נמוכו לא יוקר וזו חמיכה בני די לו
 בקב חרובין מערב סבת לצדכ סבת וכזה תכליתו השלם
 מה א היות סבלו בהשכלה וכפנה וכפיהסה לא נחסר כל
 אס בהשכלה שהיה חכם עיוני וחוקר כמו שזכרנו מואמרו
 וענינו ובמה שפאלה לו אשתו אמרו מוכס תעני זל אמרה
 ליה דכיתו דר חניכא בן רוסא מטי עתא דבניזא לבריקיח
 לעלמא דתמי בני רחמי דליתבו לן מירי בעא רחמי מרי ה
 ליה כרעא דאתא דרסא חזא בעילמיה דכולי עלמא אכלי
 על חתקא דתלת כרעי וזיהו על תרי כרעי אמר לי דכיתו
 בני רחמי דליס עליה בעא רחמי וקלה תכא גדול היה כס
 החזק מן הראשון דבמירי דמן סמיא מוכס יהב מסקל לא
 סקל - הכה זה החכם היה מואכלו בדיחה כדרך בעלי הע'ה
 בזלמן של פלטה דבגוים והיא ההשגחה אשר בה סגסה חקקי
 פתיחות ואמרה לו אשתו והוא סיגר הושתק סיכח אחר
 מן החכמות או מחלקי ההשגה ובאמן השתדלותו בה שיטתל
 בעצקי העולם ואו יהיה לו מאכל גה זה העולם וכן עשה
 בראש עליו היות שפגתו אשר מוכס יאכל ויוון כסשו כעל
 הכא רעיעה כי יחסר מוכס רגל אחר וחלק אחר בקס רחמי
 וסב כסשתדלותו במדך לעיין כאותו החלק השלישי אשר
 הניח וחזר שזכרנו שנימה וגדול היה אותו חכם החזק
 מן השאר כי יירד האדם משלימות העיון להיות כפתה ו
 ול השגות הוא קל מאד אבל כהיותו עסוק ומשתדל
 בהשתדלות גסו ומפיתת בהם סיסוכ ויעלה במוסכלו ע
 יעזוב מתקנות העולם הגמלי זה רחוק מאד ולא רבים ה
 שחזרו וזוה נריך השתדלות במדך ו ואס בהשפחה מהכפי
 והשפלות שפירו החכמים סעשו לי הרבה פעמים כי ה
 הנכסים והשלות לא יעשו לא לממשך וסדבק כמו שיתבאר
 לפנים וככאן בשלמה הכונה כזה הדומם בכארי תכלית
 האדם מה הוא כמה שהוא אדם

השער השלישי

אחר שביארתי היות תכלית האדם הוצאת שכלו מן הכח אל
 הפועל והפגת המוסכלים אס בהשכלה ואס בהמסכה ה
 המושגת אחר ההשכלה וקביית המעשים הכאומים א הסבל
 המעשי הכי כא להראות הך זה דחוק מאד וקשה להשיב
 ושאס היה זה התכלית לברו לא ימכאון שבי אנשים בזמן רב
 שזאו אל התכלית אשר בעבורו כבר אז מכבימים עם מאמר
 דוד המזמר פ'ט זכור אבי מה חלד וגו' מיבד יחיה ולא כ
 בראה מות ימלט כפשו מיר סאול ירא כפאני זכר מה חלדי
 ומה חיי בערך אל ההשגות השכליות אשר אבי נריך להסיגן
 לקנות התכלית האחרון אשר בעבורו כבראתי הבה לא ו
 שפינקו מני היותי על זה ויהיה התכלית ההוא אשר אבי נריך

לקנות אימו מותר אחר סלא יסביק חיון אשר אבי חיו
 לקנותו ווא זכור אבי מה חלד וגו' יהיה פוא ולכפלה מה
 שבראת בני אדם וזה לפי סיטורף היות נצחי להטי המוסכלו
 הנצחיות כי ההוא לא יקבל הנצחי ווא מני גבר יחיה לא ירא
 מות מי הוא האדם אשר יראה חיים כנצחיים ושימלט כפשו
 וגו' כלום בהשגות השכליות אשר הן התכלית כפי המוכח ו
 וגם כי האדם כברא בתכונות וכחות חולקות על האמית
 מנד הדמיון הגיבר עניו וכמו סבת אסכנדי כי סבות כ
 המחלוקת הן ג' האחד קוצר המשיג כי סכלו הוא רפה וקל
 בהשגותיו ופגולותיו אשר לחלסתי לא יוכל להשיג סוס ה
 מוסכל בשלימות אעפ' שהיה המוסכל הוא חלוט כל סכן
 אס היה עמוק והיא שסכה השגית כי ע'מק המושג בעצמו
 הן הוא פכה גם כן להעדר ההשכלה וההשגה כי הדבר ה
 העמוקים לא יושגו וג' האדם כנחידתו ורזונו ירכד
 לחלוק כגד האמת אעפ' שידענה מפכי אהבת הכיצוח ולבקס'
 הסבור הדומיה וסכה ד' לא זכרה והיא חכמת ההרגל ומה
 סגדל האדם עליו כי יש לאדם בטייה גדולה למה סגדל והורג'
 לשמעו מעט הנערות אשר זאת סכה ג' כ' להסיר האמת מ
 מהמעשיים כמו סקרה למי שהורגל בפטי המורה אשר לא
 יוכל לאמת דבר מבסוים א'תס ויחלוק על פי מוכאד א'תס ו
 זמסלס ספקותס כמו סקרה לקצת חכמי זמנינו הלוגיס'
 הקליעות ומסליכי התכליות בהראותס חסידים כגד ההמון
 הרב ומלעגי ומקבערי על הרב זלעה ותלמידיו מכלי בחי'
 אמרוד ע'ה שביאות מי יכין וגו' גם מזוים וגו' יראה כי
 לקוצר המשיג אשר קרא אותו שביאות לפי שהסגנה היא מ
 מק'ר ד'נמיו סיגן שביאות בקוצר סכלו ומכפתרות שהוא
 עמוק המוס - קטי יושפיהם ג'ש מזוים חזק עכדך וגס'
 אל יושלו כי כללם לא יעשו כי אסם מסלי המורה כי
 ימשלו כגור ממסל ע'ד א' המלוק תמנוך עלינו אס מסיל ת
 תמסול טללאמרו חיי יוסף ליו בראות חלומותיו לא ימנט
 מחלוקה אס שאתה תרצה להיות מלך עלינו או סקרצד
 זכתוין להיות וולך לעס מה אס לאחד ימר המלוק פמלוק
 הבה אתה תבגין היותך מלך עלינו או אתה מוסול תימל כנו
 פהא כשתסיה מלך לאנשים אחרים תמסל מוסלים ממונו
 בחלומותיך ותשימו מסל לשכנו זהו לנו קלון ולא כוכל ש
 שאתו כן אמרו אל ימשלו בי ירא לא יהיו בי זומצמותי ה
 המוסלים הכוזבי ווא איתס זקתי מהספס הגדול והרב אשר
 הוא השכלות וכבר ביארו בואת הכי חלק א' מהמאמר
 האומ'תנו רכבן ארבעה ככנסו לפרוס אשר הוא בפרק אין
 דורסין עם סים לי בו פי' תשמענו ומזכן המאמר הוא זה -
 ד' ככנסו לפרוס בן זומא בן עזאי ליסע אחר ור' עקיבא ו
 בן זומא הדין ומת עליו הכתי אומ'יקר בעיני מ' המותה
 לחסיריו בן עזאי הדין וקטנע עליו הכתו או' רבס מצהרת
 אכול ריך ליסע אחר קצן כטיעות חזר למטרטון ע
 דאיתיהב ליה דס'תא למיתב למיתב זכותיהו טל ישראל
 סעה הדתא בימח אמו גמירי אין למענה לא עמידה ולא ו
 יסיכה לא קפאה ולא תחרות ולא עיפוח ח'ו סתי רסויות הן
 אסקנה למטרטון ומחיהו בסתין פולכי דנורא

אמר ר' עובד אומר

דכנראה אהיה יבא ליה דשנתא למיקללא זכותיהו דאחר יצאת
 בת קול ואמרה טובים טובים חוץ מאלישע אחר מידע
 כבדו ומכין למרוד בך אמר הנאיל ואמר נהיה נברא
 מה הוא לעלמא לתבי מה אי עגמא יבא אלישע לתרבות דעה
 ד עקיבא ככבא בשלום ויבא בשלום עליו הכתוב אומ' משכני
 אחריו כדונה ואף ל עקיבא בקשו מלאכי השרת לדחפו
 אמר להם הבה' הניחו לנו לוקן בראי הוא להשתמש בכבודי
 מאי דרום ל אחא בשם ל יוחנן אמ' ואתא מרכבות קדם
 אנת הוא כרבתה שלו ל אבהו ח' דגול מרכבה דבמא הוא
 ברבתה שלו ריש לקיש אמר' כ' בחוק שמו ארון הוא ברבתה
 ל חייא ב' אבא אמר' יתכח לא ברנח' ואחר הרוח רעש לא
 בר גש' ואחר הרעש אש לא באש' ואחר האש קוב' דממה
 דקה עב' המאמר ומה שבי' ב' כבכו לפרדה קבת מן
 המפרשים הוא כי בן זומא הני' זנת וזהו לעומק המושב
 ולקוצר המשיב אשר היא המיתה והערר ההפכה כמו שהחיים
 הן הם החסיה וכן עזאי הצין נכפגע כי פגע ב' חסלי
 ה'ב' אית נכפתה להצטכו אחר ההרבל ומה שפמע בעת ה
 הכערות ולמד ואלישע אחר שהיה מההבי הפרדה והניצח
 וכדעתו ורננו חלק כגד האמת והבישו ול עקיבא הן קן
 בסגס בשלום ויבא בשלום כלומר פעמה הקדמות אומיות
 להוליד תולדות מבימות הל דרך ההמשכה והדבקות הנקרא
 שלום ו'ב' חלקו החכמי ה' עייני' ל' המדריגו והם מדרגות
 המביאות חל המלכות וזה הפי' הנרמז מהרב ס' ל' מה' א'
 אינכם הנכר' אכלי בזה המאמר הוא כי מן רגות המעיינים
 הן הכה על' פנים בהולידם הדרושים הא הוא המפורסם
 המוניד בהקדמות מפורסמות ונקראו כזמיות והם הקדמו'
 משתמשים בהם רוב החכמים כמו ההקדמה האומרת הנדיק
 מחוייב והחשיד ראוי שלא יכזב והם ההקדמות הטעמי'
 והם ההקדמות המדומות רצו אשר דמיון יאמתם בהקדמה
 האומרת שהעולם כלו יכלה אל ריקות ומנוי ובי חוץ לעולם
 הכרח סימנא דבר מה שהוא אס ריקות ואם מילוי וזאת
 היא הקדמה דמיונית כזכת ביארו רזל שקדמה באומרים
 אין שחלין מה למעלה מה למטה מה לפנים מה לאחור כל מי
 שלא חש על כבוד קונו ראוי שלא בא לעולם וירצו כי כבד
 ביאר החכם שאין חוץ לעולם מקום ולזה אין סס לא דיקות
 ולא מילוי ואמר החכם כי חס היה ששאל חי זה דבר חוץ
 לעולם סימלת חוץ מורה מקום כמלת תוך שזה אינו אלא ח
 לחשקן העולות ראוי שתוכן הכונה ולא כביט אל המליצה
 וכן נאמר אכחנו האומרים ומאמיני' בהדום העולם שהעולם
 ככללו ובחלקיו כבאיים יש מאין וגם התבונה והזמן מכלל
 הנכרחים ושלא היתה תבונה ולא היה זמן קודם בריאת
 העולם ואם היה ש' סימון אמר מכאן שהיה סדר ואמרים
 מקודם לכן כבר אמר למעלה הכי אה אכלו ואף אמר
 סדר זמנים ולא אמר זמנים וכן אמר ר' אבהו וכו' האמרים
 למה שכבר כשאל חיד ומה יהיה הזמן המחדש בחרום העול'
 והלא כבר כשאל מה היה קודם מציאות העולם ובריאיתו
 וכן כשאל אכל הפסד העולם והעדרו אשר הפילוסוף מרחים
 זה זמנים מאימי' הלת מחייבין אותה ונאמר אז מה' הדבר

אשר ימצא אחר הפסד העולם והעדרו ואמר החכם שאין
 שחלין מה למעלה ומה למטה כנו' כהן שאין מהו הדבר
 אשר הוא חוץ לעולם שהוא למעלה ולמטה אחר שאין מקום
 סס כלל ואין סס מטה ומעלה כי המטה והמעלה הם תוך
 הבשם העולמי לא מוצא לו וכן אין שחלין מה לפנים מה
 לאחור והם שאלות זמניות כופלות על הדום ובריאית העולם
 ועל זמן הפסד העולם והעדרו כי לא ישאלו מה היה קודם
 בריאת העולם ומה יהיה אחר העדרו אחר שהזמן גס כן
 מחורם אכל מאמיני' החדום וכן אכל מאמיני' ההויה וההפסד
 הזמן גס כן יפסד ולא ימצא בו קודם ולא אחר וגם לזה לא
 ימצא בו לפנים ולא לאחור שהם מלות זמניות ולזה אין
 דורשים זה כרי שלא יטעו וזה כי הדורם כמו אל הדרישות לא
 חס על כבוד קונו שהוא קיינו ונורתו השכלית אכל יחסרה
 וזה כי אלו הדרישות הם דרישות דמיוניות ומי שחשב שחס
 דרישות שכלית יקח הדמיון תמורת השכל ויחשוב כי הדמיון
 הוא השכל ולא יחוש על כבוד קונו וזכותו ומהותו ואז איש
 כזה ראוי שלא בא לעולם אחר שלא יבדיל בין המדומה ב'
 והמושב כל כי זהו מופעל השכל האמתי כמו שביארתי למעלה
 ואחר שזה כן ההקדמה האומרת שהעולם יכלה אל ריקות אף
 מילוי היא הקדמה דמיונית והכעאית וכן כל הדומה לו
 והב' היא דרך ההקדמות המקובלות אשר אין דרך לבאר אותם
 אלא היותן מקובלות מאיש רב י אר אכפיש רצוים בעלי אמת
 כשיקבלה חכמתם ואמונתם ויש ועד לכל שומע אמתות ית
 מאמריהם כמשכס טוב ואמו' האר' אומרים ית' הכה
 אכסי בא חלין כעב העבן כעבור ישמע העם וגו' ויר' כי
 אעפ' סבבואתך אתה משה היא זכה ובאשקלרתי המיירה
 אשר לא י' ג' ונתקן בלי דמיון ובאמצעות השכל אמתי כי
 כל הנביאים כתבכר בהת אמו' ומה כתבכר בזה הדבר
 כמו שיתבאר לפנים כי אמרם כה אמר הוא מורה על המטיב
 היותו בלתי חזק וראי באמרו אמרם האומר זה הדבר הכה
 הוא מורה מידע אמתות מאמרו אשר לא יכזב וזה אומרנו
 כי אעפ' סבבואת משה רבנו היתה זכה הכה הוא יחעל' יבא
 אליו בעב העבן שהוא בתלו כנראה עבה שאינה כן כך
 גבה כפי מה שיא' לו ע' ונתקן הסבה אל ס בל לו בזה המין
 מן הכנראה בעבור שהעם כלו יבינו וידעו בכחיות לדבר
 עמו שאם היתה כנאמתו זכה כמו שיאמרו לו הכה העם לא
 יבינו ולא ישמעו מדקו כנאמתו אכל בהיות ככה עבה יבינו
 ידינו עליה אשר מזה יומשך שיאמינו בו ע' ה' נעולם זה אחר
 ושישמעו כנאמתו וישכטו עליה היותו כנאי לא יבחו עוה
 מנכואתו דבר ולא יבקשו מופת וטענה על כל פתוי דבריו
 וזה אומרנו וגם כן יאמינו לעולם הכה אס כן ההקדמות
 המקובלות הן המה הקדמות יאמרו בתס אכפיש סלמים וכן
 דביס כשיצטרף מאינם טוב המחשבה לכללות ההומה והעם
 על מעשיהם ועשייהם כמו ההקדמה האומרת שהעולם מ'
 מחורם שיהי הקדמ' מקובלת בהחלט וכמו שאמרנו זל נהודיעי
 מנעשה בר אשת נגשר ודס אי אפס נפי בתם היתו בר אשית
 ברא אלהים וכו' וירצו כי לדעת אס העולם מחורם אס לא
 אפשר זהו הנקרא ונעשה בראשית בבאן למה שהוא בסר ו'

זכה לוי עט

פשוטי אי אפטר בחקירה האינוסית לפי שלא ימצא מופת כמו
 פכאיז הרב על עניני העולם מחודש ולא על קדמותו אשר לזה אי
 אפשר להציג זה בחקירה אינוסית לפי שתם הכתוב והניחה
 הקדמה מקובלת כי הקבלה תשלים מה שהחקירה לא תוכל
 להגלים כמו שבוד אבחר והד' היא ההקדמה המופתית
 אשר אי אפשר להכחיסה אשר היא במויה על ההקדמות
 הירועו' ב' צמון ועל המושגות הראשונות אשר הם מוסדות
 השכל ועממותו כמו שהיו דעתו בן סיני או אשר הם מוסדות
 המושג בקבלה כמו שהיו דעתו בן רשד אשר לכל אחד משני
 הדעות חזן לשאלו טענה ומופת לאלו ההקדמות הראשונות
 אשר הם ההקדמות כל מופת לפי שאלו עליהם טענה
 יבוצק המופת א מופת לטענה בעל תכלית ולא תהיה כבזן
 ידיעה כלל וזה מה שרצה במדרש קבלת זה לשונם טוב
 ארך אפיס מבנה רוח חד פסי אפא קמי רב אל' אלפני
 אוריאל אל' אמור אלף אל' מאן יאמר שהוא אלף מוכן
 דאינו בן אל' אמור בית אל' מאן יאמר שהוא בית
 אפיקה בבויה אפא לקמיה דשמואל אל' אלפני אוריאל
 אל' אמור אלף אל' מאן יאמר שהוא אלף אל' אמור בית
 אל' מאן יאמר שהוא בית בועיה בארבעיה אמר מאי האי
 אמ' אוריאל אל' מאן יאמר שהוא אורכך אל' כולי עמא
 ידעי שהוא אוריאל אמר ליה חף הכא כולי עמא ידעי
 דרא אלף ורא בית ע"י הנה זה הפרסי שאל על
 התחלות הידעיות ועל המושגות הראשונות ורב השיב
 שהוא מופת עליהם אין דרך לתתו אליו והוא משובח ראת
 הידוע כשעתי כלי לזה אין ראוי לדבר עם איש כזה לזה א
 הוסיף כבויה נשוא אל' חשב שהדרך הכב חית היא דרך
 בולת ונה יוכל כל אדם לדמות הטענות והקוסיות אשר
 סגולו באותן הידעיות הראשונות ונה אמר אחרי שכל
 העולם אומרים שזאת היא חזק נס כן אם יאמר שזאת אלף
 וזאת בית ראוי לשמוע להם ולא במפורסם והבנחי הנה
 אם בן הקדמות המופת הם המה אמתיות וחזקות אי אפשר
 לחלוק עליהם ולכן התולדות הם חזקות בלי שום חולוא
 פלוגה באמר בדבר האמיתי שהוא מופתו ושהקם אשר נולד
 מומנו הוא מופת חזק הנה אלו הם ד' מדרכות הולך
 הדדונים כפי ההקדמות הנחלקות בחלקי הסדורים ההגיוניים
 וכנגדם ארבע' פי ידבר חכמות והגות לבי תבונות אטה
 לזמל אזני וכו' הנה באומ' פי ידבר חכמות ירמוז א המופת
 אשר הוא חכמה באמת ואלו והגות לבי תבונות ירמוז אל
 הגד המפורסם והבנחי אשר הוא בהגיה והוא תבונה כמו
 סגורע ממנה אטה למשל אזני היא ההלצה אשר רובה במשל
 נחידות כדרך ההקדמות המקובלות ולזה יעשו הקסי המשל
 בהלצה וכקבלה כמו סגורע ליורעי סודה ומכהגה ואומר
 אפתח בכבוד חדתי הוא הסדור הטבעי אשר הוא כמו
 הכומר שיטעה לשומעו ויקח מהם מה שירצה ויעשה מהם
 וכהם כרצונו באומנות הכומר וכבר התבאר מספר הטענה'
 כי לעם הכלתי מקבלים מן ההלצה שהוא כבון לחנר אליהם
 הקסים הטעניים בהולדת האמת להטותם א הדרך האמת
 הם בן אחרי חלוקת אלו הדרכים יראה שמוק חכמת רז' בא'

ד' רכנסו לכרדס והוא כי בר' כפי' יכנס האדם לכרדס החכמו'
 פה הפנים הנזכ' ויחה אותם לר' חכמים אשר היו נהנים
 בדרכי' למודם ללכת כל אחד בדרך' אז' מהו דרכים חכו' הד'
 ויקבע דרכי' למודם כפי' הסתעף דרכי' החקירות הנה
 בין זמא' הציץ ומת הנה הוא על טר הקבלה והנה הוא כ'
 כמת שותק ורומם לא שג' טעב' מופת על ההקדמות המקובלות'
 ועל זה אמר יקר בעיני' המופת לחסידיו כלומר כי הם'
 מהם זה לכבוד כי יבכרוהו ית' על זה כשיהיה החסיד שותק
 ורומם כמת ויקבל מה שהתורה האלהית מהייבת להאמין כי
 הקבלה זאת היא דרכה עם שאיפשר לכינו' זה הפסוק בא' פן
 אחר מתחלף והוא שבאומ' כי יקר בעיני' המופת לחסידיו
 כבנו' גדול עושה הא עם החסידים' כשימיתם וזה כשיעתיקם
 מהעולם המושג א העולם המושגל כי בהיותם בעזה הן הם
 בעולם המושג אמנם בהיותם בעה' הן בעונם המושגל
 וכבוד גדול הג' זה להם היותם כעתיקים מעולם הנה כפסד
 וכלה אל' עולם עליהן כחמי' אומנם בן עזאי הציץ וכפגע
 סגמך בחקירותיו א עדות עם או קהל או אנשים מה היה
 שואל לכל מי שיפגע שיאמר דעתי בדרכים אשר אצלו וזהו
 דרך המפורסמים יפאלו עליהם לכל עובר ופס למען ידעו
 דיבוי האנשים וכמותם המוכימים או המתחלפים באותו
 הדעת והענין זה אומרים הציץ וכפגע ודרשו על ואל התן
 את פיך לחטוא וכו' כי לא תתן לשאלו בפיך למי שתכבד
 שיאמריו היותו ובכלולים אשר כזה תציג את בשרך ויהיה
 גנבך חסר כי הוא באלו אתה חסר ותיבך מאמין בעניןך
 אחרי אשר תשאל עדות כל עובר ופס אמנם אל' טעב' כן
 אכיה היה הטעמי וטעה או הוטעה במאמריו וסקריו אשר
 הוליד זה בשעשה הקדמות דמויכות והוליד תגלדות כוזב'
 אשר זהו סיותו מקבץ ככט' עו' כלו כדת ההקדמות העממי'
 הכטועות על אמתיות הסכל ולקח במקומם הקדמות מקורות
 אשר לזה הוליד פ' קרים וטענות ואופן טעותו מוכס היה למה
 שכבר התבאר בחכמה שהסכל מאתנו יטיג המושגלות הר'
 הכוללות שהשטנו הריבוי האישי הקורה לטורות כמו שביא'
 בשער שער וכאשר יגלים השגת כל המושגלות על דרך
 היותן מושגלות לסכל הנה זה הסכל המשכיל אלו המושגלות
 יקרא סכל בקיץ ואז לא ישר לז' כח על המושגלות הנזכרות
 אך יש לו כח להשכיל דבר אחר יותר שלם כלי ספק כי אי
 אפשר בהיותו סכל בקיץ' סיהיה אז עומד בטל אכל גם
 בעת ההיא יהיה משכיל ומשתדל לדעת כשועל הסכל כנדל
 בן לעולם כי הכבדל מטבעו פועל ואז הכבדל יבעל בו וינציא
 אותו בשישכיל ונהות הסכל הכבדל וכמו שהמושגלות
 העיוניות בראשונה באשר השכיל אותן השיבו אותי' ככל
 בקיץ' כן יתחייב שישיב הכבדלים אותו כאשר השכיל אותן
 סכל יותר מעולה כי כפי' פלימות המושגל כן תהיה פלימות
 המשכיל ודרך טמאופטיוס באומרו שאם היו המושגלות
 העיוניות אשר הם צורות חמרי' הן המה סכל ככה ומושגלות
 מהסכל כי מכל שכן המושגלות אשר הם סכל ככה מהם
 הכבדלים אלא של חולשת סכלנו וחוזק הצורות ההם ממה
 פיישימו כסכלנו קושי על השכלתם זה כלו

זה כלו כיון שצדק נקרא כפשי אישפדות הדרכי וצדק מות
 אחרים וכבר החזיקו זאת ההשכלה לנכבדו אפרכי חכם
 מחכמי ישמעאל ואמר שזאת ההשכלה לכבוד אינה אפסדות
 לשיעור מאתנו ישיב הדברים ההגויים הנפסדים והמקבל
 ההנהגה הנפסד אי אפשר שיקבל הנכחי וכבר הכו על קדוה
 חכמי החקירה בחומרו שזאת ההכנסה אינכם היתה לחסכו
 בענינו מה אהיב התבלית האינסי ולא השיב הדברו אשר
 לזה הכחיו כי הוא היה מאוהבי הנצח והסדרה וכל הפק
 פלג עלה למעלת השכל אשר בקיין שאם יעלה אליה אולי
 סכלו תתדבק עם הנפסד ולא יאמר מה שיאמר ואנחנו
 תלמידי הרב ז"ל באמין שזה הדברקית לא תושב כי אם ברצון
 אלהי אחרי אשר זה השלימות הוא נשפע מעולם השכל
 ונראה כמו שאמר הרב שפרוך בן נריה כבר השיב תבנית
 ה' ונס' גלות העיניות ולא נתן לו הדברקות ואצילות הדת כמו
 שאמר לו ואתה תבקש לך גדולות כאלה אל תבקש כי
 הדברקות והכבואה היו גדולות כחק ברוך ומה נאה מה
 שאמר הרב כי הכבואה לא תחול אלא במי שהיא מוכן לה
 בחמות והיריעות ויליה עליו עזר אלהי אמונת מי שאין
 לו חמות ויריעות ושכל בקיין היא נמכע אבל הרב שיתבאר
 וזה מה שאמרנו ז"ל אין הכבואה שורה אלא על חכם גבור
 ועשיר ועל קומה ועיניו כי מי שיפקדו ממנו אחד לא יתבאר
 כפי זה המאמר וכפרט החמות ועל זה אמר הרב כי הוא
 נמכע אכלו עיניו וסכל נחטיונות המניח אדם מה ח
 ויקום ככיה וכל ספק כי אפי' שיהיו חכם עיוני וסלם כשכלו
 ינטרף אל שיתבאר אל רצון אלהי כפי דעתו ואומר
 אפי' כי הכבואה יהיה נכיה נב' כרים הא' שיהיה חכם עיוני
 וסלם כשכלו אשר בקיין וזה יתבאר בעזר ה' להי הזכור אם
 יסין ענינו לזה כונו שהיו עיניו כפי הנכבאים המשתכלים
 להשיג את הכבואה ומתפלגין לאל אחר הכנסת והחמתם
 שיעיב להם הכבואה כמו אולי יש צד אחר מוכבואה בכני' א'
 שה' יכבא אותם לגור עם אג' אומה כפי רצונם וזה אינסי
 שיכבא ומי שיד' הפס ולזה תיתה כביאה חולרה ודבורה ולא
 שתבכאו חכמים אחרים כי אין הפק אצלי שחולרה לא הגיעה
 לירדגת השכל הנקטה מה שהיה בחק השכל האינסי להגיע
 קודם הכבואה ומאמר לזל אין הכבואה שורה וכו' לא
 סומו אין הכה' משרים סביבתו אלא על חכם וכו' יד' כי
 הכבואה השורה כדרך המעלה ונשאל מות הכבואה כהכיוו ע'
 ענינו אליה איננה שורה אלא יגל חכם וכו' אומנם הכ' ה'
 המשרה סביבתו כפלא כפי ה' מרדך והזמן אינסי שרת אותה
 ברצונם על מי שר' ולא לפי זאת המדרגה מכבוא' כפי הכיכר
 ישרה ה' ש' סביבתו על כל אדם ואשה כפי רצונו אם שיהיה
 הכבואה אשר יקבל הכבואה איס חכם ונכבון ושלם ושיהיה לל'
 פלג בקיין אם שלא יהיה לו חכמה ויריעה וכה' יותרפ
 קויות רבות ושפקות וכאלו יהיה עם הכבואה באמר על
 סבי מוכנים אם שיהיה הכבואה כגורת מהכאה והוא כביאה
 הכבואה העולם השכלי מושג בשכל ויעלה אל קמולו
 תגליון ויהיה אזדבק עם עולם השכל והוא המין הא'
 ואם שיהיה כביה גבור מוכי שפתים והוא שיכיה דבור ה' י'

לעם וידבר אל' הם מה שעתיד להיות והענינים המוכנים
 לכא על העם או האומה חנחלק המציאות וכמין הא' חז' ל'
 אין הכבואה שורה וכו' כי אי אפשר להתדבק ולהכיל
 המלוא העליון מושג ומושכל בשכלו אלא אם יהיה חכם וכה'
 צדק מאמר הרב ז"ל שינטרף איס אשר כזה חכמה ורצון אלהי
 אומנם על המין השכי והוא שיתבאר ויאמר לעם וברים
 עתידים מאשר הכה' רוצה להביא על היוצאות הכה' ביה לא
 ינטרף לחכמה אבל ה' י' יכבא למי שיר' כזה האופן ה'
 שיהיה חכם הן שלא יהיה כפי רצונו וכפי העת וכפי הנדרש
 ועוד תמצא לזה המאמר פי' אחר מ' נה' על מעט לזה ואחר
 שזה כן אל' שאלו ישע אחר היה מדעת א' ונכבכו שהסכל
 מאתנו יקבל הדברים ההגויים הנכבדים ממה ואמר איך
 איפשר שיקבל הנפסד ושידבק נגס הנכבד כי ההכנה הא' לא
 תסוה למושכלי מקבילים הוה פס סד נכחי ולזה חזו למטטרון
 דאפי' היכא ליה רשותא שעתא חדא ביומא למיתב למכתב
 וצותיהו דישאל והוא שזה מטטרון הנכבד מוציא השכל אשר
 בקיין המתגאר בזכותיהו די שאל אשר בזכות אמונתם
 יהיה להם סכל בקיין כמו שאס' עיניו לבר בר' ה' והוא
 רצון מטטרון יוציאם מן הכה' אשר לו להשיג הנכבד ושימיהו
 בפועל עם השבת הנכבד והמר שעתא' חדא ביומא לפי
 שהמערב לא יתמיד בדברקותו לעולם כי חס' וזמן מה שאם
 כן לא ישוב אל זה המציאות ויונת' והוא אמר במיני ח' י'
 למעלה לא עמידה ולא ישיבה ויזא באלת ח' מי שהוציא
 השכל החכמי ממושכלות העיוניות הנפסדות יוציא אותן גם
 כן כנכסיות שהיו בקיבול הס' רד' אחר שאין למעלה לא
 עמידה ולא ישיבה ולא משיב מושיג' הגשמו ויכיון אשר מזה
 קוליד ואמר עב' רשותיהם וכ' מו' ב' אין הא' יוציא מה סכבכ
 אל המעולה במ' שכלות העיוניות ואשר הם מטבע ההגוי
 וההפסד והשני יוציא מה סכבכ אל הסועל בהשגת הנפסד
 ולזה אומרנו סבי ר' ית' הם כי מביע א' מוצ' א' אחר לא יוכל
 על ב' מושגים מקבילים והוא באמר טעה אליע אחר בז'
 אשקוה למטטרון ומסיהו בשתין פלוכי דכורא ויר' ב' י'
 הזיחו כל מושכליו של אליע אחר העושה כזה הדיוט
 העצום והכולל אשר קראם מטטרון כי הם מטבע השכל אחר
 שהיו מושכלות ומחיות בשתין פולכי דכורא בלומר סכמח
 וכאכדו מושכליו ברצו' דמינויות וכביים אשר קראם שתין
 פולכי דכורא והוא אפי' היכא ליה רשותא למקל' זכומיהו
 כאחר כלו' כי לפי שהיו מעור רבבות ומזויות עם הדברים
 המדומים השכל הסועל והנכ' דל' המוליד המושכלו אל רצונם
 כי הוא דרך הולכת כסכרנה נשכיל וכפלא כרנה לא נשכיל
 וכסכרנה מושכלות מה וכעיו' אחר מושכלות אחרות הגת
 הנכדל והוא המוליד מושכלות לאליע אחר נתן לו רשות
 להוליד מושכלות כפי רצונו וכה' רנה כזה שהיו מושכלות
 פועין אל הדמיון בסבת חטאו ושבגתו אשר טעה בסורס
 המוכח אשר תג' ד' יש העמידה על אמתתו ונכוח האדם אל
 בבול גדול מהכלתו ושיעור בה מוכע אותה מלהסיבה
 יבאת בת ק' ד' המרה טובו כביס וכו' ידנו כי זה האיס אשר
 עשה כזה הגת עושהו היתה כעשק נקטועה כ' עכנה לפי

ע

לפי מה שכתבתי ומוסב היה שזא מסביל באותו הדרוש הוא
 כולו דוק מופי: הנה איס כזה דחוק מאד להסיבו א קרדך
 סבב בה ולהסירו מעכשו והנה איס כן ברובו סכל אצ
 רעתי והולך דמה שהולך ואס כן היה יודע מעלת ה"י
 שאר ליעלתי ראוי שישתוקקו אליו כל האנשים וברטו ה
 שורעים אודות היוב איותו ארצו אלישג היודע חק
 מהו ציי העולם ומפ ולות החלקית ויבקש טענות להתרחק
 מוחו זה אין לו רפואה ולזה כשה אל פעולות הגשמיות אחרי
 שזכר היותו כמעט השגה כדקיות האלה והכב ל ולזה
 אחריו הו אלן וקריר הה חברים בהנה עמא כלומר שאי
 אפשר להשיג הדקיות ולהתעבס עש הכבד ליתיה מהאמי
 עלמא כלומר אשע עמתי אל התאוות הגשמיות אחד שאין
 תגבלת בגיבתן וזו יבא אלישע לתרבות רעה אמנם
 הזקן ר עקיבא ככנס בשלום ויצא בסוג וכו' כלומר שהיה
 מופתי ונמשך אן דרך האות ולא הטעוהו כוכי הדמיון ח
 פסיכוי אבל ככנס בשלום ובהקדמות אמתיות עגמיות
 להשיג מלך ש שלום סו וככוכה ממנו וכתשוקה להדבק עם
 עולם השכל ואז יבא בשלום והולך תולדות אמתיות והתדבק
 בשכלו הנבנה עם הכבד כמו שראוי לממשיכי' כמוהו ו
 לאף רע' כקמו מלאכי הארת לרחשו וזה שכבר נמצאו אצל
 קדויות וספיקות מלידות נגד הדרוש הזה והיו המושכלות
 אשר לו בדרוש ההוא פגמים רבות מתמוטטו עד שבהשגחה
 אלהית ביהות ששוקקו שלימה ומאיתו להשיג האמת אל'
 הקב"ה הכירו לו לזקן סכראי הוא להשתמש בכבודי כי
 חיינו כעדר מהקדמות אמתיות והקדויות הכוללות לו הם
 מופימות לו לנסת אחרת ולזה הכיחוו כי הוא מוכן בהכנה
 השיית אשר יוכן השכל אשר בקיץ לקבל הכפרד אשר זאת
 היא תפכת השאלה האומרת כי המקבל יהיה הכפרד איך
 יקבל הככחי שהיא שאלת אלישע בן אבניה והתשובה כי
 ההכנה המקבלת אל צורת המושכלות ההוות הכפסדות
 איהי היא המקבלת צורת הכבד אבל ההכנה לקבל הצורל
 ההוות הכפסדות היא הכנה אחת אשר אחר שקבלת הצורות
 ההוות הכפסדות היתה בטועל וכפסדה כדרך כל ההכנות
 ובתחדשה אז הכנה אחת שכית אשר היא הכנה לקבל הכפרד
 ויהי מתחרפת כצורות העיוניות כמו שהראשונה היא אצל
 הצורות הדמיוניות והכנה הב' היא היא אשר קבלה העצם
 הככחי והכבדל ולזה היו המקבלים פגים וכבר אמר רוד
 בשין לבי אלהים ככין לבי אסירה ואומרת כלומר לי הכנה
 כגל ראשונה מהצורה העיוניות והיא אצל הצורל הדמיוניול
 אר ככאתה לפעול יקרא ויהיה שכל בקיץ גם ככין לבי
 כלומר בהכנה שכית שהיא עם הצורות העיוניות להשכיל
 הכפרד הככחי ולכן חסירה ואומרת וזהו מה שרעם באע'
 הכיחו לי לזקן סכראי הוא להשתמש בכבודי והוא שאחר
 שכיחבו לו הכנה שכית הכה הוא כדי ומוכן להשתמש בהשגת
 שכתבד להתחדשות זאת ההכנה כשכלו העיוני ואחר כך
 שרעו מאי דריש כלל' אי זה גבול לקח ר עקיב' בהקמו להולך
 ינה שהולך על נד המופת אמת הייב ול אחא כפס ל
 יתחן חורר חתא מרכבו קדס אותה אף ברבקה סלו ניל

פי לקח ההקדמות מעילכ המלאכים וכו' אות כי הם היו
 ברבים מחומר מכל שכן הו' ית' ארז סוף אות כ ברה סלג
 מהמלאכים ה כקראים רבבה ס' כמו ס אליר ויתא וכו'
 רכב אלהים רבותי אלבי סכין כו' והוא ית' אות נהם
 כלומר כ' בהם ובהארות וסיון ממנו ית' וסכלנו הא' נוסי
 הוא מטוב: המלאכים הם הם אס כן אישג סכדעו ודבק עג
 וכשכיל הכבד אשר זהו הדקיות וההנלחה האחר פה וזה
 החכם חשב ס המלאכים הם מהות מלאכיי ושהשגתם עלתם
 הוא דבר מתחלף למעוהם כמו שהיא דעת חכמי כ"ס' על
 הפילוסוף וכי המלאכים יש בהם כדמות הרבנה מעגמותם
 והשכלת עלתם ול איהו אמר דגול מרכבה דומא הוא
 ברבכת סלו ז' החכם גם כן חשב שפעולם נבוא להכין זה
 הדקיות וה' אחרת אחרת אשר היא ית' דומא כהכ ומעוהם
 והיה מהותנו הוא מטבע העולם ההוא אלא שזה החכם חשב
 שהמלאכים אינם דברים מורכבי ממסיב ומוסב הכל כי
 מהותם והיותם הוא ההשגה לכד וכי אינם דבר אחר רעו'
 המלאכים כי אף אותה ההשגה ולכן הם השגות קדויות ממנו
 ית' וזה אומר דומא הוא ברבכה סלו סלל הוא המהות
 ההיות ואין בהם דבר אחר אלא שיהיה בהם כדמות הרבנה
 וזהו דעת כן רעד על הפילוסופי' ריפ לקים אמר' נכחות
 פמו ארון הוא כנבא סלו יוד בהם כי החכם הזקן רע
 פביא מופת לפי דעת ריפ לקים מעולם הגלגלים הכקראים
 כבא מרוס ואמר כי אחרי שהגדמים השמימיים ביהותם גם
 יתאחדו עם מכישיהם ויתדבקו בו הנה מה המונע שיתאחד
 השכל האינטי גם כן עם עולם המלאכים והו' נכחות פמו
 ארון הוא כנבא סלו כי הוא סס ארון ומכיע אותם וכמציא
 עמיהם הקשר מצי ארל ה אמר ואתה תשמע ספמים למידי
 שהשמימיים גם מתקשר הקשר מצל עם סבת המרעה ל' תיח
 כר אכא ביארות הפסו' האל' לא ברות' ו' ואחר הרוח רעם
 וכו' ועם היות פרשתיו למעלה כפי המקום ההוא עתה כפי
 המונח הנה הכונה מהפסוק היא שאלתיו ראה זה האיש ה
 המורכב מחרב יסודות ומתאחד עם עולם השכל ומסיב
 ומסביל מציאות הפי' שאל ואמר מאי זה חלק אשר בו יסיב זה
 הכבדל וראשונה ראה כי אין מי שיאמר היות זאת ההשגה
 מהחלק הארצי אשר בו וכמו שאמר החכם החוקר כי לא
 כמאט פוס מהקדומים שיאמר שהתחלה לכמנחות היא
 הארץ להיותה גשם חסוך כעדר השלימות והמציאות ולזה
 הוא גשם מת הפך החיים כמו שאמר למעלה וגם לא מייסד
 המים כי הוא ככר בטבע הארץ ולכ' א' כי גם מייסד הרוח
 בלת' נאמא זה ולזה אמר לא ברות' ו' וגם לא מהרעם אשר
 הוא החלק העליון הכקרא כלשון החכמים אעיר שהוא היותר
 דק מהאמר והוא הסמוך ליסוד האש וגם כן אמר סאין ית
 השלימות בא למו מייסד האש אשר בני וזהו לא באש י'
 ואחר כך השלים שכבו חלק אחר והוא ק' ל דומה דקת אשר
 הוא סכפס והשכל שהיא סותקת ודוממת ומקבלת מן העל' וכי
 ספע אשר מרצה ומטבעה נקבל וכשכיל ופסיג זה העולם
 הככחי ואינה מורכבת מיסודות ואינה יסוד והיא בנו חס
 כן אינו נמצע שמיג ששגל הנעלה ההוא והנכחי אכל

אכל ה' אישפרי בחק פכלנו ואלו הם כלם מופת' אמתיים
 יולדו אישפרי הדכנות לשכלנו עם הכבוד זה כלו להנרות
 כי הרגשים השכליים לא נכחד דבר מלול' אכל הם הידעני'
 את נות הדברים בלי שפק' ונאחרי אשר נתבאר זה אשוב ל'
 למת' שתייתי בו ואמר כי השכל האינטי' יולג גבול מונעני'
 דברים ימנענהו מהגות האמתית ויכלבלוהו אשר לזה לא
 ימנעו רבים יוכלו להשיג האמתית השלימות מבלי שביאחד
 וכו' ש' אישפרי החכם רחמי בני עליה והכס מעטים כפאן או
 אכא- כל המאמר כי בני הגליה ופס העוליה מעלה מעלה
 בשלם הנה הם מעליים כי מעטיט הם היודעים האמתית
 מזכילי העצה ולפי שדוע למדעה' היות השכל האינטי'
 משייך עם הדמיון שפראת הסנה כועד באם והסנה איננו
 ארכ' אלא אישפרי שירמנו לזה הטוף החשוק אשר הוא כועד
 ומחיר מעולם השכל הקרא אש ככלתי הקשר עירוב כי
 ששכל אשר בנו אינו מעורב עם השמיות אשר זה רמוז
 באו והסנה איננו אוכל כי אין לו עירוב וכמו שאמר החכם
 ב' השכל בנו להיותו בלתי מעורב ידמה לאם מתלקח בעצמו
 א' ש' אלו שפגני ותרומתקשי אשר יתלהב מהירה האש כפגני
 ולא יכבס כפנים וכ' אישפ' שיהיה עין השנה הוא מתלקח
 בשטמו ותבימו מקשי אשר לזה כמפל היה כועד באש והו'
 איננו אוכל והסיבות כי ססנה בהיות הסנה כועד באש
 וכו' כי הוא כמו הכפל אשר הוא כרגל מקשר בקשר מנאנו
 לא הקשר עירוב וכן השכל אשר כפו הוא ג' קדוש וכבר
 מעצמו לא ימערב עם השמיות ואז הסתיר משהי פניו כי
 ירא וכו' וזה לפי שחשב היות השכל הנכה מהדמיון צורות
 מדומות חומריות ואז כתירא למען לא יחטא אשר לאחול'
 סכר ויפתר וזה לקלסתר כי למען אשר לא רנה להביט
 אל המראה האית בתחוק סבלו וכתאמן קודם לבן וכה ל'
 לקלסתר וכפכר כי ירא וזה לוייראז מגשת חליו וכפכר
 מהביט וזה לתמונת' אייביט כי השיג כל חלקי המצאות
 אשר הם ב'כש' הימודברור הזה וכאמצעותם השיג מני'
 הש' ומדפק בעולם השכל הנה כי שכלנו הוא בחזקת ש'
 ש' ולמה שפכת החומר המסיד והשגת האמתיות והדמיון
 המסית והאדיר והמפתה אותו להוליכו בדרך מבולבל ומופע'
 והרב זל פתב בה סבות המועד לפתוח הלימוד באהיות
 והם ה' והם ג' מטרירדות ומעורות השכל מהשיג האמת'
 והם קוצר המשיג כי עיר פרא אדם יולד וכל אדם בנה ס'
 שהוא כן יסלו הכנה מקושלת בעצמה ומופעת השכל מ'
 מלהשיג ולזה הוא קצר ולזה מעצמו והב' עומק המושג'
 ולזה המושכלות אשר מטבע הצורות הסברלו כי המושכל'
 הן המה וההיות הדברים והמיות הוא הנורה הכלתי אסיית
 וכלתי פריטיית למה שהאסיית כמו ש' כרתי למעלה הן האש
 מ' ידע' ר' אים על הנשאים ומתקיימי' בו ולזה אף אכ'
 יהיה שכלנו חרוץ ודק המושכלות הן המה עמוקות הרבה
 מאד' והג' אורך ההטעות להשיג בחקירה כי החכמו' אשר
 שמה שולס לשי' המושכלות הם רבות וכבר כללום החכמי'
 ד' ח' המיות התבוארות בפסוק וכמה עליו רוח י' רוח חכמי'
 יוד' בו כי החכמה הראשונה היא חכמת הכיגון כפי' ה'
 הח' המורגלת ממחאי הערה ואח' בעטורה רוח י' כי ה'

רוח היא באנוש ע'ד א' והיה כגון המנגן ותהי עליו רוח א'
 ואל' רוח חכמה וכי' ה' הנה חכמת המעט וחכמ' הגדל'
 בא' ז' כל היודע לחשב תקופות ואינו מחשבן עליו הכתוב
 א' ואת טופל' לא הביטו ומעשה ידיו לא ראו נכמ' ז' ו'
 מזה לחשב תקופות סג' היא חכמתם וכיכתבם וגו' וכפי'
 אמרו קבים ופתי' נדה הן הם גופי הלכות תקופו וגו' מנבי'
 פ' פ' ראות לחכמה י' וי' בא' קיכ וכתתי נדה הספסד ה'
 וההיות כי קבים הוא גבור מקן והוא הקבר אשר הוא הקץ
 אשר בה יהיו עד עולם ופתי' נדה הן הם ההיות אשר י'
 תפתח הרה' להוליד אמ' סג' הן גופי הלכות והם הכושר'
 לחמה הטבעית שהוא המוצא המתגועע והגוף ההולך ש'
 ותקופות וגמ' הן הם הנעות לחכמה הא' הכקראת חכמה
 בהחלט כי מהם נעממד על ר' כ' כודותיה ונפרט על המניע'
 הכברלים אשר הם החלק היותר עליון ומנה א' לו רוח ה'
 חכמה וכיכ' יד' בו חכמת המספר וההכרעה הנרמות ג'
 כביכה אשר היא תובאת דבר מתוך דבר כדרך המושכלות
 השניות' רוח עצה היא חכמת התבונה אשר מנדה יתיעצו
 על מה שראוי לעשות כעבור החדשים וכדברי אחרי' וכמו ש'
 ומכ' ישפכר יודעי כינה לעתים נדעת מה יעשה ישראל'
 ובבורה נונה בו חכמת המדות כי אי והו גבור הכובש א'
 יצרו ושם הגבורה ממצאת במאמר אינקליוטום סגבור' וק'ר
 גדולה להלחם עם הפאות מהלחם עם האויב אחר שהתא'
 גדלת עמונו והיח חלק ממונו' ואז רוח דעת היא חכמת ה'
 הטבע הנקרא דעת בהרבה מקומות' וירחתי' היא חכמ'
 האחות אשר היודע אותה הן הוא ירא' באמת לא כמו ה'
 שחשכו מתחכמי אומותינו הכפדרים מכל ניור ואלמות ש'
 החושבים כי החכמה האתית מסירה האדם מן ההבלחה
 האמתית והוא סקר מבואר כי הוא משלימה ששכל ומכית
 אותו אל ההבלחה בלי ספק כי בו יתדמה לפי' כאשר ידע
 אופן הנהיגו הכמאזות ישתל' בהנהגת גופו על אופן ה'
 ההנהגה ההיא ויקיים הפסוק האומר אחרי' ה' הלכו וגו'
 כמו שביארתי למעלה וכשיראה יושר פעולות האל ישתדל'
 להיות ישר וכשיראה רחמנותו לכבודו ישתדל להיות רחום
 וכן ככל התוארים האכיאים אל השלימות כי זהו המכלית
 האמתית' ואם אמרו יאמרו כמנאו חכמים באומתי' יצאו מן
 הכלל והמה אנשים רעים וחטאים ואמרו' מגונות כפי'
 בזה כתשובת החכם כי גם אנחנו נראה אחרי' כלתי משיגים
 וכלתי יודעים בידיעות המופתיות ידיעה כלל' ונקראים
 חכמים כעבור אשר העמיקו בחכמת התלמוד הקדושה כ'
 ככתבה עם סלא הכינו תוכיות חכמים התוארים הסגוליים
 אשר הם חכמת האלהות באמת' והנה הם אנשים רעים
 וחטאים יוצאין מן הכלל גם כן ומכל ספק' מי סלא קרא
 ושכה אשר אנחנו רואים מהם העמיקו שחתו האנסי' החכמי'
 האלה בפשותם בחבריהם ובטירותם והתשובה היא מאת'
 החכם האומר כי ההקידה והעיין והידיעה איזו פתייה
 לא יסידו האדם מן השלימות ולא ימשך מידיעתם רפע'
 ואשמה אכל כהפק' ולא ראה נראה אנשים מה יהיו רשעים
 עם לימוד החכמות ההם הנה אין החכמות ההם הכנס'
 בדעותם אכל רוע מוצג' פאם לא יהיו חכמים היו יושר

ער פה זי בפולמוס סל טוטום גזרו על עטרות כלות
 וסלא ילמד אדם את בנו חכמת יונת וכגון בסוף הפרק
 הביאו על זאת המשכה סוגיא זה הוא דה תל כסדרו מלכי
 חשמונאי זה על זה היה הורקמו מבחון וארס טובולום מכבדי
 בכל יום ויום היו משלשלים להם דבר בקופא ומעלין להם
 תמידין וסיהם וקן אחד שהיה מכיר בחכמה יונת נעז
 עליהם בחכמה יונת כל זמן שהם עשוקים כעבודה זאת
 אינם נמסרים כידכם או היום או למחר שלש ולקס דיבר
 בקופא והעלו להם חזיר כיון שהגיע לחצר החומה נודעושה
 ארץ ישראל ת' פרה על ת' פרה באותה טעה אמרו
 ארור מגרל חזיר וארור מלמד את בנו חכמה יונת וחכמת
 יונת מי אסייא והאמר רב יהודה אמר ממואל ממוס רסבג
 מא דכתיב עיני עוללה לבטח מכל בכית עירי אלף יבדיו
 הוא בית חכא ת' ק' למדו חכמה יונת ות' ק' למדו תורה ואל
 כשתייר מהם אלא אבי כאן ואחי אבא בעיסיא סאכי רביע
 רב דקרובים למלכות הוא דתני המסבר קומי ארי זה מדרבי
 האמורי אבטולום בר' ראובן התירו לו לשפר קומי מפני
 סקרוב למלכו היה טל בית רב התירו לו ללמוד חכמה יונת
 מוס' דקרובים למלכות הוא ונוד' אחר בפנים אחרים
 יראה הכרחיות זאת החכמה כי האדם הוא מה סהוא
 בשכל והשכל יסלם בפעולות השכליות כמו שנתבאר
 והפעולות השכליות הן הס השכלה וההשכלה היא לדעת
 חכמת הנמצאות אשר תשלם אבל סקירה המופתית אשר
 הפילוסופי' תשתדל בה אם כן לימוד החכמה דבר
 הכרחי לאדם במה שהוא אדם וכ' כל מה שלמדו
 יודעו אותו דול ראוי לרעת אותו אבל למדו וידעו
 החכמות כלם אם כן הוא דבר שראוי ותחייב לרעת
 אותו אמנם ביאור איך דול' למדו וידעו כל החכמות
 הוא עם הסקת דלות והחיפוש בדבריהם אם בחכמת הכינון
 אין נדך להביא מאמריהם על הלויים המסורדים בדוכן
 השטח אשר סבחו הלוי' הוא שהיה יודע מיני הסיר למעלה
 מחכריו עם סדוד מלך ישר' יוכיח וגם מהתמסר וההכרעה
 יש להם מאמרים גדולים מעומק החכמות סהם אמרו אמתי
 כרובעא אמתיא ותרי חומטי' באלכאנא שהוא מסכים עם
 הנורה האחרונה מה מהמרוכבע לאוקלירם האומר שהאלכסון
 מהמרוכבע אשר הוא מתר הונית הכזב ישוה מרוכבע לכ'
 מרוכבעי העלעות וכתיב ססלעות יהיה כ'א' ה' אמות אשר
 מרוכבע סס' אמות כ'ה' ז'הכ' ב'כ' ב'ה' יהיו כ'יהיה האלכסון
 אמתיא ותרי חומטי' שהוא ז'אמות ומרוכבע ז'הוא מ'ט' הכס'
 א'כ'לא יחסר כ'א' א' לכ' לפי סרנו זה להעמיד במספרים
 בלתי סבורי' אביחיהו ומסס סוסה העסויה ככספן והלכת
 הכחלית ככסת והרונה לרעת גובה אינן' מדוע עלו וכל
 קומתו סהוא סוד מהמכטיס ומאמריס רביס גם בחכמת
 התכונה להם כזא' ריה' וכמוקומות אחרים סרטיס גדולים
 סוד נולד קודם חנית ופעמיס סבא בארובה ופיגמיס סבא
 בקרה ותקופת רב ארא ואחרים רביס וכמדות והמעלות
 מוסריס ומאמריס עגמו מספר וחכמת הטבע וההיות
 תמכא להם מאמריס וסודות לא עמדו חכמי המחקר מומוני
 עבורי הכ' וההשטח כיון דס טוקר לטמא כמו סהם

פנים ואכורים וחטאים ולזה הלכתי יודעים הם רעים
 כפשוטיהם ולזה אין סכאה כפולת עם הארץ לת' סהם
 ספטיס בכל וכל אמר דוד ע'ה' נוסח רשע לנדק וגו'
 תורת אלהי כלכו דל כי הרשע נוסח לנדק זה כל יום
 מקום המיתו ותשכה סות כי הדייק תורת אלהי בו לא
 ת' נד' אסוריו והרשע לא יוכל להמיתו לפי שהדיעה והתור
 וסח כמה סכרה עתגור ותשמוד האדם מה זקרים הרעים
 דכמו סאמה בסכך תשמוד עליך וכו' הנה כי החכמה
 סזים כד אין לה להזיק אבל להועיל ואם נמצא חכם מה
 כ' אליטע אחר רשע ורע לא יסכסכו לרזה החכמה אבל רוע
 מוצג ואם לא היה חכם היה יתגר רשע ולפי טזה דרוס
 סתחמו בו קב' מתחכמי' אומתי' הנה אבי כאן נבאר
 ולכן אותו סטמות מססיקית ולכאף מאמרי' דול' המראים
 סלמירת החכמות הוא דבר ראוי להצטע ממנו לאי' יהודי
 ולמאינן ואראה איך דול' לא חשכ זה מעולם אבל כי הוא
 מאתס מותרה ומצוה לכל איס ואיס כהיותו מהמין החיכמי'
 ללמוד החכמות וכי האיס אשר אינו חכם הלא הוא כגוף
 בלא כספ' ואיסיס זה על ד' הויכוח פסאראת ראמכה הטענו'
 אשר יראה מהס אסור למירת החכמות הגבויות על טרפי'
 סקירה אשר רוכן בגויות על קרוס אותן חכמה יונת ו'
 וחכמות חכמיות והס בכללות כב' טעבות הא' כי היהודי'
 הוא מה סהוא מנד' סאמוכה והתורה והיא לברה תסלימוהו
 הן תורה סככתם הן תורה טבעל פה והיה כל עיני ככורה
 מעינה ומטורת השכל מן העיני המגריי' וכל דבר ממירי'
 השכל מסלימותו הוא אסור עלי' אם כן עיני ולמוד
 החכמות דבר אסור ומסכים לה' אול' במסכת מנחות
 סאל כן דמה כן אמותו סל' ד' ישמעאל את ד' ישמעאל כגון
 אבי שלמתי כל ה' תורה כלה מהו סאלמוד חכמה יונת קרת
 ענינה יקרה והגית בו יומס ולינה טא וברוך טעה סאינה לא
 מן היום ולא מן הלילה ולמוד חכמה יונת עם סאיכה מזה
 פולקת ר' יוכנן ול' סמעון סל' יוכנן אומר שהפסוק הזה
 אינו חוכה ולא מנוה ולא סרכה אבל הוא כדמו' ענסי הגוכה
 ונ' אותה לל' כג' דת' להדריקו מן הדברות ולתקריבו אל'
 העבודה האלית ול' סמעון סלמא' גם כן כל הקורא ק'ס'
 סחרי' וערבי' כבר קיים מצות והגית בו יומס ולינה דהרי
 לא אור כל היום וכל הלילה הטענה האמת כל עיני אשר
 בו דבר זה סותר לטרי' האנוס' אסו' ללמודו אבל כפילוסופי'
 יש עיניס וררוטיס מה בלתי מעסמים עם סאמוכה כגון
 חרוס זעגוס סזתורה סחזיתית סאמתהו והחזיקת תחלק
 סלמוד כריס אחרים א'כ' הוא אסור על היהודי ללמוד אותה
 ומי אמרו סס חלק מספר מי סאין לו חלק לע'ה' אף הקורא
 בספרים סזכריס ב' העיני אשר יראה מאנסיו היותו
 מנהא אותס אל סחיתות והסכירה הוא אסור אבל בואת
 סחזיה יטו לומדיה אל הספר סומיות אם כן איסור
 למירתת סבוא' וג' סבינו כמס' פואת א' יהושע ססאלר
 מדי ללמוד סכנה יונת ואשר להם מצויי המסורות ד' כל'
 דבר סז ארנו' דול' הוא אסור בגי' ס'ק' אבל דול' אשר
 למיד' זה אם כן הוא אסור אמסס חסיד דול' הנמצא בלימוד
 סאת החכמה היא טענה פשוטה כמסכת סוטה פרק עגלה

אשר זכרו עליו שהראו לנו שתי מיני דמים וקם על חד מן מיניו וכו' וחסמות אחרות. וחסמות האחת האמיתית ודבר יעצמי וספרים כמו ספר היכלות וספרי שיעור קומ' וספר הכתוב בזה חכמה אית לא יערכנה זה ולא יכלה סגולתו סוס חוקר הכה אם כן ר' ז' ידעו לו החכמות. הרמות וכל מה שהיה ידוע להם מחוייב על האדם בהמשכו אחרים להשתדל בלימודו ומצאתי בספר חבש מופלא מפלוסופי חסידים דבר זה ענינו פעם א' נכסתי להתוכח עם חכמי פלומה ישר והתחלנו לרבר בחכמת הטבע ולא היה בעיני הרבה ואחר כנסנו בחכמת האות והעלמי באלהותו אל סוף היותי יכול לסבור ולהבין עד שהתפללתי לא יתן לי סכל להבינו ע' ו' וכ' אשר היה מרגולי הפילוסופי אמרו בסוף שפרו המיוחס הפלת השפלה שהחכמות היו כמצאות בישר הכה א' בלימוד החכמות שהם מחוייב לכל בעל סכל בלי ספק וכפי אמרו במסכתו על אכרת דכו ואכרת אכיו אכרת רכוקות ו' אי זה הוא דכו זה שלמדו רוב חכמה וגם כאמר כל מי שהוא סולס להבין ולעלות בהשגת פורות התורה האית הכה נדיך ללמוד אותה אבל החכמה ה היא כן כי בה מצא דרכים וחכמות מייסירים השכל אשר בנו להבין סודות רבים בשרשי תורה האתית כמו ידעתי מהות הטבע ועניני הכחות ודברים אחרים הם לנו בדמות כלים לביד מהתורה הרבה מאד וכפרט עם אורך הגלות ו אשר החסיד עיני ישראל אברו החכמות הרבות הפוצאות בהם והם שרים אשר חבטם הזכמים בשרשי החכמה ה היא וכבר מצא ספר א' בין הנזירים עשאו חכם יוני שמו ע היהוטיביו הבוא בו דברים רבים מספרי חכמי ישראל ע' החקירה והשתפלות וזכר שמות שחכמים ההם אשר היו הוא והם בזמן בית שני והחכם היוני שהוא בבת ספרו כלו על שחכמה האמיתית והשתפלות השלם אינו מצא ולא כולו כי אם בין יהודים ועם היותו יוני האריך בסבב לשון הקדש והחכמות היוצאות מוצו ובשכח חכמת חכמי ישראל הרבה מאד וכתב דבריו בא להורות כי אם הם סמכות החכמה בין חכמי יון שהיא נולדה מישראל וז' אמ' אליהקם לתלמידיו אם הייתי מספר לכם חכמת הפילוסופי מאין באה ואיך נולדה תשמחו בה ויענו אומרו הן אחרון כסמח ב וכניל ע' א' לרוב חכמת הפילוסופי באה אלינו מארסטו החכם אשר אם יטוב בעיניכם אפשר לכם איכות בואה א אלינו ואיך שמענוה מסיני אמרו כי הארון אמור ואו התחיל ואמר הוא היה איש יהודי מודע ישראל ירושלמי מכני קולית מנכטו כמיון בא לפשוטנו מהאיים הרחוקים אשר באסיא נירר מההרים אלינו ויסב עמנו ימים רבים פילוסופיא הולי פאתנו ויתר הרבה מאד הביח אלינו ולמדנו מפיו ע' ב' גש פאמר שחכמת הלומים ז' הרבויה אצל כל בעל סכל ובעל דת ראוי למשך אחריו ומי יתן כוכל להיות לתלמידיו ולהקרי בשמו והוא צוה לנו ללמוד כל חכמה לרקחות ולטבחות ונלופות ולהשתמש בהם להכנת ההכרחי המצליח שהיא ה תורה האמיתית אשר לכלל זה צריך להבין היות גדר האר' חיו מרבה וישיגוהו דברים מצד החומר ודברים מצד העצם

אם מצד החומר תשיקוף עם הכ' א' אכל וכמותה וענינה גופיים ואם העצם ההשכלה וההכנה כמו סתבה אשר בה יכדל מן הכ' ח' ויטכס עם העליונים וכן גדר היהודי הוא אדם מאמין אמונה אמיתית וישיגוהו דברים מצד היותו אדם וישיגוהו דברים מצד הדבר האחרון שהוא היותו מאמין אמונה אמיתית: אם מצד היותו אדם וישיגוהו דברים כמו ו מה ששיגו למצוא מה מצד הכוח השכלת אשר לו שהוא הסוג השכל אותו ואם מצד האמונה אשר לו וישיגוהו דברים כמו ששיגו למצוא מה מצד הכוח השכלת אשר לו שהוא הסוג השכל אותו אשר הוא בה אדם יהיה בעל סכל ויטכיל וישיב ויטכס בהשכלה הכה ראוי לו ומחוייב ללמוד החכמה כי בה יסיה אדם ויכדל מיתר הבע' ה' היותר חסדים מונט ויהיה זה רומה לעולם השכל' אמנם מצד היותו הוא יגדלי שהוא הכוח האחרונם וההכרל האחרון האמיתי יצטרך ללמוד התורה ולהאמין מה שראוי להאמין כי מזה הכד הוא יהודי והם אס כן ב' נזרות האחרונ' מנבלת לראשונה כדרך הנזרות שהיו מיוחדת בגביל לכוללם ובהעצמם ישיגו הכוח האחרון א' כמבואר בחכמת האת' ולא יאמר היותו מנבלות אבל מתאחדות התאחדות ה העצמי בהתעצמות הצורה החיונית עם המדברת אצל כ האדם ובהתאחדות הגשמית והחיוני' אצל החי כן התעצמו השכל והדת התעצמות הנזרה השכלת שהיא השכל עם כ המיוחדת שהיא האמונה ותהיה בצורה הנולדת א' והיא צוה' יהודית וישראלית מאמינה ואלו הכ' נזרות א' א' אשר פיתעצמו לא יחלקו הא' עם האחרת ולכן יצטרך הבעל סכל במה שהוא בעל סכל ללמוד החכמות וצוה' שהוא מאמין ולמוד התורה ויקנה האמונה ושרשיה ועיקריה ותהיה ה הלמידה הא' פרמית כוסא ומוכח בו יכסא הלמידה הכ' כמו שהחמת העצה וכוסא בו יכסאו האיכות והדיבור כן כוונ' השכלית אשר בשלימותה ילמד ויקנה החכמות יוצג ויכסא ולמוד התוכרי' ותהיה האמונה שלימה בלי ספק ולא תחלף א' לאחרת אשר לזה אמ' תחכם השכל והדת שני מאורות ולתקיר הספנות באמר כי החכמה היונית איננה חכמה ע' התקידת המופתית הנאמרת כי חכמת החקירה היא חכמת סכלית וסיה לאדם במה שהוא אדם אם כן היא חכמה ה איכותית לא חכמה יוכית והחכמה הנקראת חכמה יוכית היא דבר מיוחד לחכמה יון לא לאומה אחרת. וכבר נודעת חכמת שלמה ע' ה' אשר קובל ימונו היות אלו החכמות באות מספריו כי באכדו לאורך הזמנים ובעתקו ללשונות האומות הזרות אם כן אלו החכמות הן הכה חכמות אנוניות לא פ יכניות וגם הן המה חכמות שכליות ופשימיות לא חכמות חכוכיות שהחכמות החכוכיות הן חכמות אחרות. גם הפילוסופים מנחשים אותם וכבר אמ' ארסטו בס' הפפר השמע כלל ג' כסאכא דעות החכמים הקדמים סכוכים על מהות הזמן ואינו זר סככא מאמרים חכוכיים על זה כ אשר היו בלי ספק אז חכמים בחכמה החכוכית אשר תקרא חכוכית למען לא תלק מהלק השכל והמופת והוא

והוא מאמר קדום מורגל באומות אשר כשו אל החקרנות ו
המופתיות אבל החכמה היונית אשר נמנעה מהלומדים
היהודים היא על בסיס הא' היא חכמת דתית וחגיגת
והקדמות הכמעט לא יתעו ולעו הכהוג' אז אשר הוא הית
חכמת אלס וגם בטענות מיופות מולדות תה האלוהות
לא יתס ידומה והוא כעניו כמו חכמת הקדש
אשר בן יתא' וכו' ~~והוא כעניו כמו חכמת הקדש~~
~~והוא כעניו כמו חכמת הקדש~~ ויהיו מדברים תפלות ומזבחות וקרבנות
ועבודות כטענותיהם זאת היא מין מחכמת היוני מין
ב' והיא חכמת ההלכה אלס אשר היו מדברים ומלינים ע
בחלונות זרות מעיני ההמונ והיא בקראת חכמת המשלים
וההלכות והיא שיחת דקלים לפי דעתי כמו הספרים ה
הכעתיק' ללשון הערב מהיוני מצפופו הכ' שהיו מתוכחי
והא' לכות ב' זה עם זה והם משלים והיות וחדות כמו
הש' הכמזא ב' היום כלסוכנו הכקר כלילה ודימנה ואש
החכם כ' ע' השב היות לו תוך וסוד מחכמת התלסמאות כ
אשר לא ביאר אותו וגם איני חושב שלא הכ' כו דרך פרט לפי
שאינו לו הבנה אך הוא מוסרי וחדות לקחת הלכות ע
מספרי הכ' והדברים הדומים זאת היתה אלס חכמה
ג' ונה וגם חכמה משפחה ואני ראיתי מהספרי ההם הרבה
מאד כעתיקים ללשון המזרי וללשון הישמע ועם כי אשר לא
בעתקו יותר ויותר אלף אלפי שנים מאשר בעתקו הנה אלס
הם שני חלקי החכמה היונית האם ידע אלס בני ישראל אם
הא' הוא דבר מבורך מאד שהיא אשר ידע על היהודי ללמד
לפי שכבר יביא לטעמי זו טענה היתה אמיתית
זו מספקת או יבא להרהר שאל היא אמיתית אם לא ולא ר
דבים שיהיה לסם קיום והעמדה ולא יכיעס שום מאמר כי
גם החכמים משוככי כזם וזמה החלק ר' יהושע במס' ספרי
אשר למידת חכמה יוכיח מפני המסורות ר' ל' מפני ~~המסורות~~
אשר איש' סיקיימו ממנה ~~והיהודים והעובדים לה~~
הדעה זה א' מבורך כי זאת הקדראת חכמה יוכיח בזה הבר
אסוד ללמד והוא ~~היהודים והעובדים לה~~ שאלס ע
ללמד שהיא כמו הלשון אשר זקקו אותו וידמה לחלום ה
הראות שהיא זכה מוזקק וזו היא בלי ספק על המוכן הזה
חכמה יוכיח להם לברם נתתי אמנם השנית היא חכמת
משפחה אלס בחצרות מלכים ובטירותם ידברו בה בלי
ספק כמו סנודע מטיטוס שהיה הלצי והביוני מדבר במשלים
והלכות סזו היא מה שהתירו לרג וכל ביתו שהיו קרונים ל
למלכות למען ידברו בה בחצר המלך ובבית המלכות גם
הספרים ואנשי המעלה סמלכייט מוז אחרו לעז עליהם כ
אותו הזקן בחכמה יוכיח והאמת כי בזאת החכמה ע
ההלכייט יוכל הזקן הממרא הוא לדבר עם האנשים מת
סודות מכלי סיכווהו חכמי ישראל וכפרט כ' ככר אחר
קודם למעמד טיטוס מאה יעשר שנים או יותר והוא כ
בסלחמו מלכי בני חסמונאי זה עם זה ארוז מי סילמד
את בני חכמה יוכיח כי פומכים אשר כלם עמיהם להמליך
את הורקנום העלה החויר בעצת הזקן הנזכר ואחר כך כ
במחנה טיטוס גזרו על זה גזרה החלטית למען דעת
בי כל ידע באותה החכמה יתיה אקוב כעניי טיטוס

הנה בימים הקדומים היו בכל אומה ולשון ידיעות כיונות
על או הגרדין וכבר נודעה חכמת הישמעלים על אלס ה
הדברים אשר הביא הרב קנתס ואם היא נחלקת לחלקי רבי'
אשר היא בקראת חכמת הדברים להיותם כפי דעת טוטגור'
ואחרים הסופרי' שהזמינו ימשך לדיבור הנודק ולא הדיבור
הנודק למיניו אשר לו א' שכל מה שיחשבונו נושא הוא אמת
א' שיהיה כי טעם המציאו ימשך אליו ואם אחרים חשבו ו
בהפק זה אי כי כל מה שיחשבונו נושא הוא כוזב ואין שום
אמת נושא אחר אבריקליטם שלמהירית סיכו הדברים ו
גמיעיט קיומם הנה אמת מושב אבל היה מחזיק טועה ו
למייטרים שיאמר שאי איש' לרמוז אל מקום אחד מהמים'
הנברים כ' פעמים אבל יאמר כי איש' פעם א' אי איש' לרמוז
אליהם וזה טענה כי האמת היות הדברים מעתים מנ' ה
תחומר אשר הוא כהפק מתמיד והיה מדונקת אבל יש ניש
בדברים וזה המצאות הגמיות נדיות קיימות אשר איכס ו
אמת את ואין בהם סיכו כלל אמר דור ע' האמת כי כ
ארכר איני בעיני מאד איני אמרתי בחסוי וכי איני הייתי
מאמינן שיש לי רשות לדבר ושאי אוכל לדבר כמציאו ולתת
משפט עליהם וליה איני עניתי ודברתי ונדקתי מאד אבל
אמר אחר איני אמרתי בחסוי וגו' כלומר כי מצד חסון הדבר
ומהירות קבילס להסתבות אמרתי שא' לי לדבר שום דבר
אמיתי אשר לו א' כל הזרס כוזב וא' א' ספק שום מחשבת
כי כאשר יאמר אותה הארס בסיס כמזא הנה מעתה ולא
יתקיים אבל בתש' זה אמרתי מה אשיב ל' כל תגמולוהי
עלי כלל אך ומה אעשה כשאני מבטקך ומחוייב להשיב
ל' ולתת לו גמול מהחסדים שעשה עמי אם היה שאין לי
אכזר לרבר אמת אבל בכל הדברים איני כוזב אבל התקנה
היא שום ישועות שאי וגו' כלומר שאקח חלק אחר מהדבר
אשר כי שהוא הח' הנוסע והקיים והיא הנורה אשר מנדת
לי קיום והעמדה (ואו אקרא בשם י) ואו כל מה שאומ'
ומחדיו כימזה סוד איני קיים וכשאז אב' חכמת הדבריי'
היא החכמה החושבת שהמציאות ימשכו לדברים לא ה

והוא מכואר כי לעזת הזקן ההוא היה בא'תו המין השני
 מהחכמה ואלו רנה מפני המסורות ר'יהושע באומ' שאסר
 חכמה יוכית מפני המסורות שמסורים חבדיהם למלכות ה
 ומלמכים איש את רעהו תהיה חכמה יוכית מהמין הב' אשר
 בה יוכל כל אדם להשיג ולמסור את חברו כיד היונים או
 האומות וזה כאשרה בימי טיטוס למה שהיה הוא יודע ע
 וחכם בה לא דבר אחר וכבר הביאו התוס' ואמרו כי אב'
 בגזרה גזרה שלא ללמוד חכמה יוכית מפני הזקן שלעז איך
 היתה זאת סבה שלימה ואמרו בזה הגסון ותפוק לי משום'
 מינות ולא הבינו טבע החלוקה בחכמה יוכית יכפר כבודם
 אבל כי הזקן ההוא לבעבור דעתו חכמת המשלים ההיא כ
 הלפ' ולא הכירוהו יוכ' בימי טיטוס היו מלמכי אה' ישראל
 בדיעת אותה החכמה והאותם המשלים אשר היה שמה על
 המלמכים הם ומכבדם להיותם משטתו אסרוה' וראה
 והפלא מה שביאר רשי' זל בזה י אמ' זל חכמה יוכית בני פ
 פלטרין הקרוכים למלכות היו מפרי' בה ולא אמרו יודעים
 בה למה שלא היתה כי אס חכמה לשונית וזאת ראה כי
 הקורבה למלכות הוא לשון ההלני ולפי שכבר הותר לשון
 יוני לתרבה מהדברים להימו לשון צח או למה שכבר דרש
 בר קפרא ית' ל' ליתת וישכון בהלני פס שהיו דברי ע
 תורה כאמרי הגסון יפת והם הבינו מאמרו לעז עליהם ה
 בחכמה יוכית כי זה היה בשורש הלסון הקשו ואמרו איני
 והאמ' ר' לשון סודשי בארץ ישראל וכו' והשיבו חכמה יוכית
 שאי' כלומר לא נדבר מהלסון והיא חכמת ההלני ואחר כך
 הקשו על החכמה היונית ההיא מרג' וביתו והשיבו שהם
 היו קרוכים למלכות ועל זה דברו על החכמה היונית אשר
 בה ידברו בבית המלך ואינה שום אחת מהחכמות העיוני'
 א"כ אבל היא זולתם ואלו כבר הקשו על אמרם כבדנות
 מנעו בכיכס מן ההגיון והיא קישי' חלושה ויש מן הכספי
 להפליא שהשיב שאמ' מנעו בכיכס ולא אמ' עצמכם כי זאת
 תשובה בלתי מועילה כי כל מה שאהוב אבל אדם ומועיל לו
 למה ימנעוהו מכבו והוא מקביל הפך סותר מה דעלך בני
 לחברך לא תעביד שהפך הסותר הוא מעבד לחברך מה
 דעלך תהא בלתי בני' אבל איש או מחוייב שמתאבד ההגיו'
 כמו שזכר הוא א"כ למה המנעוהו מכבך אשר לזה היה פיר'
 רשי' אמתי שאמ' מן ההגיון מן השיחה והוא אמתי כי ראוי ל
 למנוע הכנים מן השיחה הטולה וכן פי' בעל הערוך וזהו
 פי' בו מלימוד הפסוקים ופשוטי התורה כפי פשטם וחשבים'
 שאין בהם תוך ורימו שהוא הנקרא הגיון ודבור בלשו' החנוכי
 לא זולתו והוא טעמו נדוק וביעו' שהבינו הדברים ומשלי
 התורה כפשטן והראה כי קראם זה הפס' רצוני לחכמת
 ההגיון בשם ההגיון הוא שם חדשוהו בני תבון המעתיקי' כי
 קודם להם לא נקרא בשם הזה כי אס חכמת הדבר או
 חכמת המצטא ואל' איך יקראהו זול' בזה השם ותהיה'
 א"כ הטענה הראשונה אשר בה אמרתי כי התורה תפליס'
 לכל יהודי ומה שזולת זה בלתי ראוי. התשובה כי הוא בלתי
 ראוי לשלימות אבל למה שקודם השלימות והוא להיותו אדם
 אשר הוא שלימות איכופי קודם היותו יהודי כי זה ראוי ה

ומחוייב ומאמר בן דמא אשר שאל כבון אבי נהו' מהו
 ס' למד חכמה יוכית וכו' הנה הוא שאל מהחכמה היוני' אשר
 מהמין השני ובא לו' ר' ישמעאל בראותו כי זאת חכמה בלתי
 מועילה וכי למידתה הוא עפין דומה לבעלה גור ס' למד הו
 בולת זמן' והטענה הפ'ית האומרת כי כל דבר שבו רבר
 סותר לאמונה אין ראוי ללמדו' התשובה עליה היא כי כבר
 התבאר שאין שום חכמה מקביל לאמה אחר. אמנם האמונה
 והתורה אין ספק באמתתה כמו שאבאר הנה המאמין ידע
 שהדברים אשר בחכמה סותרים לעניני הדת שאינם א
 אמתיים בלי הסק' וכבר יהודו הרב זל על עניני חרום ה
 העולם זה הדרך הישר וכדע' אז פלאו הרעות פקי' ניות וליכין
 משום חכמה כי כבר יבאו בחכמה דברים ינחיס ממהות
 החכמה ולכן לא כפכה עליהם י גם הג' אשר נאמר בה שיש
 בחכמות הגא' אפסים רעים וחטאים כבר השיבותי שאין
 זה להם מהחכמה אבל לפי דוע מזגם וחברון תקוונת' הם'
 ואם איפס שימנאו אפסים לא היע מקו בחכמת התורה ולא
 ידעו פודותיה ועיקריה ונתעסקו מעט בחכמות העיוניות
 לא יענה לבס' לשלימות הישר וישפרו קרחי' מוכין ומכאן והט
 אלה מ'ם זל תלמידי' שלא שמשו כל נכסם ואשר דרשו ע
 עליהם במדרש על פסוק אחזו לכו שועלים שועלים קטנים
 וכו' כי נבלתי השיגם מהות האמונה האמתית והקדימם ה
 החלק העיוני על החלק הרתי' יפלו בשעקות וסכסוס ע
 ומכדומה לז' אין להקפיד כי הם בטלים במיעוטם ואפילו
 שיהיו רבים כבר נפסק הדין כפי' ה' האומ' מלמדיו תורה
 לכל ולא ימנעוהו משום תלמודי' כי מתוך הי' בה אתה מונע
 מעט עם ש' יחשבו בהפך ושאין מנמד' מורה לתלמיד
 שאינו הגון כמו שדרשו מפסו' כנרזי' אבן במרגמה בן כותץ
 לכשיל' כבוד ואין כבוד אלא מורה של כבוד חכמים יכחו
 והדין כותץ שלא נקפיד באבדן האיש הרע ההוא הכליעל כי
 בנפשו דבר אס נקו' להגיע באבוד רשעים צמיחת נדיק
 וכטע' וכמו שאמ' פולוס והביאו הרמב"ם אבי האיש אשר אס
 אי איפס' ל' בהכלל איש א'טוב כי אס בהריגת אלה' אכסים
 רשעים אכסר בהריגת העם הרב כדי שיככל האיש א'טוב י
 אי לזאת אכי מוליד מזה שתי תולדות האחת כי לפ' שהיה
 ההפכלה היא הפך המעש' וזה כי מה שהוא המהלה במעש'
 הוא סוף אחר אבל ההפכלה ומפלו כי המעשה כטיפעל בית
 מזה יעשה ראשונה הפסוקים אשר מהם תורכב ואחר ירכיב
 ויעשה את הכית המורכבת בזאת והטכל כטיפסילה יסכיל
 ראשונה את הכית אס היתה מומה שדרכה שיטכל ואחר כך
 יתך אותה אל פשוטיה' הנה כי מה שהיה קודם אבל ע
 המעשה הוא מואחר אבל ההפכלה אשר לזה המצא שחמו
 רבותיו וכבר נדרכה חכמת בצלאל במעשה המסכן ה
 פלמטה כאמר ראשונה ועמו ארון עני' פטים
 וכאחרונה כאמר לו שיעשו הידיעות להל על המסכן ה
 וכלל חשב בחכמתו הפכלה שאס יעשה הארון והטולין
 באי זה מקום יכניסו וכי מן הדין היה מיעט' המסכן ראשונה
 ואחר כך יעשה הכלים וכן עשה לתורות כי אופן המעשה
 הוא בהפך אופן ההפכלה וכי למשה רבי' שהיה לו מניאות

ושלם במראה אשר הראה לו ה' יבחר כלומר הראה
 לו המעשה וזאת מושכל וכמעשה ראוי שיהיה בהפך ר
 רכוכי שתחיל המלאכה מהמקום אשר השלים המושכל ה
 ושתשלים במקום שתחיל המושכל ולזה אמרו עליו בעל
 בצל שהיית כלומר שהיית מלאכותי ובעל חכמה טראית
 הדרך האמתית למלאכה אי לזאת למה שהמעשה יתחיל מ
 מהצורה היותר פשוטה וישלים בצורה היותר מורכבת ראוי
 למושכל שיעשה בהפך והוא כי האדם חי מדבר יתחיל הטבע
 העושה מהצורה החיונית ויכלה במדברת האדם ומשדל
 בהשכלה ראוי שיתן ראשונה חזקה לנפש המדברת ואח"כ
 יחשוב בחלק החיוני להיותו הפך טבע העושה וכן היה
 הוא אדם בעל אמונה והטבע או הדומה לו ומה שהולך מהג
 יתחיל בצורה האנושית היותר פשוטה ויכלה באמונית כמו
 שתמצא אצל הפורי העורה האהית ההולכת מהלך הטבע
 העושה והממציא האומה הישראלית התחלה ראשונה בבני
 אדם ואח"כ השלימה באומה היהודית המאמינה ראוי א"כ
 לכל יהודי יתחיל ראשונה בהשלימו צורותיו עם מושכליו ו
 שיתחיל ראשונה מהצורה האחרונה והיא האמונית ולענין
 ולחשיב פתרי האמונה וטרטית ועקרית ואח"כ ישתדל ב
 בהשלים שכלו ואנושותו במושכליו העיוניים אם איפשר לו
 ואז כשיהיפטר ישתדל יותר בראשונה בהיותו יהודי ע
 ומאמין שהיא הצורה המשלימה ואם יהיה לו פנאי יפליט
 ענינו בחלק האחר כי זו היא הדרך האמתית והישר והעושה
 בהפך כבר יחשוב הכונה ובהתחיל כת המעשיים כד
 הכלל והפשוט ומצד ההשגה העיונית ואחר כך ישלחו
 עיניהם אל החלק האמוני לא יספיקו להכנס בפתרי האמונ
 כיבאו לירי פסוקים וטעויות ולזה הטובו אשר עשו סייב ואמ'
 ש"א ימוד האדם החכמות העיוניות עד שידע דרכי האמונה
 וזהו מה שאין לא יכנס בפרדם החכמות עד שימלא כרסו
 לחם וכשר אשר הוא לימוד התורה האהית קודם כל לימוד
 והתולדה הב"י ראוי לכל חכם מעיין ומשתדל בהשגת ה
 החכמות העיוניות שיבקש מלמד יודע ומשיג אמתיות ויודע
 גם כן פתרי התורה האמתית אל סיוכל נומר לתלמידים כ
 כשיבא אליהם אי זה דרוש מדרושי החכמה אשר הוא בלתי
 פוקים עם עקרי התורה וטרטית זה הדרוש אופן טעורת
 והוא כזה הגד כי אם לא היה הולמד בקי באו הענינים
 אשר לשמוע מפיו דרושי העיין והחקירה ומשלו אכלו ה
 לחולה מהאשר יבקשו לורפא כאמן וחכם שידע לרפאת
 החולי הוא ולא כאמר שיבקשו לרפוא חולה טוב שיקבל ה
 רפואתו אבל בהפך כן לא כאמר שיבקשו למלמד אשר הוא
 יושף הכפשות תלמידים טובים שהם החוליים הדורשים ב
 בריאות שלם אבל כאמר כי יבקשו לחוליים והם התלמידים
 יושף טוב ומלמד כאמן והטענה ה' והיא איכור חול ל
 למידת החכמה היונית אשר לזה יראה איסור למידת החכמו'
 כבר הותרה ממה שכאמ' בחלקי שם החכמה היונית וכבאר
 שהחכמה היונית האסורה היא כ' א' אומני חלקים הכוזבים
 האסונה וכי חכמת החקירה והעיין אינה חכמה יונית אבל
 שפחה אנושית ושהלית והיא מיוחסת יותר מותר לומר אל

אשר הם עם חכם וככונ וינאו ומלמה ע"ה אשר לזה עשה ב'
 ספרים משלי וקהלת וסיר הסירים לחכמות ב' ולזה אמרו
 ספקראו לו ב' שמות שלמה קהלת ידידה ויהיה שלמה לטבע
 החכמות ההרגלים והמדות הנאות וקהלת
 להיותו חכם בטבעיות אשר היא הקהל היסודות והרכבתם
 וידידה לאלהות אשר היודע אותו והמטיגו הוא אהב האל
 בלי שפק וכפי דעת מרז' ו' שמות קקראו לו והם אלף הב'
 ועוד ד' שהם למנחל ואיתחיל ואגור ויקה כמו שבא במדרש
 והן הם אמרו זה לפרט הז' חכמות אשר היה חכם בהם ודי
 בזה כפי הדרוש הנה כי אני כבר כתבתי לאמות הראוי ה
 הגדולות רבות לקנות המעולים אשר בדורכונה ואשוב למה
 שהייתי בו ואומר כי אורך ההכנות הן הם להיות האכפיש ב
 מלענין ודעת האמת כמו שהאריך בזה הרב ז' בפר' הכוכ'
 וה' היא רוע ההכנות כי האכפיש במזגם הגובר עליהם
 ימאסו העיין והחקירה וגם יתבלבל להם דרך האמת כמו
 אשר יגבר עליהם המדה השחורה אשר יהיו מדומים ובעלי
 יגון ולא יביטו ולא יבינו שום מושכל והארומים בעפנים
 בלתי פקטים בעיין אבל יעושו ולא יגעו ויתבלבל דמיונם
 ואשר מזב הלכנה גובר עליהם הם עצלים לא יאיר עליהם
 אור האמת כלל והרמיים אהבה עמישי עכבים ומאכלות
 ותאונות גשיות וטעה' א' חכמת האדם בניו ואספו והכלני
 אליו אשר הוא מאהבת הכבוד המדומה כי לבעבור יוכל ל
 להתקנה עמהם בכבוד ובדרך כהוב יכלה זמנו בבטלות ו
 וכהלות רבות עד אשר יקנה מה שיאהב וגם כי הכנים
 מטבעם אה בים והאכ ימשך לבקש נדכס וטרפס ומחיתים
 הנה אלם הה' סכות אשר

השער הדר

אמר הרב עליהם שהם
 מוכנות לשתוח הלימוד באלהיות גם המה סכה אלא' לבלבל
 האמת ואמ' הנביא עליהם (א) שמעתי שמעך יראתי וג'
 אמבש אומ' (א) שמעתי שמעך הוא עומק המושב כמו סינה
 עליו מאמרו ואומ' יראתי הוא קוצר המשיב ואמרו פעלך
 בקרב כמים חיהו הוא רמז לאורך ההכנות אשר יצטרך ה
 האדם להשיגם זמן ארוך ואומ' בקרב מים תדויע הוא
 רמז לרוע הקבנות שהתלל אליו סית' לו נד מה ומזב אל ו
 שידע ואומ' ברוגז רחם תזכור הוא שאלת העזר על בני
 השבת שיזכר הם' לו כי המה מוכעים אותו מהשיג האמרת
 ויקים כרובו רחם תזכור כמו שיאמר כאשר בני רחם שהם
 בני הבית ירבו עלי זכור אותם ואל אלה בעצמם רמז רוד
 ע' ה' כמזמור' ג' באמרו עד אכה (א) תפ' חגי' וג' ויהיה אומ'
 עד אכה (א) תפ' חגי' כח לקוצר המשיב ועד אכה תפ' חגי'
 את פניך ממני לעומק המשיב ער אכה אמת עצות ב
 בבש' באורך ההכנות והסקדמות שהם כדמות עצות ו
 מוכילות ומדריכות אל התכלית ואומ' יגון בלכבי יומם רמז
 אל רוע ההכנות אשר הם המאריכות והמחסיכות אומני ו
 ההשגה הסכלית ואמרו עד אכה ירום אויבי עלי הן הם
 צורך הבית והאשה כמ' ש' ע' המפוככת חקך שמור פתחי
 פיך ולום שאל סיביט עיני סכלו הא ויעלשו ויאיר עיני
 סכלים אשן קמות הסכל וזכור הסכלות

הסבלות אשר הוא המות האמיתי. פ. יאמר הרמב"ם החיות
 אשר הוא הא יב האמיתי שהול היה הנובר והכחות ה
 הנשמיות שמתחן כמות האמת הסבל ומאמרו מצוהר זול
 כתב: כזה מאמר שפרק אבות זה תוארו אמר ל' טרובן היום
 קצר והמלאכה מרובה וגו' ירא באמרו היום קצר קוצר ו
 היסוב הסכלי אשר אורו והרזקב ה והמלאכה מרובה הוא
 עומק המוסר והשועליט ענלים נרהות אורד ההצעות כי
 ילחו טהן ויקוצו לארסן כמו טכיר הרב זל: והסבר הרבס
 כי ההצעות מוכעות ומי שיוכס נסנוט עליהם הנה הוא ראוי
 לקבל טבר גדול עד ל' תורס במיקס טבעלי. תשובה עומדים
 וכי עס מיס ל' כזה פירו חמרים זהו מה שרצה בחול והסבר
 הרבה כי טבר גדול רא ל' למי שישכיע הכותין הרעות זול
 ובעל הכית רוחק יר' כי כיתו הכסים והכנים והכלים
 אליו ירחו זהו כפול ל' כפ' הטירד למחנותיהם ועכ"כ הם
 והיא הסבה ה' ל' ל' במדרס קהלת מאמר כפול רוחו לו
 הטבות אר' ככל טעיה שישבו ישר ל' לפי הר סיני אמרו כ
 כעשה וכשמעו וכו'ן טכאל לחותו ועשה לא הכיח משה רבינו
 ז' יקרקע טלח כמחטב עליה ומקס רחמים על ישר אל
 ולא טענה וכדומה לו חמשה מלאכי חבלה קצף חסות
 הסמד חף וחמה מיד כקירא משה רבי' מהם מה עשה תלה
 באעשה חכות מיד הזכיר ואלו זכור לאברהם ל' נחק ל' יס'
 אל' הקב' אעשה מה יש נהס עלי חט בחתי ל' הקדק אהרית
 אבי יס ל' עלי' הם אברהם ס ל' עלי' סאמ' ל' אהיס במה ז'
 אדעי יצחק יס ל' עלי' סל' יאהב יצחק חק עשו ויחי טכאלתו
 טכאל' חות טכו סכאית י יעקב יס ל' עלי' טכ' נסתרה דרכי
 מי' כיון סאמ' אשר כעכעת להס כך למען טמ' באותה ה
 טעה כמל' רוחו ס נכטקו ממכי ב' ג' לחט חבלה קצף ו
 ומחיות והסמד נסאלו טכיס חף וחמה ה' ה' כי יגדתי
 מחי חף וחמה ח' ל' ל' טכ' יכול חני למיקס בת' יתון
 טכול את חד' ואלכ ח' ה' ה' קומה ל' באסך וגו' ומכ'ן
 טעמד משה רבי' כמחד מהס טהול חמה דכ' ויאמר ה
 להסמרים וגו' להשיב חמתו מהסמית על אית' טעה הוא
 חונו וטבח חני את המתיס טכבר מת' ע' כ' הנה כסראה
 משה רבי' טאלת חאומה חטחה אחר טקבנה ככר סיני וחמה
 כעטה וכטמע כיקס משה ח' זה טד ומגדי החומר ח' ט'
 כחן כ' את להס הטבה לחטוא זהו סאמ' ל' הכיח משה זית
 כקרקע טלח כמחטב ע' ל' להראות וכותס ולקס רחמים על
 ישרל כי החומר הוא המסית והמדיח כמאמר ל' ל'
 דכוכו טל עולם גלוי וידוע לפניך שרצוני לעשות רצונך אל
 סאזר טכעיסה ועכב עלי. ולא כענה כלום לא מצ' סוס ח
 חלק חירי סיטית כדאי לסבב טואס אחי אשר ראו מה ס'
 טאלו כמעמד הככר ואלו כדומה לו חמישה מלאכי חבלה
 וכקירא מהס כלומ' עי'ן כחמסה הסכות המוכעות ההסנה
 הקוצר כי הן ח' אולי הכי' חוס לחטוא ותלה כמעשה חרות ו
 א ל' זמנה ינן עליהם לה' יד' מעליהם חרון חף אשר ה'
 כחמסת קבלו ואל' יתע' כי האכות היה להס כאל' ח' ה'
 סבות חולס' וכי אברהם ככר כמזל לו קוצר חמיס כרות'
 ל' אהיס במה אדעי מככל טלח היה לו ידיעה טלימה אל' ס'

סאל' אחי. וגם יצחק עומק המוסר סאל' עשו ולא הסבר
 מוגו ומעשי ה' עיס כי האדם יראה לעינים וי' יראה ללכב
 גם יעקב טלארד ההצעות כללה מהכנה טו' א' כסתרה
 דרכי מי' כי הדך הוא המכיל אל התכלית המכוון זהו מה
 טכין והקו האמצעי להשיג מה שכתנה כמו ההצעות
 אשר הם דרך להשיג טלימות החכמה כ' ויה טעה אמר משה
 רבי אשר כעכעת להס כך למען סמד כלומ' כי הוא יתעלה
 האיר מהס חלו הסכות וכת' להס אופ' בת יכידו מהס חל'
 ה' טכ' חסת נחת ומיד נסתלקו מהס ג' כי אברהם
 עמוס הס' קוצר חמיס מהסס כ' חמו' אוקס מניאות הס'
 כ' אשר היה קירח כסס ל' א' עולם ומכחיגו זהו ואת הנכס
 אשר עשו בחרן וכמו סכירתי ל' ועלה. וגם יצחק ככר ה'
 הסיר עומק המוסר כ' אשר טכין עמו לקבל העקידה והיותו
 אכח ועולה ל' ואלס למקו' נ' היה מוסר איד' קבל כככר
 טכיס המי' ה' ה' ל' עט' ד' וגם יעקב הסיר אורד'
 ההצעות לסבת החמוכה אשר חלה עליו כמו סאל' כי
 החמוכה הן ה' כענה וכו' מה' טהיל חמוס מסי' אורד'
 ההצעות כמו סתרה ככארי מהות האמוכה כסאלו טכיס ב'
 והס דוע ההכנות וההתעסק ככר כי הכית התפלל ל' ית'
 סיסי' רוע ההכנות כי טח' הרופא הנאמן ב' ח' בל המחלה
 א' ש' ש' טמ' נח' א' ט' עליך כי חני ל' רוסאך. טל'
 ל' א' ט' כך חל' רעיס א' סי' סכאל מ' הסכות הארציות
 והשמיות כי חני הרופא ואלס א' ט' אוקס הייתי חני מ'
 מחטך ל' ר' טאך וכן ח' ל' להסיס עליך כי העמל יהיה
 ל' ל' ר' ז' וכן הוא י' סי' רוע ההכנות ומה רבינו
 התעסק כככס ונעקיהס כי ככות התורה ל' נסר כל ו'
 חכל יהיה לנו כל כככו כמו טיעדה התורה ה' ל' במקומו'
 רביס וחיסר טחל זה כלו רמוז ל' ז' טכ' אל' ככר כ' טכס ר'
 כרן כ' כחמ' אעס' סאמרו כל מעשה כר' טי' בקומתן כ'
 ככראו כיון סט' ארס נתקלקלו ולא חזור למקומן עד
 סיכא כן כרן דכתי' אל' ט' ל' ט' כרן פ' ל' ט' כ' כ' ו'
 מנח ומה נתקלקלו כעשה דברים: בזיון וכחייהם ובקומת'
 וכטרי הארץ ופרי הארץ והמאורות ז' ז' דכתי' ואל' חני
 כנאת הסמוס כככרתי ח' ח' דכתי' כימי העץ ימי עמי
 בקומתן ואלוך אכס קומיות בקומה ז' קופס ס' ז' כ'
 מתיר א' מוס ארס: פרי הארץ ופרי האילן כי ז' וע' טלס
 הטנן וגו' והמאורות והיה אור הלכנס וגו' כי לו הסכות
 לא יתחזקו ניסוכו למקומן אחרי אשר נתמעטו ונתקלקלו
 כחט' ארס והמסכו לחומרות עד סיכא הטל אוקסו מכל
 טומאה ולכנך הכוכר כן כרן כי הוא ל' כרן א' דוד ו'
 ח' נתמעט והוא קוצר חמיס סכנו וקומתן והיו כל ה'
 הדברים כככס זהו עומק המוסר ו' ח' ח' כי ההצעות
 הן רכית ולא יספיקו ח' ל' להשיג כלס: ופרי הארץ הוא
 ד' ההכנות הכנה מן הגמיות ופרי האילן הם הככים
 כנך כשתלי ית' אשר לא יכחוס להתעסק ככחמה ו'
 והמאורות הם הסכות הססית כי ל' לו הסכות לא יאירו ו'
 המאורות ולא יוצא הסכל הפיעל סכלנו להיחזקו ב' ח' י'
 מוככים י' הכה ח' כן י' הכה גכות רכות מכוללות ההפדה

המאורות

הסגרה ומצדיות הפלג העיוני מהשיב האומיות והחזיות
 סגול כפועל אל סיקה תכל תנוסלמונו אשר בעב רז היה
 ויה שגור וידמה אל השם ית' אשר הקבאר היות זס פלמונו
 בפער סעבר. וכפרט תחת חמוסכלות הן צורות מקיטיות
 בחצרים והיה תחנה תכך מנדיל והכה להטריד ההסגה כי
 יתן טכלנו המעיין והמעיב מה שמקרה מקום מה שבעגס
 ומקימות אחרים העבאיים לכלתי האריחי ברוב דברים או
 איצוב ארס. ולמה שהיתה ההסגה האמת סן היא מטלמה
 סימניות כפי אשפזר וכותבת דרכים לכא' אל התכלית
 המיוקן אשר עליו ככרא על היותה שלם שאפשר ואם היה זה
 התכלית הנד' בלתי אפשרי בחק רכ האכסיה היה מני' סמין
 לבטלה כי לא יפסם בזה השלמות לא א' מעיר ו' ממשפחה
 והשאר היו כלא היו ויהיה הסועל האלי בזה המין האטומי
 פעל חקר הוכחה ההסגה לבקש דרך וארץ בה יוכל
 להגלים המין או תחלק היותה מעולה ממנו ושיהיה דבר
 או פארי בחק כל איש ואיש מני' המין או תחלק ההוא ובמו
 שבאשר סקבה ברא הכ' או בראס וכתן להם כלים כהם
 יפסם מהותם ומציאותם ותכונם אל ספעולות אשר בהם
 ישמר מציאותם כי ברא דרך פעל המרטום נאפרות בו ינאו
 מהכינה ויבקעיה אל סיחיה ויתבטם באויר העולם. ובס'
 כתינו לו ככונה הדיח בה הכריי אל סיסתורק לזה ולעשות
 שפעולות סבאיתם והכריי כס בחרטום סהיא. כן כתן וכל
 כ' כלים לשמר תנאיתם ודי' ישרם אל ספעולות הככנות
 באותם הכלים כאן הלא הוא אביך קנד הוא עשך ויכוכך
 וכינו סבאית למעלה כעבר ההסגה. כן בארך לסלמות
 התצורה בן האנוס וכבראית. אשר כתן לו הטכל הזה
 כלו לצורך מציאותו סיבההו ודרכיהו אל אופקכיות ה'
 סגליות כי כולות זה לא היה האדם כריאה סלמה. ולמה
 פ' ב' כמדעל כל מסן ומעיין כי ידיעה השלמה אמנם תהיה
 מסתלרות ומשכרים תכונלים בהקס וכיאיר זה כי כאמר
 תכאיר לנו דרך פעל סירח כדרי התמונה אשר ככאר זה כ'
 בעתה זה תאר. סירח בגדל אורו בתמונה ירחית ומי סיגדל
 אורו בתמונה ירחית סהה הוא כדורי התמונה. א' כ' הירח
 היא כדורית התמונה. ידיעה אשר לנו בזה סדרום הוא
 כי הירח כדורי התמונה והראיה כי כאשר טאל על מהות
 יריעתו בתמונת הירח כסיב שגיא כדורית התמונה.
 וההקדמו אשר כס ככרנו זה אמנם סס ככס לדיעה כי בזה
 הירום ואיכס הידיעה הכרסת אשר מוז יתכאר סה דעס
 ככל הכריי אמנם היא התלרות אשר סס יקר או יריעות.
 וההקדמות זס אשר ממשיהס תקנו הידיעה והס איכס
 הידיעה וזה מכאיר למי סיס לו מכא' הבנין. ולכן באשר
 כרדום אס סלום ית' ככוכב וככאר זה מפני הקדמו חיותיות
 ככבות על תמונה הקצית מופתית הנה הידיעה אשר לנו חז'
 סיא כי סלום ככוא. וההקדמות אשר מפניהם כולדה לנו
 זאת התלרה סס סבת ס ריעה לא הידיעה עצמה ויהיה ה'
 סדיעה סהת הכוכ' המושגת וס' מושגת כלת אשר כה יסכ סכלנו
 מן הכח אל ספעול ויקהי המהות חמויחד לו אשר בו וממכך
 קאור סתוא בתכלית האחרון אשר עליו ככרא וידמה אל

הסס ת' ויקבל המציאות הרמזי' סהה סכחמה ההסגרה
 הלאהת להסלם זה האדם ככת לו דרוסס אומי' וקולרות
 מסכיות עם המציאת לדעת ולהכין מציאות סהס יתעלה
 ויאמתו ואחריו ואיטת הסגחתו ככל חלקי סכמנאו וליכו'
 הסתלסל הנמצאות חמוי ית' ודרסס אחרים רככי כככס
 כיוצאת ההגלה האכוסית אשר סס תולדות אמתיות סין סמק
 בהס והס להיותם תולדות אמתיות יצליחו האדם כככלו
 מכלי סכביע אל הקדמות כי הקדמו' ככוסאמר הן סס
 סכנת הידיעה לא הידיעה עצמה. ולכן מי סידעס סלום ית'
 כצטאו חנד הקדמו' מופתיו' כאלו אמרת מתקמרת
 התנועה' סמריינו חמוי' על מציאותו או מנד אינעייס
 אחרים מיוחס ומיוחדים וסכריי' סהה זס סליס סלום
 יודע ככוסג סהוא וסואו לו סלמו. ומי סידע זה כס כן כלו'
 מציאו' ססס ית' מנד דרך אחרת אמתית אכלו ולא יעבור על
 מתכנתו איפשרות סקרונה כפוס כד תהיה הדרך סהיא או
 זה דרך ספטיס סהה זה כס הו' אים אמקי' כדורס סהוא
 אחר סאי אשר לו לשער חלוש כפי דעתו כדורס סהוא.
 ולא יהיה ספרס או כפלמות חמוסג ויהיוסכל סהוא כין ספי
 א' האכסיה האחד והפני ומסלו מי סהלק נירוסס וריאה
 סמריי' סהיא ככמו סהיא ככתיס וסוקיס ורחובות וכחליט
 מופתיות וודכיס סהה סהוא אמת ובריא בתכות סמריי' סהיה
 סהיה וביסובה. ואחר כן כא' איסכ' וספרנו
 סליס הראשון באמת וכלי סוס זיק' כל הקבונה אשר ומריכ'
 סהיא מנד סוס סליס סכסי לא ראה ככיוי חמוסיס כ' ככ'
 סמריי' ולא סוס חלק ממהה אכל קכל וסאי' וסכין מהליס
 סל' מה סממע וסכין על סליס סהליס האכלו אשר יסכ כה
 ראס אומה ובידה מהראות כלי סוס סכוי. סהה זה סהיש
 סכסי כמדרגה סוה אל הראשון מידיעת צורת סמריי' סהיה
 ויפעה ומס כת לא יסכר חמוי' ואס ככר אכפר סימנאו אל
 ספטי תיעות יתר והוא כי לא יתכך להטריד מנוס ולא
 ליעב אכרית וללכת אל סמריי' סהיה ככמו סהכרין אל זה
 הראשון. זה הוא מה סראתה ההסגה סהלכית להסטיע
 אינונה וסיור אמת' כלי פעל ויביעה עיונית ומקריית על
 סלומה סככרת אשר כה יפסם כי יסכיע סרדוסס
 סלומתיס כככל כל אחד ואחד מכלי סקר וכלי זיוף כדרך
 ס' כלה אשר היא ככרלת מדרך סחקירה כליאות ויביעה כי
 דרך סחקירה היא דרך יביעית ויכול כה סלמות כס הזיוף
 והעעה מהנדדים הנאמרים למעלה וכדרך סקבלה ס'
 סמקכות מפ' סל יתעלה היודע כככאות כמציאות סלום
 מסיכס אשר כפי זה אי אפשר כה ססקר ולא סטעיה.
 ונכס כה קבית סהכנה והספס כקכל סתולרות סלומיות
 אשר סן סס מהות סהכלס סלומית סלומית סהוא כי סכמי
 סכיון ככמו סכודע כספרייס וכחקירותיהס סלוא דעיסוס
 וסכס להוליד אחר הקדמו' כלתי מובכנות מציאות וריע
 אחר אשר הוא סהכה סרלאונה וסכרו להוליד זאת סמריי' סהיה
 ספרייס וסכוריס רכיס והתירה סהיא זה ככר רלסין
 ככתיס או סלס תכית חמוי' אכבי יא' אלהיך. כלומר דע
 וקבל מציאות ססס יתעלה סהוא ככוא ויכול

הכל על כל דבר ודבר בארץ וזה מזה שכלותו כדלית ברא
 א זיס וכו' כי הגבולות נכבד על מציאות הכרחיות היו
 מנהג יתרה על התורה האלהית ונתנה לתת לנו כמעט
 מופת למציאות המציאות אלא הוא עמוד ענין תענין כל
 הנהגה בלשון ובכח זה וכן הנהגה אחרת אל מקור מציאות זה
 המצא העליון כמו שאמר לפנים ונתענה המצפית
 היו כי המצפית נחשבה לא יחיד ולא יבדל את עצמו
 וכמו שחזקו חזקו המצפית יבדל המצפית אשר בו יחידו סכל
 מן יחידו אשר בלתי הנהגה עליו תשוב כי מציאות
 המצפית בקולו כמין ככא אל מציאות המצפית וכבר
 חרבה הרבה לו לנאמר זה בפיך ע"כ תחלק ראשון עם
 שם וזוהו שדבריו הכלתי מבינים אותו והשבת אשר
 קורן להורות על שרשים המצפית כמי שיבא תן הוא חלק כפס
 ומנסה לנאמר ענינות השם יתעלה אלה ידיעת זה הוא כל
 האדם והמצפית קדמות תפול כפי התורה אשר היא
 לפתיע לכל האדם מציאות האדם ונסתכלאות לא יהיו
 אלא קדמות העולם כמו שיבא ע"כ היות המצפית וכו'
 חזקו מציאות עם הקדמות ונחא אכל הרבנות המצפית
 לכי יבא ע"כ וזלם המצפית כמציאות בטבעיות כאלו כי הרב
 יפעל כדלית העולם אשר עמדתו כאלו זה הדעת במציאות כי
 להיותו בטעם המצפית הרבנות פיק כע' חלק ב' אל
 דעת אחר ואם סכנתו עמוקת מחד כמו שיבא לפנים
 סוף דבר מאמר הרב כי עם המצפית הקדמות תפול התורה
 בכללה לא על המצפית לבד ואמר אכל גם לשרשים ויסודות
 אחרים עליהם והנה המצפית וכמו שיבא כמאמר ב'
 ונתחלף המצפית וגם עוד אבאר איך תרפנו האלהי
 היא למעלה תכלית המצפית דהיינו היא חכמה ומצפית מה
 שאין בן בנים המצפית אחרת ושם יבאר איך חזקו כדלית
 ברא אלהי הוא מופת ומצפית בן החכמה המצפית ומצפית
 הרבה מחד עם המקורם ש"כ ב' ב' ב' ב' ב' ב' ב' ב' ב' ב'
 המצפית והמצפית ולכח המצפית המצפית המצפית
 הוא כלי האדם להגיע אל המצפית וכן המצפית אשר
 שראוי לו וזו כוללת זאת המצפית והתורה היא מציאות
 האדם בלא תהיה העברות על מציאותו וזהו מה
 פ"ת לפנים להגיד מופתו בראשית לבשר ודם אי אפשר
 לזכור שם הכח והוא בראשית ברא אלהים כלו כי
 בלא שרשים והרבים אי אפשר למופת ולחקירה להשיג
 כי אם שיבא המצפית בהם מצד הקודם או מצד המצפית
 כי אין עם ד' אחר בלתי לו סכנים הנקראים מופת סבה
 ומוצא בראשית אחרת הפגת זה על דרך הקרימה והוא מצד
 המצפית שהוא סבת הסבה היה זה בלתי אפשר כי הסבה
 היא בלתי מונעת כי לא יפיק אל הא' וההודע הרבני
 על דרך הסבה הכרח פיפיר הסבה וגם א' סדר זה
 על דרך המצפית כי המצפית מעניני העולם הן חלקים
 מן העולם ואם כבאר מצד חרוש העולם או קדמותו יתה
 ידיעת העולם היותר נעלם כי בחלקים המצפית ככל
 המצפית וכמו שאבאר פרש במאמר שחרש המצפית היוצר אשר

ליא ע"כ ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש'
 אל אשר הוא לו קוד' של מציאותו והיינו והוא סכל כמין מקור
 על כפי התורה האלהית ומקורות התגדן כל כלי כדלית לא
 כמציאות בבית אלהים ככח שחרש האלהית מיוס הרחיקו ה'
 והלחה על דרך מוכת ראיה אס כן אחר סום סדרים לא כפי
 אלו כפום נד מהקדמה לא כבאר אלא שהמצפית האלהית
 תעמידנו על כפון והאמת כן לזה אמר לבי שם הכתוב ואמר
 בראשית וכן כמציאות תקבלו זה על נד האמונה וככה אמר
 אחרים כן רשד כי הדורש אשר העיון לזה להשיגם והאמת
 מותרים ומצפית להשיג אמתתם מהכח האשר היא למעלה
 מכל חקירה ועיון הנה אס כן באמונה תושע יסודת ויסל
 יסכון לכח ויהיה כל אדם נוסע ויבא סכלו מן הכח אל
 המצפית ויסל כמובעל פ"ס בתולדות המצפית והם כי מצד
 הקולדות יפנס סכל האדם לא זולת נאזה בעיון ובחקירה לא
 יושע כי אס אס אס מביד ושכיס ממש זחק ובאמונה יושע
 כל אס ואס כי צדיק באמונתו יחיה אמר המפורר אזכיר
 רהב וכל ליודעי הנה פלשת וצור עם כום זה יולד עם וכו'
 כלומר פסאמי מעיון באומות הכן בסמוק ארצה שקיסועה
 בהם קיים לאס אחד או פנים זה יולד עם כלומר ש' רמוז אס
 אחר לבדו לפי שאין בהם אמונה ולא יושעו מצד אכל מצד
 העיון והיקרה אכל לעיון יאמר אס ואס יולד בה והוא
 יפנס ענין כלומר כי פ"ח מאיס עין ומאנס האמונה ס'
 הישראלית יושעו ויהיו סלמים בלי פום הרבון ויהי אומר
 אס ואס יולד בה זה לפי שהיא ית' סכיתה וגם הקדש ב'
 ונתן לה האמונה הצריכה לכל אס ואס אל סיסיו כושעים
 וגם המפורר חזק ומפורר כזה אמר למצפית על המצפית
 ומפורר לדוד יד' באומרו המצפית האמונה האלהית אשר
 היא סכיתה סכיתה יתבר מעולה וממלכת כל החכמה אשר
 לא יגיע אל זה שאר השבע חכמות והיא סכיתה אס כן
 זמס יפה דרם דל האמרים שהוא רמוז על המילה סכיתה
 כח אשר המצפית המילה את עליה ואות אחרות כמו סכית
 הרב וכמו שאכי עתיד לבאר וכה האמונה כתלית בלא אשר
 לזה נתנו בה יב' ב' ב' כמו שהס בכל התורה וגם באמונה
 הם ככה שלם עשרה בריקות כמו שאבאר אשר לזה הוא ס'
 הרמז כיום סמיכי חג עצרת שהוא להורות סוד האמונה אשר
 היה דבר סמיכי אחרת ספכעה אשר הם ימי הסוכות רמזים
 על שבע השגות מתחלפות האמונות סכלנו ומחשבות עליו
 ומציאות אותו מן החכמות אל המצפית המכנס המצפית ס'
 שלמות הישראלי אשר לזה המצפית ר' ז' כמעשה אשר
 למלך עם אוסכו לכר וגם זה היום עם ישראל לכדו כי
 להם לבד מחד שהם ישראל האמונה כתובה זהו מה סרכו
 אל ע' הפליל וז' תכיל אמרו עליו על לטב שצדקה סמוח
 פמחת בית המואבה היה נאול שמונה אבוקות של אור בירד
 והיה וזקן כלפי מעלה וזקן אחת ומקבל אחרת וזקן
 אחת מן כנגעת בחברתה כשהיה משתחיה היה כועז ב'
 גדליו בארץ וסוחק ונושק את הרבם וזקן מה שאין פום
 בדים יכולה לעמוד לוי סוחק ומטייל קמי ד' בתמיכה
 סכיתו ומנוח קמי ד' סכור מלכא בתמיכה מוצא חמדי

חמרא . אכ"י קמי דרביא בתמיא בעי . ואמרי לה בד' ו
ע"כ . וירבו כי לא החכמים אשר היו שמים סמחת בית
השואבה והוא בשמיני חב עצרת הכו' הבעטה בעד האמונה
לאו היו שואבים מן המלח העליון רוח הקדש אשר הוא הכרמו
נסרבה באמת בית שואבה כמו שאמרו במדרש רות
ושפתית מאשר ישרון הכערים זה סמחת בית השואבה ולמה
פקדית בית השואבה שהיו שואבין רוח הקדש פכא' וסאכזם
מיס כשפן ממעיני הישועה . ונפי שזינו סרכוק ולותת
שהפצה פיה הפכה אשר אי אפשר שתהיה כמוה בשלמו'
והיתה סמחתה מעי ממעוני השלם היתה אותה הסגנה
בשמה ענומה או לפי שאמר היו מעינים אותה הסגנה
היו מעינים עצמם במדרגת הכחיות והיו כלפי יראים
מהעדר היו שמחים בדרך כל מי שהיה יודע בעניו ודאי
לא ישיבוהו לעד וכמו שכתבאר למעלה ולזה היו שמחים
סמחת ברנ' עליו וכי רבנית ואמרו שהיה החשיד שהוא לוקח ח'
אכוקות של יאר וכו' . אין הכונה אכלי כפי הפשט לכו
נפישין הקדושים במדרגת המשקל באחיות עינים אכל
האזים וסוגיה הוא יאר השכל . ונפי שפואי החכמות ה
הסעפה ככ"ט זה מזה ולא יתערבו זה עם זה כשום נד
במה ש' וס' שפואי אותם החכמות הנכ' לות היה ראוי לכל ח
חכס ס' י' בלכלו אכלו הכו' ש' זה וס' וס' וס' אכלו זה מזה
אמר או יכרינו אכלו החכמות ההם והיו או רדו' ומוטגיו
אמת יס' ומו' ס' כי לא י' על דרך משל על אלה נכונת
ת' וס' ת' וס' כי כוסא סגנון וכוסא הקב' כה ככר' וס' וס'
ת' ס' וס' וס' החכמות החס' כלם להכדל' כ"י יס' ולא
ית' ר' אכלו . וכבר נודע זה אצל החוקרים ומעטים הם
העניים ה' נעשים אל ה' ה' לות . ומ' ס' כהיותם
תירכיים מאמינים שלא יערבו אופתי סגולה וטענותיה
עם היוספים האזים . כי דרך הקבלה דרך מיוחד ככר
מדרכי הי' והכלתי מדרכי . כה' כה' שראוי טועם כמו ס'
ס' זכ' כש' הכחיות החס' ר' ס' ממשך וס' רוח
הקדש וס' כש' ח' בית השואבה היה זורק ח' אכוקות
ס' א' למעלה ומעלה ח' רדו' וס' או תולדות אמיתות
מעלה מעלה בעליה הסבלית והיה זורק אחת ומקבל אחת
ולא היו מתערבות אכלו תולדות ז' חכמת עם תולדות ה'
האמונה אכלו כל אכלו ככר' וס' וס' . וגם כש' ס'
מסתחזה ול' קח מהחלק השמי' כרי פרכתו היה כועץ שמי
ברליו והיה שוחק ומלביב על החלק החמדי סזה וכוסא את
הרבה מנגע ואינו כ' גע אכל בדמות כסיקה לא זולת והיא
זוקפת י' כ' שלא ית' כל' ס' כחמיות ולא ית' כל' ס'
ס' ג' וס' ואין שום אדם יכול לעשות זה . ולוי ס' ע' זה
ב' ס' כ' כי הסכים הן הם חדים ומחודדים הרבה
והיה עוף זקו' וס' חדות ודקות כחמה הכו' וכאמונה גם כן
תכלי ס' אכלו שום כוסא כוסא אחר . ושמול' היס'
עושה זה כתמיא מוגי חמרא . כל' ב' כוסות יין שהיה
מוסל' ומקבל לפני שוכר מלכא ומוא שהיה מבריל זה תכלית
א' ס' ל' כ' חמל' הכו' כ' כוסות שהיו מביאים לפניו
(ס' שפוא ומימיל כל אחת מן החכמות בכוס

אחד מהפחות ההם היה ניתן ההכלל בין החכמת סה א'
כפי הכוסא אשר יעשו ממנו סחירות והכוסא הנחלק יס' ס'
חנוק בין החכמות וגם בין האמונה כי כוסא כל אחד מהם
מתחלק . ואכ"י ס' ס' עושה זה כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ'
החכמות ההם גם כן וכי הכלל היה כל כך דק ועמוק כי
כמו שלא ישיבו כל האנשים הכלל בין בינה החת' ל' כ' כ'
אחרת אכל ישיבו דק הדיאות ל' כ' כ' לא ישיבו כל האנשי'
ההכלל בין החכמות ובין האמונה כי הכלל הוא דק ועמוק
או כי כמו ס' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ'
לא מנד כרה ענמית כמו ס' כתבאר במיקומותיו כן ההכלל
בין החכמות הכו' חמכס הוא מנד המקדים והסגולת
הכחיות ל' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ'
להכד' כי לקח החכמות ככללות כ' חלקים טבעיות .
הרבניות . א' ס' וס' וס' וס' וס' וס' וס' וס' וס' וס' וס'
אם כן התורה והאמונה הנה ראוי לקרותה חכמה שמינית
ולזה אמר המשורר למכנח על השמינית וכו' . על החכמות
השמיניות העולה . ואם נאמר שהיו בכבוד סגולה מיתרים
בדרכי ר' ז' הנה אותם המיתרים היו רמוזים אל זה
הדרום . ולמה טראה המשורר ב' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ'
כמפכים אל הקשה והחקירה והעיון והיו מכיחים החכמות
האמתית אשר מדרס נכ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ'
ו' כי במי חסיד וכו' ידנה אין שום אדם כמסך אל האמונה
האמתית אשר היא ההצחה . אחר כן אמר כי ס' וס' וס' וס'
איש את רעהו וכו' ידנה כי הם נמשכים אחד חכמו הדברי'
וסקרות כנוחיות ולעשות הקסים ומכס' א' הם כלי
ספק סקריים כדו' וכוכ' והראיה כי כלב וכו' יד' כ'
כ' כי לכל חכס וחכס דעת מתחלף לעת חברו וי' כ'
כ' כ' נודע מהחוקרים היות בנייהם מחלקת אס' כמ' כ'
הגלגל סימני הוא הססית . ואם המניעו היא הענוול ס'
וכפ' אחת מהחוקרים יס' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ'
וכפ' אחת יס' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ'
המכיע וכמו כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ'
אמת כמי ט' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ'
הראשין או כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ'
זרה כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ'
במפלותינו לכלתי מכיע הכה אכחו כעבוד אליה וכ' כ'
ס' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ'
האד' מן ההצחה כאשר האד' יס' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ'
כא' ס' וס' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ'
בערבות כ' ס' . הנה אס' כן הרדו' ס' כ' כ' כ' כ' כ' כ'
אס' מההצחה האנושית לא ית' אכל נהב מחלקת זה
אומר כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ'
כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ'
קלל אותם ואשר יכר' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ'
סמיתוכי ועושים הק' יס' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ'
ירבו איכס הוא דברי חלקות שהפסית י' כ' כ' כ' כ' כ'
ול' ס' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ' כ'
הקסים ולא דבר מהקטנות לחלקיותם כ' כ' כ' כ' כ' כ'

הצרות חסד רביו תיידע במהות האלקי מה שלא ידע ר' יוחנן
 שום כולל - ור' חנינא חשב על זה באמר מצד הזכר והסם
 הזורה על הקרא אשר מזה הצד כל א' וא' יזכירו - ולפי
 אמר בסאני מ' כ' זכר נזיקי של עולם וכו' - ואנס היות
 הסם הכאמר על המהות ממש הוא מביאר במאמר וכל אשר
 יקרא לו האדם הוא שמו ולא אימר כן יקרא לו - ובזה הצד
 קרא שמות כפי המהות לכל מבא - ולביאר זה אמרו ז"ל
 בספיה פרצת ה' כ' לברא את האדם כתיב עם מלאכי ה'
 השרת אמר להם רצונכם סכררא אדם בגלמנו אמרו לו ר' ש'
 עולם מה אדם כי תזכרנו אמר להם אדם שאני רוצה לברא
 חכמתו מרובה משלכם מה עשה כנס כל בהמות והיות
 ועופות ואמר להם מה שמותם כל אלו ולא ידעו מיד ברא
 אדם ואמר לו מה שמותיכם כל אלו אמר לזה כאה לקרות אדם
 ולזה כאה קום ולזה כאה שור - אמר ליה ואתה מה שמך אמר
 ליה אני אדם סכרראתי מאדמה - אמר ליה ואני מס שמי אני
 אקה י' אקה ארון כל הבריות והיינו דאמר ר' אחא אני י'
 הוא שמי - הוא שמי סקראתי אדם הראשון - ע"כ - ואני הכני
 אשכילך ואורך הנרצה כזם המאמר הנעלה ושוא אחר שנרע
 היות הידיעה האינשית מסוכבת מהנוסאים והיא ערוה
 מופשטות מהחמרים מושגת בלי חומר ואימיות אל השכל
 המשכיל ארון ואז סן כוללות בטבע סגוריה סקאימיות
 קורא להן ע"כ השכל האינשי בהיותו שכל אנושי ו
 ובהשכילו סמהיות ישרא אצלו רביו מה אשר לא יתאחד
 השכל מומנו עם המושכל מכל הכנים לסיית למוסכלות ה'
 התיחסות מה עם הנושאים אשר מהם ליהת - אונס בידיעת
 סכפרדת שהיא סהגה האומד לסכלים סכפרדים לא ישר
 בה זה הרבני כי אין השגתה בהפשטה מהחמרים ואז
 המושכל מאתם לקוח מן החמרים הנמצאים חוץ לנכס אכל
 כסם המושכיל בהם הוא כסם המושכל והשכלותם סבת היות
 המהיות נשואים כנושאים בהלויף מה סהוא בסכל האינשי -
 ולסבת זה חכמת האדם מרובה מחכמת הסכלי כי בה רבוי
 בלי ספק מה שאינו בהשגת הסכלים אשר אין להם רבוי כ'
 בהשגות י' ישרא כחמה סאנושית הרבני המיני בהפשיטון
 כל הנורות מהנושאים האישי וזה אמר סהכמת אדם ה'
 מרובה מחכמת סאנלאים כי אין בהם רבוי וגם כי ישרא
 הרבני המיני אשר כזם הסם אמרו מה עשה כנס כל בהמו'
 חיות ועופות שהם הרבני המיני הכסא בהסבת האדם
 ולמלאכים לא יודע זה כי איכו ממשות הסגותי סם - ולפי
 סבהסגת זה רבוי בהסגת המושכלות אשר הם חוץ מומנו
 ישכיל את עצמו כי אין סכלו דבר אחר ונלתי הסכל הנמצא
 החזוניות וכבריו מעצמו אמר סכבת זה הוא סיותו חמרי כי
 אס הם סכל כמו המלאכים לא יהיה הסכיל את עצמו מנר
 דבר חוזה לו אכל ישכיל את עצמו בעצמו - ולזה אמר כי לו
 ראוי לקרא אדם בגור מאדמה כי החומר יטרידהו ויכבב לו
 זה ואל' המסך לבאר כי עם היות ימצא לו זה הסכרון
 לא מפני זה יסחד מומנו מציאות הראשון - כי להטבורות
 הנמצאות אל מבא מספיק בעצמו וארון עליהם יכרהו
 וזה הסלמות היותו עליון לסכל ולס קראו ה' - הנה

הצרות חסד רביו תיידע במהות האלקי מה שלא ידע ר' יוחנן
 שום כולל - ור' חנינא חשב על זה באמר מצד הזכר והסם
 הזורה על הקרא אשר מזה הצד כל א' וא' יזכירו - ולפי
 אמר בסאני מ' כ' זכר נזיקי של עולם וכו' - ואנס היות
 הסם הכאמר על המהות ממש הוא מביאר במאמר וכל אשר
 יקרא לו האדם הוא שמו ולא אימר כן יקרא לו - ובזה הצד
 קרא שמות כפי המהות לכל מבא - ולביאר זה אמרו ז"ל
 בספיה פרצת ה' כ' לברא את האדם כתיב עם מלאכי ה'
 השרת אמר להם רצונכם סכררא אדם בגלמנו אמרו לו ר' ש'
 עולם מה אדם כי תזכרנו אמר להם אדם שאני רוצה לברא
 חכמתו מרובה משלכם מה עשה כנס כל בהמות והיות
 ועופות ואמר להם מה שמותם כל אלו ולא ידעו מיד ברא
 אדם ואמר לו מה שמותיכם כל אלו אמר לזה כאה לקרות אדם
 ולזה כאה קום ולזה כאה שור - אמר ליה ואתה מה שמך אמר
 ליה אני אדם סכרראתי מאדמה - אמר ליה ואני מס שמי אני
 אקה י' אקה ארון כל הבריות והיינו דאמר ר' אחא אני י'
 הוא שמי - הוא שמי סקראתי אדם הראשון - ע"כ - ואני הכני
 אשכילך ואורך הנרצה כזם המאמר הנעלה ושוא אחר שנרע
 היות הידיעה האינשית מסוכבת מהנוסאים והיא ערוה
 מופשטות מהחמרים מושגת בלי חומר ואימיות אל השכל
 המשכיל ארון ואז סן כוללות בטבע סגוריה סקאימיות
 קורא להן ע"כ השכל האינשי בהיותו שכל אנושי ו
 ובהשכילו סמהיות ישרא אצלו רביו מה אשר לא יתאחד
 השכל מומנו עם המושכל מכל הכנים לסיית למוסכלות ה'
 התיחסות מה עם הנושאים אשר מהם ליהת - אונס בידיעת
 סכפרדת שהיא סהגה האומד לסכלים סכפרדים לא ישר
 בה זה הרבני כי אין השגתה בהפשטה מהחמרים ואז
 המושכל מאתם לקוח מן החמרים הנמצאים חוץ לנכס אכל
 כסם המושכיל בהם הוא כסם המושכל והשכלותם סבת היות
 המהיות נשואים כנושאים בהלויף מה סהוא בסכל האינשי -
 ולסבת זה חכמת האדם מרובה מחכמת הסכלי כי בה רבוי
 בלי ספק מה שאינו בהשגת הסכלים אשר אין להם רבוי כ'
 בהשגות י' ישרא כחמה סאנושית הרבני המיני בהפשיטון
 כל הנורות מהנושאים האישי וזה אמר סהכמת אדם ה'
 מרובה מחכמת סאנלאים כי אין בהם רבוי וגם כי ישרא
 הרבני המיני אשר כזם הסם אמרו מה עשה כנס כל בהמו'
 חיות ועופות שהם הרבני המיני הכסא בהסבת האדם
 ולמלאכים לא יודע זה כי איכו ממשות הסגותי סם - ולפי
 סבהסגת זה רבוי בהסגת המושכלות אשר הם חוץ מומנו
 ישכיל את עצמו כי אין סכלו דבר אחר ונלתי הסכל הנמצא
 החזוניות וכבריו מעצמו אמר סכבת זה הוא סיותו חמרי כי
 אס הם סכל כמו המלאכים לא יהיה הסכיל את עצמו מנר
 דבר חוזה לו אכל ישכיל את עצמו בעצמו - ולזה אמר כי לו
 ראוי לקרא אדם בגור מאדמה כי החומר יטרידהו ויכבב לו
 זה ואל' המסך לבאר כי עם היות ימצא לו זה הסכרון
 לא מפני זה יסחד מומנו מציאות הראשון - כי להטבורות
 הנמצאות אל מבא מספיק בעצמו וארון עליהם יכרהו
 וזה הסלמות היותו עליון לסכל ולס קראו ה' - הנה

הנה אס כן קריאת האדם שמות הוא השבת המיוחדת אשר ה
 שמיג ונתן השמות כפי המהיות . ומזה בעצמו יראה כי
 קריאת השמות אשר בקראו בו אברהם ושרה הוא לעלוי ה
 מהותם אשר כתעלה מן השפה המקיירית אל ההפנה
 האמוניית אשר היא ה'למות האחרון לאדם כמה שהוא אדם
 ועל זה באמר באברהם והאמין ביה ויחשבה לו דקה . סר'ל'
 כי הוא עליו השלום האמין וקבל האמונה וחשב כי האמונה
 לו בדברים אשר לא היה יכול להשיגם לחולשת הסכל ולאותו
 בחקירות היא לו דקה מאת השם ית' אשר נתן לו חקו כרי
 להשלימו ונאמר לו הנהלך לפני והיה תמים כי שם תמים
 לפי דעתי ואמר בלשון על המאמין . לכו באמרו תמים תהיה
 עם ה' מ'ל' מאמין . וירצה באברהם כאשר תלך לפני
 מדרגה להראות ככה האור הכעלם היה תמים ומאמין . ונח
 הגילוהו מנד האמונה כי תמים היה בדורותיו הרבים אשר
 עברו עליו . גם איבתה וישר ומאמין כפי סראוי לזה ספק
 היה ספק בהשגחה האמת עד פכא אהוא השלם ממשפחת
 אברהם והראשו חופן התעוזה והתרה . ועל כן אמר לשמע
 און שמעתך וגו' . כלו' עד עתה שהיית מאמין היה לי מנד
 הקבלם . אבל עתה שהתירו מוכותי עיני ראתה והחקירה
 והאמת השגה סכלי ונתיסכלי השאלות הגדולות אשר ס
 ספתי בראותי צדיקים במכאובות ותחלואים ובראותי כי
 זה לעליותם כמו שהתבאר בשער השגחה ע"כ אמרם
 וכחתי על עפר ואפר . ולפי זה השלמות האמוניי באמר
 לאברהם והיה סוף אברהם כי אב המון גוים כתיך . ויר'
 כי קרה בהיותו אברהם היה מיעבה על פי העיון והחקירה
 לא זולת כמו שביארתי בשער זאת הכפס אשר עשו בחרן
 וכפזקים אחרים ואו היה מלמד לז'ס א'מעיר ופכ'ס ו
 ממשפחה כי לרבים יחמו ולא רבים תהיה להם הכנס ל
 להשיג ולהשכיל אמנם באמונה אשר היא כתובה להמון יוכל
 להדריך כל איש ואיש אי זה שישיה והמון רבה בכל מקום ע
 שהוא יוכל להשלים כי זה דרך האמונה ולזה אמ'לו אז כי אב
 המון גוים כתיך באמונה השלימים ההיא . ואמנם למה
 באברהם כאשר כתיבה שמו לא נקרא עיר בזה השם הא'
 וכיעקב נקרא פעם יעקב פעם ישראל ואז'ל הקורא לאברה
 אטס עובר בלא תעשה וגם בעשה ולא אמרו זה יעקב ו
 השכה בזה אצלם ז'לפי ס'אמר ביעקב לא יקרא סוף עוד
 יעקב כי אס ישראל יהיה סוף ודקדקו ואמרו לא יקרא ס
 סוף עוד יעקב לא באישה סוף ישראל וימשך מזה כי
 בהיות סמו ישראל כבר יק'א יעקב ובאברהם לא באמר לא
 והיה סוף אברהם לכו . ואולי לפי שאברהם כתיבה שמו
 בשמו גופו גם כן סכיתנה לו אז המילס ויעקב לא כן וגם כי
 אברהם ואברהם און ביכיסם חלוק א'א מנד סכל והחלק כי
 בכלל אברהם אברהם וביעקב לא כן אבל יעקב וישראל
 מתחלפים בהחלט . וגם כי לאברהם שם שמו הש' כמו שא'
 וירא י'א אל אברהם וגו' . וליעקב היה מלאך דכתי וישר אל ה'
 מלאך וגו' . והשלא מאו'ית'ברה כי שרה שמה בזה הלשון
 להורות כי אין סלימותה זולתי באמונה כי כן דרך הכפ'ס ה'
 שאין להם חקירה אכל סלימותה הוא באמונה לכו והוא אומ'
 כי שרה שמש כתיבה ממש מרי אל מהות

אמוניי כראוי לה וכו' גם כן יש לדעת כי שם יעקב כתיב'
 באמונה הכתובה לו אשר הוא היה השינוי במהות עצמותו
 ליעקב שקנה האמונה האמתית בלי חלוק בה אראה סזה ה
 הדרך הוא הדרך אשר אס ילך בה האדם לא ישאר לו בה
 שום ספק אשר אבי אומ'שס ישראל נקרא מנד האמונה ה
 הנקרא' שרה ורשיות אשר זה לו מנד האמונה השלימה
 ושם יעקב מנד החכמה והחקירה אשר היא חכמה והשגה ו
 כשכות נגזר מא'ל יעקב אשר שמש ס'ל בככת אשר שמש
 וא'כס החקירה היא כן בלומ' האמיתית מהשכה כקכית אל
 המוכב ולפי שום אמת א'ר הכתי ויקרבו ימי ישראל
 למות . וזה כי כמו שכתב בשער הכא האמונה היא נקב'
 א'ינו מבלי טענה מופתית אכל שכלאמין ונקבל מה שיאמר
 בקבלה האמיתית והאמוניית לח'רון אשר השיג אותנו כ
 בכחנו הסכל להיותו מלובס בחומרינו ולכן באשר יפסיט
 מעליו הכבדים סנזואים אשר הם הכחות החמרי' ולכס בגו'
 כקיס ויהיה נקי ובר מהגשמות יראה האמת ככה פכי ס
 סכל' ולא יחטא זה כל' אס היה מבייר באמונתו האמת ט
 בסיותה אמונה אמיתית כמו סיתבאר א'כ האמונה ותפ'ר
 לו האמיתות המוסב אשר תומר מאמונה לאמת ומקבלה ל
 להגנה ככזיית כמו שאבאר ולזה ימות ישראל כלו' מנד סהו'
 מאמין כי מזה הנד לא היה כפאר כל'ס באמונה ההיא כי
 בעל'ס הנצחיו אין סס אמונ' ה' אמת כמו סיכא ולזה קרבו
 ימי ישראל למו' כי הימי' הם אשר ימותו אמנם משה והצדיק'
 איכס מתים וכל'ו יאמרו וירצו כי הכבי'א וההסיד לא ימות
 אכל מיתתו העתקו מעולם ההניה ומעולם ההפסד והזמכו'
 אל עולם ההשארות והכחות ולזה הוא לא יאכר דבר כי אס
 ידוים . ואמנם המון אשר הוא מקיף בו הוא אשר ימות ולפי
 ס'ישראל באמר מנד האמונה ויעקב מנד החקירה והשגחה
 כמ'ס'לא סכ ט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל וגו' סר'ל'
 כי מנד שהוא יעקב וחוקר לא יתערב עמו און וספר כדרך
 שיתערב און וספר עם החוקרים האחרים אשר באומות ה'
 האחרות . וגם לא ראה עמל בישראל כי האמונה היא ל
 השבת האמיתיות כלי עמל אכל בזולת זמן ובזולת הסת'לג'
 מופלג . ולזה אמר ונתן הסכה למס כל' זה השלמות כמנד
 באומה הישראלית הן האמת מנד יעקב והן הרחוק מן העמל
 מנד ישראל ואמר לראסון כי י'א להינו עמו כל'ו החורה ה'
 השלמה מן השם ית' אשר מנד ישיגו וישיכלו האמתיות'
 ואל השכי אמר ותרועת מלך בו . כל'ו משה רכבו אשר סוא
 מלך באמרו יסי כי שורין מלך וגו' . סר'ל' כמו שהתחיל
 למעלה תורה כזה לכו משה וגו' . כל'ו כי זאת כתורה היא
 לכו בואת הכבי'א היותר מעולה שאפשר והוא כדור והסכה
 מייסירה אל ההצלחה האחרונה כי היא לכן נקרא' תורה כמו
 סיכא וכו' לכו עד צואה עונמית בירושל כמו סיור'ס'אדם
 ס'עולה לכינו דברים הלמים כן זאת התורה לכו עופר כמרץ
 מצווה על דרך צ'ית סכיב מרע ולכל הקהלה אשר ליעקב
 כאלו תורה כי זאת האמונה היא חכמה חקיוה לשלמותס
 כמו שאבאר כי אין זה כמנד בשום אמונה וזה משה הכוכר
 אמר שהוא היה מלך וזהו ויהי כ'שורין כל'ו ג

פלומה ע' וכו' והביטו בו מאד פתחו והביטו אחרי משה ויהי
 חלק עליהם כהסכמת הכל הן גדולים וחשובים הן ההמוני
 כאלו כלם לא יבטחו להמליכו בימי' למאובים בהת' אסף ראשי
 עם וליהיון אמר יחד שבטי ישראל . יהיה א"כ ותדענת
 מלך'ו על משה רבי' שהיה מלכם הרועה אותם . או ירצה
 באומרו ותדענת שהיה ככל יוס ויוס יריע אף . צריח להקנות
 לסם האמונתם י א"כ אם יעקב יקרא על דה הקדיה והעיון
 יורה זה אומרו בית יעקב נכו ונלכה ב' אורה י כלומר
 כי הנקם ותקירנת הים מחד האורה והזהר הנקנה מעולם
 קם על ער'א ב' ארץ כראיה אור וישראל יאמר על הסדרה
 הארצית והתחלטית אשר היא סבת החיים סכנחיים ותיהא
 תולדת הארצית הלא היא האמונה הארצית ולפי שאין
 האמונה השראית חולקת על החקירה כלל אבל היא מכוננת
 עמה כמו שבא אמר יעקב לכינוי הקבצו ושמעו בני יעקב
 ושמעו אל ישראל אביכם פלומה היו מתקבצים בעיונים
 עלאת' לכונו מן סלכס ולא יחלקו על על החלק הכ' וחסר
 ושמעו אל ישראל אביכם . כלומר כי האמונה סמנכה להם
 קל'א היא מסכמת עם המושג בחקירות . כח' א' י' כ' היא
 חכמתם וכ' כ' כ' ל' ע' ע' ע' . ואז רק עם חכם וכבוד
 נג' . וכבר אמרו ז' מאמר א' פ' נד הנסה מסכת חולין
 נב' א' רוב אל' הסתרי ז' ח' כ' כ' ישראל ממלאכי השרת
 ס' אל' מלאכי השרת אין אומרים סידה אלא פעם אחת ביום
 ואמרי' לה פעם אחת בשבוע ואמרי' לה פעם אחת בשבוע
 וחדרי' לה פעם אחת ביום ואמרי' לה פעם אחת מן העולם
 וע' פעם ישראל בכל עת שירצו ומלאכי השרת אינם
 אופרים את השם אלא לאחר שלשם תיבות ואמר ק' ק' ק' א'
 כ' א' וישראל לאחר' תיבות סכא שמע ישראל א' (לא
 עוד אל' א' א' מלאכי השרת אומרים סידה למעלה עד
 שישראל אומרים א' דה למעשה שאמר ברן יחד כוכבי בקר
 יריעו כל בני אלהים ע' . וכבר נודע למעלה כבר ירנו
 בחכמה כאל' מ' מלאכי השרת ככ' . והחכמים הם
 האר'ים ומש'בים מעלת אלהות בחקירתם וישראל הן הם
 המאמינים כמו שאמרתי יורנו ח' ל' ע' זה שמלאכי השרת
 והם חכמי החקירה לא יסכחו הש' כי הם פעם אחת ביום אף
 פעם אחת בשבוע או פעם אחת בשנה . סה'ומה שביאר
 סר'ב בכי'א'ים ש' מ' א' אור עליו היום בתכ'יות ופעמים
 דכות' נ'ס מ' א' אור עליו באיחור עד ש' מ' א' אור עליהם
 פעם אחת בכל מ' היום ואלו הם אשר באמר עליהם ויתכבד
 ולא יס' . ולכן יתחלפו חכמים כפי מה שאור עליהם
 באורה הארצית כי יש מ' א' ס' כ' א' ויתדבק בו כסכת
 ההואי' כ' א' ביום או פעם אח' בשבוע או פעם אח' בחדש
 או בשנה או בכל או פעם אח' בכל ימי חייו לא יותר זה כפי
 חלוק' מדרגות החכמים הכול' ולפי' זכות' הסגולתיהם . אינכם
 ישר' והם המאמינים יסכחו אותם ויזכירו ויתרבו בו .
 ולא שמלאכי השרת יסכחו את סכס לאחר ג' תיבות רזוני בני
 ס' החכמי' החוקרי' יתדבקו בו ית' אחרי הסג' ג' ח' ל' ה' מ' א'
 אשר הם עולם השכל . ועולם הג' . ועולם המלאכי' אשר
 הוא ית' מוכלל ומופרס מהם כמו שכתבאר למעלה . אינכם
 וסר'א הם מוכרי' אותם ומתדבקי' בו אחרי כ' תיבות והן הם
 הממונת האמונת אשר הם כ' חלקים מסלימי' לכל מאמיני' .

ואינכם אף שאין מלאכי השרת אף פירה למעלה עד ס' א' א'
 יאמר למטה הנם דעתם בזה דעת מ' סכסכ שאין הנם ידעו
 כקב'ית וחקירי'ת סל'א יבטרו אל הקדמה מה מקובלת וכי א'
 א' ל' לקדמו' כלן פתאובכה אל המושג'ו הר'אמונו ואם ג'ם
 ה'ראשויות יבטרו כד' מה ליסודיות השכל אשר מטבע א' .
 המושג'ו כמו שתבטור כת ב'ס' ולא ולפי כן כל ב' הקדמו'
 מולידות א' ד' ר'נס הכרח כאל' מה'ן א' כ'ס'ת' החקירה ופיה' י'
 ל' הקדמו' א' ק'נתם מ'ט'רבו' אל הקבלה נפי' זה לא ינו' י'
 הקט' מהקדמו' ראשונית רנו' ס'ת' יכ' ס'ת' י' ראשונו' נ'אף
 גם כראשונו' חיד' עיון א'ס הם בטבע' ס'דעות ואם אין
 אבל לקבל הכורך לסלמות' וזהודעת' תורכי' מס'ת' ויומנ'
 בו ס' ו' רכו' כמסכו' אל'ו גדול' עולם מן החכמי' האמתי'
 והוא רמו' כאל' ו'אף מלאכי השרת אינם אמרי' סידה למטה
 כל' שאין החוקרים יכולים לכנות חקירותיה' ולהגויס' עיון
 סכס' על השלמות' א' ס'ק'לו הקדמה מה בחקירותיה' הם
 ז' א' עד שישר' אומרים סידה למטה . הנה אם כן גדול'
 המאמיני' על החוקר הוא דבר אמתי' וזה אמר' ז' גדולים
 ד' יק'ס ומלאכי השרת' הנה הנדרי' הן הם המאמיני' אשר
 הם נדיקים כותבים החק הראוי' לשכל האנושי' . ונפן הנה
 הם גדולים ומעולים ומלאכי השרת המעינים והחוקרים
 בחקירה סכ'ת' . וכת' הן כון לפי דעת' במאמר המעולה הכול'
 בכמה מקומות אל ר'ול ובעברו נמסכת פ'מים סר'ק מ'ס
 ס'הג' ד'ס הם כ' מ' ויקרא יעקב' א' כ'ני' ויאמר השם
 וגו' . בק'א יעקב' לב'לו' לכ'ני' א'ת' א' וכתלת'ק ממנו סכ'ני'
 אמר' סמ'א ח' י'ס בזרעי' פסול באברהם ח'ני' הכ'א ס'ני'
 ומכ'ני' שמע'א ובינח' אכ'א ס'ני'א ומ'נו' עשו' . אמרו ס'ני'
 ישראל א' א' ה'ני' ו' א' א' . כ'ס' שאין בלבבך א' א' א' א'
 אין פלכנו א' א' א' כ'חות' שעה כ'ת' הוקן ואמר ברך ס'
 ס'ג' מלכות'ו ל' . אמרו רב'ן היכי כעביד נמרים' ה'ג'א'
 כ'רית' . כ'רית' לא אמרו משה רכ'ו' . לא כ'רית' יעקב' אמר'
 התקינו ס'ני' אומרים אותו בשמי' . הנה כ'ס' יעקב'
 ירנו בו החקירה האנושית וההסג'ה הענינית' . והנה היה
 ישראל לאמונה החמתית אשר היא השלמות האחרון והיו לפ'
 בכים מלומדי' בחק'ו ק' א'וסי' עם פל'א סרו' מ'אמונתם .
 אמר' משה רב'נו ה'ק' א' אומה גדולה ככמות' הברח ס'הית'
 סלמים כמה ס'ס' האומה הגדול'ס שהיא כאמונה וכי אין להם
 שלמות' עיוני' חק'רי' רזוני' לכלם כ'ונה ס'ס' אומה גדול'ס
 ולזה היו מ'ס'רלי' בסלמותם מ'ג' האמונה לבר' . וגם מ' א'
 מ'ס'רל עיניהם להסלימים באמונתם לבר' . ולזה כ'ס'ק'ס יעקב'
 אכ' לגלות ק'ן ה'מים לכ'ני' והוא לבאר לת'ס התכל' האחרון
 המכוון ככרי'ת' ס'כוסית כהתתמה ממנו כי כהתלק'ה ממנו
 סכ'כ' . וזה כי א' א' ה'יות' זה תלמונת' אשר הוא סיה מקב'ס
 לגלות לכ'ני' מ'ג' ה'יות' יעקב' וח' ק'רי' כי א'ס לאיש מה אחר'
 מ'עיד ופ'ים ומ'ס'ס'ס'ל' לכללות' עם ור'כו' א'ס'ס' . אז
 חס'כ' ס'ס' יסכ'ז' ס'ות פ'חיתות ככ'ו ס'איכם יכיל'ם לקבל'
 זה הסלמו' ולא א' ש'וע' ישראל' . כל'ו מ'ג' הא' כה אשר'
 מ'ג'ה יקרא ישראל וז' ה'ס'כ' ה'קון ברך'ס ס' וגו' כי הוא לת'
 ידבר א'ת'ס באמונה לבר' אשר מ'חות' הנ'ד נקראו יס' כ'מו'
 ס'הגרו כאל' שמע' יס' וגו' . אבל כי גם מ'ג' החקירה ה'ת'
 רונה סידעו ויכ'נו מ'ז'אמו' ית' וז' ברך'ס ס' כ' מ' י' כ'
 מ'ג' השפי'עו השפעת'ו השלמה אשר לא תפסק' ולא

ולא תסוד וראה מצאיתו ית' וזה אומרו בדרך שם כבוד
 מלכותו כלומר ראוי שיהיה אליו ית' ככנענים ולפס כבוד
 פול יתו אשר הוא מהותו הכנענים וסיקר שהוא ארון והתחלה
 ראשונה ומקדש ומטהב כל המציאות בהנהגה בלתי פוסקת
 שהוא הרצון באומרו לעולם ועד והוא ידוע שהוא מופת
 עניני וחקיריו על מציאות האל ית' אמנם משה רבינו לא
 את' זה לשי שאומרו לא תשלים בחקירה כי היא חומה שלמה
 וגוי גדול האמונה לכה ונאמרים כמו אלה גדולי הכמות ה'
 המספרי לא יושבו כי אם באמונה וזה אמר להם סמוע ישר'
 וכו' לכו אם כבר אמר להם רק עם חכם וככין סגוי הוסיף
 בו שזאת האומה כשיעשה הפעולות המצוות אשר באו
 בתורה שם כאומן לא יתבאר ולא תראה מהם שהעלה
 סמיועדת בדבר התורה מצד הפעול כי מה יחש לשלוח סקן
 כפיקרה קן כפוד שייעד ואמר למען יאריכו ימיו ומה
 יחס לאוכל חלב שימות בהרת וכאשר יארו העמים שאלו ר'
 את' וכבים יבאו מאלו השבוע יאמרו עם חכם וככין וכו'
 ומשלו אם נאמרו יקרה חלומה כאלו תאמר קאלנבי'
 ויאמר דוכא אחד אני ארשכנו עם ההרקה בחוקני ופתיחת
 הסמועים ורנפ' ב' יאמר אני ארשכנו עם תפלה אחד או
 יאמר אחד הפה זה הכ' מראה חכמה עמוקה יותר מן הא'
 ב' ה' מרפ' באבוע והכ' בחכמה כן יאמרו הרואים בנטיולת
 הנוכל דרך משל האומה הישראלית מרצ' לשי' על המים
 יאמר אין לת' טעם וסבה ידועה כי זאת האומה חכמה ו'
 וככלה הכי אם כן אומות ישר' אבל זמן מל לא סיתה כ' כ'
 שנימה אל סיכנו לקבל מהיאות הס' מנד החקירה וכפרם
 אות' אשר לא ראו מעשה י' כי כור' סוד ונח עמורו כמעמד
 הר סיכי אשר ראו את' זה הגדולה ושעורו קיל הס' וכפרע
 פכבי ולא יהיה לך כמו שפאר לפנים לז' כלומר לא ראה
 לשבתיק האומה הזאת מן העוקבל אל המושכל כי בזה אומה
 גדולה כול לא ינלמו אבל יגיע להם בזה חסרון כונו סיכא
 לשי' מר' לא אמר להם בדרך שם כבוד מלכותו וכו' כי אם
 סמוע ישראל לכו ר' שחאו מורה על הקבלה לכו ולזה נחלק
 אס כאמר אותו ר' בדרך שם כבוד סימל לא אמרו ויעקב
 אמרו והסכימו לאו' בחשאי שייעור השלם מהדבור ההוא אל
 סאמ' והקבלתי שלם לא יעיין אליו וגם ביום הפסורים
 אשר כלנו סכליים ורחמיים שהוא יום הדבקות כמו שפאר
 אותו כ' לרס כי אז כלנו במדרגת מלאכי הקרת וראה
 פלימות מה שהמילר' אמי משל לכת מלך וכו' כי החקירה
 נריך סקן הן הם כיקי קרה ודברים אין בהם פלימות
 וחימו ב' גוי כעיר' א האמונה וכת מלך היא האומה שישי'
 עם האמונה האלהית ומטבע השכל משתדל להשיב אל'
 הסהלות וכמות לאומה הזאת האמונה שלמה הזאת לה
 בכא' לז' לכת רמיחת השכל המשותק ולשלמות האמוכ'
 כמרה בחשאי נכתן לכת מוא' שהסבה בחשאי ימי ס' ית'
 לו הכנה ופלימו יתעורר ומי שאין לוה יסכב וירדס ויספיק
 לו שייעור האמונה ועוד פמכז תשלים זה כסער התא כ' ה'
 הנה אם כן גלה וכל זה כי קריאת סס ישראל הוא על
 האומה לכו וקריאת' יעקב סוד על כר החקירה כמצאת
 לזאת האומה כאומרו בית יעקב לכו וכלכה בזר' י' כי באור
 סכסדל יכא הקבלתי ימי מן הנה אל הפועל וזהו מק

סרחה באומרו כה תאמר לבית יעקב ותג' לכני ישראל כי
 לא חיים המעינים תתחם סס האומה והקדמה למחמינים
 ואש לזל אמרו לבית יעקב אלג הנסים איספר ס' רנו כי
 השכל הניול מאלתכו הוא מקבלה הפעשה מהנכדל בדרך
 השפה והקבס אשר לז' אמרו אלג הנסים והו הרמוז כלו
 במראה סל יעקב כאומרו יותר יעקב לבדו ויאכ' אים עמו
 עד עלות השחר כלומר כי יעקב זה השתדל בחקירות
 והסגותי השתדלות כמדן כמו שהיה ראוי לו לחכמו ו'
 וחקירתו אשר נטמן יד סכה בבית עבר כמ' ז' עליו אשר
 שמה למד החכמו הידיעות וכלו יעקב הלך לדרכו ויבגעו
 בו מלאכי אלהים כלומר סלך בדרך הנסוג אליו והיא דרך
 העיון והחקירה הנכואית ואז פגעו בו מלאכי אלהים וכמו
 שאמרו במדרש ז' ויאמר י' אל משה פקוד כן כבוד גכני
 ישראל ה' ד' מאשר יקרת כעניי אמר הקבה ליעקב הרבה
 אתה יק' יתכעניי סכביכול קבעתי איקונין סלך על כשאי
 וכשמך המלאכים מקלסים לפניו ואמרים כויד' י' אלפי ישר'
 מן העולם ועד העולם ה' ד' מאשר יקרת כעניי ככבוד
 עכ' וזה המאמר דומה למ' ס' האבות הן הכ המרובה הו'
 כי האל ית' שהוא השכל המוחלט המשפיע על השכלים בזה
 המציאות רוכב עליהם ומנהיגם והם כמנשים אליו בדרך
 השום שהוא טפלה לרוכב אשר זהו סרנון באומר שהי בית
 הן הם יורכבה כי הם מרכבתו סל הקבה וכפעים מהנו
 ומתדמי' אליו וקיכול אותה הסמסעם חליהם ישיבם סכל ב'
 בפועל ולזה הרבי' אשר הם סכל בפועל נקראו ככא הכנור
 סכהם ית' יסכ הכנור האלהי כלי ספק וחס יאמר ה' ב'
 שהסמים יקראו ככא י' ב' סתוף אחד מככא י' חויד על
 סכבי' הסמים אשר הוא סכל מופפע ג' כי הוא עצמו קר'
 פכא גדולת עכמו ומעלתי אשר היא הספלה חת עצמו כלי
 ספק סמו' הכראה כאל' לפי דעתו כי יד על כס י' וכו' .
 בלו כי האל ית' כפכע במעלתו ופלימותו אשר היא הסגתו
 את עצמו וזהו מה שר' באגוס ראשיני' נסא הכנור
 והוא שההפעשה השכלת האלהית כאצלה במציאות השכל
 יאס היה המציאות הזה השפל חסר עד א' הסוכן את' סתוף
 ב' ומאות' כי אפי' שאלו הנמצאות חסרות הוה מופיע ה'
 עליהם ומתראה בהם כפי השכל הנספע עליהם וזהו מ' ס'
 סרב אבל מה שהרחיב בו הלסון וכו' פ' ככא' כי הרבה
 לסוכיית העתק הכתוב מהככא אשר יקרא יאמר על המקו'
 המורה גדולת הסוכן כ' אל הגדולה והשלמות עכמו וכאלו
 המלות כעצמן בא כ' מוקוס עו' הרדוס כעצמו ולפי סאין
 זה לא סיתוף ולא הסאלס ונא ססוק קראו הרבה לסוכיית
 וכזה הפי' כעצמו פי' אתה י' לע' לס' כהאך וכו' כי
 לכעבור מא' לככא כסאיות כמו שתארה לו ית' פי' ואמר
 שהככא בזה המקוס רצה בו תואר גדולתו ועצמותו אשר
 אין צריך סירומה כמצא' אחר והוא כפי האמת השכלתו את
 פכמו וכמה שהיה יעקב אבי' כפלימו האיכסי ככד סיתרא'
 בו מציאות ית' אמרו כביכול קבעתי איקונין סלך ככא'
 ככודי וז' ז' על פסו' והנה מלאכי אלהים עלוים ויודיע' כ'
 שהיו מסתבלים כויו איקונין והיו תמהים על שהיתה צרפי
 חקוקה למעלה והיא הכורה המשכלת אמנם מס שאמר

כפאמו המלאכים מקלסים נב

ונקלשן לשי' ירצו צו בו באמונה אשר היא עם יעקב הנקרא
 ישר המלאכים והם החכמים כמו שביארתי מקלסין נס' כי
 האמונה היתה לו למכה ולזה הם אומרים ברוך ה' אלפי
 ושר אל מן העולם ועד העולם כי באמונה היתה כחיה וקיימ
 באו וכדין באמונתו יחיה וזהו מה שאמר גם כן לא כיכל
 אברהם מחיה בשדים אלא בזכותו של יעקב דכתיב בה אי'
 א לביק יעקב אשר קרה את אברהם וירצו כי אברהם
 כיכל מנה האמונה אשר היתה מכוארת ליעקב ונתקפה לו
 בשקראוהו יסרחה והוא שקר המיוחד ליעקב וראש השכל
 מזמרים ולתולדות אבות תקינים אברהם תיקן תולדות שרי'
 דכתי' ויסכס אברהם בבקר אל המקום אשר עמד ואין עמיד'
 אלא תפלה דכתיב ויעמד פתחו ופלל ינחם מקן תבלת
 מנחם דכתי' ויצא יצחק לפוח בשדה יעקב תקן תפלת ערבי'
 דכתיב ויסג עמק וילן וכז' חסד אברהם רוב השתדלותו
 היה להביא האנשי במסורת הכרית על דרך החקירה והעיון
 באורו י' אל עליון קונה שמים וארץ כי הוא יושפת על
 מציאות האל מן הכבוד אל הכבוד ומן התנועע א שמיע
 ויצחק לקח דרך השכל הוועמי אשר הוא לעת ערב עת
 שחומר יחלם כי אז אין ליצר הרע תגבורת ויעקב באמונה
 ולזה תקן לעת הלילה כשהחסיכה האורה כמו שאז כל מי
 שלא אמר אמת ויביט בשחרית ואמת ואמונה ערבית לא ינא
 ודי חוכתו כי בבקר מהתנועה שחרית לעין ככיר המניע
 והיא חכמה והשג' עיונית ובערב לא כרא' ולא כשיג התנוע'
 כי היא עת חשך ופלה עכרה שככיר מציאות האל באמונה
 לבדה ולזה כנעך לומר אמת ויביט בשחרית ואמת ואמונה
 בערבית וכבר אמרו עוד עז' במדרם אתה מוצא אברהם
 בתברך בכוכבים שכל' חכט כל הש' ויחם וספור תככים
 ונחך בתברך כחול דכתיב ושמתי את זרעך כחול תים יעקב
 בתברך בעפר דכתיב ויהי זרעך כעפר ארץ ברבתי של
 אברהם נתקיימה בימי משה דכתיב וי' א' חכס הרבה
 אתכם וסכס חוס ככבי שמים ברפתו של יעקב בא
 בימי בלעם שכל מי מנה עפר יעקב ברבתי של ינחך כל
 בימי יוסע דכתיב והיה משפר בני ישראל כחול תים
 אברהם מנה דורו חקר מכל שלימות עיוני והוא שסתדל
 לתשלימות והוא שלימו ככבי ונתקיים בימי משה רבי עראתה
 שפחה על תים מנה שלא ראה יחזקאל גם שהיו ככר מנה רבי
 אהם עיוניים כראותם מעלת משה רבינו כי הולך את חכמי
 יחכם וינחם השתדל בשלימות מדותי אשר המדות באיש
 הן תם כלתי מונבלו גם כי הם חולין כנגד החסנה הדבקה
 וזהו שכתברך בחול ונתקיימה בימי יוסע שאז כחצא כדורו
 שלימות מדותי ויעקב השתדל לקיים רבני האומה לתת
 להם אמונת כי העם הרב לא יסלם בזולת וסולכן לקח כשיס
 רבו והוליד בני רבו ונמשלו לעפר כי כלם יטענו עם רבויס
 ועם שפלותם ונתקיימה בימי בלעם שאז לא מוטעו כי אש
 מנה האמונה אחרי אשר חטאו בפטים אשר דרשו כז' זל'
 מועת שוטים וכ' כי כי לולא האמונה לא כיכלו ואמר
 דכתיב ו' עור שהאל ית' קראו ליעקב אל דכתיב ויקרא
 לו אל אליהו ישראל וירצו בו המאמין האמתה הוא

דומ' למלאכי אשר בשם אל וא' ה' נקראו ואחרי מזה כן הכה
 יעקב מחקירתו השלימה נתיחד לבדו סיה אומ' ויותר יעקב
 לבדו ואז התאבק איש עמו וזהו השכל הנכבד וכמו שאמר
 זל שהוא טרו של עמי ויר כו טרו כל העשייה וניתן הכרות
 בחמרים כפי דעת קנתם הן חמירות הן שכליות כי זס
 כלו נתון אל הנכבד הכקרא איש כמו שאמר והביאו ראיה
 מאמרו ותאים נבריא וכז' ואמרו טרו של עמו הוא זה השכל
 העושה נורות הכקרא שר הפנים והוא שר העשיות וזה
 קראוהו מטטרון משמירה שהוא שומר המציאות עם הנמר'
 ההם ועם הטועל המטפע ממנו לכל ההיות ואמרם זל
 מלמד שמי מעלים אכן ברגליהם עד כפא הכבוד ימנו כי
 בהשתדלות הזה מעמיד שכלו יעקב אבינו להשיג האיש השווא
 ולהתדבק עמו וזהו העלתם אהבך העלות המושכל החמרי
 אל המושפע המושכל והשכלי ואומר עד עלות השחר חולי
 י' בו שהפעל שהיא היא שעת ראות והגובה להשתדל ולעיי'
 ולהתדבק והיא הפענה אשר כבר נכלם העיכול וא' לא יתיה
 מוכע מהשיג מה שאיפשר להשיגו כפי העיון והחקירה ה'
 התבודדיית או י' באמרו עד עלות השחר שנקח מולת פחד
 מנו' אין לו שחר והרצו בו אמת ויציב זה כי הוא השתדל
 בעיונו ורכוקו עד שכתלק אגלו מנה החקירה דרך ההצלת
 והאמת אשר הוא השכלית האחרון אשר בעבורו הית האדם
 אדם וראת כי דרך החקירה כלתי משפחה אגלו להשיג זה
 עלות אומ' לו שאיש השווא והוא מלאך שלמי וכז' כמו שאבאר
 אחכסאו וירא כי לא יוכלו ויגע בכף ירכו ונ' י' כי
 בפראת יעקב שלא הית יכול להשיג זאת ההשגה הענומה
 בקט סבת כז' ואמר כי היא התדבקות אשר לשכלו עם
 התומר וזה אומרנו ויגע בכף ירכו או איפשר שהכס ה'
 ה' ה' ה' תתעבך ככבי חכית ומוזן הבנים הרבים אשר היו
 לו מנעמו מההשגה השלימה התי' ולזה הפלים ואמר התקב
 כף ירך יעקב וכז' כלומר כי כמו שהתקעה התי' זאת הפל'
 ומקומו כן גם כן יצא החומר השווא ממנו חכמי להשתדל אש
 איפשר להשיג ההשגה התי' ונתדקק כפי השכל ולא יוכל
 לזכות מערנות האחרות או י' כוללת יתקע כפלה וחסרה
 באר' פן תקע כפשי ואומ' כי ככל כף ירך יעקב והוא החומר
 שכי פנים הכוכבי' וככבי' לתול' לא שלמים ההשגה התי' ונתק'
 עכס כ' היא בהאבקו עמו כל' מנה תאבקה והשתדלות
 השווא וכלל באשר החלק הבעלה ישתדל להעלות החלק
 החסר הכרת שישתדל לעלות גם כן כפי האפשר אל הפירוש
 שא' או הגברת שופל בפ' הב' ואחר אחר לו פלחכי כי עלת
 השחר כלומר עזוב תעזוב את החקירה והשתדלות אחר
 פעלת השחר והאמת כשתלק מדרך זו שהיא דרך החקירה אב
 אחר שהאמן תבאוי להתבודדות הזה חלק עבר' והוא ענית
 לא אשלחך כי אש ברבתי' כלומר תקן לי דרך אויך אשפר
 להתדבק עמך מכלי' והטורח הגדול פתיא הגרבה שיותר
 גדולה אשר יש ממנו צדוק המין האנושי ופתיא הפיכב
 ויאמר אלי מה שמך ויאמר יעקב כלומר עד עתה מי
 המוסר והשם אשר הביאך להכנס באית ההשגה נבא זה
 דרך באת אליה וענת ממנ' היות

וירצו כי אברהם
 ונתקפה לו
 ונתקיים בימי
 ונתקיים בימי
 ונתקיים בימי
 ונתקיים בימי
 ונתקיים בימי

היותו יעקב וחוקר הרברים בהבנתהם ואוצר סוכה על
 דרך השכל והחקירה אשר היא עגלה רעיונית ממה שממנו
 לא מת שאליו הטוב כלו בהסבת השכל אשר בנו כאלו מעול
 שסכל אל המקום אשר ממנו חוצב שסיה דרך עגולה והטוב
 וכמס' זל בחוכי המעבל עב עונה ויטב בה ואמר איני נסכע
 בסוף הגדול שאינו זממס עד שפירסם על כניך ויהי סחוכי
 המעבל עב עונה והוא שפעה שכלו כדמו' עגום בלי סכוכה
 וכדרך עגולה רעיונית אשר הסיב אותו אל המקום העליון
 והנכחי אשר ממנו כאלו וחוצב ואו היה דבק וכדבקות כ
 שהוא איני נסכע וכי' ואז נכונה וירד המטר על דרך אשר
 התבאר סס במסכת פשויות' אם כן אומר ויאמר יעקב הוא
 מצד התין ואז בדרך אותה המלאך ההוא אשר קראו איש ואש
 לא יעקב ואמר עוד שמך כי איס' ישראל כי שרית ובו' יר
 לא תשתדל כואת ההשגה על דרך יעקב שהיא דרך אמונה
 האמיתית כי כואת האמונה ובזאת הדרך אשר הוא קל ואמתי
 פריית עם אכסוסים ועם אלהים ותהיה במדרגת המלאכים
 אשר הם אלהים ועם אכסוסים השלמי היותו מעולה עם אשר
 עומקם ויכול ומפוי ומקיף כמו פביארתי מטבע האמונה
 ואחר כך של יעקב למלאך הגידה נא שמך והוא כי השכל ה
 האנושי לעולם יסיקק להסיב מהות הנכדלים והזוטכלי
 מוטבעו אשר הן כמותות אליו לזה שאל במלקא ואין נא אל
 וס' בקשה כלו' שיגידהו שבקשה ממנו מהות הנכדל אל פ
 סיטלם בהשגה הזאת אשר הוא התכלית הנכסוף אליו והוא
 השיבו למת זה תשאל לשמי כלות לא תצטרך אל זה כי אין זה
 הענין ממדות ההצלחה האמוכיות אבל ממהות החקירה
 והמאמין לא יצטרך לזה וזה אומר ויכרך אותו סס' אל
 כי כואתו הדבור אשר הראה לו היות זאת ההשגה בלתי כ
 צריכה אליו להצלחה האנושית אשר היא נקבית באמונה עם
 צדך אותו' ואמר הכה עם הוא רומה למת שאמרו זל מלמד
 סכפה עלים את ההר כבניית אמר להם אם תקבלו את ה
 התירה הרי טוב ואם לאו עם תהא קבורתם ס' כלומר כי
 בק' לת התורה יקבלו הטוב והמצ' את ואם לא יקבלו עם
 כל מר בבלתי קבלת התורה אשר אל זה רמזו עם תהיה ק
 קבירת ס' הבלתי מקבלים אותה ואז קרא יעקב עם המקום
 פניאל וזה לשי' שראת האלהים האדירים פנים אל פנים כ
 באמונה האמיתית ובקלות נמרץ וזהו כפקיימה וניצולה
 בפסו מהמון המונעים הנדים אותו אשר היו רבים ובאמונה
 האמיתית קפה החיות הנכחי אשר אין ערוך אליו' וראה
 והפלא מאז אבקלום שאמר ארי חזיתי מלאכיה אפי' באפי'ן
 ואיטתיבית כפסי' ויהי כי הדמיון אשר לו הנשם הרוחני
 והוא בהסיב התלאכים ראם אותם ראים גשמית דמיונית
 עלוה לא פי' ארי גלי קדמי כפי' מכהגו ועם זה ותכלל כפסי'
 ולא הורחם ולא קבלה כזבים ופקרים אשר היה ראוי ע
 סיקבלם השכל מהדמיון והוא ותכלל כפסי'
 ואז וירח לו שפאם כאשר עבר וגו' י' כי זרחה לו הפאם
 והזירה הוזהר האמיתי בעברו למקום ההוא אשר עם קפה
 האמונה שהיא והוא היה נולע כלומר בלתי מטיג בהשגה
 חקירית וכתן הסכה על ירכיבו' כלות כהסת ירכו וחומרן

ורבוי בניו אשר מנעוהו ועשהוהו זולע' ולכ' לא יאכלו בני
 ישראל והם האומינים לא יסתדלו להסיב את ג' הסכה והוא
 הדרך המקבל לסכחה כדרך כל עיון וחקירה שהיא אכסופ
 שיטת' אמתם הדרך האמוכיי לא יקבל סכסחם כי הוא רבר
 בלתי נכסח להיותו כעדר שהקדמות והקאסים וההמצאות
 להסיגה' וכסת הסכחה הזאת' אשר להשגה החקירה ית הוא
 על כף הירך והוא החומר המסקע עד היום הזה כל ישראל
 מותרים ומנזוים כמה מהם ישראל להאמין לא זולת וקראיה
 כי זה היסודין כנע בכף ירך יעקב אשר הוא שלם השלמים
 בעיון כאשר כתאכק עם הנכדל והוא קרה לו זה החסרון
 מכל סכן סיקרה לכל מעיין אחר וזה אומר כי ננע
 בכף ירך יעקב בהאבקו עמו' הכה התבאר מכל זה פאף
 אם היה דרך ההשגה הסכלית הן היא תכלית האדם ובס
 יהיה האדם אדם כי הוא אדם כשכל האינטי' סזה הדרך
 בלתי מקפיק להיו' כו סבות מונעו להסיב האמת ומר מעו'
 אחר כל מעיין וכל שכל' ל' שלא יוכל אדם אליו על המעט
 וכבר הפלא להסיב א' התכלית אשר עליו ככרא שהוא השגה
 מהויות ואתותיות סדברים ויהיה לש' בריאת האדם מוגר
 ונחו לו שלא ככרא אחרי אשר לא יקבל ולא יסיג התכלית
 אשר בעבורו ככרא' והתבאר גם כן סדרך האמונה סל
 היא סדרך היותו בלי מס שאיפשר להסיב הסלמות האחרון
 בקלות ובאמת' אשר להכרח שליו ההשפעה האלהית הכלתי
 הכוה השפעה על המין האינטי' בחלק היותו שלם מוכה
 וזה מה שרציתי לבאר בזה הספר'

השער החמישי

ואחר שהתבאר היות הדרך המביא אל ההצלחה הוא דרך
 האמונה לברה אשר בה ינא הסכלמן קהכרון אל הכל מות
 זמן הכחיות אל הפעולה הנני בא נסער הזה לקחת הקדמות
 מהם נקכה מוסות האמונה וזה כפאכיא רברים עצמותיים
 מיוחסים כפי' מה שיתנהו טבע הכופא' כי כבר התבאר
 בחכמות העיוניות שאין דרך קביות מהיות כל הדרכים דרך
 סוה ומדרגה א' ונאני ואומר כי כבר התבאר ושתאמת
 בשער שער היות האמנה מתחלפת לידיעה החקירית
 כשהידיעה החקירית סכה היא נקבית באמצעות הקסים
 ומופטים אמתיים ומסמיים אל המוסכלות הראסונות וכי
 התולדות הנלרות כוס האופן הכה הם נקראות יריעות כ
 בחקירה ושתבאר עם כי הידיעות האמיתיות הנקנות מפי
 חכס אמפי' אין ספק באמתו הכה היא נקראת אמונה מ
 חכלתי סנקפיד להקורעל הדבר' ההוא א' הוא אמתי בעצמו
 אם לא כי אחר שהתלמות וקייב אלכו שלימות האים ההוא
 החקפה אותכו הדעת ההוא' לא ככאים דבריו אבל כאמונים
 כמ' ית' הכה אככי בא אנה' וכי' וכמו פביארתי למעלה
 כי המבקס כעכס על האמונה יוציא האמונה מהיותה אמונה
 ויכביסכה תמת סוג החקירה כי הידיעות טהקסי ומופטי
 החקירה אינם נקראות אמונה והמקובלות מטובי האכסוס
 והשלמים נקראות אמונה' ולפי' ג' ג

נלש מציאות קס' יואחדותו הן המה תלדות ודרוסי' תוכל
 פ' זקיהם עליהם ותולידם בהקדמות חמתיות כמו מנוגע ב
 באהות ייחוס חכמים וידועים ימזכו זה כמו שאמרתי
 למעלה עם כ' חכמי חקירה קשתלו לאמת אלו ידיעות
 בדרכים ומופתים ופסיגו אותם וגם האמו' תקבלם ותעמם
 פורס מוכח אמרו לזה מדרי' התפלגות בברכות קרית במוע
 אמת ואמונה כ' זאת קיים עלינו כי הוא א' חלוקו ואין
 שולתי י' כי הוא קיים בדרך האמת והיא החקירה וגם
 באמונה הוא מאמת היות הש' כמבא וזכו כי הוא י' אלהינו
 וגם אחרותי' וזהו חזק וזלתי על דרך מה שפיר' סר' באומרו
 אכ' ולא יהיה לך מפי' הגבורה שמעו' כי מציאות האל
 ואחדותו הם נודעים לכל ומפסג' הכניא והיודע אותם ב
 בהתליות המיוחסות הו' שוק ונ' כרא' שרעת הרב בוס
 הוא כפי' מה שא' כי אחר שזר' למד לכלל האומה אמונות
 אמתיות כפי' מהקבו למד אותם והשתדל עמהם להודיעם מצי'
 הש' וזמרתו וזו מנגע עד שהאלי' נלגם באלו הדרוסים
 הכ' וכדעו להם ידיעה אמתית אשר לא נשאר בה שום הספק
 וז' אחר כ' הדרכים הנא' ע' ה' למדרגת הכבוד בכל סגודים
 ש' פ' ע' שהפסגו מן הגמיות כלם וסכו רוחיים ו
 ומ' דבקים ושמעו קול' ב' במעמד סגוד' והכעלה ההוא ואז
 סכו וממנו י' אלו הכ' דברות אשר כבר ידעו אותם ב
 כפי' אמת על דרך המופת והחקירה השלימים אשר למדו
 ממש' רכבו רבן של כפי' אים וחכמים ובהפסגה התיא הכינו
 שקול האלהית המדבר אלו השפי' דברות עם הכדל הדברים
 ע' דרך שדרשו ז' אמת דבר אלהים פתים זו שמענו כי זהו
 דרך הכניאים כמו סגוד' על ידוע' יהדותיהם כי יפעו קול
 ככוי' מדבר עמהם ומעמיד אותם על קדושים אשר למדו
 וישמחו ויראו אותם ושמעו אשר מזה קאור' ינא הרב
 ל' אמן סוף דעות מה לא י' אמתו במופת להיות מוסר'
 עליהם הכביא לפרסומם בזמנו יראה אותם במרא' הכבושת
 כשח' קולית השמים בתמונותיהם אכל יחוקאל אשר לא כת
 מופת עליו ולא י' אמת ויחפז הכביא כי על כל ראה לנ
 בבואתו י' ובר' הביא הרב בזה משל כמרץ כש' מ' ח' ב'
 יענין שס' ולכן בגור וכאמר כי תבא כבואתו על הדרושים
 סחמתים וסגודעים במופת חכ' ש' ולמה טבע שרת' סוכר'
 אלו הכ' קדושים הם אשר התאמתו במופת כי דרוס חרופ
 העולם לא התאמת במופת כי אם על נד' הקבלת אשר הוא
 הדבור הג' וכן דרוס שהטבתה אשר הוא הדבור הפסי'
 וכל סכן האחרים אשר הם מחומר האי' אשר ומההכנסות
 האולות לדרור פיסוכים והמריכות עם שהם אנלכו מניעים
 להבת המצות י' כמו שאבאר' סנה תיה אם כן בהפשטתם
 לקס דרך ויכולת להגיע אל אלה הכ' דברו ולהשיגם בבואת'
 ומשל אכל' אם יבא הנה שליח ממלכות י' שמעאל לדר' עם
 הקולגת דברים מה ולדרוס ממש אלהת' אז חברים עם תכאל'
 והוא ידבר אותם בלשון י' שמעאל אלינו הנה אם ימצאו ב
 באותם התכאים שכים או שלשת שיהיה ידיעתנו בהם שלמת
 כידיעת השליח אז כבין אותם אשילו סידבר בלשוננו ואף אם
 אכחנו בלפי' מקרים בלשון י' שמעאל' אתכם התכאים

ודבריים אשר אין אכחנו מסיגים וידוע' כנערך ל' מתרגם
 ומליץ כן קרה בעשרת הדברות אשר נמננו קול' א' בהם
 הסכו הכ' דברות שהאמונות כי ידעו' ראשונה ב' מן ח'
 השכו מהקול הכעלה ההוא י' ואמנם לדברות הח' הנסארים
 הצטרכו להלכת מ' ש' יתרגמו ויבארם ולזה השיג האמת
 סכחדת הכ' דברות בלי' אמונע' עם סכוכל לכאר מאמרו
 אכ' ולא יהיה לך מפי' הגבורה שמעו' כי כמו שביארתי
 למעלה הדבור הא' נרמז בו היותו הו' י' אלוה וסלא כטעם
 אלהות בעולם המלאכים ודבר הכ' סלא כעשה בחלוקת
 לתתו בגלגל היום י' ולמה פסו' י' קיים וכנחי בגלגל
 בעולם המלאכי להיותם בלתי' גשמיים ג' הוא קיים וכנחי
 ונגלה בגלגל יומי' כי הוא י' המביע אוחו' הנה א' ח' חלו
 הכ' דברות מפי' הגבורה שמעו' כי הם נעבדותו הנכחי
 והמביע אשר ז' כלו הוא ממנו מניאותו סכא אם כן אמרנו
 בערבית אמת ואמונה הוא להורות לנו כי מצי' הש' ואחדותו
 הם נקיים לנו על נד' האמת ועל נד' המוכח וזה אל כלל
 יוכל שום פ' ע' להכחיסם שהם פ' שים סכל המציאו' כשע'
 עליהם וממה ט' בלה ממנו היות האמונה נקית על דרך
 הקבלה לא זולת הח' כי הדברים הנודעים אנלכו הן המה
 כידע' אם אש בדרך מופתית כידיעת החכמה הסוכית ורוב
 תלימודיות אשר עליהם אמרו כי היא חכמתם וביב' כס
 לעי' העמים א' זו היא חכמה שהיא לעיני העמים הו' א'
 זו עקופות וגומטריאות י' והוא אמת בגלה כי ס' קוספות
 וגומטריאות אשר מופתים סוכארים אותם הם ממה פ' ש'
 אשפר הכחפתם ואין שום מעיין ס'וכל לברוח מהם יהמר
 בהם אם כן שהם חכמות וידועות אשר הם לעיני העמים
 וכי אין לשום מעיין סלא יקבלם וידע אותם י' אלוהות
 משלימות' לז' כאשר כהלקו בקבת תלימודי' עכ' חכמי' חזו'
 בעולם כאשר ראו שאריות העולם הן ס' מביאים טענות
 והקסי' מופתיים סוכרים לידע חכמי' ישראל בהם כאו' על
 בגלגל קבוע ועל בגלגל חזור שחכמי' ישראל אומרים בהסך
 ודברים אחרים באו במסכת' ר'ה פ'ק ראו' בית דין הודג
 ולא טשו ואמרו וכנחו חכמי' האומות כי אין זה מאמונת
 ולא נקבת מצד קבוק' וגלוי זה הנד' שהמופת יבנה אם על
 מוסכלות ראסונות ואם על מוסחות ואם על כסיונות ואם
 על הקסים שהגבול האמונע' עמהם בטבע באמרנו שהכ'
 חבי' סר' כמו סגודע במלאכת ההגיון ואין האמונות נקיות
 על נד' תמוסכל תראסון פ'אם כן היו כל האומות אחרות
 בה כתי' שהם אחרות בתולדות הכללות ממוסכלות ראסונ'
 וגם לא תודע האמונה כחוס רצו' כמו סגודע פ'אם ס' דף
 כי ב' ח' יד' שהו' וגם המים היותם מקררים או מלחחים
 כי זה מוסותף לכל מרגיש ואם האמונה היתה כך היתה
 מורגשת לכל מרגיש ולא יחלוק עליה שום אדם ולזה טעה מי
 פ'אמר שיש מ' האמונה סכלית ויש ממנה הרגשית ומוסגת
 כחוס כי זה המחלק לא ספין מותית האמונה ונסתבם בהכיס
 אותם תחת סוג מתחלף לה גם אין האמונה ממה סתקפת
 ככסיון כי הכסיון הוא כמו שכסיו היות האי' קמוני' אש
 משלגת האדמות והיין מעכר לא כן האמונה כי אין

ונאמר וכל מצות נצטוה ה' ואלה אמר ורצו את
 סם אלהיך וכו' יא... ויראת מה' אלהיך וכו' ונאמר לא
 מנו אתה ורצו את סם אלהיך וגו' כגומר אין זאת המנוה
 מוסיף לסיב המדינות לבד כמו שיחשב כדמיון האומות
 דגם לא לבדתי לכלוך חפס לבד כמו שיחשב חזל הפילוסוף
 המעשית אבל גם לקנות אמונה ויראת מאלהיך וגו'
 וזהו הכרחה באומות כל מצותיך אמונה כמכל המצוות
 הקבוציות נקנס אמונה כלי ספק וקסיה זאת הכונה באומות
 מביד דבריו ליעקב הקו וגו' לא עשה כן לבנו גוי ומשפטים
 כל ידעו וגו' כי הוא יתמד דבריו וקס הענינים המדי
 עלומי אמותי ומתינו ליעקב אשר יקמו חקיר' ויריעה אמתה
 כי עש חסד וכסין הגוי הגדול הזה כמו ספא וזהו הכרחה
 ביעקב וחקיו הם הדבר ס אשר בין ידכ למקום וכפס ו
 הדברים אשר בין אדם לחברו אלו לפרט אל סכ המצוות
 אשרי אשר הם לקבות אמונה ולפס גוי לא עשה כן ס'ים
 היו משפטים מס'ימים עם המשפטים הקדמים לא ידעו
 אותם כי יכנו אותם כאשר יכנו התכלית כי יתלטיבו ס
 כיון שאמרת והיפס סיר ומשפטים כל ידעו ס
 כי ידיעה היא ידיעה כסה אכלתי מפס' אבל כס ענה על
 הרוח אישטרות השתנות לא תקרא ידיעה כי אט מס'יה
 אדם משפטי האומות הם מס'ים כי לא יקראו אכלכל
 און וזון יחרם משפטים וכמוס'ים מפרלס'ים מקבלין זה
 לזה ובישראל הם כהפך כי המשפטים אשר להם הם בלתי א
 מותרים אבל קיימים נעולם ועולמי עולמי לא יעלה על
 שרור א' בשלמות קבלתם לטובי ס'יר כ'י משפטי ישראל תבא
 הדיעה אכל המשפטי האומות לא תכלה דיעה לטובים
 יא יר ומשפטים כל ידעו כי משפטי האומות הם נודעים
 ימוכס'ים כס'סמה מפי אכמי מדינותיהם אשר ידעוהיהם
 בלתי ונמנולות אס כן משפטיהם און בהס יד עולה ותס
 יככיס על יסוד חלוט אמונם משפטי ישראל כגויים וידעו
 ימפי נדיקו סל עולם אשר לא יטעה כטיס דבר ונא וריס
 לבב וראוהכיו סקר ועצות יא יר ומשפטים כל ידעו חזר
 ל' ישראל אשר הג' ד להס חוקיו ומשפטיהם און עשה נסוים גוי
 וסמשפטים אשר נתן להס הן הם משפטים סלא יעבו ול א
 ילאו לישראל אבל הם קלים ויסיג ידעו מב' וידע בהס את
 יאנסי סבות ולכן ישראל ראו ס'יסו אותם המוכס'ים
 אחרי היותם בלתי מיג'יס על דרך ועתה ישראל מק יא
 אלהיך סאל מעשך כי אס ליראהונו אשר כבר הקמו לזל
 אטו יראה מילת א וסרת' היא נהסיכו און לגבי משה מילת א
 זמרת' היא גרבו סהמנות סלגה אשר בהס יראת ה' אשר
 הם רבות חינו דבר קל אל ס'אמר הפסוק ועתה ישראל מק
 לא הלהיך סאל מעשך כי אס ליראה כי היראה היא דבר
 קסה מי סיגס סוס חרס אלא בהסתלות עבוס וכפרט
 ס'יראה סאמיית' אשר הביאה מדרס הזוהר באומ' כי קיר' א'
 תחלק לג' חלקים כ'י מי סהוא ירא את האלהים לפחדו
 סלא יאבד ממונו וככיו וכעבור זס הנו ירא האל ויס סכי
 סזא ירא האל לפחדו מאס ג'יקס ול סהנער הגדול הנחשב
 אכלו יקיס ירא את יא ואל' כי אנה כ'ימי יראת א'יס
 ג'

אכסין מקרה כ'ת'יליה ואמות לה זת הכסין ויהוה מ
 מו חוס וססל מ' סהקב' כפתית מה ססחר ואון ס'א'ונל'
 דבר ס תחרמ' חוס וססל כי גס הכסין הרנה 'עעמים
 לא יס'יס ע' ובר'יתנו אכס'ים רעיס והט'יס ובלתי מ'
 יא'י'יס ס'ינו טוב ימ'יס וס'יסם כגעמי'יס להבות כנר
 קדמו ו'י'יס ג'כ' מהרר'יס וס'הקדמות אשר הקחס עמקס
 כ'יס כ'יס אמרתי למס סהתלרות סאמוניות כמה סהס
 אמוניות לא יולרו בהקס ולא כמותת אכג'ס למעלה מכל
 הקס הכה אס כן הן סאמונה מוס סכנה אותה על ס'
 סאק'רת הקוס'ית ומס מאד הטיבו סחכמים כע'י סכנתם
 כ'יסול ומ'יתנו כ'יסול סהאמונות אשר יקנה אותם על נד
 סמונות לא יקונו מהס גמול כי הם דברים סכרמי' ס'ימינו
 ס'יתם ולא היו א'ו כ'ימי'יס נחס אלה לא הבינו מוס'ות סגמול
 סמקוה אשר עוד אכ'רנו יי' הנה אס כן אס היו סאמונות
 כק'ית על כד אמתית סהק'רה ס'יסו פ'דק'יס בהס כהכרי
 אלא כ'כ'ירה ורצון וס'אמ'רה היא ממה סתקנה כ'כ'ירה
 כרצון כמו סאמר סאונך ססלס אמינו ככ'י'יו ותל'יו
 יאמר יסעיה אס לא תאמינו כי לא תאמנו ס'וד'יס היות
 סאמונה כק'ית כ'כ'ירה ורצון ומתה ס'יר'ץ י'פ'לג' אמות
 זה אומ' דרך אמונה כ'כ'ית מורה סהאמונה כ'כ'ירה
 כרצון ויראה כזה כי הוא אמר למעלה דרך סקר הסר
 ס'אמי וס'וד'יק חכמי' ס'כונה לומר הדיך אסד בה סקר
 ס'א'יס'ות סכ'ו והיא דרך סהק'רה כי בה ס'יסטרות ס'ול'יד
 יכמי כ'יסו כ'יסו ס'י'רת' ס'סער ס'סער ס'סר אותה מומי'
 אמת כ'יס'ית' וס'ס'ד'כ'יס ס'סר ס'סר על מהותך ומ'י'ית'ך
 כ'י הוא ס'יע'ף אחר מן הק'רה כמו ס'אכ'ר חכמי' גלומר
 ס'כ'יס'ה ס'ס'ג' וזה כי ר'ך אמונה כ'כ'ית' וס'פ'יך ס'וד'ית' יי'
 איל כי הדיך אלה א' כ'זמונה להיותה אמתית כלי סוס
 ס'ול'ך אותה יסרה כע'י וס'א'ו משפטי' ס'י'ית' י'ס'טר
 ס'ר'יה כי א'ו כ'פ'א'בי אד'יך דרך אמונה יס'ו המשפטים
 כ'ד'יק'ס וס'יס' בלתי כ'ט'יס אל סוס קסה כי סאמונה י'וס'ג' זס
 א'ו יראה נשפטי' ס'י'ית' אכ'י כומר כ'כ'ירת' דרך אמונה חה
 כ'פ'ל'ך ס'סכ' ס'משפטים לעצתם כ'י אעפ' ס'י'חמנ' ליכ'א
 כ'ע'י וס'כל חולך אחר סלכל' אכ'יס מעשות סל סמשפטים
 אכלו ס'סו אותם כ'כ'די לעולם יי' וס'פ'ס' ס'יר'אה על דרך
 אמונו כ' מצות'ך אמונה סרובה לומר כי כל המצות אשר
 יתן ס'י' כ'כ'ירת'ו יתל'פו למצות כ'ט'יס ס'אומות ואלף אס
 ס'ס סנות כ'ומר יי' וס'ס'ל' כי היות גכ'ה ס'סרה כ'כ'מוס'
 ס'אומות הוא מסכ'יס ל'אכ'רה גס כן באמונתנו ס'אמכ'ס
 כ'י כ'ת'ל'ך כזה אכ'כו מהס על כד ס'קבלית סהס א'וס'ר'יס
 א'ותו ל'י'ס'וב המדינות וס'כלחונתיהם י נאכ'כו לא זה לבדו
 אכ'ס אכל סכ'אמין סזס אכ'ר למען כדע' כ'י'ס אלה ית' הוא
 ס'מנות וס'ס'סר וס'מס'י'ו וס'א'ס'ר זה וגס לא באות ולא
 ס'כ'יס עם סכ'ית המדות סס הם כעלי ס'ס'וב' ס'חוס'ס' כי
 א'וס'ר זה למען לא כ'קנה כ'י'כ'י רעיס ומלכלכ'יס כ'ס'ס'ומ'כו
 לבד יי'וכ'י ל'וכ'ך ס'ס'ס' ירחיק ס'ח'ס ס'ע'ולות ס'מנות י'אס
 ס' אמת אכ'כ' כ'כלה על'יס וס'אמין היות אלו ס'ע'ולות
 ס'מנות ס'ס'רות עלינו למען כדע' כ'י'ס אלה ס'מנות זס

יראה אריות שהם תלויות בדבר מה והירא הוא אינו ירא
 מן הסוף אז כי אם על דבר סוף הוא ירא מבני ועל דבר
 סוף הוא ירא מעצמו גופו ואינו ירא מן הסוף אבל היראה
 האריתית היא חלק ב' והוא שירא הירא לסי' לפי שהוא ארון
 כל תבונה ומחשבה וכי הוא בורא העולם ומשגיח עלינו וכי לית
 דאי שיראו ממעלתו ומגברו ואלת היראם האריותית אשר
 הוא דבר קשה לאכפס שיראו מלפניו לזאת הכנס לבדם
 וזאת שאין אנו יראה מילתא ונערתה היא והפיכו כי משה
 רבינו היה חושב היותה מילתא ונערתה כי היה מוכיט בעצמו
 אשר היה שלם השלמים וכמו שהוא עתה היה ירא האל ע"כ
 והוא בקלות היה חושב שכל הא-סים יהיה להם זה הקלות
 ליראה את השם הנכבד והנכבד וכי לא היה קשה להם ולית
 אחר חן לגבי משה וכו' כי הוא היה שלם השלמים ולא
 ימנעו חמורו להיותו בקבלית תוכות אשר לזה לחס לא חבל
 ומים לא סתה ארבעים יום וארבעים לילה מה שלא היה
 איש המנחל לזום כמנהל ואם באמר פן בליהו כבר נודע
 ההפך למעיון בו שבמשה רבינו אמר ויהי עם עם אל
 ארבעים יום וארבעים לילה לחס לא חבל וכו' וזה כחשבו
 ובאזינו אמר זה מקשר שאמר וילך ככה האכילה הירא את
 ארבעים יום וארבעים לילה עם שות אינו זר אנלי כפי
 מאמרי אל אשר איספר סוכים אמת עם המושל ולא זה
 בלבד ירא אף שיראה חס לא חשאו לא סיו מקים כי לא היה
 מלאך המות טולט עליהם ונד אשר כתם וזה כי המיתם ה
 מנד הבשמיית אשר כנו באומרו ומתה טרה בקרימ ארבע
 היא חרון זוג פילל כי מתה אופת הנדקת למה פגופה
 אשר היא עיר קטנה עשויה מארבע יסודות שהרכבה היא
 על גבי הירבור שאינה התעממות ואחדות אשר לית כל יסוד
 יסדת למקומו וזה אמר היא חרון והיא נב חרון כעוף
 הירב שהוא חמור הא תחלף נודת ממירן כדרך עגור
 וזה אמנם הכפף היא בלתי מתה ונד סוף ירד כנתי
 ופאט בלתי מודכ מהפכים אשר ליה והיתה כפף ארובי
 פרוס כנודת המים ויולת האדם להמנהל כפפיות אש
 הפכיות היסודות שלוחמים זית עם זה ואם הפכיות הכפף
 תעננת היא לעננת והגוף הגוף תיורד למטה ואי יתפדר
 א פניעל אזי אכופ אש הגוף יתדקק באופן שיהיש כלי
 מוכן לכפף יהיה ערך הגוף או לכפף כהוילי תמדים לערות
 הפחים אש היה טהם מורכבים מהוילי נגורה על דעת מי
 פ הכור זה מכלי טאחוס לדעת החכמים זה כי גם לדעת חז"ל
 ינדק מחמר אחרי היות תסכל כנו מלובס הקמר מניאית
 לא זנית אמנם עכירות הגוף יתדקק במות האמתיות
 יודקק השכל באמונות ויהיה אש כן הגוף המקיים הכפף
 בלי טהם זה אמר ולכלוך ע"ד אומים ולתחלתם שלא
 עתנו על הר סיני לא פסקה אהמתן יכאל סעמדו על הר
 סיני פסקה והמתן אשר היא סוהמת אשר הפליך הכחם
 כמות כנו סכבאר .. אככיה האמתן איספר פיוט הומו
 יך פפוט בחומר הסמים וההשאל והמסילי יוהירו פוהר
 יתקיעותיה לית אדם ה' אש לא חש היה חומרן זך וכפפ
 מתקיימת בו ולא ימות כלל וכי אכלו ימותה סוף הקר מתנד

מת . וזה אמרו רבותי אל על פסוק הכה אכבי טולח מלאך
 וכו' ס"ד אבי אמרתי אלהים אכבי וכו' כפפמדו ישראל
 על הר סיני וקבלו את התורה אמר סקבה לעולך המות על
 כל ~~המית~~ יס לך דמות ועל אומה זו אין לך רשות סתיה
 חלקי דכתיב כי חלקי לא עמו כפפ שאני חי נקיים הם היים
 נקיימי ולא דכיתם אש חבלתם עצמיכם כמועפים והמרת
 לעגל אש אלהיך ישראל ולפי אכן באדם תמותון מית ~~אשר~~
~~המית~~ משקמים כמדים כך אתם פנת אכבי טולח וכו' לא
 יסות כמעד אש כן כפי פפא זה האמת הכלית חלק נמוסכל
 פסככיים פמוככיים גשמים וחמרים יחיי ימים דכיס כלי א
 אכילת וסקית הכל כפי מה פיוכלו על דקדוק ואכי חוסכ
 כי מית משה רבינו היה בעון העכ לא זולת כמו שאכאר
 בקרוב ואכי פירשתי על מאמר משה דכינו ועתה פירל מית
 חלפך פואל וכו' כמו פאת להם הדור אקם ראו טהמכות
 והמקיים והמסכיים אשר אל איתככ מצות איתככ חן זה
 לעולת פפיע לו ית מוס כי אש דדקת מית תתן לו רכל
 התועלת המביא אליו מאלו המכות הוא לכך לנדכס והכנה
 א כ' אחר כי הם מוצא אתכם אל המצות לתועלתכם למת
 לא תכדלו בהם וזהו פאמר מות אל אלהיך שאו איתככ בו
 אש וכו' והשלים לממור את מצות אל וחת חקיתיו אשר
 אכבי מוצד סיום לעוב לך וכיאר והשלים כי זה כלל ליוכ
 פאומה היסר לא לעולת פיוטכ לני' והמר הן ליי אהינו
 פפמים וסמי הפמים אכל בלתי מעולתו חכרה ובלתי דריכס
 לשן דבר כפקד מוכו ח"כ מית פיוס' מות תתן לו כעסוקך
 מצותיו אכל הכנה כהה כי באכות הסקורנה פיהה זרעט
 ככן לפניו וסל פס נוכח אל פיוסל נמס .. ואכי למת
 פפיתיו ולא כי או ומשכיים כל ידעום איספר פיר כי מסכמ
 קתורה הם בלתי מצעים עם אמרו ומשכטיך סויתי יר כי
 דרך האמונה היא הכבדות חבלו והמפטיים אשר כחצו
 בתורה הם גב סיים לאמונות כי בהם האמונה נודאה כמו
 שכירתי אש כן האמונה נקכית בכחירה ונדן נאין טוס
 אדם פיקרא מאמין לול פיאמין בדנוכו ובחירתו וכמו
 שאח הפולוכוף ב' מוס' כי פאמונות אשר האדם מוכרת
 עליהם נחיס כחות אליו וכקמת לו ברזנו פאכס כקרות
 אמונות יפחית מות פהאמוכס כמס סתיה אמונה נח
 עמוד עליהם מופת כי אש ה פתגח על האמונה מוכת לא
 פקנה בכחירה כי הדרך המופת יוכל כל אדם נקבלו על
 כדחו טלח בטובתו אש כן אין האמונה נקכית בטוחס
 ולא כמיסכלות ראסנו' וגם לא בכסיונות וגם לא כהקו מית
 פהגבול פאחצעי יבא בהם בטוב ייש סתה דרך יאר יחסכ
 פהאמונה נקכית ממונו והיא הדרך הכוחי אשר הקד מוהיני
 מפיו פמות אש מפורסמות אכלהכל ואם מוכדמות חצל בת
 או כמות זה הדרך אמנם תאח לתי פיקבר מדרך המופת
 כמו שהתבאר כם הכוח פאח נמצא הכה אש מית או אככיים
 ירנה המעיין להבאם בוכרות האמת וסכלם מקונד ולואה
 יכילו איתו עם הקדמות מפוכמות עד סיפוקה וכללה לו
 ויקבל האמת וגם ית דרך לימודי מקונד מן המופת בלתי
 מוכטיק בקיימת האמונה כי דרך האמונה הוא קיין אמת

פתיתי בלתי מועבר איפשרות חלומו אבל השכל והדרך
 הכנתי היא מועבר איפשרות חלומו והראיה כי יולידו ממנו
 חלקי סגות החכמים החוקרים כמו שהתבאר במקומו
 ומכ"ס שאי אפשר לחשוב היותה אמונה בקבית כדרך מדרכי
 ההטעמות בהקדמות מדומות כזכות כי זה בלתי מוציר
 באמונה האמיתית אשר אין טעות בה ואין טבוא כשאר אם
 כן שלא תקפה האמונה במה שהיא אמונה אלא בהקדמות
 פוקולות ממי סדאוי לקבל כביא חכם דרוק וישר עם כל
 התבאים אשר ראוי מייבאו באיש או אנשים אשר מהם נקבל
 זאת הדרך הישר אשר בה תולד האמונה במה שהיא אמונה
 ממנה תקפה ולזה אמרו אבותינו בהשפירו בהשפלה שכל מי
 פרוכה האמונה והדת על דה הכיבוץ והיוכות הוא כופר
 ויוצא מכלל כונת הדת ואיפשר שבאחר סיות טעות בני
 ישראל כפרת המתאכזבים על דרך זה כי הם אשר ראו ה
 סגים וההפלות אשר מהם נקבעה האמונה בהשפיותיהם
 והיה הולך עמהם עמוד הענין יומם ועמוד האש לילה לפני
 העם אשר הוא עמוד אחר לפי' אמנם עמוד האש כיום
 יראם כמו עמוד ענין כי באורה קבולה היומית תראה ה
 האבקה כדמות ענין ולזה כבוד י' המכסה את המסכה כיום
 היה גראה ענין ובלילה כמראה אש עד כיר וכן אמר כן
 יהיה תמיד הענין יבאנו ומראה אש לילה גם כן העמוד
 שהוא היה כראה כיום כדמות ענין ומראה אש לילה עד
 סוף ימות העקר שהוא היה זמן ממוצע בין היום והלילה
 כהשקף י' על מחסה מצרים כראה שבמור ההוא מאש
 ענין אש למת שלא היה עדין יום מכל וכל וענין למה שהיה
 בכר התחלת היום ועוד היו רוחים כפואת גדולת ומסה
 עלמדם ה' נך עמם אשר מהם קבלו האמונה כמו שאמרי
 נבאמכעות האמונה שהיא היו מקיים ה' זכ האמתי במה
 שהוא טוב וכמו שאמר ויאמר מש' לחובב בן רעואל וכו'
 והוא רבן חובב חס' אגסה רבינו ר' אליו מהטוב המדומה
 עבאר וככסים שדות ובתים אשר סיו מיועדים לישראל כמו
 סייער להם ארבות ועיירות ובתים וכו' ואז ענה כי הוא לא
 היה כל כך עני וכדרך אל שיצטרך לנצחית מארצו בעבור
 אותן ההגלות ולזה אמר לא כי אל ארצי ואל מולדתי אלק
 בלומה כי גם ס' לי עבאר וככסים קרקעות בתים ושדו'
 ככמים ואז ענה אותו משה רבינו איך מכין אותי כי
 איכני מדבר אלק מהטוב הגמלי אבל מהטוב פתה שהוא
 טוב והוא טוב הסכה באמונה שהוא רוחני וככמי ועל זה
 אמר אל לא תעזוב אותנו כי על כן ידעת חכותנו במדבר
 קו' דל לא תעזוב אותנו ופלימותנו אשר בה אנחנו כהיה
 פלמים ואורים וזה כי על כן בלימר על האמת אשר אנחנו
 בה באמונתנו ידעת סאכחו חוכים במדבר שאם לא היינו
 מנקיים זה האמת וזה הפלימות מי הכביסנו שכעבור כל זק
 סעבר הכמתן ואתה תהיה לנו לעינים דל כי כאשר ילאו בני
 עמנו באומנם סחם עינים להנכים במדברות באמר להם
 שכענה אותם ראו זה חובב אשר הכיח ארצו ועמדו וככדיו
 ללכת עיזבו וקכות אמונתנו וזהו וסית לנו לעינים והסלים
 שאמר ויהי כי תלך עמנו והיה הטוב שהוא אשר יונטי' לנו

והשכנו לך כל מה שהיה הירדני והדמיון אשר הוא כיון אמרי
 מאותו הטוב אבי מדבר אותך פיה לך תקנה חתו כחונך
 כמו שאיתו אמר אם כן אל תאמנים היו מקב' ב' טוב
 האמיתי באמצעו האמונה הזאת ורנו סתבא אליהם בחקר'
 וכענין וזה כי האמונה שהיא היא בקבית אליהם ממכסים
 משה רבינו המלמד ע' והם כפי הנראה אנו יא' כלו
 לסכל האמונה הזאת ורנו כי תבא אליהם בחקירה וענין
 והשתקף ל הדרך החקירי ומאבו בדרך האמוני ואז ככלו
 כאלון גדול וכתאכנו כו אמ' והאשפסוף אשר בקרבו היו
 תאוו ויטבו ויבכו וגו' הכה תמצא לדל מחלקת ביה הפסוק
 ככר' ר' שמעון בר אבא אמר והאשפסוף זה ערב רב דכתי'
 וגם ערב רב י' שמעון בן מכסיה אמר אלו טבעים זקנים
 דכתיב אשפה לי טבעים אים מוקדי ישראל הנה זה החכם
 הא' סוס האשפסוף הוא ערב רב הולך המאמר כפי הפסוק
 אשר רבה שאית האומה הרעה המעורבת עמהם כנחתם
 ממכרים התאוו תאווה גמית לחכול בשר ולשכנע כמקב
 הווללים עד שהקבה' הכי' עליהם רבי בשר שלא היו יכולים
 לאכול מה שהיו רוצים והיו התאוו תאווה דל התאוו סיהיה
 לסת תאווה אחרי היות להם מאכל רב ולא היו יכולין נקיק'
 עליו היו מתאווים סיהיה להם תאווה יותר גדולה כמקב' ה
 הווללים ולזה טכו לככות כמו שכבו בתצורה חסר בערה
 כס א' גם בני ישראל כמו הערב רב ולזה אמ' מי יאכלנו
 כור ס' התאוו בתאווה אחרי ואמנה איד ומת לא היו אכני
 באר אחרי שמקיים וקניסם העלו ממזרים הפכה היא סהם
 היו סואלי הכשר הוא לאכלו חכם כלו' שלא יאכלו ממזכס
 אבל ממזמן אחרים והיו אשר באכל במצרי' חכם וכו' וכלל
 זה מאכלות פחותה והשלימו באמרם כי כפסם יכסה כבלתי
 כל כלו שאין להם אכילה אחרת כי אם המן אשר הוא מזון
 אחד לכדו אין בו כל ולא ריבוי וגם הוא דבר שאין לו כמות
 ותמונה וגם אין לו ריח וטעם כי הוא כורע גד לכן זעונו
 כעין הסדרות ואצפ' כ' איכו מושג בקלות כי בו עמל וטורח
 וזה אמרו טעו העם ולקטנו וכו' וגם כי הוא מזון שלא יאכל
 האדם ממנו די ספקו כי הוא מושביע במהרה והוא טעמו
 כטעם לשד האמן וגם כי הוא מזון מלוכלך כי צדדת הטל
 על היחוכ' היה המן יורד עליו שהוא מקו מלוכלך מטיט שהטל
 ירד עליו וכפראה משה רבינו העם הזה כוכה על זאת
 הדבה שהיא סבת כטותם אל הגשמות הפחית ואל המדות ה
 המגונות בפנים רבים אשר מזה חרס אף י' עליהם הנה אז
 כעיימי משה רע כי חרון אף הס' עליהם חסכ מסס היותם
 היותר רע שאיפשר לסס ואומנם רבינו דבר לס' ואמר למה
 הרעות לעבדך ולמה לא מצאתי חן וגו' וזה כי אכי הייתי
 רונה שכאשר יבטרו זאת האומה אי זה דבר סיהיה ע
 ל' יכולת לתתו עליהם ופלא חנטרך לשום כמצא אחר לתת
 להם מה שיצטרכו כי אסיה אכי נכדי מסתפק בזה זה אומ'
 לשום את מסא פעם הזה עלי כלומר פתסים כל מסאם עלי
 ואסיה מסתפק בעצמי עו ואחר נתן הפכה ואמר האככי
 היתית את העם הזה וכו' כלומר כי בלי ספק אככי היתית
 את העם וכדלתי אככי י' ידיתקו אחרי אשר גה

אמר פתח להם אמנות הלשון מה אמתם והמטימות אמתם
 בפועל ומה כי תאמר אני שמתו בחיך וגו' כי אתה אמת
 לי שמתם כזיקי ואלמס ואלרס כאלר ישא האומן וגו' .
 פארז שאני אין לי ספק למלאכת נרפס כי מאן ליפאר וגו' .
 הנה אכתי נכיי לז אכל פאת אנתם כי אני איני מסתפק
 בך תי נזה . חס בן זק לי חשרון כי אני איכני פועל כי אם
 פוקב וחסר זה אינרנואס כעת את ע סה לי . כלומר ואש
 יתגור ות בן אכני פומת הפוקבה הסקבלת וזהו את עופה
 גי . וזו הרבני נא סרוב ואז ארסה באת תרעה הגרולת
 אשר לי עס פחסיין הגרול חוס . ואז השיכו ית' סאי אפשר
 היות זה כולת זה שאכן וכי לזה למען לא לכו אליו ככל
 עת ועת להל אנתו פיתן לוסבעים איש מהסכברים וישאר
 אתו הם יסתלעו עמו כהנהגה . ומתכסר הספאל כי יתן
 להם סיאסה . וישבעו ער חרם ימים עד אשר יבא מאנס
 דיהיה להם לרא . ואז הסיכ מדעה כי העם ארם הכמות
 יכערך מוון דה העמות ואז ינארכו פיתן להם כל זמן וכקר
 סכבעס ואז ישתיק להם . נעס פיתן להם כל רגה הם ואז
 יספיק להם נשאי אפאר להם לנת להם די שיסבעו אם לא
 סימיעו וישאו כל העעלי חיים סבעולס למנוכס . ויהיה
 אמרו הכאן וכקר מאמר כאמר כביחותא . וכן אם את כל
 דבי הים וגו' . ואז ענתו לי כי יר יא וסאנפני לא יתקרר
 וכי מהמין והפח' אשר הוא בלתי מוסב בהם ימיאס די
 גפסס יכלי סיפחא להם זאן וכקר ומכלי סיאסף להכ דג
 הים וכן עשה ומאמר עבואר . אמנס תהכס האומר
 עת אפסוף אשר בקרבו אז עבעים זקנים ועס המאדרים
 סכאים כמענת ימות פרק ינס הסכרים פפס קים לא .
 אוקס אמרס זכרנו את הרבה פלגי ערס וסמוא חד אמר
 דב מנעס וחר אמר עריות . ואמרס אה תקואים כלגי כה
 ל' אמי גל אמי חד אמר עעס פל תמינים טעמו וממסו .
 חר אמר טעמו ולא ממסו ונהא אמרס והוא כרע עד לכך
 ענול כגודא לכן כמרב יתא . ויש אמרס סהוא רמה לורע
 פשתן . וחדרים אז כהגדה הזאת עמוכת . ותיא אירך
 גד סמבר להס וכו' . ולכן סמלסין עיכותיהם . ומחס אמרס
 פטו העס וגו' . הא כיצד דריקים מצני להם כפתחיהם .
 כיכוכים יכזו ולקטו רעעיס סטו ולקטו . וכן אז וסחמי
 ברחים . הא כגוד דריקים להם כיכוכים עציבות רעעיס
 נסחמו ברחים . הנה הוכח מהם ספי מה סאסוכ כי לו ה
 סכבעים זקנים אשר מטובי ישראל ומקהל המאמינים סס
 חסו כי האמונה אשר הם מאמינים סיה להם שלמות יתר
 אם היו יודעים הדמוס ים ההם על כד סחקירס והעיון
 ומלפתי וכי אז כאשר היו מאמינים לו סדרוסיס והאמונות
 סזת חשרון פחס סכלס וליאות מהם כי היודע סכרים
 כסכרתיס הנס הוא יותר פלם מהמאמיין באמונה לכד וליה
 אמר נשיאכלנו בסוד על דרך תא אכולו כסרא סמיכא וכמו
 סכמכא למעלה קראס לדיעה אכילת . ולמוסכל מזון ססכל
 ומעיונו ומקיימו ספי סאמת וכזולת סיוסכלות תא הוא
 רעס וכמא כאן לא רעב ללחם ולא כמא למיס כיאס לפמוע
 את דברא . וכאן לכז להמון פלחמי וסתו כייך

מסכתי ס הוא הלחם קאעולה הנקרא לחם אכירים ומה
 ככלא מאמר רז' על זק עקובא אל לחם אכירים אכל
 אים . לחם סמלאכי הסרת כיוזין וממו . אמר ליה די
 יסמעל טעית ובי מלאכי הסרת אוכלים לחם והא בתבי
 לחם לא אכל והים לא סתה לא לחם הנקבע באכרים . ורצו
 בו על כד סאמרתי ר עקובא חסב היות לחם אכירים על
 הסבת המוסכנות הידועות ואמר לחם סמלאכי הסרת
 פסקתמיס בו כלו כי המן סיה רמוז על הקסנה קעיוקיר
 עהחקר יית אשר הוא לחם המומוץ למלאכי הסרת . וזה אל
 נחם הכירים . על הדרך כקראס דוד גבורי כח עומי רבנו
 והסב ר יסמעל כי הסבת סמלאכים אינה לחם אכירים
 וכי הסבתם אינה כקכית על כד קכית המוסכלות סאטמינת
 כהספטת הצרות . וזה אל וכי מלאכי הסרת יוכניס לחם
 כי סצנות יסס הן הסבת מיוחדות ככרלות להסגור האכוסיות
 כמו סכתבאר נמעלת . אמנס כי קרען בו להס הנכנע
 באכרים כלו מזון הסכל האפירי אשר הוא נכלע באכרים
 והוא פינגו בלתי מעורב כמו פנגו באר נמשנה וזהו המזון
 אשר אכל אים וזהו סרמוז כמן . אוריכו בו כי קראשון הסב
 סהמן סיה מזון מכין סככל נהסב והספלה וזה לחם כמלאכי
 הסרת כיוזין ממנו ומאין מלאכי הסרת רבין כמו סאמרתי
 והס מה סהס כככל . והסני חסב סהסכל לא ינטרך חל הזנה
 נהכנה מזוכית נהיותו מעצמו ככדל וכנתי סמרי אכל הגוף
 סהא המכלכל חיותו וסוכר אנתו ויוכעו מלהסיג ולהסכיל
 וזא' סה תלחם הוא הכנע באכרים כלו סהיה זן הגוף כ
 כמזון דק בלתי מכלכל ובלתי מונע הסכל מלהסיג מזה
 ככעכעו להסיג וכאן זל לא ככתה קורס אלה לאכול המן .
 אז ירנו והוא היותר כאות אל הכונה כי ר עקובא חסב היות
 לחם אכירים כאמר על הקסנה סככלית וסעיוני אשר קכית
 מהות הדברים וכו כלאמר לחם אכירים כי זה כיוכלת חזק
 ואמין . והסכי חסב וסוא ר סמעל כיהתכלית והרמוז בזה
 הות חל האמונה אשר הוא ככלע באכרים מבלי חקירה ד
 נמבלי ליאות ועמל והוא המזון הנכלע באכרים הכו אלנלי
 הנה כי המזון יקרא הדבר הן הית הסכל ומעמיו .
 נלשי סכמא סוא סתאוס סיותר גדולה סאפסר וסיה המות
 האמתית למעלה מכל התאיות הגשמיות כי היא מנערת
 יותר ויותר כמו סכמע כרעולמה אר דוד עה כמאלך
 כפסי . כלו כי סמא הגדולה הזאת סיה כפסוקס נמרצה
 להס גזס הנכדל . ולמה סהמ סהן המס מסידות זאת
 סתאונה סכפסרת כמפלה סתורה לפי זה למיס וכמו סאמר
 סוי כל נמש לבו למיס ואין מוס אלה תורה סיה המסקיטת זה
 סהתלהכות נעס סכבר כתבו כז' רז' סכות רכות ודועות
 ולוק חמיר בעל גזוהר כי ספסוק האומר והמים להם
 חומה וגו' סרצה בי סתורה אשר סיה להם לקבל עליהם לא
 דבר אחר . וכן פירס על כסוק הכותן כוס דרך וכמים עזים
 כתיכס . סבים וכמים עזים סהיא סתורה סככת כתן ספי
 ודרך סהיא סתורה סכעל סה כמו כעוד יכביר . וביזס
 אפסר ספירס אכילוס על כסוק ויהו את האיס ויאכל
 נישעו כלו סזאת סהסנה הית להם מזון אומי וכמו

פתח ספרתי למעל כתי זה הפתח. אם פן שכל האנושי
 חזק השכלת שמוסכלו הנמוכו' לו כנחיות ולזה כקראית
 הפונה הסיח חכמה. ולזה נמה פראו אל הסכעו' וקניס
 אמר החכם שהם האכסוף סדרך האמוכה שעפי' ספיה
 משפיקת לקנות ההכלחה והשלמו' כמו שכתבאר אכל תי לא
 יפק ע סמיית תפוק' השכל האנושי כמה שהוא אדם ואם הים
 גמה שפתי יהודי ושרא ישל מכו. אמרו מי יאכלנו בער
 כלנו מי יתן לנו שאו האמוכו' הנקנו' מפי מל' יהיה וזן
 פחות וערב אל שפטיב או שהסגו' בחקירה מופתי' ולזה אמר
 זכרנו את הדגם אשר נאכל במוכריס חכם. כלומר זכרנו
 המוסבלות אשר תיינו מפטיטים במצעים והיה מזין לנו
 ולשכלנו ושיח חכם בלי עובש האמוכה הכתובה לנו אם ככוכ
 בה ולזה אמרו רז' חכם מן המונות רומזים למת' שאמרתי
 נקראיה דגם על דרך מלאך החכם שהכפם תדמה בהסתוקקה
 וסתמועעת להפיג' המוסכלו' הסכריני' מאותתו לכעל חי' כ
 המתכועע להשיג' הנדה אשר תנגד חכר הדנה והנו' אשר
 יזנו ממכו' כי ישיגו' או שהפנות באמצעות החופים כלם כי
 פל החופים הן המה אמנעיים בקבול ומכילים אל הכחות
 הפגימיות שהגותי' הם ומהם ישפוט פפי המונט הנאות
 הפשכלה והעין השכלי'. וזכר את הקסואים ומן לחות
 המיטוס המטיג' המקפיי והספגיי' והאכטיסים לשמע אמר
 שמיניק' ק' בהסתמועע והחביר לראות אשר יקעבג לראות
 פדכריס הו' וקיס - והכבלים לטעם יקפומים לרית'.
 ורז' כחג זכרנו את הדנה אמרו דג ממש. הפכו שהרבר
 כפפטו ופלין בעתכות כלל' ופרען בדעת האמר עריות
 גלי' השודות והכבת האמתיות כמו שכתבאר למעלה על
 מיארגם ולא בעריות בשלש'. וכן מה שכתבתי באז' טעם כל
 סמיכים טעמו וממשו'. דעו כי בית שהמוסכל הלל הוא
 פעם כל המיטיכ וטוה אליהם. וכן ממשו' ל' מסות סות
 ממוסיות כל המיטיכ. והשכי חשב טעמו ולא ממשו' פל' כ
 קאכל אשר בכו'. לא טעם כל המיטיכ אשרי סתוא מפיגם
 אכל לא ממשו' כי המוסכל הוא מציות רוחני וכגמעה הוא
 מניאות גשמי ולא יתיו אחרים מכל וכל אבל יתחלפו
 במציאות החצר והמשוכה. ואז' ועתה כפפטו יבשה וגו'..
 ירצה תיות כפפם דיקה בגלתי כללים וזהו איך כל' כי
 תחקרמות הגוללות הן המה התחלת ההשכלה וראשית באת
 השכל מן תכח אל שפועל אחר' שפועל השכל הוא השגת ת
 הוללים מה שאין כן השגת שאר הכחות הגשמיות אשר ישיגו
 פדכריס המוסגים להם דמוזים בזמן ומקום ומקרים מה
 המחרטים שאינן והמסירים הכללות. וזו' בגלתי אל המן
 פבינו. ל' כי אין לכר דבר אחר זולתי זה המן אשר הוא
 מוזן מוכן ובאות כל עמל כלל' כי המן הוא כגור מונימן
 שא' דג' וזהו ההכנה. וזהו המן הוא רמז נחמוכה אשר
 הוא דבר מוכן ומזומן לא יטרך האדם לעמן בהשגתו אותה
 אכל תכח אליו על כד הקבלה בלי טורח ועמל בדרך הרב' י
 המוכנים והמזומנים. ולהיות זה אמת אמר השם ית' הנכי
 ממעור' לכם לחם מן השמים כל' כי יבא אליכם מזון טוב
 ואתי' תזנונו הזנה אשר בה תהיו כנחיים תכח זאת אלי'

מן השמים באז' מן השמים באז' מן השמים באז' מן השמים באז'
 מברא כי שמיעת קול הא מן השמים הים הים האמוכה
 הנקבית במעמד הככר. ועל דרך אמרו חכם רביה' כי
 מן השמים דברתי וגו'. ולזה קראו לוחו מן שאמרו איש אל
 אחיו כל בית ישראל המאמיכים מן הוא כי לא ידעו מה הוא.
 וזה כי היה מן ומתן מוסב בלי עמל וליאיה וזה לא
 ידעו מהו. כל' כי לא ידעו שההות המוסב בחקירה עיוני'
 בדרך כל מסות שהוא התכלית המוסב בחכמה כל' ונזקח
 בפשות חכם פל' כי החכם הוא לוקח ומטיב עמיו הו' כי'
 אשר קראת בפשות כמו שכתבאר גממה טכטס הרבר הוא
 מוסגו'. ולכן החכם הוא חכם כאשר יתן ויטיב הנכסות
 והעצמות לא כאשר יתן הרברים הזריס מהעצמו' והמקרים
 כמו שכתבתי למעלה. ולזה היה זה הכס והפלא הים עומד
 לפס כל ימי מל' כי באמצעות מל' השיגו זאת האמוכה והוא
 היה המלמד הכלמן אשר העמידן על ככון האמתיות ועל
 ה' האמוכות התוריות ואם עמד הבאר בזכות מרים אשר להם
 פולק' עמותם כל ימי היותם במדבר כמו שדרשו ז' על בסוק
 עליו באר ענו להם והביאו בזה דברים רבים. האמת כי היא
 מרות בפנות המסתוקקים ומסקיטה הצמח אל כל מעיין
 וכוסף ידיעת האמתיו' דרמוז במים כמו שאמרתי. וכן
 אהרן אשר בזכותו היו עכני כבוד היה מלמד את העם על
 דרך התכועות שמימיו' אשר הם דמוזות בעכני כבוד אשר
 לזה היו טכעה עכני כבוד כמו שדרשו במדרש בערין עיני
 ה' המה משוטטות בכל הארץ ומתגועותי' ה' ה' כי היא רחיה
 לכל העם על מביאו המיטע הראשון ית'. הכה כי המן שהים
 רעו לאמוכה אשר אכלוס ארבעים פנה למשן יתגוררו על
 האמוכה שמוזמכת והמוכנת המקובלת מפי מל' היה רמז אל
 זת השלמות תישרא' האמוני' והקומה שאמר בלתי אל המן
 פבינו. כל' כי אין להם כוללים ופריס מהפנות הככרי'
 בלתי זאת שאמוכ לכתת ואז' כזרע גד לכן מה מהר בארז' וז'
 באז' סוגיד להם את הסודו' כי נאמוכה הואת ישיגו ויכירו
 כל סודות המצ' ולזה נקרא בזרע גד לכן כי תמגדת ונותכ'
 ההכרה ופוא מוסות הנפם המדברת. כי כמו שהמוסכל
 מוסות השכל כן האמוכה מוסות השכל המזמין אמוכס אמית
 ואמרו ועינו כעין הגדולה כי הוא כעדר המדעים בדרך ה'
 הספיר כעדר הגנוכים כן האמוכה הזאת אין לה טענות
 פיראו ויבארו אותה אכל היא כעדרת הכחיות והטענות כמ'
 שהספיר כעדר הגנוכים אח' כ' רמז אל סדר ההפנות אשר
 הטתוקקו' ל' הים ואמר טנו העם ולקטו ורובש לומר כי העם
 והאנשים אשר היו רננים להשיג מקום המוסכלות על דרך
 החקירה טנו ולקטו והיו ממש שים מן הסופאים כל מה
 שאיספר אשר זאה תלקיטה להם ושחמו ברחים פסח המוסים
 המס' שים קבת הפשט דומה לטח' כה אשר ישנו קנת סנוי
 הדבר הטחון. או דכו במדובה. היא הפשטה
 סכית יתבר חוקה שהיא הפשטת הדמיון. וכסלו כפרוד
 היא הפשטה סליפית. לכן הכורד אשר יכטיט
 יתבר בחוק אשר הוא אז התחלת השכל הנקרא מוסב.
 כי המחשב באמת באדם הוא תמחות השכל.

השכל ואחר כל לו התפשטות יקח אותם השכל וישכנע בהם
 ויעשה את תעובת ע"ד הכבוד אשר הוא פועל השכל הבא
 והלצה מיעול השכל והוא תור סמה " ובחן שאמר
 על חובי תעובג עב עיבה ישכבה ואמר אני כטבע בטוח
 הגדול שאיני מן מכאן עד שתרחם על בניך ס"ל בעונה
 ה' שחזר סכלו על דרך המהלך הסבוכי וכמו שכתב במאמר
 השלישי . ואמרנו וטעמו בטעם לשד השמן . ירצה כי
 הוא מצביע במהרה למי שאוכל אותו כי בן דרך החקירה ה
 השכלית שהשכל השתוקק יגמול בתולדות העיוניות והיאכנס
 וישכנע בה באמרנו המשיכע בטוב עדיך . ואלו טובע ד
 שמתחילת פניך . כי באר האדם ישיב המציאות האלה
 הוא לו זה טובע שמחות ותענוג מרץ . אחר כן באר איך
 ת"א ותולד זאת ההכנה והשלמו באדם ואמר כי תבא ותחול
 ב' וטעם אלהי המוכנה בטל . וכמו שבאר הרב על מהות
 על טענדיר הקכה' להחיות בו מתים שאמר כי זה הטל חיכנ
 טל בפטור . אבל הוא רומז אל הזעזעה הכשפעת מעולם
 השכל אשר בה יחיק הקכה' המתים וכעדרי המצי' האמתית
 וכמו שאמרנו ז"ל שבאנו הטל החיות הקכה' את ישרא' ב
 במעמד הר סיני אשר הוא ידוע היותו טל בדכה אשר בה
 יחיו המתים חיות כחצי באור שכלי וזהו הכשמות עין לא
 דאתה אלהים וולתך יעשה למחכה לו . ואחר כן אמר כי ב
 ברדת הטל על המחכה והוא באשר תרד השפעה האלהית
 על אפסי המחכה היא ויסיו מוככים לקבל הכח השכלי ההוא
 מצד הטל הכו' אז ירד המן עליו . כל' כי האמונה אשר היו
 דושפים ומשתוקקים הנקראת מן אלוס היתה באשר יורד כ
 על זה הדרך אבל כאלת אמנעיים בדרך האמונה
 שקבלו לא היה זה משפיק . ובאו נתן השכה אשר השלמות
 הזה מיוחד במין האנושי ולא יחול ככח' אחרים . להעדרם
 ההשבע המוכנה בעל והוא העדרי הסככה לקבל זה השלמו'
 ולהתעצם עמו כי לא יחולו השלמות אם לא כמציאים אשר
 כח וסככה בהם לקבלם אשר לזה לא יעשה דבר הזדמן מא' ז'
 דבר הזדמן על צד המכה הפהוג בטבע . ואם היה כדבון
 אלהים יעשה מה שירצם כמו שיתבאר . ולפי שזאת השאלה
 והתאוקה אשר השתוקקו לו האנשים היתה תשוקה מצטרפת
 אל עמל גדול רבני טיהיו כל העם איש איש מתחלף לאיש
 אחר בהכנה ומזוג ושלמות משיבים העיניים החקיריים על
 דרך העיון וסמוכות ושכל מה שיאמיכו באמונה ידעו על נד
 העיון חרה אף י' בהם כי לא ימלט מחלוקה אם סיהיו ת
 בלתי משיגים דבר ויטארו כעדרים מכל שלמות ואם שייגיג
 השנה חסרה וישארו חסרים כי אין כח במופ' נהשיב בשלמו'
 אל הקנה האחרון אשר האמונה מטבת בדרושים והתולדות
 וזה אמרו כי ראה משה את כל העם בוכה למשפחותינו
 ז"ל שזיה בוכה ומשתוקק תשוקה קשה וערומה כלם באחד
 עם רכוי המשפחות וחלופיהם אשר מהם כמסך רבני ה
 האישים וחלופם . ואז חרה אף הפס ית' בהם וגם בעיני
 משחרע שלא היה בו יכולת ללמד מה שהיו משתוקקים
 וכ' יספים כי אי אפשר בחק השכל בתכלית כמד' שיבא
 ללמד תיקוקות של בית דבון או אנשים חסדים חכמות

עיוניות בהתחליתיהם המיוחסות וצברט בדרושים אבה
 כמיטת יד החקירה בלתי מגיע אל תכליתם . ולזה הו' ז' נ'
 שלמשפחותיו על עכזי עריות והוא גלוי הסודות האמתיים
 והעניינים העמוקים אשר לא יוכל סכל להא' . אז יד בכו'
 ובעיני פס רע כי הא' ית' חרה בסבלתי הסביק להם דרך
 האמונה אשר לזה שאלו דרך העיון . וגם בעיני משה היה
 זה רע כלל' למה הוא לא יספיק ללמד להם מה שיסאלו כי
 יהיה כזה שמחה גדולה למשה רבנו . או היה בעיני מו'
 רע על שחרה אף הפס ית' בהם כי השוקתם היתה טובע
 וחלופית . והיה ראוי שלא יחרה הפס ית' עליהם וזה
 אמר למה הרעות לעבדך וגו' כל' טעמית חותי רע וחסר
 שאיכני יכול להספיק שתוקת העם הזה ולרות במאס כי אני
 איכני יכול על זה לבדי וזסו לפס את משיא וגו' . וזה או'
 שאכני הריתי וגו' כל' כי אם היו בני מקטנס ומינס סכולדו
 הית' מלמד להם מעט מעט עד שאכני אותם אל סלמות
 אשר השתוקקו מהטבת העיון והחקירה אבל עתה סהם
 גדילים וכן רבים איכני יכול ומכפיק על זס ולעכך השיבו
 הפס ית' סית' לו טעמים איש מזקני ישרא' יעזרוהו על זה
 והשתדלו עם כלל האומ' ללמדם וליהרס וזה אשר ידעו מוג
 האומ' וחצרו אכפיה אן התה יהיו לו לעזר ולהועי' וללמד כלל
 האומה מעט מעט אשר לזה נתן בהם הקכה' כח ויכולת ל
 להכלם על זה הלמוד החקירי' והזהירם כי זאת ההשנה לא
 תסלם ביום אחד או יומים או עשרה בשלמות האמונה אשר
 ישיגה המשיג כמעט בזול זמן ובלוטו' וגם יצטרכו אל עמל
 מביאיב בזאת ההשג' עד אשר יבא מלפיה' ויקונו בשתדלנו'
 ההוא כי הוא זר וככרי בחקס וכמה סהם אומה וקבוץ מדיני
 כי אין להם מזה הנד לא האמונה לבדה הרמוזה במן כפי
 האמת שישא אמונה בהחלט ואם הם כככה וגם בלתי
 בפסם אל האמונה החקיריית ואם איכה כפי האמת אמונה
 אבל היא השגח' משיכיע השכל בלי הפק אשר לזה קראה גם
 כן מן יורד עם הטל הכוכר אומם האמונה האמתית הוא דבר
 מוכן ומזומן בלי עמל להתעצם עם השכל ולהתאחד עם
 המהמין אשר לזה היתה להם מן השמים ובהשפעה אלהי'
 נהשגח עניניה להסלי' המאמיני' והיא באה והתמידה בזכות
 מר אשר הוא המצני' באמונה והמקבל אותה והמוריסה ל
 לאומה המחמיכה . וגם ככלא מר' חיק' תר' חלק' אנסי' הפרי'
 ישתדלו בזאת ההשגה וישיגו קצתה או כלה כי בני עיניה הם
 מעטים וגם אין איפשר שיוכלו להשתדל בזה ההסתדלות
 כל כך זמן שהוא חרם ימים וכי זה פלא אפי' שיביאו להם כל
 בורות החיונית שיראו אותם בעיניה' שהוא התחלת החקיר'
 והוא הפסעת הכרות אשר ממש יבאו אל הפגת הכורא ה
 הראשון כי אם זה יהיה להם ישיגו ההשגה העיונית לבדה
 ולא ההמסכית אשר היא סלימות השכל שאינופי' האחרון כמו
 שבארתי למעלה או י' סכל אלו האנשים בהשיגם מסטר
 הכרות הכו' לא יהיה להם מקום לעשות כי ישיגו האמת ולא
 יהיה אז להם לורא כמו שיעד להם וכי זה טוב וסלימות
 והוא דבר באות לטבע סכלם ואמר הוא ית' כי משה יראה
 בעיניו סאפי' בזה ים טענות וכד' איות רבות אל השכל ה'

אם האמת נק' אקין לאו שבו אחר הקיבוץ המדומים אשר
 היה עובר ארומה והכוח מברי הארומה מנחה לוי' כאלו כל ת
 הפעולות יקו ועסקיו סיון הקיבוץ הכובד ומשכ' שהיא התכלית
 אשר בעבורו נברא והוא כקראת הכל רועה באין כ' הוא
 סממך אחר התבונה הנז' חלק מהשלמות כי הוא נשכל
 המעשי ונותן יופע אל הכל ואל מנחתו כי היסוד חלק
 שלמות חוכמה במחשבת קו לא היה עו חלק שלמות כלל
 ונתן עסקינים ילכו ההכנות כמו שאמרתי קס קין על
 הכל כמו גם ספרת אשר אין עם אבותם ואין ראש חוקם
 והרגו בדרך הקיבוץ המדומים להתנהגות השלמות מעד ה
 המדומות שהתבוננות כגו' ונתן בהקד' בלי כוחה כי כאשר
 יהיו הדברים מופתים על עז ראשיות ואבות השכל לא י
 ת נכבד הסכנות כמים צד יגם אס' יהו' המודו מפרסו' ו'
 יא' יס' יקו לבטל ההנהגה והאריך למד את לרונח' כי זה
 מוכה ומשטנו על דרך אמו' ואתה עמוד הכיס כי העושר
 מוכה המומים וכקיים היציאות בהחלט לשת אשר כולד
 בעליו ומדמותו כי הטוב האכופי היא ההשכל כמו שכתבתי
 זל' עקראשן וכמו ש' כאל' ע"כ דעת הרב באלו השלש כפי
 אדם בקי' והאמת כי אין לשון שהחוקים מתעכב בוס'
 לסקות - אס' ראשונה אמרו כי אשון קיבתי חישת ה' א'
 כי ירצה היות זה קיבן שלמות אחרי אשר נרף אותו לשם
 ית' וכפי הרב אין עם שלמות כלל אלו בהסך' שנית כי
 אין עם הכל ממה שירשם ההכנות אשר לזה יראה מלאכת
 לז' משמו כמו שבראה זה מקי' ומשנת כפי פרושו שלמות
 אחרו כי שת' לזה ירשם ובע' אחר תחת הכל כי הרגו קין -
 שירשמו מלא' ומצא חקום הכל ומשך למחותו ומה לו זה
 תחת י' וכפי הרב הוא מציאות מתחלק למד' את הכל
 לזה לז' חשב' כי קין הוא המסך אל החלק הגשמי ולפי
 שכל זק' הגשמי יס' דר' מכוון אל השלמות והוא ית' ב' ב' כפי
 הנזק' לז' יותר כי כאלה שהנהגה והלוקחה יומנו כפי י'
 הנזק' יתה' החלק הגשמי האנושי סוכ' ומ' סוכ' בהשגחה
 לז' ת' כי הוא אשר זולת זה - לא כמו שחשבו קצת
 מחכמינו שאין מלא' חלק הגשמי כלל במוצאות האנושי
 שאם היה זה אמת היה נמצאת אדם לבטלה - כי ש'
 האדם ואם היה אדם בחלק שכלו -
 אנוש הוא אדם כפי' תחלקן שכלו הוא מחובר לגוף י'
 האנושי שאם לא כן היה האדם מלאך ויהיה בריאותו בקמה
 אונת לו חשרו זה חנוף גבתי ראוי - אבל היה האדם אדם
 בעד לגופו הרחי והגוף ותולא עוד ובעת לשכלו הראוי מן
 הרחוקות לז' פחות - אר' כזה כלו המתדנה סתירה האתי'
 עם השמות הישרש' רעובי נסדר אופן ההנהגה בחלק ה'
 החיזי' וחלק השכלי' וזה יתבאר עיון מצולת תוריי חולק'
 עליו שחש' היות תכלית האדם הזד' כק' בשכל הפועל וזה
 הכל הפועל תמורת כלן והסגת המושכלות על תלם אשר
 שבו בורות שכליות ומשל' מות' הסכך ואחר' זה הפחדו
 בדיעה האנושית ויס' כן נודעות כפי אשר יפיגם

דפי' ה' השכל הכבוד אשר זהו או הסגת הכבוד עצמו כי
 אין הכבוד אור' בר' אר' אלא ההשגה היא להיות המושג
 והמופג בו או אחד וימי' שישיג אלו ההשגות בחוכן יתועט
 והמיוחד לכבוד ישיג הכבוד ואלו הן התכלית האחרון י'
 והשגתו המיוחדת לחדש' כמה שהיא הרב הסר זה האדם
 מכת' ה' ונ' הכבודי' א' ואלה ההשגה לה תהיה בחקירה
 מושגית כפי' שהק' לה' תספיק בזה וקנס'
 כפי' יוכחו הדברים ככח' נגת' האמת י' יראה כי כאשר ישיג
 האדם זאת ההשגה הנה לא הוה מכת' הכבודים ואלו אינו
 אדם והוא ממש סירוחק היות ההשגה מה מושגת ומכלת
 אדם מה כאשר יהיה על ונתן אותו המין אשר הוא עליו
 הנה ההשגה הוהת' שהיה הסגת הכבוד אשר עמו יתענס
 י' ל' אדם כאשר לא יהיה אדם אכל' סיה' אז מלאך'
 וכמו' אחר והמקבל הכבוד שישאר עם המקובל וכמו'
 שהשגת העין היא כראות הגו' נים והמרת' הכראוי' אלו
 בשלמות עם שישאר העין כראוי' ועין' וכך כל אדם ואדם
 כן ראוי' ה' ה' השגת האדם השגת הדברים הכאותים ל'
 במק' שהוא אדם וישאר בהשגה ה' אדם נא' או הפחד
 אכל' הרקת' עם הכבוד כי לא יאמר אז אדם מהמין אשר
 הוא עליו חי' לואת התורה האלקית המושגת כל השלמות
 בחלק' לפי' חלקים חלק ישתדל בהשלמות הצד הגופני'
 מחא' בלות ופעולות גשמיים ית' ד' קצתם הב' חלקים על
 ההשגת הגשמי' ובלתי מערבים ומ' מים חותם וישאר
 קצתם אשר הם הפך השלמות הגשמי' וכדפי' ההשגה
 וגם ירצה פעולות ומעשים אשר הם מוכינים ועוזרים אל'
 הישרת הגשמי' ת' אל' דרך הכבון הכר' גם אלו השל' ית'
 וגם יאמר פעולות מה מוכינות לשלמות הגשמי' הזה וחלק'
 פני' שתדל' להסיר סממ' השכל' וכמו' נלתת קיבוי' כ'
 ואנונות אמתיות כפי' הנזק' להישרת השכל' היה השלמות'
 הנכחי' זה כל' מורה היות ההנח' האנושית בשל' מו' הגשמי'
 והשכלי' ונרף א' כן מן שחשב' שדכקות הכבוד היא ההנח'
 האדם בעולם הגשמי' לא בעולם הזה המורכב מגשם ונפש'
 אשר מזה ביאר' קצת המג' היות משה רבינו משי' ב'
 בזה שחיות הגשמי' טלמותו המוכן אליו בעולם שבאנו' וסיב'
 בחיים חיתו מה שאפשר' לו להשיג' כעה' והס' בו כי לא יאכי'
 האדם והי' כ' זה א' מנצ' החלק הגשמי' כי החלק הגשמי'
 יסלם כאופן אחר מן ההנח' לא תתחם אל' ההנח' הרוחני'
 בהחלט' - אומנם זה השלמות המורכב והנא' לשבי' חלקים
 הנזכרי' אי' אפשר להשיגו כסוס' ד' חקיי' כי החקיי' י'
 השכלי' אומנם תואת' לז' החזקה לז' - אשר ל' כל'
 חכמי' המחקר שיע' ההנח' אל' ההשגה החקיי' ההמשכ'
 אשר הם לחלק שכלל' לז' והתורה האלהי' הטיבה ההנח'
 היות' אל' פני' חלקים - וזה כי המצו' המעורב' עם
 שהם מייסיר' ומנח' החלק הגשמי' כמו שאמרתי מהם
 יבא' שלמות אל' חלק השכלי' כמו שפרסתי' במאמר' וז'
 המולך עליו הם וס' כל מצוותיך אמונה' כי מכל' היות
 המעשיות יבא' לכל העושה אותם אמונה'

היא חקוי ודמות מההשכלה כשלמות לא יסוד ממנו כיו"ס
 ברצו ההקדמות המביאות אל התולדות אשר התגוררין בהן
 היא כה עצמה והאמונה היא התולדות מה כחות בהנהיגו
 ממכוח מונבלו ומאוסר אשר לזה בקרא בזה הפס"ט מנחמן
 סת"י אותותי שהיא כמו הכיחי פוסכיכעס אמרו כ"ס פ"י
 לשים זרע אחר וגו' ואמכס הליג באמרו כי פ"י ל"א שים
 זרע אחר תחת הטל ס"ל היות זאת האמונה פוקוס כגו' אשר
 הוא העין החקירי ונפ"י שהוא כהרב הקין לבית האמונה
 פ"ס והיחי לנו הפס"י קיום אחר ופרש כעלה ממנה חק"פ
 העין אשר לא מכלל להמשך אמרו בסבת קין ההורג אותו
 ולכן אמר כי פ"י ל"א שים זרע אחר תחת הטל ג"ס לפי זה
 כסאל לקין אי אחיך כמ"א אי הכל אחיך כלו מה זה הים
 לזה החלק המעולה ואיך ומס' באבר והוא ענה הסומר ארו
 אכני ס"ל כי אם היה כי החלק העיוני הוא חנה אכני
 הייתי כפי הטבע נכנע וחסר בערכו והיה מטבעו היותו
 עובר אליו וענהו קול דמי אחיך וגו' ויר' כי הריגת זה
 העיון והשלמות היא רביחת ה' צדיקות והריגתו זהו
 כי הדמים הם בועקים לשלמות המביאות והאדמה אשר
 לפסד ולזה נתקלל ונאמר לו נע ונד תקיה בלרץ כי
 בזילת הטל העיוני לא שלמו הכעולות הבטיות ואז הורה
 על עונו וחטאתו ואמר גרול עוני מנשא כ"י כה היתה
 ההפגה אשר קבא בארבעה הפס"ל כבדות זהו למר
 הן גרסת אותו היום מ"גל פני הארמה ומכניך אשר
 כי אכרתי החלק הפס"ל אשר הוא פולס הפגה וז"ל ה' ה'
 למקדס ופגע וכל מונאי יהרגי וז"ל נתן לוי ית' דרך
 איך יסאר ויהיה פ"אזר וכסמר מסכנות באמונית הפס"ל ה'
 הנועמי הזה וכפעולות הנשמיות אשר ש"אזר לו באמרו כי
 תעבוד את האדמה לא תוסף תת כחה לך וגו' כי כ"פ
 אתה מסת"ל כעבודה הנשמית אשר היא לך למכה הגס
 אתה איך פדאי מולת הפס"ל העיוני להלק רבחי והחסרון
 ממכה ויהיה לא תוסף על דרך ולא יהך עוד לרעה לרעת
 אכ"ל ולא פסק וכו' אמנם בפס"ל היית מ"לך הכח
 הכתון ממכה ולכ' לכה איבעך איך ומה תתנהב באותו ה'
 הפלמות הפ"שף אליך אשר בו בחרת והנה הלח אכ' טיב
 פ"ת כלומר אם אתה תהיה מטיב הפעולות ותתנהב
 כפי המעלה תהיה כפי ומרום ומנהיב ולא מוכה
 וזה אמרו סת"י אבל אם לא תטיב ולא תשלם בהכרזת
 המשפיות תכך ובהתחלת הפעילו החסדו ה"ן שיה אמרו
 לפתח חטאת כלו בהתחלת החטא תחיה רובן ופול חסד
 אמנם אמרו ואלו"ך תסוקתו הוא מה שאמר החכס כי אין
 אכחבו מעולים ולא פחיתים בטבע ולא הפך הטבע הכל
 לנו כטיה אל החסדו והפחיתות ובפס"ל המעסי מ"ל
 לעובס לברוח מהס' ז"ס אמרו ואלו"ך הטיקתו
 כלומר לח"א"ת הוא תהיה מסתוק אליו כפי מונך אכל
 אתה תמסול בו ותהיה מוסל ותוכל לברוח ממנו
 ולהכירו וכזה ההסתרות תוכל להסמר
 המיוקים ומתאמיים שלא יהרגך כי נח

אמונה אמיתית מיושרת הפס"ל והחלק הרוחני וגב ככל
 האמונות אשר הם מפלמות החלק העיוני והפס"ל ינחנו ו
 פעולות תגרות ומנות ועסיות כמו שאמר הרב כי העשות
 האמיתיות הם לא ינחנו להס מנות מעסיות לקיומה תהיכה
 כפ"חנות כמו שהוכח סביתת הסבת להוריע אמיתת הדוס
 העולם אשר היא דעת אמיתי יתקיים בטביתת היא וכמו
 אמר דוד ע"ה זכר ע"ה ללכלל אותנו וגו' ס"ל שהוא ית'
 ע"ה זכר ללכלל אותנו ופעולות ומעשים אל סיכורו הפעול'
 וסתתיתת קיימות בהפס"ל המאמיים אם כן יתחייב מזה
 כלו כי השלימות הוא המוכח לא ינכח באופן אחר כי אם
 באמונה האמיתית אשר היא שלמות האחרון אשר לזה כל
 כול- קין כמדך אל השלימות החלק הנשמתי וכני לו הכל
 כמדך אל השלימות החקירי ופ"י בא פת מיועד על פ"י
 האמונה האמיתית כמדך אל השלימות הכ' הכוכרי אשר הם
 השלימות האנושי כמו שאמרו ישראל בת"בית קבלת המורה
 בע"ה וכס"ע רומיון אל החלקים הפ"י הכ"ה אשר לז"ס קין
 היה עובד אדמה להשיב השלימות הנשמתי ומדך אל קיכני
 העולם הלה והנכסד לזה הביא מסרי האדמה מנחה לוי
 בחטאו ס"ה תכליתו ושלמותו כ"ל ככרא לתכלית אחר
 והכל הביא גם הוא מנחות נאנו ומחלבהן והס החלק
 היקר משובח סבו וסוקר מעולה מחזותיו הכס"יות אשר
 הוא השל הרמון כבבורות נאנו כי הוא סבור והראשון על
 כל הצדק האחרות המזדקות איתו ולפי זה ענה הפ"י
 למכתו אשר היא רוחנית וסבית ומכדו תבא ההשפעה
 והל"כה על סארס וכקרא המוסך לסכנת הגוף קין להיות
 ס"ל קין האף האנושי והא"ג בו כפ"ר בקבו והכל נכדו
 מהכל טיהס טל תיסקות אשר הוא הרב הפס"ל אשר יחמו
 וינעמו בבית רבתיקה ומלמדיתם וההסתרות בהכנה
 הז"ת זמיונות לקין היא הורגת לפין הפס"ל כ"ס סק ולוה
 קס קין על הכל אחיו ויתר"א או אולי"ס ההמין אשר הם
 הרוב לא יכחשו שלימות וולתם למעשים ולז"ס אכלם פכאה
 גדולה ורבה משמיה לכל מעיין כאלו אין פכאה בשכח
 עם הארץ לת"ה וכ"אזר דוד ע"ה טוסה רפע לנדיק וגו'
 זכ"ן הסכה תורת אלהיו בקרבו וכו' וכי הסכאה היא
 למען היות תורת הפ"י בקרב הנדיק ולזה פכאהו טרפע כן
 בא"ן הסמך אחרי המעשים לכד והס ההמין יסנאו לכל
 מ"בין וחסד ויפסכו היות מיומה כי הוא אכלם כחק הכמנע
 לה"ג מוס"ות אמיתות אשר לזה הפ"קה להס ההסנה
 סאליתת באמונה אמיתית אשר בה יהיו כוסעים אי לזאת
 כולר ס"ת כדמותו כ"למו טל ארס הראשון הנה כי ארס
 הראשון היה ככלם חלשים וכדמותו כמו שפירסתי למעלה
 וכח"אז כשל"ה ממנו הפס"ל השלימת אשר מכה וכה היה
 כ"לם חלשים וכדמותו כמו שפירסתי למעלה ופת היה
 כ"לם ארס הראשון וכדמותו כככאה הכראת במראה אשר
 קיף דמות נורת ה"ראה מחוקה כו' ואין מסק פ"ת

היא דרך האמונה אשר

פני לפסל המעשי דרדסים ואופנים ומיני תהולות והמצאות
 להפסד מהאו בים והמזיקים ארכס היא שמירה מתחלפת
 לשמירת ספקל הפומר כי אז יאמר עליו אי שומרך וגו' ..
 והיא אש כ שמירה חסרה וזה אומרנו ויטע יי לקין חום לבנת
 סכית אותו כז מונחו כי זה האות והסימן קתן אליו יתהב
 כגון המעשי אשר בו יקנה המצאות להסתר יראה והפגל
 מחלקת לול באומרו מהו האות סכיתן לקין אשר הוא ככח
 יא קתן קתן לו כמנחו ויא סכת כעל כפכו ויא סכת
 מסר לו לשמרו וחס מיני תמונאות ותחבולות כדלים
 להכלל מהמזיקים אם ראשונה ככלי זין המזומנים בהם
 ילחם נגד המזיקים והוא הרמז באומרו קין אם לו כמנחו
 ואם בשלך אדם ולא ילך בשוקים וברחובות כי אז יוכל
 מפגיטת המזיקים והוא שכת כעל כפכו כי יכוח כבייתו ונא
 יטול אנה ואנס י ואם כפיזומין עמו חברה שומרת אותו וזה
 אומרנו כלב מחד לו הנה אש כן לא יתקיים המציאות אלא
 לשת אשר הוח סיפור האנושי והיא האמונה אשר בה יסאר
 הפטיות השכל רכוכי המין האנושי בשלימותו וזה המכת
 השלמים רוחי פני המלך מנכו של עולם ית הנה כי הדרך
 האמתית היא דרך האמונה לא זולת אל טבזה האנסים יקבלו
 השלימות האחרון כלם אמר הכניא כנגד המתעקש
 המבקשים דרך החקירת בדרושים אשר לא תספיק להם דרך
 האמונה אמר הנה עופלה לא ישרת כפשו וגו' באומר כי מי
 סהו מתעקש ומכזיר ומעפיל להטיג לא ישרת כפשו דל אין
 לו כהג ישרת אבל כפש עקשית ומפנייה כי מי שהיא דרך
 לא יפציר אבל יקבל בדרך אמונה ובה יקבל החיות אמונה
 אך יראה כי באמונת האמתית נקבל השפלות ופגנתו ונא
 זו כלבד אלא כי אף האמונה האמתית עצמה הן היא ה
 הכנותיות והשלימות סבת יהיה בתקדושי סאלם קדומה עם
 השפלות אשר נהגול להשיב בה והיא מה שהאמונה משיבות
 ושאלות אותנו באמרו איה ולמה התורה לא תיעד גע'
 ושלמה כפשיה כי לא כמנחו כש אלא ייעודים בשמיים כ
 פתיסת הגשמיים כעתם וכדיפת מזה אלק ואכילה נסוגע לא
 דבר אחר ולא גמול רוחני כלל אשר מזה יראם סגמולי התור'
 החלית יא כס רוחיים אלא בשמיים ניס מי שהשיב בזה כי
 כבר נמנה בתורם ישר אל כושע ביי תפועת עולמי י אשר
 מזה יתבאר היות לנו גמול כב' עולמות התי והל' וגם
 כי אם כמנח בה עונם רוחני הנהגם כן ימצא וימשן חמנה
 גמול רוחני אבל אכחני מנח בה עונם רוחני והוא הברית
 זכחו שאמר נכריתת הכפש אשר הוא עונם הרוחני סכה
 חס כן ימצא וימשן מנחה גמול כפשו כי ההפכים חלקים
 במציאות אחר וזאת התפוכת היא כלתי מספקת כי יאמר
 לה המלך הכהוג ערכיך ערכא צריך ומי יאמר לנו שאומ'
 תפועת עולמים הוא באה על העולם הגשמי והרוחני אבל
 יאפמר טרנה שהאומה כושעת בשם לעולמים ולעולמים כי
 אם ימושו הסנקים האלם מלפני וכו' כן זרע יסרחל סכות
 מהיות גוי וכו' וכן וככרתה הכפש ההיא אולי יאמר על
 המיתם בחני ימים ואלא יאריך ימים וימות בלא עתו כמנח

שחשבו קנת מהמפרשים ואחרים יסבו על השאלה כזאת
 כי לבעבור סיות הגמול הרוחני דבר בלתי מוכב כנקלה ו
 התורה אמנם נתנה להמון לזה באה התורה לתאר גמולים
 גשמיים אשר הם מופגים כנקלה וכל העולם יכירום ולא
 הכי גמולים רוחיים כי לא יציגם המון ויהיה סבה לשלא
 יכירו שום תכלה וגם זאת התפוכת כלתי מספקת לפי
 סכבר הביאה התורה וכיאתה להמון שרשים אחרים ממזיקים
 כל כך כמו האחרות האלתי ומציאות האלום כי הם דברים
 לא יציגום המון כנקלה אחרי אשר לא יציגו מציאות דבר
 בלתי גשמי ובהשיגם זה כבר יוכלו להשיג דברים אחרים
 בלתי גשמיים אין חולק עז' ויוכלו אם כן להשיג הגמול
 הרוחני כמו שיוכלו להשיג מציאות הכמנח הרוחני ואמר'
 יסבו באמרו שהגמול הרוחני היה מוגבר אז לכל אדם איה
 הגמול הגשמי היותו מושג באמצעות התורה לא היה כך
 מכוניר ומושג לזה סכיתת העיר הגמול הגשמי ולא הקפידים
 מהרוחני אמנם סיות הגמול הרוחני ידוע לכך אדם
 ביארנו זה מאברהם אבינו ע"ה אשר הלך להרוג בנו יתור
 במצות הש' ואם לא היה מפורסם אלנו הגמול הרוחני מוס
 יתרון לו בעבודת התיא אחרי הרגו בנו יתורן אבל למה
 שחשכ היותו כשאר בתשארות כפשי לא הקפיד ופס ענמו
 להרוג בנו יסידו ולעלותו עלתה זקרבן הנה כי השפלות
 כפשי הים מפורסם בזמנים ההם ועם לא הונכרת התורה
 פאלתיק לבארנו וזאת ספקו סבת כלתי מספקת גם כן כי אם
 היה השפלות כפפש מפורסם אז מכל סכן שהיה מפורסם
 אלנו אברהם אבינו ע"ה וזולתו מציאות האל האחרות ואם
 כן כמו שהביא לנו התורה האלהית מציאות האל באומרו
 אכבי יא אלו ויהא בהכרח היה מפורסם אז גם היותו ל
 להביא השפלות השפשי ונפגמם כשלמות תפוכת השכי
 כי ייעודים הגשמיים הן המה ייעודים אחרתו שאם נאמר
 התורם לא יעידו אותנו המונעים הגרים מולחמות ומכבד'
 וזמני כנרת ומלאים אשר הם מוכעים מענין וזעבורם
 שאנהית ובאשר כסיה ננל'ים מהשורות הנו יהיה אז נכר
 אושפדות ופכא להשיג השלימות בעגודה האלגית ואם
 הן כאשר ייעד לנו ית בתורם ייעודים גשמיים אמנם
 ייעד אותם בהראותנו לנו כי אז כסיה שלמים עם סככא
 אשר יהם לנו להפלים ככפכו גם זאת הרפוכה אין כתי
 ספק מענין המכוקס וזה כי מי שיקרא איש מה או עם מה
 לדבר מה כיעדני אותו הצלחה מה יותר באות סיקראתו כ
 כהשלמת הקניית משיקראתו בדרך סככא אליה ובאשר
 יאמר ית' עברו אותו ואסיר מכם המונעים אשר ימנעו או
 אתכם מהפוג השלימות את יאמר עברו אותי ואתן לכם
 השלימות הנה מהמאמר השכי יהיה הייעוד סככית י
 סככא ומהראשון יהיה אופפרי והנגד הבאות לפגיע האומ'
 לעבוד יברס הוא המאמר השכי אשר בו יהיו בטוחים להשיג
 השלימות לא הראשון אשר ממנו הם כלתי בטוחים להשיג
 פגומתם אלא אם באה' סלתי יהיה מוכן אולם ענין הקסאר'
 קפשיי ובחור

נכחור אל התשובה הזאת אשר כבר נבחרה דרכה עם
 פסטי תרבי ידיו כי היות האדם בטובה ועושר ה
 וכריאות הן הוא דרך אל היות ההדב במשך אל החיות
 הגזמיות ושכח הדברים הטובים א"כ כבר יהיה השלוח
 אשר יעדה התורה האלהית דרך אל בלתי השגת השלימות
 וההשארות כמו שאמר ויטמן יסורן ויבעט ואמר הכביא
 וכסף הרבתי לה וזהו עשו לבעל אש כן איך זאת התשובה
 גם כן ומסקת אם יוכן כפשטה עם שלרש תשובה אחרת
 כפי לשלך מסמית עם התשובה השנית והיא כמשל ר
 שהיא מהנער אשר יאמרו לו שילך אל בית הספר בשכר
 אב"זים והוא משל מוליד היות התורה האלהית אומרת לאנשי
 שיעברו אליהם בשכר דברים מוטבים אל שכלם החכר עד
 שיתעברו מעצמם אל הגמול והשכר האותי הרוחני
 וסרמכן כתב שהיעודים הרוחניים הם באים מטבע המצות
 והתורה וכי הדבר אשר יבא בטבע איך צורך לכתוב אותה
 ולבאר כי היות האדם שורף בטבעו הוא דבר נגלה וידוע
 אומנם השגת דברים גשמיים באמצעות המצות זה דבר בלתי
 מובחר כי לדבר הרוחני ראוי שימשך דברים רוחניים לא
 דברים גשמיים אי לזאת ביארה התורה האלהית כי גם
 במצות הרוחניות נקוה ושלמות גשמיים ונשא נדאג על
 הפקדים וזאת התשובה היא היות קרובה אל האמת
 בהשגת הספק המונח וכל התשובות הנאמרות בהיותה מ
 מוכנת כפי מה שראוי וביאור זה כי כבר נודע היות
 היא זוכה האמתית והתורה האלהית מונחת להשלים השלימות
 האנושי ולהמשיך השכל לחיות מוטבע ומלימד בתולדות
 האמתיות וזה לפי שדרך החקירה המשלמת השכל יש בה
 דבוי מן הסכנו' ונורח גדול כמו שביארתי למעלה אשר מזה
 ימשך שדרך האמונה האמתית א השכל המאמין הוא בערך
 שמוסבל החקירי לשכל שחוקר האמת וכמו שהחקירה
 האמתית תשלים שכל החכם והמעין בן האמונה האמתית
 תשלים שכל המאמין האמתית כי האמונה הכרח שתהיה כח
 השכלי מכמות הכפש המסוגל אחרי אשר בו תוטבע האמונה
 האמתית כמו שהוא מביא כראה מטבע השכל כי הוא המטיב
 זאת האמונה לא כח אחר וזה לפי שהאמונה האמתית היא
 אמת וזאת אמת היא מוטבגי ששכל והכחות האחרות לא ישיגו
 אמת להיות האמת כאיור בחומר ההכרחי הכללי מוטב כי
 אם לשכל וכבר ביאר שרוב זה ב"כ מספרו גם לפי שם אמונה
 כמו שהזכרתי למעלה הן היא תולדות אמתיות אי אפשר
 לחלוק עליהן וכן המה אם כן מוטב להיות אמתיות עם היותם
 בלתי נקבות על כן החקירה והפקס אומנם כמו שהקסיס
 והחקירות הקפ' והמופתי הן המה דרכי הסגס והמעני
 לבא אל נקודת האמת והתולדות הם האמת הכה אכחו אם
 כן באמונות האמתיות לא כחלק לתולדות החקירות ה
 האמתיות וכמו שהתולדות הולדות בחקירה הן המה
 מוטב השכל כן גם כן האמונות האמתיות הן המה מטבע
 שכל יתחייב מזה אל שהאמונה היא מוטבעת בשכל וכי
 שכל ישיב אותה ולחלקיה ביה שאין שפק בו ולזה שרף
 שאיני שהאמונה תשלים שכל המאמין כמו שהחקירות ה

האמתיות ושלמו שכל החוקר ויחרי התאמת זה בערך
 אשיב ואז כי השלימו' אשר בו יפול הכל השובי במוסבל
 הלא הוא שישב כמו שכלות ההמה מהי תי שכל בכח אל
 היותו שכל בפועל כי זהו השלימות המיוחד והכית אליו
 בדרך כל בעל כח אשר שלימותו שישב בפועל למה שהיה
 הכח מציותו הכר והטובל מציותו שלם והיה שלימותו הכח
 שישב שלם לזה היה שלימות הכח שישב בפועל אש כן
 שלימות השכל ההולכי והכחיי שישב פועל שלם והיה הוא
 עצמו המוסבל בפועל כמו שה המקדם הוא עצמו המוסבל
 בכח ובמציותו אשר כי איך השכל דבר מה והמוסבלות בו
 דבר אחר אבל הוא עצמו המוסבלות בפועל כמו שהיה הוא
 עצמו המוסבלות בכח כאשר היה במציאת החסר הכחי
 וכמו שהכח בשער הכח ב"ה' הם כן השלמות אשר יתן
 המוסבל לשכל הוא שיוציאו מהיותו כחיי אל היותו בפועל
 כי זהו שלימותו ולמה שכב' ביארתי שדרך האמונה האמתית
 הן הוא ערך המוסבל א המוסבל יתחייב מזה היות האמונה
 מטיבס המאמין בפועל אחרי היותו קודם האמונה ההוא
 בכח וכמו שאמר תורת' תמימה מטיבת כפש כי האמונה
 תטיב הכפש שלימה ויחייב אש כן מזה שביארתי ה' ת
 התולדות האנושי מוסבלות בהוגם אשר לזה יתעצם השכל
 עמהם וישב הוא הם עצמם ואינכ זרו' מונכו כדרך המוסבל
 המתעצם עם השכל הנכח אש כן האמונה הן ה' מטיבה
 שכל המאמין בפועל שלם ולמה שהיה הפסד ככל דבר
 אומנם הוא מצד הכח כי הוא מטיב מטיבי החומר ומה ה
 למציאותו וא' אפשר שימצא פוס הפסד אש אש י' היה בדבר
 הכחי ומצדו לזה היו הדברים אשר הם בפועל מתמיד אי
 אפשר שיסדרו כי הכחיות הוא מצד הכועל אבל הוא עצמו
 כי איך פוס כחיי אלא שיהיה בפועל והפועל עצמו מצד
 שהוא טעל כחיי אשר לזה היו המלאכים אשר הם פועל כ
 כחיים וכמו שביאר דוד ע"ה' ברכו' מלאכיו גבורי כח
 עושי' דברו שרל המלאכים אשר הם חוקים ומקיפי' על הכח
 אשר הוא הפועל כי הפועל חוק ויכול ומקיף על הכח ס
 במפורס למעלה ימשך מזה כי האמונה למאמין והמוסבל
 האמתית לשכל אשר הם פועל השכל והוא בפועל בהם פוס
 הכחיות האמתית לשכל ולזה האמונה היא כועל השכל
 וכחיותו ואיך הפועל וכחיותו דבר והאמונה דבר אחר
 אבל הם דבר אחד להתעצמם ולמה שהיה הסכר הרוחני
 הן הוא ההשארות שכפשי אשר הוא כחיות ואמתות אש
 כן הגמול שכפשי הן הוא הכחיות והכחיות הוא פועל
 השכל אשר הוא האמונה כמו שביארתי אש כן הגמול
 הכפשי הוא האמונה עצמה כי היא הכחיות וההשארות
 ולזה אמר החכם איך בגמול אלא האל יר גמול הסגת האל
 הוא האל עצמו וחלקן' אלכיב נגד החסכים היות שבר
 הפשגה העיונית תענוב הכמשך מוכה ואמר
 שאש כן הים גמול הפשגה יותר חכר מההשגה עצמה והיה
 התכלית יותר חכר ומה שקודם התכלית אשר לפי זה
 יתחייב בגמול ההשגה הוא ההשגה עצמו וכמו שגמול
 שראות היא הראות עצמו לא דבר אלא מונכו וכמו נכ

ויחזיקו את ידיו ויחזיקו את ידיו ויחזיקו את ידיו ויחזיקו את ידיו
 דבר אחר מתחיל לתנועת אבר לזאת לא יסקיט ולא יכוח
 וזו סתם החכם כי התנועה נבלבל עכ"ל ומה לחי כן גם
 כן באר סבבול תהנה ותכליתה היא ההשגה ענינה ומוול
 האמונת והכלית היא האמונה ענינה לארבעה מחלקים
 ארבעה האמונה ענינה היא אמונה בה תהיה הפסגה בשועל
 נכסאית נא"כ היא ההשגה רות ענינו ולכן מי שהלך בין גמול
 האמונה והאמונה לא הבין מהות גמול מהו כמו שהסבר
 האמות האומר כי בארונה נסבב מלכות שמים כאלו חדרו
 פתולכות שמים הוא רכב מתחלק וזולתי לאמונה ואין זה אמת
 כחן שארתי אבל האמת שגמול והאמונה כלבי מתחלק
 ולזו כוונתו רזל באורם שסבר מעשה מנהג וסבר עבירה
 עבירה רזל ססבר או זוג מנהג שתקום היא המנהג ענינה
 כי היא אשכר סימא דבר ותכלית יותר מעולם מהמנהגים
 ענינה ואין הפרט בכה וכן סברם יתן סבר עבירה עבירה
 כלומר כי שפעולות והאמונות תבונות הן המה מספירות
 השכל האנושי הסבר אשר בעברו יהיה כלתי כסאר עם
 סימלי פי אחר כזה והוא כי הקיימים הנקיים כפסגה הן הם
 קקראים כזו שפעולות המביאות הקיין תהוא וכן ראוי
 כי הפעול אשר היא מביאה קיין מה הבה ראוי שוקרה קיין
 כזה ה פעולות ומשלו שפעולות שוקרה המביאה קיין הנדקה
 כפסגה העישה איתה וראוי שיקרא הקיין תהוא אשר כפסגה
 שפעול הנדקה הם נדקה גם כן ולזה אמר שסבר מנהג
 מנהג כלומר שהאר הבה מועיל המוסר הלא הוא הקיין
 הנזכר אשר הוא נקרה כפסגה שפעולות הפעולות הם
 אומרו שסבר מנהג מנהג וסבר עבירה עבירה אשר לזה
 ראוי שיהיה ארס זה רכמנה קלס ככחמיה אומנם הכי
 הא' הוא המכיים עם הכונת ולזה רמו ית באומרו את
 הכרכה אשר תשמעו וגו' כי הפעולה היא הכרכה
 תזכרם כדק לרעת כי המנוות נחלקות תזוקה ראשונה אל
 אמונות ואל מנהג מעשיות והאמונות הם באמונות
 בתבניות הא' והאחרות נחלקות האלה אל סבבאום והדומות
 לזה והמנוות המעשיות הן הם המנוות אשר בהם פעולות
 נבנות אס מניית עשה נחם מנות לאתעשת והיעודים
 שגמייים הנזכרים בתורה הם למנוות המעשיות לא זולת
 אומנם סבר האמונות לא נכתב בתורה כי לא אמרה האמונה
 נא"כ שהוא אחר וכתתי גמייים בעתם או כל תדומה לזה
 סכל סבר האמונה הוא האמונות ענינו לזה תמצא בעקדה
 חלקב מקומו באלא ייעד סבר כלל נכב יעד סבר
 פא' למה שהיה אמונה בתחלט פא' למה שהיה סבר מעשה
 אמר לא עתה ידעתי כי ירא אלים אתה ולא חשבת את כרך
 את יחודך וגו' ולא ייעד כזה סבר כלל למען היותו מכאר
 האמונה לברס אומנם כב' אמר יען אשר עשית את הדבר
 הזה ולא חשבת את כרך את יחודך כי כרך אברהם וגו'
 והכרכה ותוספת טובה הוא סבר המעשה לא זולת ולזה אמר
 יען אשר עשית וגו' ומשלו אלה למלך גדול ומעולה סקרה
 לפי אפיים ואמר לאחד מהם אבי חסן ככבודך ורוכס

ביקרך לכן אלהי אלהיך שתלכס בגדי מי ותרכס על
 כזה כלה ותך בתברמי רוב על סידך כמוני כי אף מעבר
 בחברתך ויחוד לפני עשה לי מלבוש אחד או זוג אחד של
 מבעבים ותנכיסני או תבעילני בכקר הכת אטאל אכ זת
 המלך רחמי לתת לי את סבר ערב אשר הלך במכר קומו לזה
 ותאמת כי המלך תוכר לי את סבר יתן לי חסן הוה סבר כל
 כימה יוסף ומה יתן ויא זה סבר יתן לו יותר מהיותו מהכב
 בחברתו וסולכו אומרו לנדו במרכבת המשנה אשר נג
 אשכר לתת לו כדעון וסבר יותר מזה וכי חסן לו כל הוה
 פא' אשר הלא הוא סבר יותר תהרי ומותרי מכל הכבוד
 הגעשה לו בהולכו לנדו במרכבתו ובכאן עכס העובדים
 שהיא אשר עכר למלך הן הוא עכס הסבר ולינו מקבל
 אומנם ה' העושה את המלבוש או המעלים הכה הלא עובר
 למלך עובר שהמלך מחוייב לתת לו סבר מהמעול וקעפיים
 הלא ובאשר יתן למלך המלבוש או המעלים כתי נמוך
 לתת לו פרעונו וסבר העמל והמעשה הלא הכה המאמר
 אמונות אמתיות הלא כמו העיבר למלך רוכב במרכבתו
 והולך עמו כדו שסברתו ופעולתו לפיכך ולא יקבל סבר
 אחר והעובר למלך בעשותו מעשים או מלבוש לו הוא דומה
 לעושה המנוות המעשיות אשר ראוי שיתנו לו בגלל זה סבר
 מעשי ולזה תמצא כל הייעודים הנמתיים סן המה כסבר
 המנוות המעשיות וכמו שאמר אס בחקותי תלכו ואת מעשתי
 תשמרו ועשיתם אותם נקמם גמייים בעתם כי נכתב
 הגמייים הן הוא חלוף וסבר עשיית המעשיות והמנוות
 נלאו שואמר איך ומה תצננה לפקוקים האומרים הנמנו
 לכם כן יפתה לבכם הלא מנהג האמונה הכונת ויעד מנה
 זש ועכר את שמיים הבה כי ייעד מנהג האמונה הבונת
 ייעודים גמייים ואתה אמרת כי האמונה האמתית ותבונת
 לאתחייב פוס ייעוד כי סבר האמונה האמתית הוא האמונה
 ענינה וכן סבר האמונה תבונת הוא האמונה ענינה אשר
 כתי יהיה הארס כעדה וככח השלימה האמתית כאור עגובות כס
 סו ומכילים כי יכיס לבין אליכם כי זה כאלה על האמונה
 תבונת המבדלת בין הפ' ובין הכופרים אחרי היותם כ
 בלתי מכייס ומשיגים ממנו ית האמתות ובאומרו ה' סבר
 פעתי כי הרע יסביה את עצמו ולא יפאח כמו שהוה האמת
 ככופרים המאמינים האמונות כפסדות כי הם כלתי נסארים
 אבל כפסדיים הפסד מוחלט עם שפסוק תיקרך רעתך
 וברונית לו כמו או לרשע רע כי גמול ידיו וכו' כהפסדי
 פעם אחרת כי המדות המנוות יפסידו הגוסא כמו מי
 פתוא לטוט אחר המוגבל יכחו עיניו והלחוט אהר המאכלות
 אשורות יחלש עיניו וינאל אל חלואס מעפוש וזולת זה וכן
 כלס וזה אומרו כי הרע יפסיד את עצמו וזה
 שהמדות הרעות והמנוות כגנותם אל הקונות יפסדו זה
 הגוסא הפועל לזה אמר אויב יהי כרשע אויב ומתקוממי
 כעול וזה כי אעפ' שהוא הוה מקסה את חבריו כראות
 רשע וטוב לו עם כל זה הנה קרשע הזה יפסד מעשיו
 כפסדי תבונת תבונת

הכופף הכלוא אל הקבוצה אשר מזה ימחק שהוא לא היה
 משתוקק לה ונת רשע אבל אמר שיהיה כרעע אויבו וגו'
 אמרם ה' את האש זכריות וה' אמונת הכובות הן המה
 מופתיות ה' וז' והן עצמן עונם האמונת הכופרות הם
 ואם כן מה זה אומ' ועצר את השמים על עונם האמונ'
 הכובות שהם עיכשים ועורפים בשמיים אשר לזה אישי ואו'
 כי עונם האמונה הכובות הן היא שגיהנם וההפסד הכובד
 וכמו שביארתי למעלה על סוף כי דכיתנו במקום תניש
 וכו' אמרם באמונת הכובות יעשו בהם מפסדים ומעש'
 וס' צולג' מות כמו הפתחות לצו והקשרו ועבודות ויהיה
 אש כן אומ' ועצר את השמים הוא עונם הפעולות המעשיות
 שהם וכמו שאת' ופרתם ועברתם אלה' אחרים הפתחות
 להם כי העונשים הם הם עונם ס' עבודות והפתחות
 אבל עונם האמונות הכובות והדעות הכופרות הוא האמונ'
 עצמן הותרם אש כן הקושיא הקדומה בבלתי זכיר התורה
 העונשים וסיעוריים הרחמיים וכתבאר כי מפלמות התורה
 האלהית והפחיתים שגונסים והגמ' לים כהחכמה האמתית לא
 זכרה אותם וכי התור אשר קבור אומם היא מבלתי וכתת
 חלוק בין האמונה עצמה או הגמול ועונם ההוא ולא אינה
 יורדת משהת האמונה ולא משנת העור והתבאר אש כן
 מזה כי לשלמות התורה האלהית לא זכרם וכי
~~התורה האלהית לא זכרה~~ ולפי שהיה קדום אדם כי
 גשענות והעבודות הכפיות לצו והכפית והמזלות יבאו
 הפסעו והסננות הגשמי' כזה העונם כי ביה היו עבדי
 הגו הם מפסדים המון העם וכה ונתם בלתי עבדים אותם
 יחסרו כל כמו שאמ' בשמש הכניא ומן אז חלנו וכו' וזכר
 התורה האלהית לכאר לנו פי אף בעבודת הן כחשר כל
 ולא תתן הארץ יכולה ועץ השדה לא יתן פרי' ובעבודה
 ה' ולהית בהפק' כי הנות שלמות לחלק הפלם מכל סכן
 שישיענו עג החשר העובד לפל' כי באשר המולך יהיה פלם
 ובעלה כל משרתי פלמי' הפך מוסל מקסיב על שפת סקר
 וכו' והתבאר מזה כלו כי באמונה קנה ההטאות הכנחי
 וכי האמונה עצמה היא ההטאות הכנחי ולזה תמצא
 האמונת כלן הבאות בפסוקי התורה הם באים על סוד ה'
 הקיפור ושל מוד לא על סדר הכווי כמו שבאו המנות
 המעשיות כי התח' לבראשית ברא' אלהים וכו' וביארם החרום
 ה' ואת' ולא ניתם עליו כמו שנתה באומרו שאת ימי' תעשם
 מלאכה וכן בכל אמונה ואמונה - וא' אורה שמע ישראל
 שיראה ה' ונת זה ביוי איבו כי אש לימוד יתקם שידעו ויבינו
 מציאת האל ואחרותו כמו שהביכוהו וכמו שביארתי למעלה
 על מאמר אכבי ולא יהיה לך מפי הבכורה שמעוב - ויבאו
 מכל זה כי דרך האמונה היא המוסיעם והמאשרת האומת
 המ' אייבה שאריות אמתי' וכתבת השלימות בביר ואמות
 אר לזה ביה ית ועאו ארין עני' פטים בתמונה וכמות
 מובבל אשר הוא תואר ורמו לזה האר' האשי - ולזה בזה
 שיטתו אותו וס' טהור מכית ומחוז - וכמו שאמרנו ז' כל
 ת' א' שאין תוכו כבודו אינו ת' וכו' זה רמו בארון הזה אשר
 סוף טהור מכות ומחוז להיותו תוכו כבודו ועליו

הכפירות רמו סיג העולם השמימי והכרובים רמו סיג
 העולם המלכי וכי פליעותו הארון נת בו הנהיה אפר
 הוא האמונה האמתית כי אז ומה הנר יהיה הארם שלם
 בשל מות האמת' האמוני שהוא התבנית הארון והוא
 מוכרר כי זאת האמונה היא סוד כל הכתוב אשר כל הכניס'
 מייסדים אותנו עליו כי הכונה נא הן הוא האומין כן
 אמונה אמיתית והוא הירא את דבר אל והאומת אותו הד'
 אמונתו האמתית כי האומין לא יטעם בה ומו מאמין מקבל
 ממי סראוי לקבל קבלה אמיתית סיהיה כהוארי אשר ממנו
 ראוי לקבל כמו שהיה בתבאים ההם ממה רבי ר' כל נביאי'
 אשר אין רומה לו בכל המציאות ואין שיה לנביאות שלימותו
 וכמו שפיערה התורה באמר ולא קם נביא עוד בישר' ביהם
 כי מזהיר היות בלתי אישם פיקוס בסוס זמן אישם שיה נבלימו
 מן סה רכיבו וזה כ כבר קויים היות התורה האלהית כשהיה
 וזה להיותה שלימה אי אפשר הפסדה בסוס זמן ובסוס פנים
 כמו שהוכיח זה הרב זל סרן ל' חלק ס' ואש היות
 איפשר שיגיד פוס ארס פיקוס בסוס זמן אישם פ' מקוס
 יותר שלם ממה רכיבו הנה אז יהיה הפסוק הדומר ולא
 קם נביא עוד בישראל כמות כוזב אחד סרבר ימצא יותר
 פלם ממנו וכבר הוכח שהתורה לא תגונה ולא מקבל ס' גוי
 ותמונה עד בלי פנים הנה אש כן אי אפשר שימצא פוס
 ארס שיה למה רכיבו כל סכן סיהיה יזהר גיול מינו פי
 אש התורה לא תגונה כל חלק ומחלקיה הברח פיתק' ימו
 ולא יכסרו ואש יפכד החלק היה איפכר שיפכד הכל וזה
 הפ' וק האומר ולא קם נביא עוד וכו' אי אפשר שיפכד

השער השישי

ואחרי אשר טבע הדברים הביאני לזה הנה אכני רוצה לברר
 דרוש נכח לא הסגיוהו סקוד מיס' והוא בבארי אש מנה
 דכיבו חטא או לא חטא כי הנה הוא מפורסם באומת וכפי
 מה סיורו עליו כשטי הדברים וכתובים שהאורים כי בעון
 שהוא לא נכנס בארץ וכענפם בחטא מי מריבה העונם שהוא
 הידוע והוא מחלקת גדולה בין המפרסים והחכמים במהות
 החטא הקיא זה או ככה זה אומר בכה

אחרי שהבינכם כלם באומתם שחטא
 וזה ראוי למה שהכל יותר ידוע מהחלק ואני גדנה בעיני
 מעלת משה רכיבו ומקדתי דרך כלולה ואמ' חית א' ידתי
 שחטא רכיבו לא חטא חטא כלל וכי הוא נקי בלי מוס
 דכיב וחלום צדיק גמור מלידה ומבטן וכי ב' ג' עות
 מעלת התור' הפלימה אשר לעלויים נרין ככבדם כל דבר
 האפשריים וביארתי זה בה' הקדמות

ה' ק' כח
 הא' שהתורה האלהית שלימה בכל מיני הפלימות
 שלים אין להוסיף וממנה אין לגרוע וזאת שהקדמה

סוף טהור מכות ומחוז להיותו תוכו כבודו ועליו

מאת הזקמה עם סיומה פירש ועקר האמונה פי הכופר
 בה תלך הוא כבשר ככל התורה ואין לו חלק ונחלה בשם
 ישראל . הנה אכני בא בטענות נזקקות לאמתה אשר מהם
 היא כי התורה המשלמת המחייבת בה בעיון וכמעשה היא
 שלמה בתכלית השנמות . אמנם התורה האתית היא כן
 הנה אם כן היא שלמה בתכלית . אמנם היות התורה
 המצומצמת בעיון וכמעשה היא שלמה בלי כסף הוא מבוחר .
 למה שהם אמית האכסני אמנם הוא בלגו הסני פנים כמאמר
 האומה ישראלית כעשה וכמעשה וכמאמר שמעו מוסר והכמו
 וכמאמר דע את אלהי אביך ועבדו אשר בזה כמו שבארתי
 למעלה שלם המין האנושי ובהשלימו בחלה הסני פנים יהיה
 שלם באמת . אבל התורה האתית זה דרכה כי היא תשלם
 בעיוני בהקנותה אמיתיות ודעות בלתי חולקות על טבע
 המציאות כי תפסים עם חכמי החקירה בדברים המאומתים
 במופתיו וכדברי אשר המופת בלתי הובל לאמתם הנה היא
 תודיע האמת בזה באמרת בחדוש העול אשר חכמי החקיר
 לא יכלו לזאת דעתם במופת כמו שבאר הרב בחלק שני
 מספרו אבל דבריהם באמרים על דה האומ' והדיבור ההלני
 כמו שגדע בש' השמי' והעולם ומקומו אחר' כמו שהוכחתי
 בהפ'י חברתי עני' הדרוש קראתי עץ חיים אמנם מזהו
 האל ואחרותו והרחקת הגשמות ועיקרים אחרים אינם ממק
 שישק אלו היותם שרשים ועמודים שהחקה נענעת ע
 עליהם והשפילושפי' השתדלו כל ימי היותם לאמתם ואתה
 תראה היות פסיקי התורה המבארים אחרות הש' מתחלפים
 אחר מהם אל' לא אהנו ואל' אחר והב' יודעת סיום והשכות
 אל לבך כי אל' הוא האלהים וכנ' והשלישי אומ' ראו עתה
 כי אני אבי הוא ואין אלהים עמדי והי' עני לא יהיה לך
 אלהים אחרים על פני התשוב כי באו לו הפסוקים בתור
 האלהית לבטלה הנה החושב זה מטיל מום בקדש הגור
 השלימה כי היא כלה דבר אלהים לא תושב אמתו וכדרכי
 שלמד לא יעשה מותר אף כי בדרכי התורה אשר היא דרכי
 אלהים חיים והאמת אצלי כי התורה מתחלפת לשאר התור'
 הכימוסיות או המדומות כי התורות ההמה כאשר לא יהיו
 אמונות בהחלט ויאבד מהם זה השם הן המה הן כלא היו
 ולא ימוא בהם שום שלימות ואינם דבר אמנם התורה
 האלית אם לא תהיה אמונה וכי אם יצויר שלא תקרא בה
 השם עדיי' תשאר אמתה קיימת כמשל זה הנה ~~השם~~
השם האמת ~~השם~~ הנה זאת הנה אצל האמוניות
 בהחלט חולקה לכל מושכל וכל עיון לו צויר שתפסד עם
 האמונה השורש אצלם יהיה זה האורם בטל וכפסד ואין
 לו מציאות לסיותי חלק על המושכלות והפך היסודות
 השכליים אבל הא' השאלית המוכחת פכותיה ועקריה
 כמו שאבאר הלא הם היו ויהיו מיוסדים על ארכי האמת אף
 אם כאחד עם האמונה מהם לא יכנס תפסד בדעות כי הרחקת
~~השם~~ מן הש' אשר באמיניהו אכחנו באמונה כאומרו כי
 לא ראיתם כל תמונה הנה זה ואם היה זה אצלינו כן רנוכי
 באמונה אמיתית אם היה שבאמר אין אכחנו מאמיכי' אותנו
 באמונה עדיין ישר הדרוש אכנו אמיתי והוא שהיא ית'
 בלתי גשם כי זה כבר

יתבא בחקירה שכלית ועיון אמיתי . אל' זאת כאמר שתורתנו
 האמתית אינה שאר התורות אבל היא מורכבת מוכחה
 ואמונה . אמונה מנד' שאכחנו כאמין אותה בפי מה שראוי
 בקבלה אמיתית מבלי שפסאל עענה לדרושה כדרך האמונה
 והיא גם כן חכמה אמיתית כי דרושה בלתי חולקים על ה'
 היושכל ופאעפי' ש' פסד עם האמונה מהם לא תפסד אמת'
 ולזה אמר ית' כי היא חכמתכם וכינתכ' לעיני העמים פר' כל'
 כפי ית' כפי זה כי התורה אצפי' שהיא אמונה הלא היא ש'
 חכמה ותבונה על הנד' האמר וזה אמרו ית' עם חכם וככונ'
 הגוי הגדול הזה כי הוא שיהיה עם אחד מקיבץ מאישים ש'
 מונגלים כלם חכמים וככונים . ואמר זה אמר כי בקיום
 האחרות ראו אנל החוקרים מופתים מתחלפים בספריהם ו
 והם ככללים כד' מייסים . המין הראשון הוא המופת הנז' בד'
 יומה שאחר והוא כמאמר המתחיל בדברים הנמצא' בהכרח
 אמר עם כי הדבר ההכרחי האמת' אשר הוא נקרא בשם ה'
 ההכרחי המציאות הוא הדבר ~~השם~~ אי אפסד שימצא על
 זולת הנד' אשר הוא בו ויולד מזה כי ההכרחי המציאות הוא
 אחד וזה מביאר כי אחר' שאי אפסד שימצא על זולת הנד'
 אשר הוא בו אם היה יותר מאחד הנס' הסני הכרח שיתחלק
 לאחד חלוק מה שאי לא יתחלק כלל היו פניהם אחד ולא יהיו
 שנים ולא רבים ואמר מזה כן יהיה הסני בזולת הנד' שהאמר
 כמצא בו שאי לא כן לא היו שנים אבל הם שנים כפי המונח
 וזה גם כן מחייב המציאות כא' ד' . הנה לפי זה כבר
 ימצא ההכרחי המצי' בזולת הנד' אשר הוא עליו וזה בהמצא'
 בנושא שכ מתחלק והוא הפך הגדר המונח למחייב המציאות
 ולמה ששם א' כפי מה שאמר הרב הוא מורה בפי הלס' ה'
 הכלתי בשלמת ידיעתו על מחייב המציאות וההכרחי והים
 המחייב וההכרחי המציאות א' א' סימכה ויתרבה שום רבוי
 יתחייב מזה ששם א' המורה על חיוב המציאות א' א' שיתרבה
 אשר לזה אמר ית' א' א' אחד וזה כי אחר שזה המחייב
 הכעלה הוא א' א' ושמנו יורם על חיוב והכרחיות המציאות
 אחר יומך מזה ש' א' אחד . וזהו המין האחד מן המופתים ש'
 המוגלרים אחרות השם ית' שזהו המופת היותר משובח ש'
 שכל מיני המופתים המוגלרים אחרות ית' היה זה כמודג'
 עצומה אצל המאמינים וכצטוו לאמרנו פעמום ביום בשפרי'
 ובערב ת' והיא מזה אצל המאמינים אשר בשם ישראל יכנס
 וכמו שנתבאר למעלה . והמין הב' מהמופתים על היחוד
 הנה אמרם כי שעולם ככללו איש אחד נקשר קצתו בקצתו
 וכל מי שהוא באים אחד לו מניע אחד . אם כן מניע העולם
 בלו שהוא השם ית' אחד אשר מזה יתבטל טענות האומרים
 בטכיות והל' הפועל בעולם העליון מתחלק לא המניע
 והפועל בעולם השפל להיות העליון והשפל מתחלפים .
 והאמת כי הם אינם מתחלפים אלא כהתחלק חלקי האים א'
 המקושר לא זולת . וזהו מה שרצה באמרנו וידעת היום
 והשכות אל לבך כי א' הוא האלהים וגו' יירצה בו כי השמים
 העליונים והארץ השפלה אינם מתחלפים ואין בהם רבוי
 באופן שיבטרכו למיכעים מתחלפים אל שיהיה האלהים
 מורכב . והמופת הג' הוא אמרם אם היו פני אלהות ית'
 אש שיהיו שום בכחותיהם ואם שיהיו בלתי שום

ויחזקת אחרי אשר הקים האחרים מהם ימי השבוע יתקדל
 קארם כעבודותיו הגממות לפי טככל יום ויום חייב אדם
 להשתדל להשיג ההשגה ואין פגם יום שלא יהיה האדם חייב
 בזה באומרו שבת ימים תעבוד אשר הנראה בו אנלי
 תעבוד ויזרך בהטיב כשלאותיו בעיון טכלי וכיום השביעי
 שבת להאמין האמונות האמתיות כפי יוכנסלאותיו ולזה
 אינו אומר היות תכלית היהודיות כעל דת יום השבת כי הוא
 יום האמונה והוא תכלית המציאות כלו וזה לא דקו ו
 מאמרי האומרים שתכלית המציאות הזה הוא האדם והביאו
 דאיה לסינתו אחרון כפוייה ובריאה וכי כל מה שנמצא
 אחרון ראוי שיהיה תכלית כי כל תכלית שוף משוגח כי
 אנחנו רואים ממצאת וכבראת היום אחרת האדם והוא יום
 השביעי אשר הוא ממצא זמני כבדא אחרי האדם כי האדם
 כבדא בשמי וביאור זה כי כל העולם וחלקיו עצמים ומקרי
 כלם כבדאו יש מיאין במוי הכריאהילמה טהמין הוא מקרה
 כאשך לתכועה הנה הזמן גם כן כבדא והיה הזמן בהתחלקו
 אל איסיו על כד דומה לחלוק המין אל איסיו והיו האישים
 המצויים לזמן שבעת ימי השבוע כמו איסי האדם ראובן
 ושבעון למין האדם ואין לומר היות העובר והעתיד איסי
 הזמן כי והם סבדליו המחלקי לא איסיו והם יחסר יחסר אל
 הזמן יחסר השגו והכפרד אל המספר כמו שביאר השולחוף
 כד' מה' המצוי ואיסי המספר הם האחרים המסכריים כן
 איסי הזמן הם שבעת הימים אשר הם מקיפים ככל שבע
 ושבע וחזרה חלילה אינו ממה שיתרבו בו איסי הזמן אבל
 ממה שיתחדו כבודת איסים מה על מקומות מתדלפים
 אם כן כל יום יום מהימים היא כריאה כפי עצמה חלק
 זמני ואיסו והיום השביעי הוא חלק זמני ואיסו ושוא א"כ
 מנצרך אל בריאה והוא ממצא כבדא בלי ספק כשאר הימו
 לא שנתחלק ל שאר הימים שחס כבדאו ממצאו אחרות וביום
 השבת לא כבדא ממצא אחר וזו אנלי ויכל אלקים ביום ה
 השביעי כלו שהשלים עט בריאת היום השביעי כל מלאכתו
 עם היות שכבר פירשתי למעלה פירוש אחר ולזה כפי זה
 שהמפקח אם היה ויכל אלקי ביום השביעי לא צדקו הדברים
 וכבא ששבת הזו יכנס בו האדם שמוכן כבר וינוח בו ויכבד
 האמונה הנשלמת ורמוזה בו ולזה אינו אומר שתכלית זה
 העולם הוא היות האדם מאמין לא זולת זהו היותו ביום
 השבת אשר עם המנוחה האמוכית ויהיה אם כן מתחייב
 מזה היות האמונה היא התכלית כבריאה ואמרו שהאדם
 הוא התכלית כשילקח מוחלט איכו צורך אבל כשילקח מקושר
 וזו היות תכלית האדם כח ביום השבת שהרצון בו מאמין
 אמונה אמנית הנה הדבור יהיה אז שלם ואמתי וזהו מה
 שאמרו זל אמרה שבת לפני הקבה לכל קתת כן זוג ולי לא
 קתת כן זוג אמר הקבה ככסת ישראל יהא כן זוג
 וירבו בי כל הנבראים בעולם השפל הן המה טכיס טכיס וכל
 פמיים כבדאו בהם ממצאות אחרות זולת היום הזמני הקווא
 וכשבת לא מוכא לו כן זוג שיכרא בו כשאר הימים אלא
 שהאומם המאמינה יכראו בו וינוחו בו כי אז הוא טכא

פנים ואם היו שמים לא יפעלו דבר כי האחד יחלוק על מה ו
 פיעטל סאחר בטוה . ואם היו בלתי שמים כהכרח היותו
 בובר טוה האלה לזה אחר ראו עתה כי אינו הוא וגו'
 כי אין מי שיחלוק על פעולתי ואני אינו הוא הפועל .
 והאופק הרביעי טאם היו הנה סכי אלהות או יותר יכלול
 אלהם סוב האלהות וכל מי שהוא כן הנה הפוג קודם עליהם
 כי הסוג או המין אין ספק שהוא קודם על הכללים בהם
 קדימה טבעית ולזה אמר לא יהיה לך אלהים אחרים על שמי
 ככל שלא יהיה זה האלו' הכולל אלהים אחרים קודם על
 שאין וזה אמרו על שמי . הנה התבאר כי עכיו התורה
 שאלי וסכסוקים אשר באו כס סמתחלמים הלא הם באים
 לשכר מעולות ולסודאת חבמו לא ישוערו בשום תורה אשר
 לזה בקראת חכמה והיא חכמתו . ולזה היונו עם חכס
 מכוון כי זאת התורה השלמה לא תביט לאמונה לבד אבל גם
 היא טועבת טעבית אמתיות להוליד דרוס' מה שאיכו ממצא
 בשם אמונה מהאיונו' הכימוניות הזרו והסוכות .
 אמנם הקדימה טרם הדרוש בתחלתה למה טעל זה הדרוש
 עם היותו יהוד אמתי יבנה מציאו' הלא אשר הוא תל טהכל
 פייכס בו ועמוד האמונה כלהו יאור הכפלאות כמו שאבאר
 וכל העם המאמינים כראותם הדרוש העולם יכרעו ויפולו
 ביאמרו א' א' למחרט מכלי' מחרט אשר זהו הא' ית' והוא אם
 כן הקמה לסוליד הדרוש התכליתי אשר בו יהיו נושעים
 ואלו' טוס כוין הרב באמרו כי באמונת הקדמות תפול
 הקור' כבלנה כי בהכחיטו שחרוש לא נקח ממנו ראה על
 שניאו הגעל ית' אשר זהו תכלית התורה כלה ואם היה כי
 בה סקדמות קדמו' יולידו מבי' ממצא ראשון וסכס ראשון
 אבל כאופן אשר בריך שיאמן לאמונה והוא היותו פועל
 ברצון הכפלאות ומטבחה בשפלים וירע הפרטס כי זה הוא
 תכנית כן התורה אבל כשאר כבאר אותועם הדרוש כאמין
 סמי' תאלי בשלמות כפי' הראוי למאמינים . ולזה אמרו
 ע"נ' כקבה כפס יתרה והיא האמוכ' הולידת מההדרוש האמתי
 כי יום השבת מורה עליו וימנו כקבה האמונה האמתית .
 ולזה אצרו ז' כי כל זמן שיאמרו ישראל שבת אחת כהלכתה
 שיהיו מיד כבאים . והוא אמת אין ספק בו כי יקנו או ר'
 האמונה האמתית כשלמות . וכמו שאמרו כל טומר שבת
 מחללו ומחזיקים כברייתו וכתתי להסוגו' . כי המאמין
 השלם איכס הוא בשמירה הוואת ולזה אמרו שבת ל' אהיק
 שחוא שבת להאמין האמונה האמתית בו ית' . ואכסר סכקרא
 בזה טסס למען ישכתי הכחות הגממיים והכפטיים כלם
 עלא יתעסקו בעמל המבאיכ . אם הגופיי למען ינוח סודך
 ומחורך טהס רמו לדמי' ולחמד ויכפס כן אמתך והגר רמו
 אל שאיכו ראוי להשתדל בהטבות החקיריות ביום הזה אבל
 בו האומם שהוא הסכה השבי' שהיא כולדת מערוב הסודרי'
 אשר תתחמר האמן והגר שהוא העבס השכלי אשר כנו גר
 מצעולם השכל כתישכ עמו ית' וכפיכס כאמיתו האמתית'
 ולזה אין קורין לכתיאה בשבת ולא יעשו חקירות אבל טכיס
 אשטיות האמונה וההכלה התוריית . ואיכו כריאה דעת
 חיי שיחטוב טהשבת כיתן לשיין ולהטיג חקירות

ויחזקת אחרי אשר הקים האחרים מהם ימי השבוע יתקדל

הוא להם זה מצאות מחודש וברית מחודשת יחדם כנשר
בעוריהם וזה גם כן יחסבו החכמים האמתים שהסבת
דוגמת העולם הבא כי העולם הבא ינחו עם עטורתיים
בראשיתם וזה האמונות האמתיות הנקנות מזה הסבת הכה
התורה האלהית החכמה אם כן בהתחילם בחדוש הזמנים
להראות העמים והשרים יהוד האמונ' בו ית' ואיך ומה צריך
להאמין אותה כפי האמת ולהיות זאת התורה תכלית המצו'
כי כוללת היא חמריים וכמשכין לטבע הכה מי אול על
איתן השמים שאז העולם ריק מן התורה שהיו אז אנשים של
פתח שרלח חמריים ומותריים במציאות והוא מה שדרשו תכאפי
התורה הקבה עם מעשה בראשית אם יקבלו ישראל את התורה
מוטב ואם לאו אחרי כה לתוהו ובהו דכתי' יום ה' ופי' כג'
הדבר הכינת ביום הששי שהוא התורה האלהית ולכן אמרו
עוד על בראשית ברא אלהים וכו' בשביל ישראל שנקראו
ראשית ובעשיל התורה שנקראת ראשית ישראל שנקראו
ראשית דכתיב קדש ישראל לראשית והתורה דכתיב
א קדש ראשית וכו' וירצו כי הסבת התכליתית היא קודמת
ממחשבה ומאחרות במעשה כמו שבארתי למעלה ולזה
התורה ומאמינים קדמו לעולם ולזה היתה התורה קודמת
בעולם וכן מחשבתן של ישראל כמו שאמר במקום אחר
ואיפשר שירצו במחשבתן של ישראל האמונה שהיא ממחשבת
אשר ים לחשוב לישראל בה תמיד עם שבטי השמש ירצו
היות המאמינים קדמין ולזה אמרו ול מחשבתן של ישראל
ולא אמרו ישראל כי ישראל שפק עשין וקובין התכלית
זשפק אינו ולזה אמר מחשבתן לבר שאם היו ישראל הכרחיים
באמנותם משלימות כמו שהתורה היא בהכרח השלימות ולא
באפשר היה אמר בהם פק' מו כמו שאמרו בתורה
אמנם מאמר שלמה ע"ה קכ"י ראשית וכו' שהיא מוספת
על שהתורה היא תכלית פעולות האל ותכלית כל המציאות וזה
שהסבת התכליתית יבטלך אל חמשה תבאים לשינת הכה
תכליתית הא' שהיה קודמת במחשבה שאם לא כן לא
תהיה סבה תכליתית והשני שתהיה יותר מעולה מאשר
הסבות הנשארות אשר לדבר ההוא שאם לא כן לא תהיה
הסבה תכליתית אחר שבעבורה יסו שאר הסבות סבות
שהיא הסבת לתן המציאות השלישי שתהיה בלתי חומרית
שאם הסבת התכליתית חלק חומר הדבר לא תהיה סבה
תכליתית כי החומר הוא לתכלית הנצחית והוא מה שקורם
התכלית לא תכלית והרביעי טעום הפעול' יסמח בעשותה
הפעולה שהיא לקבלו התכלית ההוא אשר הוא אכלו מעולה
ואהוב והחמישי שהמקבל הפועל גם כן יהיה כאות אכלו
לקבלו ההפעלות לשלימותו בקבלו התכלית ההוא לא אמר
א קכ"י ראשית דרבו קדם מפעליו כלומר שהתורה קדמה
לעולם כדרך הסבה התכליתית הקודמת אשר לזה שקבה'
היה מעיין בתורה וכורא את העולם כפי מאמר רז"ל כדרך
האומן והפועל סעיין בשדה התכליתית לסוגיאה לפועל ו
בשלימות פעולתו וזו התבאי הסני אשר הוא עילוי ההכה
התכליתית אמר ופעולם כשכתי מראש וגו' והשלישי של
קסא חמריית אמר באין תהומות חוללתי ואל הק'

הפעול' יסמח לתכלית ההוא אמר ואתיה אגו יתן
ואל החמישי' שהיא המקבל כאות ומובן להתפעל לשלימות
קבלו התכלית ההוא אמר מוספת בגל ארז וגו' ולפי
שהתכלית האחרון ומציאות הוא התורה השלימה השלימו
הכבואות כלן זכרו תורת משה עברי והוא מבואר מאד
בח פוט החלקים תוריים היותם משלימים המאמינים ו
והפעלי תורה בשלימות הראוי כי השלימות הראוי לאדם
אשר הוא מורכב מחומר וצדק שהיה חומר בלתי חולק
לצורתו כי אז המאמין יהיה א' וטלם כי זהו תכליתו ובהיות
האדם בתוד' הכה חלקיו החומריים לא יסבכו חסרונות אחרים
סכלם הוסרו במצות התוריות כמו שכורע בג' מהרב ז' ואז
הצדק היה השכלית אשר היא הנפש האיכותית תתעבס
עם החומר הקוא וכל הכחות הגשמיות יעבדו אותם ויהיו
ככעשים לה וזהו היות ישראל גוי אחד בארץ כלומר היותם
אחדים עם חמריית והאציות אל החומרי' קעבס על הכעס
זהו שלימות גדול להם
כי מצד הארץ היה להם ראוי הרבו כי החלקים החמריים ו
ממצמות חסרונם יתרבו כמו שכאר החכם בסוף פרק מ'
מס' הכעס ולזה אמרו מקבילו חלק לבס עתה יאסמו כי
בחלוק לבס שהחלק החומרי יפנה א החומריות בלתי ת
השמעו אל החלק השכלי בבאין תהיה האסמה והחשו ואולי
לזה רמזו ז' במסכת סבת פרק אמר עקיבא דרש ל שולאי
בשעה שהקרימו ישראל כעסה לנשמע וכו' כבר כתו למעלה
עם היות שכבר פירשתי זה המאמר באופן אחר הכה כאשר
כתבתי וכתעצמו כלם במעשי ובעיניו סהו הסמע הכח'
הגשמיות לשכליות אז כל אח' ואח' היה לו עצם שכלי ומלאך
ממלאכי הסרת אשר יתן לו סני כתרם וטלמיו במה שהוא
ילוד אשה ובעל חומר אחד בעד המעשי והשני בעד העיוני
וכאשר חטאו ידוק' ריבוא מלאכי חבלה כי אז כל אחד
ואחד סני אנשים מחולקים למה שהכחות השפלים לא היו
ככעעות וכשמעות והיה החומר בריה בסני עצמה והצדק
בריה בסני עצמה כי חלק לבס אז אם כן ידו סני מלאכי
חבלה לכל אחד ואחד מישראל כי כל אחד היה סני ופרקום
והסירוס מהם אותם הכתרים ההם והשלימות אשר היו בסם
פעולים וככרדים כי המעשי לא השלים פעולותיו והעיוני
לא הכין ולא השיגמה שהיה מקורם משיגו וחסרון עינם
בחטאם אמרו במדרם חזית כטאו את רדידי מעלי זה הזין
תכי ר' שמעון בן יוחאי זין סכתן להם בחורב סם המפורם
היה חקוק עליו וכיון שחטאו נטול מהם כיצד נוטל מהם
ד' אבין אמר מלאך ירד וקלפו ורבין אמר מאליו היה
בקלף והוא מבואר בגלה כי בשלימות העיוני הגדול הכינת
לסם בחורב היו גבורים ויכולי לא שלט בהם סוס סטן ומסחית
אכל בחלוק לא היו הכחו' ככעעות ולא היו מסיבות שלימות
היה הסם המפורם והמחות האלהי המוסג אצלם כאבד מהם
ולום כבדלה מהם ההשגח אשר היתה בהם באמצעו ההשגח
הס' לומרם ולהצילם וכחלקו החכמים באו כיצד נוטל
מהם וחכם אחד חשב שהמסכם אל הדמיון היה סבת
כי נקלף ססם המערה וההשגח המעולה בהמסך

החכם הפלס אל הדמיון וזה ירד מלאך וקלפו . כי הדמיון
 כבר יקרא כזה העם כמו שהזכיר הרב . ורכיבן אמרו מאליו
 נקיף . כלו לבלתי השתמש בהפנה ספיה פנה חכמותם
 אין והעדר . וכאן הראשון חשב ששכו סגלי בסכלות ה
 קניני . והשני חשב ששכו סגלי בסכלות העדרו
 כי מזה האמונה המושגת אגלס קנו שלמותם ושיו דכקים בשם
 ית' כי ממנה תבא הדבקות החמתי בו ית' לשויתת אמת
 בלי שום דופי . א"ל' א"ל' כל בעשה פעלה ת' למרום
 מנאלו להקבה סתיה קושר כתרם לאופיות אמר ליה משה
 אין שלום בעירך . אמר לפניו ד'ם שלום יש עבד שכותן שלום
 לרבו היה לך לעבדני . פתח ואמר ועתה יגדל בא כח א'
 ויראה כי חשב משה בחקירתו וכפי מה שהושפע עליו מ'
 מעולם השכל שהגלחה והשלמו אמנם הוא בחקיר' העיוני'
 ועל זה היה מוכא להקבה קושר כתרם ושלמותיות ומעלות
 לאותיות הכתוב' אשר מהם וזהם תראה שחקירה שעיונית
 ואז א"ל הכת' שאין שלום בעירי והוא מאמר כאמר בביחוק'
 כלו שלא ישיג הדבקות באותו האופן והוא הנראה במלת
 שלום ואז בעירו רצם במציאותו וגופו סקרא עיר קטנה
 כמו סכארו ד'ל' ואז השיב בחקירה היא כי אי אש' שיקבל
 התקבל המושג כלות העיוניות מהם לקוחות ממושאים הווים
 וכפ' דים אל השכל הנפרד הנכחי כי הוא כגד הראשון עבד
 בקלה . וזה אמרו כלום יש עבד שכותן שלום לרבו . כלומ'
 שאי אפשר שימצא נמצא חסר כום שיתרכב עם הכבדל ת'
 הגדול והנורא והשיבו בחקירתו הנו' היה לך לעבדני . כלו'
 שאמת הוא שכתוב עבמי החקירה זו אי אפשר אבל אם
 תי' עבדך לקבל הדבקות ההוא אז על כד השפעה ת'
 האמוניית אשר היא יותר גדולה תתרכב וזה מיד פתח ואמר'
 ועתה יגדל בא כח א' כי הכח האלי וההשפעה השכלית היא
 אז גדולה במה ש' המאמין מה שאין יכולת כיום חוקר
 להשיג . ואז מזה זה שלום ודכקו' יתיה לו והוא מזה התורה
 ות' אמונה אשר היא סדור וכמוס מפלים חלקי המציאות כלם
 בתת למין האנושי כמה שהוא אדם שלמותו היאוי והנאות
 אליו . ומזה יתבאר התאמר הגדול שהוא המצא ל' לכל ת'
 האומר בפעלה משה למרום אמרו מלאכי הסרת לפני הכת'
 מה ילוד אשה כיניו אמר להם לקבל התורה שוא כא אמרו
 לו ד'ם שלום חמדה בנחם לך תתקעד דורות ואתה מבקש
 ליתנם לכבוד ורם ולא עוד אף שאתה משתעשע בה ככל
 יום ד' מ' משקת לפניו ככל עת תנה תורך על השמים .
 דכ' א' ארוכנו מה אריר שמך בכל הארץ אשר תנה סורך
 על השמים . אמר לו הקב' למשה משה שחור להם ת'
 תשיבה . אמר ר'ם עולם מתירא אבי שמה ישרפני בהכל
 פיהם א' אחוז בכסא הכבוד וחזור להם תשוכה אחוז בכסא
 הכבוד דכ' מאחז פני כסא פרסו עליו עבכו . ואמר ל'
 תקחום מלמד שפרש עליו הקב' מויו שכינתו אמר לו ד'ם
 עולם תורה שכתת לי מה כת' בה אכבי א' אהיך אשר .
 הונאתיך מארן מצרים כלום למצרים ירדתם במצרים
 כפתע ירדתם תורה מה לכם . שוב מה כת' בה לא יהיה לך
 אהים אחרים כלום בין עובדי עז' אתם יושבים תורה מה
 לכם . שוב מה כת' בה לא תשא את שם א' אהיך

כלום משא ומתן יש כימכס תורה מה לכם . שוב מה
 כת' בה כבד את אביך ואת אמך אב ואם יש לכם תורה מה
 לכם . שוב מה כת' בה לא תרצח לא תנאף לא תגנוב .
 יצר הרע יש לכם תורה מה לכם חזרו והודו לו להקבה סג'
 א' ארכנו מה אריר שמך בכל הארץ . אז אשר חכם הודך על
 השמים לא כאמר . מיר כל אחר ואחר מסר לו דבר שבאמר
 עלית למרום סבית סבי לקחת מתנו' באדם . כשבר שקראך
 אדם לקחת מתנות . ואף מלאך המות מסר לו דבר ומה
 הוא הקטורת סכא' דיתן את הקטורת ויכפר על העם . ואי
 לאו דאמרו ליה מנא האם ידע . ע"כ . יר' כי כשעולה מעם
 המתדבק למרום הדבקות וההמשכה אמרו מלאכי הסרת מה
 ילוד אשה כיניו . כלו' שאל בחקירותיו מה כשורך יל'
 שלמות לאדם המורכב מחומר וצורם כי מצד שאנחנו בעני
 סכל וספגה סכלית ישלם השכל סכבדל הרמוז במלאכי הסרת
 בשלמות העיוני ולא כשורך אל שלמות אמוני כי הוא ה'
 השלמות הראוי לאדם המורכב מחומר וצורה . ולזה אמרו
 מלאכי הסרת מה ילוד אשה כיניו . והשיב בחקירתו כי
 לקבל התורה אשר היא השלמות למציאות השפלות ולאמונה
 השלמה אשר היא שלמותו הוא בא . ואז השיבו והמרו שאלם
 היתה כ' מעלת התורה השלמה למה לא כתבה לבעני סכל
 בחקירתם כלכד . כי השלמות האנושי הוא מתיחס נהם
 לכדס ולכך אמרו חמדה בגוזה ו בו' כי החמדה היאת הסר
 היה כ' שלמו' אין רחוי שיפלט בה זה המורכב הספר אפי'
 יפלט בה תפס השכלית לכד אשר הוא מעולה בלתי בעלם
 ומחוקם עליון סמימי . אמנם הסכס בהגבילט זה התכפר
 הוא כסוך אליו על פסוק דבר נזה לאלף דור אהר הוא
 התורה סתיה ראויה להשקבל אחר אלף דור . וקובלס אחר
 כו' דורות לכריאת עולם אשר חסרו אש כן מאלף תקקעד'
 ואיך זה השלמות הגדול יכתן לבעל חמר כלו' כי הוא ית'
 ונאות לשכל הפעלי ולאדם כמה שהוא סכלי לא זנות . וזהו
 מה שהשלים תגם הודך על השמים . כלו זה ההוד הנעלם
 הוא ראוי אל סחלק הסמימי ועליון מבלי שיטפל בזה חוק
 חמרי . ואז כאמר בחקירה ההמשכית ההיא השלמה למד'
 שיחזיר להם תשובה ושי' כריע ויבאר איך זה השלמות הוא
 ראוי ומחוייב לילוד אשה מורכב משכל וגוף כי האמונה
 הנו' היא נאותה אליו כמה שהוא כן ואז ענה משה וראה ש'
 שהטענות השכליות הלא חזקית וכי השכל מטככו יכול
 להוליד תולדותיו בחוק . ולזה אמר מתירא אבי שמה
 ישרפני בהכל פיהם . ואז בסמס' ההיא נתן לו גבול המצוי
 ממנו ישוב והוא שאמר לו ית' אחוז בכסא הכבוד טני וכ' .
 והוא כי השמים הם גשמיים כוראים אהיים והם מצטרכים
 לעשות פעולות מתחלפות ותנועות ואם להם בעצמם עצם
 סכלי שלם משלים אותו גם אנחנו בשלם בפעולות התוריות
 אשר בו נקנה השלמות כמו שיקנו הכמים מזה פעולותיהם
 ותנועותיהם וכפ' ט' עם ההשפע' האהית אשר היא למעלה
 מכל חקירה כהשי' גבו אמונות אמתיות כנקלה ממנה ברצון
 התמימי ית' . וזהו מלמד שפרש עליו הקב' מויו שכינתו
 ואז חקר והילוד צורך האמונה אל האדם סב

המורה כי תצד שפאצד יעמיד סגבל ולא יוכל לאות כל ה
הדברים על כוריהן וההטעמות אשר יקבל השכל יסירהו
גיטרידיו מן הקבלה וכן הסגבלות המבוכות הבאות מ
זאת ארץ החמירות יחשיבוהו . ואמר כי לכל זה הצטרך
התורה אם הסוד ההטעמא' הנקבות בהגבל האומל הרעית
הזבלה ונחשבות השחיתות אשר תורה מן כתיב בה אנכי
וא אקדך וכו' . וכן לא יתיה לך ה' בשאר . והיא טענת
אמתית מולדת בידך התורה אל האדם המורכב מחמור
זכרה . אשר בן הסיח כי בהשבת זאת התורה נסאמין אותה
כפאנו ישנו הסבלים הסבילים ויבינו אותם כי אין חכמה
ואין עצה ואין תבונה אשר לא נזכרם בה הן פרמז הן כפיר'
ואף טכנ הקשרה הספ' לזכורים ולקמצאות יוקן ממפה ב
בדרך הקבלת השלם וזה טאמ' סבל אחד ואחד מסר לו דבר
ואף מלאך המות מסר לו דבר והוא קוד הקטורת אשר יעלה
עשנו הקמימה להספ' העד הסופעים והחוטאים כי מנדר
הסס ית' ירחם פאשר יתיה ריח כוחו מקובל אצלו ויזכר
ההעדר ויקיים המציאות כי כשהקטורת עולה וזה היות
הנפש האנושי עולה למעלה ממשמקי המור העבוד הספל
וכעלותה שמה הסס ית' יכפר פלי הספ' וראה והסלח איך
זמה בלדו המגבה התיא אל מאמר האומר אתם שמתם אית
עם יא' ולא אהין לקח את הקטורת ויכפר על העם ופעצד
המבטה בלא הודו במאמרהם הקלופי שקרח ועדיתו מתו עש
המתו ההם בקאטי' קטרת כי טבע הקטרת אינו המתיק
אלו הוא עונד המבטה . אבל פאיש המקטור הקשר איה הול
בלתי תנון כס המות נתן בתוכו פי סוף מיתו בהשקיעו
בפסו ופבלו בעיכיים הספלים המדומים במו שחיתה כוכת
קרח ועדיתו ההמשך אל הסדרה והארות והפתי' המדומי'
כי זהו הסס המזינה אשר המית אותם אמבס באסד יתיה
המקטור תנון וראוי באהרן שתת הוא יענוד המגפה בעלות
סבלו ונפשמו מעלם אל על סמלאים וקטרת ירמוז
אליו וילמדנו תראוי לעשות למען תקובל תבלתי ותשמע
פעקצו . ואז כסראו העם בעוצר המגפה עם הקטרת הכו'
בלתה תלוקתם וזה כלו יובן מן הפירוש האלהית וההאמונה
האמיתית וזמו מה שמסר לו מלאך המות והוא ענין כבלת
ומעולה זה כלו למען ראיתם של מות הפורח האלהית בכל מוכס
הסלימות אשר רוד המלך מפרס כל זה הסמים מספרים
בכור אל וכו' ירצה שמתכונעת השמים כפי מציאל' הא ית'
אמעלתו כי מן המתכונע נסיג גודל מעלת המכיע . וזה
אמרו בכוד א' . ואמרו קשמים רמו לגדמים המזימיים
המתכונעים ממערב למזרח קחם טבעה כוכבי לפת עש
הכדור הסמיכי לרעת המוספ טיש הנה ברוד פטיעי יומי .
ואומר ומעשה ידיו מגיד הרקיע . ואמר זה כנגד הגלגל
היומי אשר הוא ברמות הקיע ובלגל בלתי מורכב אשר קראו
הכביא פעין הקרח הנורא ולמה שהנא ית' מכיעזה הגלגל
היומי בלי אמצעי כי כן ראוי להיותה תנועה פסוטת בהחלט
אמר לזה סמעשה ידיו מגיד הקיע . כי תנועתו הול
איעשה ידיו והסמים האחרים גם הן יתנועעו למול אותה
פתאעשה עש תינת לתם תנועות מיוחדות ממערב

למורה וזה כדי להמדינות לכעלות הא ית' . ולזה אמר
בהם כי הם מספרים כבוד א ברותם להמסך אליו על דרך
פי הרב על פסוק רוכב שמים בעזרך ובגאותו סחקים
באמרו הוכיח רעותו במלת רכיבה ונארתיו בתלת גאות
. וזה כי הגלגל היומי הוא רוכב אותו ומכיעו . אמנם
האחרים יתנועעו להדמות אליו בגאותו וברוממותו . ואחר
אמר יוס ליום יביע אומר . התחיל ראשונה איך ומה הגלגל
היומי שהוא מעשה ידיו של הקב"ה מגיד מציאות המכיע .
ואמר טזה בעטותו יום אחר יום כי המסתבך בימים זה אחר
זה ובחמסך זאת קתנועה יבין מזה הכעת המכיע . ואמר
ב יוס כי הוא מדבר ומכיע אומר ובל נות אומר יחיה דעת
כי היום יותר כראם ומוחש מהלילה והלילה הוא זמן בנותי
מוחש . ופוסף טזה קדבר אשר ידברו ויביעו אל המים
השמיים היום והלילה . וגם זה הספור אשר יספרו ויגידו
אינו אמר ודברים טנא יהיה נשמע ולא יכירוהו ולא יבינו
יושכי העולם הספל . אבל פוא אומר ודברים טכל כפי
העולם יראו ויבינו אותם וזו אמרו אין אומר וגו' בלי
קשמע . אבל פוא נשמע בלי ספק . אחר בן באר הסמים
הזוכרים אשר הם תחת הגלגל היומי מספרים ומודיעי מצי'
הא ומעלתו . ואמר בכל הארץ נא קום וגו' . והוא כהתק
וגו' מקבט השמים וגו' לקדמונים החוקרים ב דעות באיכות
בעולת הזוכרים בוס העולם הספל . ים מי שאמריס
שפעולותיהם בהארת ובכנזי חוסר המאיר . שהם קוי
האצט וקוא דעתן בן שיא . ויש מי שאומ' שהם פעלים
בתנועה לבד וזו דעת ארסטו וטעונו לזה מן העובדות
כאשר יסלק בקשת סיותך . ואחרים אומרים שהם פעלים
בהשפעה כי ישפעו מכל הזוכרים ומכל אחד אחד מהם
כפי סגולה שהם ואיכות מהם במציאות השכלות . ונדר לזה
כלל פה ובאר איך הם פעלים בזה המצי' לכל השלם פכות
סכו' . אל הראשונה אומר בכל הארץ בוא קום . כלו קוי
האורה וכנזי חוסר וכפרט לשמם סכנזי אורותיו יותר
חוקים אשר לזה הוא יותר נגלה בהארת סכו' ויותר הפעולה
וזת אמרו לשמם עם אהל בהם כגור מן בהלו כרו . ולסכית
אמר וקוא כחתן יוצא מחיבתו וגו' . כי לשמם שתי תנועה'
האחת ממערב למזרח מיוחד לגלגלו אשר יתנועע בה
בשנה אחת תמימה . והסכי' התנועה סומיית הסולבת ממזרח
למערב עם תנועת הגלגל היומי במדונה כמרבס דומת ל
לתנועת החלק בכל אומר אל אחת מתכונותיו והיא קטנית
והנא כחתן יוצא מחיבתו פי יתנועע לאט ולא חסור . ואל
תנועתו בתנועה היומית אומר טישם כגבור לרדן ארץ כי
תיא תנועה מתיחה בכד' טעות . ואמנם אמרו טישם הול
מכבים עם מה שאמר תחכם כי כל התנועות השומיות ה
הם רטוכיות ונחיריות וכי אין טוס מוכרח אבל התנועה
הזאת היומית הנמצאת לגלגלים אשר הם תחת היומי הם
גם כן בבחירה מהם נרטן מוחלט בחסכס טוס להם פלימות
כמה פיסכילו ומכיעים מעלת הכוללת הראשונה כמו פ
שעתנועה סמיוחדת לגלגלי' ההם היא כמה טיפכילו מניעיה'
מעצמותם המתחלף לעצמות הסכה קראסוכת .

כי סבר התבאר בספרי החכמה היות למלאך לו סוד בחינוך
 אשר ה' סוד החסמל ממראה מתכין ונמטה מתחלק לנות
 טהור ממראה מתכין ולמעלה כמו שרמז הרב . ואם כתב
 דסר ימאנו חלוק בחינות במלאך כמו שרמז למעלה . הנה
 א"כ אצרו מלת ישים הוא להודיענו כי בבחיר' ושמהה מהם
 יתנועעו זאת התנועה ואם אינה מיוחד' להם כמו שבארתי
 למעלה . ואמרו מקצה השמים מוצאו ותקופתו על קצותם .
 רמז לתנועת הרחב וחס תנועות הכפית פעם לדרום פעם
 לכפין אשר בזה כלל כל תנועות בגלגל השמש המתחלפות .
 ואות ואין כהתקד' מהמתקד' הוא רמז אל שמשם ושאר סוככבי'
 יפעלו בהספיע' כי הוא וממנו יטפע חום משוער בכל המצ'
 וכל חלקיו על צד השערם שכלית אשר אי אפשר הייתה לא
 בהשפעה קבולית' אשר מהחום שהוא הקבולית' יתהוו הנמצא'
 כל אחד מתחלפת לחברתה וכשארית על שלמותה במיכה כי
 האדם ילידהו האדם והשמש אשר המה שכי מימי החמימות .
 הראשון חום יסודי והשני חום טבעי הנה החום היסודי הוא
 בקנה אלכוכוכו ומתטפה הזרעית אשר נולדו מהאב ד'
 והתחלה החמירית וכו' כהיה מורכבים מארכע יסודות עם
 חלק מיסוד האש ונתן לו להתחידו חלקו מהמוזכות וזה החום
 הוא המפסיד מציאותו למען היותו כהרבתו חלקי' הספ'
 לו ילחמו זה עם זה וזהו יפסיד מהפכים וההפכים יפסדו ד'
 ממוכו אשר זהו באחרונה סבת המות . והחום השני הוא
 החום השמימי' ספקס כדברים השפלים מהתנועות ד'
 השמימי' ומשפעות הסוככים המשפיעי' חום המשוער
 זהו אשר הוא חום אלהי ונח משלים ומשאר וממנו ית'
 לנו השפארית והקיום האמין אשר כתקיים וכחית' אשר דעת'
 תשלח רוחך בכחך וגו' כי זה הוא הרוח אלהי הסוככי'
 המכיר והמאיר ולחום היסודי המפסיד אשר הוא לנו מ'
 מועצתו ומתחלתה האיבית וההמירית אמר תוסף רוחם
 יבועו וגו' . אם שבפרס תוסף מתרופת או מכריתה והפסק
 על כל אחד מהשנים הוא סבת הגייעם וזה אומ' ואין כהתק'
 מחמתו ד' מ' מהחום המשוער הכשפע בסגולה ממנו .
 ואחרי השלמו זה אמר כי התורה האקית גם כן תורה על
 מציאותו ית' כמו שרמז תנועות הגרמי' השמימיים כי הוא
 כחום משוכח ולוח מקוצר בה יראה מצ' הפ' ומוכר מעלתו
 אמר תורת' א' תמימה ונאיבת כפס וגו' . ס'ל כי התורה
 האקית תצ' הכשפה האית שלמות ותתן לתהז לחם בהכירם
 אית ינרת אשר הוא התכלי כבריאתם . ולמה שהתורה
 האקית כחלקת חלוקת אחת אל אמונות ואל מצוות מעשיות
 ע'ל חלוקת השכל העיוני והמעשי באר איך ומש התורה
 האקית פשלים הכשפם בכלם . ג'תה שהעיוני רכזי החלק
 האמוני' מונח יחלק לשכי חלקים . החלק האחד האמונות
 אשר תבא עליהם מופת כמצי' ה' ואחרתו . החלק השני
 מה סודע באמונה לכד כחדום השולם והתכליות והכחואת
 ס'אין המופת והחקירה יכולה להשיגם אבל באמינם כי כן ד'
 המצוית' אשר יודע אותם ומעיד עליהם . אמר אל החלק
 שאחר תורת' א' תמימה וגו' כי הם דברים כראים ומראים
 מציאותו . ואל החלק השני אמר עדות' א' באמת

מחכימת פתי . כי הפתאים הלא הם בלתי יודעים וכלתי
 משיגים לו הדרוסי' והפנות כי כבער כל אדם מדעת איתם
 לפי שדלתי החקירה כנעלות בפניהם אבל השם ית' להחכים
 הפתאים מעיד עליהם וזהו עדות' א' באמת וגו' . אחר כן
 בא לבאר המצות המעשיות אשר הם פני חלקים אחד מצות
 עשה ואחד מצות לא תעשה . וכל אחד מהם כחלקים לשכי
 חלקים האחד מצות סכין אדם למקום הן עשה הן לא תעשה
 והשני מצות סכין אדם לחברו הן עשה הן לא תעשה . לשכי
 חלקי מצות עשה אמ' פקודי' א' יסרים משמחי לב אס נמצות
 עשה סכין אדם למקום כציצית ותפלין והוכה ולולב . אמר
 פקודי' א' יסרים משמחים השכל וכוכבים לו גילה דינה .
 ואם מצות עשה סכין אדם לחברו כרדיפת הצדק ועבירת
 העביים מצות' א' ברה מאירת עינים וירצה כי הדבר הנהיר
 הוא מאיר ומזהיר אס על שהוא מושג בחום הראית כזכוכית
 והמקום אשר הם מושגי חוש הראית כגונכים כמו סכא
 החוקר בשכי מספר סמעי . ואם שהוא מאיר ומזהיר על
 שהוא סבת הראית כבנוץ השמש ושכר הדולק באש והוא ד'
 מבואר כי המאיר אשר הוא מאיר וסבת הראית הוא יותר
 פלס במינו מהמאיר אשר הוא מושג הראית . ולזה אמר
 שזה החלק מהמצות היא ברה ומאירה העינים על דרך
 הסבה נא על דרך המושג . ואחרים פי' סקדרי' המאירים
 בחזקה יחליטו הראיות והתורה לא כן . אבל כי באורה
 וכהיקנות תאיר יותר . אחר כן חזר לשכי חלקי מצות לא
 תעשה על פחוק סכין אדם למקום כמו לא תפא לא יהיה
 לך וגו' והמאכלות אכורות אשר הם מזה המין אמר יראת
 א' טהורם עומדת לצד טבא' האדם ירא את' . ולחלק
 השני אשר הם מצות סכין אדם לחברו כמו לא תרצה לא
 תבאף לא תגנב אמר משפטי' א' אמת צדקו יחדינו . ככד
 הברק והאמת סנד ממנו תעיד לצד ויחד כל הדברים ד'
 מסכימים עמה . אחר כן שמופין ובאר שכל הטובות נקנה
 מחלקי' זאת התורה ואמר כהמדי' מזהב ומפז רב וגו' ו
 ובאר זה כי הטובות הן הם על שלשם חלקים . הראשון טוב
 מועיל כמו תועלת אשר נקנה מאדנותיה אשר כעבוד אונתו
 שיועיל לנו ויתן לנו מנוח סכר טרחנו . והשני טוב ערב
 כערכות האוכלות וראית הצורות הכאיות והסבת החושים
 לערכות מוחשיהם והשלישי טוב במה שהוא טוב כערכות
 החכמה והשלמות סקדרא טוב בהחלט . ואל השלטה יקראו
 טוב כלסוכנו . אל הטוב המועיל חזק הארץ שהיא טוב .
 ואם אל הערב ויקח בן בקר דך וטוב . ואם אל הטוב
 המוחלט אמר טוב לי תורת פיך . וד'ל על שמוק ויסקת
 ואת כערתיה לטוב . ד' יהודה אומר ססאכילה כסר חזיר
 אשר הוא כותן כח מועיל תועלת גופנו וכמו סזכר גליכוס .
 והשכיחשב שזה הטוב היה טוב ערב וזה אמרו ססאכילת
 זרעונים שהוא כמות הסתומים ומכיר רוע מראה הגוף
 ומיפה הגסה . אז כוכל לומר שזהו לטוב המועיל וכסר
 חזיר לערב . ומי שאמר ססאכילה מאכל יהודי הכה הוא
 לקח הטוב במה שהוא טוב והוא הטוב המוחלט וזה אמר'
 המאמדי' מזהב ומפז וגו' . כל' סוף סג

כמו שהתבאר בהקדמה הראשונה . א"כ משלמות החורה
יתחייב היות כל העצמות והמנות גם האמונות הן חיותות
הן כוזבות ככתבות בתורה הן ברזו הן בבריו וזהו ח"ל
ספק בה דכולא בה וכו' כי כאשר יענין האדם יכין מן
התורה כל השלמות אחד לאחר איש לא נעדר . התאמותה
אם כן ההקדמה השנית

ההקדמה השלישית

סמך היה כביא והוא אמת סקר אהוה אל אב שבואה התבאר
הסכה אחרי אשר כבר התאמת היות שם הכביא יאמר על
מד ועל שאר הכביאים כשפוק השם שאלו השם הנאמר . ר
בקרימ' ואיחור אשר ייחסו המאחריו אל הקוד' מהם בענין
ההוא ואותו הענין הקודם הוא סבה להיות המאחריו בענין
ההוא העצם אשר הוא הקודם בשם המצי' אל המקרים הם
כמו שהתבאר בחכמה האהית כי מציאות העצם הוא לפי
בעצמו והמקרי' מציא'ם בנוסא אשר הוא העצם והעצם
הוא סבותן להם המצי' . וכמש'ל' בעצמה מאמרות נגדא
העולם והלא במאמר אחד יכול להבראות וכו' . ועם היות
שפשוט המא' הוא על עכ"כ מעשה בראש' ומדבר בפרשת
הבריאה עם כל זה אפשר שבאמר ירמוז אל היות המצי'
כחלק אל עשרה מאמרות שהם עצם אחד ותענה מקרי' ואמ'
שכל העולם ככלל כאו ותקשו כי מה הנודק אל הט' המקרים
וכי במאמר הא' שהוא העצם יכול להבראות המציאות כגו
וכי הוא הכמבא באמת כי שאר המאמרות אינם כמציא'ים
באמת . והשיב בתשובה דקה ועמוקה

וסיח כי תכלית העולם הוא האדם ותכלית האדם הוא
להשכיל חלקי' המצי' כולם אשר מהם יבא אל הכרת הכמות
הראשין יסתבת . אמנם הידיעה האנושית היא מן המאחר
אל הקודם כי מן הזושים כשפיט הענינים סכולים כמו
שבאמת למעלה וכביאם אל השכל שישיבם ואלו לא ימצא
מקרים לא היה מביא אל החושים להשיג סוס נמצא ואלו לא
יהיה מביא לשוב השכלה והשב' ולא ימצאו אז משכילי' וחכמי'
משיגים מודעים ולא יקנה העולם תכליתו אשר בעבור
כברא אשר הוא השיג האדם את בוראו ולזה הודרך העצם
סיבראו עמו מקרים רבים למען אשר יושב העצם באמצע
אותם המקרים ואז יתן שבר טוב לנדיקים המקיימים את
העולם ומעמידים אותו במציאות המושכל אשר הוא כבדא
כאו העברה מאמרות ובהפך לרשעים כ
האובדים מעצמותם כל זה השלמות האחרון אשר לזה יעצם
עונם כפלא כי לא ישיג להם אז שמתחן פה אחרי אשר הוכחם
להם אלו המקרים להיתם אמצעים להשיג אבל בעבור זה
כלו ההשגה וההשכלה אכסרית לכל אדם . אם כן השם ד
המושפך הוא אשר יאמר דברים מה בפס' מה אמת ראשונה
לאחר מהם קודם ובאצעותיו אמת לאחרים המאחרים כגו
מאמר הרב שם כביא יאמר עלמ' ועל שאר הכביאים
בשפוק השם כי באמצעות כבואתו הנשפעה אל הכביאים
האחרי' שבא' אחריו כבואה . כי הם רצו הכבי' האחרי' לא
התבאזו לא לקיום כבואתו וזאת היתה תכליתו נבואתם ובלאו

(בגומ' עמוד)

שזה הטוב אשר בכה מהתורה היא יותר פלם מהטוב
המועיל שהוא הזקב ופז רב וגם מהטוב הערב אשר אמר
עליו ויתקיים מדכם וכו' נופים . מכסים למה שאמר החכ'
במדות על החכם דאוליט שאמר הטוב המוחלט הוא הטוב
הערב והמועיל כי הוא הערבות הכמרץ והתועלת המוחלט
אשר לכל זה ראוי לבקש חלקי' האמונה ולקיים חלקי' התורה
כי הם טוב במה שהיא טוב . וגם עכרך כוהר בהם כי כל
אחד ואחד הוא ראוי שיהיה כוהר כלא המנות והאמונות
כלם כי ישמר מהם ויקנה מהם עקב רב והגמול הגדול שהו'
הגמול הכפטי הכנסי' . אשר לזה ראוי שתקיים התורה
ואם לא היתה טובה בעצמה כל טכן שפני' הדברים כמציא'ים
בה . וזה שאמר גם עכרך כוהר בהם בטורים עקב רב .
ואחרים פירשו אמר דעה' שהוא אעפי' שהיה מלך והיה
בידו ספק לנעבור על המנות שלא יענישו אותו לפי שלא
ימצאו מי יסדין אותו או יתן לו מלקות על מנות לא תעשה
בשיעור על אחת מהם או עונם אחר גופי' אמר כי הוא
ע"ה היה פומר וכוהר בכל המנות לא ליראת העונם אבל ב
בטורים עקב רב . ואז' שניאות מי יכין כבר פדשתיו למענה
על השבות אשר יסבבו המחלוקת בין החכונים . והשנים
בתפלתו יהיו לרצון אמרי' פי וגו' . כלו' זאת התפלה אשר
התפלתו להסיר ממני סבת המחלוקת המסידות האדם מן
ההצלחה הוא יקבל ברצון וגם הביון לפי וגו' . כתבאר
מכל זה שלמות התורה האהית וכי אי אפשר שימצא טים
סדור וההגהה יותר שלמה או טיה לת בשלמות אשר קרהה
שם ית' חוקות ה ומשפטיה משפטים נדיקים . כלו' פנים
אשר לא יחסרו ולא יתירו מן הפורי' השלמותי' ולזה אמרה
לא תוסוף ולא תגרע . כי הדבר השלם כמינו אי אפשר בו
התוספת או הגרעון אשר ליה כלו הוליד הרב זל כנחיותה
שהחלט כי אי אפשר לעולם מכלי' סדור ותורה כמו שבארת
למעלה . והיתה זאת התורה הן היא שלמה בתכלית היא
בלתי אפשר שתכוח לעולם ולעולמי' עולמי' אם הייתי רוצה
להאריך הרבה מאד טבע הנושא יקבל זה . אבל למען טוב
אל הכונה השלם ואומר כי זאת ההקדמה הראשונה אשר היא
שהקוד' פלמיה בתכלית השלמות היא הקדמה אמת' בס' .

ההקדמה השנייה

היא שכל האמונות האמתיות הן באות בתורה האהית לא
יחסר כל בה והאמונות הכוזבות כלם מכועות מצד התורה
וגם כל המנות המעשיות אשר אפשר שילינו איש מה מן
המין האנושי . כלם כמציאות בתורה האהית . גם כל
העברות המסירות האדם מן ההצלחה בלן באחת ככתבים
וכזברים בתורה האהית הן בפרוט הן ברמז . וזאת ההקדמה
תכלית אמתתה מן ההקדמ' הקודמ' שאם היתה התורה חכמה
אמונה מה או מעשה מה מציא'ים אל התכלית האנושי' הנה
לא יחסרו מן התורה האהית ואם תמצא תורה אחרת לא
יחסרו הם מומנה תהיה אותה התורה יותר שלמה ויורה זה
על חסרון התורה האהית אשר הוא הסך האמת' בלי ספק

כבאמצעות כבואת משה רבינו אשר היא ראשית הכבואות
 התכבאו כלם אם כן עד שאחרון הכביאים השלים זכרו תורת
 משה עברי וכן שאר הכביאים המזיקים להרחיק עיני
 עו הלם הם כלם לחזק כבואת משה רבינו ואיסור גם
 כן שכאמר מאס שאר הכביאים לא היו מהמינים תורת משה
 רבינו לא היה כבואת להם שלימות כבואי כי מי שאינו בעל
 אמונה אמתית לא יתנבא ולכן האמת שמרו המורה כי היו
 כביאים באמת וכמו שמדע במדרשי חז"ל ובפרט על פסוק
 ועקב אשר שמע אברהם וגו' ואל יטעך בהמצא בלעם
 באמונת בלתי מאמין אמונה אמתית והיה כבוא כמו שאמר
 הרב אשר יסים אלהים בפי וגו' ופסוקים אחרים כי בלעם
 כפי האמת לא היה כבוא אבל קוסם כמו שאמר את בלעם
 בן בעור הקוסם ואם חז"ל אמרנו על פסוק ולא קם כבוא
 עמר בשרא כמשה בשראל לא קם אבל באמונת העולם קם
 הכונה כי כבואת משה רבינו היה כבואה בשכל לבד מבלי
 פירוק כח גמרי לא רמזי ולא זולתו וכמו שאמר פה
 אל פה אדבר בו וכמו שאמר פנים אל פנים וכנ"ל זה
 בלו הנראה שהיתה הכבואה באה אצלו בשכח האמת דבק עם
 השכל השפוט האלהי אמנם בלעם היתה כבואתו בהחלט
 בדמיון במדבר אין לו חלק כלל ולא מבווא אל השכל אשר
 מזה הדמיון כבר יגיד האדם עתידות ויתחדשו לו טירופין
 וכלכלולין כמו שביאר הרב מאנשי הכת השלישי אמנם היות
 בלעם חזק במדמה ההוא תכלית החזק הוא ממה שלא ח
 יסופק זה היותו קוסם ואם יקראו אותו נביא כבוד מניב
 שפתיים כמו שביארתי והרצו שהיה מדבר ומביא אל העם
 והאומה אשר הוא בו אמנם משה רבינו היה שלם בשכלו
 כפי האיפולוגיה בלעם כבוד כבואתו היה שלם כל כך כמשה
 רבינו בסוג כבואתו שמשה רבינו היה בתכלית השלימות
 בכבואה השכלית ובלעם היה בתכלית השלימות בכבואה
 דמיונית ולזה אמרו ששלימות העולם קם והוא כי אמונת
 העולם הלא הם נשלימים בדמיון לבד כמו שביארתי למעלה
 בראיות ברורות ממאמרי חז"ל ולזה אמרו נושא וגלוי עינים
 כי ההשגה הדמיונית הן היא חסרון למין האדם אמר
 בלעם שעם היות שזה אנשי מה יחפזו לחסרון שזה הנרצה
 במשל על דרך לא נושא אנשי מכס עם כל זה היה רואה
 ייודע העתידות על דרך הדמיון כי בה משפטו וכן
 אמרו חז"ל שהיה חבר מרגלו וסומא מאחד מעיניו כל זה
 להיות שיהיה חסר ההשגה השכלית אשר הוא העין המיוחד
 והשגה המיוחדת להיות האדם הנקראת רגל כפי הרב
 וזה אמרו גם כן שהיה בועל אתו אשר הוא חומר
 דמיוני שגתו מעורבת לחמרו כדרך הכחות הדמיוניות
 שהם מעורבות לנושא אשר הם בו הכס אם בן כבואת
 משה רבינו שהיתה למעלה מכל הכבואות היתה בהשפעה
 השכלית שכל בפועל לא זולת

באמת וזה הנראה באומרנו וארא אל אברהם וכו' כאל
 עדי כלומר בהשפעה שהיתה די בה לעבור אל הדמיון
 דמיוני כלומר בהשפעה אשר הוא במציאות השכלית לבדו
 שזאת היא היריעה בשם המיוחד וכמו שאמר החוקר כי כס
 השכל הוא השם היותר נאות אל הכונה הראשונה לא נודעת
 ואמר לא נודעת כי הנודע והידוע והיוה הכלל דבר
 אחד ולזה אמרו חז"ל שכל הכביאים כתבואו באספקלריא
 שאינה מאירה ומזה רבינו באספקלריא המאירה
 כלומר שמה רבינו כתבוא באמר השכל המאיר והם יאמרו
 הדמיון עם כבואתם שהיא אספקלריא שאינה מאירה
 וכן משה רבינו ע"ה כתבוא בזה הדבר והכביאים כבה אל
 אמר וזה הכונה כי משפטו השכל הלא הם משפטים
 אמתים לא יבאו לעולם אמנם משפטי הדמיון הם
 משפטים אמריים ואם משה אמר כה אמר וכו' כחצות
 הלילה כבר אמרו חז"ל שלא יטעו אנטגוני פרעה אבל זה
 תירוץ לאמר בחצות ולא אמר בחצי ואולי יהיה נכח כן
 כפי מה שאמרתי שהם מגלה לאמר כה אמר וכו' כי אמר
 שביאר ואמר בחצות אשר הוא שם מורה ההשגה דמיונית
 שבה השליש אותה למען יאמינו כי אמר בחצות הוא ענין
 מיוחד להשגה שיתעורר בה הדמיון והיה באלו יאמר אם
 כשתף להשגתו דמיון מה אשר זה הכרה למען לא יטעו
 אנטגוניי פרעה שזהו כה אמר וכו' בחצות וכו' ומזה
 בענינו יתחייבו הקב"ל שיהיה כבואת משה רבינו
 מנבואת שאר הכביאים כי להיותו שכל בפועל לא היו
 מועזים אבריו ולא היה נופל כי הכס כלי אינו מעורב
 בגשם כמו שביארתי למעלה אבל שאר הכביאים היו נופלים
 למען היות כחותם המדמה לה חלק ומכאן נבואתם והוא
 כח גממי אשר תחלש אבל ההשגה היא העצומה כדרך
 הכח הרואה אשר יחלש אבל ההשגה המראש החזק שבה
 והשמע על השגת הרמות החזקים ולזה גם כן משה רבינו
 היה מתנבא כל זמן שירצה כי היה זה מסור אל רבינו כי היה
 שכלו מועד ולא טרוד בענינים הגופניים מה שאין כן בכח
 המדמה כי הוא טרוד בהנהגה הגופנית ולזה יצטרך אל
 מבינים ואין הכבואה סורה עליהם אלא החכמות כמו שאמר
 אלישע קחו לי מנגן ומה גם כן היו מתנבאים כלם פרטים
 או במדמה ובמשלים וחדות לבעבור היות כחותם המדמה
 אשר להם חלק בכבואתם זה דרכה ומילא כן אבל באמת
 אל השערה ולא יחטא אשר לז' חז"ל על ויקרא אל משה
 לשון חכה לשון שולאכי הסרת ממתמיס בו שאל וקרא זה
 אל זה ואמר כי מלאכי הסרת הן המה שכלים נבדלים אין
 בהם כח דמיוני כלל אבל שכל בפועל אשר זהו חכמתם
 והדמיון לומר הכל אשר הוא השכל הפשוט באמרוס חכמה
 אדם שכתב כלם שכל סכברא שכל בפועל כי זהו תכליתו
 ונחה יתרה נודעת לו שכל חכה שתוכל לקבל יתרון ומעלה
 עם ההשתדלות כי בהשתדלות ישוב האדם במחשבת המלאכה
 ביעיר פרא אדם יולד וכמו שדרם רבותינו חז"ל על פסוק
 מן או כש או עז כי יולד שהבעלי חיים תכף שולד הם
 שלמים במינם ולא יקבלו תוספת וכן היא סדר

וכבואת בלעם בכח המדמה לברו אין עוד אבל כבואת
 שאר הכביאים הלא היא השפעה שופעת על השכל והדמיון
 שביחס מורכבת משפטי בחות כי תבא ההשפעה אל שכלם
 מעבור אל השכל אליו שהיא הדמיון ואז תהיה כבואתם

וכן הוא הכרחי בחינתו ישראלי והשלמות באומרו אבל
לאומות העולם כגלה עליהם בלשון ערבי ויקר אליהם אל
בלשון כלומר לשון שיערב על החומר ועל הדמיון אשר הוא
כח גשמי וחמרי כיון הוא דרכו ולכן אמרו עוד שהקב"ה
כגלה לאומות העולם בחצי דיבור שהוא השגם חסרת והיא
השגת הדמיון ולישראל בדיבור שלם שהיא ההשגה השכלית
השלמה הכה התבאר אם כן שלימות משה רבינו בכבודו
זאת בקוצר אשר היא קודמת על שאר כבודות הנביאים ה
האמתיים וזהו יאמר עם הכבוד עליו ועל זולתו כשיעק
השם וכן יגיע ויאמר כדברי הרב ז"ל וטעה מי שאמר
כי היא השתוף השם כי הדבר הנאמר כשיעוף השם לא יסכי
לדבר האחר אלא לבד בשם ולא בענין בשם האדם הנאמר
על האדם המדבר ועל האדם המצוייר כמותל אשר לא ת
ישתפם דבר כי אם השם לבד אבל הכבוד אשר לשאר
הנביאים עם כבודת משה רבינו ישתתפו בהשגת דברים
אמתיים בלי השפך וגם בשם לשכלם מובא לכבודתם אשר
לזה לא מכל לקראת כבודתו בשתוף במור אמנם אם יאמר
זה על כבודת בלשון וכבודת משה רבינו זה אמת אצלי כי
יקראו בשם כבודתו שיתוף השם שה"ל מזה היא
בשכל החלט והשגי בדמיון בהחלט אבל לכבודת שאר
הנביאים יתאמת דעת הרב ז"ל וזהו מה שהגיד ז"ל באמרו
למשה רבינו אב הכבוד כי כמו שהאב הוא סבת מציאות
הבן והבן מוצא מציאותו בן הכבודת אשר לשאר הנביאים
הן היא כשפעת מציאותו ולא תקחלק כבודתם לכבודת משה
רבינו ביקר שלימה וחסרת אבל בהיותה אצלם נקנית
מכבודת משה רבינו אשר היא כבודת בעצמה והאחרית
באמצעותה אם כן הקב"ה מזה כלו משה רבי אב כבודתו
וכי שם כבודתו כאמר עליו בהחלט ולזה אמרה תורה נביא
בישראל כוונתו שהורה תיות נביא משה רבינו וכן אמר
נביא מקרבך מאחיק כמוכי פיורה היותו נביא ואין לנביאים
האחרים הכאים אחריו לא היו מציאותיים בכבודתם לולי
מאמר משה רבינו וכבודתו והאומר משי הגבורה אליו
תשמעו כי בעשותו איתות ומופתים על הקב"ה המצטרך
אשר יראה במאמר הב"ה אהבנו כאמין וכדע שהוא נביא
כי כן צוה לנו משה רבינו אב הנביאים אשר מזה סנד גם
כן מכל לומר שהוא הסבה בהיותם נביאים כשמעין אלינו
ומאמינים בו אל שיערב עם הנביאים באמנות עליו ועליו
צ"ה אשר לאם גם כן יהיה עם הנביאים באמרת עליו ועליו
בקדמותו ויאמר התאמת אם כן ההקדמה

ההקדמה הר

ה ה ה ה ה

שפבר איפטר סימנא איט מש כוזן מתואמתיס רביס כ

בזמנים רבים ש"א יעבדו על סוס דבר מהתורה האלהית
ואם הייתי אומר שהוא מחוייב לא לתרוק הרבה מהאמת
כי איפטר בזמן איפטר שלא יבא לפועל בזמן מה שאם
לא יבא אל הפועל היה נמנע לא איפטר והיה סוף לתורנו
שזמן החומר איפטר לו הדבור אבל לא יבא אל הפועל סוהו
כמעט בחקו אבל האיפטר בזמן הנה הוא הכרחי שיבא אל
הפועל בזמן מה או באיש מה והוא איפטר בכל עת ועת
וככל זמן וזמן ואיש ואיש וזכום האיפטרות די אמנם
איך יראה זה האיפטרות שאם היה נמנע סימנא איט אשר
כזה בשום זמן היה האדם מוכרח לטוא ול"ה היה בבחינתו
היותו דייק וחסיד או היותו רשע וזה חילוף הטבע האנושי
אשר הוא בעל בחירה ורצון והוא ספק כל המציאות אשר
בהפקדה אין מובא להסתדלות והפעולות המסודרות מ
מומכיל בואר האנושי ולא טוב היות האדם עם שלימות
זה אמת הקטו רבים על הרב למה לא מנה בעיקרי תורת
היות האדם בעל בחירה ורצון כי הוא ראש העיקרים ופנת
פעליה תכנה התורה האלהית אשר נתסוכת זה אמרו
רבים שהיות האדם בעל בחירה ורצון הוא עיקר וסוד
אל כל הפעולות האנושיות הן תוריות הן מלאכותיות הן
מחשבות איך שתהיה כי לא יוכל האדם לקנות כבר לחם
לאכול מזונו לולא יהיה בעל בחירה ורצון ול"ה ילך ולא יעשה
שום פעולה רצונית ואנושית וזאת כל ספק שלא יעשה
שום פעולה תורית וזאת הבחירה ולזה אמרו שהיות האדם
בעל בחירה ורצון שאין זה עיקר לתורה לבדה אבל ליתר
כולל מהתורה אשר הוא לסינות אדם והרב לא מנה עיקרי
התורה אלא שהיו עיקרים לתורה במה שהיא תורה לא זולת
ועוד אבאר זה ב"ה ויש מי שהסיב גם כן כי כאשר נכח
במה הם עיקרי התורה כבר קובל אצלנו ט"ס הכה תורה
אם כן האמת התורה ומציאותה היא קודמת על העיקרים
אמנם התורה לא היתה מוצאת ואין מובא לציורה זולתי
שיקדם לפ היות האדם בעל בחירה ורצון אם כן היתה
הבחירה דבר קודם על העיקרים ואי אפשר שימנה בעיקרי
איך שהיה זה מהחלוק האמת הוא שהיה האדם בעל בחירה
אשר לזה צוה בתורה ובתו שאמר הרב שאין הנפאס לבהמות
ולא למי שאין לו טבל ושהאדם בעבור סכלו כצטוה והוא משה
היותו בעל סכל כי זה טבע הסכל שהיה חוקר מסיב וחושב
באחשבה ועינו ולזה אמר התורה וברכת בחיים ואמר
הנביא גם הסבחו בדרכיהם וכו' והבן מה שאמר
ע"ה אי זו היא דרך ישראל שיבור לו האדם פד צונס אי זו הדרך
הממוצעת שהאדם יברר וילבן בטענה סכלית כי גם הנביא
כבר יאמר על בחירת כל אחד ומחלקי הסותר הן הדרך
הגבוהה הן הפכה באומר גם המה בחרו בדרכיהם וכו'
אמנם כאשר יבחר האדם הדרך הטובה והישרה הלא
הוא אז בטענה סכלית אמתית ונקרא אז בפרט ברייה לא
סאכחיה היותה בקראת בחירה גם כן אבל בכלל
נכנס הסוב ולזה אמרו שהדרך הישרה סיבדר לו
ל"ה יברר וילבן האדם כסכלו הן היא כל עמיא

כל שהיא תפארת לעושה כלומר שהעושה אותה הפעולה
 הבאה מהדרך הישר הנאל והקבין השלם אשר בסכלו יתפארה
 פישתח באותה הפעולה וגם סיקבל מהללו ושבח מן האדם
 כלומר מאנשי השם הידועים והקדושים בשם האדם כי אל
 הם מאנשי המעלה המבואר כב' מדרות ואמר שלמה ע"ה
 לפי סכלו יהולל איש או ירצה באומרו כל שהיא תפארת
 לעושה וגו' שתהיה המדה הממוצעת אשר יתענגו בה האדם
 ויתענג בה הפועל אותה כי הכילי על דרך משל ואם היה
 יתענג ככילי האדם עצמו למצו ומצו לא יתענגו ההמון
 כי לא יקבלו ממנו שום תועלת והפיוור אשר הוא סקנה ה
 האחר ואם יתענג בו ההמון לשי שהם מקבלין תועלת ממנו
 לא יתענג האדם עצמו אמנם כמיצוע כמו הנדיבות
 יתענג בו ההמון כי יקבלו תועלת ויתענג בו האדם עצמו
 אם כן להיות האדם חי מדבר והוא היותו כעל סכל הכרח
 שיהיה כעל בחירה והאימר שהאדם מוכרח במעשיו הוא
 חפץ היותו כעל סכל ולא היותו כעל סכל הוא כאלו באמר
 שאינו אדם אם כן אדם כאמ' שאינו כעל בחירה אבל מוכרח
 הוא כאלו באמר שאינו אדם ולכן אמר החכם כי הוזה
 לבאר היות לאדם בחירה כאלו רצה לבאר הדבר היותר
 בגלה וירוע בדברים היותר כעלמים זה הסתדרות בהכל לא
 חולת ולמען תשכל ותדע הנני מודיעך פי האדם מוכרח
 כדרך רוב הדברים הטבעיים החומר וכו' החומר הוא
 הגוף הנורסב מארבע יסודות וזוהו הוא כשנא אשר בה
 יהיה ויתקיים ולו פועל יפעלו והוא הש' גם לו תכלית
 בעבור כגרא להשיב ולרעת כראו אמרה תורה ויבר לא
 אלהים את האדם עפר וגו' הנה יי אלהים הוא הפועל
 עפר מן הארץ הוא החומר ויפח באפיו נשמת חיים הוא
 הצורה אשר היא הכנס ויסי האדם לכנס חיה שהוא התבני'
 וכמו שביאר המתרגם לרוח ממללא פי ההשגה הטכלית
 קצין נודת לכנס המדברת הוא התכלית האיכותי וכבר
 בחלקו ז' על דרום א' בא להס דעות מתחלפות בהספר
 הסבת והוא כאשר שאלו הקטן שמת מאומתי יש לו חלק
 לעולם הבא יש מי שאמר מעשה פכורע וביאר זה מפסוק זרע
 יעברו ויש מי שאמר מעשה סכולד וכיאר זה מפסוק לעם
 בולד כי עשה ויש מי שאמר מעשה סספר ופי' זה מפסוק
 סספר לא לרור ויש מי שאמר מעשה פענה אמן שכאמר
 עתהו סערים ויבא גוי ציוק שומר אמונים א תקרי אמוכי
 אלא אמיים הנה אלו סאלו כי סקטן אשר ימות כי נסמתו
 קיימות ואיך ומה תתקיים ומכר אי זה סכה הא' חשב סהוא
 מהכרח החומר אשר להיות סכער ההוא מודע המאמיים
 פרע קדש מצבתם בזכות זה יהיו כסמרים וכסמותיהם יהיו
 כגן עדן כי זכות האבות שומרה כמה שיחשב מהם
 וחסמי חשב שזה לסכה הפועלת שומלדה וסמנחה זה
 הילד פולד ואם היה כהולדו בא יבא כסבת המהוה שהוא
 ית' ופעולותיו הן סמה שלימות וכסמרות וכסמרות ולכן
 יתקיים זה סכער והסלי' אמר מעשה סספר סוס להס
 מסכה סגרויות אשר היא סספור והדבר

ואחרון חשב שזה להס מה שבה התכלית סה' סומרת
 האמונה והוא מביא אל ה' שתל' הדק סקבת מלא' סבדת
 יחייבו מצ' יאוב סמסוכב וקבת' לא יחייבו זה כי הול
 מצ' יאות סבה התכלית כדבר יחייב מזה מצ' יאות קדר
 כי אם סים תכלית הכית ל' ירה הנה כאמר יסכוכה שא
 ימצא התכלית אשר בעבורו נעשה הנה סכרה סתיה
 כמצאת הכית וכן כאשר תמצא נורת הכית על שלימותה
 אז סכרה סתמצא הכית אמנם כהמצא החומר לא יחייב
 סמצא הכית כי חומר הכית סהס הענים והלנים ככר
 יהיו נמצאים ולא ימצא הכית וכן הפועל ככר יהי נמצא
 ולא ימצא הכית ולזה אמ' סכס סחוקר כי הנורה והתכלי'
 יחייבו מצ' יאות הדבר והפועל והחומר לא יחייבו מצ' יאות
 הדבר ולזה היתה הויה מהכרח הנורה אשר היא תכריח
 החומר אל קבולה ותהיה הדבר מה שהוא וימצא סתכלית
 הויה : ככר רמזו זה ז'ל במאמר אחר קטן במסכת קדוסי'
 פרק קמ' זה תוארו תביא ר'ס' כן יחסי חומר מפני מה
 אמרה תורה כי יקח איש אשה ולא אמרה כי תלקח אשה
 לאיש מפני שרכו סל איס לחזור על האשה ואין דרכה סל
 אשה לחזור על האיש משל לאדם שכאבר' לו אברה מי מחזיר
 על מי כעל האברה מחזיר על אברתו ואם ספסטה המאמר
 הוא בגלה איספר סרמון באים על הצורה וכאסה על החומר
 והאיש מחזיר על האשה כי הוא המכריח החומר להיותו כה
 ויהיה היא ואין החומר מכריח סגורם כי הויה מהכרח
 הצורה לא מהכרח החומר אם כן הפועל והחומר לא יכריחו
 מצ' יאות הדבר אי לזאת הידיעה האלהית אשר היא הפועלת
 למציאותו לא יכריחו ולא תחלוק על טבע האיסר וגם
 ססכה סחמריית אשר לכו לא תכריח מצ' יאות ולא תחלוק על
 אפסרותו אבל מנד היותו כעלי חומר כהיה אפסרי' ויכלי'
 לעשות כפי הרצון אלינו וכפי מה סכרא' היותו ראוי בהקבו
 כי אכחו סיותו כוחים ובעלי בחירה ורצון הוא לנו מנד
 היותו בעלי חומר כוסף הצורם העליונה כי אם נרצה ל'
 להכניע חמרכו סכלו יעלם מאיליו מעלה מעלה ואם לא
 כרצה אבל כרדוף אל התאוות הנשמיות הנה אז הסכל יהיה
 עכור ומסתומם ואם זה לנו כלל אם שלימות ואם סרדון ב
 כסבת הגוף הנגוף הלו ולזה אמר שלמה ע"ה אסת חיל
 מי ימצא כלומר כי חומר גבור וכוכס את עצמו מעטים
 ימצאוהו ולחומר הרע קרא אסה מכאסת אשר הוא דומה
 אליה תכלית סהדמות כמו כביאר סייב ולזה אמר כי
 הבעלי חיים סכלתי מדברים הם בעלי רצון אך לא בעלי
 בחירה ורצון פי לא יחלקו חלקי סוטר ויקחו סגורב אל
 רצונם אבל האדם לבדו כהיותם כו אה חסני חלקים סראסון
 עליון והסני תחתון וגם המלאכים אינם בעלי בחירה
 ורצון כי אין להם חלקים מקבלין וסירכו מהם אל ססתדרג
 לחלק סוטרית ולקחת ולכרי מהם הגובר כפי מחשבתם
 וגם הם' לא יאמר בו סהוא בעל בחירה ורצון כי לא יוכל
 פס סחירה ורצון כי אם על מי סהוא מוככ מסני חלקים
 מקבלי' גמתי וסכלי ואם אמר סה

ואם מאר גם אני אבחר בתעלוליהם זה דבור הלצוי על דרך
דברה תורה כלשון בני אדם הנה אם כן לא תברית הסבה
החמורת על הפעולו וכשאר היות האדם כעל בחירה ורצון
וקי' אשר בו בתי אין מתחלת הענין אי נזקת היה איש
ככל אדם שיהיה נדון נמשך וטלל יתטל כלל שאם לא היה
איש לא היה נמשך ולא נזקת ואם אחר שלמה ע' האין
צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא הרצון כי לא נמצא
צדיק גמור טלל יחטא לטבע האכסים אל השמים לא סירבה
המכנות מציאותו כי אין זה מכוע ואם הוא קשה אשר לזה
אמרנו ול רכש ע' גלי ידוע לפרך שדוכי לעשות רצונך
אכל שאור שבעה וכו' כי כל אדם שתיקן בטבע אל
השלמות אשר הוא תכליתו אבל שחומר הוא מעכב לא
פיתק מוכע בהחלט ונקיות זה כל איש אחר התור' כפי
לעשות את כל דברי התורה הואת שחורה אישיות קיום
התורה בלי אדם אישיות המכח איש מה או אישים
פיקימו התורה בלי ולא יעברו עלים סוף ומה שלא ימצע

ההקדמה הה'

כי הנבואה השלמה תיוחס לכביא הסלם והנבואה החסרת
לכביא חסר וכי כפי שלימות הכביא שלימות נבואתו שאם
היה טלס בתבלית פתים נבואתו שלימתה בתבלית ושלמות
ואם לא היה טלס בתבלית לא היה נבואתו שלימתה בתבלית
וכי אור זאת הקדמה ואם היא מן ההקדמו' האמתיות אשר
פן מפרסמות מטובות כי הנבואה אשר הוא הכביא האמתית
הכרח שיהיה שנס בעיני ובעיני ושיהיה שלימות נפטר
ומוסלני יותר מכל מי שאינו כביא לפי שמעלתו בהמשכת
והדברות והבאת הערה סכנות מוטלת בסכלו כי זהו
השלמות יותר מעולה והוא כי כאשר ידע ויבין פעולות
הש' כפי מה שאור ופיה השגת העולם הנכבד מאתו ית' הן
עולם השפל הן עולם הגלגלים הן עולם העליון אז ימשיך
ויהיה שכלו כח האמת בהסיגו והפכילו הערות הנכבדות
אשר היא כיוס סכנות ויסיג סכנות' הן בשבח ועליו
לחין כוף ויקו אז אכלו המוסכלות הן כאלו יראה אותן
מוטמות כן עיניו לא יעלומו ומכ' ולזה ראש יחזקאל
המראה הגדולת ההיא אשר בת דמו אל כל חלקי העולם
ככללו כג' חלקיו החלק ב'א' לארבעה חלקים כמו סכר
הרב ולחלק שלישי מהכפרו וכך ראה כל זה ישעיה כי כל
מה שראה יחזקאל ראה ישעיה וכן זכרים ואלהו כי מה
סכנות מהם ילקח ראיה על מה שלא פיר' וכן יעקב בחלומ
ס' נבואה אז כלם והנבואה היו מהבדדו ראשונה במראו
כב אותה ומכיאים כל חלקי ההשגות בהמשכם כאלו היו
לפ' שם כראות מוחסות מה לחוסק ההסכלה וההשגה ואת
פך היו רואים במראה ההוא או שומע' קול מדבר הדברים
המסודרים והעתידיים ועל כן ישעיה יחזקאל והאחרים
יפברו ראשונה הפנותים והוא כן יכף יספרו הדברים

יפה מנצח כד
ב' גב' ס' 5'

במסא המקבל בורק אל רצון לשי במבוא למעלה והמילוט
לא כן יחשבו אבל לפי שאין בעולם השכל כליהת אבל לעולם
ימשיכו על כל מוכן הדבר הראוי והמתחם אליו אם היה
שימכא שום מוכן לכבואה הכרח שיתכבא וכפי שלימותו
ומעלת שכלו תהיה השפעה היתה שלימה גם לפי דעת הרב
אל אם היתה הכבואה ברצון השלמי הנה הרצון תפשיע בלי
שפך ברוחא הויה כפי שלימותו השפעה שלימה ות
מתיחסת לשלימות שאים הויה אלו הדברים כלם מישירים
השכל להוליד היות השלימות הכבואי מתיחס לשלימו הכבוא
וכפי שלימותו תהיה כבואתו שלימה ואכפיש מה יראו שים
הנה כבואות כבואים רבים ושפיעו בהם על דרך פלא כפי
צורך הסע ולזה היה איפסא אכלם תחול כבואה שלימה באים
מה חסר ואזי רלכב שכבואת משה רבי היא כבואה כבויית
שהנדרכה לשלימות האומה אשר לזה הוטפעה עליו על דרך
פלא לצורך האומה הישראלית ועם שום שרעת סותר אל מ
מאמרי חול הוא כבואה הפך פסוקי התורה אם שיהיה בלתי
מסכים למאמרי חול אמרו בדרק הקבה כל הקקכני שבועלם
אלא מצא קקקן שלם כמשה אשר הראו לנו מיה היות מעלת
משה רבינו ראוי לכבואתו לפי שכבר כבדק וכמצא יותר
שלם מכל הקקכנים שבועלם ואם חלה בו הכבואה הסייא על
דרך כס הנה ראוי שתחול בו כבואתו השלימות הן שיהיה על
דרך כס הן שיהיה כפי מדרגתו באופן הויה כי סנס יעפה
עם כל אים ואים כפי מדרגתו אפי' שיהיה לצורך אחרי אשר
לזה אמרו כי בדרק הקבה ולא מצא דומה לו ואם שיהיה
הפך פסוקי התורה האומרים ודבר יא עם משה פכים אל
פנים וגו' ואמר אם יהיה כבואכם כבואתו וגו'
לא כן עברי משה וגו' והאיש משה עביו מאד וגו' ופאלות
משה רבינו אל הסי' ותשובות הסי' עליו אשר הם מורות על
עבליית שלימותו אשר אוליד מכל זה שמהם רבינו היה השלם
שכבואים ולכן כבואתו היותו שלימה שכבואות וסי' הי
איפסר שימצא כבוא יותר שלם ממה רבינו וכמו שהעידה
התורה באמרו ולא קם כבוא עוד וגו' כי אמרה ולא קם
פאלו תאמר ולא יקום ום אחרי שהתורה השלמית נכחית אם
היה שיקום אם אחר יותר שלם היה הפסוק כוזב אחרי קומנו
שמו סתבאר למעלה ואין לשואל שישאל כי מן הדברים
אשר הקדמתו יראה איפשרות המכא אים רבים שלימים
בתכלית ואם היה פלא כמצא יותר שלם ממה רבינו להכרח
הדבור הזכר היה איפסר שימצאו אנשים רבים כמוהו ה
וכבואתו זה גם כן סותר הטובה כי תמצא כבואה שלימה
שכבואתו כי שתשוב מבוארת כי אם היה ימצא כמוהו מכל
דר סנה היה שום עצמו כי הדברים הפנים מצד חס דבר אחי
כמו שהתבאר באלמיות ויהיה אז מציאות האיש הסוא אחרי
אשר כבר היה מותרו אין עבין לו ואם היה סילוד לא יסתור
דבר מן הכבואה השלימה גם לשואל שיפאל אם היה שאי
איפסר שיקום שום אים יותר שלם ממה רבינו מה זה מאמר
אל האומרים על משה נדקנו ירום מאברהם וכפא ממה
לכס ומלאכי הסרת הכרחה אבלי כזה פרצו הכרח שמצא
למשה שלמה שלימותו הא שלימות טבעי והסקית שלימות

ה ג' והשלים האשכזי אמרו אל הרלשין מזה המעשה ירום
מאברהם רל שיהיה מדומם להיות טבעו ויהבו זו שבתתו
באם מורע הקדם אשר הוא ירע אברהם ארבע שסי' והסלמי
השני שאור שלימות הרבלי אמרו וכפא ממה כלנו שיהיה
מתכפא וכפא אל שלמד התור' האנהית והורגל כה אשר באה
ממשה רבינו רבן של כבואים ואל השלימות ההמשכי והגבושי
אמרו שיהיה גבוה בזאת המעלה אל שת היה לו הספעה
מהמלאכים ומעולם השלם וזה לו שלימו' על הפכים הכוכבי
וכזה הפכים הרב כהפך שופטים רצוני שאי אפשר ש מצא
שום אדם יותר שלם ממה רבינו ומהמטיח אשר אפחנו ו
מקיים שלא יהיה כל כך בשלימות כמשה רבינו אבל יותר
חסר ממנו ואם הרלכב בפירושו לתורה חשב זולת זה
בשאמר כי לעשיית אלות ומותית לא היה כל כך שלם
כמשה רבינו אבל לענינים אחרים איפשר שיעדיף עליו
וההעדשות הקם אם היו למיות גופיים לא לקביד מהם
אבל לשלימות כפשיים כבד התבאר חליפו ונתאמתו אם כן
החמשה הקדמות להוליד המכוון ואשרי זה אמר כי לא
ימלט מחלוק' אם שמה רבינו חטא או פלא חטא יהיה חלוני
הכריתית שמה רבינו חטא תפלק הקדמי הראשון מהחמשה
הקדמות אשר אין שפך באמתה אם כן משה רבינו לא חטא
וכיחור זה כניח שמה רבינו חטא אם כן הכרח הוא שבאמר
היותו עובר על אי זה דבר מעבדי התורה אחר שאי אפשר
שימצא חטא או מצוה או אמונה פלא תהיה כבתבת בתורה
כמו שכבר בהקדמה הסכית ואם היה שבער על אי זה
עבין ממכני התורה סנה כבד איפסר שימצא אים אחד או
רבים שלא יחטאו כלל ולא יעברו על שום דבר מעבדי התור'
כמו שכבר בהקדמה הרביעית סנה שאים הסוא יהיה יותר
שלם ממה רבינו בלי שפך אם היה שמה רבינו חטא כי ה
הכלתי חטא הוא יותר שלם מהחטא ויהיה אם כן האיש ההל'
כבוא כמו שמה רבינו היה כבוא למה שהכבואה שלימות כ
כמשך אל שלימות האיש ואין לומר שכבר יהיה כבוא האיש
ההוא פלא שאי ידורו או מקומו ראוי לכך כי זה אמנם ימצע
המציאות הפעל ואני באפשרות לכדו ועליו אבנה דרוסי כי
היה איפסר שימצא אים מהיותר שלם ממה רבינו וכבוא
יותר שלם ואחרי שהכבואה שלימותה נמצא לשלימות הכבוא
כמו שכבר בהקדמה החמיסי סנה הכבוא היותר שלם תהיה
שכבואתו יותר שלימה מכבואת משה רבינו אבל כבויית משה
רבינו הויה התורה אם כן תהיה כבואת האיש הויה היותר
שלם יותר שלימה מהתורה האלהית וכבר הוכח בהקדמה הא'
שהתורה האלהית שלימה בתכלית מה שאיפסר הנה שמכיא
אל זה שא בטל אמר הכבוא אל זה הכיחשו שמה רבינו
חטא אי' עבד סוה' והוא שמה רבינו לא חטא כלל אי' מי
סיכיה סמ' חטא הנה כבר הטיל מום בקדמי התורה אשר
הוא שלימה בתכלית והוא מורש עליו תבכה האמוכס השפך
בכללם ואז יתקיים האומר ולא קם כבוא עוד בכל ומן וכל
מקום הן בבואת המטיח הן קודם הן אחרי ואם אמר ותרכ
חבית שלימה מחכמת כל כבי קדם ומכל חכמת מצדים הן
וינו חכמות כבואות כבואות הקם כילמחאות סו

בטלמסאות וזכמות אחרות מיוחדות לבני קדם ולמצרים
ומה שאמר ויחכם מכל האדם כבר ביארנו ד"ל מכל אנשי
דורו והערד השלימו מאיתן האזרחי וסימן וכלכל ודרדע בני
מחול סהם סייחכמים מפוכמים אז .. ומסכים להם
סאמרנו זל על פכוק בקס קהלת למצוא דברי חכך וכתב
יושר בקס קהלת להיות במשע רבינו יצחק בת קול וזמרה
וכתוב יוסר כבר כתו בתורה ולא קס כניא עוד בישראל
ולשואל שישא אם היה שמעה רבינו לא חטא איך ומה כענש
ולא ככנס בארץ אשר היה אכלו כוכף ותפקה כמרצת והא
ית' אמי לו כי לא יכנס שמה בעבור חטאו .. ואם היה שמעה
רבינו לא חטא מה זה אמרו גם אתה לא תבא שמה כי היה
העונש ללא סכה והפקד הדין האלהי .. וטענת אם היה שמעה
רבינו לא חטא מה זה אמרו יען לא האמנתם כי להקדישי
שכאמר למשה ולאחרן ועל אשר מעלתם כי על אשר מריתם
פי .. ושלשית איך סקרמוכים סחכמיים והמפרטים לא כפלו
בוס כי כלם מסכימים היות משע רבינו חוטא בענין מי
מרובה עד שהתלפפו בחטא מה הוא אשר לתשובת זה כלו
אני אמר ראשונה שמעה רבינו לא כענש וכי המיתה לא
סייתה עונש למשה ולאחרן אבל היה זה להם שלימות כי
הכניאו ואכסי הסם אצל המו יקנו שלימו יותר גדול מהנמצ'
לקם בהיותם בחיים כי יעמקו מהמציאות המוחס אל המצי'
המושב כל אי לאת אמר המסודר יקר בעיני המותה ל
לחידיו כי כבוד ויקר יעשה השי' עם חידיו להעתיקם
מעולם חסר אל עולם נעלה ומציאות כזו והו הכרח אנלי
מה שאמר שלימה פיה טוב סם מממן טוב דום המות מיום
הוליו כי כמו שהש' וותר טוב מהעוטר למה
שהש הטוב הוא לפי השכל והנפש השלימה והעוטר הוא
כפי המציאות הגשמי המוחס אשר קראו סמן טוב כי יום
המות הוא יותר טוב לעל השם הכו אשר הוא בעל השכל
עבור אלהים מיום הולדה כי הלידה היא למציאות הגשמי
והמות למציאות הרוחני ולזה אמר מיום הוליו ולא מיום
הלידה למען יסוב אל השם הכו' אל בעליו והוא אמת מסכים
עם המוחס שהארם אשר תכליתו לעלות כשפו ולהסיכה אל
המקום אשר ממנו חובטה ימנעו ויטרידו הגם החולק
לעשות ולהשלים זה וכאמר תפיד הכנס מהגוף אל
קכותה רוב המעלות והשלימות אשר עזרוהו החוסים על
קכייתם הכס אז לא נצטרך אליהם והיה התפרד מהם כמו
הארם אשר הושם בכלא לעשות מלאכתו וכאמר יצא מן
שכלא יפעל בשלימות יותר אחרי אשר הורגל שמה במלאכה
שהוא אם כן משע רבינו ואחרן אם היה שמתו איכו מן
הסכר שכאמר היות זה עונש אליהם אבל כי זהו שלימותם
להעתיקם מהעולם המוחס אל עולם כחי ומשכל כדרך
השלימים והחסידים כי המיתם היא דבר טבעי אין כסתר
מחמתה והיא לשלימים שלימות ולחסידים חסרון כי ילכו אל
האכרון וגי' הכס וכמו שאמר לו ית' עלה אל הר העברים
אשר הוא הר גבוה ותלול סכל כולר יעבור בו והיא המיתה
שיעבר עליה תמיד כל כולר אמנם חסידים והשלימים
הלא הם כזה העולם לכרך קיום המציאו ומתעבור ההספעה

האלהית דרכם ובאמונתם אליה כי הם הקפידים המציאו
העליון הרוחני עם העולם הספל וליה אמר אברהם אבי
אלי ימצאון עם חמשים נדיקים ושאר המכפרים סחביא כי
באמצעותם כהפארים יהיו נוסעים וכמו שאמרנו זל סהבה
דואה כשהרוי פרוץ ויסלק הנדיקים שבתוכו על פסו' דודי
ירר לבנו וזהו מה שאמר הנדיק אכד ואין אים שם על לב
וכו' יר כי הנדיק פקוא במדרגה יותר טעלם מהחסיד
אכד וכמו שאמרנו זל אשר לדורו אכד כי בעון הדור הנדיק
ימונדו ויסתלקו מכין העסה הוא אל סלא יוכלו להגי עליהם
ואז כשמתו הנדיקים הכוכרי אין אים שם על לב ולא אמרו
איך וכמה היתה החטאה הזאת סאלו הנדיקים מתים ואחרי
זה אכסי חסד כאספים נגור מן חסדף אל עמי כלו כי אל
הנדיקים יאספו וימותו כי מיתתם היא אסיפתם וסובם אל
המקום אשר חוצבו ממוכו שהוא עולם השכל ופסלים הפנס
ואמר כי אלנו נאכפים כלנו' החסידים לפי סלין מכין כלנו'
כי מפני סלא סמו על לבם ולא הציבו מיתת הנדיקים לזה
אכסי חסד כאספים שסם יתר שלימים מן הנדיקים וזה בארץ
מכין הנה מזה אמר סמיותת סהבה רבינו ואחרן היתה
לעונש העם סלא יכנסו בארץ על ידי אכסי כל כך שלימים
במשע רבינו ואחרן קדום כי אים סיו נכנסין על ידו לא
היו מתעצלים כל כך ככוסובחילוק והיו שמה לדור דורים
ולא סיו גולים ממוכס לעולם וכבר רמזו זל על זה באמרו
במדבר סהיה מכתם משה רבינו להכנס לארץ אמר לו
הקכה משה הסכסת בני אתה מבקם כליון בני אתה מבקם
ונתגו הסכה כי עת סיחטאו ויהי ענשם סרגלו ממכ ויכותר
חטאתם בגלות ואז יכוחו ואם יכפרו על יד משה רבינו לא
היו גולים כסום כד ואז כסיחטאו לא יסיה כד להעניס' אלא
כשימיתם ויכלם ולזה מיתת משה רבי' וההרן היתה בעונש
האומה ולא בענשם וכבר רמז זה כאשר אמר לכן לא תביאו
לא ארץ לכן לא תבואו ולזה אמר ויקציפו על מומריכם
ידע למשה בעבורם ופסוקים אחרים ואמר מהה מי מריכם
אשר רבו בני ישראל את' והחטא סיה מוקם כי הו רס
את יכדו ואל' הסאלה הסכות והיא האומות כי זה הדורס
האומר שמעה רבינו חטא הוא סותר הפסוקים וכו' אמר
כי כבר קובל ונתבאר מהרב זל כי כאשר נמצאו פסוקים
בכתבי הקדש מהתפכים או סותרים והיה לנו מוכה כהם
לכרר וללכך האומות מסם כי סס' סס' לא ינדקו יחד
התחבולה כזה לבקם אכ ים טענה אמתית לאחד מדרש
הפסוקים הס אז ילקחו בפטוטס וכסתדל לבאר הפסוקים
הסותרים כפי' מה מספיק כמו סקרה כהרחקת ההגשמה כי
ים פסוקים מורים ההגשמה בכתבי הקדש כאומדנו יר'
עיניו יעל' והדומים להם וכתובים אחרים חולקים זה
כאמרנו כי לא ראייתם כל תמוכה ואמונת האחדית אשר לא
תתאמת בזלת הרחקת הגשמות גם נמצאו טענות חזקות
מסלקות הגשמות אז לזה אכחנו נחזיק בפסוקים המחלקים
ההגשמה להסכים הטענות עומס וכפרס הספוקים המורים
סגשמה כגלה ככאמר כי ים להס תוך עומק אז מדרש
גורה כלסין כפי אדם כן כדון סלפנינו אנחנו מצא ססוק

פחות יוכן מהם שמה רבינו חטא ופחותים אחרים סלא
 חטא אם הפחותים המורים חטאו הם אומרים על אשר
 מורתם פי על אשר מעלתם כי יגן לא האומות וכו' ואם
 הפחותים המורים כהן חזק אומר רבו וקדש כס כלומר
 ספקם הם סתומים היותר גדולים מהם ואמר ויקנינו על
 מי מריבה ורע למשך בעברים ואמר גם כי התאסף יא
 בגלכם ויתעבר יא כי לצעכם שיה מורה היות החטאי
 הם לא הוא וסעבה הכו הפחות על פי שקדמו חוליה
 פחות רבינו לא חטאו ונאמר לפי הפחותים שחטא רבינו
 חטא ופירוט הוא כי חן על אשר מריבם פי על אשר פ
 מעלתם כי וקדמו לו הוא כאמר על כלל האומה שמרו
 ועבדו את רוח קדמו ומעלו העל בי ואין זה כאמר למש
 רבינו ולאחרן פקד מיר ומעלו ודומה זה דבר למת שחן
 עד אלא מאתם לממור מנותי וכו' אשר זה כאמר על שיחז
 ביום השביעי ללקוח ולא תבאו ואלו ידוע בעבדו שהיו
 ללקוח ולא תבאו ביום השביעי לא היו חטא ואחרן כי הם היו
 המורים והאומרים אל יבא אים ממקומם וכבר קובל פקד
 היו דתן ואבירים ואם כן איך באמר למש רבינו עד אלא
 האומות אבל זה כאמר על האומה כלי הפק כן אומרים על
 אים מריבם על אשר מעלתם הוא כאמר על האומה כי אינו
 דחוק עליהם בעבור שני אכאים לכלל האומה ויותר כעל
 מזה חטא עכן כן ומיר פלק מהחכם אמר הסעוב וימעלו
 בכי ישראל החדש חזר עוד חטאי יא אל וגם בככו וגם
 כחזר וגם אמו כעליתם והוא ידוע ומכאן כי עכן לבר
 חזר וזאל לא יהודי אור ואמר שישראל חטא ומעל גם כן
 המורים והאומרים היו ישראל כמו שאמר למש חטא
 המורים והאומרים מריבם היותם עם יא ולא רבו משם
 וזכרון מתו כעון האומה אל שלא היה להם כל כך של מות
 לקבל העפיה סתכליתית באמצעותם ודרכם וזיה החטא
 אים כן האומה חזר והם המורים והמעלים והכלתי מאמיכי
 ולזה אפס איראז האומה יען לא האומות כי להקדישי
 כי יען ולבעבור קוטי עורף האומה בראתם אותותי וכפי
 ביניהם כוכדים ונעשים וצפ"כ לא אים כהם מכא אל ס
 האומה כי בכל יום נכסים ומריבים אותי כי זאת האומה
 שם אל אים מעשין אפס הכסיונות לכן לא היה להם זה הטוב
 הגדול שאז נס תבאו איתם אל הארץ וזה להיות עבייתם
 וביניהם כלתי סגוראלו לה אמן אומותי ויהיה תיבת האומה
 מעשין הפעיל אומה ארץ היה הססיון וזאת התלוכה
 מתיעוט אומותם כפאר התלוכות כי הם ככל תלוכותיהם
 היו מתיעוט יבאיתם ממכרים ליכולת וחכמת משה רבינו
 ואין לא ליכולת האומה ולזה אמרו כעון מיתן מותכם
 ביד יא בארץ מכרים וכו' ופסלים כי הובאתם וכו'
 ערובכם בו הלאי שכונת כפי הרעון האלמי סרונה להייתנו
 ארץ מכרים ופס בקבר ואם כן איתם מה זם אלא הובאתם
 אותנו וכו' מורים היות אומותם סיניאיתם היות ממש
 רבינו ואחרון גם כן בענין מי מריבם אחרו ולמה
 איתם את קה יא אל המרבר הם שיר היות אומותם כי
 איתם וביאיתם אל המרבר היה מיוולת משה רבינו ואחרן

לא זולת וכן כל כיוצא בזה אבל בגאזים השרפים כבר
 פקדו לשי עם יכולת משה רבינו חטא יורד העם באלה ים
 וכמה כי רבו והאמינו שהשי קול פיעל אותם הדבר פ
 וסכסו הסס בהם אבל טלא יוכל לפעול אותם לולא באמצע
 חכמת משה רבינו וכי טביהם רבו משה רבינו וקבבה היו
 עושין הנשים חסם ולזה אמר למה העליתם וכו' וקבבה היו
 כי היתם אומותם פעלייתם ממכרים היתה ביכולת חאל
 וכיכולת משה רבינו שניהם כאחד ולזה הוא ית טלא כפס
 שנחשים השרפים וכו' זה למען ידעו כי היותם במדבר
 הנורא ההוא אשר היה מקובחם שרף ועקרב אש היו כנולו
 הנה זה היה ביכולת שאסי לברו כבלתי פתוף יכולת אחר
 ולזה השי פלק השגחתו מהם אז סכב באת הכחשים ההם
 לכחכם ואז הם הבינו האמת והאמינו כי משה רבינו לא היה
 לו מכה בדברים הסס כי אם באמצעות תפלתו ולזה אמרו
 חטאנו כי דברנו ביא וכך התפלל אל יא וכו' ולזה עשה נחם
 בחטא שהוא מנבע הנחשים השרפים כמו פוכ הרופאים
 ופס איתנו על כס להורות כי כגם וכפלא סיו הנלכים במדבר
 ובהשגת האל היו כנולים והיה כל הכפוף היה רואה אותנו
 ומתריא כמו שאמרנו זל כל זמן שסר מוכוס לבס לאכיהם
 סכשמים היו כנולים כי אז מאמיכי אומות אמתית בהשגת
 המשגיח ית אים כן לחזק אומות האומה אמר יען לא א
 האומות כי להקדישי וכו' ולא היה חטא כלל למשה רב
 ולאחרן ע"י וראה והפלא מאמר חול במחבת טבת
 פרק כמה בהמה יוצאה זה הנאמר אל אין מיתה בלא חטא
 ואין יסורין בלי עון אין מיתה בלא חטא דכתיב הנפס
 החטאות היא תמות ואין יסורין בלי עון דכתיב ופקדתי
 בעבט סעסע וכו' מתכי אמרו מלאכי השרת לפני אכס'
 רכשע' למה קנסת מיתה על אים הראשון אמר להם מונה
 קטנה נתתי לו ולא היה יכול לעמוד עליה אמרו לפני אים
 כן למס קנסת על משה ואחרן סקיימו את התודס בזה מלאך
 עד תיו מיתה אמר להם מקרה אחד לנדקתרסע עד
 כאן לסין הגירא ואם אחרי זה המסוכו כאן אלא הא
 מכי דם כן אלעזר היא דתכיא דפכא אומר אף משה ואחרן
 בחטא מתו סכאמר ויאמר יא אל משה יען לא האומות כי
 להקדישי שאלו האומות עדיין לא חביע ומכס ליפטור
 הנה כראה מהדבור הראשון היות דעת הראשון אשר סתם
 בעל האומר ולא כוכר בדרך סתם מוסכה היות דעת החכם
 הגדול הוא שמה רבינו לא חטא מכסים עם כוכתי ודעתי
 ואם היה דפכא יחשוב בהפך הנה יהיה דעתי דעת בעלו
 הפפט חחושכים ממה רבינו חטא הן כהכאת הכלע חן
 באו כוציא לכס ולא אמר יוציא לכס סקבס' כדברי רבינו
 חכאל עם סאני כפלא למה לא אמר המושב ס פמטה רבינו
 חטא היות הטאו על שלא קדמו את רס' משה ואחרן מפני
 הקהל אל פתח אהל מועד טיורה קבלתם מסקהל פחד רעה
 אשר לא היה ראוי אליהם אבל יבטחו כפי' וימינו כו כי לא
 יעובד את חסידיו וכי הקהל לא יוכלו לסיקס כי זה דרך
 מקדם את הסס ולמה שאלו לא קדמו את הסס כמס זה
 לפס למיר ומעל והקחייבו מיתה אבל ס

אלו וזה כפי דעת בעלי השטח והנה החפשי האמת מחמת
 דרכו ואהרן לא חשאו כלל וזוה המאמר הזה לרוב בשבת
 א גבה על השמים השלשית האמרת איך מוש הקדמונים לא
 עזרו על זה הדרכים הסבלה שהיו רזול תינו יודעין בו עם
 סוף וזאת קופיא כי הזמן יספיק בהוצאת האמת והכער
 הקטן על כסף פענך ויחזמת סירחם הענק יותר כן
 החכמים הקדומים יסתחו השערים הסגורים וירגלי סבלם
 אלו אכחמו נבירי הכחן כרחמי קמי .

השער השביעי

ואחרי אשר הצעתי מה צריך להציע הנה אככי בא בענין
 הזה לתק גדר האמונה במאמר קצר מודיע עצמותה כפי
 האמת וכפי מה פואתו באלו סגורים עם שאובור סני גרד
 באמונה סכוחו איתם חצמי האמות הראשון אמרם
 האמונה היא עצם הדברים המקיים וגוף הדברים הנעלמים
 והגרר השני הוא אמרם האמונה היא פואתו הדברים
 תכלית נראים אמנם הגדר הראשון תחת הש הגרילו
 ענינו ואמרנו כי למעלת האמונה ראוי שתהיה נכבדת במאמר
 העצם כי הוא המאמר היותר כבד ושלם להיות המאמרים
 האחרים מקרים כמציאות העצם וכיאור זה כי
 בחוקרי האלהים כחכו בעין סבלם חלקי המציאות והבדיל
 המציאות האלהי באלו המציאות והתחלפיש וראו
 שתמצאו בכללו יתקן אל סני חלקים הראשון הוא א מוצא
 עומד בעצמותו בסבל וכי השכל לנייר וזהביו לא ינטרד
 א דבר אחר דמי ש הוא עומד שלם בסבל המוח אכלי צירוף
 אל דבר אחר ומציאות אחר אבל הוא עצמו מספיק לעצמו
 וצריך המוח וקראו לזה המוצא עצם והשני הוא המוצא
 אשר סני צורתו השכל אי אפשר להיותו מציאות הסכל זה
 המוח וזלתי העצם הני כי ה ארבע העצם סבת מציאות
 המוח המוח כלוכו והשאריות ודומיהם אשר לא יתבאר
 הסכל כי אם בעצם דברים עמו אי אפשר זולת זה והסכל
 יסביל היותו הלוכו או סרבר המוח זולתי לעצם ולא יתבאר
 צמרד וכמו שאמר החכם בו ממש שאמר כי הכרם יש בין
 מוצא הסכל הדבר כמרד בין הסכלו אותו כמרד וקראו לזה
 הדבר אשר לא יתבאר הסכל כי אם בעצם אשר יסביל
 סבתו הסכלית זולתי לעצם וקרה זאת היא חלקו האלהי
 המוצא אל עצם ומקרה עם שאמר כך חלקו המקרה אל
 תענה חלק טועם העצם היו עשרה וקראו אותם עשרה
 מראשו אשר העצם הוא מקורם וקראו בשם המוצא והאחר
 כמסכים ומתחכים אליו וכבר בארתי למעלה מאמרם
 אל בעשרה מאמרות וכו' וזאת החלוקה למצא רבו שחלק
 אל עצם ומקרה היא חלוקה הא אשר לזה סאלתיים חלקו
 אותו אליהם כראשונה ועם היות קצת מחכמי הסגורים
 הכחשו זאת החלוקה ראשון למצא כמו סגורם בספריהם
 על זה ואכי כבר תוכחתי כפי לחכמת האלקו היותו האמת

כפי דעת הקדמונים כי הם חלוקה אחד לכוחו היותו מורלק
 או עצם ומקרה ואחרי זה אמרו סגורים הכוח פסאמוני
 אין ראוי שתכנס תחת מאמרי המקרים להיות האמונה
 הדבר היותר שלם שאפשר שתמצא בכל חלקי המציאות
 אחרי אשר הוא תכלית כל המציאות ואין רהוי שתהיה ה
 תכלית מי סתוא תכלית כל המציאות וקרה הולדו ממש
 היות עצם כי הוא המצא השלם ולזה אמרו בגדרה כפי
 מה שפרטו והבינו הם עצמם ומאמרם שהיא עצם הדברים
 המקיים וזה לסיות חבלה האמונה בדברים עתידים כיום
 הדין ותחיית המתים וכן עדן ופסאמוני אמרו לזה עצם
 הדברים המקיים כי התקנה היא בדברים העתידים וגם
 חבלם ואכל הכל המוצא האמונה בדברים אשר הם כמציאות
 בכל וזמן עם סתם דברים כעלמים ומכוסים סאלת היותם
 גלויים לא יקראו אמונה כהחלט אבל ידיעה כמו שהקראו
 למעלה הנה אם כן האמונה היא בדבר הנעלם והאמונה
 אשר היא תודיע אותם ובאלו האמונה היא בב נוספים היא
 היא בדברים העתידים אשר כקום אותם כענין בן עדן
 ותחיית המתים וכיאת משיח אשר אלת החוק כחאר שהיא
 עצם מהדברים המקיים וגם שהיא עצם מהדבר האבנים
 והנעלמים אשר הוא חלק ב' והוא הדברים אשר לא יתב
 במציאותם וזן כמציאות האל ואחרותו אשר הם דברים
 כעלמים שהאמונה תודיע אותם והתעצם כשכלכו עם
 אלו הנידונים והתולדות אמנם היות זאת האמונה עצם
 זה יתבאר בב פנים האחד כי כבר התבאר למעלה היות
 המוסכל צורת המוסכל וזהו דבר נגלה אבל כל יודע כי
 כל הסגה היא צורת המטיג ובפרט בסכל וזה כי הסכל אם
 הים סתים עצם סכלי הן מטבעו הן שלא מטבעו הנה הוא
 נוסך לקבל המוסכלות ולהטיג ואמנם היותו אינו דבר
 אחר אלא שהוא הוא המוסכלות באופן חסוי כמו שהכער
 שהוא אדם כלתי שלם כי הנה הן מציאות הפועל באופן
 חלוט ובאלו ממוצע בין המציאו סמוחלט והפער המוחלט
 וכאשר יבא אל הפועל לח כאמר אז שקבל דבר זד וכבר
 מטבעו אבל כאמר כי הסכל אשר היה כבח המוסכלות כסלם
 ויצא אל הפועל כמו הכער כשזיה כער ואדם כלתי טום
 וכעפה אים שלם ואדם הנה לא כאמר שהכער קבל מציאות
 האים אבל טכסלם והיה אים כפי האמת ואין האים מתחלק
 לכער אלא סבה היותו כער סים סים סים וכאמר כסלם סיות
 אים כן הסכל מציאתו כאשר כסלם כמוסכלות וסכ כפעל
 כסלם וסכ מציאתו שהאר אל מציאתו שלם ולכן הסכל
 אינו דבר כי אם צורות המוסכלו ככח וכמכוו סלם וכפעל
 לא חודם בו דבר זד אלא טכסלם .. ומשלג המראת
 חזנית ואמר תכליתו אל סיראו בה קצת הצורות המוחלט
 אם לא היתה חזנית אבל שהיתה מציאותה ועצמותה ה
 העובעת הצורות המוחלט בה והיא כהיותה חלודית סיות
 ככח הצורות אבל כאמר יארכו אותה תהיה היא או הצורות
 הקם כפועל ולא תתחדם בה דבר זולתי הסלמת המציאות
 עם הפרת החלדה כן הסכל אשר בנו כשיאוכך ויניאו ב

תבואו בני הצרות והוא אז הצרות פהם בשלימו לא פנתה
 בו דבר כברי אומנם למה פנתה הכו הוא בשמי בעצמו
 לא יראו זה כי בשלימות אלא אחרי הצורח האמת אשר
 פנייהו בזולת בשמות ולזה הסכל הראשון שהיה פניו בקרא
 בלשונו מראת באומרו אתה אל ראי בלומר אתה אל
 פצרות הכמיות כראות במציאותך על היותם פלם ר
 פאיסטר וכמציאות המסוכת לאין הוף הכס התבאר
 מזה איך המוסכל הוא הסכל עצמו לא ר' ור אמנו
 אי לוא למה פסיה הסכל עצם בלי הסק היו הצרות אשר
 בו עכס אחר שאיכס מתחלפות לו והן הם עצמם אכל
 למה שאלו המוסכלות לקוחות מהעבדים המוחשים כי לקחם
 החום והסקירם אל דמיון ומסס לקחם הסכל אחר החוקר
 ביה האחרות אשר לשכלנו עם אלו הצרות הוא אחרות
 במקרה כלומר כי לפי פקרה היות הצרות הכו בנוסאים
 גשמיים חוץ לשכל לית לקסם בסכל ונתאחדו עמו עם
 פכסאיו הן עצמם רנו הצרות פהם בנוסאים כמו פהם
 כי נורת ראובן ד' מ אש היה פ' שכלילם הסכל ופאיטם ה
 הנה היא כשארית בראובן לא תכור ממנו ולזה אש היתה
 צורת ראובן כולת חומר הים כשכסיל אותה מציאותה ג
 בשכלנו הוא מציאות חוץ לשכל לא תתרכה לפי שם מציאות
 בשמי ולזה חמר תחכם כי אלו סיתה נורת המרחץ
 כבלתי בשם היינו כשכסיל אתו ככסילנו כי מציאות
 הדברים כבלתי חוריים אינו מתחלף בהיותו חוץ לשכל אל
 היונו בשכל וזכאן יתבאר מלאחר פהם האומר כי שכלנו
 אינו ר' בלתי ששכיל סרברים אשר הם חוץ ממנו כלומר
 פאיט הצרות חכמיות המוחשות אשר הם זרות ממנו
 וככריות להיתם גשמיית וכשפאיטם ויסכילם יסוב עמהם
 דבר אחר כי הם שוא אכל לא בשלימות התכליתי להיותם
 כסארנו בנוסאים הגשמיים אומנם הכבדלי פהם בלתי חוריים
 בשלימו יהיה התאחדו הסכל עמהם התאחדו פלם פנאין
 פסחור פיתן רכוי כלל ואין צורותיהם מתרכים בה מציאות
 אשר להם חוץ לשכל עם המציאות אשר להם בשכל ומה אחר
 הפלגו חכמית האתה זה אחרו על פסוק הבגדים לבעל
 פצור ב'ת' פיתא תבא סכמרים בגמדים על ידי אשה
 ואתם הרבקים כ'א' אלהים דבוקים ממם וירצו כזה בו
 הצורה הגשמיית אשר היא מבלשעור לא יתאחד עמה הסכל
 בהח' לרנן פלם זה חמר כממרים על ידי אשה אשר איכס
 מתאחרים אומנם הרבוק עם הרחמי לא יתרכה ולא יסיה
 פם מציאות מתחלף והוא מציאות אחר בשכל וחוץ לשכל
 לזה כאמר בו ואתם הרבקים כ'א' אלהים זה אומרו רבוק
 פמש כי הוא אחרות אחתי ומה כלו י' גם כן סככדליס
 כאמר יסיבו הצרות הנה הם לא יסיבו דבר חוץ מעצמם
 אכל בעצמם הוא צורת הכמיות ב'אוסן יותר מסוכת ממש
 פצרות כמציאות עליו כפי משלת הככרל ומציאות
 פצרות הכמיות קכה מציאות הככדליס כפי השכלותם
 את עצמם אשר הם צרות מסוכות מהמציאות ולזה
 לא יסילו את עצמם כשכסילם דברים חוץ מעצמם אל פ

פ' היה הסכל כס הוא המוסכל כחוקרה ומרד הס' לב דבר פ
 חוץ מהם בשכל אשר כנו ולזה התאחדות הסכל והמוסכל
 בהם הוא בשלימות עם ההאחדות לאין סוף הוא כ' להיתם
 סבת הסבות והוא סבוץ הקשור ושהתאחדות לכל הדברים
 ואינו מקבל שלימות משום כמציאתם הסכלים הכבדליס יקנו
 ממנו העצמות והמציאות אשר הוא השכלתם את עצמם
 אשר מזה חדר אחרותם אעפ' שהיא כמענה שלימה בערך
 אל אחרותו ולחם פלא יתאחדו המוסכלים להיתם חוץ
 מהם אינו רומה להתאחדו הם אשר הוא סא פשוט לאין
 סוף וכשפילי את עצמו יספיל כל הדבר' במציאות מעול'
 בתכלית הכס התבאר מזה איך המוסכל הוא עצם המוסכל
 וכי אינו זולתי אליו ואינו צורה כפואה עליו כפי מה
 פחכסו קצת הפוסכ' שהמוסכלות בשכל הם ככר' והקכייני
 הם איכיות ומקרים וכן החכמה והידיעה הן היא ממלאמר
 האיכות ולזה היא מקרה וסאמת הוא כי החכמה כמה
 שהיא הישרת ססכל להעמידו על מירוקו וזכוכו לקבל פ' רנו
 המוסכלות הכס היא ממלאמר האיכות ומקרה אומנם
 המוסכל הככה באמצעות אותה החכמה אשר יתעצם עם
 הסכל כנו הוא עצם הסכל ומהותו ולזה נאמר כי החכמה
 היא ידיעת הבוליים האמצעיים אשר מהם נבא אל סגנות
 התולדות המוסכלות אשר היה לו דרך אל המוסכלות והיא
 ב'אופן ההוא חוקרה ממלאמר האיכות אכל הדרכים הכולרי
 הן הם הצרות המופשטות מתעצמות עם הסכל והם והוא
 דבר אחר והשכל עצם גם המוסכל עצם ומזה חדר יקראו
 החכמות מלאכות עיוניות כלומר מרד שהם דרך אל הסגות
 המוסכל כדרך המלאכה המדרכת לפסית פעולותיה אח' לא
 הכנרות תעשה כסא והאכרים בתים והרפואה כריאות
 והכנרות ומה שדומה להם סיא מלאכה ממלאמר האיכות
 אומנם הכסא הוא עצם מצוייר בצורם ככאית כי לא יח' ייב
 במלאכה שהיא מהאיכות פיהיו פעולותיה מ'אותו מלאמר
 עצמו ומכסימין עם המלאכה מכל נר ולכן החכמות הם
 מלאכות מוככות שכלנו ומכשפות גדולים אמצעיים לדעת
 המוסכל והצורה המופשטת בשכל אס טיפוב הסכל בשלימו
 הצורה היא ואחרו אשר טבע חריצות הדברים כביארי
 אל זה אשוב מראם ואומר כי כבר התבאר למעלה היות פ
 סתולרה סולדת היא ררום סחכמה ונירת הסכל המתפצם
 עמה והיתם האמונה זה דרכה גם כן כמו סכיאיתי
 למעלה כי התולדה הסקסית והתולדה האמוכיית הן הם
 תולדה אחת לא יתחלפו כי אס שהידיעה תקנה בגבולים
 אמצעיים מופתיים והפמוכה לא כן אכל התכלית הכל
 אחר היה אס כן ערך האמונה אל המאמין הוא ערך
 הידיעה אל היורע כמו שביארתי למעלה והיה צורת הידיעה
 היא עצם הסכל הים אס כן האמונה הוא עצם סכל המאמין
 וכבר ביארתי כי סאמונה היא בשכל אל סימך מזה
 פתא מתעצמת עמו היה אס כן אמרנו שהאמונה כמת
 פהיא תולדה וצורה מופשטת מתעצמת עם הסכל הוא עצם
 וככרן מזה חדר אס כן אמרנו שהיא עצם סח

פתיח עצה והזמן סי' נוסף לומר שהמונה היא עצה
 וזה באקדים שהמונה יחלק לכולל ואינם והכולל הוא מה
 שמתפשט עמו בעם והוא רבים מתחלפים כאות הדם שהיא
 כולל על ראובן ועל שמעון וזולתם והיא שי הוא עם שלא
 ישתקף בשם שהוא איש אחד וזולת הנקרא הוא באו' יאבן
 ושמעון ואחרי זה ידעה כי שכולל המשותף לרבים הנה
 הוא ביום כוללת ששכלל יבחינה וראו' אתה כאשר יבחינה
 מן איש מה שיהי מסכמת למסכר מן אישים לא תוסף ולא
 תגרע כמו בעת ראונו ראובן ונקח נורתו וכאשר נחשה
 אב שמעון ואל זולתו מימי הזרם לא תוסף ולא תגרע ולא
 תגרע נה נקרא ואלו הנדרים או כוללת ונאמר שהיא או אינם
 צורת ראובן נברו כי היא מסכמת עם כל אישי האדם ונקרא'
 או ערש כוללת בטנא' בה עשינה אישית והיא עצה
 במצא הראובן וככל אישי האדם וזולת ששכלל עתה לבאר
 אם היא כמנהג כשכל לבד או אם יש לה גם כן מצאות חוץ
 לשכל כי לא נקבל תועלת בום פה לכן אבחנו השפרט
 בין הכולל אשר הוא עצה הדבר והכולל אשר הוא מקרה לדבר
 כי הכללי וסוף תמצ' צורת האדם על דרך מסל מסכמת
 לראובן נמשען הנה אותה החכמה היא מקרה לכולל
 אמנם הכולל עמו והוא נדרם האדם הוא עצה וכמו המלך
 כי עמל'ה שיהי מקרים לו אמנם המלך הוא עצה אישי
 כוונת המקרה שהוא והוא אמת שאין ספק בה שהאישים הכוללי
 אשר ינברלו זה מקום כוונת הכוללת המיכית שהיא עצה
 ינברלו בהכלל הוא אשר הוא ע' מותם ומהותם אשר הם נב
 עצה המין שהוא וכאשר נאמר שהאישים ינברלו זה מזה
 צדד מה הוא עצה והוא נדרם עצמות ומאמר העצם הנה
 או נדרם כלי ספק אשר לזה כשישכלל השכל יודע על דרך
 ציור נדרם הנמצאו לא ידע כי אם נדרם המינים והפוגים
 אשר הם עצה ויתפנס עומת ויהיה הוא או הנדרים הם
 בשלימות ובפרט אמנם האישים והנדרים האישיות
 בכר התבאר בחכמה הא' אית כי הם דברים מקריים ואינם
 מהות ממאמר העצם אבל המון סגולות וכלל מקריים
 במכא'ם בראובן או בשמעון אשר נדרם יקיה ראובן אישי
 כי עשות ראובן כמה שהיא אדם הוא עצה אבל כמה שהיא
 ראובן אין הנה נורה מאמר העצם יהיה עם ראובן מה
 שיהי ראובן אבל חיבור מקרים וכללות סגולות אשר
 קבל החומר שהוא החלקי וזה כלו התבאר בו ממש שאמר
 אמתה הארכתי וזה הרבה וחלקי נדר קצת מחכמי המונס'
 החלקים על זה והוליד החכם כי האישי אין בו ידיעה ה'
 להינתן הנה נכסד גם לקיות נדרתו חכמה ואין מדרכה
 שיוכל ולזה האדם כמה שהוא איש לא יבד ולא ידרם
 משפטו בחכמות וזה אמר' למכולל ישב בהשארות המיכים
 כמו שפרט שרבו' אי לואת האישי אשר הוא איש בענייני
 המקרים ההם מה המונע סכילוף מקריין יתחלק אישיותו
 פי על דרך מסל אם ראובן הוא ראובן במראשו וקומתו ר'
 מדברת ומקרים אחרים מה המונע שאם יקרה לראובן מראש

עבד לראה עבד
 דהעשת ס' ה'

כברו או קומה מתח'ף ודיבור בלתי מסכים שבאמר או כי
 האיש ההוא כתחלף אשיתנו ומה מס' למה פ' ס' אל
 אם חזונו כחתם למיתה כמה שמוח חנוטא ומי הפ'
 שאם כשיטוב בתשובה ויהיה מכופר ולא יאמץ יהיה זה סיגני
 בחוק י'ת או לא ושתשובה כי היתה נחתם למיתה
 הוא בהיותו איש מה אשר אישיתו אמנם הוא בהיותו
 כועל קשעולת הקן ובאשר יאוב התשובה או שאם
 איש אחד ולא ימות כי הכחשם למיתה הוא איש אחד
 והוא מה שאמרנו אל ומס' ככרא יכל' יה' אלי כעלי תשובה
 אשר תאמר רוחם ויבדאין ויחדסון לסיכס פ' ס' ס' אחרים
 וכמה שאמרנו אל עוד טלסם דברים מכפרים עונותינו
 של אדם ואנו הן סיכר מקים סיכר הפס סיכר מעשה אשר
 הם מקרים יחדיו על אישיות פ' ס' ובחילופם יתחלף ר'
 א סיגני וזה אמ' ונהפכת לאיש אחד כי כקבלת
 הככרא אשר הוא הפכין מניא אותו מודרגתו יתפך לאיש
 אחר והמאמר הכולל כל זה נרבותנו אל הוא אחרם
 על שסוק מה רבו מעשיך' כל וראה שלא כמדת הקדום
 צדק הוא מנת כסד ודס כסד ודס טובע כמה
 מעטעות כח'ס אחר וכל'ס דומות זו לזו הקדום כרוך
 הוא טובע כמה מסכעות כחותנו של אדם הראשון ואין
 שום אחר דומה לחבירו הנהו דכביב מה רבו מעשיך' א'
 הנה תארו כי בחותמו של אדם הראשון וסוף סנורה
 האישיית הא' כל האישים אשר במין האדם מניינים
 וס' ובי חילופם או כי רב אחר שלא ידעו זה לזו והיא
 המוקרית כי הדמיון הוא באכיות כי כולל האכיות הוא
 הדומה וכלק' דומה כמו סנודע וכבר ביארו גם כן
 הם אל כי האנשים והחלפים זה לזו במראה וקול ודעת
 אשר הם מקרים בלי ספק שאין רצונם בדעת העצם הטכני
 אשר בו והוא נדרתו העצמית אבל ההכנה לחבין
 במהירות או באחור וסבר שהם לזה הפילוסוף בת' טיעי
 מוצר שונות פרק ס' פי בדברו באהבה מאמר פ' האונ' ב' ס'
 בה' שונות אחד מהם הרבה לא תפאר האהבה
 והלמ' ז' אחר זה כפירוס פרק ס' פי משלכות תשובה
 הנה קיים מזה בקצת היות לאישים נדרות מקריות כס'
 יתחלפו ולכוללים פוגים ומיכים נדרות עצמיות כס' יתחלפו
 ואחר זם אשאל ואומר אם האומות המתחלפות
 ישראלית ופ' דומות יתחלפו כחלוף הסיגים והמינים
 בנדרות עצמיות או בהתחלף האישים בנדרות מקריות כי יש
 לכל אחד מהצדדי טענה וזה כי האומות הם כוללות ואינם
 מתחלפות זו מזו כחלוף איש מא' גם אינם מתחלפות
 כחלוף מין ממין להיות האומות כוללים הסכמיים אשר
 קראם החכם כספר הקסם כוללות במדרת לואת
 אציע מעט ואומר כי כבר ביאר החכם היות ההכלל האחרון
 חושלים ומעצם המין הנבדד ומטלו כי היות גדר החי
 גשם כיוון מרגיש הנה הסדרגה היא הנדרם המיוחדת שאדם
 והמתענת עמו לא מ'היו סהכדלים

ההכלים הקדומים מתחילים כמובן מתחילת בנין העולם
 כי אין הסוכה מתחלפת כמובן בשמיות ולא להרגיש
 אבל שהשמיות הוא מקראי בהרגיש פירא באמונת
 סחוקה לזה הוא רכובי המרגיש הכלל אחרון אבד בו
 יתעצם הגבר ואחר זה באזכא לגדור האמות אחת
 לאחת יתחלף מהכלל אחרון אבד בו יתעצם כל אחת אס
 הוא עצם או מורה אשר הוא הפתח אשר בו בכנס וממנו
 פכא אל המוכן ובאמר כי תארם אס היה שיבחו במה שהוא
 ארם לא כביט חליו אלא שיבחו חי מדבר על מוטביל
 ומעוב באחפכה ועיני הגש אין זה לפיות ארם שאס היה
 בן שיו כל הארם סמיה פהס ארם מסמיותם ביה ולא יתהלך
 פוט אחד לאחר כדבר הנוסף הפירא אבל החכמים
 מתחלפים באמונתם ואמונתם נדבר נוסף על האמונות אס
 בן ים להגש נרם אחריכס מעבדת אוקס ואין רכובי
 בלתי סבת אומות מתחלפות שוככי חקלמי מתחלפים כמו
 סיבכמו האומות אבל החוקרים אבל האומות אשר הם
 עתלפים באמונות והמוסרם כי כבר ישיו באקלים או בפס'
 אחד מן היפוכ ואכילו במדינה אחד או מקום אחד אומות
 מתחלפים כזה האופן מתחלף אומתם הפכל
 הוא הנורם האחרונם המעצמת מן הארם כמס פתח ארם
 וכו הגש מיה פתח ארם ואס פיש עומדו בו בזה הפכל
 האומות מיה פיעצם אומות באמונות סקדיות וכנימוסיה
 הפך הפכל המעשי ואחר פיעצם אותן באמונות
 אחת ית ובימוסיה מירסיה אל הפכל המעשי על הפניות
 פיה שר יתו בלי עסק מתחלפים חלוק פלס בעצמותם אשר
 הגא הפכל המעש אונס ולמה פשים פמתחלף חלוק
 פלס כבנמותו לאחר הכה הוא מתחלף בצורה עצמת
 הגש אס בן התחלפים באמונות הן פמה מתחלפין בעצם
 ולא בתורה ולכו שלאמר זה באופן יותר דק מהכל
 פיה מיה סכר הורה החוקר בן דמד בפירוש לפסי ממה
 פאחר קטבע פאמר פים הכה מביאיות אמונעיים בין העצם
 והמקרה כמו פירוש למבין דבריו במציאות הכלליים
 אשר החלים הן מביאותם ממונע בין העצם ו
 והמקרה ואכ כבר פירשתיס פס והבחי היות כונתו
 פי ביק עליה מיה היותה עצם וממד מיה היותה מקרה
 פיה פמנותי למעלה בן אבי אומר פסאמוכס בדיק עליה
 פיתה עצם הוא מדר פתעצמות הפכל האומותי עצם אס
 הציוני וסס הניעשי התעצמות אחרי ויתיס הדבר סמתעצם
 פיה הפכל פיה עצם כי המקרה לא יתעצם עם העצם ר
 באכואר פהכמה האלהית הכה מוס סמד האמונה היא עצם
 אבל מדר סיות בעצמו חלוק בחלוק
 הזמנים כי יתחלף באמונת כי זמן מיה יחיה באמונה אחר
 זמן אחר באמונה מתחלפת ויאכר האמונה הראשונה כמו
 פאמר כי כטעת עונך בית יעקב כי מלאו מקדם וגו'
 פוקים מביא אוקס על אשר עזבו אמונתם אקד

בהם היו בית יעקב וכנסתם אמונתם לא יקרא בהם יעקב
 וקראם בית יעקב ולא בית ישראל ואס דבר עמם פיה
 אמונתם אשר מזה סמד נקראו ישראל להורות כי אמונתם
 היא אסכמת עם החקירה לא חולקת עליה כפיה מיה א
 פהתבאר על אקרו כי היא סכמת כס וגו' ואמר רק פיה
 חכס וכבון וגו' והוא אמת כמו פיאכר עצם
 מיה ודבר עצמי כי יסתבה סכסא סיבי עצמי כטבע
 וזה ראובן אשר המיר דתו ואמונתו לא כסתכה טבעו ה
 המיוחד הכס מוס סמד כוכל לומר פאין
 האמונה עצם פהים אס בן האמונה מדר מיה עצם ומדר
 מיה מקרם כמו סכולים אשר קרא בן רעד מביאותם ממונע
 ועם פיות פסמרת' פהמיר דתו לא כסתכה
 טכעזו מכל לרקדק עוד ואלמר כי טכעזו המעצם איתו כמו
 צורה אחרונה והכללו האחרון יתעצם וממנו כי אס
 פיה אים מלינות הכנרים הכה יגדר כמס פיה אמונות
 אמונה חי מדבר מאמין אמונה ככרית ואס מיר דתו ויתיה
 ישראל או יגדר סתיה חי מדבר מאמין אמונת מס רכבו
 עליו ססלום הכס ההכללי דאחרונם מסגדריס יתענו ואין
 זה סכמו ממין סכוו גדרי ראובן ושמוען בלמר כלאמר
 כדראובן פהוא חי מדבר לכן בתואר כך ובשמוען חי מדבר
 פחור בתואר כך כי האפים כמה פהס איתים לא יגדרו
 ואס היינו גדרים לראובן המאמין הגש אז כמה
 פהוא מאמין וכלל פחת כליות האמונה ומה סמד יתיה
 היותר קרוב אל סהגדר להיותו ככלל פחת כונל עם היות
 פהוא כולל במקרה ולא בעצם כי הכונלס נח יפכדו והס
 קיימס כקום אסי הסמים וכבר
 נדרעו אמות ואמוכות רכוב קדומות כסדות ולהיות זה
 אמת אחר כסי יא גס פיהתי ואלס כני ישראל לא כליות
 כלומר כי תהיו קיימס בדרך הכולל ובן
 אס ימוסו החקים האלה מנפטי גס זרע ישראל ישבות מהיות
 ביי וגו' והמאמין אמונה אמתית יתעצם
 באמונתו ויתיה קיים כקיום המין כלי כמו שאכא בדיקו
 ירצה מוס כי מביאות האמונת כמאמין
 אס פתיה עצם ונורת המאמן ואס פתסיה מסכמות מאר
 עם עצם פמאמין ולזה הטיבו אשר
 דכרו כי האמונה היא עצם ופיהא ממאמר העבד
 אונס כאשר יענין זה הדבור אשר הבינו פהאמונה עצם
 עם פיםרות הכונרות סכס אבי חוסכ פאין זה נזדך על כל
 פים וזה כי האמת בכל הדברים היא
 אמת לכר והדברים סנועים מסאמת הם רכיס כמעט כלתי
 ככללים אשר לזס אחר סהכס כי סמוול הוא על פנים רכיס
 והמעלס על דרך אחד לפיות המעלה
 המיוצג אשר הוא הפלימות וההשאים הס רכיס
 כי סס כל אחד מהקבוצות וזהו מוס סרנס באמרנו מיי
 זה אמר וקהי לא כזה פלומר סט

בלומר מהו הדבר שאמר איתו שום ארכ ויחיה ויעשה טלח
 יבא מן האל יתעלה ולא יהיה הוא כנתי ויהי טלח רת
 כמתלח אזה דבר יוכל לבא מעצם היכולת האלהי
 ואחר כך תצוץ ואמר טיפ הנה דבר מה אינו כפעל עם
 היכנות האלהי וטלח אמרו מפי עליון לא תנא הרעית ו
 זה עוב בלומר כי האל יתעלה נתן בחירה לאדם
 שישל כל מה שרצה הן מעלות הן כחיות והוא עמנו
 ופני אדם מואלת טיפ הלו יתעלה מכא בפעולות ההם וזה
 אמרו מפי עליון לא תנא הרעית והטוב בלומר היות
 שאדם שיעל הרעות שזם הפחיתות והטוב שהם מעלות לא
 יכריח האל יתעלה לאדם על זה ולהיות הטוב והמעלה
 על אופן אחד אמר נא טוב ולהיות הפחיתות על פני דברים
 אחר רעיות אם כן האמת בכל דבר היא אחר
 והדברים הנפשים מהאמת הם רבים כמעט כלתי אוגבלים
 ולזה אם הם שומרים אנוכיות רבות מתחלפות בין העמים
 זה אנוכיות אינו איכסר שיתחמקו כלן כי האמת היא אחד
 לא רבות אם כן האלו האנוכיות המתחלפות הם
 היה שמתנא שום אחת מהן אמתית אי איכסר שיהיה חלף
 אחת ופאחרות כן הרבות הן ביזכות אם בכל ואם
 בחק אמנם הרעות הכוזבות אי איכסר
 שיתעבמו בכל אשר הוא אמת וכוסאי ומטבו הוא האמת
 אם כן הרעות הכלתי אי ומית איכס מטבע השכל
 אבל הם מטבע הדמיון וכמו שאמר החכם כי לשכל יוצא
 האמת כעצם נדחמת במקרה אבל יוצא הטעות
 בעצם אל כן האנוכיות והנזירים האמתיים
 הם התעבמים עם השכל לא זולת ודבר התבאר
 למעלה כמה שאי שפן בו שהתורה האלהית השראלית היא
 אמת בלילה ובחלקיה הנה אם כן אם היה
 שהאנוכיות האמתית יתעבמו בשכל האמין הוא מחוייב
 אבל תורת משה רבינו עליו שלום והוא מכבד אצל התורות
 והאנוכיות הנפשות אמנם תהיה אם כן תורת משה רבינו
 עליו שלום עצם המאמינים וידק עליה גדר העצם כי
 כמו טעם הדבר יהיה בו הדבר מה שהוא כן המאמינים
 תורת משה הם מה שהם באמונה היא כי היא מוסכל טלח
 ואיני לטוב השכל האנוכי ובה יהיה האדם חכם וכל כמון
 שאמר יעלה כי היא חכמתם וכינתכם וגו' עם חכם
 וככן הגוי סדרול הום להורות שהוא עמנות המאמין ופי
 מה יתעצם כל איש יהודי אמר
 הוא יתעלה כי לא דבר רק הוא מכס כי האמונה
 הזאת איכס דבר רקת מן הנושא אשר הוא השכל אבל הוא
 עמנותו ולא כדרך המקרים אשר כושף רק והיה מציאותו

מיוזמה או מצויד זולת המורה החוה
 הנה אם כן אם נקרא לאמונה עצם ירוק על התורה היתה
 לא על זולתה כי כוננה אמת וסיאמת ונתנה על ידי
 הנביא מכל טלח גם המ צלם קבולת כלם יחד רחף
 סמריה הגדולה אשר לא קדם כמותם ולא התאחר
 הנה זה הגדר חסכן לא יהיה גדר כולל כי לא יכלול כל
 אמונה אבל האמונה האמתית נכרה ולזה גדר האמונה
 האמתית עם יא עצם הדברים המקוים והגלות הדברים
 הכעלמים כי באותו התעממות השכל יקוה דברים
 עת דים כפאחרות הנפשי וכיאית המוסיח ומחיות המקוים
 ויהיו הדברים הכעלמים כגלים וכודעים כמחיות האדם
 והנבואה ודברים אחרים אבל הם
 לשפן ביה הגדר כי אינו מיוחד לאמונה לפי טבס ההפכה
 החקיריית ידק עליה זה הגדר כי הוא עצם הענינים כמקוה
 כי בה נסיג ענינים עת דים לסינות כהיות הלכות וזולת זה
 וגם בה יגלו הדור כעלמים וענינים כסתרים וסכלו יתעצם
 בא תם תינוסכלות וכדק אם באמר אם כן פתידיעה היא
 עצם הדברים המקוים וגלוי הכעלמים
 אם כן זה הגדר לאמונה מזה הגדר היא כלתי בודק
 אמנם הגדר הנסיג האומר כי האמונה היא
 האמין הדברים שכלתי נראים אם היה סיקוה עם
 הנראים מזה סינסג כהגם הראות הנה יהיה מאמר כלתי
 בודק כי איכסר שיהיו הנה דברים מופנים בחום או בשמחה
 או מוכחים ולא ידק עליהם עם האמונה חלף אם ידק
 כנראים המופנים בשחלט באי זה כח מנא גטיהיה הנה
 חיכיותן פנימי יהיה אז הדבר יותר טלח
 וכיאור זה יהיה אחרי קב עי הצעה מועילם
 זכוללת והיא ככר התבאר למעלה אך לא תהיה האמונה
 בדברים שהכרחיים אשר ברע הותם על צד המוסת כי אם
 היא ידיעה והפנה חקיריית אבל תמצא בדברים
 האפשריים בידיעתנו כי לא נסיג תכלית האמת כסם רת
 והאמונה תעמיד אותנו על צד האמת
 זה כמו שביאר סיכ זל כי ענין חרום העולם וקדמותו איך
 צד מוכא למוסת להעמידנו על זה כלומר פנדע כמובת
 אם העולם קדמון או מחדש כי טענות ארסטו הם בטעם
 עם טענות אבל לא מוסתים והראיה על זה אמר
 בספר הכנוח שמהדברים הגדולים אכלנו שאי אפשר לרעת
 אמתתם כמותת הן הם חרום העולם או קדמותו אשר זה
 מורה ממנו טלח איכס ארסטו מעולה עשות מוסת על ק
 קדמות העולם

העולם אבל חשב שטענותיו הן המה נאותות וראויות על כד
הטבע והחקיקה העינית . ולפי שהיו לנו מופת בה
בזאת התורה הא דת המאירים כל מחשך והודיעה לנו הגדה
אמתת ונראו מדום העולם לקיום מבורו הא ועיניו שללא
בנקלה כמו שכתבתי למעלה . וקרוך לזה בשכן אמר
כי התורה כמה שהיא אמונה אין ראוי שתוכח ותהיה ב
בצרכים הלמדנים לפי שהם עיניים יתבארנו במופתים ב
פוחלטים ואי אפשר לשום ידיעה הנחמקה ולא לצייר שהם
באופן אחד נזמה שהם עלי . חי אפשר שתודיע ה
הא נזמה שהיא מספר שלם ולא פאירו מספר שלם . גם
לא שהמסולס וזימניו שנות לשתי ככמות ולא ראינו שנות
אליהם . גם לא טקטיור עגולת כל הארץ טיה שתי פעמים
בקוטר גוף הירח לא שיהיה יותר פחות כי לו ככה דברים
בממד במופת עליהם אי אפשר לשום חלק להכחישו .
כי העיניים שלמדניים דברו חכמי ישראל ככה על כד
הא דנים ולקחומה שהיא מאותה בחקירה מופתית ומורה
לכבלי ריבט במה לא הטיבו בדרך החכמים האמתיים .
אזכר דברים הטכניים גם כן אמר כי מעט מצער הוא
החלק הכלתי מושג והם בו הטכניים החוקרים חלק גדול .
גם דברינו סקדושים הטיבו הדברים הטכניים כמו
שהתקיים עמאמריהם יתר מכל חוקר אשר לא מוצי
ישראל הוא . וזה גם כן החלק בועט מתמונתה של תורה
לית המורה כי הם דברים נכחו אל החקירה ועל כל אדם
לעיון ולמקדל בהם כפי השכל כי זה כל האדם לרעת ה
נחשבו פעולות הא יתעלה על בדרך אמרו כי שמתכני
במעליך וגו' . ויתר מזה כי בטורים ועיניה תודיע
הודות גדולים וחכמות מלאו הדברים על דרך האמר
והקנה לא על דרך יסוד ועקר כמו שספרת בפרשת
בראשית אבל יחסי המכאולת הנכראות והמצללותה זה
מזה בדרך מדרגתם כמו שכתבתי זה כלו במקום אשר
גם עכין שפור פיצול המקלות אשר ככל יעקב ברהמי טכס
הודות טכניים עמוקים בני ספק יראו פליאות אבל
שכלתי יורעים טורם . אשר זה אמרה רחל ליעקב ה
באלה שיתם יולדת הבה לי בנים וגו' . כלומר אתה
פאתה חכם כל כך ועוסה פליאות בחכמות כסגובת הבה
לי בנים וגו' . מחד חמתך העליונה ואלו חזק
אין יעקב רחל על חשבה זאת המה אדם ואמר כי זה סכלות
מופת כי זה עכין אלה לא עכין חכמי . וזה אמרו ה
התחת אליהם אי אשר מנע ממך פרי בטן

כלומר כי הוא אשר מנע וזני אשר יתן לך בנים וזלמו .
אז ירצה אשר יעקב בלי ספק אינו מוסנה מן הא ותחת
אליהם אינו וממך ובסתך מנע השם ית פרי בטן ולא ב
בפנתו ויהיה זה התחת הא סירישה . וכן מה שאמר
יוסף אל תיראו כי התחת אליהם אינו . ירצה אינו כל
הפך מוסנה מן הא ית' ולכן אל תיראו כי מן התעבה
האלהית היה לשמור אותי שלא פמכרוני ולא תרעו לי .
אכל הקדוש כרוך הוא סבב זה לתועלת כלני ולא אתם ס
העיינים זה אכל האלים הוא פעושה זה בהשנחה עצומה
ולכן אין לכם לגור . ומן הדמות הטכניים כלם מוס
שאמר יהי הדם ככל ארץ מצרים ובעינים ובאככים .
זה כי כבר בארו הטכניים היות נדירות הסמורכב
פועל על כד מה ביו סמודע למי שהעניין סכמה הטכני
ולמה שהיו העינים והאככים מורכבים מארבע יסודות
הם בהם מים בפועל . ולמה שכל מימי מצרים נהפגו
ורם הברז סיהפכו לרם החלק המימי היסודי אשר
עצבים וכאככים זה אמרו ובעינים ובאככים להודות כי
היסודות הם במורכב בפועל . וסודות אחרים בוראים
לא אשכך להאריך בהם . אמנם בדברים אחרים כמו
בחדוש העולם והס ארות הנפס אף על פי שהם עיניים
טכניים לידמותם בעיניים האליים הוכיחה התורה ונכאר
האמת כזה כי הסימולות ופראים לקנות האמונה שלת
ולמי יאות הא ס והגמול המקוה באמונה האלהית האמת אשר
ראוי לדעת אותה בראשית הדברים . וכבר פרשתי זה
בארובה למעלה . אמנם בדרום החכמה האלהית להיות
הסקדמות המוסגות אל האדם לקולד קלדות המתיות
אלהיות הן מיטות והסגה האנושית נגולתו כי כנגבה
לא כובל לה . ואם יתדל האדם בהסגה האפטר סיאבר
כל מה שידע או שתקם הפנתו כמו שכתב הרב הוצרכה
התורה להודיענו הדברים העליונים אשר הפנתם הוא ד
השלמות האכומי היותר עניין אשר בעבורו נברא כי
להיות שלמות השכל הוא הכליתו והיה זה השכל הוא אומתי
בשחלט בהשכילנו ובטיבו הדברים האליים אשר הם אמת
בהחלט כמו שהתבאר בחכמה האלהית היתה שלמותו
יתכליתו הסגה הזאת . וכמו שאמר דרשו א' בהמנא
וגו כלומר ס דרשו הא באופן שהוא כמנא כי אס ידרשו
באופן שאינו מנא לא יעבה כי לא ידעו או אומתי

התחת אליהם אי אשר מנע ממך פרי בטן

החיים בחקירותיו היש מפתח לדעת כי ראוי שיקדמו ה
 החקירות וסודיות על האמונה ואם ראוי שיהיה בהם
 דמיון ואחר כי אם בתי קודמת לפעול לכן כלומר
 למוד החכמות הצריכות על האמונה שהיא מלאה
 הם האדם מחמיק טלם קודם לאמונת הקדמות כפי זה
 טהור ושלמות גדול יקנה זה האדם על זה דרך הכל
 פסק כלומר שילמדו החקירות עם נתינת האמונה באופן
 אחר ויחד נלא יקדם אחר לאחד בכלל החכמות הקדום
 צורך שאם טעמו והוא כי טעמת האמונה יפנה מעלה משה
 ולא יוכת הפסל בחקירות ולא ימנע אחר התגלות העצמות
 למעלה מתעמטו אחרי דרך החכמות הכלל דרך
 האמונה להיותו נקל ונסמך ימנעו המדע אחר ולא יקנה אחר
 כפי סגוריון היכנות האדם והתגלות אחר יתגלה הכח מע
 בזה המצאת על דרך כל ועל דרך חלק ומתיבתא
 דוק עם הוח היות לנו מופנה כי הכל כפי מופנה
 הסוככים אשר זה דרום ינאל ונגד מופנה יכנס במחקרים
 ולם כבר הראתו שקדמותו מאנו יפסק היות האדם מוכיח או
 מוטת ונתנתלך ההסגחם האמת כפי זה אשר זה הוליד
 שפתאומות אן לו הלמוד הוח כחש וזכיה דנה נר
 בהמוני הפלם אשר למד הכל כבחרותו ולא ככסל כפוס דבר
 ו באה כמתי בטיאת פי רוח האמת כמות ד
 גמעלה האמונה וענין מתיבתא דרקי עם היותו הכל
 בערך אל היכולת האלהי וההסגחיה האמתית
 וזהו שהתגלות האמונות הן קמה העלמות הפכל
 ונותנת ההתגלות הכנה קדימה סתסינה זו התגלות
 בגומים היותו פנמיים ואשר להם המציאות שהחלטי ד
 והוא הא יתעלה ותלוי הנכחיים מזה היותו עות
 התגלות מוכחות כבוסא האמות וכחכמה האלה לא זוכת
 פסיח חכמת המציאות כמה שהיה מניחת אשר לוח
 אמרו ותמימים ינחנו טוב כי יננו והכו צא יתהפכו
 כי מה שהיא כמה הוא טוב ומה פסול טוב הוא כמה
 וכפי מציאותו הוא הטוב והוא כי אם הוא כמה באה
 באמת הוא טוב בהחלט אשר לוח התמימים הם
 המאמינים ינחנו טוב ומציאות הכמה באה מנין כי יכירוהו
 ויעבדוהו והוא חלקם וכלתם בעולם הנשמות התבאר
 מזה כלו כי האמונות פתגומים הם על דמות החכמה
 האמתית לא זכות ואחר אשר התמסך זה
 תכני רוצה להעיד על דרום אינו קטן בזה החקירות
 שאמרי רבותינו ז"ל אשר המעמיק בהם יראה עומק
 הכנתם והבחינה הנני והתגלות האמונות

החכמה לא יבקש אחר וידרום המלך ראוי שיבקשהו ארכ מה
 מופנה ומכא בתלוי המופנים ואם יבקש עבד מה בבקשו
 שוולך הכס או לא ידרום המלך ואין לוולך לענות אותו
 וזה הוא כהצוא וגם שיבקשו וידרום אותו באופן וכו דרך
 היותו קרוב שימנה בו ולא שירחיקו ושתלנו לריק כ
 בדימותיהם הצרכות לזאת בשם התגות האמת כמו
 שהאמת למעלה להגיד לנו הדברים האמתיים אשר בהם כ
 כצדקת אל השם ית' וכאשר לנו אופי מציאותו והיותו אחר
 וכלתי בשם אל שבדרסו באופנים הראויים ולא כפי ימין
 וטמאל ויהיה סכלנו או מבויר ומזוקק באו הפטנות אמתי
 אשר הם תולדות אמתיות ואם הן בלתי מולדות על צד
 החקירות והעיון לא יאחרו מהאמות ולא יברעו מהתולדות
 שקריות כמת טלמות למאמינים וזה כי תכלית הירעו
 החקירות הלא הוא התולדות האמתיות כמו סכורע לירעו
 חכמת ההגות אשר יולדו כמות מהקדמות אמתיות ולכן
 שהקדמות לא כנטרך אליהם אחרי אשר הפגמו התולדות כי
 בהם כתעצם אומנם הקדמות הן הכרחיות להולדת
 דרום ולאמתו באמצעותן כקטה אמתית התולדה כן התולדות
 שאמוניות אומנם כקטה אמתית משכחא אשר הוא אמצעי כן
 לא יוכין האמוניות הכס הא ית הירע ועד הנותן
 אותן התולדות האמוניות הנה האמות אותן יתר האמות ד
 ההקדמות העיוניות לתולדות ולם יחייב כמו
 שבאמת למעלה לכל אשואם הם ירעם דרך השלמות
 מיטלם באמונם כהענין ואחר כן אם יתקום טעמו
 אל העיון והחקירות הרום בירו וחסו לם דעתו מה
 שאמר טעמו ולקטלם שאינו מוסר וחכמותו אל הפרעו
 כל יתר קטנו התורה ראשונה שהיא המוסר הכולל
 ואחר כן נכחו ואל תעשו נמכרע בי זה גורם כפירות ד
 ובלתי הפלם כהחלט כפניות האמונה ואחרו רחל ד
 בהחלט מניחא פסק השומר את העיונים על רכה בר נחמד
 פנתי ית' חכמה דריתא וקח גרים שמע מפניה הקדום
 בריך הירדקא מכללי בפנינתא דרקי עם אס בהרת קודמת
 לשער לכן שמוא שער לכן לבהרת טהור ספק הקדום
 בריך הוא אמר טהור ומתיבתא דרקי עם אמר טהור
 אמרו מן נוכח רכה בר נחמני נוכח דהוא יחיד באהלות
 פד האן ראוי להפלא חיד יחלוק טום אדם וחסם אין
 מלך וכברא עם סא ית' אשר לתבוכתו אין מספר אבל
 הכרחה טוח הדבור כפי מה שאמונה הוא טהם רצו לכאר
 חיוב קדימת האמונה על החכמות והחקירות ואכלו על ד
 חמת התבוכה החוקרת כתבנות הטמימות ושטמטיהן
 ואם שהם ככא להכיר יונר הכל יתעלה והאמיל האמונ
 לאשר לבן מאמרו אס היו מואיכם ככאים כפול ילכינו
 כי היא המכסרת העובות ומביאה למי העולם הבא
 שאם לא החכמות והחקירות לבהרת כבוד מן בעיר היא
 באחיקים הם מכררות ומחכמות הפכל להסיכו בפועל
 כפמה קאמים אשר הוא גשם כפועל ולכן זה

אשר הוא סמוך קרושה אחת להם וזה שאמר במימור קדישין
 וגו' . וזה כי הכבלת הא' ית' אשר זה הוא סכרואם במלת
 קרושה כמו שאלו המעשים הוא באופן אחד לכד והוא
 פשוט המציאות הרחבי כי הם ויחף על פי שהם רחביי'
 אין רוחניותם כל כך פשוט כרוחניות הא' יתעלה וזה הוא
 שם להם קרושה אחת והתחתי כי פתי קרושות . כי הא'
 יתעלה ככדן מהם מחד חמרים כי איכנו חומרי כלל כמו הם
 סיגר חרע טונט בהם וככל מהם . פכית מחד השכלתם
 אשר היא חסרת בערך להשכלת הא' יתעלה השלמה .
 וז' יהודה הגביל זה באופן אחד ואמר כי בכל יום העליונים
 מכתירים להקדוש ברוך הוא בשלש קדושות . כי הם מכירים
 ויודעים איך הוא יתעלה ככדן מעלמם חלקי המציאות
 סכדל ומוחלט . אחכס ישרא' הלא הם מכירים סכדל הא'
 יתעלה מזה העולם המתון ומעולם הגלגלים אשר פניהם
 עולמות באמייים וזה איכנו בעלם להם . אבל בעלם מהם
 איך הוא ככדן מעולם השכל אשר הם גם כן בלתי חמריים
 והוא לכדן ידע זה בשלמות . וזה לקח קרושה אחת
 זכתה על ראשן כי זאת הקרושה וההכדן אשר בינו ובין
 עולם המנאכים לא יכלו ישרא' להבינם ולהשיגת . ואתי
 קדושות נתן בדחפן שני ישרא' . כי ישיגו הכדל יתעלה
 והכדן מעולם הגלגלים ומעולם השכל . ולכן ר'
 השקיות והרחקת הטמאות הן המה להשיג הכדל יתעלה
 והכדן מהחלק הבאמי המזוהם . כי ההכדל בהחלט לא
 ישיג במקום אשר ימצאו והממים וטכופים מזהמים הכשם
 והשכל אשר היא המצוה בקבול השפעה האלהית לזה אלן
 הטהרות והטומאות הן כודו' אלהיות לא ישיג השכל האנושי
 אמתתו בחקירה וזלתי באמונה . וכאשר בא ל' אל עזר
 ורצה לתת מופת וטענה לטהר הכלתי טהור . הכה זה
 חולק על יסודות הקבלת האלהית כי זה לא יושג בטענה יו
 מופתית להיות עכין אלהי לא תושג אמתתו . אבל הוא
 מקובל ונודק על דרך האמונה . ואם היה פיהם מטמר
 הדבר הטבתי טהור הכה בזה ומה יקבל השכל טנוף וזהו
 להרחיק מן ההשגה האלהית . הכה לחפש שהוא יכיל
 מופת באמונה כמה פה אכן היה הויתר יסודות האמונה
 וכתחייב עונם כפי הראוי והכתן אליו ולזה ברבותו כפי שלא
 יכיל כל אדם לבקש מופת על האמונה ועל עקרים כללית
 ופרטית . כי מי סירבה האמונה בזה האופן הוא מין
 וכופר ומפסיד בוכת האמונה . אם כן טענת ר' יהושע
 כהתלק באשר הבריות והגדות לאמת כדברים המופנים
 במופת שאין האמונה כהם . וטענת ר' אישור שהיה כ'
 באיות אשר האמונה כטענת עליה לא כסתלק כן . אבל
 אם הם דרך ומבא אל בחינת דרכי האמת והאמונה האלהית
 במופת וחקירה . הכה האמונה תהיה באכדת והוא עשה
 דנה ככה חכמתו לכתריח איתנו הדומם מכת החקירה .
 והעיון הים זה סבת הפסד האמונה אשר באים טקוף אמונה
 סכר . פתושג בקבלה לא זולת כהן

סכרתי למעלה וזה התחייב פונם הנדוי כפיתרחק מבש
 אדם . יהיה כדן מוטבו כרי שלא יספידו בני אדם בהכרתו
 אמונותיהם . אונס עכין החרוכ ואמת המים . וכתל
 בית המקדש . וכת קול אשר באר בהם תולדתו . הם
 לפי דעת מיני טענות ונדדים יתקשים מתחלפים . בהם
 יתבאר תונדתו וזהו ואפטר סיהים החרוכ מן הקס וזמה אל
 הקס משה . בעסם מטתי מחייבות בתמונה השנית והוא
 דרכי ר' אישור השתדל לייפותו אשר לזה כקדו' הרוב . והוא
 היה מעצמו הרב ועל כדרך מיני אותם הקסמים ואמר
 חרוכ זה יוכיח ובעקר חרוכ זה ממקומו וממדרגתו . אל
 טככבות ר' אישור טענות וקדו' חות בארבעה מיני הקדמ'
 אל סנה יראם שקדו' בראשית העכין . שכנ הולשתו בעצמת
 במקומו יופכת . וזהו בעקר חרוכ ומקומו וחור למקומו
 וזהו אמר לו אין מביאין ראיה מן החורוב והאמת המים . הוא
 הקס ההמפל כי המים יראו משלי התמונה . והוא מן
 הגרות פנות הכו' אבל ד' ר' אישור הביא טענה מהפסי
 על דרך ההמשל אשר קראוהו אמת המים ומיכה אותו . על
 דרך המנאכים בבחינת והחלוק והסדור וההפוך מהם דרכי
 חזוק הקס ההמפל כמו טכודע . להגיבים . טכפכב המים
 לחמוריהם . ואחר כן חזרו כי הם חקניים לא אמתיים .
 וסוף סוף אין להקס ההמפל רוסם איתו . וכתלי בית
 המקדש הם קסמים כנחיים מהקדמות ומכוכבות אשר הם
 הקדמות כנחיות כפי סתמון אשר הם הנחיתים תווכת ר'
 וממונם לקיים המדרשות . ולזה קראם כותלי בית המדרש
 ואמר שהוא עשה מין סלמי סקמי כנחוי . וממורם לקיים
 תולדת הכוכבת . ואז טעו כותלי בית המקדש לכפול
 כלומר מחד הפרסום כטו כל הממון והעם לכפול בעתו ו
 ולאמתתו . עד שנגר בהם ר' יהושע באיתו כי ככבות
 החכמים זה עם זה לא שיצטרכו להקדמות מפורשות . וכי
 העם ההמוני אין ראוי להם להתפתות לשום דעת . ולא
 פסלו מפי כבודו סל ר' יהושע כלומר שלא יהודו לדעת הכו'
 וגם לא סתמי טהור מפי כבודו סל ר' אישור . זה הוא
 ולא זקטו מפי כבודו סל ר' אישור . ועדין הם נטוים
 ועומדים כי יוצא הטויה מה לכל אחד מהדעות .
 כדרך הככוח שיפעל הקיום והכטול על השמי . אחר כן חפס
 להביא הקס רביעי מופתי כפי דעתו . ואמר עליו מן
 השמים יוכיחו כלומר אכי אתן מופת חיתך על דברי .
 ובה מופת לאמת דברו כפיכחה כת קול מאתה .
 כלומר כי עמה טענתו כל כך קיימות וחזקה שלא היה כראש
 בה סוס זיוף וחולטת . או עמד ר' יהושע על דגלי
 ואמר שאין אלן הדברים התוריים נקיים ומטבע מופת . כי
 הדברים האמוניים הלא הם נקיים בקבלה . וכבר כתבה
 סקבלה עלהר סיכוי וכאמר בה אחרי רבים להטות . ושאי
 אפטר להכחיש אותה הקבלה . אחרי אשר אכחנו ראיות
 ומיפנים כבימי . ויא' אם כן פיהם המופת ההוא אמת
 כי אין אמת הפך לאמת ואינו תרמו להאשעה

להשפעה השכלית . אמר נחמי ב"ר זבדאי וחייך זכ"ל
 פלו' כי הסבת האמתות היא הערכות היותר עליון שאפשר
 וזה הסיבאמותות כמה שאמר כי אין אמת הפכי לאמת
 א"כ זהו הערכות המורה כפי ההשגה . וזהו שרטי כל
 הראיות שהביא לי אעזר על זה ובעולם לבלתי היותם הפך
 שאמת וכרכוסו למה שאמורה כי הוא אבוד התורה בלתי
 באמתו שהיות התורה יולדו כמופת . ולא יהיה אז מקום
 לקבלת . ואז לקח שליט העולם בזת' נחמיים . והם התלמידים
 אשר היו קב' ונקי' כחטים ומזידיים בשכלם כאור הכר
 באשרו שלם חכמתם שהיתה חכמת הננוח אשר למדו
 ע"ל אעזר . נחמי שליטם כשארנו להם שהם שמופת
 ופסקלה ומחכמה בשפונים הם התלמידים הבהמיים מלא
 היה להם מופת . כי אם נחמו והלנה לקם באומה היום מחמי'
 באמתם . וכצדק שבדי אשה תפת . והם התלמידים הקטנים
 אשר היו עדיין בדי אמותם בראותם כי זה עשו ל' אעזר
 השליכו תפוקתם אל החכמה הנחמיים . ולזה כל מקום שהיו
 דנאים הלכות דר' אעזר היו שורפים אותם מטעמים . וזהו
 האף הגדול שהיה באותו סיום . ואף רבן גמלי' שהיה
 מתנגד בשפיטה עמד עליו נחטול וכו' . כי לאמת ר' אעזר
 האנשים החמורים כלם היו אוהבים אותו וכקשו לטובע רב
 בים בטענות וקטגוריים . באמ' אף ומה שהתנגד ע' הנדרי
 לפלס כמו ר' אעזר . וכחשול שבים הוא רמו על המון הרב
 השופים בים התאמות ועסקי העולם והפיכ' ב' לא לכבודו ולא
 לטור ביות אביו לא לכבוד הא' מורתו כד' שלא ירבו ה
 מחלקיו כי כבוד אפר דעה ר' אעזר' היה סבת מחלקת בבורם
 ה' ה' במו שפרסו . וה' מה שפרסו שחידו זה הכחמי
 היה איש חכם גדול שהיה עם כמעמד ההוא . והיה חכמתו
 מרובה על שמועתו ולזה בקרא חרוב ולאמת האנים הם חכמי'
 ממוקמות ככריים בעלי תורה הכאים לשמוע . וכותלי בית
 הנירש הם סבגלי בתים ידעי ספר המכרכמים תלמידים
 בכתיים . וזה קול היא ראש' שיהיה גדול ומפורסם בזמנם
 יד' והושע חלק עליו מנד הקבלה כמו שאמרתי . ואחרי
 שהתבאר בל' זה ברמי השם . הכני חזר לכאד הגדר אשר
 גררו בו האמונה שהיו וסוף האמין הדברים הכלתי כראים
 כי העובדים האתים הן שמה בלתי מוגנים אלינו . והאמונ'
 תבא להקביתם ולתת' אלינו בלי עמל ולאות החקיים .
 אבל בקלות נמרן כי אין החקיים מוגעת אליהם כ' וכפרת
 בהתחלפות הכמת באישים להשכל ולרעת . והאמונה הן
 היא לכל האשים המתחלפים שמה להאמין אותם הדברים
 האתים אשר יקנו ההשארות והשלמות שהם ענינים בלתי
 בגלים לכל גש הם אמוביי' כמה שהם בלתי מוסגי' עם חקיי'
 יהיו ידועים לא אמוביי' . אבל לכל אדם הם אמוביי' כמה
 שהם מוקבלי' מהכתי' שו מהשם ית' היודע אשר בקבלתם
 היהם שכלנו כשאר . ויהבאר זה בקלות כי החכם היודע
 הדרכים האתים בהקדמות וחקשים וטענות הנה אלו ה
 שדרכים אשר יתעבמו עם סכלם הן המה **גורת הסכל**

ופעליותו וכאשר יפרד השכל זה מהגוף . הנה יבאר
 בפועל שהוא כפי האמת . ולא לא יבאר עם הטענות שהקט'
 אשר פולד בהם דרומיו או אכל עשה תולדות לנד האנושיות
 סכלו בפועל ומעצמות אותו וחקשים לא יעמד
סכלו מנד שהם תולדות אחרות ודרומים . וכן הדרכים
 האמוניים המעצמום השכל הן המה השארות השכל
 כי הוא רבובי השכל בפועל בהם . ולא יבאר השכל לא
 שמהם לנד . אם כן איפה כמה יתחלמו מנד היותם שבת
 השארות התולדות העיוניות מהאמונות מיי' ואלע . אכל
 אומר שבאמונות ימצא האמת יתר וס' רחוקות מחכוב
 שרחק מנד מה שאין זה בעיוניות אשר לזה יתחלמו
 המעיינים בהם כל כך האמונות הן המה מציאות יותר אל
 ההנחה וההשארות מן עיוניות . והאמונות הן המה
 אם כן האמין הדבר הבלתי מוסג . אומם כפי עיון בחלק
 שלישי ומספר המורה יראה שיות האמנה כפי הרב דרכי'
 אשר יצויירו קודם שילמדו כי הדברים אשר אין להם ציור
 או שצוירם כמעט לא תסול בהם אמונה כחשבנו שהחיות
 והשליה יצדקו על דבר אחד . כחשבנו שהכל אינו יותר
 גדול מן החלק . ושהדברים השונים לנד אחד אינם שונים
 שבה אלו שהקדמות או אפטר צוירם בשום פנים כי הם
 בעצמם הפכיות לעצמם . פי אמרנו החיות והשליה
 יצדקו על דבר אחד . הנה זה הדבור סותר בעצמו כי
 יתחייב ממונו שלא יצדק ותסול דבר אחד החיות
 והשליה . ויהיה אם כן יצדקו החיות והשליה על דבר
 אחד ולא יצדק זה כמו שיקבאר מג' ממה שאמר וכן אמרנו
 שהכל אינו יותר גדול מחלק . הוא דבר סותר כעב הכל
 נטבע החלק שיהיה סכל בסויתו כל לא יהיה כל וכן החלק
 בהיותו חלק לא יהיה חלק הנה אלו שהקדמות ומה שדומה
 להם או אפטר שאינם טום אדם כמו שהחכמים ולכן
 הטיב סרב באומרו כי האמונות לא יבאו אלא על דרומים
 ואמונות מוזייריים וכי הדברים אשר לא יצויירו או אפטר
 שתסול בהם אמונה כי האמונה תבא על הדרום אשר
 בשיצוירו האדם ישפוט באמונתו שהוא כמו שצוירו ולא
 פבין האמוני' שהפדור האמוני' ראו שיהיה אמתי כי זה
 אינו מחוייב אבל כמד יצויר ויחטוב האדם דרומים מהם
 והם פקרכים ויאפרכם כמו שאמין שחון לעולם דקות או
 שילוו בלתי בעל תכלית כי אנשים רבים יצוירו זה והוא
 צויר איפטריו ואחרי הציור תבא בו האמונה ולכן האמונה
 כפי סרב וכפי האמת תחלק אנ מדקס ואל כוונת ולא צדק
 פי מחכב טעם האמונה לא תפול שלא באמונה הצודקת כי
 זסו בלו מייגעט בחיבה כי האמונה תבור מהאמין לא
 מהענין עבמו . כי יחשוב איש אחד שהטמים מסולים
 ויאמין בהם הנה זאת תקרא אמונה כי אין מהכרח האמונה
 לסינותה צדקת על כל פנים אבל הוא מהכרחיות שיקדם
 לת הציור אשר לזה סגלים הרב ואמר פי מי שחכב טעם
בעל תארוץ **נפשו** **עב**

האלהות והזוגיות וההזדוה לנפשי המספר והכריאות
 והחלי לנפשי סרפוס . עלי טיט ימצאו לכל חכמים
 זוית אשר ישאל עניינם בחכמה שהיא והם מחבור הנפשי
 עם האקדים כיון ששאל אם גוף האדם מקבל הכריאות
 והחלי איך יקבל האחד ויזכר האחר ואל המספרים
 יחלקו אל זוג וכפדד אי זו מהם מושטט או מרובע או
 מוגשם וכדומה לחלו והם הכמנח כמה שסוף כמנח יחלק
 אל אחד ורב ודומה לו רביעית ימצאו לכל חכמים הקדמות
 והתחלות מקיבלות מחפמה אחרת או מבורות בעצמם
 מושכנות או מוחסות כמו שכלאמר באריטמטיקה שהמספר
 הוא קבוץ האחדים שואף ההקדמה היא התחלה לחכמת ה
 האריטמטיקה תקיבלת מהחכמה האלהית ושארבע מספר
 מרובע שהוא מהמפפסים אשר הקיסם עומם בטבע והיא
 התמלה ידועה טכלית ואחריו זה ראוי לבקש טאלה קד'
 אך ימצאו באמונה אחר לאחר ואומר כי כושא האמונה
 הנה דבר ראוי שיחקר כפי הסכל בסכמתך השתדל האמונה
 עם אמאמין כמה זם תהיה והוא ידוע ומכאן שהאמונה
 איננה נתן רעות אלהיות כי זה טכלית וכות פשדל זה
 דבר מפותף לכל אמונה כמה שהיא אמונה משתדלת להביא
 האדם אל ההנלחם אם כן האמונה טרפיה ועמודיה
 טובים כלם בהייפיר סמאמיים להאמין רעות אמיתות
 בחק הכמנח הראשון וזה מפותף לכל האמונות איך
 טתייכס סקרינות או אמיתות לא יצאו מזה כלל ואם היה
 השתדלותם ורבורם בעניינים יוצאים מהאלהות כחדום
 העולם ומצמד סר סיכי כתיודתו האלהית או ~~השמים~~
השמים באמונת השמים הכל להייפיר ולהוליד מזה
 רעות אלהיות ולכא מהן אל אמונות אלהיות כפי מחשבתך
 ולא זו בלבד אלא אף עובדי עז הקדומות מככבים ומולות
 זה היה טלסם אם להטכס טאלו טנעבדים ראוי טיעבדו ה
 להיותם כפי דעתם אלהי והיא מחשבת המניקה או לחושכס
 טקסו לרוממותו לא יטביח בזה טתניאו' אבל ינוח טהקבה
 וההשגחה טאלו הטכבים ומולות והיא אמונת החכמים
 טכסם אם כן לכלם הטד הטוה טכסם להאמין אמונות
 כמנח הראשון כפי המצויר טלסם וזה ראוי כ נכל
 החכמות החלקיות כלן עובדות אל החכמה האלהית והחכמה
 טאלהית טעבדת מהן והיא טכלית אשר לזה נקרא טל
 החכמים הטלסם טייה האמונה וכבר ביאר הרב איך לז
 החכמות הן מביאות אל טהטלחה כמה טיתבאר מהן ענין
 או עניינים מה מייטידים להכיר אותן ית' ולדעת
 מציאותן עם היות טתיה קטורות זו כוז כפלהכט קטורה
 כבחלת ויה טיה הקדמות להבוע מהן לחכמות אחרות
 וכן ער טיביעו לחכמה האלהית והיא טמעייכת כמנח כמה
 טהוא כמנח והוא המציאות החלטית לא ימצא טסום כמנח
 כי אם כפי אשר הוא כמנח טאנו מכלי הרכבה וקוספת על
 מציאותו ואם טיהה החכמה הדיה טענין כרופים אחרים
 ככח וטפעל והאחד וטרכ הכל להטיג מכל זה הטבה
 טראשונה ית' אם כן סוף החקירות והרדפים כלם
 וטכלית טתלחה טראויה לטכל הליכוסו והמוטבת

בחקירופ הן הוא השגת המנח הראשון ית' והוא ראוי
 כי המנח הראשון ית' הוא תכלית כל הכמנחית אשר חלי
 ישתוקקו וכל תכליתם להשתוקק אליו ולהחיות לו אשר
 לזם איני מניח טכחם זו טכושא החכמה המשתדלת להטליח
 המין סאיכנטי הוא הכמנח החלטית אשר הוא הכמנח הראשון
 ית' אי לואת כואו כל יכודי התור' האלהי על מציאותו ית' ועל
 השגתו כדרכים מהחלטים מהן ככוא להטיגו ית' ולזם טינו
 רוב המצוה וחילופן הן הם להביא אמונות אמיתות כוז ית'
 ולזכך טכלינו למצוה ככוא כיתר כקל להטיגו ית' ולהכירן
 להאמין כמה טראוי טכאמין וכמו טכירטית למעלה על
 פסוק כל מציודך אמונה כי תכלית כנ המצוה הם להאמין
 אמונה אם להכין הסכל לקבל האמונה ואם לאמת האמונות
 הראיות להאמין המורים על מציאותו ית' והאדומה
 ויכלתו פטיטותו והדומה לזה כלו הלח תראה פכת חדום
 העולם מורה על מציאותו ית' ועל יכלתו כסיותו טעני ט'
 מאין וטפודי האבות ז'ל על טהגתו כהלקי עונמו כפי
 טלמותם וכמו טכירטית למעלה וטפור טכיאם הן הם
 דרכי האמונה אשר מהם טלנח כמו טכקדוה טלסם וענייני
 יציאת מצרים ומצמד סר סיכי כתיודת האמונה והתורה
 וכן כטיחופטו חלקי התורה האלהית זה טכליתם ינו'
 לחשמירכו על ככון אמיתות והשגות נכחות ממנו ית' אשר
 כזה כקדמה אליו כהיותו כטפעל כמו טהוא ית' פעל גמור
 וכמו טאמר והלכת כדרכיו וטמו טרפשו רוב ממו חכון
 וכו' וירג כוס כפי מה טאחטוב כי טפעלות הטל מות
 כטפעלות ממנו ית' וממדות הטלסם וזהו ממו חכון כנומר
 כי היותו חכון הוא ממונו והיותו רחום הוא מהותו וכן
 היותו קובר מתים וכן אלו מקרים ותארים כטכסי ענין
 כן אכחו ראוי טכטדל לטיות אלו טפעלות השלמות
 כטפעלות מהותו וזה יהיה טכל היותו טכל כטענ כמו
 טהוא ית' טכל כטפעל כי כדמה חניו ואם נא מכב טככי
 הוה טלתי איטפר כמו טכיאור הרב ז'ל פרק ראשון מטכרו
 ואמנש הגביל רחום וחכון וקובר מותם טהם טענות כחות
 ומנוח ית' טפי היותו מטאיר ומתמיד חלקי טעולם הנכלל ג'
 טולמות ורחום למה טהוא מטאיר ומתמיד טעולם הטככי
 כטפעל ואם ככר טמר וכחמיו על כלמעטיו יקרא רחום
 מצד תתו מציאות לכל דבר כמנח באמצעות וזהו טעולם
 טפעל אשר טעם יכוא מציאות כל כמנח כמנחו ית'
 וחכון להשמדתו קיום טולם הגבלים על טד טככירם כפי
 יחון על דל עני ואכיון באמצעות טככירם אשר טכוא מהתו
 בעולם הטוא ותכונות טסמיות הדי טחם נדקה ומרפא
 כטבת לעניים וקובר מתים הלל טוא כמה טהוא כותן כות
 כחמר כזה טעולם טפעל אשר החמר בו עב ועכור ומת
 וטנורם יחייזו וקבר החמר כה כי פוח בלתי כראה אלא
 באמצעות הטורה וכן האדם אשר לו טלטה הדמיונות
 הדמיות ראשון עם טעולם הסכל והוא היותו מטככי והדמות
 עם טעולם טגבלים והוא היותו מתבועע טכונות וציכיות
 וכחירות והדמות טליסי עם זה טעולם מצד חומרן אמרו
 טסא האדם ראוי לו לילך עג

ליך בא לו הסלסל חמויות אשר לו בעולמו הקטן אשר
 דרכי האל בעולמו הגדול וכמו שסעי' יתביט על סלימות
 פבליתי נמיהותו וחכמתו ורבונו בן האדם ראוי שיכתב
 אלו הסלסל חמויותיו בחכמה כי אז יהיה דומה לו ית'
 כפי מה שאיפשר ועל זה גם כן אמר הפניא אחריו אל אלהיכ'
 תלכו כלום שמתדלו להדמות לו ית' כי אז בהיותו כדק'
 עמו כשיב תבליטו אשר בעבורינו כברימו ומצוינו ויהיה
 אז לנו השגת הדבקות עמו ית' קלה מאד כמו שאמר וכך
 ערבך ואם ז' סלינו בזה באמרם וכי איך איפשר
 להדבק במיכס והא כפי פי אל אלהיך אש אובלה אלא
 להדבק בתמידי תמיים וירצו כי התדבקות הוא על פנים
 דכים חס דבקות חומרי וגשמי סתוא יחלק לחלקים רכים
 לא כגוף אל' סל לעת סאת ואם דבקות סכלי בדבקות
 הגורם החכמה בשלימה ולזה הקשו ולארו כי אי אפשר
 להדבק בעי' כי היא הגורם היותר זכה ושלמה שאיפשר
 אשר יפסיד ויאכל כל הנורות כמו האש האוכל והשורף כל
 הגשמים הנובעים בו ואם כן כאשר יתדבק האדם עם
 בוראו הברם שיפסד וימות כי שרף כדרך שהצורה הקטנה
 עם הגורם המרפף ואז לא יקרא מתדבק אלא בהפך למצי'
 אחר כי לא יאמר אדם אז ואלו תורו על המבעת הדבקות
 בהחלט עמו ית' בחיים האנושי' ולזה הסיכו שהכוונה
 במדוק היא להדבק עם תמידי חכמי' ותוס' סתדבק עמו
 באמצעות סחבי' תמוריעים אותנו שלימותו ויכלתו ב'
 ופשיטותו וכשעשיג זה כלו כפי מה שאיפשר לנו בהיות'
 תלמידי סכמים ואכסים ירעים ומטיגים כי אנו השלימות
 האפשרי להשיג בחיים האלו לא וילת' ואז נדבק כפי
 המאמר וההתקנות שאיפשרי לאדם במה שהוא אדם לא
 התדבקות שלם החלי' כי זה בלתי איפשר אבל כי כל
 אחר נחלו יביט אל עפסו ויורדו מרחוק יראה ראות סכלי
 ולזה התכלית באז כל מצות התורה האלהית להביא אותנו
 אל זה הקצה אשר הוא סוף האדם ואם אם למירוק הסכל
 ואם לזכו וית' המירוק הן הוא טיהיה מכלי סיג וחלאת
 אל ס' ורסמו העתוים הפאים והגורות שאמיתיות ויהיה
 כחה האמתי וזיהיה בשתומרו לא יחלק לטבעו ה גדול זה
 מציאלות האבורות ובעילות מוגנות ומלבלכים וטכופ'
 המלכפים הגוף כמו שאתבאר למעלה והמנות האחרות
 אשר הם לתביר מעלתו ורוממותו ית' ובאמונות יכוחו אז
 בשכל סכמי' בהיותו זך ובהיר וזהו מה שאמר ר' חכיהל בן
 עקשיא רצה תקנה לזכות את ישראל למה הרבה להם וכו'
 ור' כי רצה לזכות שכלם אל טיהיה כשיר ונקי לפי הדב'
 להם תורה מרננת אל שיכירו בזה כלו תמיאוב האלהי'
 הרבני שלם כי ברבני תינות יהיה אל להם דרכים ונדדים
 להביר מעלתו ית' ואחרותו וטפשותו וכן סת' ו' והאמונות
 ואף אם תתייכה כזכות כלבשתדלות להכיה דעות ואמונו'
 בהכה הראשונה אשר היא אכלס רצוני אצל מניחו האמונות
 הם דעות מביאות להבין ולהשיג הסכה הראשונה כפי
 דעתם אשר לזה אמר ממזרח סינס ועד מזרחו וכך כי כל
 העובדים הן אמתיים הן עופרי ע' כלל חסכים לעבוד ה'

הסכה הראשונה . והוא ובכל מקום מן' ל' מוצג
 לטמי ומכחה טהורם כי גדול כמי בגוים ואמר
 הרב רוחו לסכה הראשונה אכלס . סרצני לומר
 כי בכל הגוים חכמים סכה ראשונה ומם דלים לעבוד
 אותה ולזה הל יראים ועובדים אותנו ית' כי סוף הסכה הא'
 באמת והוא מי לא ייראך מלך סגוים פי לך יאתה ר' כי
 העבודה אשר עושים והיראה אשר הם יראים מן סככה
 הראשונה היא ראויה לסכה סככות אשר קווא אל' סינו אל'
 אחר אבל אמנם ובאחד יעברו ויבסלו מוסר הכלים
 ען הוא ר' כי לא יבינו היות זאת סככה הראשונה פטוטם
 בתכלית הכשיטות אשר לזה יתחלפו כמי היא סככה ר'
 הראשונה וגם לזה יבטימו אותנו ויעשו לו תמוכות מען אז
 מגשמים אחרים אבל האמת כי היא סככה פטוטה בתכלית
 הפשיטות סאס לא כן לא תהיה סכה ראשונה כמו שהתבאר
 לח'מים אש כן התורות והאמונות כלן ואם תשייכה
 מתחלפות כלן משתדלות לשכיח פמוכות ודעות כסכה
 הסכות איך שתהיה אש כזכות ואכ אמיתיות כפי סעבין
 ואם כלם אמיתיות כפי דעת המכיה יתאמת מזה כלן
 שהנשאל לאמונה איך שתסיה תלא הוא הסכה תא' ית' וכי
 מומכו וכו יתיו פעולות והתפעלות האמונה כלה והוא מובח
 בלל לכל האמונות אמנם הנושא בכלל החכמות איך
 שתשייכה נא יבוא עליו מופת כסום חכמה להיות הנושא
 הוא קודם על החכמה כי בו ועליו תבנה החכמה הסיס
 ואמונת החכמה יהיה אחר ידיעת הנושא אשר לזה אי אפשר
 שיהיה הנושא שהוא מוציא מן האמונת אבל קודם עליו וגם
 מזה ימשך כי כל בעל חכמה משתדל לבאר כמופת בחכמתו
 כושא החכמה היא סהוא טושה ואם היה בזה סדרום לתנת
 החכמים האמתיים דעת מתחלף לזה אמתי' והוא דעת מי
 שיחשוב היות איפשרי לנו לבאר בכל חכמה מופת ראויה
 שהוא מן המאמר אל הקודם הנושא אשר למלאכת סהיה
 וכי מה שאמרנו החוקרים סאינו איפשרי בתבאר כמופת
 הנושא שהוא סהיה כמופת סכה איך לא כמופת ראייה
 וזאת סמחכה סיה אמיתית כודעת כספרי סחכמה וכבר
 ביארתי חכי איך זהו האמת בחכמת האלהות ממש שאמר
 הרב וכמוקומות אחרים ומה תבאר סוכות סקוטיא
 אשר הקשו קצת מחכמי' אומתינו על הרב ז'ל' אמרי כי חס'
 סמכה הרב סכבי' אל' איך והיה מביאות האל מצות ועקר'
 מעקרי התורה הוא כוזב וזה כי אחר סאיננו כאמר סדבר
 זה סיה מצות בהכרח סיקדם לנו היות המצות כוזב סאס
 לא יקדם לנו מביאות המצות לא כאמר סדבר מהמצות כי
 המצות והמצות הם כוס האוסן והוא סיקדם סמכנות
 למצות ואם כן כשאמר מוציא אות האל מצות סככה
 סיקדם לואת המצות מביאות האל ויהיה מביאות האל קודם
 מביאות האל כפי כוח כפי פנים האחד כמה סהתי' סכ'
 כי כושא כבר סתבאר בחכמה איך סתהיה כמופת ראייה
 מן המאחרים ולכן סמצות היא עלינו לדעת מביאות האל
 מן המאחר והם הפעולות האלהיות ססס הפלאים אשר הם
 התכלית לדעת מביאות האל מוצר סאמונה כמו פלכאר

בעל זלכן הישרנו האל ית לך ואמר אבי יי אלהיך
 אשר הוצאתיך מארץ מצרים וכו' כלומר כי אנחנו כדע
 וכאזי מציאות האלמן הפלחים כי זאת המצוה לא פיסיה
 מציאות האל בהחלט מצוה מוחלטת אבל כי היא מצוה
 שבאמן אותה מן הפלחים ופסית באמר כי המצוה
 אינה שבאמן היות הכה מצוה כי כבר יש מצוה בהכרח
 מצוה מן אמנם ערין לא כודע זה המצוה אם הוא או
 זה ככה או בלב או מול או נורה מדומה לזה באלהשלימנו
 ולומר כי המצוה היא סדרע ונאמן כי הוא יי המעשה
 האכזבים ברמנו לא כמבא ארר וסיה עסובה כאותה
 גם כן הכה הקבאר מזה כי נוסף האמונה איך שתהיה
 האמונה היתה הוא הכמא שהחלטי שזוא השי' ותפסים בוק
 על חלק החכמה הרבנית מחכמת האלהית אמנם המקרי
 אשר תקביר בהם האמונה הן המה ידועים בעצמה כי
 האמונה קודיע אחרות הסכה הראשונה ופשימותה ובלתי
 היתה גשע ונכחיותה ודומה לזה ואלה הם המקרים
 המוש' זי על הכופא שהחלטי הכזבר באמונה האלהית או מקרים
 אחרים כשלוט והבטחה באמונת הנכרית ואחרים מתחלפי
 באמונת אחרות גם אלה המקרים נא יתהייב על בעל סוס
 החמה לכאדם אבל כי יקובלו וינבחרו בחכמה אחרת
 קודמת זו שהיו לקוחים מדברים מכווארים אם כחום ואם
 כשכל כן גם כן אלו העניינים אשר ינחשו אל הכמא
 הראשון ית' הכינא אי אפשר שיתבאר האמונה אבל ילקחו
 מקובלי האמונה על דרך הזכיר המוצא בקבלה וכמו שיתני
 לאמונה אמנם הם אלוט והם חכור כושאים כששואים
 הן הם ראוי שיתבאר בכל חכמה וחכמה כי לרפואה על
 דרך המשל שתבאר איך יקבל גוף האדם סבריות ואיך יבור
 חלו ויתן סבות זה כפי הראי למען יתעסק במלאכתו
 הרפואית בשלימות ובל חלקי מלאכתו הם באנו השאלות
 זה ידוע לא וולת כן האמונה כלה תשתדל לאות בהקדמותיו
 המקובלות מציאות השואים הםם או התארים אשר הם כ
 כשואים או תארים כפי האמר כי כפי האמת לא ימנאו
 תארים וכשואים לשכה הראשון פשימותה שהחלטי ולא ככין
 אותה על כד השלימה או תארי שהצולות כיו שביארת
 למעלה אבל אלו העניינים המתוארים לו ית' על כד
 שזמר כל האמונה תשתדל לרעת אותן ולאמתן בהקדמות
 שצריך לבלת הראיות לאמונה ונאותות אליה אבל התחלות
 אשר הם בכל חכמה והם הקדמות או חלקי הקדמות אשר
 הם נוכחית בהשגית כל חכמה הוא מכואר שאין על בעל
 החכ זה היתה לאמתן אבל תקבל אותן אם כמבוארות
 בעצמן ואם כלקוחות מהחוש ואם על שיתבאר בחכמה
 אחרת קודמת לזה זה כלו אי אפשר בלתי והוא ראוי לפי שכל
 דרושי אותה החכמה שהכונים בחכמה היתה וידועים
 באותן התחלות ואחרי שיקבל בעל אותה החכמה ה
 התחלות שהן חכמה כן אין דרך באותה החכמה לכאז
 אותן התחלות שאם יתבאר שם היו אותן התחלות קודמות
 ומאחרות באותה חכמה אם קודמות למה שהן התחלות
 ואם מכוארות למה שהן מכוארות בה שחלוקת בלתי

איפשר כן יזכר שמתאמצה באמונה התחלות מוכחות
 ק דמות עליה אשר עליהם קבנה האמונה כלה ורקבל שאינו
 איפשר באמונה אבל הם קודמות עליה ודעה והפלא איך
 בא זה כרברי יזול מורה כי לא בעלם מהם דבר אמרו
 במדרש קהלת על פסוק טוב ארך דוח מצבה רוח מד פדסי
 הוש גבי רב און ליה אלפני אורייתא אמר ליה אמור לך
 אמר ליה ומאן יימר דהוא אלף אמר ליה אמור בית
 אמר ליה ומאן יימר דהוא בית גער בו והוסיפו איתא
 לבבי דשמואל אמר ליה אלפני אורייתא אמר ליה אמור
 אלף אמר ליה ומאן יימר דהוא אלף אמר ליה אמור בית
 אמר ליה ומאן יימר דהוא בית גרעיה בארביה אמר
 אורבי אורי אמר ליה שמואל מין ייור דדין אורבי
 אמר ליה כוליה עלמא ידעי דדין אורבי אמר כים אף
 הבא כוליה עלמא ידעי דדין אף רדין כתי מיד כשתק
 אותו פדסי וקבל עליו הנרצה בזה שהפדסי שהוא היה שיש
 לרב שלמיהו האמונה הכה רב בחכמתו הניע לו התחלות
 האמונה וזהו הנרצה באמרו אמור אלף והמור בית
 והפדסי שהים עיוני גם כן היה מספק בהתחנות שהן
 ושואל מרב סיברס ולבכם וסאז יאמן חותם ורב בעם
 עליו כפלא הכחין בין התחלות החכמה או האמונה לדי ופי
 החכמה או האמונה כי הדרושים ראוי שיתבאר כפי דרכי
 החכמה או האמונה והתחלות חכמה מתבארות ואחר כך
 בא הפדסי שהוא לשמואל ונכח לו גם כן התחלות האמונה
 אשר הוא סברס באמרו אמור אלף ואמור בית והפדסי
 חור לשואל ולספק על התחלות האמונה הפד וביהר לו
 שמואל כטעמה משפיקת שאי אפשר לכאז התחלת האמונה
 ולא התחלות שום חכמה והטעמה היא אם היה סברס
 שמוחשים אנחנו לא כשלא כידעיתם אם לא כבקבלה מוכן סכן
 התחלות האמונה ואמרו שזה ענין און שהוא דבר מוחש לח
 תפלס לנו ידיעתם לא כשכח מהקבלה הם כן מכל ככן
 בענייני האמונה והתחלותיה לזה אמר זמי יחמר שזה און
 והפד ככוליה עלמא אורי כולו' כי שהיה לנו זאת הידיעה
 בשכל העולם אמרו זה או הפדיו ואמר ואף גם בזה כל
 העולם ועדת הנוקבלים יס' מו בוק ויתיינה אם כן
 התחלות ממה שלא תתבארנה באמונה אבל שילקחו
 באמתיות ועליהן בא תבא באמונה היתה ואחרי שהתייב
 זה אכח האמונות הכוזבות והמזויפות באמונות האמונות
 השכלות כי אלו אעפ' שהם שכלות יש להם התחלות גם
 כן אבל מהן לא אקפיד ואדרבה אך יטעם בהתחלות
 האמונה האלהית ואומר כי התחלות האמונה האלהית ו
 איפשר שתהיינה מוחסות ואיפשר שתהיינה כשיוכיות
 ואיפשר שתהיינה מוחסות ואיפשר שתהיינה מו ובלות
 רצוני במוחסות באמרו שהם מוחסות וזרקע ונסיוניות
 באמרו היין מסבר והאופי מרדים והמוסכלות
 בא רבו הכל יתר גדול מן החלק ופסחיו והשליה לא
 ידקו על דבר א' אמנם התחלות המוחסות אשר הן
 התחלות לאמונה להיותן מוחסות לא תצטרכו לכאז
 אותן שלא הן כמו צעמד הר סיני ער

הר סיני אשר ראו כל האמה המעמד הנורא הנורא כיון
 שאמר וכל העם רואים את הקולות ואת הלפידים וגם
 שמעו קול יי' אשר נבא בסערתן בקול הנהל כמו שאמרנו ול
 נשמך על פסוק חזונו דבר אתה עמנו ונשמעה ואל ידבר
 עמנו וכו' והוא אמת כי בעת הדבור יבא האדם ממחיצתו
 ומצינו אדם למעלה יותר עליונס ויבא ממדרגה חסרה
 למדרגה עליונה והצורות שחברות תקבלנה עליו המוצי
 בהשלימן בעליונות וכללי יפכו מציאות אחרות והוא
 שיבא בסערתן יבא ממציאות חסר אל מציאות שלם ואם
 לא יכלו להיותן מתמידים באותה השלימות כי לא הופטו
 מן הגשמי בחלט ולזה חשבו רבינו שיהי מופט מן ה
 הגשמיים אמרו לו דבר אמת עמנו ונשמעה טהם הוא
 ית' ידבר עמנו היה איפשר שמונות וכחטא בדבקות ההוא
 נקרא לכו מיתת חבלי בני ישראל אשר אתנו לחסרון השבתם
 כמו שביארתי למעלה וכן מתו כרכובי הוא בקרבכם
 אל וזה כי טעם באות השתחלה התורנית שהכריחה הכללת
 בחדושים העולמית ים מאין אשר לזה הקריבו את זרה לחופים
 שלא יבא חלא ים מים וכי האם זרם אשר יהיה סמית יבין
 הזמיר וירקדקשו ואל יקבל האם חללה ומשה רבינו ואם
 היה בתוסף שבעבדות מן היום ההוא והלאה אשר להם
 מצוה להכיר את זרה מן הקדושים כיום ההוא כפי רצון הסי
 גוף היה מביא מן הקדושים ללמדנו כי בתחלת הכריחה סכל
 בעשה ים מאין ואשר הכריחה אשר ברא אלהים לעשות
 מהנדרה בו שיעשה ים מים בן בתחלת רדת האש הקדוש
 מן הסמים היה ראוי שיהיה ים מאין ואחר כך יתמידו
 האש הכריח אל שיהיה ים מים והם רכובי כרכובי הוא
 טעמו בהשפס טחבלי חבל הכריחה לא היה ים מאין ולזה
 גשמו ונכנס האש בחומתים אל מותם המזוהם והכופר
 זה בתחלת הכריח היותה ים מאין כמו שהכחישו אותה
 רבים והיה חשב פסם ל' אליעזר הגדול הכחיסה באה פסל
 סמים מאי זה מקום ככריחו מאור לכונו של הכה לקח ומתח
 בסלמה שחאמר עוטה מר בסלמה כוטה סמים כיריעה
 הארץ מאי זה מקום ככריחת מוסלב שתחת כהא סכבוד לקח
 זרק סכאף כי לשגג יחמר היו ארץ וגו' ואמר סרכ כי זה
 מקום העומד הוא זר מאד ובלתי מוכים עם החדוש ים
 מאין ואכי עם היות אין כוונתי עתם לדבר בחדושים העולם
 למעלה ל' אליעזר אמר כי כבר יודע היות עם מקום אלוהי
 יחמר על המקום המקיף ויחמר על המדרגה כמו שפי
 הרב עצמו על אמרם זל מולא מקום אבותיו ועדיין ה
 הקוים יא במקומם עומדת ולפי שפי הן הוא צורה מקיפה
 ומשמירה כלל המציאות אשר לזה כאמר חי העולמים כמו
 שאמר וישבע בחי העולם גם כן נקרא מקום כי הוא
 מקומו של עולם ומשמירו ואין העולם מקומו אככים עם
 הזכס החוקר שאמר כי הכבדלים הם צורות בחלק והטי
 בכל המציאות נקשרות הקשר מציאות לא הקשר עירוב
 והצורות הנמצאות בהקשר מציאות הן הם תכאי במציאות
 הגופא לא שיהיה הנפש תכאי במציאות ולזה אמר שאין
 בגולמו מקומו כלומר שאין הנושא מעמיד אותו ותכאי ב

במציאותו אבל כהפך שהיא ית' תכאי במציאות עולמו
 ומעמיד אותו ואולי כאמר מזה רמזו במדרגה הסכה
 באומרו וירא וקנה הסכה בוער באם והסכה אינו אורל
 סלל כי ראה שהגוף האיכותי פרמזו בסכה כי סוף צומח
 מאלו קוצים וברקובי כמו הסכה היה בוער בעולם המלאכים
 הכקרא אש ולא היה לו בהש הקשר עירוב כי אם הקשר
 מציאות וזה שאיכנו אורל כלומר סלל סיה מעורב עמו
 והוא עה רכה לרקק עמו ואמר אסורס כל ויראה זאת
 שמראה הגדולה והדיוק הנעלם והוא למה לא יעברו הגוף
 הנפול לזה השכל הסכלי והשכלי וזה אמרו מדוע לא
 יבער השכל והפיכו הם אל תקרב הלום של כעליך מעל
 רגלך כלומר כי הדבר השכלי והגשמי הם כבדלים בסוב
 והדברים סכבדלים בסוב אי אפשר שיתעצמו ויהיה מהם
 נמצא אחר שיצורכו החלקים זה כיה ולכן אחרי שהשכל
 אשר בנו הוא מעולם השכל כבדל מעצמו והגשם אשר בנו
 הווה נפסד איך איפשר שיתאחדו אלו הסכים זה עם זה
 הקשר עירוב וזה אמרו כי המקום אשר אתה עומד עליו
 אדמת קדש סוף והתכל אמרו במשה רבינו עה' אל כעליך
 מעל רגלך לשון רבים וכיהושע של כעליך לכד כי משה
 רבינו השפיט הכנה הרמזות בהשפלות הנעל כי כמו
 שהנעל אינו מעורב אכל לו הקשר מציאות לכד בן הסכל
 עמנו וכה כיכס לו הקשר מציאות להיותו קדוש ולזה לא
 יתעברו ולפי שמהם רכבו הפסיט סתי הפסות והיא ה
 הפסות הצורות העיוניות כמו שביארתי למעלה פראוי
 לכל מתבודד וגם הפסות הצורות ההמשכיות פראסונות
 לפי שהסיג הנורה ססכית כמו שכתבאר על פסוק יהי
 כל פי סכים וכו' לזה נקרא אים האלקים ועבר יא לזה
 אשר של כעליך אמנה יהושע כאמ' של כעליך כי לא השיב
 רק הצורה הראשונה אשר לזה לא הפטיורק הפסות אמת
 והיא הפסות הצורות העיוניות וכפי דעת קנת החכמים
 שרוד סמיג גם כן הצורה הסכית ואלהו אשר לזם נקרא אים
 האלים ועבר יא ואם היה יתחלק למשה כשלא הפינן כל
 כך בשלימות ולאמות זה אמר ככון לבי אהים ככון לבי
 אסירה ואומר כי וכו' היות לו סתי פככות אשר היה מופלל
 להפסיטן והן הכנת הצורות העיוניות אצל הצורה הראשונה
 ולזה אמר ככון לבי וסככה הסכית אצל הצורה הסכית
 ולזה אמר ככון לבי אסירה ואמרה כי זאת היא השמחה
 השלימה שאיפשר שתעצא עם שאכסיה חכמים יכחיטו סתי
 דוד משיב זאת השפנה יספיק להם אש השיג הצורה ה
 הראשונה לכד כרדך כל ככיא ויראה אז באומרו ככון לבי
 אלפים וכו' לפי זה הדעת כי הצורות העיוניות יחולל
 בשכל האיכותי כאשר יש לו הפנה לקבל ואין ההכנה שהיא
 היא אשר תקבל הכבדל אצל הדבקות לפי שימסך מזה
 שהתקבל ההווה שנפסד יקבל פנכחי והיא הסככה אשר
 קבלה הצורות העיוניות ההוות הנפסדות אשר לקבלה זה
 אי אפשר שיקבל הכבדל אשר הוא נכחי ולכן הכרח שתתחדש
 הכנה סנית בצורות העיוניות היא אשר תקבל הנפסד
 וזאת ההכנה השכית המחודשת היא אשר תקבל הכבדל

תכבדו ואין ספק מהיותה מיוחדת איך תקבל הנצח כי
 כד הקב"ה לכל העולם איש עושה וכו' האריך בזה
 בן רש"י באר"ת ויפטרות הדקות וירצה אז כי תחדש
 אצלו לל אצל דוד זאת ההכנה לקבל הכבד ואז היה שמח
 בתפילת וזה חזר שפי פעמים ככונ לבי להורות על זאת
 ההכנה השנית אשר בה יקבל הכבד ויהיה הדבקת רת
 ההמשכי התבאר מזה כלל איך הוא ופי מקום עולמו
 ומעמידו ואין העולם מקיים אותו אבל הוא עם המביאות
 כלו הקשר מביאות וזה כי אמר שהוא כבד מן העולם
 ושהוא נמכר בעולם אם כבדו מזה שאין לו עירוב ח
 והתאחדות עם חלק מחלקי העולם ואם שהוא נמכר עמו
 לשי פים לו עמו הקשר ומביאות ולפי שלא כתבבר לרב זה
 תכלית ההכבד אשר טוף פירש"י חלקא בדאותו פכים
 להיותו ית' בעולם ופכים להיותו כבדו ממנו המופת יעמד
 על היותו ית' כבדו מן העולם ואמרו ממנו ואמרו
 יעמד על מביאות ית' מעשה השגתו בכל חלק מחלקיו ואפי'
 שהק הפחות ית' כח מן שכלו מן היותו כלא הורה שכלו
 בגני יכול להכבדו זה תכלית ההכבד אמנם באמרנו
 שהוא ית' פקשר הקשר מביאות לא זולת עם העולם ית'
 הקשר ולא כעשר לית חסדו לשכלו כעבור זה ולא
 אשגא מירכ הוא לבי שכן סיכא ומתרו לא הכחין גם כן
 עד שחשב בדבדו העליון דברים אשר לא כן באומרנו
 לחיביו ואפי' מזרח בפלוסופיה המזרחית אשר פלח אליהם
 כי העולם ית' על דעת הנות הנזכר ואם יראה כחולק
 עניתם פי' שפי כח העולם חו הגבל או בלתי כבדו נמנו זה
 איכנו חמת כי העליון יחשוב בה' מהשמש היותו ית' כבדו
 ואם חשב היותו מקשר הוא על ג' הקשר מביאות לא הקשר
 הפירוש וזה מקום עיון עונק צריך להכחילו והוא פי'
 לפי שק' ק' ק' נבאות מלא כל הארץ כבודו כי הוא כבדו
 ומקום ופ' פ' אריתו למעלה וגם איכפר שיהיה פי' חמתו
 לאתנו פ' אשאל אל שמים ירי וחמתו היא אנכי לעולם והוא
 טכועה בעליו ומתו ית' אשר הוא עם השמים במביאות
 עם היותו כבדו מהם אשר לזה נקראו שמים כבוד מנס
 כי שמים ופיהם הכבדים אם כן עם המקום יאמר על פכים
 דבים מתחלפים ואחרי זה חומר ר' אישעור העולם שמים
 מאי זה מקום כבדו ירצה מאי זה מדרגה כשפעו מאת
 השי והיה שאלה קרומה בין החוקרי' פי' יש מהשמש שהשמים
 יושעו מן הכבדים ופי' עולם המלאכים הנמשע ראשונה
 מן האל ית' ומעולם המלאכים הנמשעו הגלגלים ואחרים
 וחשבו כי המלאכים והשמים כלם הנמשעו כראשונה מן האל
 ית' והשם יל השי את עצמו כשרכה להשפיעם ופזם הדעת
 ר' חליבור כבאן כשפאל מאי זו מדרגה הנמשעו השמים
 והשיב כי מאד לכבשו של הקב"ה ויר' מאד לבשו מהשכלת
 השי את עצמו כי זה סמלכום המאיה אשר יונח לו ית' והוא
 פכיותו השלם המשכל לעצמותו בשכלת' שסוף עצמותו
 בכוכו היאופר וזה כשקשר באלו השמים הקשר מביאות
 וכפרט בשמים הראשונה אשר הם הצורה לכל אשר תחתיהם
 וזהו מה שאל' עשה ארץ כגולה כי קאוד אשר לו והוא אוד'

מושב אליו עטה אותו בשלמה אשר מי שלכם אותה יהיה
 כקשר עמה הקשר מביאות לא זולת וביאר בזה כי השמים
 אינם מורכבים מחומר כשאר השמים השורים וכפדים אך
 שהם בשמים כשכל אשר לזה כבדו מאד לבשו הפעלי כמו
 שנודע זה לבעלי העיון ועוד שאל הארץ מאי זה מקום
 כבדאת גם כן היא שאלה אם הארץ היא כבדאת מיסוד או
 אינה מיסוד וכו' מיסוד מכונן אחר בשמים אל שתהיה
 מורפכת מחומר וצורה להיות לה הויה והשפד בחלקיה
 והיא כפי האמת בשם מורכב ולפי שהיא מרכיב השמים של
 מוכנה ולא מהיסודות האחרים עם טכבר מופשר שיקרא
 ארץ בשם כולל כל היסודות כמו שביאר הר"ב בפסוק ברא
 אלמים את השמים ואת הארץ וכיאר שם כבדו מההיולי
 אשר קראו שלג תחת כשא הכבוד והוא זה ההיולי הנקרא
 חומר ראשון מוקף בתוך הגלגל הנקרא כשא הכבוד באומרנו
 השמים וכל זה המקום עד מן השמים מלא מזה החומר
 וקבל צורת ארבע יסודות כפי קרבתו אל הפקועה וכפי
 רחוקו ממנה כי קבל צורת השלם לקורבתו ל' התנועה סימית
 וכן יתחלפו השאר הצורות בו לפי התיחוקן מן הפקועה
 השמימית ולזה אמרו כי הארץ או היסודות כלם כבדו
 מן השלג הזה שהוא החומר הראשון אשר הוא תחת כשא
 הכבוד כמו שפירשתי ואמר לקח צורק אם היה שרביבו
 יסוד הארץ לכה יהיה חזק כי השליש כבדו והיותה שמה
 הוא הסבה שהאר' גוף חסוד ומת לחתקה מן הגרם החי שהוא
 השמים ואם רצה בזה כל היסודות יד באומרנו וזרק שהוכר
 ההיולי בכיווני האורה ובקתכפכות הפקועה אשר הכתה
 בהיולי הזו והיתה זאת ההכנה שבת זאת הצורות מן הכח
 אל הפעל או שמה שהכבד השפיע הצורות וגם איכפר
 פיר' באומרנו לקח וזרק השפעת הצורות מעולם השכל וכל זה
 רמזו באומרנו לקח וזרק ואחרי אשר התבאר זה הפזם
 למש שהייתי בו ואומר כי מעמד הר סיני היה רבד מושג
 בזושים והיא התחלה אמוניית לנו שכחו קהל המלאכים
 לקוחה מן החוש והחכימה ההשגחה האלהית כמו שאמר
 הר"ב פרק ל' מחלק שלישי כשרצתה שפטי כחוש המעמד
 הכורח הנהא למינן לא יוכל שום נביא שקר או מתעקש ו
 בימים ההם לכפור או לחנוק על תורתו הקדושה כי החולק
 שהוק יהיה כלא יבוא אדם מה יועיד על מה שכראס בענינו
 שאינו כמו פראינו כי זה בלי ספק אין ראוי להאמין ולאותו
 ולא בעובד מה שראינו וסרשנו למאמר האיש מה האומר
 שראותנו אינו אמת כי החוש כשהוא בריא אי אפשר
 שיכזב במוחשו המיוחד כמו שהתבאר אבל המעיינים וגם
 כי אכל שרפי רזל כל הנפשות העתידות היו עם כמו שהיו
 אצל מופרי משה רבינו במה שאמר ואשר איכנו פה וכו'
 וכונתם כפי מה שאחשוב הצורה השכלית הנקראת מלכות
 והוא השכל הפועל המוכיח שכלינו מן הכח אל הפועל
 והנותן הצורות בחורים כפי דעת החושב שהצורות יתכנו
 מנותן צורות אשר לוס כקרא לבשון המקובלים שר הפכים
 כלומר שר וראשי על הצורות והפכים ונותן אותן היתה או
 וכעת קה"ל מוסגת כמת' והוא כלומר עה

ועל הארץ והשמים והאש והמים והאוויר והאש והמים והאוויר והאש והמים והאוויר

על כל דברי תנועותיהן הם המיוחדות להם מועצת
 למזרח הן הכוללת להדמות בתנועותיהן לתנועה הגלגל
 הראשוני הקרא ערבית ממוצא מערב במנות מניעו ית'
 המלאכי השרת הם שם בשן . כלומר כי בולת שיותן
 על חכמאות חכמיות אשר יעבדו בהם המלאכים אשר
 בקראו מלאכי השרת . ושם הכלתי מביעים שם גלגל .
 שם בתי הירועה האדוית כחות יושפעו בזה המציאות
 בכל דבר ודבר להשבתו ולספלות מציאותו ותקונו להדמות
 אל המצב כ"ה . כל אלו הדברים הם שם פלומ' בערבות
 אשר מתכו יבאו כי בולת מניעו אשר הוא עמו הקשר מציאו'
 וגם שם כהא כבוד רש וכשא והוא המעלה הגדולה
 הפסחה אשר אין ערך ורשיות אלה עם שום מוצא . כי
 השמים שלה מספרים כבוד א ונקרא זה הגלגל כהא כבוד
 למת סיורה על ענף מציאו כמו שכתב שרם זה אשר מצד
 הוראתו על המעלה האלהית נקרא בזה שםם ל' כהא כבוד
 ותי שים לו דבר בעבור דבר מה הנס ראוי אומג הדבר
 יותר . לכן המעלה האלהית עצמה הנראית באותו ד'
 פגלגל נקרא כהא דומה למת שכתב הרב על ספר
 כהא ל' דוד דוד . שהיא תאר עצמותו וגדולתו אי
 לזאת כהא הכבוד הוא מורה המעלה והשלמות האלהי ד'
 למעלה מכל המעלות והשלמות והשם ית' רש וכשא .
 כלומר ככל מומן מהכח ההוא כי אינו מעורב עמו הקשר
 ערוב כמו שכתבתי אבל הוא מוכן עליו או על כל אלו הדברים
 כי הוא המוצא עמם הקשר מציאות . ופוא חנות לנס
 המציאות בדין עמם כדרכו הסגורה ולזה אמרו
 בראשונים ששם לו כל בערבות . ואם אינם בו במקומות
 בנותם כי אין דבר מהם שם מיהיה במקום . ובכיים
 באמר ששם לו וז"ל מנה יותר מורה על השקיות והשרת
 הערוב וכל ית' אמר טובן עליו או עליהם כי הוא הנכד
 תכלית הזכר ל' מן הכרחים חס בן הכה לא יתקור המוח'
 גורל' למת שררה רוב בחיות ואנושים . הכה כד' מזה
 כלו חיד כחצמר הכתור ובחוקים חסד פיה מיהר מדעף את
 העים היו כל בעמות העתידות וגם חלגל קריעת ים סוף
 כמו מ'אמון דאתה שפחה על הים מה שלא ראה ד'
 יחוקל בן כוזי ולא זו כלבד אף בכל המקום אשר ישיגו
 הככר' שם תוציאה על הבעמות העתידות וזוה יצדק
 כי חכמו כלכו בכי פונכי כיינו עד סוף כל הדורות שיינו
 במעמד שר סיני וראו בו המראות הגדולות ההם וקבלנו
 האמונה האלהית ומוסר פנר ימלם הד' א וכלאר כי ים הכה
 הית' לו ל'אמונה מוחסות טרחינו אותנו ברש הקדו ושמענו
 בחוש האזע קול אלים חיים וכמו שאמר השמש עם קול אלו'
 וכבר בארתי למעלה איך שמעו השת' דברות בקול הגדול
 הקוה חסר לא יסף כמו שאלוול חת' דבר אלים שמים
 זו שמענו כי עזו לאהים ולפי טלגו התחלות המוחסות
 הן התחלת לאמונה נשן המוסבות בשני המוסים האלו כ'
 פירושיים אומר הן קראנו י' אלהינו את כבודו ואת גדלו
 שמענו וכו' ולזה אמר גם בן עיכוס הרואות את כל אשר
 עשיתי למצרים ועיכוס הרואות את כל אשר

עשה י' לבעל מעור וגו' . יאדנה היותן נשימת
 יראה כי הנשיון הוא מה פגיט מחבור השפת והחום כלומר'
 האם שורפת ואף אם לא כריש חותן אבל מאמרו זה .
 ובאמרנו האיסקמוכיה משלשלת ואם אפנהו מצד באמ' כש
 התחלות בזה העיאר הכה קם כסיכות חמשה היות הכביתי'
 וחכמי המעשה בתכלתם ודבקותם מורידים הדוהכיים בזה
 המציאות השכל הוא מחובר משחוש והשכל כי החוש הפיג
 זה פעם אחר פעם ושכל היות זה רשוי ומחוייב בכל
 כחיו ובכל בעל משפח עובר אשים . א'הם הודרת
 סורחיות הוא סגלת האומה או היחידים מצדות ומבכות
 באמצעות הכביתי או השלם השתפלג כבינה ודקות חל קם
 ית' . אם כן היות הכביתיים משכיים הטכעיים ומכילים
 השפעות מן המלוא העניין הוא דבר כסיני והוא התמלה
 הכיכית לתורה והאמונה האלהית כמו שעוד אבאר . אמנם
 השתחלות המושכל באמונתו כמו מציאות השם ית' כי הוא
 דבר מושכל שהשכל יחייב זה לבעבר היות כל המציאות
 מוכתרות חל כמצא ראשון אליו יענו וממו יסתלסלו .
 כי הנבראים בלש מציאותם כלתי מהפיק לעצמן אבל
 בהכרח יקבלו המציאות מהכמות אשר יהיה לו יקבלו
 מוולתו . אשר לזה בקרא פדי כלסוכט פרט מוצא טהול
 מהסתפק ודי במציאותו כי לא יקבל מוולתו . וראה והבן
 שזאת טכתיכה לא תודיע לכו דבר אחר זולתי מציאותו ית'
 ל' דבר מוחסות כי כסכאמר שהמציאות פמבור כו' למצא
 חסר טן יעלו אל כמצא ראשון כלתי מצטרך חל אים כמצא
 הוא דבר בשיאות אשר הוא רמו מ'ט באכיות כמצא
 מהסתפק בעצמו . אומג מוחות זה הכמות הרמוז בשם
 המכורט נכשם בן ארבע אותיות אשר הוא שם המכורט
 באות לא יתבאר מזה . אי לזאת אמר ית' למטה רבנו
 יארא חל אברהם חל יצחק ואל יעקב כל פדי ושמי י' לא
 כודעתי ירצה כי האבות הסינו מציאותו לכד אחרי אשר
 השיגוהו שהוא העצמות שלסי כמו שהשיג מטה רבנו עליו
 השלום למעלה מכל מסיג אנוסי ולזה אמר לא כודעתי
 לכאכ כי זאת הידיעה היא מהמהות . וגם היות הכה
 התחלות מקובלות זה מצדו מ'אשר התחלות הדת והאמונה
 הן הם בקבלת . וגם פכליות העצמות אשר בעמו
 בראשית הולדת האמונה סן הם התחלות מקובלות אמנם
 שהתחלות מוחסות והכסיות והמוסכות לא תעשינה
 באמונה לא מצד היותן מקובלות . כי היותן מוחסות
 וכסיות ומוסכות הוא מקרה קרם להם מצד האמונה .
 אבל כמאמרנו התחלות הדת והאמונה כדון כחינה פכלי'
 והיא כי התחלות האמונה יאמרנו על שכי פכים . אם
 התחלות האמונה המביאות אותנו לתאמין . ואם
 התחלות האמונה אשר עליהם קבחה האמונה . וכי
 זולתם לאתהיה האמונה מה שהיא ולא תהיה מקום לה .
 והיא מובאש . כי ים הפרם בין שני מ'ה התחלות
 הפרים אשר הוא בין הכה המביאה חוץ מהדבר
 להאמין דבר אל הכה אשר היא הקדמה
 כה קולד ותודע הדבר ומסלו עז

ומשלו איש מה רעב . יתנועע לנקט טרפו ויסקדל
 במלכתו להרויח מאכלו הכס הרעב היא פנה מכיעה
 וכעבורה יתנועע להסקדל במלכתו ויסקדלו במלכתו
 הוא דבר כו ירויח ומאכלו כריזה כן יש הנה סבות או ע
 עינים מכיאים אות . ונהאמין האמונה האמתית והאמונה
 לא תכה על השם להיות אותן העינים חן מהאמונה אבל
 מניעים אותנו להאמין וזוא כמו מציאות הפלאי במסלכו
 זה אשר הם דרך ליישר שכלנו ולהביאו במסורת האמונה
 כי כשכחהם הפלאים הם והחדושים כשכחי קדרי כראיות
 ככא מהם לרעת שזו אי אפשר מבלי סבה ראשונה וארון
 מספיק גאון פועל ורונה ואזהב פעולות האדם לפיכך
 עבודה להיות רכנית וזו הפלאים ייחסו אל הכיאים
 העובדים השם ית' ואוסבים אתו למעלה מכל האכסים עם
 עיש חלוק כלו הפלאים בין האמות תכמנאות היום אשר הם
 אמות הישועים ואמות הכוכבים ואמות היהודים .
 הישועים יחסכו כי אין על הכביא לבעיות פלאים ואמות
 אמונתים כי זה אינו מוסר לטוב הכביא במה שהוא
 כביא אין לו צוד כי להוכיח וניסר האומה ולהביעה אל ד
 העבודה האלהית והוא רופא הכפשות כמו שהרופא הוא
 דופא חולי הגופות . וכמו שעל הרופא אין עליו
 לעשות דברים זרים וככרים מטבעי המציאו אבל להנהיג
 החולים בדרך הרפואות כדי שתסמונה הכריאות ותוקר ד
 החולי . כן אין על הכביא לא לייסר ולהוכיח האומה כדי
 שתשלים בשלמות הראוי לעבוד כדי שיפמחו דעותיהם
 האמתיות וישמחו מהכלם הרעות סכוכות אשר הם כריאי
 פחלי השכל העיוני . וכדי שתנהג בהכבדות טהורות
 וק יושפות ויתרחקו מהטומאות כי הם גם כן כריאות וחלי
 השכל המעשי . ולכן התכו במהיבים והכביאים שהיו
 אכסים ידועי בעבודה האלהית מתמידים לקרא בני אדם אל
 השכלה כל ימי היותם לא יכורו מזה . והמטינו קבת
 ונחאמישם באמרוש הם היו בבאן עמים רופאים האחד אומר
 איני רופא . והער שארכב על המים . והשני אומר
 איני רופא והער שארעה החללים . והנה שאמר פעלתר
 ונעלתו גרילה אבל אין זה לו מנר מה שהיה רופא אבל מנר
 זה שאמר מאצא אחר . או ירע לנסות טבעי המציאות
 אבל השני האומר איני רופא והער שארסא החללים .
 סנה זה לו מנר שהיה רופא כי רפוי החללים היא כתיבה אל
 הרופאים לא זולת . ולכן כביא כביא ויאמר איני כביא
 והער כי איני אצמייר השוא והלכה . ואחר יאמר איני
 כביא והער כי איני ארדיק אומתי אל ההלכה בדרכים
 מעולים וכאיתים . סנה זה השני הוא . במה שהיה
 כביא כי על הפלאי להרחיק האומה אל השכלה . אך
 הראשון אינו לו במה שאמר כביא כי אין על הכביא במה
 שהוא כביא להעירר חמה ולכנס כמו שאין על הרופא במה
 שהוא רופא להרכיב על המים וני שיעיין דברי

הדב פרק סמיכי מהלכות יסודי התורה אולי יבין מהם היות
 זה דעתו עת שהתחיל ואמר משה רבנו עליו השלום לא
 האמינו בו ישראל מפני האותות שעשה . סבל המאמין ה
 על פי האותות ים כלכו דופי סאיסר שיעשה האות בלאש
 וכסיף . אבל כל האותות שעשה במדבר לפי הצורך
 עשה אותן לא להביא ראיה על פי הכבואה הארד
 להשקיע את המצרים קרע את הים והלילס בתוכו וני
 הנה טרעת קרב כבאן ברעת הישמעאלים שהכביא לא
 יבטוך במה שהוא כביא לעשות אותות ומופתים . וכי
 האותות והמופתים אינם סבה להאמין בכביא . והכחם אחרים
 יחשכו בהסך והוא שהם יאמרו כי סתכבא הנביא
 בדרך כבואה היא תחול ברצון אלהי על מי פירצה השם ית'
 בלי בחירת חכם או סבל בער או זקן זכר או נקבה .
 עד שאכלס והיה כביא בער כן ארכעה או מושה סנים אש
 אים דועה אולי אשר לא ירע בין ימיכו לסמאלו וכמהה רבה
 וכן אסמר אכלס שהיה הכביא אשא זקנה סכלס סוללה .
 ובכלל אי זה אים סיודען אחריו היות הרצון האלהי והוא
 המכבא בלי סבה . ומהם שיאמרו כי העושה אותות
 ומופתים סנה הוא כביא . וכן כל אים ואים אי זה אים
 פיהיה זכר או נקבה סבל או חכם יעשה אותות ומופתים
 הנה הוא כביא ולא כנטרך לסתכות בו שום שלימות אחר
 לא הרצון האלהי לא זולת ואם פירא סוס אדם חכם גדול
 ויאמר דברים טובים דברים כוכים יקראו אותם הדברים
 דברי חכמה ומזהה לא דברי כבואה . וגם אם יראו אכסים
 טובים וצדיקים יוכיחו את העם כדברי מוכר ותוכמת יקראו
 אותם דברים מקודשים לא כבואיים וזאת חכת הכיאים אל
 זה הרעת כפי מה שאחשוב להיות .
 המכונעות ודברים בלתי איפשרים הפך המציאות לכן חסכו
 אשר יסנה .
 הטובים והסך התורת הדברים סגיוטכים וזכיא איתם
 אטכעם כמטך הדומה לדומה אומם אמונתנו סאל ית'
 לא כן קדמה אבל סכרנס בה הוא כי הכביא האומתי הוא
 הכביא אשר ככלול על שכי הדברים הטובים סא שיהיה
 הולך במדרגות הכבואה ובשלימות העיון והמששת תמים
 דעות לא תמער אסוריו לא יעדרו המון תגות וחליפות
 זמניות מהיותו הולך בתום לעבוד אלו כפי הראוי כל
 יציו בחכמה יכבה עליות יירווחות וכבורת לו לכו עמר
 ידות ככבדות סת בווחות ועפיר מסססס לא יאונה אלו
 צורך גופי וזמנו ועדינו יבאו הולכי אורחות . גם יפעל
 כהולי העולם כמו טעור אכאר ביאור . אם כן לסכות
 הטבעים לזוען יאמינו האותותיו ומופתיו וילכו באורחותיו
 ארחות א הישרים המסכלים יסויו כואמר הקיע וככבי
 סמורים ומתה פורה על זס כלו מה שאמר בסרפת ראש
 אככי כי יקום בקרבך פביא או חולם חלוס וכתן אליך אות
 אמונת וכל האות והמופת וכו' הנה זה הכביא

וישיב ויאמר אל ה' אלהי ישראל ויאמר אל ה' אלהי ישראל
 ויאמר אל ה' אלהי ישראל ויאמר אל ה' אלהי ישראל

וכו' כי אנו חולמים החלום אשר יקום הוא מעצמו ואינו כביא
 פלוגת הא' ית' בני ספק אבל הוא אור רשע וכלי על מתבאר
 מעצמו כפי מחשבותיו והרהורי לבו ולזם חלם מה החלום
 פתחבא מה שהתגבא אשר להראים ההם אשר הם
 פרהורי עבירה הוא חייב מיתה וכתן אות או מופת
 פאותו האות והמופת יתקיים ויבא פן כחמר אמר בכבולתו
 פתלוגו אשר מיתה לאמר כעבדה להיות אחרים או כעבוד
 עזו הכה זה האים שלא תשמע אליו ולא תאבה ולא תעשה
 בפנים נד דבר תמה שממר והתבאר אבל ימות האים האות
 והוא מכוון מה כי לא בקפיד מאותיות לא נעין בהם
 ארבי סהים כהם מפניו סמכות מה סהיה סי דברים
 ההכרחיים לא יבא מקבלים אות או מופת כי אפילו פביא
 פנים כביא או חכם כל איות סכעולם אל שכלאין פסתלפה
 פמפר זוג לא כלאין זה עפכי האותות ההם או המופתים
 כי המופתים הן הם בעינים האפשריים רבוכי בדרכים
 או האמונות אשר הם בלתי שותרות לטבע המוחייב או
 לכמעב אשר לזה גור הרב זל ואמר כי תקדמת היות העולם
 פחודם הים הקדמה אפשרית לא נמנעת כמו שחשב
 אחרוני המפרטים ונח מחיבת כיון שחשבו המדברים
 אבל היא אפשרית תאומת מפי כביא אשר אמת כבולאותיו
 פמופתים ובאותות אם כן כאשר יביא הכביא אותות
 פמופתים לעבוד עזו הכה הוא קריאה אל סכמכעות כי
 עייכו ראו ונאזינו שמעו במאמר הנבחר לא יהיה לך אים
 אחרים על פני גזיהיכה אם כן אותן הנבחר לדרר ולסכה
 לא לאמת הנמכע כי סכמכב א אשר מיתאמת בפוס דרך
 וראה והפלא מאמר ד עקיבא כסרני על פסוק וביא
 האות והמופת זה תלרו אמר ד יוכי בגלילי בא וראה ער
 הים הגיע סכה סוף עוכדי פו פכתן להם ממשלס אפי
 פעמיד חמה ולכנה כוכבים ומזלות אל תשמע לו חפני כי
 מנכה יא אים יתכס אפי לו ד עקיבא חש ושלן שמעמיד
 פסקה חמה לעבדיו עזו הא אינו מדבר לא באים שהיה ד
 פנתחלם כביא אמת ואחר כך היה כביא סקר עכ' הכה ר
 יוכי בגלילי חשב שהקכה ללכאת את ישראל אפשר סכנה
 פובע מה מהטכעים הן עליון הן תחתון כחומר הכביא
 פחולם החלום ותכבא לעזו לעבדה ול עקיבא לא הודיה
 לו ואמר כי שגור סבתוכ הוא כן כי יקום בקרבך הכביא או
 החולם חלום סהיה מקדם כביא או חולם חלום אשר להותג
 כביא אמת או חולם חלום ככר נתן אידך אות או מופת
 וככר בא האות והמופת הא' ועתה יקום בקרבך לאמר
 כלכה כעבדה אהים אחרים וזו אולי תאמר כי זה ככר
 קניים ככביא כומנים העוכרים והיה כביא אמת וככר
 התאמתו דבריו ומאמריו באותות וכמופתים ועתה
 במאמריו אם גם כן נשמע לו אמר הוא ית שלא נשמע אליו
 ולא כאכה לו כי זה האים אשר כנהקך מנביא אל עובד עזו
 סכה זה נו מית השם ית' כי בזולת זה הוא אפשר רחוק
 כי אידך יביור אים סלס בעיוני וכמעטי באים הכביא קום
 פיתפק מנביא אל עובד עזו לולי בהשגחה להיות
 למען יבחה פתכם וירגלכם

לעבודתו כי כהרבל אשר בה תתחזק אמונתכם והאשרדות
 אשר ליה לאהב את השם ית' החלק היותר מצליח ומכיר אל
 האופר עם החדוש הזם הכלא וזה הוא כי מנכה מ' אשכס
 אתכם לפי שמו יודע שלכם אפשרית לאיבד אמתו אלא
 לבלתי איבד אמתו והא הישכם הא שאלה כי אז ינדק
 הפירוש באמרנו לדעת הישכם אוקבים או אינכם אוקבים
 והוא יודע זה וכרגל היה לכם כטייה אל הכר שמחייב
 מה הפרוש מד עקיבא הוא פרום כפלא עם סהכספ
 ודברי סכתוכים ושכלו פרום ר יוכי בגלילי והוא כי אעפ
 סיבאו סאותות והמופתים אשר דבר הכביא או החולם חלום
 לקולך אנתכו אל העזו לא כאכה ולא כמעט אליו כי המוכתיש
 סחס לא יורו אמתות דברים כמעטים בשכעם ומסוג
 סאים מה ראה בעיניו לקות השמש יום יודע ומקום יודע
 יבא אים אחר ויכאים היות איותן לקות בינם ההוא וכמק
 סכה זה המכאים כקח אומן או לאים סכל ומחולל כי איד אפס
 סיכאים מה סהאים ההוא ראה בעיניו ואם יכא לתק
 אית או מופת ולסכות טבע מהמטכעי המציאות המיטבים
 סלא זה האים יהיה משובע ואויל כי אותותיו סם בלתי
 פמופתים ובלתי באותים אל הדרום אמנם טעמיפ
 הא' תיות והמופתים יהיה סכת האמונה הוא מכוון כחפוס
 פהקי התורה אם ראשוכה כאשר עסה מד סלספ איות
 פחמטס וקיד וסמים אמר וסיה אם לא יפגעו לקול האות
 היראטן ושמעו לקול האות האחרון וכאשר עשה החומר
 יאור ויאמן העם כי האמינו על פי האותות וכן ורא ישרא
 אית היר הגרולה ויאמינו ב' כחמה עכדו וגם כסאמ
 כי ידבר אליכם פרעה ואמר תכו לכם מופת להודיע זה כי
 על האותות והמופתים יאמינו העם כביא איד סיה
 סכה עבל זה יראה היות דעת הקורה האתית פההתללה
 להאמין סכביאם היא פני דברים האחד סקיו דבריו ד
 דברים בלתי מכסיים מה פראינו בעינינו ומכסיים טבע
 המציאות המחייב וסכמכע זה יהיה ככאר יהיה סכביא
 באמן וסלס לא מוטעם ופוכ • וסני פיעסה כלא ס
 להכריות כבולתו • כי בזה יתאמת היות מעלתו
 למעלה ממעלות החכמים וכסלמותו המתמיר יתבאר סהוא
 אים סלס בסלמות האנושי לשיי אלה ככטרך אל שכלאין בו
 זמכאן תסביה מוצאת לקום אקדומה והיא אם
 יצטרך בעל דת לחקור על התחלות דתו ואמונתו סכס
 איד סגם אדם סיה' בלתי נוסע באמונתו אחרי אשר כל אדם
 דאוי לקבל התחלות אמונתו מכלי חקירה או בחיכה וכל
 אדם יעסה כן סכה אם סיה' בלתי נוסע הוא עול כחק ד
 המעטים אחרי שאין רשות למאמין לחקור על התחלו אמונתו
 ואם סיה' סראי לכל אדם לחקור על טרטי אמונתו ד
 וסתחלותיהן סכה אותו סחוקר יתק מואמין אל חוקר ויסוכה
 סמו ולא יקרא או מאמין כי אם יחקור על התחלות
 סכה או הוא כהכרח חוקר לא מאמין ואם חקר על
 התחלות אמונה מה מיי יתן וארע למה יצטרך לחקור על
 אמונה אחרת טכית • ואחר על התחלות אמונה
 פליפות ויעתק או החוקר

115

החוקר הזה מ'אמונה לאמונה' ולא יבוא כאמונה אחת ולא יהיה מ'זמן ומכלים כל ימיו' והתפיסה כזה כי המאמין לא יבטור לחקור על התחלית ימוכנו אבל יבטור לחקור על שלמות מניח אמונתו אם הוא שלם או כלתי שלם ואם שלם הוא נמצא חסר מניח אמונה יותר שלם ממנו כי זה אפשר ו לחקור עליו בחפז חלקי פעולותיו ואופני חיותו כי כסיראס אדם מאמין שמניח אמונה והוא הולך ב'רבי העולם ובתאו' הגשמיות' אעפ'י שאתי יסכה אמונתו צדקות ברוב כמו פקדה למניח דת וכמוסי היסתעלים כי הוא מפורסם ממנו היותו סמוך' אעפ'י שרוב עקרי אמונתו בודקים הנה היום הזה לקח תורתו מנכ"ח שלם ובכחה ממנו ויחסה לעצמו כמו שהוא כראה מס' רכס בלגשים מה גבכו חבור או סיר ד מ ולקח ויחסהו לעצמו' כן האיש הזה גבכו ולקח אומנות אחרים ויחס אותן לעצמו' וכן חס ימצא עניח דת אחרת גם טכופים וכלבוליס ודמיונות כוזבות הפך המניחות הנה האיש הזה אי אפשר שתהיה דתו מסתמת עם האמת' אי לאות הרב זר עליו סיחקור מהמניח ההתחלה היא וידת היא וי'ת'ל' להראות ולרעית פרטי פעולותיו מהנכ"ח ד המניח דתו' ואי יתבאר לו סודות אמתת האמונה' ואל זה הובא פרק מ' חלק ב' מהרב זל אשר חלק הדתות כפי התחלקות סממנות בזמנו זה' וחלק המניחים הדתות אים על משאו ובל עגלותו' ואכחמו בעלי האמונה הגלית בחפשו פרטי פעולות מ' עה' כראה גדול שלמותו' ואיך ומה פרס מהאשה והחומר וגם בעיני קרן עור פניו והוא כאמן בוק' א' אים' וגם כי בשלמותו כל שאר האמונות מבי' מות וכותק' ת' לו סלמות' הנזכרים יקראוהו משה הקדוש מרבר עם שליו פה אל פה' ותישמעא' יקראוהו בעי' כאמן ואם כן ראוי לנו אכחמו להחוק אחריו מ' שכל מניחים בעולותו יותר מהחוק אחריו מ' טעמים יורו בזמננו כמו שאמר החכם אי אפשר שיהיה הדג המוכסס מחבל כוזב חסר בן הקיטוב אשר עליו סוכב יסוד התור' כי הכריא יאמן בשלמות סהבותיו ופליאות הכחות ממנו ועל ידו אמנם מ' איך לא שאמינו כו' ישראל לפי האזנות פעשה לפי שהמאמין באותות יש בלבו דופי' זה יתבאר לבעבור שיות כבואת מ' חוקה ואמתית שאי אפשר לפוט כביא להכחישה' ואפי' אם יבא פוט כביא ויכחיס אות אחת מוכבואת מ' ויעשה בזה אונות ומופתים הנה האיש שהוא דובר סרה ויהרב' כי בא להכחיש הדברים אשר ראינו פעיכמו' ותאראת הגדול אשר אי אפשר הכחשתו והמכחיש אותו קרא אל המונעות' ירנה הקב' שתהיה כבואת מ' לכן כבואתו ירעה ומוסגת לכל אשר לזה אמר הנה אנכי בא אלך' כעב העבן כמו שבארתי למעלה' וזה שאמר וירא ישראל את ה' הגדולה וירא העם את א' ואמינו כ' וגו' כי לבעבור ראו ה' הגדולה או הפלאים אשר כו' או כיצאית מנכ"ח ובקריעת ים סוף' אשר סט עצום ראו זה ואו ראו ותשיגו כל אחד כפי הסגותיו הבורות הנכדלות עד שראת' שפחה על הים מה שלא ראת' יחוקא' בן כוזו וגו' הנה הם כלם או האמינו כ' וכמשה שתיה עכרן על א' זה

כלו כמה שראו כי כן רצה הש"ת' שתדבק בהם אמונתם ושיאמינו היות מ' עבד א' על פי ראיתם לא באמצעות המופתים אחרים אשר המופתים כבר אפשר שיבאו על האמונה כוזבת כמו שכתבאר על פסוק' וכה האות והמופת לאמר כעבדה אהם וגו' ולזה אמר הרב כי האותות והמופתים כבר יעשו בלאט וכסוף ולזה המאמין באותות יש פלבו דופי' וזה הדבור יסבול סני פרושים הראשון כי כל מי שהוא מאמין תורת מ' וכבואתו על פי האותות הנה היא בלתי שלם האמונה כי האמונה הישראלית איכה נקבית על פי אותות ומופתים כמו שבארתי אשר לכלתי היותה קבית באותות ומופתים האמינו במשה לעולם שאם הייתה קבית באותות ובמופתים יאמינו בו עד ראותם אותות ומופתים שכישים זה ואפשר שירצה כי המאמין פוט דבר על פי אותות ומופתים יש בלבו דופי' כלומר כי הוא יחשוב בלבו שאולי לא האותות הם כעשים בלאט וכסוף כמו באמתית וכי אולי הם פליאות ואותות כעמות על דרך החבולה וכמו שאמר הרב כי הכביא אשר ישמע אליו בעש'ו אונות' כבר היה לנו מקום לכלתי שמוע אליו לולי מאמר התורה שנותה אליו תשמעון' כי כל זמן שלא יחלוק על פוט פרטי מ' שמוע מ' לכו לשמוע אליו על פי אותותיו וכפלאותיו ואם ידענו שאות האותות והמופתים כבר אפשר שיעשו בתחבולה זה כמו שכדענו לחתוך הדין על פי שני עדים או פלטה ואם כבר אפשר שיהיו פנייהם או טלמטם בסקר' אבל התורה הגלית נתנה לנו אמונה ואכחמו לא כוכל לחלוק עליהם ולנגמם על עדותם כן כביא התורה צנתה שלא נגמגם עליו כאשר יתן אות מופת שאם שיינו מונגמין אין לזכר סוף' אבל כבואת מ' היא היתה אש כל ה' הכבואת' וראינו בעינינו ואין פוט אדם יכול להכחישה ולא כשאר לנו פוט פקפוק' ולזה היא באמתת האמונה עולמית' אמנם מה שהאמינו ישראל במצרים כשאמר ויעם האותות לזכיו העם ויאמן העם' אותה האמונה לא היתה אמונה עולמית' אבל אמונה אז בחטם כי פקד א' את עמו' וכי ראה את עביים' וזה בא להם באמצעות המופתים ההם' אמנם אל האמינו בו האמונה עולמית' ואפילו בעת קריעת ים סוף לא ה' האמינו האמתת עולם' אבל האמתת ב' ובמשה עברו אבל שאמינו פרטי דבריו לעולם וסאי אפשר לחלוק עליהם זה לא היה עד מתן תורה אמנם בקריעת ים סוף כבר היתה האמונה יתר שלום ממה שהיתה במצרים אשר היה לפס זה כמה שראו והשיגו אמנם לא ראו ולא השיגו שכבואת הבא אליו ושיכתבו עמו וכמחיתו פמו' ש'תכתבו באות תורה כעב העבן אשר התכבא בו משה רבנו וירא מדרגה שפלה מכבואת' למען יתבא גס הם באותה המדרגה וישיגו ככואתו ואז יקוהו לכביא כאמן' ואל לזה כו' האמינו לעולם' ולזה זאת האמונה לא היה באמצעות פלאים כמו שהיו האמונות הסתים תקדמות כי האמונה הזכרת במצרים' אמנם היתה באמצעות הפלאים הירועים או והאמונה הזכרת בקריעת

כן ימיר כי גבזה מעל גבזה וגו' . אמונם זה הדעת כבר
 כתבאר למעלה היותו קוטר האמת . וכי הוא רעת מונח על
 היות הפס ית' מפעל בחיוב . והאמת הוא כי הפס
 ית' יפעל באמצעיות כסירבס ומפעל סלא באמצעיות כסירב
 שכל מונח לרובו ולחכמתו כמו שהתבאר . ומזה הדעת
 האומר מפעולתו ית' באמצעיות יבא . כי פעולתו היא
 במוכן לקבל הפעול . וכי הכלתי מוכן לא יקבל פעולתו .
 ואחזקו כאמר כי פעולתו יקבל הן העובין הן הכלתי מוכן .
 ובכלל שיקבל פעולתו מי שהוא ית' ירבה שיקבל כל איך סי' היא
 מוכן או כלתי מוכן כי בזה התחלף הפעולה האיתק לבעולו
 שפעולתו האחרים ולזה כמבאר מרגל את הארץ לא נחל
 וגו' כי חזק הוא וגו' ואמרן סראו ערים גדולות ובצורות
 בטומים וגם ילידי ענק וגו' כלל זה להורות כי אין בהם כח
 והכחה לתלחם עמקם ולנחשם אשר זה היה ראוי להם אם
 סכנחונם יהיה על הדרך הנשוב סיכנח החזק לחלם אבל זה
 הנכחון לא כן אלא על דרך סלא כי הפס ית' ברובו יסבב
 שיכחון סחגשים כל כי ויכולת ועל זה אמר ועמה ידל כל
 בת יי' כלו סיפעל בכלתי מוכן כמו סיפעל במוכן ולפי
 שאן מעו בחיוב דבת שארן כלומר סלא היה יבגת בא
 לפעול בה לחזקתה כי לא היתה בה כח מקבל שהתפעלות
 דרשו זל כי חזק הוא מחונו כביכול מהקבה כי הוא ית' כפי
 מהטעם לא יפעל כי אם במוכן ולזה מתו במגפת לפי יי'
 לא שמתו לפי יי' . כי זה היה להם שלמות . אבל שהיה
 מוכן יי' דבת הארץ לפי יי' באחרים שאינם מקבלת
 התפעלות מימנו ית' מתו במגפת . הכה לו אם כן מתו
 במגפת לחשכם הפס ית' מפעל באמצעיות לא ברובו כלל
 חשבו שהאמצעיות לא יפעלו לא במוכן אבל להיות רובו
 שפוטק ויכלתו מקיף על כל דבר יעשה מה שרצה בסירבה .
 וראה ופעל כי בחטא המרגלים שחטאו במורך לב ראוי פ
 סי' היו לוחמים עם אמות חזקות . ולכן בחטא העגל שחטאו
 בכפירה כפסכו בתשובה כסלח עונם לא שחטאו וכיום
 שקדי ופקדתי וגו' . אל שיהיו הובלים עונם מן הע'ץ היא
 עם שחמדו דרוש ודורש וכיום שקדי וסוף יום הפקוד .
 והוא כעולם הכ' אחר המות כי או יעבשו מן החטא ההוא
 מדה כנגד מדה . גם כן חטאו כפסם בעבדה זרם היא
 ראוי שיעבשו בעולם הכשמות . ומזה המין אנלי תשובה ל
 לכוזרים הסואלים אי זה חטא היה יותר גדול אם חטא דוד
 כאשר בא אל בת טבע . או חטא סאול כאשר חזל על אגב .
 והוא חבואר היות חטא דוד יותר גדול להיותו בגווי
 עריות . מחטא סאול שהמו רחמי על אגב
 כשרמותו לא מפו רחום אף וכו' והתשובה אנלי כי כל אחר
 מיום כעכס מרש כנגד מדה . סאול חטא במורך לב כי קיום
 האדם המרחם על האויבים הן הוא ממורך לב . ולזה סולק
 ממנו המלכות . אמונם דוד לא חטא בענין המלכות לא
 חטא כפסמו אשר סבב עם בת טבע ולזה סכנו עסעמר נסיו
 לציני שפתם . וכתפרסם חטאו כעכסו וככלל לו אז עם
 קטובתו הנפלאה . אם כן חטא סאול כי סעכין המלוכה
 ולזה כשלל ממנו המלוכה . מחטא ערן

אם סוף . אמונם היתה באמצעות מופתים ואותות כראו
 או אבל הקריעה היא . אבל האצעה אשר האמינו
 במר' ע'ה' אבל מעמד הר סיני אשר היתה אמונה צילמית
 לא היתה באמצעות סוס פלא . אבל בהיותם כביאים אז
 נמסגים כבואת מר' נמסי . יום ויודעים אותה אשר לזה אי
 אספר לתבחיטה . ולזה כל האופות והמופתים טעמה מר'
 במדבר לבורך טעה עשה אותם כי כאשר סוכרו לעבדים
 שהם עשה אותם כמו טכאר סהוא . הכה אם כן אין
 לומר מדעת הרב הוא רעבת היסמעיגים הח'סכים שהפגאי'
 אינם מעבס הכביא ופי אין הכביא ממורך אליהם . כי
 כבר אמר הרב הוא עממו מה שחלוק ופ' בפ' אשר קורם זה
 שאמר כי סכביא כס' לחסו הא ית' כותן לו אות או מופת אל
 שיאיינו בו . אבל סכרבה אבל הרב הוא מה שפרשתי . עם
 מראיתי לקפת סמעתיקים שיאמר כי המופתים והאותות
 אמונם הם לאורופ סהכביא הוא כביא כי ית' עם אות או
 מופת ויאמר שהוא כביא ויאמת זה באותות ומופתים .
 והאותות והמופתים אינם ממורך הנבואה אבל ממורך ד
 האמת הכביא . ויורה זה מאמר מר' באמרן והס לא יאמינו
 לי ולא יאמינו לקולי כי יאמרן לא נראה אליך יי' ואז ענהו ית'
 מזה בידך וגו' . ועם האותות והס קיים היותו כביא וכי
 פראה אלי . וכן כי ידבר פרעה תנו לפס מופת . באורו
 תנו לפס מופת על שאתם כביאים וכי נראה אליכם יי' .
 וכן כל הכביאים לא יבטרו אל אותות ומופתים לא כאשר
 לא יאמינו ככבואתם . ולזה כתן יעשה האות לחזו כי היה
 מ'ריו מקטבי אמונה וכביא לו ראיה על כביאמו וכי היו
 ר'ריו מחת השש ית' . וכן לחזקיהו כספאל מה את כי אעלה
 בית יי' כי היה לו אז לחזקיהו אי זה פקטוק באו שאמר לו
 שירפא מהחולי כי אולי היה אומר זה נחם אותו . לזה
 שאל אות על סזה הנאמר לא היה מצד היותו כביא . ויפובו
 ס'ל'ים אז לאמת היות סכביא לא דבר אחר . כי
 הפל'ים האחרים אמונם היו לבורך העבדים לבר כי כאשר
 שמיניים רדפו אחרים הנמך מזה להסקיעם כים . ואז
 קרע לפס את הים . וכן כלל כמו ספער . אמונם מופת
 איוו בהר הכיחל לירידת האש מן השמים הכה זה גם כן
 יאמרן שהיה לאמת היותו כביא והיות דבריו כאחרים ככבוא'
 מן האל שיאמינו באש . ואם זה אמת מה נאמר לפסוק
 האומר עד אנה יכאזכי טעם ועד אנה לא יאמינו לי לכל
 האותות אשר עשיתי בקרבן . הנאמר בעין המרגלים כי
 הוא מביאר מזה הפסוק שהאמונה כשם ית' יהיה באמצעות
 האותות והמופתים כמו שאמר עד אנה לא יאמינו וגו'
 וראה האמת כוס יראה אחריאשר אבאר מה שהיה החטא
 הזה במרגלים ולמה כעכסו וכתחייבו כליות סלא ליכנס
 לארץ וחס יותר ראוי שיעכסו כזה בעון סעבל . ולמה לא
 כעכסו כזה כמו שהורה הפסוק האומר וביים שקדי ופקדתי
 וגו' . ואומר כי כבר התבאר אבל התעיינים כי של ית'
 פועל כזה המניאות מחד פעלו באמצעיות . וכי הוא סכה
 רחוקה . וזה אפשר שיוכן מן הפסוק האומר אענה את מ
 הפעים וחס יענין את הארץ והארץ עענה וגו' . וחס נש

מחטא דוד לא היה דבכין המלכה אשר לזה לא כמלכה ממנו
 המלכה ואלו לזה רמזו המקובלי עת שאמרו כי שחח הטוב
 כנשא הפס ית' כי באר יד על כפי ים ואמרין אין הכסף
 פנס ותי הפס פלס עד שיפרע מעמלק כי אין כנא המנוכ'
 האהיה חמר הוא חזק המלך מונך על ישראל כמו שאר על
 פלמה יושב שלמה עב כפי ים פלס עד שיחרים עמלק ד
 הסוכה וכחשר לז' אחריו אין הכסף המלכוי פלס לזה כי
 היה חמר וככאל כמורך לכ הזכר . אם כן המרגל' אשר
 חטאו כחשכם מהפס ית' לא יפעל כי אם כמו כן הכי פנ
 היתו ית' פועל ברעו . אמנם היותו פועל ברעו זה
 כדאם מהאזנות וסמועתיים כי ישתנו חלקי המציאות כפי
 רצונו . וזהו מה שרצה באמרו ועד אנה לא יאמינו לי
 בכל האזנות אשר עשיתי בקרב . כי האזנות הם המע
 סיכבו האמונה בו ית' כפי מציאותו הנעלה פועל ברעו
 יתחייב מזה כי אין האזנות וסמועתיים לאמת כדאית הכביא
 לכר כמו שהפכו רבים אכל גם לאמת האמונה אהיה אם
 כן מאמר הרב שמו' לא האמינו בו מפני האזנות שעשה וכן
 הוא מאמר אמת' לעלות כדאית מר' כי הכבואה אשר
 האמינו בו היתה מוכי ההפנה החושיית אשר פטיבו כדאית
 פל העם וזהו אי אפשר להכחשה . ואם הם שהכחישו
 במרגלים או בעת אחר . וגם אם יבאו כנגד פרטו ממנות
 התורה להוראת פעם הם עכבים על המעט .
 ואין לומר על איתו המעטו שכבואת מרעה הוכחשה כמו
 פסוקי קדק החכם כבר יסגס על המעט בדכריו .
 ולא ישתקן ממנו היותו מרקדק וכמו שהטבעי
 יפעל לתכלית הכס ונעלה והם כבר יסגס על המעט .
 אמנם כבואת שאר הכביאים אינו מוכע שכאמיכם על פי
 האזנות אחרי אשר באמת היות מכתבו ודרכו דרך פיהלך ה
 הכבואה האמת ועבודתו . כמו שאמר על שמואל וידער
 כל ישראל מדן ועד באר טבע כי כאמון שמואל וגו' . ואינו
 שכרח עבדו בטבאי הקדש הפלאים והאזנות אשר עשו כל
 הכביאים לאמת שלי הנתם כמו שאינו הכרח שיכתבו כל ד
 הפסוקים והעביים אשר קרו . אבל מן האיש האחר ילקח
 ראיה על כל איש המין כמו שאמר הרב עם שדך הכביא
 פסוק עתידותי אשר יבאו אל המציאות הוא מהפלאים
 אשר יצירו על כבואתו . כמו שאמר בפסוק אשר ידבר ה
 הכביא כסם יא ולא יתית הדבר ולא יבא וגו' . התבאר מזה
 כלו כי האזנים להכיר הכביא אשר הוא פליח מאלת השם ית'
 לאומר הוא איתו פלס ומתדרג בדרכי הנבואה ועושה פלאי'
 ומה שאמרת' כביא שלוח לבי שדעת הרב הוא כי כבר
 יבא לאדם מה כבואה להשלים עצמו בדעותיו ועיניו לא
 סיתים שלוח מאלת השם ית' לאומה וזהו אין דארי לבקם לז'
 אות ומופת . כי לא ימצא מי שיחלוק עליו . ואר הכביאים
 הם רבים אשר לא כבירם ולא ישתרו מרוב . הנה כי
 אמרנו כדכביאים זולת מר' אבל האמנה עולמית היא
 מורכבת מרצת הכובדים ומדעת הישועאים . והתבאר אם
 כן כי השלום והאזנות הן הם שתחלות האמונה המביא'
 איתנו לאמין כי על פיהם נחתו סרין באמונה וכביא כלי

ספק . וממה סיגלה כל זה אפרו ולא קב כביא וגו' . אשר
 ידעו יא פכים וגו' והוא התבאי הא מועות הכביא . ואחרי
 זה המטיף התבאי הפכי ואמר לכל האזנות והמופתים אשר
 שלחו יא וגו' . והם קודם שהאמינו בו האמונה עולמית . ויש
 סנה התחלה אחרת היא חלקי מהאמונה ועליה תבנה התורה
 תנודותיה . ועקרי אמונותיה . והיא כפי מה שאמרו
 חרוש העולם אשר עליה תבנה כל יסוד התורה וכל חלקי ד
 האמונה . וכאזכר כי התורה והאמונה במה שהס תורה
 ואמונה יצטרכו להקדי' ולדעת שיש הכה מציה עה באמונה
 הזאת . כי אם לא יהיה הכה מציה יצוה באמונה שהיא אין
 מציאות באמונה אחר אשר ים להאמין היות האמונה אלהי'
 וחרוש העולם הוא הכותן לנו הסנה ועיין מזה הנמצא
 האבות . כי אם היה כהעולם מחדש כמו שהיה האמת
 המחדש וכדאית איתו הן הוא הממציא איתנו והנותן לנו ה
 הטובות . וראוי להאמין כל מה שבוה . והכלתי מאמין
 סנה הוא חלק כגד טבע המציאות שחלק ככור למצאים
 המעולים וכעלי סיכולת . אי זואת אני אומר כי התחלת
 חרוש העולם היא התחנה עליהם תבנה התורה . והיא
 הקדמה כוללת לכל האמונות החלקיות אשר בתורה כי
 מומנה ככח מציאות בודא יכול ונמנה להאמין אמונה אז
 אין מוקם להכחיש סנה מחדש שתהיה מי שתהיה . וכבר
 בארת' למעלה מאמר הדב' ז' כי באמונת שקדמות תפול
 התורה ככללת כי אין מקום לאמונות החלקיות בחרוש ד
 המופסתיים וההשגחה האהיה והגמול והעונש ותורה מן
 השמים והוא מכוון כי אם נביח העולם קדמון כאמך אחרי
 הכיוב יפסדו חלו האמונות כלם . ואם סיתם כתבן סוכל
 תסבור היות כלאים אפילו על דעת הקדמות אשר עוד
 יתבאר בענין הבא . כי מציאות אשפרי בזה האופן אינו
 וכי מת טחפס היות הכיור סבתם הוא מאמר נפסד .
 וראה והפלא מאמרים ז' האומר על פסוק בני ובין בני
 ישרא כל המוצת כתנו כפרתהו חזן מטבת פכתו כנגעה
 דכתוב בני ובין בני ישראל . מרנו בזה כי זה שכת המידה
 על החדוש הוא נקבה מאלת הפס ית' אינו . והוא המפוגם
 האמונה אשר היא בנינו וכינו ית' ולפי שהאמונה אינה מן
 מהעביים סקנויים בחקירה לא נתגם כפרתהו . על
 חכמת בחזן תרונה אבל על דרך האמונה והקבלה ועל
 זה אמרו גוי מסכת חייב מיתה . כי יסכת נשכת המורת
 חרוש אי אשפר היותו בלתי מאמין בכל התורה ואחר סהוא
 גוי ואינו מאמין חייב מיתה . ולהיות החרוש התחלת
 האמונה לא מנה הרב ז' בעקרי התורה החדוש כי אינם
 עקר ועקרי התורה . אבל שתחלת התורה אשר עליו תבנה
 התורה עקריה ואמונותיה אשר לוח שתחילה התורה שהאיה
 בו כדרך כל שחכמות אשר יקדמו שתחלותיהן כראשית
 יתחייב מזה אם כן שהנה שכי מיכי שתחלות לאמונה .
 הראשונה המביאה להאמין באמונה וכן פלאים . וספיקי
 שהתחלה אשר עליה תבנה . והיא חרוש העולם אשר לזאת
 שכתה התחילה התורה כראשון . וספיקים כפני . אם
 התחלה כראשונה כראשית בראשית

אלהים ואם תזלימה ב' לכל האותות והמופתים וכו' וזה
 יתחייב שארבע כאלו שתיהן קודם שארבע בעקרי האמונה
 בזה שם ואיך הם כי התחלות ראוי שיוקראו למה שאחר
 התחלות

השער השני בפלאים

ולפי שהדבור בפלאים עמוק ראוי ללכת אל הדבור בהם
 המי סילך בחקירת הדברים לאט ובהקדמות מביאות אל
 התכלית ואל סקירת הדברים גם לפי שלא מוצא אל הקדמות
 הקדמות ראוי להשגות עליהם כי מה שמצא להרב ער' כ'ט'
 מחלק שבי בסופו הוא קצר ועמוק ובמעט בלתי מוכן גם
 מה שמצא להלכב בסוף ספר מלחמות הוא דבור בלתי שלם
 כמו שיתבאר בזה הספר ולפי שהדברים המוחלטים
 יוכרו ויוכרו כשיחקרו סבותיהם איך שיהיו כי כל דבר
 יודע בסבותיו הנה ראוי שיעיין בו בסבות הפלאים
 ולפי שהסבות הדורות בכל דבר הם ארבע שהם החומר
 והזמן והפעול והתכלית ראוי לבאר הארבע הסבות
 שאלה בפלאים אחר זה אע"פ על דרושים מיוחדים מיוחדים
 לזאת השאלה כדמות מקרים עבמיים כדי שתהיה יריעתו
 בהם שלימה וראשונה כענין בחומר הפלא מן הוא ואחר
 פי השני המקובל אל הפלאים שהוא מוצא אותו הנמצא
 הוא הקומד הקרא חומר הפלא כי אם היד העולה כהפסד
 לנדע שיהיה היד היא הנפלא לפלא שהוא ואם שמים
 בהפסד לרם אותי החומר המוסף הנבר אשר הוא כו"ט המי
 והדם הוא הנפלא לפלא הוא וכן בכלם ולכן אחקור בחלקי
 המציאות אם ימצא בכלם שיהיו אל חלקי הפלאים הנמצאים
 בהקדי הקדש וראשונה בזה המציאות השכל חלקיו
 הוא מנאר ומכמה פלאים ומופתים המצא בו הן בארבע
 וסודות הן במורכבים מהן אמונם ביהודות מוצא
 המכות נחלקות כפי סידורות להענין בהם וזהו מה שרבו
 לזול באחרים מנין שכל מכה ומכה שהיא הקב"ע על המורה
 במצד היתם של ארבע מכות והוא רמז כי כל אה' מהגופ'
 אשר קבלו המכות שהם והפלאים היו מורכבים מארבע ה
 יסודות ואם היש הגובר עליו יסוד אחד וכל חלק וחלק
 ממנו יזכה וזהו היותו של ארבע מכות והחכם האחר
 הגביל ואמר שפיתה של חמש מכות כי לקח ההיולי אשר בו
 עם כל ארבעה יסודותיו והוא אמת כי ההיולי ישתכח
 במקרה כאשר ישתנו הצורות המסלימות ולפי שהמכות
 הנבלגניות הם באות מה' כדורים סדרו היום הכקרא
 ערכות והדרור השבי אשר תיא' בלבל הכבדים הקיימים
 וסדרור הפלאים אשר הוא ברור חמשה ככבי הכבדים
 והדרור הרביעי אשר בו שמש והדרור החמישי אשר בו
 הלכה וסוד דעת אל החכמים כי בעת קריעת ים סוף
 ספקו אפי' הכחות הנבלגיות הנמצאות במסאים ההם
 אמרו שכל היס לקח חמשה פעמים יותר ממכות וזה שמכות
 למאמר ארבע אלהים היא ולמאמר נידה ישראל את ה' ה'

הגדולה וס' אסמיכות בפלא כי הכל מודים שיות המי וזה
 על שם חמשה כפלים על אשר במצרים להיות השכור כל כך
 גדול הנה כי בזה המציאות השכל כפתו סדרי זה העולם ש
 השכל וכתדשו איותות ומופתים והנה אם כן זה העולם
 וחלקיו נשאו וחומר לפלאים אמנם הגרמים השמימיים
 אם ימצא בהם מופת או לא ימצא הנה מי שיכין כודות
 הרב פרק ל' א' מחלק שבי יראה שאי אפשר שימצא בנושא
 שהוא פלא כי הם מחמר ההכרחי ולא ישתנו ולא קבלו
 השינוי אל שיעשה בהם פלא וזה המחמר חולק מעט גם
 הרכה לפסטי הכתובים האומרים אז ידבר יהושע וכו'
 ואמר שמש כבבעון דום וירח בעמק אילן ואמר עוד
 ויעמד השמש בחצי הפמים ולא אן לבא כיום קמים
 ואמר אחו' ולא היה כיום שהוא לפניו ולאחריו לפעול' בקול
 איש כי י' כלום וכו' אשר מן השפט הזה יראה שהשמים
 כשתנו זהו זה בשאמר ויעמד השמש בחצי השמיים וכו'
 כי העמידם לשמש היא מהפסטיים הזרים אשר איפשר
 שינוירו בהם הגרם השמימי עם שהיה לנו למורם הצומד
 הוא דורש מנוחה והוא מתנועע והפרם ים בין אמר יע
 כח ובין אמר יעמד ולכן בשאמר ויעמד השמש ולא אע
 וינחלא היא שהשמים כתדש המנוחה אל שיהיה הפך טבע
 הגרם השמימי אמונם כתדש בו עזידיה והיא תנועש
 מתנועת כמו העומד הדורש מנוחה כי אז יעשה תנועה
 מתנועה ולפי שהתנועה המתנועת איפשר שתמצא לשמש
 בעת מה והוא אצל סיוחה ברכש רום ובלבל היזאל כמו
 שיכתב בהכמת התנועה היא מה שישל יהושע בלתי חלק
 בהשכל על טבע הגרם השמימי בשאלו שיעמד ויעשה אז
 ובשעה שהיא תנועה מתנועה אחר שאיפשר שתמצא לשמש
 כמו התנועה היא בחלק מה עגלגל ולזה אמר ויעמד
 השמש בחצי השמים כי אז באצל הגובה רום ימצא איפשר
 המתנועת הזו יותר וזה שאמר ולא אן כיום קמים כי כמו
 שכיום השלם אשר הוא יום ממי תקיף שמו יעמד אל הגובה
 רום הקך במתינות כן עשה פה פלא אן לבא כמו שם דרכו
 ביום השלם על ימי הקיץ אמונם אמרו לשמוע' בקול
 איש הוא פלא אצלי לבי פכסימצא סינוי מה במתנועש ס'
 ה'ומי הכרח שיהיה זה להחזיק לא יניע כדרכו וכשיהושע
 התפלל באומרו אז ידבר יהושע שכל אז התפלל הנה הוא
 באומרו שהשמים ירום ויעלה בתנועתו המתנועת יתן מ'
 מתנועות בתנועה גם כן היומית כי זה המתנועה בפלא הזו
 הוא מקור אליה ואז ה' שמש בקול איש דל בקול ישיש
 שמוע וקודם זה היה מכיב התנועה הנקובה ואז שקט לכן
 שכיאר הפלוסוף והסבה בזה כי י' כלום בשראל או י' י'
 ולא היה ביום השול לפניו ולאחריו שיהיה הפ' כלום לשראל
 כי לא נמצאת מלחמה כל כך גלויה היותם ברצון אפי' בארבע
 והסבה בזה לשמוע' בקול איש ולא נטרך בכל זה להוציא
 הפשוטים ממשמעותם באמור כי זה היה אצלם שם לתכלית
 תבניות הכחון וכן מופת הכל אשר עשה ישיעיה אל
 חזקיה הוא מזה המין כי ישיעיה עב

ושיעורו אמר לו הלך עשר מעלות כי ישוב עשר
 מעלות ויר'כפי פשטי הכתובים טהלה סלך עשר מעלות
 לפנים ממקומו והר'א"י שיטוב למקומו וחוקיה השיב כי
 בכל הגבלות תמצא תנועת המהירות והאיחור וכי זהו
 היותו יתר ללכת בה לגבל השמש אשר וזמנו הצל וכי המופת
 יהיה זה ישוב השמש אחור ממקומו אל שיטוב השמש אחור
 מתקומו האמתי עשר מעלות ויהיו אז עשרים זוט יהיה פ'
 פ' יתר כי תמצא תנועת הכוונות בשמש על זולת כ'
 משהגו כי תנועת הכוונות אינה נמצאת לא בגלגלי השמש
 ככבי הנכנסה לא בגלגל השמש ואז בהמצא סכונות בשמש
 יהיה פלא החלטי ואמנם לקחו כל במקום השמש אינו מורה
 סיון כזה הפירו' ואם ישנו סחלק בזה ושם פנים טבעו
 לדבר מזה לא אקפיד כי כונתי דרך אמנה לא זולת
 ואפשר שיהיה הפלא מן הגל בעולם הספל והוא כי יהיה
 חלש כלי מה בקראת מעלות אחז היה בו אי זה מקום יקטן
 הגל כמו שיעשו חלו אשר יבענו מקל אחד ישר באור
 השמש ויעשה על וזאת הגל הוא מתחלף כ'
 בגל וקטנות כפי גובה השמש על האופק ואמר יטעיה
 סילך השמש ויתפשט עשר מזלות יתר מהראוי ואחר שיטוב
 לצקומו והשיב חוקיה כי זה קל מאד - כי אם עין אודבר
 אחר שיגוד כגד אור השמש יתפשט האור ממנו ויחד וזהו
 כקל לכל לטעות אבל שיטוב הגל לאחור ויתכוון זה יהיה פלא
 כי אין דבר וסבה טבעית יכולה על זה ולא קצרה הגל עשר
 מעלות והוא הפלא פלא - אם בן מזה יראה היות הגדושים
 פשטימים מצד תנועתיהן המהירות והמאחרו ימצא בהם
 פלא ומצות וזה ראוי רצוני מצד התנועה לא זולת כי מצד
 עצמות הגדש המצוייני לא ימצא בהם טעני ופלא והתנועה
 היא אי שרית בחלקיה כמו שבאר החכם ולזה אופטר
 שתמצא בהם סינוי ופלא אמנם השמים מצד עצמותם כ'
 מצד היצט בשם חשמי לא יקבלו שינוי וזה לא כמצא
 בגשמים המצויינים שיקבלו מצד מה שהם גשמים יכוד ה'
 מה שיקבלו שינוי ותמורה ויעשה בהם מצד מהם בן פלא
 ומכל שכן בעולם המלאכים פלא ימצא בהם פלא כי לא
 יקבלו שינוי ותמורה להיותם בלתי מורכבים ובלתי משתנים
 ובלתי מתנועעים ואין לאומר שיאמר כי המלאך יקבל
 שינוי כאשר יקבל צורה וממנה ויר'א"י לאכסים או לכביאים
 כי זה אינו שינוי בחוקם אבל הוא כפי אשר יגשמים דמיון
 הדואים לא זולת וזהו פשטיים יראו ברמות אנשים ופענותי
 ברמות כמים כמו שבאר כבר עם באור הר'א"י הנה א"כ
 פלש עולמות העולם השפל יקבל שינוי ותמורה בעצמו
 ובתנועתו ומקדיו כן ימצא הפלא בו בעצמו יתהפך כ'
 המטה לנחש והדומה ואם בתנועותיו ומקדיו ההפך היה
 הגדוה מפורעת והדומה לו והעולם המצוייני יקבל שינוי
 ותמורה מן התנועה האכית לא מצד עצמו ולזה ימצא בו
 הפלא מצד התנועה שתשתנה ולא ימצא בו פלא מצד
 עצמותו כי אינו מקבל מצד עצמותו שינוי והעולם המלאכי
 אשר אינו מקבלים שינוי לא בעצמותם ולא בחוקיהם כי
 אינם בעלי חקיהם כללי קטת יהיה חומר קפלא

אשר הוא הנמצא המצא המשתנה בזה שהוא וזכרתי
 אמר הכנה הצריית וזכרתי הפלא הלא היה עד הפני הנה
 כי באופן שישתנה המצא ההוא באופן ההוא זה הכלל
 ומשלו כי המנה אשר היה א"ה ונהפך לנחש המצא המדגל
 צורת הנחש המנה אלא החומר והנחש הגלגל - ה'ר'ט
 הפנימי באופן ההוא שיפשיט הצורה קה א' יקבל צורת נחש
 מבלי הכנה וסגות קודמות מדריכות החומר ההוא נקבל ה'
 הצורה הקבועה קה היא הצורה המיוחדת לפלא ואם כן
 אותו הסיוני באופן ההוא הוא הצורה ואין לומר כי זוהי
 הנחש היא צורת הכלל אשר כנטייר בה המטה אשר היא פ'
 פלא כי הוא צור נחש הפלא לא צורת הכלל אך הצורה היא
 כמו טמרתית אמנם סבה המופלג לפלא הנה בוק יש
 עיון עמוק ואין מי שיכחיש היות הפועל לפלא האל ית' כי
 הוא בני טפק הפועל כמו שאמר ברא תבלות עולם כ'
 פלא ורבים אר"י האמנם הטענה היא אם הוא ית' פועל
 קרוב או פ' על החוק כי היותו בבת הסכות להס וכל סדר
 הנמצאים וזולתו הוא דבר אי איפשר להכחישו אבל מה שיש
 לשאול עליו אם הוא פועל אותם בהמצעות כביא או מחדך
 או אי זה דבר אחר יהיה המצעי בפועל הכלל ההוא וממה
 שיעור על זה כי נמצא כמעט בכל הפלאים ימצא כביא
 מה ולא ימנעו הפלאים מהיותם כביא באמצעותו יעשו
 וממה שמהם כתפרים יביאו ראייה על מה פלא כתפר
 ואופן החלוקה היא זאת הפלאים לא ימלט מחלוקה אם
 סיודרו ומופעל ואם סיהיו מזולת פועל ובחודמו וקרי ה'
 אמנם היותם בזולת פועל זה אי אפשר כי הם פעולות
 עצמיות חליות כמו סנתפרים בחמונה ואמנם לא נדבר
 עם מי שיכחיש זה אבל עם מי שיאמין אמנם אמיתית
 בפעולות האלה ובהפלאות היותן נשונות ונשונות כמו
 סיודרו פשטי הכתובים אם כן הפלאות הן מופעל זה
 הפועל לא ימנע אם שיפעל בכתיב אמצעי או באמצעי
 אמנם אם היה שיפעל בבלי אמצעי יתאחדו אז הפועל
 סרחוק והקדוב ואם היה פועל באמצעי אל הפלא יהיה
 הפועל החרוק הנה האמצעי אשר הוא הפועל הקדוב לא
 ימלט מהיותו כביא האל ואם או סיהיה מלאך או סיהיה בה
 שמימי מערבי אמנם ה'ומו כביא זה יראה מאשר כל
 המופתים כמו טמרתית ימצא בהם כביא יאם לא כתבאר
 בבלי הם סוף פתסיך הפירש על הקורא והמעין
 והחכמים אשר הם מנה הדעת נתנו טענה ומצוא לזה רת
 באמנם כי פעל הפשוט במורכב לא ימלט ולא יבא בסלימות
 כמו שיבא פועל סמורכב במורכב ולמה שהשי הוא נכדל
 בהחלט וסכביא הוא מצד שכלו והדקו בעולם הסכל פשוט
 ומצד עצמו אורכב יקבל פועל האל הכביא סזה בדוקו
 ומצד הרבבות יפעל בהיולי המורכב במורכב מתרמה
 ולא אכל עיונו ודבקותו באשר הוא כל יפעל בכל ויעשה מה
 מרצה בהיולי החלקי כי מוטבע הכל לפעול בחלקי וזהו דעת
 הראבל ואחרים מוכסים לדעתו ולפי סדקות מהנכביא
 אינו מתמיד היה הפלא בלתי מתמיד כי אם כפי מה שיתמצ'
 דבקותו ולפי שמהם רבינו התמיד דבקותו

לא יתחייב שהדין השופה הדרך הזאת נעשה טורף לזונה
 במצבה בראשית וזהו דרשו אל פכקראו הדינים להים
 במחמד להם לא תקבלו אלא מאמר בבריאה בראשית ברא
 להים וגו' ויאמר להים וגו' כי לא זכור שמה כי אם שם
 להים ולא בא שמה שם השמים לטעם אכרנה בעשר הנח
 צעה' אם כן מי שהטביע החקים הוא לבדו וכול לקחישם
 ויגמור עליהם לא זולת' ולכן סבורה לברו הוא אשר
 יגד הרברים והטביעם על מתכונתם הוא יכול לעבור
 על הים ולפיהם לא נמצא אחר אם כן הוא יתעלה המעשה
 ה' כמים בלי אמצעי והוא הפועל לכלואות בלי אמצעי
 ויעבור לזה אמרו מי כמוך בלהים א' נורא תהלות עושה
 פלא ואתרו לעושה כפלאות לברו אם כן איכה ראוי
 סיחיה הוא ית' הפועל הכלואות בלי אמצעי ומפיהם
 אדרים יראה שהוא יתעלה אין ראוי שיהיה הפועל הכלואות
 בלי אמצעי למה שהשם ית' בלתי משתנה כלל בשום צד
 וזו והוא אצל אבי י' לא סתתי ואתם בני ישר' לא בליהם
 עלומר לתי שלא ישתנה קיום האותה כי אין שנוי בו כל עקר
 ואמר דוד ע' ויאמר הלומה היא שנות ימיו עליון כלומר
 פונו הנפש פלי היא ופוא חולי הסבלות בשכחיה פנוי
 בפעולות השם ית' כי הוא ית' בלתי משתנה כלל ואם שיהיה
 שהטביע בבוריו טבין וזה ונציאות קיים בלתי משתנה
 פזמר כך בעת הפליא בעולמו והנה זה שנוי בחקו השך
 היותה שהיא ית' בלתי משתנה וראה והפליא מאמר חז"ל
 שהרבים זק' אמרו אל ינתן תבלי הפנה הקבה עם שיש
 שיקרה לבני ישראל דכתיב וישחיה לטמות נק' לחיתנו אל
 תקרי לחיתנו לא לתכחו פראשון אל יודן בר אפור לא
 עם שיש ולכך הנה הקבה לא עם כל מצפה בראשית
 דתקב אבי ירי יסרו ארץ וכל צבאם נתיי' צויתי את האור
 שלא יזיק לחכיה מישל וצויתי ואת החמה שתעמוד
 ליהושע וגו' וצוית ביה כי הקבה הטביע טבע בניוויש
 בעת הכרית עם כל דבר משתנה שיהיה משתנה באשר
 ינטרבו אל זה בני ישראל למוציאות הפלאי באוסף שלא יהיה
 שנוי בחק המטביע ית' כי כאשר הטביע עם בטבעם
 שישתנו השנוי המוצאי בעת שהיא נשיתו ככנשים לה
 ואמר פרטו לז' ביה כי הקבה' שם הנמצאות אשפחת
 מטביעם באוסף שיתכונן בעת הנורף' אומנם היותם הרברי
 ישכנעם אשפחיהם זה מהותם כי בזולת זה לא יהיו אזה
 שם י' חזק כל שאינו ראוי להיות הקבה' עצמו הפועל
 הקבוע לכלואות אבל שהברח הוא לברו אומנעו מה ישיש
 אומנעו הפעולות הכלואות אומנם שאי אפשר שיהיה זה
 האומנעו תביעה שמימית זה יראה מנ' כי התכוננה השמימית
 אשר היא נחודות בחלקיה אומנם תבין הכוונתם בחום ה'
 מאשר ש' הוא אל שתרצה ותבלה הנורה בעצמה בכוח
 האור נשנו השמים הפסוק שהיא פאומר ותרצה היכנס
 ונג' ונחמל אל זה על שיעת האמית' שהנור' הן הם מוצאות
 מבח החיור ובי הערה תראה מעצמה אחרי שהתכונה
 קשת ית' הכינה הכוונת יביתם לו הנורה

מוצאה לא להשתנה רוחנית מהכבד' כדעת ב' סוכא
 וחבריו אשר בבר נכבדו כום אפשר כ' על צד הטבע ה'
 המוטבע אשר התחישוהו מלא מדעת ה' הונע ורעת זה
 יעמוד עליו שם' הנס התבונה השמימית הפועל בכלי
 כחרס רצוני שתבחר ותאמר אבי רוצה לעשות זה אזה
 אבל תפעל כפי טבע שתבועם על הכוונת' אשר יעדרו לקבל
 הנורות ותאמרו בפי הטבע הרועמת טעם ונח ארצה
 שיקבלם מחון' אבל יוצא מבח שהאמר אל הפועל כפי
 שנתבאר בחכמה מסכים עם פשוטי התורה כמו ש' אבא
 גם אי אפשר שיהיה המלאך הוא הפועל הכלואות בלי אמצעי
 כי פעל המלאך יתקיים שפי קיומו והכפלות' לא יתקיימו זמן
 אפשר אם כן אינם מפעלות המלאך האבם טבעות המלאך
 יתקיימו כי כפי קיומם ראוי שיהיו פעולותיהם קיימות
 ולפי הפעולותיהם אם היו פועלים בכלואות הוא כנושא
 בלתי מוכן' כי זהו דרך הפלא שברא שיהיו אם פלא יפעלו
 להפדר הקבה' ואם טבעו ויהיה פעולתם מתמדת
 וקיימות בפי קיום הפועל אבל זה אינו כי הכלואות
 לא יתקיימו אם כן אין המלאך פועל הכלואות בלי אמצעי
 וגם כי המלאך אין לו צד שנוי לשיות בלתי חמדי כי הבלתי
 חמדי הוא בלתי משתנה ואחרי אשר טבעי הרברי מוכררים
 כפי סדר גלי או מלאכי אי אפשר שיתנה פדור המוצאות
 אם לא בשיטתה המלאך ועל כן אי אפשר שכלומר שהמלאך
 הוא אמצעי בפלאים' גם אין לומר אם שכח הוא אמצעי
 בפלאים בין ששם ית' הפועל הרחוק ובין הכוונת המקבל
 הפלא בבית ציורו ודקומו' כמו שהוא דעת רבים וכבר
 נוסכי אם היה ציור הכחיה סבת הפלאים או אמצעי בקבול
 היה הציור סבת עשות דברים מה כוונתם בפועל' וזה
 אינו כן אם כן אין הכחיה כוונת סבת הפלאים ובאור פאין
 הציור סבת עשות הרברים בפועל כמנאים הוא כי כל פעל
 אמיתי יצטרך אל מועל' יפעל ואל מקבל יקבלו' והפחד
 שיהיה המקבל כשיקבל אותו הפועל מוכן לקבלו שאם לא
 כן לא יקבלו וזהו לא יתהוה האדם משכונה' ולא השום
 מגדניר החטה פי הרצון האלי הדבק בגרגיר החטא הוא
 שילד ממנו סבלת חטה ושיולד מקבנים אחרים' אומנם
 אם היה לכבדו בעת שיצויר מהכחיה יכולת להפיע הצור'
 הפל לא ימלט אם שיהיה המקבל המקבל ספושל ההוא והפעל
 מוכן או בלתי מוכן ואם היה מוכן לקבל' הנס הכבדו הם
 היה ששכבדו בנייר ויתן נורות הוא מזולת יתן הנורה שהיא
 ואם ההכחה אשר בדבר ההוא הוא מציאות הנורה עם הרצו'
 האלי כמו שהוא דעת האמת למה זה מי יתן וארע ינטרכו
 אל הכחיה אחרי אשר ההכחה היא שמש' ואם היה המקבל
 בלתי מוכן ולא עליו חל עדיין הרצון האלי עם שכבדו לא ח'
 יספיק שום כוונת לתת לו נורם מחולפת ממה שהיא עליו'
 ולא ימצא פשלא ולא אומנות לעולם כמו בשיותו מוכן באי
 זה צד מהשכחה לח תפסד נורם פלא רצוני הצור האמיתי'
 אותו הכוונת בעת הפלא עם הפסד ההכחה' וזהו לא פשכח
 אותו הכוונת כפיטפד אל מציאותו הראשון והמפל אם היה
 מוכן אחר' מוכן להיות כחש ויהיה כחש ולא יקבד

שפד צורת תחום אשר בני ואם ימקד לא יטוב אל היוצ
 בחם אבל להיותו מצוייר כפי צורה אחרת כפי שפכנו
 ואין להחמיל מהתכונות והתכונות אשר יחדשו בגוף ד
 שאנום עצמו בעת תכונה והפחד כי אכל הכעס יתחום
 שאדם ויתארם ואלה הפחד יתקדד ויפוק ירקדן כמו
 שהמטלו בעלי זה קרעת באמרם כי בתו שאינו כמכע בגוף
 עצמו אכל שניור כן לא היה במכע עם חזק הניור טיעבור
 אל גוף אחר כי לא יתאמת זה להיות הכבד בהם מתחלפת
 כי אכל הגוף עצמו כפחד ובעד וזולתו יתנועעו חלקים
 שהניחם המיני תנועות מתחלפות להיות המחשבו וההרגשות
 מביעות הרוח המיני הנזכר כמו סכודע בחכמה הטכנית
 ואלו יתחדשו שהפעולות והתנועות הם ככונות הרומ הקוא
 ואינו מתנייב בהתחזק הניור שיבאו פעולות או הפעולות
 אחרות ככונות אחר מתחלף כמו שלא יתחייב באמר חום מה
 גאם מה ויירקד הרברים היבטים שבקוסתת החום האטי
 שהוא ירקד גרם השמים אשר הוא מתחלף אליו וראה ר
 והפלא מהחכמה קרב איך נפא חום הדעת כפלאים עם
 היותו דעת ב' א' א' כי ראש בכלל היות זה דבור
 שלבי לא זונת גם אהמנו בעזר בזה בדברי הכר זה נחשם
 ואין כל מה שהוא אפס בטבע וכל האדם לעצמו אפי
 שהמים הכתפדי כי אפס בחק האדם מוגבל ואפלי לחפז
 שכתין יודע מרוב האפשריות בעצמן הן כמנעות עליו
 וזה שהמגת היודע לפעול פעולות כפועל בלי תכלית אם
 מחד עצמו ואם ממה שהוא חוץ מהן שימכה כפחות יותר
 אם מחד המקומות ואם מחד המצבי דרקיעי לכן לא יגבלו
 הכונותם לטוב האנושי רק המנעו שיטעו מן הסבות הכוללות
 המתלפז גם כן בה היודעים ולכן כפיכיא כביא פעול הוא
 במכע בחק האדם ואפי הוא אפס בטבע די בו האמונה
 ועדנות לרומ אפי ככואי בו מכה יפיג פעולות יקצר בהם
 ההקם וכשפשתה כל הנכלחו שבאו בתור מזר הכביא הנחמן
 תמנחם מזה הסוג בהספק המטה לחם וקריעת היס ואין
 צורך לשום הענינים מוכעיים בכל אך אפשרים בטבע
 קמכעיים בחק בני אדם רק הנכונים שאכלם הוא אפס
 מחד הכבואה רחוקת היחס עם ההקם עכ' והנה כי הניור
 איך שיהיה לא אפשר היותו סבת דבר מחדם בגממי ד
 הניחיות חוץ לנפש הכביא ו ואם כן א' א' א' א' א' א' א' א' א' א'
 ואם יאמר אנוני כי הכביא בניורו יהיה אצמתי במה שהם
 ית' יתן סברה הדיא המתחדשת בכונת על דר המוש' והטלא
 שנה אז א' א' אין הכביא פעול הטלא ואין לו טום מניח בני
 כי השם ית' טום הפועל לא זולת ויהיה הפלא כמבא באפי
 הכביא וכמבא זולתו כדרך הפועלים המקריים ורא יתי
 לקבת שחכמים כותבים אפשרות למס סתכביא אז יטוב סכל
 ויטוב ככדל ומכת המלאכים והמלאכים סן הם כמוב המיני
 וכורה מנסובות כמו טכודע למי פעיין בזה הספר וכולות
 מתחמת הכעס ולמס שיהיו השמי במית כנעעו יוצאו סכודו
 בזה המוצא הטבל ויכינו בתנועותיהן כפי מה שיכינו
 ויפילו מהכבד לים ויהיו השמים אז יסכילו מהכביא כמו
 שהוא ככדל צורך המציאות אל הדרום המושתי קואו ואלו
 שמו השמים ויכינו הצורה הדיא סמב ויירב ככעם הכביא
 ויחדם אז הטלא והחום שפי זה סיניור השמי

למציא וס לככעם האלק אשר הוא סכדל סחוא אז ככע ד
 סכביא וניורו וזה המאמר סכלכל בו מוגאר חס כי אם
 פים זה כן שיה ראד שיתמיד המופת הקוא והצורה אשר
 כצטייר כס הכמנא הקוא אם השמים יכבדו לצורך מציא
 ככעם סכביא אז לאי זו סכס אחרת הנה היא ככאר
 שהיות ולא מפסר עד ספסר הקכנה הדיא סככינו סגומים
 אלא אם באמר סככביא לא הממיד דכקתו וניורו ולס לא
 הפמירדס הצורה הדיא המופתית אשר לזה יתחייב פלא יטוב
 כמו שהיה קודם ולמה מי יתן ולדע פוב הכחש משה ככפסר
 חלא אם יצטרך לניור מחדם וסכביא ולמה מי יתן ולדע
 אורו סניור יתמיד וזק רב אחרי שיתמיד היותו מטה יתקד
 מהתמיד קיותו כחפ גם בזה הדעת לא ברר טום סכל אומתי
 באומר כי ההכנה שזאת אשר יכינו השמים אשר יראו ככעם
 סכדל סכביא האם תראה אותה גם כן בכל אחד מהכבד לים
 אז לא ואם לא תמצא סן ככלם הנה זה ככלולי הכדור ואם
 ימצא כן ככלם הנה זאת הדיא היא טבעית לא מופתית
 אם כן צדק מאמר והוא שהכנה אשר הניור המופט והפי
 יהיה זה הניור לשלם טכאנסים אין רכיו לפנות הסויות
 מומין למין ועל זס סוסוף כ'ד' ואמר כי לא ימנע זה מאמר
 פוסכי ענינים אם שהטבל הפועל הצורות המוכיות כפסופי
 סמורכבים כפי מם שמיאכוהו אחרני הפלוסופים או
 סגריים השמימיים שילמיו זס כדעת ארבעו ואם סגריים
 הפמימיים שילמיו השויות ככעם אין מוכיא כס א'כ' לטבל
 מופסט כלל ואם כאמר שהפכל יתן צורותיהן אין כו ד
 לעשות זה עד שיכין המכין המין לקבל צורה אי זה קתהיה
 ואין מוכין בזה בלתי התנועות השמימייות הלא תראה באין
 די כסכל המועל לעשות מעשה ביםודות ככרנה רק כאמר
 ירצה הסכע עכ' דברי החכס הכו' אשר התבאר מזה
 בטול הפעולה בניור וכי המכה סכללי בטבע אמנם הוא
 הגרם הרקיע אשר תנועותיו מוגבלות שוקדות על מנת
 אחר לא ייחם אפשרות לסויות כו אם למי סככיעכ ית'
 ולכן או הרברים כלם אי אפשר ליה אותם לא לרצון הפי'
 אשר הוא ברצונו יפעל מה שירצה כל פת סירצה כמו
 סכתבאר למעלה והכני רואה כי פעולת הפלאים הוא
 מרכים ב' כ' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א'
 כשפשתה כל בהוף הכר הפלת הפלוסופים לאכוחמד הרבה
 לסוכיח הפלוסופי על דכעם חלקו ככאלת כפלאים כאמרם
 לו מכע טכע קיים לא יפכה טרפו ותפשו וגרפו ואמר כי
 הפלוסופים לא עם זה בטוב מקום ויחם עשאוהו קיה רע ו
 מאד וראוי לייסרו כי אין לשום אדם להקור ככרטי סודות
 התיורה ולדבר כס כי דברים אלו הם פעולות התיורה וכמו
 טככל מלאכה מן סמלאכות התחלות אין ראוי לחלוק כס אך
 ראוי לקחתם שרשים מונחים אעפ' שאינם מושגלים כן
 לתורה עצמה ספחלות אין לחלוק כס ולא לכרם דרכים כ
 לאטיכס אל הדרך המופתי עכ' קנה א'כ' סכל פסכמיים
 על היות הפלאים והתבאר מום כי ציר סכביא אינו הפעל
 אלו הפלאים כי הניור אינו פועל בזולת נוסאו אי זה חרום
 מופתי ואפי ככונסאו לא יפעל מה סירצה ויציור אכלו
 ואמיתי זס לטמירה מוכב קיד הטמירה מוצרעת אשר אחר
 כך סכס ככארן ככונסאוה טכנת מחיקו

אמור ע"ה לא ידע מה הוא מוכן מוזהר להיות כח כנסת
 אותה בחיבור נעשה אחת נכסית ואלו היו לומר שיש בידור
 אותה נקום הגרסא השמיית והגדל הקנה הצורת כי היא לא
 בידר מה היה לו כלל ומה להיות ממנה וגם לא שהיא כניס
 ונתן בה הצורה כדרך החכמים האחרים ככתובת פשוט
 החושבים שאין הפסל המועל בותן הצורות ואלו הנהגו
 השמים הכלי המוכן היא פשוטא מן הכח אל הפועל וכבר
 בתלמי חכמינו הקדושים בזה נס כן אמרו גב'ר . שמי
 גברתי המלבישים ר הככר אחר כשמים רל כשני דבתי עומת
 פגזיני רחוקי ובעת המקרה כמים עליומי ר יוחנן אמר
 גה' כפרו דבתי ועוף יענף וגו' וכפי' וכתמים יענף
 קנה שהכח הראשון כשאלה שמיני גברו המגנטיים . ירנה
 אימתי קינו הכח נאות כריכות אל מניחות המגנטיים והשיב
 כי הם היו כלל סכבראים בעלי הצורות . כי אין סוכ צורת
 שלא תכל חשולם הפסל לשי דעתו ולזה נגדו נפשי כי על
 סכבריות אמר היו חסם ולכן קוצרו אל סכברו . ור יוחנן
 אמר שהצורות ככבראים הנהגו מכם ההגדר ופי' נא בחז
 תכברו כלל ולזה לא נבראו המלאכי עד קפ . ואמנם נבראו
 בה' לפי שבו כברא האדם פשוט ככברו הפסל שפועל נפשו
 מנוכח בהכח המין שחכמי . וכי לא ככברו פועל מלך עד
 יצירת האדם אשר לא נאמר בו כשפת אדם ולא אמר ששפת
 אדם . וכמו שכתבתי למעלה . סכברתו ככברו ככברו
 תוסס ירחק היות הפ' הוא נעצמו הפועל הכפולות בלי
 חכמי ונצד אחר פכרין האמצעיים הכוכבים בפלאים
 של הגד הממייב והפועל . האדם היות דעת רז' היות ית'
 פועל סכברים בלי אמצעי קנאר ממש על ופכרתי בארץ
 מצריכ חגי ולא תנחך נכתי כל כבוד אבי ולא מרף וככל
 להי מצרים חשפת סכברים חגי ולא סלית חגי הנה ולא אחר .
 הככר בלא חגי ולא תנחך כי הוא בלי חגי ענות מלאך
 גשה זה הפלא ומה שאמר חגי ולא מרף בלא אמצעי תנועה
 שמייתית ככברות נקם ככר כרפתי נחשבת עכסרן פשוט
 המנחך המכניע הגרסא פשוטית זה אינו מוזיק כפי' קה . כי
 כמו שכתבתי עכסרן סוכרע לפי פשוט משיב פכרית
 פירשת כן נוסח יאמר על התכונה עצמו ופשוט כפיות
 המתקבעת ממנו מן הככרל ומגשם כפועל מתקבע
 מוקדם עתה סקטר מציאות כמו שכתבתי למעלה . ואמר
 חשמה פכרית חגי ונא סלית ירמו על מני סטיב סכבר
 אמצעי יואמר פתיא הוא עומס הככרלות נא באמצעי סלית
 נכרית נאמר חגי חגי הוא ולא אחר ירמו ולא באמצעי
 סכבר שאינו סלית כמו שתפרסם מספורי רז' . כי אין סוכ
 כח אחר יוכל להיות אמצעי על זה ואז פול סכל סלית
 מוחלטת וכי גש באמ נודא תהליק עומס . יד' לפי דעת
 גי הוי ית' בודא תהלות וכירא מסלל חותו גמנן לח כהנא
 גי לוד דמיית תהלה ופאמר כד' להולי כפחד אס מוקדור כ'
 גמסלל . ואם חשטעב וכאמר נאמר טחול עומס פגא אולי
 נכח לעצוב ויחה סכוי לז' ית' כיי שקבס ככרות קטנכ כ'
 פכרית לז' ככברית טחול ית' עומס פגא בודא ונכרית
 וישו כור' תהלות עומס בלא . ולפי' סכברית ככרות סכלית
 פתח אחר פתקבטים לא תכר קטועל ית' אחר

רבות כמית אלה ל' ככלאיתך מוחסבותך אלינו
 כלות' כי כל הסעולות והפלאים אשר הוי' ית' עומס הם
 רבות . ויחמם הם רבות ומשתמי כיקם מכלינו מוחסבותם
 ו' ככלאיתך מוחסבותך אלינו אבל בערכי ית' אין ערו'
 אליך אין עריך אלו סתהיינה רבות בערכו או סיסה פ'
 מוטנס הוא כעמותו ולזה כאשר נאמר וכניד איך הוא זה
 עמו חסדר . ואחריו זכ' פלו סכס חגי כל לחק כמו סכרני
 הולות והסמות אשר באו ככתי הקדם על סכלית וקם
 אית ומוכר וכס וכלא . אית עת האור כי אעלך בית ית'
 ואופק וכנן לך אור או מופת . נס נתת לידריך נס לתתוכם
 וכדברי רבותינו ז' הוא מורגל מאר . וכלא אדה סמך
 כי עטע פלא אחר לז' אייפר לכב אל המקום אשר אנכס
 אפמקיים נעמוד על ס' הסכברא ככרע עולה כאשר אכר .
 ואלכן בין או פשוט מוזלת סאלך על דעת חכמים פת'
 ככסו כפי' אלו הסמועל נד קחת פלסות כי חגי על עמוד
 דרך אמונת אעמיד ויאמר כי אור ואופק פעמיה רבות .
 יכר סכיס סמוכים כמו שאמר וכנן אליך אית או מופת .
 ואמר על יפצית סכס סליריס אשר נתן לי . לא לזאת ולאופת
 ואמר כאשר סלך עכדי יטעיס ערוס ויחף וכפי' בלא סמוסי
 לעולם יקדם אית למופת . וגם יכאו ככרניס סה האית כי
 אעכס בית י' לעצמ' סיתי איתותי נס המופת אחר פי ידבר
 אליכם פכרית כמו לפס מופת וסכרית מופתי . וכמו טח'
 פועל כל יהושע סכסן סכרל וגו' כי אכפי מופת ת מוז' . עס
 פים לי בזה ססכוק סי יוצא מאלת הכונה . כי יהושע חכרית
 בלתי פאסכים אחרי הקבלס . אבל הית רזונס וקאונת
 ומחוקית לכרס לרפת סכרית על כד האופק והחקרים .
 אל' מועל כל יהושע סכסן סכרול אית ורעיד' פהס מופת
 מועקקים וכוספסיס היר עה האופתית . כי ככני מביא אית
 עכדי צחח כול' כי עור יכא סליכ' ותכרכו אלי מלאך פכרית'
 אר איתם חכרית ופוא אמצעי סמועה ותהלס ככר כל הגוים
 ופוא מלאך הגול המוציא סכלינו מן הכח אל הפועל וננס
 לכר לז' כי הוא יביא לז' זה הדכרות וההאשבת וכאר לז'
 זה כסאמר כי הנס סאלך אחר נתתי לפני יהושע על אכך
 אחת פכרית עכיס . ופוא כי כל נוסח אשר הפסל יסכילתו .
 ואסי' אכן אחת יס לז' עיוכים על כד חחקירס . עד סכר
 אל סכרקות ס' מציאות סכר ככר עכמו וסכ' באמצעי וסג'
 ככר סרוחת וסד' בדמיין וס' כוכר וס' ככרר אחר הוא
 כח יקדם אל סכל כמו סהתכר כספר הכעס וס' ככל .
 ואחר כן ית' למי סרצחו ססס ככרקות סהמסכס והככרית .
 וז' אל אכן אחת ז' עיוכים כי ככל מוצא מורס י' עיוכים
 זייער ססוא ית' יתן חזד סארוין אשר הוא הככר . ואפסר
 סירצה על סככיס אשר מהם הוי' להם לככרת סכרית כי אסי'
 פיהיה ככל אכן ז' כחית מוכעות סכרין פהס אל סכל יהיה
 אספר איתו סכרין מנד סאערכת . כי מוז' ית' יפתח איתם
 האכרית קייכנס מהם בית חקדם על כד המופת וסכלא
 חשו וסכרית אית עיון סארץ . כי בעתם אסת יעשה זכ' מכלי
 בחירת סכרת וזולת יס' . וסיה ארוי על אכן אחת סכרית
 עיוכים כאל' ז' סיה עיני' ית' האופעות ככל סארץ הירמוס'
 ככרית קיי דמורית . וכמו סכרין רז' גלפי

ח' ונהא' נמי חלוק דלדבר מצום הוא פולק חלק ליה הוה
 שהוה טיעה דאחי בהדיה ח' ונהא' נמי דלא תחמוצו
 כך עושין לבר נהא' חלק ליה ח' רבא כמה כמים האי גבר
 ממשה דוקתין רבואן דהבא ג' זימני וקתם חדא זימנא ודי למא
 חדא זימנא ח' אימי כמה כמים האי גברא כמשה ופקח
 רבואן ע"כ. הנה זה המאמר יובן כפשוטו אם יהיה זה גדול
 וממשה זה כמשה והוא חלוק מה שהביא אליו המאמר במה
 שגבר ופסקו מעלת התורה החלוקה אשר אי אפשר לחלוק
 עליה ולנספגה. אי לזאת אכי אומר כי אלו המאמרים
 ודומיהם באמרו על דרך המשל והחידה לרמוז על ענייני
 תוריים ועמוקים לא היו משורבטים בימים הקש וחכמי
 שרודת השתירו אותם בחסדי וחידות כמו שהודנו הרבול
 ואלו הפלילים יפלקם קודות ומכיות כפי העניינים
 אשר הסתירו בהם ומאמר ד' פנחס איפשר שירצה כי פנ
 פנחס היה פולק למדין שבויים והוא פדיון וגאולת פולק
 אשר הוא כשבוי מלובב בהכנתו גר מעולם הסכל וגאולתו
 הלא היא בהנחת פולקו מן הכח אל הכובל והיותו שכל ב
 גמועל אשר הוא מצויה רבה ורמזה בתדיון שבויים וכמו
 שירמתי למעלה על מאמר סבלות ישרא' רמזים במדך
 הנה זה האיש פנחס כהלוכו והשקדלו בזה ההשתדלו הפסל
 לפדות שבויים ולהוציא ממסגרי אשיר מבית בלא ימשי הסך
 וס'או' פנע בו גנאי כהרא' וס'או' המאמר אשר משנו הגבויות
 והשפלות והוא כהר רן והולך ומביא אל פולקו וס'או'
 דכן פנחס שהוה כהשתדלותו חמר שהחמר ההוא היה כ
 ככנע אליו ורצה להכניעו תחת יד פולקו אל עיובל לשרות
 ולגאול פולקו ולא יעדידו אז החמר הרע ההוא ואז אמר
 חלוק מיידיך ונעביר כלומר שכנע אתה החמר הגדול הזה
 אל עיובל לעבור בבאל ולא תטרדיכי והוא עכה ואמר כי
 לא ירצה לכנע לבי שיש לו יכולת יותר גדול מיכלת הסכל
 והוא מיכלת החמר הוא הכרחי ויביע למנוקטו אשר הוא
 ההפסד והמיתקם על ספק אימנ' בלת הסכל והוא להביע
 ולקטיב שרבקות ההוא בשפק ואיפשר ובי לזם לא יכנע כי
 שררר אשר הוא הכרחי המציאות לא יכנע לדבר שאיפשר
 המציאות ולא ענה ד' פנחס שאעפ"כ חלוק לו כי המציאות
 האפשרי הסכלי יותר כעלה מהמציאות שהכרחי החמר
 ומאמר החכם כי הכח על הטוב יותר מעולה והעופל על
 הרע אל' ס'חלוק ואם לאו סיבזר פליו טלא יעברו עליו מים
 לעולם פלומר שיש לא יכנע אליו יצטרך להכנע אל הפסד
 המאמר מכל וכל ולא יעבב אז שום דבר עמנו אל הפסל כול
 ואז חלק לו כלומר ככנע אליו ולא קטרידתו להם ול כל
 הוצאת מוסכלי מן הכח אל הפועל עוד לפי שהסכל
 האנושי יש בו שכל מצוי עוד אשר יחלק אל מני חלקים
 שא' עשיית המצות והמניע מעל המדות. אמר החכם
 המוכר סוף זה המאמר יצטרך שלא יציק ואחד מוכי' אל
 אם אל האחד שהוא עשיית המצות אמר סוף בהדיה שהוא
 גברא דסנה נקיש חייטו לפסחא ח' ולפאי נמי חלוק כולת
 שיכנע גם כן לעשות סמנות הקביות בחלק המצוי מן
 הפסל וזו דלדבר מצום קא אויל ותכנע אליו ח' ו
 אח"כ פלא ימנעו ג' במסתרות הטובות והמוכר' פנאות'
 אשר אין בהם אנוש אך הם מעבד המוסר כי אליהם יבא

תדיות האנושי רצו לרעות אמתיות ומצות ומצורית כגון
 שאמר כינר מציה ותורה אור ודרך חיים תובנות מוכר ו
 אמר פי המצוה הנא' כר' והתורה טהר דרבות האמתיות
 הם האור. ואמנם דרך חיים אשר באלו בתורה והוא ספורי
 חיי הראשונים האבות וזולתם באלו לתובנות מוכר כי נקם
 מוכר מהם. לכן גם כן בא שחכם ואמר פהיה עמו איתו
 טיעה ח' ונהא' נמי חלוק דלא יאמרו כך עושין לבר נהא'
 והוא כי רחי סיכנע ג' תחמר למוכר' והדבר' האמתים
 בטבע לכל שנה א"כ' וס' הטלם כעלם ככל מייכי השלימות
 והכניע חומרו לכלם ולזה אמר רבא מה נפיש האי גברא
 מושה וס'תין דבואן דהכח' תלקא זמני והתם ימא' חדא'
 אולי רמזו כי בעת אחת הכניעו חומרו מהם רבינו וכלי
 ישראל בראותם קריעת ים סוף אל כל ג' חלקי השלימות סגל
 ובאן ב' פעמים כאלו ידאח' פיות לזם ג' שגד' לזם מ' יותר
 מייבשים להיותם ב' פעמים מומת פהיה מייבש ח' סיה' ב'
 בפעם אחת ואמר פהיה כי אולי בפעם אחד הכניע ח' חמר
 ד' פנחס ג' כ' כמו שפשו' אל וכו' ישראל וזוה הפלילים כשים
 הא' גברא במסת' וכי' ישראל או ישרא' מאמר רבא לפכת' יד
 המשל בדרך כעלי הטוב כמו שהודנו הרב ושפוט אל הענין
 ואמר כי מדעתי אפסח כחוס איש גס זו ויאר' ס'כ' ג'
 מזה המין צ' ה' הטורח והמסל ואיפשר שיהיה הכונה מ'או'
 באמר' זימנא חדא מדנה דורון לקיסר מלכא' כי זה המלך
 הוא משל ב' אשר הוא מלך מלכו' גבוה מעל גבוה והנזכרו
 למלוח לו דריון ולהשכל' אי זה מושל בו ית' אשר מיידיך ואם
 סולל אל ס'יהיה זה בדעתה השלימות האחרון אשר אליו ה'
 השתקוקו ואמרו ס'אין ברורם איש חכם יעמידם על כבוד
 שאנו בזה לולי כחוס איש גס זו אשר היה איש מושפג בהשג'
 השכלית והוה היותו מולמד בכמים ובהפגרות עזימו וקלו
 לו תיבות מלאות כל טוב וקם הקדמות רבות מתחלפות
 בהם יוכל להוליד החכם הקו' ולהוציא האמת והשכל אחד
 ואחד מהם חכם והביה על דרך שהנחה והחולדה לתם פ'רע
 לסוליד כל אחד כפי חלוק דעתו והשגתו לכא' אל התכלית
 ולהוליד המכוון והאיש היה כסעין באלו ההקדמות הנקונו'
 אליו ראה היותם כלם בלגי מוכימות עכ המציאות וחולקות
 על המוחש ולזה אמר הנהו דירי וסקלו כי הקדמו' המוחשו'
 שתרו כל אותן ההקטים אשר פדדו לפניו ולזה החכם
 המולמד בכמים לקח הקדמה' או מוחסת בודקת או הקדמות
 דבר ועליהם עיין ואזן ובקן לסוט'א האמת לאמתו והקדמו'
 ההן אשר לקח הן המה מוטולות לעשר לסכה כי כמו שאמר
 החוקר כי בעשיית העיט והנענע המים אל הארץ לעשות טיט
 מוקתנועס הסיא ריביש אפי העור ומציאות המכניע הראסון
 בט'אמר כי זאת תכועס ישרה אשר ירגיפכם ואותה שתכועס
 שיטת' אי אפשר שמצאה בלי תכועס סכובית תקיף כח
 פגביל הכדדים ואותה שתכועס הפכובית אי אפשר לה
 פכלי גשם כדורי' יתכועע בה ושוא' השמים וההמ'ים אי
 אפשר שיתכועעו בזולת מניע ואותו המכניע איס ס'יהיה גשם
 או בלתי גשם ואמנם גשם לא יביע אלא כפייתכועע הכס'
 איס כן יצדק איס היה גשם אל מניע אחר ולא יצדק הדבר אל
 ב'ת' א"כ' הקרח סכלת אל המכניע בלפי מתכועע ס'תע'
 פנמנ' הראסון ואלו הסקדמות

ואל הקדמות כלן מקימר היו כזו וכן וביארית במופת
אשר לזם מעשיית הטוט יוצא אפי העור מציאות מכיע
דאפקן אס כן בהקדמות מוחסית אס כפתות מוסן כסכל
כפי פראיו כעלה וכדאף סודות האלמות עלי ספק כן זה
פזכס בהקדמות העבריות הבאמיו מוחסות בא לפני המלך
לא להכין מה שהתקוקק ומפק בחקירתו כי אולי זה המלך
המרוחא ילעני עליו כהריוו הקדמות המוחסית לדבר
מיון לכד עילאס כי ירה זה הסירן לפי פאמניאות האלמי
יבלה בהקדמות א היות אשר לזה חסס סאמלק מלכו סל עולם
יסאור סכלו והסמנו ויטוה לסרגו והסיר ממוכו כל דבר
דדיום מפיג לכעבור סלך כזה הדוך אסר יראה בתחלת
הדעת מינו חסר עד פיגוס עליו חור הסכל הפועל והוא
אלוהי המפעיע על הסכל האיומי ובלה כי הן המה הקדמות
מוצרים אכינו אשר ה ה מטרית היריעות ומגלה התידי
האלמות אשר הלקח הקדמות נפשות והגיר מהס בחקירה
בפלאה מציאות הסי כיון שאמר היריות ירי אל יא
א עלינו ונל י וירכס היריותי פכני ויריעתי לא יא
אשר הווס כרס המציאות כלו פמיס וארן המוחסות וסו
מה פדס יא אל ענין ומה שאמר ול מרגלית טובה היתה
תלמי כגארן סל ארסס והיא החכמה והתוסד אשר הית
סלמד בה אפס רכיס וכסרים ומריתס אל הסבת האמת
וכל חולה הנפש סס ה רואה ומציג אותה המרגלית תיד
כפרכס ומחברות וכוונת ארסס המייסיר גללה הקנה
כגלגל חמה כי מהמת נועע יבלה מציאות המכיע ולכן
מוסקדמות המוחסות יקנו החכמה ידעת הסי ולכן
האיר סכל הפועל לזה סאס באומר כי הקי ומתיון סכס
דך אכרסס דורכות אשר הן חניס סכונסו קול יעס כל
מחמת המציאות ולזה סן אשר כזו אונן סאס מר כתי
מסותו המוסכל סחוק שמקול להסיר והסיר סו עס כל מה
סאסס נססיר וסו היתיו בהקדמות הסכלות הן כל
השקיות אשר ספקן סקודמיס עליהס עס חור הסכל הפועל
שמעגל הסקיות ואו כנול עיסר וכבוד כי סעטר
דחכס דמלסס וכסרסו האכיסס הארסס אשר לה הגיעו
סגורסו ויא מרבת סנין סכלי סמכס ס כסמית
הן סעס ירסל אור סעססל סכנו כזו סאס הגיע אל
סאס גלס הרולה כאלן הקדמות הסכלות הן כני
סאסס ס יואס את כנות סאסס כני טובות הנה אמרו כל זס
הכבוד והסוב בא לזה ססס כלקחו הקדמו סכלות וגסמיות
מזכנו ככזה כןגס אכסכו וקחו הן רבו מאונן זה נחלות
הססניות ול יבלו להסנין ולס ידעו להגיע מוס אל
מסכל אלס אז ססמוס על ארסס ומלחוס עטר ומתו מיתת
הססס כני סססי לכני ארסס סמיותס והיא המיתה סמתית
סכס כזו ססס סיה מלמד הסיס וכססלי כסי כסססיתו
כזו סססס אז מתיס לה יות את כססו וכמו סאמר יעקב כי
דחיקי סלסס סכיס אל פכיס ותכל סססי כלו כי הוה רסס
סססס סמיותס ועס כל זה לא כחה סכלו ולא מת וזה ותכל
פססי ירי אסס הן הווב התיגל כזו ססס סאס מקכל לטוס
אס יקרא ססלו לכדויס ססס ומר קלנו

איתו וחוקרתו ליריאך וס להתיכס מככס עס אמרו
עומד לכס עמיס הוה יעמד לעשות כזו וטובת וכל העמיס
זוהו לפי דעתי מה סאמר ויהיו לכס כי סומוס האכסיס
אמר מתו כערת קרח ומחמות הס היו לכס באומר למיין
אססי בית יא לא יחטאו עוד כזה אל סיהיו לנס ויעסס הקנה
כס כסיס וטובות זוהו מה סאמרו ול סאין בעל הכס מכד
כביסו כי הקנה עוסה חסד לכל כמצא ועוסה כסיס עס כל
אוס וסיס ופעמיס לא יכור בעל הכס ככסו וסס כמרומק
מוס יכחו דברי רזל כחלת כס בלתי סוכלות זה הסי כונו מה
פדרסו על וסס מתלקחת כפוך הקדר כס כפוך כס
וכסומות אחרס או כלאמר ססס ססס יאמר ככלל ופסרס
סאמר ככלל על כל סיכוי יצא מהסכס וכסרט על הטוב
המקובל אשר יקבל כל אחר ואחר כפי הכמת ויהיה נדר
הכס כפי זה הטוב ה יצאכל כהסגחה אונסס סכלו הוה
כבוד מפי יפלא מוך דבר וקול ענין מוכוה וכעלכ מוכר
סעכס והוא כפי הקיט סיני ככדרי כדאית אסד הסכל ס
כלאו ולא ידעו איך ומה זה סוה סאמר והסלתי את העס הית
ספלא וסלא הנה סססלא הוה ענין כעלס ויאס סכוו ככדרי
כדאית ופכמציאות המסוכות הן כעצמותן הן כמקריין
עליונות דעת אמתו זה הכני בא לסאול אס כסיכוו זה המוצא
כלאמר יהיה הדבר מפתנה כפלאי כסד הנסא הוה ויקה
כמצא אחר הו לא יסדנה ממוציאותו ולעפ' כיהס כמוצא
אחר כי אס כלאמר פהיא יסתנה להיתו ממצא אחר כיו
המטה הכהסך כחס והמיס סנהסכו לרס הכס צורת סמסס
ככדנה נצירת המיס ככבר וכו' אררי פככלנו מציאות נורס
אחרת סילי את סיה מציאות צורת מכה סחס וצורת המיס
צדס תמיס והפסד הוה לכחס ולמיס והפסד למטס ולמיס ואס
הוה ית כן בארס סכ הנסס מטה כמו פלאמר ויחוקכו ויקי
לאטה ככסו ובס הדס כססכ מיס היה ג'פ' כלא אחר ותיס
הוה אחרת והפסד אחר קנה ח'כ' הוה והססר יהיה ויקר'
פלא ויאסר תהיס מהכיצה אפרוח הנה ג'כ' הית זה כלא
אס כן איסה כמוס יתכלכו סלליס מהספסלות הטבעיות
יאין לומי כי ספעולה הטבעית הוה חול צורה כמובן כל
היא חיל צורס ככלת מוכסן סא' כ' כמס ידעו התיג' ויהיא
כיאוצעות סכלאיס היות זה מוכן וזה כללי מוכן ואס כלאמר
סלא הססיד המטה צורת המטה כרגל צורת הכרס ויהי ס
כפסידו צורת המיס כקכ'ס צורת הריס הנה זה יוה א קוס
סתי צורות כמדדנה אחרת יחד בזמן כנוסא ח' ואס סס סתי
צורות יחד כנוסא סהוה למס יצאו מסנו כעבת סהוה סכו' ו'
מסצורה הוה יתר ממה כייכאו מסצורה סכנית ולמה אס
כין כלע מטה אהרן את מטותס ולזה לא יכלו לכתיב מיס
מיהאמר אחר ססמיס ססס היו סתי צורות מכוירוי מייס דס
מיי המעכב סמייס אחר ססס להס נורה המיס כפי על כחו
סיד' להס צורת דס ויא אססר פכאמר הוה סכלו כפי זס
דכר כמיס אל דאות הוויאס אשר לזה לא היו יכולס ל'
לסקת מיס פי כדמס אליסס היותס דס ולא היו מודמיס
סצורה המיניות כיל להוציא מזה כלאמר ויכלע מטה אהרן
אס מעוקס להורות כי פג

המדות כי זכין מצויות הצורה הכחסיית במנהג אחרון
 היא היותם כחם בפעל מה שלא היה כן בהרמוניות פשוטים
 המעלות ההמה בתחבולות והאמצאות כמו שדמו ויעשו גם
 המה בלהטיותם והכוכב אכלי כי החרטומים קיו עושים
 ענינותיהם שהחצות ותחבולות על אחר מוכי פכים ו
 האחר על ררך אחוזת עינים שהיו עושים מחבולות לרמות
 קצתם הנוחים ולרמות לסת כמנהג מה כמנהג אחר כי זהו
 דבר אפסרי והפסי טפיו עושי אי זה סבולות ועידוכין
 עם הרברי הטבעיים אשר יתקנו בהם מקרי הסואינותיהם
 הנת כמנהג בלהטיותם הוא נבחר מלקח המה המה המה
 וי י י כום פקיו אחוים העינים פמו הדבר הלהט מיראם
 על זולת האין אשר הוא עליו ואמרן בלהטיותם קיו נבחר
 פון בלאט כלומר כסתר ובסוד והוא סוד המכוסם אשר
 פוה ידוע אצלם לכן החרטומים היתה זה חכמה וזה
 במטות היה עינים בלהטיותם כלומר פשוט אחוזת עינים
 לרמות לרואים מתנופיהם כחשים אומנם לא היו כן
 זלזל בלע מטוס אפרין אק ממות מסים כחם בפעל לא לחוזות
 עינים ולית סגולות אי אכפר פיהיו כפי ראות הרואים
 כי זה ממת פיהם ממות הכפלאים ויטפיל ויחזר מעלת
 המנהג האלוהית שהלימות א"כ כמבלאות פהם שינוי המנהג
 פוהם פהוא עליו העק קפה שהתרה אס שיה שיאכר הכוסה
 הצורם הקורות או אס היה שיטאר עומא אשר לתפוכת
 זה ראוי לרעת סביות החמת פפונסא לפלא יפאר פם
 הצורה פהוא כמיה פקוא וכי אין זה פוים למנהג
 פישוכ אליו ולא הפחד למת סתיתה קודם ולום ישוב כל
 דבר אל טבעו אחרי פור הפלא וכמו פאפרו וליושב הים
 לאיתכו לתפאו הראפון כלומר לטבעו הקודם אליו וזה
 יובן ויזכיר במה פאומר דבר ידוע הוא סתדכרים הפויה
 הפפד י מורכבם פארבע יסודות כים ומהם יהיה הרבת
 הדבר אשר בהרכבה היתה מוצדה תקבל הצורה אשר כם
 יתענה הכחיה הפוא ויהיה כם מה פמוא וכבר פאלר
 עח קרים אס מורוב היתדות במורכבם פמה ככה או
 כפי על ואם אמרו שהם פמה בפעל פמה אס כן המורכב
 אינו מורכב אכל הוא אס ומים ואיר וארץ ואם היו חלקי
 קטנים לא יראו הכה לקטנם יהיה הדבר המורכב ההוא ולר
 ימנא ארס מה רק פראות הכה הוא היה רואה הדבר יסודות
 לא מורכב מקט ולא יאמר או היות דבר מורכב מירכב
 יסודות ואם כאמר מתקודות הם כמורכב בזה וכבר
 התבאר פישוכ מה טבע על ככה הוא הפער הדבר יתיו אס
 כן היסודות אצל ההרכבה כפפדים ויהיה הרבתם בטפר
 לפם פפפדו אל המורכב כהפפד הכיכס אל האפרוח ולא
 התקרא הרבתם הכה אס כן לא כמאר נד פכאמר היות
 המורכב מורכב מוסודות לא אס כאמר מהם ממה כמורכב
 עמכיות ממוצע בין תבח והפעל אשר יקרא מציאות כמבר
 ומתקו זה לאדם מה מתעלף או סכר אשר ידומה מתקו
 פאיו ארם כשהלע והוא כפי האות ארם בחקל

לולי שהפעולות האלויות מן השכלות והקדמם לא יסודרו
 מאמר כמו פראו כן אכי מוכב כנוסא הפלא סקוא הים
 מוכייר בצורתו העצמית כמאר כונו פהוא בפעל אכל
 ארבע המדות עם היכלת האלמי פשוט ממוצע בין סכס
 והפעל אכל העטייה כצורת האומסק באופן פתפוכ כנוסא
 פהוא כונו הארם המתעלף וכמו הארם הפבור אפר לא
 יוכל לפעול פעולותיו ויטעל אז פעולות הפפור וכסוד יינ
 מעל וישוב לא תנו וכמו פהיה קודם כן במשלינו סמיהם
 פיה מטוס בפעל ואכל חול הצורה הכחסיית בו כפי הרצון
 האלמי הנוכח בבלתי מוכן וכמוכן סכ ונראיה קמטת כחם
 ונראו מומנו כמרכיב סכחם ולא כראו ממונו פעולות קמטת כז
 היא טם כונו הטכר מהפפד ועברו יין הספעע סלמי עם
 הצורה פהיא ואחרי סור איתו הסבלות וההפפד כרו מפלי
 סכ לאיתנו ויהי למתה ככמו וכן המים אשר פכודם היו
 מים בעצמם ובקבלת צורת הדם קבלו אותה כמתכרת
 צורת המים ופז מיניותה כרדמת וכמו צורת הפכוד ולא
 יכלו לפעול פעולתם ולהיאות ממש כק סראוי פיראה לפי
 טבע ער פור איתו המכריע והאסכר וישוב כל דבר לאיתנו
 ולפלא הראפון ויהיה אס כן חול צורת הכחם במטות אף
 זה הויה ולא הפפד אכל סכרעה לצורת פמטוס לא זולת
 וכסוד המכריע ישוב כל דבר לפעול ולא זה גם כן הפפד
 לצורת הכחם אכל כמו פכמוד המכריע אין סם הפפד ולא
 יקרא כזה הפפד כן כסוד צורת הכחם אן זה הפפד כי אס
 כהפוף אכל טוב הדברים לטבעם עם עמר המכריעים
 והמונעים ומה בענין ארבעה ואמר לשאל פשוט פאם
 צורת הכחם במטה עצמית או מקרית כז לנו פכאמר פהיה
 צורה עצמית הוכית ומיין הכחם ולנו פכאמר פהיה צורת
 מקרית אחר שלא פתקיים ככר וכנוסא הפוא וינא מות
 פהיא ממוצעת בין העצם והמקרה כמו פאמא פכחם המקרה
 בכלולים פהם ממוצעים בין העצם והמקרה ומנד פהיא ו
 מוכחות עם צורת עצמית כאמר במטה מטוס כההיה כחם
 מהו וכפי כחם וגם כאמר אין הוא וכפי כחם ככר
 התבאר מכל זה הפפד בין הפפד הדבר בצורת כפי טבע
 פהיה והפפד והעטייה בצורה כפי הפלא ברצון האלמי
 הכה כי הפלא הוא פכיו טבעם אשר הושבעו עליו פ
 מסדרי בראפית פאינו סכאות ופאפכים לפלא אומנם
 אונן ומופת הוא כפי לקיחת הראים מספלא כי כאפר
 יפמו פלאים מה ופאומים יאמרו כי זה הפלא הכראס מורה
 אי זה דבר כעלס כמו פהוא מטוב הפלא סכס אז יקרא פ
 אונן ומופת כי פיו לאותות כמו סכיאר מהמאורות פ
 כגריאתם היו לאותות ולמועדים והוא לקיחת ראיה מסם
 אס מחבורם ואם מתקבלתם זמני החרשים ותימים והפכים
 כי זהו לקיחת הראיה למציין כהם בראות פכוייהם כי הם
 מורשים אי זה פיהחרם וגם מופת יורה על זה הדבר ע
 בעצמו ולא פיהחלכו אונן למופת כפי מה פאחטכו כי
 אונן הוא מורה זכין כולל מבלי

מזכירי הכחין איתו הענין הכולל בפרט על מה זה מורה כמו
 על דרך משל אם יל בשמים דבר מחודש לא כראש במונה
 מעולם ואינו מהכיס על דרכי הטבע והרוריו כאמ' כי זה
 אית לרבר מה וכאשר נדע הדבר ההוא המורה שיתחדש
 מה הוא הדבר המורה שיתחדש אז יקרא מופת ואם כן
 ולפי זה יתחלפו אות המופת בהתחלפות המראה ככלל
 וכפרט כי האות הנה הוא מורה היראה בלתי מיוחסת
 וכוללת והמופת יורה היראה מיוחסת וחלקית ולחיות
 הנשמים מאירים כאשר יקרה דבר מה בגשמים הן לקות או
 אי זה דבר אין היראתם מיוחסת על דברים שיחדשו קראם
 שכתוב ואמר והיו לאותות ואישפר פיהם אות כבוד מן
 אלה שהוא ענין עתיד בהרבה מוקמוות שהם עניינים ה
 עתידים כאמר וזה לך האות במוציאך וזה לך האות אכול
 הטבע וכו' וכן יבא לנו האותות האמר באיול ובפרעה
 מוקמוות שהם מורים על ענין עתיד כמו זה אות כי אעלה
 ויבטל האותות למען שיפי אותותי ורבים ככה ולעולם תהיה
 הוראתו כוללת ולפי שהמופת הוא מורה סודאה חלקית
 ומיוחסת אמר פרעה תנו לכם מופת וכתבו המופת
 בשפערותיהם איש ע' הטבע ושליחותם הוא מן משלח
 עושה מה מירצה כשירצה ולזה הסליך המטה זהיה לתכין
 וכלע וכו' כי בעלת חרטומי סיה ע' הטבע והתחלופות
 האיכותיות לא זולת ומזה הנד היה מופת והוראה מיוחדת
 וזהו למען רבות מופתי אשר גם כן קראם אותות כמו שאמר
 למען סיני אותותי לה בקרב כי הם אותות למה שייעיבו
 בהם ומשם עניינים כוללים מחודשים כלו' שיתחדשו ויאמרו
 הלא דבר רק הוא ויקראו מופתים למה שיביחבו בהם ענין
 ויאמרו הנה אלו דברים כך וכך ואינו נמצא שיהיה דבר
 אחד אות ומופת ופלא נכס על בחיניו מתחלפות הנה קריעת
 ים סוף דרך משל היתה אות כי יאמרו אנשים מהכראותם
 זה כי הוא דבר גדול מורה ענין מה שיתחדש מזלי סודע
 לפרט אות הענין וכשיאמר הנה זאת ראייה שיונתו המצרי'
 בים הנה אז מופת כי כפרט ההוראה וכיחשנה אל דבר
 שמתייחס והענין והכחין היות זאת הקריעה סניו סדרי
 בראשית כי כשתבו המים וכשמו מטבע נגר טבע בלתי נגר
 הפך טבעם ולמה טבעות סכלה והרנחה ליסודי ולמטה
 שנכולו ומפרעה ועמו בקרא כס כי היה כס להם להצילם ולזה
 משר' שאינו נמצא שיקרא דבר אחד אות ומופת על סתי
 הבחינות המתחלפות ואם הן קרובות הרעיון לא יתחלפו
 אלא בהתחלף הסוג והמין ולבעבור היות הקודם כולל
 על החלקי יקדימו סדרי הקדש על הרוב כאשר יקחו אות ו
 מופת בדבור א' האות על המופת הכולל יקדם בטבע על
 החלקי ולפי שמה הכל אמורית בחוקיה לא היתה הוראה
 מתייחסת אל רשואותיו ביום השלטה עם פס מה הוראה מה
 להיות הרבר חדש אמ' מה אות כי אעלה וכו' ולפי שבעבודת
 האל' הים בהר סיני לא היתה הוראה מתייחסת להוצאת העם
 ממצרים להיותה אחר היציאה אמר וזה לך אות וכו' וכן
 אמר על הצלחה ית' ה' הוא לכם אות וכן אכול הטבע שטיח
 וכו' ולא אמונה למה שאמר הפס' כי אות יאמר על

מופת ראייה ומופת על מופת ככה כי זה הדבור אינו ריה
 טאזי כדרכי בכפר פיה אשר הוא דרך אמונה נגר הפס
 הנבארו אלו הארבע שמו אשר באו בכתבי הקדש הנותחלפי'
 ומכאן אשלים ואומר כי הפועל לפלא וליות ונכס הוא הפי
 אמנם הפועל לכם והאמצעי בקבול הים הוא המלאך
 שהוא סרו של עולם והאמצעי בעשות האות והמופת הוא
 הכביא אמנם בפלא אין פס אמצעי כי הוא לבדו בעשה
 אותם בלי אמצעי כמו שאמר ברוך יי' אלהים אלהי ישראל
 עושה כפלאות גדולות לבדו וכמו שאמר לעושה נכלאות
 גדולות לבדו הוא תאר כפלאות כי כל הפלאות אשר הם
 סניו סדרי בראשית הם גדולות וכן ראוי כי הם פייפי
 הטבעים הוא לבדו ראוי שיטכס לא נמצא אחר וזה יצטרך
 אל אמצעי אחר אמנם בכיסים אשר הוא טוב מקובל באים
 או אומה או קהל בחסד המופת ראוי שיהיה פס המלאך
 בחסד אמצעי כי באמצעותו יכצלו כי הוא הפסל מן הכח
 אל הפועל אשר מאותו הנד יוסגחו ויכצלו בפי האמת ולכן
 אמר אלהי פלח מלאכי' וכבר פומי דארייותא כי בפי הנט
 המקובל לרכיאל ראוי שיהיה הפועל האמצעי מלאך ומזה מה
 שאמר וחיו רי רביעאה דמי לבד וכו' כי הצטרך פמה מן
 למלאך להציל לדריקים וכן מה שאמר וצא מלאך יי' ויך
 במחנה אשור וכו' כי המלאך אז היה פס להציל העם והעיר
 והמלך חזקיה מיד הכחריב וזהו פסם הנכס להכא אשר נהיותו
 כס הצטרך המלאך לנאת פס וכן ככל מוקוס אשר נראש
 המלאך עם הפלא הוא ככה נדון וכטעם כי כשנא שמש
 להציל אדם או אומה או קהל ויצטרך הכביא להיות אמצעי
 באות והמופת כי הכביא הוא היודע בדרכי שיתחדשו
 הלא הוא יודיע לאומה ויאמר להם הנה אתה הביטו וראו שיה
 הדבר יבא וכן יתחדש הלא תפסלו ותחמרו כי זה
 אינו ללא ענין אכל אלו החדושים הב לתכלית מה אכ פלא
 יפרש ולא ייחס איתו התכלית ולפי זאת הנחיתה יהיה אות
 ואם שיפרסנו וזה יהיה מופת בהיותו מתייחס ומצרך אל
 מה שבראה אש כן הכביא הוא אמצעי באותות ובמופתים
 שהם יקובלנו לאותות ומופתים מפי מאמר הכביא המודיע
 זה וכן היודע אמצעי אלא במאמרו ודבורו והודיע
 לעם כי את סרברים המחדשים ההם אשר יקחו לאותות
 ולמופתים ולא יחנוק על זה ויעשה אותות לעיני העם
 פי יורה שהוא עשאה וכן אמרו ועשיתם לפני פרעה כי
 הוא יעשה אותם כמה שהם אותות ומופתים בטיגיד פסם
 על ענין כפתר או כולל חנקי מת ייהם או בלתי מתייחס לא
 שחרשם סוף כמה שהם סיני בסדרי בראשית אבל
 כמה שיקראו כסם ההוא ויאמר גם כן שהפ' עשאה כמו
 שהוא ית' עושה שאר הפלאים כמה שהם סיני כמעשה כ
 בראשית וזהו אמרו וכתתי מופתים בשמים ובארץ
 וסומים לו ומה שיבלה זה אמרו פלא אותות ומופתים
 בתוככי מצרים כי יורש שהוא יתעלה פלא כביאו הכחין
 להגיד להם הדברים העקריות אל סיקחו אותם העניינים
 שעומדים לאותות

פר

שעומדים לאותות

אף חודשם לאמות מופתים וכן תרבת את מופתי וכל
 קדמום לאו אלא שבריק פיוכן היות המופתים האלו ברוב ז'ם
 הם מופתים ישראל אל שיתחזקו באמונת האמת כראותם
 אותם החדשים אשר אי אפשר טיבחו כי אם מיכול בנותי ב
 בעל תכלית מחדש כלל המציאות מאין ליט אשר היא תחנ'ן
 האמונה כמו שכתבתי בשער הבא בעת ומהאן תטיב
 לשאלים אם הם הקפסו לנו ית פטעו ונתקטאתו בטחתי'
 כי זה לתקנות האמונה האמתית לישראל וכמו שביאתי ה
 למעלה בסוף המאמר הראשון עם שיש סנה תשובות אחרו'
 לא יצטרך אליכם ממש שאפי ברדכו הקהה התבאר מכל זה
 ההפך בין אות ומופת ואם יאמר אומר טוח אי אפשר ל
 לתקנתו ככל הסתובים וכל רבתי רול מה שאמרתי בכם
 ויהיו השמות כאמרים בכלל ובפרט כי אלו השמות יעשו ה
 אותם הרבה העברים בשנים גם שתבאר מכל זה ההפך
 בין כה ופלא ואך כל אלו ארכותם נעכמים מאת השם ית'
 אשר הוא השבעל והמסנה ויאך ומה יעשה הפלא בלי ע'
 אמצי ביות שהוא סלא כי כוס קטר אינו לא סיני כדרי
 בראשית ובעת ההם באמצעות המלאך הגוא אשר הוא ה
 המוציא שכליכו מן הכח אל הפעל האות והפעל לפינתם אות
 ופלא באמצעות ודבור הכביא המייחס אלו הדברי ומודיע
 אותם קודם היותם ומפרט נבר העמים היות אלו הדברים
 מורים על ענינים כסתרים ותבאר מזה כל הסבה הפועל'
 לפלאים אמנם הסבה התכליתית לפלאים ונאיו זה תכלית
 יעשו סנה בזה צריך ביאור וראשונה כי הוא מן הידוע ב
 בייצחון היות הפלאים כעמים לתכלית בעלה וכי האומר
 או החושב שמינס לתכלית הם הוא טועה כי איך אפשר
 סנה תביכה פעולות הם לתכלית אחרי היותן פלימות
 והפלאים אשר הן הפעולות המיוחסות לו לכד ולמעלה מכל
 פעולות איה ומה ישאב שהם אינם לתכלית ואכחנו לא נחמד
 אחרי אי טיבחים זה כי הוא ממים תמלה בפעולות האיות
 היותן פלימות וכמעט שיאמר היותן כהודמן והוא כחשת
 התורה האמת אחתם הכבליות הן המה לתכלית ואחר
 שהנספחות הן לתכלית רחוי לע עכ כי התכלית רחוי סיהית
 תכלית גדול ובעלה אי אפשר להענין תכלית יותר סלם ע'
 אומרו זה אמת כי הדברים אשר הם לתכלית דבר מה אמת
 התכלית הוא יותר סלם מהדברים אשר הם בעבורוכי קח
 מקודם התכלית אשר הוא בעבור התכלית הוא יותר סחר
 מהתכלית אחרי אזה התכלית ופלימו וכותן לתם המציאות
 ואחר פחלקי המציאות יפתכו לפלאים הכרה פלאמר כי
 התכלית אשר לתם הוא יותר סלם ובעלה מכלל חלקי המצי'
 המתנה ובה טענה החכם ר'נו בן גרסון שתכלית הפלא
 הוא להציל אדם מסוכה או קהל חסד קבלת גופיית או נספי'
 הי הצלת אים מה חסוב הוא דבר הענין הסלימות בערך כ
 סינוי אשר יתחדם במעשה בראשית המקבלות הסינוי ה
 ויעבר הקרף פלא אם באמר שהוא לקבל טוב מם כפי לבד ר
 שהשלימות הגוא אי אפשר שיערך אליו טוח דבר נמצא
 אמתה והחכם ר'נו בן גרסון סתף סלם כפלא נחש
 קציל ופ מוח ונתלבסו אליו מניהם כי הם איפשר סיהית

להציל ולהשפיע טוב גופי מאלו המלאך הגוא ופתי
 שהטובה האמת אשר היא בחכמים וכדכסין בני וכמו ש
 טאמ' אפי סלח מלאכיה ופגר פמוא די אריותא ולא חלובי
 ויהיה הסיפור כן אפי סלח חלובי ואהי סגר פמוא ע'
 דאריותא שהוא הנמצא באריות הרעבים ולא חלובי קח
 פעולת המלאך המכבד אשר לא יאונה לנדוד כל און וכן
 נה סאמ' הוא יפלא מלאכיו אתך אשר אמל אכרסם לא יעור
 כשסלחו לקחת אפה לבבו קמפלל לאל שישלח מלאכיו אתו
 להצילו ולזה אמר כפי הגרסא אפי סאליעור סוליק כל
 טוב אדוכי כידו והוא שהולך עמו כל שהטובה האמת ת
 הדקתה עם אכרסם לעשות עמו כמים אפי יצטרך אליכם
 וזה היה כל טוב אדוכיו ותכליתו אשר היה מוסגר עההגנה'
 האלית אשר כם קחה את כל עפרו וממשלתו ככיל סכלו
 וחכמותו אשר כם אליו במלאך הכוכר וכו כיכל עמאדועות
 דכות ועלתה בעולם כדך אמרו כבוד חכמים יבחרו אסכך
 תכלית הפלאות הכרה פתי מציאות דבר היות בעלת
 סאיסטר סומציא בות המציאות המסתתרת וכבר התבאר
 למעלה כי און בוציאות המסתתרת דבר היות סלם ועלת
 כנסת חסכית אשר באה באדם להשלימו מעולם סכל ואיה
 המקשרת עולם הסכל עם העולם המספר והוא המודית וס'
 המציאות הפעל מפליה וחסכ' לוולא היה המסנה הלהית
 כבר תפסקי אכל גבל ירית אכל כסכל הית המי יגינת
 פוח המציאות לפינת זה המציאות ופח המלאכים ככסם
 הספית אשר הושפעו בו ברנן אליה ובהסנה לקיום וס'
 המציאות אשר בו יקטר זה המציאות עם הפלמי העומדים
 ציומן של עולם מש המלאכים וגם מצד זה המערכות
 הממיינות לא יסחיתו זה העולם התחתון כי סכל אשר כג'
 יקבה סומציאות כפניות ובמיינות אלויות ופכיות ועכיות
 ציוביות להציל זה המציאות אשר זאת היתה סכנה אצל רכ'י
 מהמסרם כדור הפלגה אשר היתה אה הארץ פפה אחת
 נדברים אחרים ורצו לכוות עי מוגר לוכו' וזה כי סונו
 כלל האכנים מקובצים במקום אחד וכקעס אחת אה הית
 סתבא איה ומה דבר כיי הית גסם סוטק ומקדים אחיכם
 לא יכל וחס איה לכן החכמה הפלגה לספיס כדי סאס
 פפד וסחר חלק מהפיטאל חלק אשר לקיום המציאות עם
 פלי כוס דעת אחר ונתפ מספיס עם מאמרי דל יהיה כפי
 אלג קאכמים אס סינוקובכיס במקום אחד אס סיה סיתחדם
 להס דעת אחר כחוב הכה כלס יקנו אותו כסוף ולא יתדלג
 על הכחשתו ולא יבקשו דל לבאת מן השעות המוא להיותו
 להס דעת יופיי ולזה לא יחלקו עליו כמו סקרי באמונת
 הספלות וספר לתכלית המין האינסי סהוא להכיר האמת
 וכאשר יהו כפונים ומסודרים חנה ככל מקומם סלוק
 מוסבותים אפיסר פיתדו ככל מקום דעות מתחלפות
 לדעות סוקוס אחר ואז סיה סכת מניעה לעיין מם
 שהם יותר נודק ופאמר יתמצעו לעיין בות ולכד סיהית
 והסקר אי יתה איספר קדוח לסם לנסל כדמות האסיהית
 ולא תקרב אליה וכמעט אומר סאס כל ככי אדם היו מקובצי
 במקום אחד כמו שהתחילו כחכמתם לא כשרים

פתח ספרו כי האשר טר זמן הלאה ימרוס אבל באשר הרצון
 האלהי כל יהיה עם הדבר להיותו כמו שהיה עליו הנה הוא
 ישתנה תבין אל אשר הוציא בריהו הגדולה חקרנו כן
 היא התחלה לחמונה דרכו כי הפלאים הן גמול התחלה
 מן עבודת האדם ומכאן להחמין האמונות האחרות
 מהמכחיש אותם מכתש כל התורה כלת כמו סגורה החבס
 בד כדברנו אשר חבאמי למעלה ולא כראיה ב כי הנביא
 אל החבס באשר יעשה הפלא יתפלל אל האש יתפיעם די
 הפלא הוא למען ידעו ויכירו אכן האמונה ההוא אל מינו
 ביטעיש עמה וזוה אמר שמואל שלא קציר חט'ים היוס אקרא
 אל ה' ויראה כי כמו שהיוס האהו היה קציר חט'ים וזמן
 מדרך היוס האהו והזמן האהו להמטיר ולעת קולות ומטר
 וחוא ית' בתעלתו יתנס כן הם פלאו ממלך פלאו כנא
 זמן כי הכתוב אמר כי מכה אל פארץ ויריטו יושבת בה
 וכאשר יכונן ישראל אין פטן ואין פנש רשכמנחם שלום
 מכל אויביהם מפשיב אז יהיה טוב להם לבקש מלך וזו
 מנס תשים ענין וגו' חס כי ממלך לא זקו חסס ית' לא
 להנהיג העם בדרכי התורה לא זונת והסכה בוס למען
 ירעו כי לא בדול וכאלכות אנוכי ויוסע אל אכנ הוא בעצמו
 וככבודו ובאשר פלאו מלך באותו הזמן פלאוהו שלא בזמנו
 וזהו כי רשכמם רכס לפלאו לכס מלך כי אז כשאלס
 מלך פלאוהו האמונת שלא ככסנו וישא נמס פונד
 נכסארו כי היה וגמדו מאעשההם
 וזן היוס האהו והלאה כמעמדו לגלות והוא פלאו המלך
 בלא זמנו כמו שהמטר בעת הקציר תמים בלא זמנו ולכן
 הנביא איתמר שיתפלל אל ה' בראותו כורך פזון אל
 הפלא כמו שפעה מפה רכיני באלוהו ואם בריאה יכרא ה'
 וכו' וכמו שביארתי למעלה ומנס סגד גם כן החכמים
 והחשובים אשר נוכרו באחמרי וכפפוכו וזל אשר נעשו נכס
 ועל ידיהם פלאים וכסם התפללו לפי על זש ולקיותם אכמי
 חמונה ומצפס הכה קבל מלכת ונסס הנמוצל נרכס
 ולכורך החמונה אשר קיימו וכלו הן כוללת הן חלקית
 נכוח יתבאר החמרי דול רכ'ים אש יוקחו כפסון האוירס
 פלאים מחודשים כי בזה הנד שם דברים הפסריים כלסר
 לא יעריפו על פלאי הכביאים הגדולים ובטועל פלאי
 מרעה ע' החמוד ולדיל כנסכת תעניות ספודים רכ'ים
 מזה סמין יעמד עליהם מי יענין כמס וירחש איך הם
 סכניים ופלאים יעשו וימחדשו לאופס החכמים והפסידים
 כפי הדעת והמוקוס וכפי סנורך בתכלתם אשר תקובל
 בהיותה כמונה ונדבקותם סכלס עכ עולס שפכל אשר זהר
 הרמון אצלס באמרוס עב לעונה ויטכנה וכו' פירצו כי
 כתרק פבנו בעולס הפלא אשר חסס הוסכע אשר אז היה
 על דרך עבלה ומאמרס כח נפסיה והוא מיכרא וחומיס
 כחן עינידו וכו' פלס הם מזה סמין והוא התדבקות סכלס
 נמכו אל המקוס אשר נמכו חונב שסס האכוחס סלמייה
 והייסוב התמיד המוכן ליראי ה' ולחוסכי סמו וחז' ס' ירס
 במירנה האהו פקובל תפלתו והפ' יענה עמרתס ויכל
 כפעל מ' פ' ס' ולו ופתסס די ארכס כלי ככק הן לעוב הן

פתח ספרו כי האשר טר זמן הלאה ימרוס אבל באשר הרצון
 האלהי כל יהיה עם הדבר להיותו כמו שהיה עליו הנה הוא
 ישתנה תבין אל אשר הוציא בריהו הגדולה חקרנו כן
 היא התחלה לחמונה דרכו כי הפלאים הן גמול התחלה
 מן עבודת האדם ומכאן להחמין האמונות האחרות
 מהמכחיש אותם מכתש כל התורה כלת כמו סגורה החבס
 בד כדברנו אשר חבאמי למעלה ולא כראיה ב כי הנביא
 אל החבס באשר יעשה הפלא יתפלל אל האש יתפיעם די
 הפלא הוא למען ידעו ויכירו אכן האמונה ההוא אל מינו
 ביטעיש עמה וזוה אמר שמואל שלא קציר חט'ים היוס אקרא
 אל ה' ויראה כי כמו שהיוס האהו היה קציר חט'ים וזמן
 מדרך היוס האהו והזמן האהו להמטיר ולעת קולות ומטר
 וחוא ית' בתעלתו יתנס כן הם פלאו ממלך פלאו כנא
 זמן כי הכתוב אמר כי מכה אל פארץ ויריטו יושבת בה
 וכאשר יכונן ישראל אין פטן ואין פנש רשכמנחם שלום
 מכל אויביהם מפשיב אז יהיה טוב להם לבקש מלך וזו
 מנס תשים ענין וגו' חס כי ממלך לא זקו חסס ית' לא
 להנהיג העם בדרכי התורה לא זונת והסכה בוס למען
 ירעו כי לא בדול וכאלכות אנוכי ויוסע אל אכנ הוא בעצמו
 וככבודו ובאשר פלאו מלך באותו הזמן פלאוהו שלא בזמנו
 וזהו כי רשכמם רכס לפלאו לכס מלך כי אז כשאלס
 מלך פלאוהו האמונת שלא ככסנו וישא נמס פונד
 נכסארו כי היה וגמדו מאעשההם
 וזן היוס האהו והלאה כמעמדו לגלות והוא פלאו המלך
 בלא זמנו כמו שהמטר בעת הקציר תמים בלא זמנו ולכן
 הנביא איתמר שיתפלל אל ה' בראותו כורך פזון אל
 הפלא כמו שפעה מפה רכיני באלוהו ואם בריאה יכרא ה'
 וכו' וכמו שביארתי למעלה ומנס סגד גם כן החכמים
 והחשובים אשר נוכרו באחמרי וכפפוכו וזל אשר נעשו נכס
 ועל ידיהם פלאים וכסם התפללו לפי על זש ולקיותם אכמי
 חמונה ומצפס הכה קבל מלכת ונסס הנמוצל נרכס
 ולכורך החמונה אשר קיימו וכלו הן כוללת הן חלקית
 נכוח יתבאר החמרי דול רכ'ים אש יוקחו כפסון האוירס
 פלאים מחודשים כי בזה הנד שם דברים הפסריים כלסר
 לא יעריפו על פלאי הכביאים הגדולים ובטועל פלאי
 מרעה ע' החמוד ולדיל כנסכת תעניות ספודים רכ'ים
 מזה סמין יעמד עליהם מי יענין כמס וירחש איך הם
 סכניים ופלאים יעשו וימחדשו לאופס החכמים והפסידים
 כפי הדעת והמוקוס וכפי סנורך בתכלתם אשר תקובל
 בהיותה כמונה ונדבקותם סכלס עכ עולס שפכל אשר זהר
 הרמון אצלס באמרוס עב לעונה ויטכנה וכו' פירצו כי
 כתרק פבנו בעולס הפלא אשר חסס הוסכע אשר אז היה
 על דרך עבלה ומאמרס כח נפסיה והוא מיכרא וחומיס
 כחן עינידו וכו' פלס הם מזה סמין והוא התדבקות סכלס
 נמכו אל המקוס אשר נמכו חונב שסס האכוחס סלמייה
 והייסוב התמיד המוכן ליראי ה' ולחוסכי סמו וחז' ס' ירס
 במירנה האהו פקובל תפלתו והפ' יענה עמרתס ויכל
 כפעל מ' פ' ס' ולו ופתסס די ארכס כלי ככק הן לעוב הן

מן להשיג יחידים ופזוואותם המבלבלים עיונם. ומפני
 שכלם מלאה בקרבן ושוב אל קשרם אשר זהו הצער הקצוי והזו
 מה שרנו משרשי חזונותינו בעיני הכרת אשר הוא הסרת
 האדם מן המקום אשר מוננו חוצה ושכחורה ההיא אשר
 יתחייב כדק בעבורה לא ישוב אל הסמאות לצולס כי זאת
 הסעולה חונקה מפולתם בלב עיני הדבוק בהחלט
 וז' מעמיו אשר הוא עולם השכל אשר מוננו יבאו הנפשות
 באחריו כי רוח מלפני יעלוף וכשמות איני עשיתי. וזהו
 מנקבל ויאסף אל עמיו הפאמר בהפיריש שהיא מיתת הכפס
 אל התקום אשר בא ממנו שהיא עולם השכל עם שלי בזה
 דעת והוא כי השוטא ההוא אשר יחטא בעין ההוא איכנו
 יסודי ולא הוא מהאנושה הישראלית. ואז איכנו מהאמונה
 האלהית ולמה שהיוע' אמנם היא למאמיני האמונה האלהית
 לא זולת אמר וכברתה הכפס שהיא מעמיו בל' כי ספס
 השוטאית היא לא תהיה חמין האנושה הישראלית ולא
 מעמיה כי אז היא בלתי מאמינה בעשותה הסעולה הרעה
 שהיא ולא כן היטועה הכפסית הראויה לה מנר היותה מ'
 נוסאומה הישראלית לא תוכל לה כי היא ככרתת מן העם
 והוא נוסים ויאסף אל עמיו ספק זה כי נפש החסיד ההוא
 באסף אל המאמינים אשר הם עמיו ואמיתו כמאמ החכמה
 עמיו עמיו אל' חנהי. יהיה אם כן בכח נפשיה ואתה
 שיעורא שכתיתסכ דעתה ויפכה ביטובא הדבוק ונתקבלה
 תפלתו ומה שאמר כתן עיניו כי המבלבל ההוא בעיני
 החסיד הסעולה לא שפ'י לבלבל ולהס דהדבקות ולזה נעשה
 גל של עבמות כגו דבר רומס ושוק. ודאיתי חקירה לקבת
 מהחכמים אשר לא נככ' ישראל המה כמותה ביה השער
 והוא אם הכבלות בדברים הכמעים או בדברים האפשרי'
 ואם הם בדברים הנמכעי' הנה הנמע הוא אשר יש לו כבע
 קיים לא ישתנה. ולא יהיה אז הנמע נמכע אם ישתנה
 והיה קראנו אותו נמכע הוא בשם לכד לא כמותה וגדר ואם
 היה הפלא בדברים האפשריים הכה הוא אפשר בדברים
 שיטבו אל הפלא ההוא ואחר שהיה זה אפשר להם הנה
 האפשרי הוא כי כשהוכח נמכא לא יקרא מזה בטל. אכ'
 הפלאים אינם מונה פראוי שיתסו האנשים עליהם. ואכי
 אומר כי הנמע הכה הוא יחלק לשני חלקים אם נמכע שהוא
 נמכע בעכומי. והיותו בפעל הוא חולק על עצמו. כמו
 היות העבר עתיד דכי אמרנו העבר היותו עתיד הוא
 מאמ חולק קנתו לקנתו ולא יוכל האדם לנייר זה וכמו היות
 משותף לכלש. וכמו היות החיוב והשלילה מקובצים בדבר
 אחד מנר אחד. ורכים כלה אשר ימצא סכני במנח הראסו'
 פכמלאים הוא מזה חמין. והמין השכי הם נמכעים בטבע
 הפועל ובחך הפעלים כד והאפשריים כד. והפעל היות
 מביעה מה אדם הוא נמכע אבל הטבע כד מה והוא אפשרי
 כד אחר וד אפשריותו אמנם הוא באמצעים וכחמין דב'
 כי יהיה אפשר באום הכיכה דס אדם נלמות אנושיות
 שתתהפך טפה זרעיית ורס כרות ויושלכו ברחם אמה מא
 ניהיו לאדם אמנם הוא נמכע בהיותו בינה. ולכן במין הא'
 לא נמנא לעולם שום פנא כי לא נמצא כמס

פיקוס שהעבר יהיה עתיד ושאלה יתחפש פי לו המאמר'
 פותרים את עצמם אמנם הפלאים הן מין הטבי בדברים
 אשר מציאותם אפשרי בהמשך הזמן והמנעיים כי בהכך
 המטא נחש הוא אפשר בהמשך הזמן ובכל. החמנעיים
 אמנם הפלא היה בהיותו מהרס נמנעט זמן. וזה אמר ית'
 ואכנס אותם ברגע כלו כי הפלא יהיה היות זה רגע כי
 בזמן המשך הוא דבר אפשרי גמור. אמנם הפלא הוא היותו
 בזמן קטן זה אמרו מקול רעמך יחפזון כי הגלות יבטס
 הוא אפשר בזמן מופך וכשכאית הנכונות מהכוכבים אבל
 הפלא הוא היות זה בשפזון. וכן יבאית מנדים ויציאת
 אנשים רבים מגלות הוא אפשר בטבע זה בהמשך הזמן
 אבל הפלא הוא היות זה בזמן מופט. ולכן אמרו הכוכבים
 ימהר יחיסה מעששו למפץ כדע וגו' כלו חש זה העכין יבא
 אינו על דרך פלא רל ענין הגלות המיועד דהיו שיבא
 במרונה וחפזון אבל זה כמשך המשך ומכים אין זה טעם
 ולינו פשוטה אהית אבל טבעית חכ הפלאים הן במין
 השכי לא במין הראסון. ואכי קורא הפעולות אט היו
 פיקוסא ועל הפך המין הראסון בפעולות הפך המנע.
 והפעולות אשר הם הפך המין השכי פעולות נמנעו. ולכן
 אמרו ר'ו' שספעולות הכה הן כלימות הן המה נמנעו מן
 העבע. אבל המין הראסון ~~הוא~~ ~~הוא~~ ~~הוא~~
 השכי בחסכט שכסניהם יבא הפלא. השכי אשר יושג
 הפעולות האלו ומהם פעולתו למעלה מן הגבע. ~~הוא~~
 כמו שפראיתך ועמוד על זה כלו. וכבאן נכנס שער קט

השער הג

ואחר אשר דברתי בעבר בעבר בהתחלת הדת הראסונס
 המביאם אל דרך האמונה והיו המופתים והנפלאות כמו
 פראוי למאמינים לדבר בהתחלה אחרת והיה היות העולם
 מחודש אשר שתבחר למענה היותה התחלת האמונה ויכירה
 הראסון כי בקיומה יתקיים מציאות הנמרס הראסון ית והיה
 דר מופתי לשכיר מצי השם ית. אשר זה נקרא עב חכס
 וככין הגוי הגדול הזה ויהיה אפשרות הנכונות קיים והיות
 השם ית' פועל ברצון ומטביה עם כל שאר העקרי' המיוחד'
 לאמונה האלהית. והוא כי בקבת דרום הדום העונש הוא
 גדול העבוד ארוך ועמיק אם היותו ארוך כי הוא בלל כל
 חלקי המציאות ופעולות השם ית' ואם היותו עמוק למה
 שאין החקירה האנושית מוגעת עד תכליתו. אמר ד' ע' מה
 גדלו מעסיך מ' מאלד עמקו מחסותיך כי לשיות בעבונות
 האלהיות אורך אמר מה גדלו מעסיך מ'. ולהיות עמיקה
 מאד אמר עמקו מחסותיך וסעלימי איש בער לחי ע' וגו'
 כלו כי האים סנה הוא בער בידיענות האלהיות. וככל כי
 לא יבין וגו' ופנא סיר' זה היות הפחמים החוקרים ככר
 התחלם בזה הדום זה אמר בכה וס אמר בכס אם אמרתי
 פספיה כמו רבו הסתעפות דעות הפחמים בזה הדום
 יהיה הדבור ארוך. אי לואת אקצר

ואמר איוותם מחורשים . . . ופי' אסא לא יביא ראיה פחותה
 לכתב ממנה קדמות קדמות קדמות . . . והוא אסא לא יביא ראיה פחותה
 העולם או חרבו לא כמותה סכה ולא במופת ראיה . . . ולגוי
 לזה אסא אין דורשין במופת ראיה סכה ולא במדבר
 גיחה לל' א' סכה אחר הדומה העולם בסך אחד מהסכי
 מופתים לא במופת סכה ולא במופת ראיה . . . וגם קדבור
 במופת מרוב . . . והוא סכה אחר הדומה ראיה . . . וגם קדבור
 במופת המיוחד אחר הוא מופת סכה . . . כי עניינים האלו
 א' להשיג דבר לולי במופת ראיה אחר הדומה ולא בעירוי
 בטלשה אפס עירכו בגלוי קדמות המורה האלו והתרי
 קדמות א' להשיג על נד החכמה סקוא דר' נלמ' .
 מהמקרים ואם אינה חקירה נלמ' . . . הו' יהיה זה סוכרו
 העניינים המופת הנקרא מופת סכה ומצאו אר' הוא מין
 סוכרי מן המופתים אפס לא ישתמשו בו החוקר' להיוונו סכה
 המציאות . . . כי מצאיתו אפס ר' חוק לרוב התבואה פניינים
 אלו וזה בגלוי האמתיות אפס הוא הדומה באחרו בעירוי
 לא ישתמשו בו המין האנושי א' ח' הדומה העולם או קדמותו
 לא כוכל לדבר על נד המופת אבל סאמוכה אחר פ' נלמ' .
 אכל המופת ס' א' אפס תודיע האמת בזה . . . ועל זה ורמ' .
 ל' ולאמר כל המופת פמנו כדמס' וכו' . . . אבל בבת נתן
 בבכא דכ' ב' וכן כתי' ישרא וגו' ידעו פי' ידוע ומקובל
 האמונה כמו אבתאך למעלה ולפי טוה החדש הוא חבור
 לאמוכה אמרו ז' . . . סאלמלא ישרא היו שומרים פ' סכתות
 יהיו מיר נג' אלים כי אס' היו מאמינים האמונה האמתית
 כדאי' מיר יהיו נג' אלים ועל זה יעד הכתי' ולאמר פ' אמר
 א' לסריס' אפס ימרו את סכתותי וגו' ונתתי להס כתי' .
 וגו' כל' כי מצד אמוכתו יהיו קיימים באים ויהיה קיומם
 יותר כעולם מהקיום המיצוי . . . אפס הוא קיום ככניס וכבניס
 יהיה קיום כמין לא באים ובאמוכה קיום כפי' זה פוכאר
 בגלוי ממאמר דל' פק אין עושרין בהלולא דמר בד' דרב
 הנכא אמרו ליה לרב המפוכא ליסרי לן מר אמר ואי' לן
 דמיתין לן דמיתין אמרו לן פ' אמרו לן עומדין ואין היה ניהא
 בתקך אמר להו הי תורה והי מצוה דמנבו עלן רב המוכא
 עין בלקיחת האשה וראה טוה לקיום המין ואל טיהו כפ' פ'
 בקיום המיפיי אשר זה לנו להיות כ ככרדיס באים . . . ואמר
 בסירונו לן דמיתין סאם לא היינו ככרדיס ומתים לא
 היינו כריס לקיום המין כי בנפשו ככראי הקיום באים
 ולזה עכין זוגו סוא לפי פ' סאנו מוטכ המיתה ככרדיס .
 והתלמידים עכו אחריו סאם היה להם אמונה ומנות אפס
 בהם יהיו ככרדיס באים כי אז לא ינכרו אל זה הקיום
 המיפיי וסונו הי תורה והי מצוה . . . ולזה פרסתי למעלה
 אתכילית הארס הוא היותו זמין זוסו מוכח ועומד וסוכת
 ביום אפס אמכם דעות האכפים המתחלטים בזאת הס' ל'
 טכה הס כזכריות בס' אקמע ל' ארס' ובראשון אפס הפמים
 והעולם וכסכי א' א' המות וכפיי' א' מ' מלחמות א' . . . ואפי'
 זכרדיס ככר ושארבותי בהם כפיי חכורים חכרדיס על אפ' .
 הפ' ל' בהפרעת דעת האמפי' אך עתס בקבור

אפס פ' שפיי' פי' דכ' קייס אל הרב גדול ז' כי זה
 הדומה רב' ק' ות העולם מחורם או בכתי' מחורם לא יפסוד
 גלוי מ' פי' וכו' אין כח פסל הסוכרי להשיג מנח החקירה
 המות כ' וכו' המין ז' ל' ככר פי' טענות אפס טון על
 קדמות העולם אפס מופת פי' אפס טענות . . . והורה כי הוא
 עכמו קורה ב' . . . וכי מעולם לא חשב אפס פ' מופת מופת
 על קדמות העולם וכפרט אחרי האמר סכמא ממוך ככר'
 סכנוה א' כי מוכרדיס הדוליס אכלנו ואמר אין טענה
 עניינס הוא באחרנו כקדמות העולם ח' חרסו . . . כי אין לנו
 דרך להשיג במופת אחד מהסכי חכמי הסוכר . . . ואולי לזה כוכו
 ד' אפס לקרוע מעשה כ' אפס' ל' ככר דרס א' א' ל' פי' כ'
 סתם ס' כוכו ואמר וכו' פנ' כי להודיע בחקירה אפס העולם
 קדום או מחורם וה דבר בלתי אפס אפס ל' א' אמרו נכס'
 ורס פי' מנח זה תאות החקירה לפיכך סתם וכו' פנ' אפס
 וקביא הדבור הקור' כי זה בולת טענה אבל הקום על דרך
 האמונה . . . ואפי' חורס כי המניעות חכמות המופת בזה
 הדומה הוא למה שהמופת יקום על סכי פ' . . . האמר נקרא
 מופת סכה והסכי מופת ראיה אפס מופת סכה ק' הוא
 כפס' כ' ככה ל' ח' חכמות דבר מה בסוכרי כ' סוכר
 נכ' ס' הנלג הוא מתועב מנד המניעות אומנו . . . והנה המופת
 הנקרא מופת בקדמותו חכמות והדיעה המופת ממנו
 הי' דיעה ב' . . . וכמו אפס יעקב בחנומו הנודת
 סוכרי' א' א' י' ב' ב' וכו' וכו' י' ד' י' כ' . . . כי
 פ' מ' חכמות הע' י' ב' אומה המורה העלוינה מהנכואת
 אפס לא כ' דיעה המופתית הפ' אפס כי פ' חכמות ונד' ד'
 פ' אפס א' א' הי' אפס' וקומות סוכרי' כי מצד הס' סוכרי
 ית הככ על העולם כפי' האמצ' . . . אפס המופת המ' הוא
 המופת מצד החלקים סאמוכים ומנד הפעולות המיוחדות
 כ' סוכר א' מפ' חכמות המוכי' א' מנד מתנוגע . . . מ' אפס הא' א'
 מנד מ' חכמות הע' . . . הפ' אפס היינו דניס ל' א' חרסו ד'
 העולם על האופן הי' אפס' והוא מצד הככ' סוכרי' ככר העולם
 פ' אפס ית' כי הוא סוכר על דרך סוכר ית' ונד' . . . וקבלת
 כמו א' א' א' כ' חכמות האפי' וככר רכ' ז' באמר מה . . .
 חכ' א' כ' ככרית ל' א' זה לעולם הככ' סוכרי' ונד' הס'
 ית' שהוא סוכר אפס א' להשיגו ולא לקי' א' סוכרי' קדמות
 אפס הוא קדמו' א' כ' א' י' א' י' א' כ' א' א' . . . והמ' סוכ'
 לו ידעתו הי' י' . . . ואל מ' אפס' סוכרי' אפס מוקום ככר
 להעריכו ומאמר חכמה אפי' היות הקדש אינם נאות א' א'
 סככו' כי הכלתי בעל תכלית לא יוקף ולא ינכל . . . ואם
 ברצ' לכתרו זה מצד סככה סחמדית לעולם ככר' זה יהיה
 דומ' על המוכר כ' כ' הוא התחלוקת אפס הוא מחורם א'
 קדום לנו ואפס כ' מאמיני' הדומ' מ' מ' א' . . . פכה א' ל'
 ית' א' חרסו טענ' על דרך מופת סכה כלל . . . ואל רכינ'
 לבאר אותו במופת ראיה והוא מן המאמרים והמניינים
 העכמיים סכמא אפס לעולם זה בלתי אפס . . . כי על דרך
 מעל חס כק' חומן ח' הקדושה אפס סוכרי' אפס לעולם . . .
 ק' ח' סוכר אפס ככל המכלוקת אפס סוכרי' אפס או קדומים
 ובאמר יבא החוקר לבאר קדמות העולם אפס הזמן

בכבוד אביו רצת השלוה וקבלתו ופניו כהצרה כי
 פתחוהו לא חסדו ארץ חפץ כי פעולת קרמון כהחלט
 לא סר ולא יסור וכי לא כתובה כלל בעולם לא האיסוס ד
 שמונים הכתובים ככל זה אחר סוד זה כלבתי תכלית וזה
 למה שפירשו אנכי ימנעו אל התבונה השמימי ופתינות
 שפתימיית כחית לא סרה ולא תסור כן ההיות לא סרו ולא
 יסורו כחודש תמידי זה אחר זה עם חדוש חלקי התבונה
 והצרת תמידיהם ופתינותם והסקלות והמכשלים המתחדשים
 ומסתייגים ככל צד ועת לכן הוסיף ככלל לא תפסק כמו שלא
 תפסק התבונה השמימיית ככלל אבל ישתנו חלקי ויתקו
 מיסודו האיסוס כמו שיכתבו אישי התבונות וחלקיהן
 מיחסיין אשר יומרו ויחשדו ולפי שהיא יחשוב כי העולם
 בלג כפשוטו תן העולם ית' בהשכילו את פניו כפי סודו ד
 האמצעיים אשר סדרו משרשי ספריו והיתה השכלתו את
 פניו תמידית לא סרה ולא תסור כן היות העולם הכרח
 שיהיה תמידי לא סר ולא יסור וכן הזמן והתבונה הם אלו
 כהיים בלתי הוסיף ולא כפתינותו כפי הארץ הוסיף והוא
 מוכרח כי זה הדעת הוא כפי על דעת המאמינים היות
 העולם כפשוטו תן העולם ית' על כן החיוב אשר התבאר למעלה
 פקרות זה פדעת וכי האמונת האמתית היא שהיא ית' פועל
 ברצון אשר אין צד לאמונת האמתית וזאת זה וטענת
 האמת והאמצעים אחריו על זה הדעת כמות על שני קטבים
 שאחד על סלחות הפועל ית' והשני על טבע המכחיחות
 המיושם וטבע העולם בלו ומשיבו אמתם שלקוחות משלמי
 הפועל הוא האמת כי חמתו והסכלתו לא כהם וכי הוא
 בלתי מתקדם טיבא מן הכח אל הפועל והשפעת הטוב
 והשלמות באנו שמכאן מצדו באופן מתמיד אשר לזה בלו
 ראוי שינוגע מצדו פעולת ההתחדש כי אם לא היה כפשוטו
 ממונו בהתמדה היתה חמתו דומיה וטולת כל עוד שלא
 יפסק מצדו וגם ישתנה בהיותו בלתי פועל אל היותו פועל
 והיה זה יציאה מן הכח אל הפועל ומכאן אשר א"י גש
 העולם האוב אשר מציאותו טוב על העדרו שיהיה כפשוטו
 בהתחדש כי מעטוב הכחי וכל טוב כחי בהתמדה והלקוחות
 מוטבע העולם קתם לקוחות מוטבע הגרם השמימי ומשיבו
 במו התבונה והזמן וקתם מוטבע נוסף העולם השפל
 אשר הוא האחר הראשון אשר הוא בקרא אגלס היולי שהוא
 נוסף השמיים וההיות וההפסדים בקבלו נורה ובהפסדו
 אותה כי זה רכבו והוא מצינו ערום מכל הסוד
 אין לו נורה מצינו אבל יקבל כל הנורות ולא ימנע וזאת
 פתיב רבג ואותם הסודות אשר יקבל אינם מעצמותו
 וקתם עוזמן והתבונה ואשר הם מוטבע הגרם
 השמימי הם אחר שאר שהגרם השמימי אין לו הפך
 וגם סאיג מורכב מחצר ונורה כמו שהאריך החכם בן רשד
 המפרש דבריו הנה לכארו שאין לו הפך וכבר קויים
 אלו שכל דבר יתהווה יתעברו והשמים אין להם הפך א"י
 ואיך יתהווים וגם כי כל דבר מתהווה הנה הוא מורכב
 מחצר ונורה כי טבע ההיות אינו דבר אחר גלוי המרת
 סתום לנורה אשר זה אמת יציאת דבר המורכב

מחצר ונורה כי טבע ההיות כן אבל השמים אינם מורכבי
 מחצר ונורה כפי הכתום ואם כן אין השמים כפליש תחת
 ההויה ואם הם השמים בלתי הוויים לא תתהווה התבונה
 כי השמים בהיותם ממים הכרח שיהיו מתבוננים ואם לא
 תתהווה התבונה לא יתנוס הזמן אם כן כל הדברים
 אשר הם תוך השמים יהיו בלתי הוויים והיו הקדמות הממלט
 וסלקוחות מטבע ההיולי הראשון אשר הוא נוסף ההיות
 וההפסדים בום המציאות הסכל הנה הם כי היולי הוא אם
 יתהווה היה עתהויה משיולי אחר ואחר אחר שכל דבר ד
 יתהווה מנושא כפי הכתום והוא אל בלתי תכלית או
 יתהווה הדבר מעצמו ושניהם סקר אמנם שכל דבר יתקו
 מנושא ודבר ית' הקדמה ידועה אגלס והשתדלו לנורה
 כחפשוטו ובקשם אם כחפשוטו כאשר עינו חלקי הכתובות
 ההיות הכפשוטו יוצאו שכלם יתהווה דבר מה ונושא
 והקשקש הוא כי לא יתהווה א"י דבר הזמן משיולי זה דבר
 סודמן כי לא יתהווה האדם מגדרי החטא עם שיש
 לפניהם התייחסות והתדמות במציאות כל טכן שלא יתהווה
 פוש דבר מהעדר וגם כי השמים תבונה וסודו מרבר אל
 דבר שלא ינוייר אם היה עם נוסף ודבר מה עממו יתהווה ד
 הדברים ועוד כי ההיולי הוא אינו מורכב מחצר ונורה
 כדרך הדברים המתהווים אגלס כי ההיויים כפי הכתום
 היא חול נורה כנושא מה אשר היה לזה לרכיים המורכבים
 היה ההיולי אם כן בלתי הויה ולא כפשוטו וסלקוחות הזמן
 הלא הם כי כל הויה כפשוטו יתהווה ויפחד בזמן למה שההויה
 הוא מה שיהיה אחר שלא היה והכפשוטו הוא שלא יהיה אחר
 שהיה וקודם ואחר הם הברלי הזמן א"י ההויה הנפחד הוא
 היה הויה כפשוטו הזמן ואם היה הזמן הויה הוא יתהווה בזמן
 ויתהווה הזמן בזמן וזמן שאשר בזמן נש כן או שיתהווה
 הזמן מעצמו ופניהם סקר אגלס ומיהם אטבע העתם אשר
 הוא אגלס השכלת העציר ותכלית לעובר וכל עתה שנוייר
 הוא אגלס תכלית לעובר א"י א"י שמינצא עתה ראשון ו
 ומצבונה ג"כ בארו ואמרו כי כח כל דבר קודם על הדבר
 ויציאת הדבר מן הכח אל הפועל תבונה ואם כוח תבונה
 דאזכרה היה סבב קודם לה והיתה סבב כנושא כי לא
 ינוייר כח ואם ארות מולת נוסף ויציאת אותו הכח אל
 הפועל אמנם היא תבונה והוא קודם התבונה הראשונה
 והיה קודם התבונה תבונה ונושא הפך המזגה ועוד יש
 לארסטו ולמשרשי ספריו שפירש אחרים מוצאות מלו ד
 הפרשים אשר לבלתי סודיהי א"י מניחם ואנחנו כת
 שפתיים ככר השבאר לנו שהעולם ית' פועל ברצון לא זולת
 וכן אין פועל העולם ית' ע"כ שח"וה ופניו כמו שחשבו לו
 אבל הנייר לא ימשך לו הנכונות לפי שהם בלתי מתייחסים
 אל המציאות שלהם הב"ב וכבר למדנו הפלזאוף עצמו זה
 וגם כי הוא ית' בפעולו ברצון איכנו ממתנה כל עתה אבל הוא
 קיים כנחי באותו הרצון וכבר הארכתי בזה באמר שח'
 אשר מזה יתירו כל השפקות אשר ספק פלזאוף וכדחו ד
 מעלינו כל טענותיו דחיים מספקת כי הוא כוח וכבראנו
 ויכול על כל להיותו ב"ב' והוא אל סודמן פו

בזה אכלי הנה אם היו שומא חרמי כסף וחוב צורמים
 חכמים ומתירים זה מהיר מיה במלאכתו ויחמרו לאחר
 מהם שיעשה מזרק אחד כסף מעשר אוקין אכלי מדק ידועה
 והיה שם בורף יותר בקי ומתיר ויאמר ספוא יעשה מתעב
 אלקות ואחר יתיר ויהיר שיבטח מח' הנה אם היה אכילת
 שומא שום בורף מה כ' כ' הכח וס' דיעה . הכח בתכרת
 יעשה זה המזרק מלא כדב' אחרי שטרפ' המהיר יתחלש
 ביכולת עשייתם המזרק כפי' חלוף כח יכולתם וידועתם
 ואם יהיה שם אחד כ' כ' יסתלק ויעשה תולת כוסא ובולת
 זמן . וזהו אכלי טעם מהפיק כמה שלא נוכר במעשה
 בראשית שם י' אכל טס אהים להיקט שם אהי נבאר מילולתי
 לעזרת חושה . כלו בעת היכולת ולא הנמא אום הימט
 ככראו מלא דבר וכולת זמן כי לא נבדאו בזמן לטיות הזמן
 וחכל הנכראים הכרח שהם י' גראם בתה שהוא אהים
 וכעל יכולת ג' כ' כ' כי לא יושך העדר הימט בין הכועלים
 האחרים המועלים כזמן וכמא אום מוגבלים כפי' אסד הייב
 רענו הבלתי ידועה אכלנו להיותה בלי תכלית אסד הייב
 חכמתו ויכלנו שממכת השמטענו סממא אום אסר בהמיה
 הסלמיה התיא היו מננידים ביד מתמידיס קודם היותם .
 וזהו סלמר ל' סומן מלאך שהיה סדר ומכיס קודם לכן כמו
 סמארתי למעלה נכ' סאות אום כרעה להקור קטוען הטעבות
 הסורות כפסאמר כי הסויות הטעבות הכמוכות על נד
 הטבע אם היה שתהינה הנה נמנאות בזה האופן . שלא הו
 אפשר שיוכחו כפי' חקירת הפ' וכלו אמנ' הנה הסוללת חמר
 פסגול כל חלקי המציאות בכלו לא היה בטבע אכל בעל
 וכדרך כתי' קטעי . וכבר השלוג הרב בזה במה שהמקול
 פקסטר חמד גדל כהלתי יסוב שת סכאר כי הפרס גדול יש
 בין טבע הרבר בהחלת הדושו לטבעו אחר שכתחם . וזה
 פר' ט' מחלק כ' ומנו סלממו עליו בסוף זה סמער . גם ג'
 כ' כל ל' ב' שת הנדוים אין מוכנה שגמ' קויות השול גמ' ל'
 כשהמשך כל טעמותיו אמנם הם על ההימ' . זהו אם נכית
 העול מההימ' ואכחו לא סמר שיעול פתמות אכנ סלמר
 בו ככרא ועפון הכריאה הוא מתחזק לערין ההימיה ועם כל
 לו המצארי אהי כבר בטלתי סנ טעבות הפלוקו אפי' בס' ע'
 החיים בהראי' כי אפי' אדם ענמו לא סמט מעולם הימט
 מופתי כמכותי נדעת המורה ז' ו' לפי שאין זה כוכת זה
 החבר א' אם תדל לאריך בזה אכל כקנור נמרן אמור כי
 שיות השמיי אין לו ספק וכל דבר יתהום מהפכו הם הקדמו'
 לא ידקו על כל פנים ואם היה שיצדקו אמנם יצדקו בהימ'
 תחלקו אחר קנתם הפך אכל קנתם אמנם הרבר הכולל כל
 חלק שמכיאה לא יהיה אסמר המנא לו הפך ולא יצטרך
 כהיותו כהכראו שיהיה מתפק וכן השמיהותם בלתי מוככה
 אסד לז' א' כס הוויס אפ' סמא כי בדברי המורכבי' סו' פת'
 א' ונס היא בהרכבה אמנם בטעמותי' ובלתי מורכבים הויתם
 שו' המכילס כפי' מה שסס ופרויס שהגלי כ' גאר תכרת היות
 השמיה חול כחמר הצורה אמנם כלר זס מהדברי' אמור כב'
 וכדברי' המורכבי' וזאת היא ג' כ' טעובה להיות ההיולי הית'
 מתהום ש' הוויס היולי כי היולי להיותו בלתי מורכב ד'
 שויתו הוא מציאותו לא זולת וכבר נחלקו בזה רז' במאמר

אחר זה מארו על פרוק ביום עשרה ל' אהיה ארץ ופמים א'
 גם' אומהסכה בלינה ומעשה ביום זכה או מחסכה ומעם'
 בחם דכתי' ביום עשות ל' אהים . א' שמעון כל' לא נחלקו
 אבות ראשונים על מחסכה ומעשה לא נדברי הכל מחסכה
 ומעשה בין ב' וס' בין בלינה אכל נחלקו עם ומדימי הווי .
 והנה לא החכמים הם כתחלקו אס כההוה העיול מהמר קודם
 או לא כי גם חסכו היות העיול מהמר קודם כדעב אטלוקו
 וסלכב וז' מחסכה בלינה ומעשה ביום כי החסכה הווי
 הרבר הקודם למעשה כאו סהכח יקדם לפעל וכס' א' מהכח
 והפעל הכל ככרא באחר וז' מחסכה ומעשה ביום . וז' כל'
 באר מאתנם ואמר מחלקתם לא היתה לא בלילי הווי . כלו'
 אס פיס הסיולי קודם כמנא ממנו יתונו הנכראו קודם
 התקנות העולם או לא היולי כמנא ממנו יתונו אכל סההוה
 העולם יש מאין וז' עס דמד מי חמס . סלוא הווי הממונע
 בין הווי והלילה כמו שהיולי הזה הוא המנא כממונע בין
 המציאות והעדר . ופסר סיר' ר' ש' כפי' א' החכמי' הם
 אבות המציאו ויהידיעס ואל' סילוקו במחסכה ומעשה אי
 זה מהם קודם כי אין הכח קודם הפעל ככריאה נדעת כל ד'
 המאמיכים האמתי' . אכל מחלקתם עם דמדומי חמש כלו'
 אס הדמיון סהוא מתפק כלתו הרבר ומסכה כמא ד'
 גוויס אספר סיניוד מציאות נכרא מוולת כח יקדם אלו'
 החכס הראסון חסכ שאין כח בדמיון לצייר זה אכל הדמיון
 לעולם יצייר הווי דבר מדבר קודם לו ולזס מחסכה בלינה
 ומעשה ביום . אכל שהסכל לבדו יבחיין זס . והחכס האחר
 חסכ שאין זה כמנע אפי' אכל הדמיון כ' אכל פסכל . וז'
 עם דמו ומי חמה הדמיון למת סהוא רומס אל הפכל ולינו
 כן . וכן כלאמר בזמן אס הווי היה ס' פתקו והיה ככרא בזמן
 כי זה אינו מחוייב אכל יברא וינא במציאותו כי אין כל'
 דבר נמנא וככרא ימנאו ויבראו בזמן . אכל נדברים
 המורכבים הזמניים הם לכדס ימנאו בזמן ויתונו בזמן .
 והטענה שאומרת ימנא בהו יתו וקודם ואחר והס הכרלי
 הזמן הכה כבר הסיב עליה אכוחמד כספרו כהפלה פי הס
 פבות בלתי מודקדק' ה' אינו הכרח לבר בהס כמו סכא'
 חזן לשמים ויין סס חזן כי אין סס מקיס כמו פכירור ד'
 הטבעיים ענמס' אכנס מה ס' אמרו מהעתה סהוא תכלית
 לזמן העובר וסטבעו כן . הכה אכחו ככחם זה וכודם הווי
 אמת בזמנים אסר כמפכו אחר הכריאה . אמנס העתה אר'
 היא אכל הכריאה אסר בו ככרא העול אין זה כודס בו אכל
 הוא עתס שהוא ראשית זמן ולא תכלית טוס זמן . סלוא כמנא
 עתס כסוס זמן אחר ולכן התחילס הקורה ויאמר בראשית
 כרא אהים ר' בעתה ההוא אסר הוא ראשית זמן ולא תכלית
 לטוס זמן סלוא כמנא עתה אחר כטוס זמן שיהיה כך . כי כל
 העצות אסר הן אחרי הכריאה . הן סס תכלית לזמן סעובר
 והתחלה לעתיד אחר טבעמה ההוא ככראו ספסיס וסארן
 וכל מה טבהס והיא סהויה סכוללת אסר כספעס כהוויס
 וכעתה ההוא . ולהי' דרסו ז' ואמרו את סממים לרבות
 תולדותיו ואת הארץ לרבות תולדותיה כאו ירדו בזה לרכי'
 כלל המויות תחתוכות ועליונות . ואם כן בא לפרס סווי ת'
 סלקיות ואך כעסו דבר מדברי' אמנס ההימיה הסולל סתי

תיפח רוחה דהוא גברא כבולתו כתיב בהו כריאה תהו
 וכהו עושה שלום ובורא רע חשך יוצר אור ובורא חושך מים
 והמי' אשר מעל השמים כי הוא בנה וכברא רוח יוצר הרים
 ובורא רוח תהומות באין תפוחות חללתי והוא מבורא נבלה
 כי עושה שלום ובורא רע הא' יוכן על הצורים והא' על החמר
 כי השלום הוא הצורף אשר מומנה הפלימות ורע הוא החמר
 שהעדר מיטיב ומופגיני ואם למעלה פירשתי כזה הפסוק
 פי' זה אינו סותר הכונה כי יפוצר כפי עניינו בכל מקום
 ומה שהמפיק חשך ומים קש יסוד האם והמי' והרוח ותהומות
 האויר והארץ והשפלה כמו שתקף אבאר ובאופן אחר המר
 במס' חניגס פ' אין דורשין תשו זה קו ירוק שממנו יוצא חשך
 בזה לו אכנים מפלמות המוסקעות בתהום שמתנו יונקות
 מים דכתי' ונטס עליה קו תהו ואככי בהו כי תהו הוא החמר
 הנקרא היולי והטבה שקראוהו קו ירוק כי הקו הוא מציאותו
 בהו כבשם ואין לו מציאות פעל כדרך מציאות האמוריות
 אשר מציאותם ממוצע בין הפועל הגמור והעדר הגמור
 כמובאר בחכמה האלהית ואמר כי הוא ירוק פי' הירוק הוא
 ממוצע המציאות בין שתי אצות כמו שביא' בתקן וישארלי' ב'
 מציאות השתן אשר לו כן זה החמר הוא ממוצע המציאות
 בין העדר ופעל ואמרס שממנו יצא חשך יל' בזה שהעדר
 בדברים הוא בטבתו כי חשך יאמר על פנים רבים בלשון
 ולו מוכנים רבים ושיתופים יתבארן בא' כפי מקומו ואמרס
 כסו אלו אכנים מפלימו' יל' בזה הצורה שביא' האכן הראשונה
 כי אמרס משם רועה אכן ישראל ואמרס מפלמות כי קש
 מושקעות ככח החמר ולזה הם מוסקעות בתהום כדרך
 הצורות המוצאות מכח החמר כמו שהבאר מדברי ב' גפ' שפי'
 ל'א' ממה שאמר הטבע ואמרס שממנו יונקות מים יראם
 שמתהום נוכעות הצורות ויקיה בהו א' כ' צורה כינו
 הוא הרבר מה שהוא וכבר הרגילי' ד'ל' להשתמש במלג תהו
 בדברים החמרים כאמרס שכנים על תהו הם ואמרס על
 שתא אלפי שתא הוי עלמא שכנים מהם תהו פירצו אנפי'
 במשכים אל החמירות ולפי זה השי' תהים כונעם הכתוב כי
 הארץ והתבונה כשהוק ראשונה הנש היא כולל חומרס וצורת'
 עש ג' היסודות הנכבדים והו והיתה תהו כלל' מורכבת
 מחמר וצורה וחשך שאף האם היסודי כמו שביא' הרב כי אינו
 פייאר מעצמו שאם היס מאיר היינו רואים אותו כלילה והיה
 מונע אותנו ראש הככבים והו כל חשך טמון לצפוניו
 תאכלהו אש וכו' ומש' במקום אחר מתוך החשך ואמרס על
 פני תהום ר'ל על טוח האויר כי כל דבר סבלתי ידוע עמוק
 ויקרא תהום בלשון ולום פעמים ישאלוהו בעלי הלשון על
 האויר ופעמי' על המים ופעמים על הארץ והו ידוע למי
 שהרגיל מאמריו ד'ל' ופסוקי התורה וכבר נודע מה שדרשו
 על פסוק תהום אל תהום וכו' בים סנה שמי תהומות תקום
 ביאלה ותהום תתאף ואיך הא' מקבל והכ' נתן וסס המים
 אשר כתלו באויר ונפלים על הארץ והאויר הוא הפהום
 העליון והארץ היא התחתון וכן מ'ס' בתמכ' סוכה על
 השתן שהיו כמזבח ש'יו יורדים עד לתהום תהו מרכו
 הארץ ל' השפלה ונס אמרו תהומו' יכסומוו ד'ל' מי שיש
 א'כ' אין מונע מלשרם על פני תהום על יסוד האויר ורוח
 פלחים מרחפת על פני המים הם האויר וקוים נדק מאמר

פתיא השמים והארץ פלם לא ספר בהם איך ומה בראם ג
 אבל כי היה מלא דבר והמטיך וברא מה הכרעה בארץ ג
 הכרעה בזה הפסוק נספרנו בה גשם מורכב מחמר וצורס
 הנקרא ארץ עמר יסודות שהם האם והאנדר והמים והארץ
 עבונה ואו' תהו וכהו ראיתי ר'ל' פרוסי' חלוקים במקום
 מה יחשבנו היות תהו וכהו מורים על ענין אחר
 וזה אם פניהם על צורת הדברים ואם פניהם על חומרם
 שדברים והוא אומרם ככ' פרשת בראשית והארץ היתה
 תהו וכהו תהוה ובהה אל יתוה כד' כ' מתן אד אבהו משל
 למלך סקסס סני עכרים באכיה אחת ובטימי' א' על הא' גור
 פיהו כוק מסמיון ועל הא' גור פיהו יגע ואוכל חמר
 זה פיהו יגע ואוכל פנינו כפינו בא' באוכי' אח' ובטימי' א'
 אתמהה כך יטבה לה הארץ תהוה ובהה אמרה פעלונכים
 והתחנכים כלכו ככרינו בא' העלונכים נכנים מויו השכינה
 והתחנכים אם אס כס יגביס איכס אובלים אתמהה ר' יהודה
 בפס' ר' סימון אמור משל' למלך סקבה סתי ששנות באוכי' א'
 ובטימי' א' על הא' גור פיהו כוכיית מפלטרו' והשכי
 תירורין אמרה פנינו ככוכי' כ' באוכי' א' ובטימי' א' וו
 כיוצת מפלטרו' וע' גור קיו ורין אתמהה כך יטבה הארץ
 תהוה וכמה אמרה העלונכים והתחנכים ככרינו כאחד
 פעלונכים חיים והתחנכים ממים לכך שיקה תהוה ובהה
 הכה הפסוק הראשון ביאר תהוה ובהה על הצורה וההכדל'
 ולזה המטיל כוכרים כי כבר הרב ביאר שהקדמוכים היו
 קוראים לצורה זכר והעד בהפסים באומרו העלונכים
 כהנים מויו השכינה והוא שכלם בפעל לעולם והתחנכים
 יגעים והלכים ואובלים כל' כי אם יפיגו הפגה מה וייצאו
 פבלס מן הכח אל הפעל הוא כי גיעה והשתדלות זה החכם
 חסדי' הכרלי הרברים והלגש אמנס הוא מנד התורה
 והחכם הסני ביאר תהוה ובהה על החמר והמטיל בכקבות
 ביו סקקרא החמר בקבה ואשם זוכס והפליש העלונכים חיים
 והוא כי חמר העלונכים הוא חמר הגרמים הסמימיים או
 הדבר ההולך משלך החמר במלאכים שהוא החלק הספל מן
 החשמל סכתבאר במאמר השני סס חיים והחמר סתהתון
 מות וסס החכם חשב ססכרלי הדברים הוא מנד החמר כדעת
 אשלטון סנה אלו ססכמים פעש' יפרשו תהו וכהו על הצורה
 לברס ופעש' על החמר לברו ובטי' לקחו תהו וכהו פניהם על
 החמר במקום א' והוא על פסוק סגו סנים מכסף וינא
 לבורף כני' אר' לעור בין יעקב משל לאמוכטי מלאה מים
 והיו סס פני דיוקסים נאים כל זמן שהאמוכטי מלאה מים לא
 היתה ככרת מלאכת הדיוקסים כך כל זמן שהיתה כראית
 תהו וכהו לא היתה כראית מלאכת פמים וארץ בעקר תסו
 וכחזון העולם כראית מלאכת פמים וארץ סנה מזה יראם
 שהצורות איכס כראות כל זמן שהם טמונות בחמר ובהיות
 החמר מתיקף עליהם כמו שאף האמת ותכף פסחמרות יעקב
 יראו מלאכת פמים וארץ ויגלה או מציאות הצורות כי וסו
 היותן סנה א'כ' תהו וכהו הוא לקוח ככאן על החמר ומונד
 אחר ככתב במאמריו ד'ל' יקחו תהו על הצורה וכהו על החמר
 אשר בו היה הצורה כשואף אמרו פלכוף' אח' סאל אס רב
 אלהי' כס' ב'יד גדול הוא אלמלא פמצא סיוכים סכיינו אותו
 ל' מה סס א'ל' תהו וכהו וחשך ומים ורוח ותהומות א'ל'

הרע פאזן ביי שפאך זכר לאו הדרות כמי הכתוב הטובות
 פו זכר ראשונה הארץ שהוא המרכז ואמר שהאם היתה על
 פני הארץ ולמעלה מחוכו והארץ על המ' וזאת היא הכתוב
 הטובות וזאת כ'התפיק הניאות האורה ע'ז' שכארמי במאז'
 אשר הוא מהקוויה ההחלטית ולא כלן מן האין הגמור ו
 זאח'כ פרט וחלק בין הדברים הכבדים למ'הם סהיו יש
 ציפם כהו סהוא הבואר נבלה מסוד הפסוקים באומרו תרפ"א
 הארץ וישראל הנימוס ופז'א הארץ פפי סיסוד סגובר בהם
 זכבלנה בזאת שפרט' מסודות העניאות מה שלא יבילם ספר
 כי לא הדבר כזה לכרחו שאריות ואסמוך על קנת
 פנה סכ'ארתי כה' עץ חיים במאזרי זה ינחמני האומנם כי
 פפי איזות כנסת' פועל ברעון כונבאר במאמר הראשון
 אין מערער על החדום בשכחות כי ברעונו ברא את האמים
 זאת הארץ וכל מה סבה אים לא בעדכ על גד האומרו
 זאחי אפלא מהלכ' אס קבל טהפ' פועל ברעון וכי ברעונו
 יוכל לברוא כל מה פרו' וז'חדם מה סירכט רחוק זכ'ל' פיהת
 חדלום ואין העולם כי זה נוסט בחוק הפועל טבלתי רעון
 אכל הפועל ברעון אינו כמע' ולא ס'המנה ה'אמתית סבל
 הדברים זכריה ההחלטית ככראים יש מאין סן הזמן ק'ן
 התכנה אשר סר רצוים כפסוק ויאמר אליהם יש' אור וכו' כי
 כקנענה השתיאיות יחדם האור והזמן כי אחר טהפמים
 פחדשים ו'כראים טקנענה והזמן תמשיב להם ס'מחוריים
 ולסודות על החדום אמר תכביל עה' ס'ממים החדשים והארץ
 החדש וט'סוף טבלתי הנימוס טהניח ה'רלבג קודם ברעון
 העולם ס'א פונת כי פיה בלתי כ'אור לטובל טיהדל מהפועל
 כהמ' סנסוף תוכן לקבל הפועל ז'אור החליט טרכ קנת בר'יה
 על הכריא יש מאין ז'אם ה'ה' ט'המנה ז'את התלת על הכנענא
 יש משה הנה זה כדך השתת' ס'הממדים כבלל וכיאור ויאמר
 בייחוד על סכריה א'ר ש'א' יש מאין וכבלל על סכריה
 והמנהג הכנענא וז'א אברהם ע'ה' ה'רמנות ידי א' ס'הנכה
 פמים וארץ וקרא בהם א' אל עולם וא' אלובר כפרקו קודם
 ס'כריה העולם ה'ה' א' נ'סמו א' לא טיה טעולם ז'ולת זה לא נוסף
 ז'ל' חמר ולא ז'ולת זה דבר אחר ויאמר ויהי ערב וכו' ויהי אור
 פהיה הנה ח' כעולמו כי לא היה קודם לכ'לא נוסף ולא חמר
 ולא דבר וכן דרמו חכ' ע'נשה כל כ'ט' עמיש לנדי דוק
 הארץ מאתי והוא מבו' כי מ'ה סכור ונמר וקסת זקני וק'א'
 פ'ישקב ויסקב מאכרתם ואכרתם נכח כי כן פיה סכריה
 ז'מנות נח ונח מאדס ס'ה' כ'ס' ז'את הקבלת היתה קרוב
 למשה ולאחריו חוקריה ס'ממו ולכן בהתחילו ספר בר'ה'
 ידע לכוון אמות קבלתו עם ס'הדברים באמרים מפי האמת
 א' ס' הודע ועד אמתות ס'הדברים לא ינה לעמו ולאומתו ד'
 ס'כרים בט'ל' כי הוא אמת ופיו אמת והנתן אמת ומס'אמת
 לא יב' כי אס אמת והסקר יב' א'הסקר ע'ד אל'מרט'ע'י' יב'א
 דשע וכבר ס'רנו ס'טוסוף עכמו וס' דברי ב' ההבלת
 ט'הבלת כי הדברים ה'רעניט בכבולת ס'ס הדברים ידועים
 כדך למעלה מהטוב וכי האמת כהס' ה' אמת חזק וקיים
 פ'ר חבל אמת כי תב' אמת האמת מוטענת מ'ה פיה
 בעל האמת ומאמר אמת' אמר רוד ע'ה' תורת א' פ'ח מ'ת
 ז'בו עם ט'האמר העובר פ'רעפי זה המאמר באופן אחר

לא יבדח מאמרי הנה מה ס'ככת' ס'ס פ'י צ'פ'פ'צ'פ' פ'נים
 לתורה הכיח ס'הקודם ס'למיה ומ'ס'כה נספ' א' מקורא אשר
 ממנו ח'וככה או ירנה ס'יס'כ הכנסה ט'למיה כדרך הצורה ו
 לטעל ה'זרם וכיאר זה כי היא כורה מ'חיקה הכנסה באומרה
 ולפי ט'האמת כדברים ס'רועים ובהפגות יהיה כה' נדדים
 כיאר ט'בלס כאו בתורה ובאומות הא' ס'וא פיהיה הדבר
 מוטב מולמד חכב וכו' כי כפי ס'מנותו נחטב כדבר הפועל
 ממנו היותו אמת' אור עדות א' כאמנה מה'מית ספי כי
 פ'אמתיות ס'ס' מועיד עליהם ס'ס'לאכות וכותנות חכמה
 לבל חסר הידיעה והספי ס'ס'דבר הירוע וכמוטב ס'מנת
 פ'סכל כי כן הו'דרך האמת כי כאמר ס'סכל לא יהיה ס'מח
 עם ס'ס'ס'ס' הסוף הכה אובה ס'ס'ס'ס' א'נה ח'מית על דרך
 אמרו חכמת אדם תאיר ס'ניו כי החכמה האמתית מ'ס'מחות
 לפי ט'הוא ית מ'ס'ג יודע האמת בהולט אמרו ט'הס'ס'ס'ה
 באמרו ומאמרים אחרים לר'ול' לא' ס'כודי א' י'נים
 מ'ס'מתי לכ וכו' כי ס'ס'כנין ט'מחה לטכל' והב' ס'הדבר
 המושג ס'יג'ים מושג יד' לעיניו פ'סוף נקל וכדור כי ז'ס'ר
 דרך האמת קודם ט'מנות ט'ס'ה קסה וליו ס'מנות ט'ר'יה
 ט'קלה כהו ס'ס'ר'ט כ'רפד כ'כ'י מהספר המופל' אשר נ'ס'
 מונת א' כרה מ'ר'ת עיניו כי היא צ'רה ומ'קירה י'א אפסר
 לתכחיסה לבלו'יה וז'ר' ס'ל' יעלה על הנוח אי'פ'רות
 כיטולס כסוס ענין וכ'לום זמן פ'אס לא כן איכנה ידיעה
 א'ל' מ'ס'כה או פ'ר'א כהו ס'ס'ס'כ'ר כ'ה' האומות אמר נ'ס'
 יר'ת א' ט'הורה פ'ומדת לעד' וס'ס' ט'ד'ר ומאנויעיד לנד'
 כדרך האמת אשר ר'מנו ס'הגיונים באמרו כי האמת עד
 לעונה ומקבים אכל נד' סנד ממנו יעיד לנד' אמר מ'ס'ס'טי
 א' אמת כדקו יחריו א'כ' הדברים הכנענאיים ראיו ס'קראו
 כ'ס' האמת בהולט ולמה ס'כבר התבאר ס'אין לחוקרים
 מוסת כרעתם ס'הוא קדמות העולם הנה אכחו כהמר
 פ'דעינו ואנוכניו היא האמת החוק פ'נויע בכנעניה אשר
 היא האמת הגמור אמר רוד ע'ה' ראש כדך אמת לעולם
 כל מ'ס'כ' כדך יוד' כי אחר ס'פ'תורה האל'ית התחילת
 כחרוה אשר הוא ראש דברי ה'מורה והוא אמת והוא התחלת
 לתורה אחר ט'הקבלת היא אמת כל מה ס'אחר ס'התחלת
 פ'תים אמת אמנם א'ס המלאכים כב'ראים זה לא התבאר
 כפסוקי ה'מורה כי לא כוכר אכל א'חדום ז'ולת בר'יה ס'מים
 וארץ וס'מלקים פ'לני א'הס' ע'ר פ'מיה ס'ס'בו רכים ס'המלאכה
 בלתי ככראים והוא חולק על האמונה וגם על מאמרי ה'ל'
 האומרים כי המלאכים ככראו כהו ס'מנא' מ'כ'ואר כבל'
 אימתי ככראו האל'אים ו קיומו כלס ס'ס'ס' ככראים וז'מתי
 פ'יחלקו כא' זה יוש ככראו ס'קנתם ס'ס'בו ס'ככראו כ'וס ח'
 ז'קנתם ס'ס'בו ס'ככראו כ'וס פ' וזה כפי ס'החלשות דעתן
 כנותן ה'מורה כהו ס'כ'רתי למעלה ופ'תכ הר'מכן ס'ס'בו
 כי המלאכים ככראו כ'ד'מו כ'אומרו כ'ראפ'ית כרה א'ס
 ולקחו הכה א'שים מוקדם ס'ככראים ואמר פרמו כ'התבוכים
 וכ'אר כבליוכ' וזהו א'ל' אלו דעת חכמי הקבלס המקובלת
 ח'ננס אשר כבר כודע איך זה מ'ס'כ' עם דעת ר'ול' וכ'ל'כ'ב
 ס'תחכם באומרו כי זאת היא האורה אשר ככראת כ'וס ה'
 באומרו ויאמר אל'סים יש' אור וכו' כי הוא אור ס'סכל אור
 ארץ ונדין ואין עולם ס'סכל אשר הוא עולם ס'סכל אור

ג'אין כו חסד כלל כי חסדך אהבם יבא מצד החומר אשר הוא
 מטבעו דבר אלני העדר הוהחסף והביא לאמות זה ולחוקו
 מאמרים מזול אשר אני כבר ביארתי למעלה כשדברתי על
 האורה הנבראת ביום קה אשר היא אורה מושכלת לא מוחס'
 אשר בה יסוערו יום ה' ונשי ופליטי ופירטתי אותם ולא
 כצורך אל דברי הללג ביה עש עדעת זול כלם שהמלאכים
 לא כבראו ביום אח' באומרים לדבריהם לל כברא ביום אחר
 כלל וקרא ומאמר מפורסם לזול בראשית ספרטה הוהת
 האמנם אם היו המלאכים כמצאית ככללות מחמר והטבות
 סגורות מאתו ית כמו אבי ארתי למעלה קנה לא יצויר בהם
 בריאה אלף המצאה והטבעה ולמה שקיים בחכמה האלמית
 סיות מצאונם מן המצורף כי הם מצטרפים לו ית ואין
 להם קיום ועצמות אחר זולתי שהטבות אשר הם ממונו כי
 אינם מורכבים ממציג ומנושב כשטם מאתנו היום הם כמצא'
 בהטבעה אל היות והיו הם שהטבעה אשר יטכילו ממונו ית
 פשי המסך בריאה הממראות והמצאית כי לזה יאמר היותם
 צורות בולטות וכימות מטכס כל אח' כפי מדרגתו במציאו'
 והיה ותיאיותם העצת הגרמים השמימיים כמנאים עומתם
 לקיומם והם רצון הכבדלים תכאי במציאות הגרמים
 השמימיים אשר לפי זה יאמר בהם שהם צורות עם השמים
 לא זולת וכמו שביארתי מהתקשרות המציאות לא הערובים
 והמשיל חכמה הגרם השמימי למראות הזוכות אשר ירא'
 בהם עם רבויים הנורה שכתית חליטה מבלי שתתרכה ה
 הנורה קבוכית היות ותראה במראה היותם זכה בפלימות
 היותם גרונ חילת ס'ל כאשר היא מעלה הלוודית כן הככה
 קראוכה תראה בגרמים השמימיים הראות שכלי וככלל
 המציאות כפי שהכנות המתחלפות והענין קנל ומתפשט
 ממונו ית כהם ען הוא המציאות המלאכי להחירות ובולותם
 מאלקי המציאות להיותם חלקים עכורים לא יראה לזה ממונו
 עת' לז' שיהיה פש מלאך כאשר השינוף כפי דעת הרב זל
 על הכחות המתפשטות בכל המציאות השכלית ען כחות
 שמימיות ען כחות אלהיות אם כן איפה כפי זה הנייר לא
 הים מבוא לתורה לזכור בריאת המלאכים כלל כי בזכרה
 בריאת שמים וארץ נזכר וכמו שרמזתי ואיפשר שזה רצון
 באומרים את השמים לרבות עלדותיהן וכבר ביארתי
 למעלה מן הכרה במאמר ר'ול אומתי כבראו המלאכים כי
 הוא שאלה כמה נצטרכו את המצאיות לא זולת ומי שיבאר
 מראש מלוטסת הככה בראה אותה הנורה תבירא המראה
 שבראית בה וזה מבואר למי מקרא ושכה בהפרי החכמות
 העיוניות הנה אם כן מה מאד דקקת הנורה האלמית ב
 כאשר שצמירם אותנו על דעת החרוש כי הוא הדעת הכאו
 והאמתי ללכת ממונו אל ההכלאה הנכחית והרב זל אומר
 ש'קל המשלה ופשה הדלע לקיום זאת האמונה בשקוריו
 איך בעלי הקרמות לא יעמידו מופת והתחלה אכלי פרק ין
 מחלק שכי כאשר המשיל כו משכער הכולד במדבר בכלתי
 הכרת אמו ולא ראה חשה מעוברת מימיו וכאשר ברל שאל
 מאביו הושב כחכרתו איך נמצונו איך כתהוינו ויעכער
 כי היו בטען השאה ש' חרשים והוא תמה והקפחיל להקור

דעתו בטענות לקיומות מטבעו אחר שכולד הבלתי מקביוני'
 עם מציאותו בהיותו תוך בטן אמו כן הפלוכוף המאמין
 קדמותו יבא טענות אהומן והקבוע והסויות אחר יחרוט
 החדש העולם ולא ידק כי איך מביאין ראייה מטבע שבר
 האינוש על טבע שבר קודם סית'סכ כמו שאין נכון לעבר
 להביא ראייה מעצמו אחר שברל ונולד על טבעו העושר
 בטען אמו ואמ' הרב כי זה המלא המכרז היא חומה גרוונה
 בכה אופה ע'ה' סביב הנורה מקפת בה מונעת אכן כל
 משליך עליה ולפי פראית קנת מהמכבים חוסרין זה המאמ'
 מהרב ואמ' שפאר דרוש על המערכה וכי הרב עצמו הביא
 ראייה כמומו מהדברים בחוק ראשון פרק ע'ה' וספר אותם
 בהראותו שהיו דרוש על המערכה שבני רובה להראות
 לאונת הרב וכתבתי בזה קנה הרב זל מאמין שהאמונה
 האשיתית היא אמונת הדוש העולם מלא דבר בלי בטק וחשב
 שאי אפשר סימנא מופת לא על חרוש העולם ולא על קרמונו
 אכל כי זאת ההקדמה איפשרית בלתי מגבלת טבע המופת
 להליד בד אחר או מקבילו וכי זהו החמת וקבלת כל מאמין
 ועל זה בא לבאר כי מופתי הפלוכוף שחמין הקדמות
 אינם מופתים מולידים ע'כ'פ' וגם רבה כי המדברים מאנשי
 שמועל החופכים שהם עושים מופת על הרוש העולם סכל
 טבע המופת כי אין לקט מופת בזה הנד' גם כן חכל זאת
 ההקדמה ערומה מופתת ואמנם אשר זה כי לא יחשב
 אחר שאמנו סכלנו דרך המופת בי עש חכם וככו הגני
 הברול הזה ולא יטורף להורות שיבוא מופת על מה שאין
 עליו מופת וכמו שביארתי במאמר ר'ול להודיע מעשה
 בראשית לכפר דוד וכו' וכוה הכתיב הירב והביא ריבוי
 דרכי השמש אל'ים מופתיהם על שחרוט ומכלל שביא
 מופת א'כ'פ' ע'ה' מחלק ראשון והוא דרך שמי מהמדברים
 זה תחרו העולם אם שיהיה מחוייב או נכנס או איפשר ואינו
 מחוייב לפי שכל מי שהיה מחוייב הוא לזה ואמנו לא נדבר
 עם מי שיבטיח מציאות האלה ואינו ג'כ'כמקל לפי שהמכנע
 לא יקבל מציאות ואמנו בראים העולם נמצא א'כ' הוא
 איפשר וכל איפשר היה איפשר סימנא נפלא ימצא גאמנו
 בראים העולם נמצא אם כן הכרח סימנא מברישו הכרח
 מציאותו על העדרו ומציאות זה המכריח יגם על הדוש
 והברחתו על דרך מאמרים שאמר הרב זל ביום הדרך הוא
 בנזכר לשתים סבות והא' אשר מוכה עתה איך מדבר היא כי
 זה הדבר הוא דרוש על המערכה והוא הנחת התולד
 לקראתה קודם שתתבאר והמשל בזה כי אמנו כפיובס
 לפיכך חתיבת זה במאמר זאת החתיכה הוהתית איפשר
 שיבטיח הנורף טבע ארכוס ואמ'כ' בראש סנעשה צום
 או באמר כי זה לפי שהנורף הכריח אותם ופשה הנוה כופ
 נוה נורף לפי שהוכחה חתיכת הוקב קודם שהכרחה ריקס
 מופתי הנורות אכל העולם הבמנא עתה ומזה אם יאמר
 המדבר במופת זה העולם הוא איפשר והאיפשר איפשר
 שיהיה ושלל יהיה חכם או כניח התולדה כי נודה פשעולם
 היה באופן שלל היה מהוה אל סינדק עליו קכול שהוית פ'ול
 הקלתי היותו בטוח ולא כניח הדוש העולם קודם שכתרה

(והדקום העולם)

והחיים העולם כצמח חדוש העולם והוא דרום על
 המערכה תל ידיו ברלח תכיא כי כגאר חדוש העולם אחרי
 שפר ככיא מקוא איספר בקכול ההיות והכלתי היות בטוח
 וזה לא יתאמר אלא לאחר ההודאש כחדוש העולם
 ולכן זה הדרך המהמלכתי שימצאליס הוא כלתי מולד
 בעברם עוד תכיא ראיס הרב פכה טכית בשחלק פס
 שאיפער בשני חקיס אשר ממנה לא אפקיד עתס כי חיס
 צריכה למת שאכי בו אינפס במפל הכער אשר היא החומת
 הככית כצדקו הפני הרב לא כל לכארסס חרוס העולם
 פס המפל אל איכארסו כחומרנו שפעולם הוא כמו הכער יש
 לו טכע מנהלף חסר כריאתו אל טכעו קודס פריאתו כי
 זה לא יהיה רכור מערכתי ולא יתאמץ לא לאחר שכורה הוא
 ככרס כי לא יהיה חמת חלוקה טכעיס אבל הרב הכיא חוסל
 ההוא לרחות מעליו חופתי הקדמות כי בזס המפל ידחה כל
 המופתים הטכטיס מחד העולם עכמו הן מצד החסר הן
 מצד הזמן הן מצד העתס הן מצד התנועה פארסטו
 כריאש על טכעו אלו הרברים האינשיכיס אשר האמינן לא
 יורה התמרת אלו הטכעיס על זס פאופן וינתייב לארסטו
 טככאר ראסנה איך אלו טכעיס כלי הלוק לא טככע
 המיושב לרר אבל מכל הכרטיס ואלו יהיה רכורו פלס
 אי לואית אמר הרב ול כי זה רכור היא חומת מקפת פכית
 התורה מוכנת אכן אל המליך על פס וזה כפיא יתדה
 השקית והיא תענה על מוכת שקדמות ומס אאריך בזה
 והוא ענינו ול כיאר זס כסוף הכרק הכוכר עני שאמר
 ואס יארר אר ינו ול האוחז דרכו וכנ' יענין פס הכס אס
 הן סבלית הן לבעזת מופת וטענה על החדוש כדרך השמי
 כי לסינתו דרום על המערכה לא כורה בו ואינו ראוי שכאר
 נכסוב סינתיו כעיס מופת על חרוס העולם ואלכחו לא
 בעינתו ואל הזקיר התול האלהית בלא תוכו אס את צמינתו
 מכל סוף שאין ראוי סינת ארש את עצמו והרב כס השתמש
 כער דומח לוח לא עשה מופת אבל להשתמש כוח לכרות
 מופתתי שאוסוף ולרחו' מופתים הקיס והוא דבר פאס
 פמתקבל וטהר הכרכיס המפרס דברי הרב ול כאשר חשב
 שדרכי הרב ול סס טויס והטיל מוס כדרכי הרב יכינו סא
 מוכיאלס הכס אס כן פדס החדוש הן הוא מטוס דרכיו
 והתפל' תורתיו אשר עליו ככסס אפוקתיו וכשס ישר יבק

השער הד

ואחר שזכרתי אלו השני תחלות לרא על מחקרי האמונה
 תכני חזר לראש לאודיע כי התורה האלהית סכחלת אל
 עיון ומעשה כדרך סכסל החינוכי כי היא צורתו וקיוס
 המאמין וזס באמויות העיניות אשר בא במציאות האל
 ויחזקו וכחעיסם השלמים אשר בה וסס המוצא המעסינ
 אשר השנו קנת אפחכמיס טחס שמדות המוכחו ומעולו
 אשר יקראו אותם החכמים מעלות המדות כמו פכוכרו כס'
 קתרות ואין מספחם כחלט ככוכס אכלי כי המדות
 שידועות אכל החכמים החוקקים ינמנו כרי לטפ

ככסס מן הפחיתות וזה כי הפחיתות היא ככסס מן האל
 כזקוק ומרוק אשר קראו המרוק קות ככסס מוכיב וחלוא
 ות אריס מוכוכס אשר הם קכני המדות המוככות ופחיתות
 הנקיס מן הפעולות הרעות כי מרכו פעולות רעות יכאל
 קכניי רעים ככסס הרע והגרוס המדות שאותס שקכיינ'
 הרעים הן סס המדות שפחותת אשר סס קמי פקסרס ס
 כשיוקבעו ער' אומדס ול הרתורי ככידה קיס מעכידה
 ורעכס בזה כי חלו סהרהוריס והקכייכיס החסריס סס
 אחר קיסס להרכס ולסכיד אותם מן ככסס מן הפעולות
 כי הפעולות הרעות חכה בקלות יעוב ארס אותם האמס
 הקכייכיס איכס כ'כ' קליס כי הגכס בקלות לא יכוכ ויעוב
 פעולות טגכס אבל הקיין אשר לו ככססו מוכוכ לא יוכס
 פ'כ' בקלות וזהו אמר פככיא יעוב רשע דרכו ואיס חוק
 מחכבותיו רומ' אל הפעולות ואל פחיתות ואחר כעבור
 הפעולות יעוב רשע דרכו ול' אמר כעולותיו להורות כי
 פכוכה אשר נס האל ית טעמה ככעל פכוכה היא עובת
 הדרך אשר הוא הקיין אשר ממנו יכחו הפעולות הרעות
 פמו שכאר באומרו יודיע דרכו למטה לכני ישר אל נבו'
 פדל כי פטי' הודיע שדרכו אשר מיה יכחו הפעולות ה
 האלהיות למפס והדרכיס ססס סס פארי הפעולות הככל'
 כיג המדות אשר ידעס מר' האמס שארסעס לא ידעו כי אס
 הפעולות לכד' ולא ידעו המדות והרב ול כיאר כי קראת
 זה ססס ער' ההדמות ככעל כפס כאמרס' מדות ככותני
 כדקס לא טיהיו לו ית כי אינו ככעל כפס אבל הוא ככס וחיו'
 העולם ככונ שכיארתי ולי כראה שככראו מדות ער' עמר
 וימודר ארן וכיאר זה כי הפעולות הכאות משוס טובל
 כאשר ימכחו אל ככעל לכדו הנה סס פל מלת ומזקית כפי
 יכולת וכח הפועל ולמה טקה סול ית כ'כ' פהיו כעולותס
 כסכרס פיוחסו אליו ככ' אל סיסיכמו עמו ית אבל כפי
 המקבל וכרצונו ססלס יוכלו הפעולות הכאות מילתו להיות
 טופל כרצון וסמקלסס מוככלס ולו א' בסכ' הכה' חת
 הפמים היו נמתחיס והלכיס ער טכע בהס קככה דכריה
 פמודי סמיס ירופשו וימתו אנערתו ורצו בזה כי קגרמיס
 קמתימיס להיותס ככעלס מופעל ככ' וכלתי מוגבל ו
 ראוי הוא טיהיו נמתחין והולכיס אל כ' לולי בערת הפ'
 ורצונו הרונה פעולותיו סתטייכס מוככלו ככ' כפי הכושל
 המקבל ואלס ההבלה היא ככרלח אכלס מדיס ולו יאמר
 מדת הדין נמדת רחמים ככונ שכיארתי למעלה כשכיארתי
 היעדרות על חלקי המציאות וסן הפעולות מוככלו' מפסי'
 כחלקי הכוזאיס מוכ' עס מאס א' כמ' ככות סקוא ככע'
 כטיירתו סל ריכו אמ' לעלמיריו פכו הכליס אפכי הטומאה
 והכני ככס למלך חזקיהו טכא ורצונו כי החלק הנודיס
 יתפרד מהחמרי ככענת המיתס והפטייה הקיא והחלק
 חמרי ישר ערוס מהצורה וככסס ואלו יהיה מוטל כדרך
 צופות המאמיכיס האמיתיים אשר ימחו ספך קברי האמו'
 כי כמר כחמוריס כמרס ואיכס מוטאאיס וסככה בזה אכלי
 לפי סככלתי מלחין כפיותו חו קוא מת כי רשע' אפי כסייה'
 קרוימס מתים ככונ שכיאר' לול מקסוק האומר ויתס חל'
 רשע ומפסיקיס אמריס ולכן חין הכדל

לכן אין ספק כי בתיקתו למען שמים כתיבתו ולכן לא ינאול
 גרבו כי אינו אלא פגש דומי ומאמין כסימות יאמר
 גופו אכרה גדולה ואז לזה יעשה התרומות גדול ולזה
 אמר שמואל כי מעשה הטובים אומנם חומרו והכיבו כפי
 לחוקה וגו' הנהו מי כיהנה להחזיק בעולם כפי כל אשר
 הוא מוכן להתרבה עמו בהתקן כפי עובדו ואמנם הוא
 לעולם השכלי חוק הנהו יתורה שהוא יד למעשים מודד
 ואלו כפי מעשה השכל הנהו יד למדרגות מהם בעולם
 השכלי דומים כמות חידוש ותועלת גלגליו הרי יג לעולם
 השכלי וכן השכל עצמו צדוק כולו הפעולות המונבלות
 ביו חלקים בעולם כי ככלל המצות כפי זיהוי יג אשר מזה
 יצאור מה שאלו הפעולות כרובת עם יג מרות שאינם חוזר
 כיקח והוא אמת כי מי שיכין חלו הפעולות האלהיות יהיה
 דבק עם השם יתעלה ומכאן הן בעיניו ולא יחזור לחזור
 פעולתו כי ישיג כל חלקי המציאות כמו שהסביר ל' בידיע
 דרכיו נמשך ואמנם העולם לא ידעו אלו ההגברות כמו שידעו
 מר אלף שאלו הפעולות האלהיות לא יסדרו ומהותם הם
 סדרים הם המהותיות והוא יג אשר מהם יבאור הפעולות
 בעיניהם יצאור ואלו מהות יעזוב רפד דרכו והעבירות
 הנה הם מתרבות ומתעבות הנפש באופן יג בהנהגות
 בקים כי שתיית התורות קהיה חסרה והגורמת והסרת
 אלו הפעולות האלהיות הם כקיימת וכוונה ואז ידעו כה
 שתיית ופירות ופירות השם יתעלה על דרכיו והמיון ק
 שרואו גפובו מה זיהו מהמראה אשר גופו ונקתה ונסב
 נחלף אשר זהו וכוונה ואז תהיה ביוסן שראו כה הדורות
 שכלות שאלו מירוקה והאמנו לא כפי אן סתכלית השכלי
 למנות ולעבד רות וכן הכפוי ולזה נאם ה' דבר נמשך מהם
 שכל קנות האמונה ויריעתו שיש הנה אכיה וכמו
 שתייתו למעלה על שאק כל מנותן אמונת אש כן תכלית
 התורה כפי הנהגות והאמין אמונות אלהיות אחרי
 אשר תכנינו כל חזונו והעשיית היא האמונה הנמשכת
 נכונה על דרך שאלו דרכו אלא כפי זהו מה שרבו לפי
 צדק ואז יבא על תשובת השלום והעשה צדיק או חלמוד
 צדיק כיוצא עם מעשה האמונה הוא התכלית או התלמוד
 האמור נמשך ומכאן נבחנו שתלמוד עדיף וסוף האמונה
 הכמשת מן התועלת והוא כי הוא המכיל לרי מעשה
 נמשך שיהו אש כן אופה דהיינו ככאשר על כמה עקרים ר
 גפרים שיהיה התורה האלהית וזה בשגוריע ראשונה חולת
 עקר על מה זה יורה ונאמר כי כה רכר פעול יתנאו דברים
 וקיימי' אנו אשר התעבותו חולפת לא יכוייר מציאותו
 ודברים אחרים הן הם עוזרים אל המציאות שהוא וכבר
 יהיה קבוצה שהוא מציין הנהו אפי' שיעדו ויפסדו מוכו
 והם כמציאם בו אש לעוד והכאת החלקים אל תכליתם אש
 לקטוש וכי יהיה הכמנא הנהו כהם יותר פלס ויותר מוכו
 והאמנ כזה הפעול ח' אפי' לו חלקים הם דומה שהוא ונעלם
 לא ינויר הנהו כהו הרוף והכפוש ששם לא יהיה בעל חי בעל
 גוף ובעל כח לא יהיה בעל חי ושם חלקים ממצאים אותו
 נבחרים לו הנהיות אהבה באהרם שיש בו האדם לך

וכבר מונח שהם ארכים ראשיים אשר לא ינויר חיותו
 חולתם ואלו הם עקרי בריאותו והנהו ג' ארכים
 וחלקים עוזרים להמסך חיותו וזהם ארכי מעקרי חיותו כה
 הא' עומק והריאה אשר הם חלקים והבריאות כיוצא
 וצדוים אל הארכים הראשיים לפעול פעולותיהם והקביא
 אל תכליתם כי האצוומכא תקין ונעזור ככגולות הנה
 והריאה לפעולת הלב וי' יסכו חלקים הם לפל מוח שכת
 דיוכי כמציאות שום הראנת הפר אצו ממחות הנהו כי הפינה
 פלא יהיה לו ראות היה כה' וגם אש לא יהיו ידים וגלגים
 וכמו שער פוקן יצדו כמנו שוכרו הטעמים וז' ברים הריש
 חולק זה כן רחוי סימנא בתורה האלהית חלק הכ דברים ש
 ארשים אשר אלקים לא קהיה קהיה עורה עורה הגהיה
 וחלקים שניים הם עוזרים להכיא המאין אן החמות החלקי'
 הראשונים ומכיים לזה חלקים שלימים הן הם לפעולות
 והכח וישי' בלי ששם אשר יצרו הכרמים באפי' ירגשו
 יופי החלקים שהם נהאמין האמונות שתייתו כפי השק
 הנה נמשך הוא מה שכל עבודת האלהיות ומציאות
 הם יוצאדותו שפי אשר שגוריע התורה האלהית ונעז
 אלו והדומים לאלו מהם כדמות הארכים הראשיים ג' כה
 והמשל לחלקים האחרים עוזרים והנהו צינים ליצירת
 האמין החלקים הראשונים והם כן שמונות אשר נעשו
 עבדיות להכיא ולהישיד אל האמונה האלהית כי כל
 המנותות תכליתם וכמו שפירשתי כל מנותיק האמונה
 והמשל החלקים האחרים אשר הם מנותיקות יופי יעשה
 התורה הוא החלק המדבר בפעורים ומיי אכזב הוהשכס
 ומנותיק החלקים והתלכות כפי יסרל דומים אשר הם חלק
 שיעיר לב' מאמין לרבות האמת ולהאמין אמונה אלהית
 הראוי שתהיה התורה האלהית נחלקת חלוקה ראשונה אל אלו
 חלקים כי היא לוח קצר כה ירפמו כדמות המנותיקות
 כלו על דרכו וכמו שהעילם כח' קראשונה אל בעולם השכלי
 ועולם הגלגלים ועולם השכלי היו חלקים הראשונים אשר
 בתורה יור ורוע להראות מציאות עולם השכליים התכירים
 אפי' יורם כפי מה שאיפשר ותלק השכי הוא המנות להמונות
 לעולם הגלגלים התכובות ועשולות שלמות ונסוכי
 הר' אשוכים לראות שהשכחה האלהית כיה הפולם השכלי
 אשר לזה ג' כ' חלק האמין ללש חלקים סעורים והמשכן
 זה חלק המקודש כלפינו לפכים אשר מטי הכרובים הדומים
 לענינות המלאכים ובמשכן היריעות עם הקרם שלהמות
 בנוס אמ' כיריעה עם הככבים אשר הם כרעזים בקרשים
 הקצורים רחז לעולם השכלי וזו' א' החכם כי בר מזה התורה
 אשר ודרך חיים טובחות מוסר לרמוז אל חלו קה' כי המנותיק
 אשר הם חלק האמין הם כר' והחלק האמוני הוא אזהה
 הקלמא ושתלק אמר כר' כדרך החיים הוא טובחות מוסר
 לזה שוררו בתורה האלהית ג' רגלים ואחר שלש פעמי קחב
 לי כפכה והנה הפכה להורות על ספורי השכלאות והה אמה
 אשר היתה והיא באמונה הישראלית כמו שיעיר לאבותינו
 הקדושים וכשכונות שקבלו התורה ועול המנותיק

ובשמות ח' ו

במכות חג האסיף אשר באסיף מצאיתני אליו ית' ונחם
 דכקום בו ועמו דבקות מנח החמוכ כמו טורם על תלום
 זה טעמי חג עצרת ושקחה בית סמוכה שאלו טואכים רוח
 הקדם צמו שמו תרי למעלה ואלו רמז החכם באומרו על
 שלטן דרכים העולם עומד על התורה ועל הצדקה ועל
 במילות חסדים כי העולם בלו חקקיים על כלל פתורם אשר
 שיש באמונה האמתיו והתנות אשר קראוה עבודה ובמילוי
 חפרים הוא החלק המפורני מהתורה אשר יראה אותנו איך
 כגאול חפרים איש אל בעתו וכלמיד זה מן המפורני סבהכי
 כפרים ועל זה אומר שהעולם קיים על הרין ועל סחמת
 ועל השלום והרין הוא המנות אשר בהם יסודרו מדינים
 וקאמפטים והאמת היא השמנה והשלום הוא המרי האבני
 אשר היו מניחים עלמות ושלום במחילות הנה הם כן פה
 העקר במיחור על חלק מה מחלקי הקורה האלוטית שרם
 סכרנה כן על החלק העצמי אשר לא תנוייר תקורה וילתו
 והיא חלק אשר בלגברים האחרים הם בעבורו ופם
 שאמונה הזללות המתמידות ופם בגרם כדמות האיכרי
 שפרשים ובעקרים אשר הם עקרים לכל חכרי ופעולות
 שפעולות בגרמי החיובי ולזה העקר תלקוח כפם בתורה הטי
 אלא החלק אשר מאני יסודרו הפעולות התורנית בטלימות
 ובמירתי יסודרו ואליו יפנו אחרי זה אפוב יבקם איך
 איסר פיתחא בתורה חלק יפול זה כפי זאת התנה עליו
 וימר כי למה פכר קובל באמונה שתורה כלפסבלים
 ופרטיה באמרו חשי הבה לחמה רבילו דכן על נביאים הן
 קורם שפכת סן קורם שפכל פה וקדברים הנחאריים
 חשי הבה אין הפרט בקדמותן ומתגלם כמו שאין הפרט
 בו ומחנה בכל ענינו ופעולותיו בטלימות הנה הם כן
 עני כי התורה זולקיה לא יגדלי ולא יתמקנו אל פיהיה בהם
 חלק יותר שלם מחלק אחר ולזה אמרו זל שני זהיר במנוש
 קלה כמנוש התורה שאין אתה יורד מתן פכרן על חכות
 ופוד כי שפכות בן חשיית אל התכלית הנכחי כמו שקובל
 וכבר מירשתי זה על מסוק לכן החמיכה שאלו כפפה ופערים
 פיי ולבוי חקוב ויהי הכנחיות אין יתרון לו לאחד על
 האחר כי הכלי בעל תכלית כנחיות לא יסיף על חכדיו ו
 לא היו הם כן מחוצות מתחלפות כפכח ועילוי וסאחם הוא
 כי ישפכות ובחיות ובכלל התורה שאלתיה מה שהיא
 במדרגת התכלית והיא שהיא במדרגת מה שקודם התכלית
 וכבר תתבאר בפסקים שיות מנות לא תוכי מצות פ
 ממדרגת מדרגת מה שקודם התכלית כמו שפטים אכי
 וכן מנות כוכה פמו שהורם באומרו למען ידעו דורותיכם
 כי כהכות תוסכתי וכו' וכן מצות הפסח ושביעת העבת
 להאמין פעולות השי אשר לזה בא בשבת העלה במני צדרי
 במרשת ויסוע אחר כי פסת ימים עשה יא וכו' והיא פולת
 פגת ובפרטא ואתחנן כתן סכר אחר תותיא ביאית מצרים
 והרוב דרדק כוש בשאלו כי העלה הכתובה במרשת וסאחם
 היא עלת השבת והעלה הכתובה במרשת ואתחנן היא עלת
 פתה שפי טה איתת כי לא תתן המכיתה לעבדים וקווא
 קרין כפלא פז היות מנכל לומר כי עלת

השבת ויבאין חכמים היא אלת נחמן וזה פי עלת ספספ
 היא סכרם היותו עובד ויבאין חכמים שאל גסכן לפחד עמו
 ססול ית מועל גה למת ביבילת מצרים וסנפולת אין לשם
 מוקם כי אם כהיום העולם כהנפסביצתי ועולם מכל לוס
 פיכיתת מצרים היא רחיה על הדום העולם אשר השכר פ
 מורתו ולכן אל האמות רע' פפם ופכה הם במדרגת
 מה שקודם התכלית לפי פתן פומחוק לפתחן פסאי פועל
 ומחרם המניאות ועיפם בעלמת והאמונה סן קס מדרגת
 התכלית כפי האמת ופן אשר קתורם האלקי סנכבב כקיומן
 אשר פויל הקטאות וקנחיות פמו פביצד באחרו פתיה
 סערים ויבוא גיי צדק פומר אמונים כי פומר פמוחכות
 ומחיתן כפם הוא אשר יפסם בעפתי ההפחות סנקלס גן
 עדין וכמו פאחד אכפי אחזקת אבדו כפרסה פכביא פספך
 פפם אל המעשים סנגלים לא לדבר אחר ואחד קולע פכיר
 לאתונה ומשבים עם מה פאחד רחמנה לבא פפי כי פאחנה
 המעשים פרוחה מהאמונה אשר היא תכלית כי פויל תנוש
 בעפוק הפס כפם קדין סנאחר על ספין פשי ורוח ועל
 פפין קאם וכבר כילדו דלל ופ גלותו האחר האופר
 פכיס פאכלו פכחם אחד אכלו לפם טבחה ואחר אכלו לפם
 אכלנה גכה עליהם הכמוכ אומר כי פירש דרכי אל ונדיקם
 ילכו הם ופוטעים וכפלו הם קורה כי האמות פרוחה
 מתכלית אינה תנוש וכמו שפירשתי למעלה על פומר
 מנות וכו' ועל גיי פכב וכו' ולמה שהיה הפנחה האפס
 למעלה האמת פירשתי בתכלית אל פייחלו פהפכה פ
 הנחיות כמו מראוי לפיתתם חנושים אנו פפלות פחיות
 להיירט ולתדרינם לתת לשם ריבוי מצוה וסכולות כהם
 יבאו אל הפלימות ויפירו אמונותיהם האשלימות אונם
 ועל זה נאמר פל יסאל ים לשם חלק לעולם הנא פכאחר
 וכן אשר הוא רמז כי כל ישראל אחי אשר כפם ישראל יכנו
 סן הם יפיו כפארים וכנחיים וישים להם ע'ת טהום עולם
 פכשוות כמו פכאחר פרכ ואם הלא ככר חלק פניו כפפרו
 תורג הירט כשער פאחרן הנקרא פער גחול אשר רנוני
 למחז על דשב קרב בקנרם וקווא כי יש גחול כפפות אחרי
 הפרס מפגוף וכי הפסם פנדיק פאיתן אמונה לאופית
 תהיה כפארת לכנח כפפמוכ כמרן כמו פאחד ונדיק
 באמונתו יהיה וכמו שפירשתי למעלה ופוטו פכפכוב לא
 ינוייר וחי אפטר לטוב אשר לראו אליו לא כדכורו ונא
 בקולמושו לפיות התיכות בשמיות אי אפטר פירשוו על ל
 עניינים רוחיים בלתי בעל תכלית ופאפיל קרב כי פסרום
 לא יפער פכבב האפגל ופן פפומחא תפע לידתו לא יוכל
 לציייר איהת סמרטים לפיותם מעולם בלתי פולחם כן הארם
 סלו האורכב לא יוכל לסער הכנחיות הפפוס אשר הוא
 פפכוב פפולם סכא וכבר אמרו אל כל סככאיש לא כתבכאו
 אלא כע'ת אבל כע'ת פין לא רפתת אלמים וולתך וירכנ
 כי כל סככאיש שיעודים דעפרים אינם חסכאיש כהלמ
 פם יבורי הע'ת יאכל סן הם חגבייתן פרוחכי כפי
 פאפיותם ואין פה כהם יותר למת טהע'ת פין לא רפתת א'ים
 ולתך כי אונתו פפכוב אינו חפוער להם כפיוש

שני יפס
 הירא פ
 פין כרחה
 ס'ו
 תוער פ
 פ'ה

בחינתם כלו החיים ופי בזה לא יחדר שלמות הנביאים כי
 השפעת דלות בהמשכות הוא דבר בעל אכל כזה גדול כחם
 ובמאמרים ככה גדול כחם של נביאים שמדמים צורה
 ליצירה שכל ועל ראש ספק דמות במראה אדם וירצו
 פני הרב שחם גדול בהשגות הרוחני ולא יענו בסכלם
 הפעולה פי יאמרו שכל ראש ספק דמות במראה אדם שהוא
 המכנה הראשון כפי דעת הרב ויתארוהו בצורה אנושית
 ולא יבשמוהו אכל-אשר אכלש בקוץ פשוט מכל חמר וגשמי
 ולזה הכה גדול בחם וחלמות כמו שפרסתי על פה סוף כי
 ראיתי אתי פנים אל פני כלומר כי אני הגשמי המלאכי
 וזה אומרו ראיתי אתי פני אל פני סוף הם אכלו במראה
 הנביאים אשר הם דמונו הגשמי המלאכי במראה הכח המדמי
 ה בזה זה ואתר כי שכלו וכפשוט המעלה לא כלבה ברפת
 הדמיון אכל כללכה וכחם מסמעות כדרך הנביאים
 אמרו ותכל כפי אשר על זה ראוי לקרות למקום הזה
 חרם על חכם הגדול אשר כעשה לו סוף כן הנביאים לא
 פתכסאו לא כבעולם הזה ודבריהם במעל גשמי כדרך העול
 הזה לפי שלא יכלו להפגיש תעבור השם ולא יניירוהו
 בשלמות וכאלו היא זאת סבה כל מה שהנביאים לא בארו
 פחות הנלחת שבעה פי היה זה בלתי יאפשר למה
 שצולות הגשמינות לא גשמינות הרחוקות הנחמי ובה רבה
 הרב שהפעלות השלמות תתעבבה כוחה הנלחת הנקראת
 עונם הכח והביא ראיה שזה הנקרא עולם הכח הוא עולם
 הכשמות המאמרים ול מבלא בשמויה רוב העולם הכח אין
 בו לא אילה וכו' ומאז הרב שזה עולם הוא מן שג לפעולות
 בהגדרת מהגוף והוא דעת אנוכי תורני לפי דעתו ול
 עם שהוא בא כן דעת פלוסופי לא שהעולם השם יחשבו שזה
 בקנה בחקירה וחכמה ושתדרכים יחשבו שהוא בקנה על
 כד האנוכי הרמזים בשם ישראל והתקבץ הביא כמה
 מאמרים מרוב בלתי משמימים עם דעת הרב מהם אמרם
 כל פירוש המסויג את העבור הכח בעולם היה וזכה
 ומכאן יש בעולם הכח דכתי כי מרחמים וגו' זה אל שיוכן
 בעולם השמות כי העולם השמות אין שם מכהיב ולא מר
 ולא שלטון ועוד אמר כולא שעות רבם מאמר זה תארו על
 פשן הדרש הזה לכס ראש חדשים סוף הראשונות שנה
 באו וחדשות אני מגיד וכי יש לעתיד לכא חדשות והלא
 כתי מה שזה הוא שיהיה לא שיש דברים עתיד הקב
 לחדש לפי שהאשן שהוא עתיד להאיר עולמו שכלומר לא
 יהיה לך עוד השגות לאור ימים וכי יכול אדם להכח
 להקבא לא מה הקבא עושה לפגוש מאור מע' חלקים אור
 שאי יסיה אור הלכה באור החמה ואור החמה יהיה
 שבעים ואפי' אחר חולה הקבא בזה לשמע וירפאה סוף
 ונראה לכס יראו שמי שמש כדקס והשגי שהקבא מוכיא
 מים חיים מירושלם ומרשז לכל מי שיש בו חלטה ויהיה
 כל כחם היה אשר ישרוף וסלטימי שהסא ית' עושה האילוכ'
 ליתן פירות בכל הדרש ומרשז יהיה אדם אוכל מהם ומירפא
 סוף ועל הכל יעלה על שפתו מוח ומזה ועלה לתרש
 והרשיע שיכנו כל עדים חרכות ולא יהיה מקום

מרב בכל ארץ ישראל ואפי' כרום וצמורה היא נבמת
 סוף ואסוף כדום וכמנהג קטובה לקימותן והחמישי
 שהוא כוכב ירושלם באכבי פסיר סוף ויחדתן כבפירים
 ומתי בדבר שמופיק ואתן האכבים יהיו בשמים ואומות
 פעולם באין ורואין ככבודן של ישראל סוף ואלכו גוים
 לאורך והשישי ופרה ורוב קרעם והשביעי שהוא מנהג
 כל העופות וכל החיות וכל הרמשים ובורת פמחם ועם כל
 ישראל ברית דכתיב וכרתו לפם ברית עם חת הדיה
 והשמיכי שאין עוד כפי וילגם בעולם סוף ולא ישמע עוד
 קיל כבי וקול ועקם והשמיכי שאין עוד מות סוף כנס
 המות וגו' והשמיכי שאין עוד לא אהקה ולא יגון לא הכל
 ממחים סוף ופרויי ייפוכו וגו' וזה המאמר כפי סוף כל
 שארש בו הוא באמר על ימות המשיח בלי ספק ולא ענ עונם
 הנשמות וקראוהו עולם הבא והוא מובאר וכגלה שהדבר
 ייעד כאלו המאמר שהם כלם כימל המשיח בכך והבנת
 בספירים וזולת זה והשמיכי אכלי במאמר הגוף כי סוף עס'
 בארו פיות הגשולה השבת האמתיות והחכמו' וכידוע
 ועם הניונים האמתיים האלהים וכמו שיעד הנביא באומ'
 לא ירעו ולא ישחיתו בכל סוף קדמי כי מלאש הארץ דעת
 את כימים ליס מכסים ויראה כמו שכתב הרב בהרעות
 ושלחחות והקטנות רומם הש מהעדר הידישם והכנות
 כי אס יהיו כל העולם יודעים את השם ית' לא ירעו איל
 לאים כי האכה פיה אומם בהסכמת הדעות האמתיות
 ובאמרים תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם והוא אהבת
 ההדמות כחנה היתר טוב כחשב שהוא החלק המכלי הדי
 וסידר וזו וכוחן הגשולה יפליב השמי' בדעת וחכמו' ויהיו
 אז כלם אנהיים זה לזה כמו שאמר ולא ישא גוי אכני רוב
 וזהו לא ירעו ולא ישחיתו וגו' כי כלם אז יהיו יודעים
 ומשיגים הסכה ראשונה אשר מצאות בשלום ואחרות וכלם
 ירצו להדמות ית' א' כלם יהיו יחיבו בשלום ואכפרי שירצו
 באמרו כי מלאש הארץ דעה את כי כמו שאמר מנהג כל הארץ
 ככדורי כפי פי הרב ול שכל כי מלא כל הארץ מעיד עול
 שלמותו כמו וכבוד מלא את המטכן כי כל מה שהיה
 כמבא תוך המטכן היה מעיד על כבוד השם ית' כמו שכל
 במצוי הארץ מעידים על שלמותו ית' על דרך מלאה הארץ
 קנייך וכמו שדרשו ול כמפורש למעלה סוף סוף חס כן
 יצדק אמרו כי מלאש הארץ דעת את כי כלומר כי כל במשמי
 הארץ שזאת שהם עכביים כראים בחום יעידו אף יגידו אי
 הוא ית' כמבא מהנהג ההיות ואתמידם באמרו כי הוא נות
 וכבר אז יעמידם לעד לעולם כאו הנהג כי המצאת הרברים
 שהוא דבר אוקיים איתם והעמידם שהיא בחינם שנית הכל
 בפעולות העולם הראשון ית' לא כמו שחשבו החוטבים כי
 הפס ית' הוא לעולם באומן אשר יעשה ויעל בית אחר
 ואחרי הסליחו הקבין אפי' שהאומן יעדר לא יעדר הבית
 אכל האמת כי השם ית' הוא פועל אמת ממיא הרברים
 מלא יש אל יש ואחרי שהוציאם יעמידם בכל צד ועת וככל
 רגע ורגע וכמו שאמר מכלי משיח לנצח יאכדו כל
 שאש לא יצא בהנאות עמים ומחדר אף

פועל כענין שפירשנו כי ונתרבו אל חקיים כמו
 שיפירו אל תמיד וזה נקרא כוחו הממון כי הוא כוח
 אובד לעולם וזה שאמר עומדים לפני נאם כלומר כי
 אובד הממון יחזק להם קיום לפני ית' ומה שאמר אל
 אף שיש מצותין להבריות קנה הם מצותין להתקיים
 ולסתמיד תמידותן בכל עת ועת ולום קמו באין כל חסם
 תחת השמש והסיבה יצמדו לא באמר לא עומדים להורות
 על מה שאמרתי וזהו מה שאמר עומה ארץ כחן הכין
 על כל המצות וכתבנו כי שוא ומתמיד ההיות
 סוף אשר מבריתן ומסתודתן גם כן שלמות ומעלתן ית'
 אשר זהו סכנתו באמר כי בחכמה יכר ארץ וכו' כלומר כי
 ישר הארץ בחכמה יסלקו ממנה כל המוכחשים אותה וזהו
 כונן שמים בתוכה נכ' ב' מי שיעזוב אל השמים יקנה
 חסם תבונה על דרך אגדה ומה שכתוב ארץ עם דרם
 יול' לתרבו כדמות מצדנו כשיעור מהאל והן הם מלמדים
 לנו שיעזוב השם שלמות חכמת פחם דומה למה שאמר ר'
 שזקק כי בחכמות התלבויות יסאד התרמות כמות
 שראש בהם קלות התבונה להכחין צומק אומנות האומן
 שפועל אותן והמציאות כי בהיותן שלמות בחלואן
 מצויימות בתבלת ששכח כדן פאמר הכובל אותן תלם
 הוא אותן שלם ובהפך בהפך ואמר שחכם כי זה משלמות
 בעצמות שפעולות התלבויות ואין זה זר ומקרי בהם כן
 ג' כאשר אמרנו בספנות תלבויות כי הן מורית חכמת ר'
 מציאות כלי הפך ומתן כלפניו שלמות תבונה אותן ואשט'
 שיר פיהן שמים כתבונם באמרנו לעומת השמים כתבונת
 כי צאם בחכמה וכתבונת אשר יסבילו וידעו חכמים ר'
 ונתנו בענו כתבונת חובלת לקיום חכמות אשר תזה הסיב
 החכם על השלמות שאומרת אם הגלגל השמימי המתכווע
 תכונת א' כד' שפנות יופל להתנועע בחמות זמן או ביותר
 ואמר כי הם השמיניות הן תחת תבונת פכליות חובלות
 לקיום המציאות ואם יעמדו או יתאחרו יפסד סדר המצי'
 דזהו תיות השמים בעמות בתבונת ובסבל - התבאר מות
 כלו כי הגלות האמתית היא לתפטר השגחה והתבוננות
 והברית הפועל הראשון באולה עתה לו כביאת משיחנו אשר
 אז יקו צימון יורעים את האקים ומצירים אמותו בחמור
 ואשדף אל עתים שפת ברורם ואתרו זל על פהוק
 אשכחו כי ידעוץ אל פחם כן יאיר בעולם קום שאינם
 יורעים מסתורם פעמים חתכללן ויאירם כענין לעתיד
 לכא שיתו יורעים שם המפורש יתו מתשללן וכענין דכס'
 אשכחו כי ידעוץ ותוא מאמר כגלה ססתאמר האוש' הזש
 שאמר לעתי' לכא פהוא באמר על הגאולה אשר ידעו כל
 העם מקטנם ועד גרוש לפבור האקות וכן אמר וככאו
 ענינם וכנותיכם וגו' ודברים אחרים רבים מורים סיות
 גא לתו העתידה לא באולה בשפית לכד והכלת נוסכו ר'
 משפבור תלבויות וכל בש חבלת כפסנו ושכלנו מן הסכלנו'
 והרעות הזכות שאמריות והמעודות עיני סכלנו אשר
 לזה קללנו כי בעת קרבן בניות יכא בחכמת המשיח אסון
 שפירש ו נשוא תבואד כגלש קיות כותש כי

פאסיח יקבץ כפירושנו דגאל אותנו ממצוד המלכות
 ואלה הכניא לנוציא סכלנו מן הכח אל הפועל ולהסלים
 בפסנו שלמות נחמי כי זהו ענין איתו הכניא כמו
 דהתפרסם מספורי יול' סרבים בזה הענין וגם הוא ידוע
 מספור איתו כשעלה ולוקח מאת אלישע כל ידיו באו בני
 הכניא ס אשר בבית א וכיריחו ואל' שלא כי היום אל לוקח
 את ארוך מעליך ופוא ענת גם איכי ידעתי חסמו ואמרי
 תלקחו באו הם עצמם דנו בני הכניא אשר בבית א וכיריחו
 ואמר לאלישע הנה נא עבדך חמושים אכמים בני חיל ילכו
 ויבקשו את ארוך וגו' אשר החמושים אכמים בני חיל היו
 לתי דעתי חמרתים לכני הכניאים כי כל אחד תתם שהיה
 תלמיד מוכתק אשר סהיב איש בן חיל חמרת לפסנו וחתמו
 אף אחר פילכו ויבקשו את איתו וחסם עצמם ככאו אל אליש'
 שהיום שהוא יקח אותנו ושאמר כי פש חסמו סילקח אל'
 ובאותה פלקיחה פועלם סכפם אל המלוא העליון האמם
 הברך יסוב אל פארץ ככביא ופול' ואם היה פיהו לו
 פליה חסמה לסיונו בוף דק כתי חך עם כל זה יסוב ופול
 על הארץ וחסם ככאו סחמם ית' לוקח לאיתו ותוא רמו אל
 סכפם אמנם הגוף היה רצונם לכפם ואלישע שהיה יודע
 האמת אמר לו שגוף גם כן פלה תועל מעלה וכי הכקטה
 היה מורית . וגם כפאמר איתו לאלישע פאל מה אתן לך
 כסדס אלקח מעמך ופוא ענת ותי נא פי פכיס ברוך אני
 ואלהו פנה הקטית לסאלו וגו' כבר פראו בו רבים פרושים
 חתלופים לא אצטרך לזכרם אבל סכר' חזלי כי איתו היה
 חתכא מהדרנה פאנית מהכבדלים ופא חפלה פלינת
 מוכחאותו ואלישע פאל איד איתו פיקבכא הוא גם כן מן
 שמדרנה היא וחסו היות לו פי פכיס כל' דברו ומאמר
 אמני מדרבות חתכבדלים כמו שהיתה כן כבונת איתו וזהו
 ברוך אני ואז ענה איתו סקפית לסאלו . כי זאת השאלה
 היא קטת וגבוהה ואם תראש אותי כלי' סיראהו כפילקח
 מאתו וישפיל החכמות וקדיעות אשר הסוב מאמו כמים
 חלו חסם הוא יפוג הכבוא סהיא מהמדרנה שהיא אשר פאל
 וישפ' לפס' כי אלישע פאל שהיה לו דבור מסכים סא סכבדל
 פססי כפם איתו ורמו' ווס אמרו ותי נא פי פכיס כל'
 דבור מוכים עם רוחך וכפסך ופתיברנו כפם איתו אחרי
 ספרדה סכעולם הזה הנפמי וזהו אמר פקח הקמה לסאל
 ופאם יסים לו יכולת להסכילו אחרי ספרד מעמו סיהיה
 זס ואם לא לאו ויעזור לזה ספרום מה שאמר אלישע ר'
 כסעכר את סירדן והוא איה לתי איתו אף הוא כלל' איה
 השנת סכבדל אשר הוא חבואר באמרן איה לתי איתו ואף
 הוא פאל כפם ורוח איתו שיענתו סופו אף סנא עם אפי
 איתו חסו כי אלישע ראה את רבו בעת ספרדו ממנו ואז
 הסיב פאלתו ובקשתו וסוא רנון איתו הוביא סכל אלישע
 הכוסע כפסו כפועל מן חכת אל ספועל ותוא הסלמות
 סככסך . אי לזאת ססכימה תקבלה סכבת באולת יסר' א
 יסיו ככאליס באמצעות חמסיח עם איתו . לסורות כי נהיה
 ככאליס באולה בשמית גם כשפית . ואז נהיה יורעים פל
 פדברים אשר אי אפטר סודפג כיריעה

האמיתיות וזה כאשר בא חילוקת בתאמיהם ולא
 יכלו להתייר הכיחו אותנו עד שיבא תשובה . וזה יאמרו
 תיקון כי אז יגלו הסתרים והמורות ולא יאמר שום סכלות
 ולא שום טעות רבני לא סכלות קנייני ולא סכלות העדרי . כי
 השכל המצויא ספלו מן הכח אל הפועל אשר הוא הכבדל
 זון תחזרוכות שנקרא בשם אים יסלים ככל ויכל לא יאמר
 כנפשנו סכלות קנייני שהוא האמת הדבר על חלוקת מה
 שהוא ולא סכלות העדרי הוא בלתי הסגת הדברי העדר
 הכתוב . אשר לזה תמצא חכמי הקבלה חלקו שגהיכס . שני
 חלקים . הראשון גהיכס של אש וכלו זה משעוק הלא יוס בל
 לא כוער בתוכו וזהו ולשם אותם גינים הכח ואו רוסכס
 אם תכלס . והשני גהיכס של אלה וכארו זה משעוק לא
 בירא לביית משלב וסל אכלס לפי מה שאמרו כי יכו
 סכלות הקנייני ואלו הכת הדבר על חלוקת מה שהוא כגוי
 הכס של אש אשר הוא מצויא זה מצער כמו סכלות הקנייני
 והסכלות העדרי וחסו אותו לשלג שהוא הקור שהוא העדר
 המוש כמו סכלות העדרי הוא העדר ההגה ככל
 חזון פירוש רז"ל לתאר פוכס גהיכס בעולם הגשמי המצער
 כמו פירוש לתאר ערכות בן ערן לעכני ערכים גשמיים
 תולדות שגשמי למעלה וסמן שאמר במס' חגיג' שהספק'
 שוחקין מן לברייתם לעתיד לבא והוא אמת כי מהתנועה
 השמימית יצירו שמה הראשו אשר הוא מוזן פכלס וסור
 פעלם ובעבור ההגה היא ישו כנפשים וכפארים בגן
 ערן . והיו התפומר כעכני משפט יציר בראשית גס ד
 האנוות האמיתית אשר דמה רבה בר בר חסה בהן ערכות
 בן ערן . והוא משל כמין כהכא בתרא פיק המוכר את
 הפכיס זה דברו אשר רבה בר בר חסה ונכא מרא הוא קא
 אזילא במדברא וזויא היא אונא דמסמטי גרפיהו וקא
 בעלי כהרי כחלי דמסמטי ונתתישו אמריא לתו אית לן שהן
 חולקין לעלמא דרבי מרא דליא אטמא ומרא דליא גרפוס
 פי איתא לקמייהו דר' אבור אמר ליה עתידין ישראל ליתן
 עליהם את הרין הנה זה פכס כאשר בקס התבודדו להסת
 תועיקים ולסכלל מנגדו הכועים כתימר עם סכלו פדרך
 התבודדים . וזהו אמרו זימנא מרא חזילא במדבר'
 פי הוא תקום המינהר להתבודדות . ובמו שאמר במד' ליה
 ויכא את הכאן אשר המדבר להתבודד . וזהו מה שסתוקק
 הכניא באמרו מי יתכני במדבר חלקן אורחים וגו' כי סס
 יתבודד בסכלו המצויקים ולא יהיה לו שום צורך אל
 הסגת אית ועס אכסיר רעים ומטאים אשר יסורו
 בר אעס תמס' ונת והכס הקוא בעת רבוקו והתבודדותו
 הכין והסיב יעלס הילא בים ומציאותם . וזה אמרו חזינא
 שאיל אונא דמסמטי גרפיהו וקא כרי כחלי דמסמטי
 מותית יהו . וקראס אונא להיותם בעלי ככפים כמו סכארת
 על סזוק שם ככפים שם בכפים וגו' ותארס בשמן כי הוא
 מילכל ערב וזך ומשכיב סכסס המתאווה כן זאת ההשג
 שיא ערבה כתיב לית וזכס הכסס ומסכל מוזן אמת . והיא ד
 סכנתכס הכסס והסכל הסוכס אל הכסס כי לא תאמר אלה
 או שום פשוטה באמרו סוכס מתאווה אית פניך .

וגו' וכאמרו המשכיש שמוצ צדיק . ואמרו שכנסותיהן
 פשקמלות וכמסכות מתחיהן כחלי שמן וא תואר סקופ
 פעולו הכבדלי פסס מפשיעי' בזה העולם הפסל באמצעו'
 הככסס הגרמיס הסמימי' הפפע להסחיג זה העולם ולקיימו
 כפי הכריך אל הקלס או ססס מפשיעים על הכסס האכוסית
 והוא היותר כר' מוסכלות להזכסת ולסלמוס וסס כהרי כחלי
 דכס וסמ זה אשר אמר המדבר כרוח סקוס ס הרפע העריך
 אשר לא יסיב החכמה השלמה ולא יעבור לקינו לא ירדה ולא
 יכיס בתלבו כהרי וגו' כלו סלא יסיב ערכות הספסס
 בגן ערן . ואשר זה עיין זה פכסס ומאל אש יהיה לו חלק
 באותן האנוות כן ערן וכעולם סכא וזהו פכאל להן אית
 לן ככון חולקן לעלמא דרבי והאחר דלי אטמא והאחר דלי
 גרפס כל' כי פאחר רמוז אלו פיאות לו חלק בה ופינתו לו
 מוכס ירך אמת וסור דלי אטמא . והאחרת דמה לו סייענו לו
 מוכס ככף אמת והכסס במוז כי ההמשך אל המעמי והעיני
 הן סס הפעולות אשר יסיוח הארס בהצלסתו . ויכיו אותו
 אל היטועה האמתית וכריך רמוז אל הסכל המעמי אשר
 יעסס פעולותיו באמצעות האברים הגשמיים . וככף רמוז
 אל הסכל העיני העולם למועלה פפס יניץ פפס יעלס כדרך
 הפסל האמתי . והנה זה החכס כי באמצעות לו סכי
 חלקים יקנה חיי העולם הבא . ובאל הדברים למכיר אלעזר
 והסיב כי זה הצער אשר לו האנוות מצטרות למסרת
 שומן וישראל לא יסידלו אל סיגאלו כרי סיכלו את אשר
 לזה עתידין ישראל ליתן עליהם הרין וזה כי העולם אמנס
 יפעל כמקבל המוכן והכבדל אכסס יפשיע המוסכלו . סס
 כהרי דכס ומחאה על כפס המוכן . ולפי סיפרא לא יכירו
 עצמם לקבל אותה השפעה אשר כעכע הסכל הכבדל ד
 להפשיע כמעט סהכבדל יעצער על זה . דומה למס פכאמר
 במדרס הזהר במה סא זל' על פסוק ככל דתס לו גר .
 כי הפכיכס הלא היא מצטרות ככרתן פלי ישראל . וכי כאשר
 ישראל בגלות שהסכיכה גס כן בגלות עצמם פי הזהר כי
 טכס הפכיכס ומסוכס פפי זה הסתוף להיותם סוכנת ככית
 המקדס כפי העבודה השלמה אשר יעשו פס ישראל והכחי'
 וכאשר אותה השכינה תסתלק מן ככית ההנה הכה עומדת
 בזולת מקומה . וגרר הגלות הוא עמוד בלא מקומו . אס כן
 השכיכה אכל הגלות תגלה כי לא תעמוד במקומה ומו'
 השכיכס עצמה בגלות הן פירצו שהיא עצם האומה יפוד לי
 לסמרה ולחילה בגלות מהאויבים הכרים אותה קן סכרנו
 פהיא שבה למקומה הרומכית כמו סאמר אככה ואסובס אל
 מקומי איך סיהיה הדברים הכבדלים אשר סלמותן הוא
 בהשפיע על סמוכלי כאשר לא ימכא מוכן סיקבל שספעותיה'
 ואמר סהן ככיכול מצטררים ותן בהערס . ואל זה כוין ד'
 אלעזר במה שאמר עתידין ישראל ליתן עליהם את הדין .
 סנה כי הגאולה הכסמית מחוכרת עם הגשמית היא הגאולה
 והיטועה השלמה . ולסס הסלים הככיא כככארתו ויעדו ד
 הגאולה שעתידס ומאככס מים כססן מועיני היטועה .
 עם פי יוכתן בן עזיאל פיאמר . ותקבלן אולפן חדס
 ותכירי דקייא שהוא רמוז סיקבלו למדות עב

אמר לא יזקק שום חזיק בלוי שאמר על פחל וסתן קדוה
 תרמוס כפיר ותנין . כי האנשים האלה או פועלים
 ולא מתפעלים ועל דרך שאמרו ז"ל אין ערוד ממית
 אלא חטא ומית . כי הרעות וההזקים והמות יבאו
 בלש מהצד החזק המזיק אשר הוא החוטא והחסר המצוי
 להיטו ערוס מנורה . אשר לזה גם כן נכבד לומר שהאש
 לא הוקה לחכמה מיטא ועוריה לשיותם פועלים ולא
 מתפעלים ואז נבדקתם והתבודדתם לא היו כי אם מלאכי'
 ומעבד השכלים הכבדלים והוא מבאר כי האש לא
 ישרוף המלאכים ולא השכלים הכבדלים כי הכרח שימצא
 יחס בין הכריס המועלים והמתפעלים וכמו שלא ישרוף
 האש אבן הריאחט ומכל טכן שלא ישרוף כביאי השם ית
 ולכן לא חבלו האריות לריא כשהשולך שם ולמה שהאריות
 לא יחבלו דברים בלתי חמוצים וככדלים ממשמיות אשר זהו
 שור באכרתו יתן לך ותפת ככפיו מחסה נכס והמורה אחת
 נפוד יפול נשרד אלף וגו' והוא הכרעה בשיר אל פבעים
 כפי הכרעה מהרס פרק כה חלק ג' אש כן האנשים ד
 סגבאים באולם כפסית ומשיגים אמתות ודבקים עם
 יזכרם לא יזקו ען הפחות הגלגליות כלל . והשמיני
 שאין עוד שם וילך בעולם והוא כאמר ככד כנגד אשר
 בחלקו סגובים והשמיני והמירוד והשירים כי בהשבת
 מה השלמות ישיגו וישמחו הממשיכים והמשיגים בני שפק
 ויהישי שאין עוד מות בעולם שכן כלע המות לכח
 והוא כאמר על כוכב אשר לו תלמי הכסמה . והם המות
 כי פסמה הכח היא במתה ובהסבה היא מוסר ותנחח
 המות היא . והעשרי שאין עוד לא אכחה ולא אכסה
 שכן ופרניו לא יסובכו וכלו בין ברנה וגו' . זה כאמר
 על בגל הלכה אשר הוא הארון והקרוב אלינו אשר ד
 תמכו ומחשבות הכספ וכד מש גט כן האגות כמו סכודע
 לחימי המעשה אשר לזאר הסכה ממכה הטילות והמורה
 לזה אמר כי אחרי הקטנה השלמה הזאת לא יהיה עם אחת
 ולא אכסה וכו' . סנה התבאר איד רז"ל קראו עולם
 הבא על עולם אחר וזה עולם הכסמות שהביא הרב . כי
 בזה המאמר הכרח הוא שיקרא עולם הבא זמן הגאולה וימות
 המשיח לשי עזה כלו כאמר על בני ירוסלם . ומסכים לזה
 גם כן הוא מאמר האומר רב חסדא רמי בתי וחסרה שלככה
 נבשה החמה וגו' ובתו אחר אומר והיה אור הלכה באור
 החמה ליק באן בעולם הזה באן בעולם הבא . ופליגא
 דמונא דאמר אין בין בעולם הבא לימיו המשיח אלא שבעוד
 מלכותו בלבד הנה יהיו באן כי עולם הבא ילקח על זמן
 ביאת המשיח ועל זמן הגאולה . ובאופן אחר לקחו ד
 בניאזריהם ע'ה על תחיית המותי וסוף אמרו אחר ד יהושע
 בן לוי מנין לתחיית המתים מן התורה שכ' אפרי יוסבי בתיקד
 עוד יהללך סלה הללך לא כאמר אלא יהללך ואמר ריב'ל
 כל האומר שירה בעולם הזה וזכה לאחרה בעולם הבא
 שנה' עוד יהללך סלה ומסכים לזה אמרם בויקרא רבה
 כשה שכינתו של אדם בעולם הזה מתחיל בעוד גידים
 וכשר טבא' עוד וכשר תלמידי וגו' כך כעו' טבא'

מתחיל בעוד וכשר וגידים אשר זה כאמר בלי ספק על זמן
 התחייה אשר על זה הזמן אמרו כל פרכה המכניג את ד
 הכבוד ככחת זוכה ומכניגם לעולם הבא סכא' כי מנחמם
 יכפנם וגו' ואמרו כבד' בני היוצא בבלי זין כשכת ר' ליעזר
 אומר תכשיטין ק'לו אמר לו וכי תאמר שתכשיטין ק'לו
 מפני מה ק'ן בטלין לימות המשיח בדבמו' ולא יהא גוי אל בני
 חרב אמר לו ד' יהושע אף לימות המשיח איכס בטלים לא
 בטלים שם לעולם הבא כדמונא דאמר שמוא' אין בין העתם
 הבא לימות המשיח לא טעבוד מלכות כלבד אשר אלג
 המאמרים ואחרים דביס ידאו בתריס לרעת הרב ז"ל ד
 האומר שפולס הבא הוא עולם הכסמות . ואי חושב שפולס
 הבא הוא כאמר באמרי רז"ל כפרי רביס ואינו עם מופכס
 אל שיאמר בשם אחר לבד אכל עם משותף יהמר על שני
 רביס אחר יאמר עולם הבא על עולם הכסמות אשר אין ו
 עם בגוף וגויס כמו סכוכר במאמר רז"ל העולם הבא אין בו לא
 אכילה ולא שתייה וכו' וכמו דאמרי אינשי עולם הבא ולא
 ידעי מיאי קא אמרי לא עולם הבא שכבר בא ומאמר
 אחר שאמר שעולם הבא ברא העולם הזה ויחזי כי העולם
 הזה על שכחיה הזאת שהוא עולם הכסמות והתאחדות
 עם עולם השכל . והיותו נכרות כנרוד החיים למה
 סיתאחרו עם עולם השכל אשר אין בו גופיות ולא הספר .
 אכל עם החיות הכחשי המתמיד אשר לא יכלה והעונג
 הגדול המפולל ממוס ונער והזק . הנה זה העולם כבר
 בא כי עולם השכלים הלא הוא קיים ועומד . ואינו נמצא
 שהשם ית' יבראשו כזאת כפשו האדם מן הגוף . כי הוא
 כבדא ועומד מבדאי'ת פעולם אשר כספנו פמה . וגש
 המלכים כמו טכארפי למעלה והו עולם שכבר בא .
 או ירצה כי הוא תכלית זה המציאות כלו והוא אש כן ד
 הסכה התכליתית אשר היא קדומת במחשבת הפועל
 ולמס עזה פעולם הכחשי הוא הסכה התכליתית בבדיאת
 האדם . הנה קודם למציאות האדם והו עולם שכבר בא
 והוא אמרו עוד עולם הבא ברא העולם הזה . כי
 העולם הזה כבדא בשביל הסכה התכליתית . ואחרים
 פרשו שהוא כאמר על השבת שהוא מעין פעולם הבא
 הנה זה שדבור והדומה לו מן העולם הבא יאמר בלי ספק
 על עולם הכסמות . טנית יאמר עולם הבא על ביאת
 המשיח ועל קבון גליות למה שהוא עולם בא אלינו . ומחדס
 אומתכו בהוציא אותם מגלות ומטעבוד באלו תתחדס
 ותבשה בריס בפני פבמה שלמה אחרת עם גאולת הכספ
 והסכל אשר בארתי למעלה . ומה כלו המאמרים
 שהבאתי והעשרה דברים שעתיד הקבא לחדס בעולם הבא
 ומאמר רב חסדא בהקשותו על שני פסוקים המכחיסין
 זה את זה ותירץ כאן בעולם הזה כאן בעולם הבא
 זכאר טבא' סותר מאמר טמואל החושב שאין בין העולם
 הבא לימות המשיח אלא טעבוד מלכות כלבד פמרה זה
 כי מאמר רב סכדא לעולם הבא יאמר על ימות המשיח .
 ואס נככל לומר שאינו סותר כפי טרטי' חרב כי כעת הנער
 הגדול יאמר שהמשיח יבכשו קדוה והכוכבים צג

והכבדים יאמרו נבחר לרוב הטורדה והזרה ובחפז צפת
 השמחה גדולה יראם נאים המנלים באלו ד
 המינים והכבדים יאירו אליו אורה חדשה כוספת כי עכב
 השמחה זה עבדנו על שפעמים יאמרנו למצליח שהוא כולד
 ביום כח מאיר ולזה יאמר כי בזה העולם ובהם הגלות
 החפז ובהם תלככה וכו' וכימות המשיח אשר כהיה אז
 מנבליהם ומצאשי יתיה או אור הנבכה באור החמה וגו'
 ויאמר שירכה כי הפסוק האומר וקם אור תלככה באור
 החמה הוא לעולם הזה והפסוק האומר וחפרה הלככה
 וכזה החמה וגו' הוא באמר על העולם הבא שהוא ימות ד
 המשיח וזה כי השמחה אשר ישגו האנשים בזה העולם
 ובהם הגלות אשר יתלו שיהיה גדולה לא תהיה כל כך גדולה
 כשמחה אשר ישגו אצל כהן המשיח וקצוץ הגלות וזה
 כבאן אצל השמחה לא כשיב דבר אחר לא שיהיה אור תלככה
 יותר גדולה ויותר חוקה כפי דעות עינינו . אמנם גימון
 המשיח תהיה השמחה כל כך גדולה שלא יראה כלל מעלות
 אור החמה ואור תלככה צדיקים אצלנו אור אחר סכלי והוא
 כמו שהשלים הפסוק באמרנו כי מלאך יא צבאות הוא כי
 הוא יהיה לאור לנו כי פעולותיו תהינה פועלות
 שיעשינו באור העולם ובעד של סי יאמר פועל הבא
 על עת התחייה אשר היא אמונה אמיתית מקובלת בפרוש
 וכדמות בתורה השלמה אשר יחיה המיתוס לקבל סכר כעלה
 על טוב אמונתם ושלמות מעשיהם ופועליותם כי כן ראוי
 וזה אחרי שם התנודף וכפסג פועל וקיימו המצות ראוי הוא
 שיקבל סכר כמו שעבדו אשר נזחת הבה ישפיע הסכר
 האתי חיות בני נים הצדיקים שחית מקומנו על הגליהם -
 ויחיו בגן עדנס השלם חיים כנחיים ויכלו בטוב ימיהם
 ופנותם כעניינים . ואם כבר חשב הרב זל' פחיו חיים
 ארזים אחר התחייה ואחר כן ימותו כי כל מורכב
 מיסודות הברא שישגה אל היכולות . אמנם הקבלה אשר
 קובלת מחבתי אומר אינם מוכחות פסדנות הרב אבל הם
 רכזי רז' יאמינו שאחר שתחיים לא ימותו על דרך אמרו
 והמשכילים יאמרו כזוהר הרקיע תכלית פסד אחר פועל
 וזהו שאמר ורכים משיגי אדמת עפר יקוצו לשם לחיי עולם
 הבה תראה שיקומנו לחיים עולמיים ויחיו בהשגת כוראם
 מוזג השפיעה הלא תראה כי מל היה לו יום ומ' לילה ב'
 פעמים כפי התקבל שהם מאה ועשרים יום בשלשה פעמים
 בלא אכליה ולא שתייה . כמו שהורה באמרנו לחם לא ד
 אכלתי וגו' וזה להאמין וחיותי באצילות וספג לאי אכ'
 כבר יהיו האנשים אשר יחיו בתחיית המתים אשר לא ימארו
 ולא יאסמו אבל יהיה גשמים וגופס זך ונקי כעצם השמים
 חיים חיות כנחיי חיות השמים וכבר בא הדרוש הזה לרז'
 על פסוק חרות על העונות אמרו חירות מולאך הוות
 שא מלא לא חטאו ישראל לא היה מלאך המות פועל בהם ולא
 היו מתים וזה באות כבוד דה השלמות והמצות אפי' יעשו
 כדאין ולא יעבור אדם תב אחד מהם וזכך חמדם ולא יחלוף
 לפגולת הנורה והכפס ולא יהיה הפביית בין הכפס והבטש
 אשר לא לא יחלוף זה על זה . ולא לא יגברו

האכינות הפועלים על המתפללים כלא יהיה האדם הא
 עם פועל והתפללות . והכפס השלמה תממוד הכל
 ותקיימהו ולא ימות . כן היה הנדיק אשר יהיה בתחיית
 המתים ולא נתחייב לומר שימותו כמו שחשב הרב . וזה
 שהקפס מהמאכל והמשתה כי יעשו מופרות אכזבו כלאמר
 שלא יאכלו ולא ישתו כמו שאמרתי שלא יצטרכו אליו ימיה
 שהקפס מהאצטומאח והמניעים אשר יקרו לבטלה ולא יעשה
 סום דבר לבטלה .

כבר הטיב סדמוכן על זה ואמר שים
 להם תועלות אחרות וזאת תועלות המאכל והדברים הגשמיים
 וכבר האריך הוא בזה . אם כן עת התחייה הוא זמן
 שחיה בו האדם ויבדא פניות לשבות הקודמות וקראוהו רז'
 עולם הבא במאמר הוא אשר הבאתי כפס פי צירתו של אדם
 בעור וכבר וגירים כך יצירתו וכו'

רביעית יאמר עולם
 הבא על התמדת אותם החיים אשר ותמרו אשרי מחייב
 המתים כגן עדן אשר הוא אפשר שיהיה מקום רחב באי זה
 חוקים או תחזו מהארץ שזה תכלית הפויו הן ברצון להי הן
 בהשפעה פתימית כפי אשר חייבה הרצון . ויהיו פס
 סגוף וכפס הצדיקים החיים ההם ולא יזיקם איכות המקום
 ולא יבבם ולא יחלשם ולא יחונמו ולא יקוררו ויהיו שמה
 תענוגות כלתי משועבד כי אין להם גבוליה וטמות והשגות
 לצייר זה כמו שבארנו במס שאמרנו כל הנביאים לא נכתבו
 לא בעולם הבא וכו'

וזאת ההתמדה תקרא פולס הבא
 בלשון רז' והוא מוכרח בגלל ממאמר ר' אפיזר שהבאתי
 ממה שאמר סכלי הויז אינם בטלים לימות המשיח אבל הם
 בטלים לעולם הבא ואי אפשר שירצה לא כליו זיין כפססן
 אחרי אשר באמר על הפכת אם יצא ככלי זיין פהס תכססין
 וכו' ואי אפשר שיהיה זה העולם הבא עולם הכמות כי
 לעולם הכמות לא יקיר ולא ישאל מכלי זיין כי אינם בעלות
 כלי זיין להפקדם האברים והמושים הגשמיים . אבל הוא
 תענוג השלמים אשר יקמו ויחיו לעת התחייה בעיון כדפי
 כמו שקבל מלאהו התענוג תענוג כדפי בגוף וכפס ואם
 הרב יאמן זה טוב ואם ימאן ראוי לנו כפי הכונה להמטך
 אחרי קבלת רבותנו זל' כי זה הספר הוא דרך אמונה
 אמנם שיהיה זה התענוג בחקקים מה מיוחד מן הארץ אם
 קיימה אותו או זולתו הוא ממה שלא יפול ממאחרי רז' .

האמנם מי המוכב שגשמי החיים בתחייה יהיו אז
 נקיים וזכים וחוקים ואמיצים לא יגבר עליהם כח
 פועל ולא יהיו ולא יקראו כלי מזג לא בשתיף
 האם ויהיה שלמותם באופן שלא יהיה מזג מקומי וארצי
 ולא כח שמשוי סודף ישחיתם ויהליאם אשר מזה תכובה
 למופתי בן רשד בספר האמות עליונות האומר כי בקו
 מפות היום ימנע שייטובוכי הוא הפך החיים האנושיים
 לגודל מרובת התבועה אשר היא ממחמתם או סורפת
 למת שסם החגרות העליונה והיונה גדולה

בדולה שבחבורה אשר אפשר שידמותו בתנועת הגלגל אשר
 לוח עם התנועה במרוצת שורפת לחוקתם כל מה שתחתיה
 ואכחזו כאשר כי זה אמת אם היו הנשמים הנונים
 עם אצל התחיה מן מוצג ההננים הנה או ליתר מרחב
 חמה שהיא סטה ולא יתפעלו או בשמי הצדקים . אבל
 יתעבדו כ' איכות המקומי הנהו הכחות למציאותם ומחיתם
 וזו הרמוח בפסוק והמשכילים יחירו כזאת הרקיע
 ומצדיקי קרבים ככסבים לעולם וגו' . וזה כי כמו שתנועת
 הגלגל העליון לא יתפעל ממנו שום גלגל אחר אעפ"י
 שיסיה קטן ממנו כי הנשמים השמימיים לא יקבלו רושם
 ולא יתפעלו כן בשמי הצדקים לא יתפעלו ולא יקבלו
 רושם מן התנועה השמימיות ומן הרשמים הארציים וכן
 מצדיקי קרבים יהיו פועלים ולא מתפעלים כלל . ומה
 כפי אל המופת שסבי האומר שאם היה אצל הקטב ה
 שצפוי הפלגת הקפאון שמוייב שיהיה אשר בתכלית ע
 קמרחק ממנו בהעלגת השריפה . והיא שעגולם הנקרא
 קו משה היום כי היא העצות לקטב כמבואר בחכמות
 השרשיות . והנה מופת מוליד במזגים האינושיויים הגשמי
 אשר הנה הנה במרחבים אחרים . אמנם בגשמי העליון
 התחיה לא יקבלו זה ולא יתפעלו מזה ועד כי הכישי ומה
 שהיא במדרגתם יהיו כשנים למקומות ההם שום לקטוב
 הרשם וההתפעלות מן התנועה השמימיות מה שסוף ה
 צדק בגשמי בעלי התחיה וגם מה שאמר כי לקמירנות
 הצמחים והאילנות זה היה צדק אלו צטרפו בעלי הקמים
 אל מאכל ומשתה ואולי גם כן הם צמחים מסוג אחר בתי
 כורע טבעם וכלית מתפעלים מחוץ האיות והשתכותם
 ומתמידים וקיימים על אופנם בלי שמו . זה כלו מבלי ש
 פאקיים היות מקום בעלי התחיה בקו משה היום אבל
 פונתי לבאר שאינו למנוע היותו מקום שמו פחטבו רכים
 שהחוקרים . ובאופן המישי . אמר עולם הכא על העולם
 הכמשך אחרי מות האדם שהוא עולם בא בזה המציאות
 אחרי היותו וכמו שאמרנו ז' מי שמת בלא כביס אין לו חלק
 לעולם הכא כי ידנו בו היות האדם כאשר במין בכביס ה
 וכמו שביארתי על שירת רב המנוכח האומרת ויין דמיתלי
 ואם ימות בלא כביס לא יהיה כשאר השארות מיכני וזהו אין
 לו חלק לעולם שבה שרונם לומר לעולם הכא אחריו ואם כ
 כבר אפשר שידנו אין לו חלק לעולם הכא כשה האדם
 אינו עוסק ברובו וזרעמו בקיום המציאות והוא ימות
 בלא כביס אם כן זה חוטא ואין לו חלק לעולם הכא .
 והחיה על אחר משכי הפירושים האלה מה שאמרנו על ר'
 יוסף שהיה אומר דין גרמא דעשידיה ביר ופוא סמתו כל
 בניו והיה מוליד עמו עבס קטן מן הכן העשירי אשר מת ש
 שהוא היה האחרון והקטן נשא היה מוליכו עמו לכאם כל
 מי שמת אבל על כביס וכמקום אחר אחר באמר דזקוקין ו
 ראשה מן עיל בר כפחא תמו וסוא מאמר כאמר על עולם
 הכסמות לגודל חכמתו וחכירותו ומאמרים אחרים ב
 רכים תהימים עש וק' .

הנה נכדדו ונחלקו כל הצדדי אשר יאמר עליהם עולם הכא
 כדברי ר' יונה בני מקומותיהם ויגלוהאמת ולא יאמר
 שום ששק במאמריהם וכתבאר אם כן מ' אמרם ככל ישראל ים
 להם חלק לעולם הכא כל אחד מהכדדים שלל פמאמרים
 באמונה האמתית אשר מזה הצד נקרא ישראל כי יש להם חלק
 לעולם הכא על כל אחד מהצדדי שיאמר עליהם עולם הכא
 על כר השיתוף הראשוני והמכל לא הכדיל שתנפי הפמו' ויהיה
 מאמרם כלל מ' ומ' לחיי העולם הכא כאמר על השיתוף
 הרביעי שהוא התמדת חיות בעלי התחיה ועל זה אמ' מ' ומ' .
 כמו שהקפה הרמזן אי אפשר שיאמר כן למה שיש לנשמות
 תשוקה אצל השדרים מהגוף אל הגוף אשר ישבו כולן לא
 ינחו תכף שיאמרם כשמתן . כל כד קים עולה וירדת שנים
 עשר חדש וזה אמרו מ' ומ' לחיי העולם הכא אם היה שיע
 מן השיתוף הראשון ואחרי פטבע הדברים ה' וי' חל
 העוקים שום אסוב אל מה שהייתי בו והוא הית במציאות
 דברים מביאים אל תכלית מחוייב אשר התכלית הנהו ראוי
 שיהיה ככסף ומעולה ולפי שזה התכלית הנהו האמונה היתה
 האמונה תכלית כל המצות ולמה שהיתה זאת האמונה
 היא דברים אשר יביאו אל ההצלחה וכן אשר נאמין בו י' ו'
 על שלמותו והכקותו טן החכמות הנהו ראוי לכל מאמין
 שיחפש ויתור כל חלקי האמונה אשר לא יעלם ממנו שום חלק
 ויגבילים ויהיה אצלנו ידועים כוכרים ונעשים למען ידע על
 מה זה יקיף אמונתו ובזולתו זה אינו מאמין שלט הלא תראה
 כמה אכזבים יקראו עצמם מאמינים ובעלי ברית משה רבי'
 ע"ה' ואם ישאלום מהסבר אמוכותיהם ומה הם ידע שמו למן
 פה אשר ליה מחנייב לכל מאמין כי אם בשיתוף השם אמר
 ישביה יען כי נגש העם הזה בפיו וכשפתיו כדרכי ולכו
 רחקה ממני ותתי יראתם אותי מנוג' אכזבים מלומדה אשר
 זה כאמר על האכזבי האומרי שהם מאמינים בפיהם ובקרבם
 וכלבבם אין אמונה ידועה אבל היראה והאמונה אשר להם
 היא מצות אכזבים מלומדה לא זולת כדרך אכזבי ומיניו יקראו
 מינים וכלתי מאמינים אכזבי השכל והתבונה והמה בשכלותם
 החטאים ככפשותם ואחר שהיתה האמונה היא תכלית ה
 המצות כלן היה ראוי שיהיה מתן סכרן בעולם הנשמות ה
 ובעולם ההשארות כי הוא התבונות הכנס ונירתם
 ונצחיותה לזה הטובו באומ' ספר מצות בהא' ע' למא ליכ' וכי
 בזה המציאות אם היה שנקבל סכר מהמצות הלא הוא סכר
 עשיית המצות שהוא חמר המצוה לא זולת וכמו שכבר ע
 בארתי היות עשיית המצוה היא חמר המצוה והאמונה אשר
 מתנה ככבה הן היא הצורה ותכליתיה . ולזה לא היה רחוק
 למנות לכביאים אי זו כפי הנראות שעה בלאהו בהר הכרמל
 אשר היא להאמין אמונה אמתית אשר לזה בכך יתחלפו ה
 המצות למרות הפלוסופיות . רצו מצד התכלית הכעלם
 שאם היו המצות יסירו בט כן פחיתות הנפש וישמחו אותה
 ויבקר אותה במדות המעולות בתדרגה יותר שלימה ככנית
 מהמצות האמונה האמתית אשר בה נהיה כוששים ויהיו

והתפלה והם שכלם נקי וזכר וזאת אמרו אורח דארעא
 דישראל מחכים וזוה סאלו זל מפני מה כל האבות ת
 משתוקקים סבורת הארץ וארץ לעיר דברי צנו . ארץ יהושע
 מאי דברים בגו אתהלך לפני יא בארצות החיים . וירצו
 בזה כי הוא סוד ולא היה אז ראוי לגלותו זה כי מעלת ארץ
 ישראל היא לזכר השכל לרקות אורח אשר לזה באמר בה א
 המקום אשר יבחר יא וכקראת ירושלם משאביא ולום ביאר
 בעל זה המאמר כי השלימות הוא לדור בארץ ישראל בחיים
 האדם כי בחיים ישלים סכלו ויקנה המופכות הראוי אשר
 לרקות וזכות אורח היא ארץ החיים הנכחים . ובה יפיע
 השלימות והוא להתהלך לפני יא בארצות החיים וזה אמנם
 אמר למשכילים היחידים אשר יא קורא . ועל זה אמר דברי
 בגו כלומר כי אין ראוי לגלות זה הדבר להמון המשכיס
 כי מצד סקבורה לכרש יעשה זה ולזה אמר דברים ע
 בגו כלומר כי אין השלימות הוא מצד סקבורה לזכר אלל כ
 מצד החיות סמה כי בחיות סמה יודרך
 שכלם ויסכילו ויבינו אמיתות ויתקברו אל סהנה הראשונה
 ולרקות וזכור השכל אשר לאכפיש הושיב בארץ הזאת היו
 האכפיש האלה ססתי רשעים ועובדי עבודה סמה במדרגת
 יתר גדולה מהרשעות ועובדי עבודה סמה למעלה מכל
 עובדי עבודה סמה וכמו שאמר זל כי היו ברמקס ס'ס'ה
 בתים סל עבודה סמה וסיו אנפי דמשק עובדים בכל יום א'
 וישראל עברו כלם ביום א' לרקותם ופלעולם בדרקות היו
 יותר דריקים מכל דריקים וברשעות יותר רשעים מכל
 רשעים וזה תמצאהו כלו דברי הנביאים אשתתדל בהם
 הנה כי סארץ הקדושה ראוי להסתוק אליה לטבת בה בחיים
 ועל זה באמר וכפר ארמתו עמו פי יכפר וינקם הלכלוכים
 והזוהמות אשר לשכלים האיכפישים לעובי סכלם ולמה סזה
 אמת המשיכו זל למאמר אחר זה תוארו . ר' ור' אליעזר היו
 מהלכין בדרך חוץ לטבריא ונאו ארץ סל מתמכא מחונה ס
 לארץ להקבר בארץ אמר ליה ר' לר' אליעזר מה יועיל זה
 מיציאת סמתו סיה בחונה לארץ ובה להקבר בארץ ישראל
 קורא אני עלי ונחלתי סמתם לתועבה בחיים כס לא עלייתם
 ותבאו ותטמאו את ארצו במיתתכם אמר לו ר' לעזר ביון
 סקבר בארץ ישראל הקדוש ברוך הוא מכפר לו סכא וכבר
 ארמתו עמו . כונת ר' היתה סכונה סכזרת ור' לעזר ס
 העל סהסוד . ואמרו בהוף כתובות עולא הנה רגיל דפליק
 לארץ ישראל כח כפסיה בחונה לארץ אמר לים ר' לעזר אנת
 עולא על ארץ עמאית תמית אמר ליה ארובכא אמ' הינו
 דומה קולטות ומחיים לקולטתו מיתתו וזהו מה שאמר ר'
 אכהו ספחה בארץ ישראל היא בת עולם סכא סכאמר כנתן
 כטמה לעם עליה וגו' אשר ירכו כוש כי כל המאמיכים אשר
 כזרכך סכלם יקומו כעת סתחיים ויתענגו על רוב פלוס ס
 לעה סזוכך סכלם וקבלו האמונה והאחיכו בה אשר היא ל
 לסיותן אמונה סכל עיוני אמוני ולסיות המונות מכילות
 אליה מצד עשייתן לכד הן סכל מעשי . התבאר מזה כלו כי
 יבדות התורה הן סמחיק

החיו המדות אצל בעלי המדות כקראות סכל מעשי
 והמונות הן המה אליכו אכהו סכל מעם ועיוני . אס
 סכל מעשי כעמותינו אונת . ואס עיוני ואמתני למה
 סנקבה כהן האמונה האמתית אשר בה כסיה כסארים
 כמ' אמר סכיל אס לא תאמיכו כי לא תאמו רוצה לומר
 לא תהיו קיימים וסכן מאמר סקקוק האומר סכה עופלה
 לא יסיה כפסו וצדיק באמונתו יהיה סרוצה לומר כי ד
 המעפל ומפציר להסוג אמתיות על דרך סחקירה .
 סכה זה אין לו יוסר כפס באמתיות כי יחטוב היותו כדאי
 להסיג אמתיות אשר זהו אפסד רחוק . וזה אחרו לא
 יסיה כפסו כעיוני ספס יתעלה אכל סדדיק באמונתו
 יחיה חיות כחיו כמו סתרגס יונתן בן עוזאל י וראה
 איך אמר וצדיק באמונתו יחיה . ולא אמר ומאמין
 באמונתו יחיה . כי הנה ראוי שיאמר . אכל אמר
 וצדיק להורות פי ספולות סדק אשר הוא פוסה סס אמוכו
 אשר בוס סס ספולות צדק וזהו צדיק יתן ולא יחסוך יתן
 יציו לאמונה ולפי סהסעולות ססלמות והמונות הן סה
 מיה סהס מצד סאמונת וסחד לחומים סטאית כי סחדם
 אינו על צד סאמונה לום הוא סחדם סחד סחד ולזה
 אמר בגי ססבת סייב מיתת כי אינו בעל אמונה . ואמר
 גי ה עוסק בתורה הרי הוא כסחן גדול . כלל כי הוא
 און תאמין אמתית אמתית בעסקו בתורה העיונית והמכאור
 דרכי סמונה . ועליה באמר כי היא סייכס וכה
 תאריכו ימים ויסיח סייכס סאמר על סככחיות וההסארני
 והזומה סאמר כרי צדיק ען חיים כלו ספריו וסוף תכליתו
 סס א האמונה היא ען חיים כחיים והתמדה והסארות
 אמונה אמרו וצדיקים ירשו ארץ וישכנו לעד עליה כבר
 פירשו בו המקובלים סארץ סס וסמוק סאמר אכלם על
 מדרגה מה סכלית כמו סאמר אתהלך לפני יא בארצות
 החיים . והכראה אכלם סהווא סאמר על אוטן הד' מעו' הכא
 סהווא התמדת החיים לבעלי אונתה התחיה . ווא' וצדיקים
 ירשו ארץ וישכנו לעד עליה ולכנה ככמים וזהו סככסוף אכל
 דוד ע'ה אתהלך לפני יא וגו' וכמו סדרשו זל במאמרם ס
 ארץ סמתים חיים אשר היא אכלם ארץ ישראל ופמו סדרשו
 על פסוק כנתן כטמה לעם עליה סדל סכל מיתת ישראל
 יקומו כעת התחיה וסכסם אכלם כי סדר בחונה לארץ דומה
 למי סאין לו אונה כי אין לו סווי מוגי אס כן סכלו לא יתסכ
 בגסס יסר ואס היה מוגו בלתי יסר יחלוק אל סהסכל ויגדר
 ולזה הדר בחונה לארץ דומה כחי סאין לו אונה וכמו סבי
 ממיאמר דוד ע'ס אס יא סהיתך כי ירח מכחה ואס אכפיש
 וגו' והסלים לאמר לך עבוד אסיה אחרים אשר זה יונה מ'
 מינו סהיותו מוגרס מ'ארץ ישראל היה לו במדרגת עוב' ע'ז'
 וכמדרגת מי סאין לו אונה ולזה אס אורח דארעא דישראל
 מחכים כי היא ארץ סנה אל יופכיה להיותה כאקלים ה' ו
 ובאמת העיטוב סנה סכולדים סס והיוסכיש סס לא יוקרחו
 לקר' ולא יסרעו לוס' אשר לזה מוגרס כאות יוסר אל העיון

סאמונה

ואברהם האמונה ונכריתו אצל כל מי שיכחיש זה השם
אמר עליה לערוק ב' כדים עובד א' את הארץ וגו' וירדו כי
השם ית' לא יטביח על דברים המעוררים להפנותו . ואמר
עבדים עבדו לו ולא יראה וגו' כלו' כי הפגנתו בדברים ד'
הנכחיים אשר הם הכבוד השמימי וזהו וחוב שמים מתהלך
אשר בו יראה עציאות המניע . וכחומר החכם פי ס' הו' הו'
מניע השמים ומתנועעם יודע מציאותו אמנם למען שמים כי
במקום הפעול יאמרו שם הטובל היתה התנועה השמימית
במקום המקיף הכרחי שמים . ולזה יאמר כי שם' הוא פ'
עשמים המקיפים ונתקוש העגולה המתנועעת וזה מה
ערכה באמרו וחוב שמים כי יאמרו שהכבוד המניע הכבוד
היא מתהלכת בחוב שמים כלומר בעגולה המתנועעת ולא
יתהלך ולא אמר ילך להורות על הקשרו באותה העגולה ה'
הקשר מציאות לא הקשר עירוב כמו שביארתי למעלה .
וכמו שאמר כי י' אהרן מתהלך בקרב משכין . ואמר
זהההלכתי בפוכפס כי הוא סיוע פכינותו והפגנתו בין ה'
האומה הפראלית על דרך המושכל כלומר על הדרך שידבק
שמושכל באמצע כי זהו הקשר מציאות לא הקשר עירוב . ו'
זהכופר היות הספגחה האלהית נמשכת בשראי זס העול'
וכברט באישי מין האדם הכה זס אינו מא' האלטי זהו גדר
שעקר וישיס פירו' כפי גדרו תכונת אליו חלק אמוני אשר
בפירתו תנויה האדם מן האמונה הדיח ולאנס המרתי חלק
אמוני למען שעקר שיח חלק מן האמונה ואכ' שיש חלק ה'
היה עקר כל האמונה . וכל האמונה היא כללית כל התורה
האלהית שעקרים הם חלקים אשר עליה פכה כמו פ' סודור'
הדבר הם הם החלקים הראשונים אשר עליהם יכנה ה'
דבר . ולזה התחיל רוב בהפרו במדע יסוד היסודי והמוד'
החכמות לידע שיש שם מצוי כלו' כי הוא יסוד ראשון וקודם
באמונה אשר יבנו כל יסודות ופרטי האמונה . כי אש' לא'
יקבלו בראשונה סיות שם נמצא ראשון הכה כל עמודי ו'
ופרטי האמונה הם בטלים כי הוא סנושא באמונה כמו פ'
סביארתי למעלה . ולזה הוא יסוד פיסודות וכו' וכן הוא גם
כן עמוד הפחמות בי כל החכמות כמענות על שיש נמצא
ראשון הוא הפחלב כושאי החכמות הקדוה וזה מוכרר בקצתן
כמו באלקות וכטבע ובמדות גם באחרות יבאר להם פ'
שכן מתבארות בחכמה האלהית אשר אין מקום אליה כי אש'
בגמלא הא' וכן הן א' כ' ד' יכוונת להכניח זה הנמצא פ' ית' לזה
הוא עמוד מכל החכמות כמענות עליו . ולזה יז' ל' כי מי פ'
שיש בו גנות הרוח באלו כופר בעקר פכ' ורש' לטכד וטככת
את י' אלהיך ולמען מבין זה צריך לידעת כי רז' בחמו פכות
גנות הרוח וסגאנה ומכאו אותך . הא' י' מי שיתגאה ו'
בחפכו ששוא עשיר וכעשרו ירום לכבו ועל זה אמ' מי ס'ט
בו גנות הרוח באלו עובר צ' סכ' תועבת י' כל גבה ל' כ'
וכתי' לא תביא תועבה וזה פ' כעשיר אשר יתגאה בעשרת
כי הוא חושב כי שעושר שהוא אלהיתו לא זולת ולא א' חכמי'
עובדי הלכך והארום כלו' הזהב והכסף ודומי' שם . ואמר עוד
ש' מי פ'ט בו גנות הרוח לסוף ככנל באשת איש דכפי' ואש'

האמונה אשר בהן יחיה המאמין ומאמין אלוזאת אכלול ו'
ואמר כי יקראו עקרי קתורה סיפורותה האמונים אשר זולת
לא תהיה האמונה אחרונה והקדמה אשר המאמין אותם יקרא
מאמין והכופר אותם יקרא כופר ואין לו חלק לעולם שכל
כמו סוכר בתחלת פרק חלק בת' הכהרין ויבא זהו באור
שם העקר במאמר באמונה וכפי' אלנו על עקרי האמונה
פי הכונה היא על היסודות אשר האמונה נשענת עליהם
שם שרשים כבעלש מפול האמונה כלל א' זולת זה . ואמר
עציאות הא' הכה מ' יסוכר מציאות של והפ' שאין לזה
כעולם . הכה זס אין מקום לאמונתו כי אינו מאמין אחרי
שיכחיש מציאות אלו כי האמונה היא מציאות שלמה וכמו
שהשגחה הפיזית השלמה . אעכס היא שלמה כפי שלמות
שאוכל אמר לזה יקראו החוקרים הפשטה הטבעית שפלה
לפי' כוסאף הפחמות האמתיות כמה מהם מוסקנות וכה
ומחכס יושבו הפשדשים והגבויות והבלבולים הכאים על זה
הכוסאף שאפכה מהם עכבים חכמים וטחופים אמר לזה
ש' היא חכמה טחופה . והחכמה המטבת בלמודיות וכעכבי
הפכונה השמימית להיותם דברים מקודרים ואף אש' יוצא
בהם סגוי מצד התנועה למען שכה שווי והדור יקראוהו
חכמה אחרת . גם להיותה משרדברים הממונעים אשר
הם ביכיו ובין השם ית' והחכמה האלהית להיותה
משרדברים ה' ית' תעולום שאפשר הכה שם באמר ימינס
המכל כולו או קב' יקבל שלמות יותר גדול עתה שיקבל
כגונם הטוב ולזה יקראו האלפים חכמים בהחלט . כי הם
המטיבים והיודעים חכמה בלמת למה ש' יגו סנושא מעגולה
ומצד זאת ההשגה יקנו ההשאות כפי מהשכבת . כן ג' כ'
האמונה האלהית אשר היא עומדת מקום ההשגה החקיקית
ויש' שלמה מתכו להקנו אמת הפרח שפטיה ותבא לפלמו'
הוא האמונה כפושא היות' שלם מאפשר סקוא השם ית' אשר
הוא הנמצא השלם בהחלט . וכאשר מאמין בו ועמוכו אמונו'
אעתי' או כהיה נשענים ופ' למי' כי זהו השלמות שיותר שלם
שאפשר . אשר לזס העקרים והיסודות אשר הם יסודות
ועקרי האמונה סנותיים נכחיותם באלמות הם בהכרח ר'
בערכים פון השם ית' סן ממכו ית' סן מפשולותיו . ויהיה
אש' כן שם שעקר כושל על החלקים האמוניים ועל כל אשר
מיהם אשר בקיומם כששם מאמין יקרא מאמין . וכאשר
יכפור בשום אחד מהם יקרא כופר ומשלו האמונה כששם
ית' כמצא הכה הוא עקר ראוי להאמינו ושיא אמונס טראוי
לכל מאמין במען ששוא מאמין סיקדי' זהו הכרס עקר אמונתו
וכאשר יכפור זה השרש לא יהיה חקוס לאמונתו . וכמו
שאמר בחמו כי יאמרו לא הוא . והם בת הכופרים
המכחשים מציאות השם ית' ומפכ' היות סדר הכמכאנ'
בהורמן וסקרה . וכי אין סודרם בהשגחת משגיח
וכמכא ראשון ית' כמו אמרנו השם יעל מפגיח בפרטי
זה העולם השפל אשר הוא שרש הכרטיכיהו כל מאמין
ועליו יחיי חלקי אמונתו כושלים באמת וקיים . והכופר
זה האדם הכה אין לו דרך לרוב חלקי אמונתו

השער החמישי

ואמר איש כזה יקרה ממנו וזהו שם העתגאים באשכנז כי
 הם ימי הנזרה ונפודים יקחו מזה גזאת הרחוק ויהיו כן
 גאים לזה אמרו חכמים כי זה האיש לא תועיל גבורתו
 ויפיר לא שיהיה ככלל באשת איש כי מנף הוסיף הגשמי
 הוא זה וזה יאמר כל מי שיש לו גזאת
 הרחוק אין עפרו כנער והוא מין הגאות הנמנעת ברכים
 גמורים היותם מעולים מנד יחסם ומפסחותם . וכי הם
 למעלה מן האדם אחרים לתה עבדא לשם זה השלמות אמר
 לזה כי כלנו כבדים מן העפר . כלש' ויכר יא לקים את
 האדם עבר תן האדמה ולזה האיש החופש היותו יותר ר
 נעולה מן האחרים וכבר אבותיו ומפסחותיו . לא יכער עפרו
 פלא יבחין היותו כנזר מן העפר . וכמו שאמר האיש אשר
 נוצר אלשכנז במדינה אשר לא היה מלך בה . והיה האיש
 שהתאבל מלכים ומצאו אלשכנז במקום הקבורות : ופאל
 לו מה מצפנו בןקום הויה . והסיכו שהיה מבקש אם היה
 שכל כך עממות אבותיו המלכים ועממות האבנים האחרים
 ולא מצא כן תבכה רוח מנד היחס אין עפרו כנער . ולפי
 שאבותיו עד והיה האר' גבה רוח שהיחשוב היותו חכם ויודע
 ויחשוב בעצמו שאין כמותו בכל העולם אמר כי לסוף כופר
 כעקר וכאזו זה מהפסוק האומר ורם לבכך וטבת את יא
 לאין כי מנשנות הרוח יבא הארש לשכח את כוראו כהגב
 תבלת גופו מצלם מעלה ולא יקח סקרמות וסרמי להגיד
 מהשמי השם ית' וזה מן הכמנאות השכלות יראה יותר
 במעלה הכמנא הראשון ומשם שיראה מהמנאות הגבוהות
 כי באשר יענין האדם כמנאות השכלות יראה שאין בהם
 למיאותם כהקלה ולולי הכמנא המהפיק מציאותו ופלומו
 מה שאין זה כמנאות העליונות כי לפלמותו לא יראה זה
 בהם וכבר אמר החכם כי חכמת הכורא יראה יותר במנאות
 השכלות מאנה שיראה כמנאות העליונות כמו שאמר החכם
 יא חכמתו באשר יכיר תורה מה בחומר פחות וחבר
 יותר תמה שתראה בסיכיר צורה מה שחמר טלם . ולזה אם
 היה גבה רוח לא יענין כמנאות השכלות . ולא יבחין מהן
 מעלת חכמת השם ית' ויכפור בעקר . ואפשר שרצו
 כי הגאון חכם היא ראוייה לזה ית' וכמו שאמר יא מלך
 גאות לכה וגו' כלו' כי לזכרו תאות הגאות לפי שהוא
 הפקיק והיכול וזהו שאמר וכן אומ' כי גאה גאה כי
 הי גאות ומעלה רמה לעשות זאת הנקמה שלא חסכה ר
 האנשים הנפלים בים כי לא יתלו בה רוכבים על הדסים
 ומרכבות . סכה מי שיתגאה בעצמו מחכמתו ויריעתו
 יכפר בעקר שיחשוב שאין הגאון נאותה לא וכמו שאמר
 וסכה רוח כמעט איכס מכילים בעולם כמו שכארו גבה
 עיכס וגו' אותו לא אוכל פכרשו אופו כמו אתו אשר לזם
 אמרו שההילך בקומה זקופה באו רוח את ששכית . כלו'
 אינו יורה מציאות השם ית' . הנה א' כ' שם העקר כבר
 יפילתו דול על מצי' הפ' אשר הוא עזר ושרם סככל תלוי
 בו יתבאר א' כ' וכל זה שם העקר בסיאור באמונה רבוכי
 בסיאור עקדי האמונה מה הכרעה בו ואל זולת
 בוגתי מתחלת זה העפר

והוא

העקר הפכי שם הכמנא הראשון ית' הוא אחד ואין
 בודכוי ולי איפשר שיזכיר אלה אחד חוץ ממנו כמו
 שאמרתי למעלה אל כאור פסוקי התורה וכמו שאמר במוע
 יפאל יא אלהינו יא אחד .

והוא

והנ' שהנאות ית' אינו גשם למה
 פסיה כל בעל גשם הוא חסר וזכיו פדאי ומסתפק לעצמו
 כי הוא איפשרי מציאות ולזה מציאותו כלה במציאות ה
 זולתו . גשם כי היה מתחלק אם אל איכות ואם אל כמות
 וכל מתחלק הנה הוא מתחלק לפי שהוא מורכב מחלקים
 וכל מורכב יצטרך אל מרכיבו הוא מתחלק בלי ספק
 לכן ישגשו מפיגי הגממות כמו התנועה והמנוחה והדומה
 להן . והרביעי הוא היותו ית' קדמון לכל דבר ופאין שום
 כמנא קדום כמותו כי לא יקדם . תלוי דבר ולא ישנה הלי
 אשר לזה נקרא אהי קדם . וה' כי ראוי ליוממו ולעברו
 ולהרים קול כרוממותו ופאין ראוי לזולתו מלאך או גבלל אפ
 דבר אחר שיכלן מוגבלים ומוכרחים על פועלותיהם וכלם
 הם משם שהם בחפץ הכורא ית' וכו' שלא ישאר האדם המאמין
 אמצעי ולא מליכים בין הקבה וכינו שזה כלו עז' בהחלט
 אכל יפיש בגממו כיומר ובכוח לו ית' . וכמו שאמר אם
 תשוב ישראל כאס יא אני תשוב . כלו' סיפוח האדם לו ית' כל
 אמצעי . וכמו שפארו דול על פסוק בכל קראנו וגו' לי
 את עוזח ולא למיכא ולגבריא .

והוא

ואל יקשה בעיניך מה שהתפלל
 יעקב אל המלאך בשאמר המלאך הגוא איתי וגו' כי תפגמי
 היתה אל שאהים הרועה אותו מצדו עד היום היא ופוא
 שאהים אשר התהלכו אבותיו לפני . ואמר המלאך ירכס
 שישלח המלאך הגוא אופו ושמינו באמנבה שאהית שכלית
 מכל כרה וצורה ומכל דע כי כמנאות סכלו אל שפעולה
 ושאר מכל דע כמו שבי' למעלה והמלאך שהיא יעל אותה ב

ואמר איש כזה יקרה ממנו וזהו שם העתגאים באשכנז כי
 הם ימי הנזרה ונפודים יקחו מזה גזאת הרחוק ויהיו כן
 גאים לזה אמרו חכמים כי זה האיש לא תועיל גבורתו
 ויפיר לא שיהיה ככלל באשת איש כי מנף הוסיף הגשמי
 הוא זה וזה יאמר כל מי שיש לו גזאת
 הרחוק אין עפרו כנער והוא מין הגאות הנמנעת ברכים
 גמורים היותם מעולים מנד יחסם ומפסחותם . וכי הם
 למעלה מן האדם אחרים לתה עבדא לשם זה השלמות אמר
 לזה כי כלנו כבדים מן העפר . כלש' ויכר יא לקים את
 האדם עבר תן האדמה ולזה האיש החופש היותו יותר ר
 נעולה מן האחרים וכבר אבותיו ומפסחותיו . לא יכער עפרו
 פלא יבחין היותו כנזר מן העפר . וכמו שאמר האיש אשר
 נוצר אלשכנז במדינה אשר לא היה מלך בה . והיה האיש
 שהתאבל מלכים ומצאו אלשכנז במקום הקבורות : ופאל
 לו מה מצפנו בןקום הויה . והסיכו שהיה מבקש אם היה
 שכל כך עממות אבותיו המלכים ועממות האבנים האחרים
 ולא מצא כן תבכה רוח מנד היחס אין עפרו כנער . ולפי
 שאבותיו עד והיה האר' גבה רוח שהיחשוב היותו חכם ויודע
 ויחשוב בעצמו שאין כמותו בכל העולם אמר כי לסוף כופר
 כעקר וכאזו זה מהפסוק האומר ורם לבכך וטבת את יא
 לאין כי מנשנות הרוח יבא הארש לשכח את כוראו כהגב
 תבלת גופו מצלם מעלה ולא יקח סקרמות וסרמי להגיד
 מהשמי השם ית' וזה מן הכמנאות השכלות יראה יותר
 במעלה הכמנא הראשון ומשם שיראה מהמנאות הגבוהות
 כי באשר יענין האדם כמנאות השכלות יראה שאין בהם
 למיאותם כהקלה ולולי הכמנא המהפיק מציאותו ופלומו
 מה שאין זה כמנאות העליונות כי לפלמותו לא יראה זה
 בהם וכבר אמר החכם כי חכמת הכורא יראה יותר במנאות
 השכלות מאנה שיראה כמנאות העליונות כמו שאמר החכם
 יא חכמתו באשר יכיר תורה מה בחומר פחות וחבר
 יותר תמה שתראה בסיכיר צורה מה שחמר טלם . ולזה אם
 היה גבה רוח לא יענין כמנאות השכלות . ולא יבחין מהן
 מעלת חכמת השם ית' ויכפור בעקר . ואפשר שרצו
 כי הגאון חכם היא ראוייה לזה ית' וכמו שאמר יא מלך
 גאות לכה וגו' כלו' כי לזכרו תאות הגאות לפי שהוא
 הפקיק והיכול וזהו שאמר וכן אומ' כי גאה גאה כי
 הי גאות ומעלה רמה לעשות זאת הנקמה שלא חסכה ר
 האנשים הנפלים בים כי לא יתלו בה רוכבים על הדסים
 ומרכבות . סכה מי שיתגאה בעצמו מחכמתו ויריעתו
 יכפר בעקר שיחשוב שאין הגאון נאותה לא וכמו שאמר
 וסכה רוח כמעט איכס מכילים בעולם כמו שכארו גבה
 עיכס וגו' אותו לא אוכל פכרשו אופו כמו אתו אשר לזם
 אמרו שההילך בקומה זקופה באו רוח את ששכית . כלו'
 אינו יורה מציאות השם ית' . הנה א' כ' שם העקר כבר
 יפילתו דול על מצי' הפ' אשר הוא עזר ושרם סככל תלוי
 בו יתבאר א' כ' וכל זה שם העקר בסיאור באמונה רבוכי
 בסיאור עקדי האמונה מה הכרעה בו ואל זולת
 בוגתי מתחלת זה העפר

בחסד הש"י כי כן פשוטו הש"י באמצעותו על סדוק והוא דומה
 למאן אחרים אבי ע"ש לא אלהי פסמים אשר נקחני וכו'
 הוא יעלה מלאכו וכו' וכל מקום שישנה תפלה א המלאך
 פניו פשט הדבר הכונה אל הש"י שילח המלאך עור אחר
 שנה אנכי פולח תלאך לפיך והוא שליח השפחה ומלאך
 שברית וכבר ביארנו ול בחכתו אל תמר בו אל תמירני בו
 בל' שלא תעשה בו עבודה כי העבודה הש"י היא עבודה
 דאשה לפי אשר זכר חדרו ואמונתו לא למצוא אחר זולתו
 וגם מה שמינינו ביהושע שהשתחוה לתלאך איפוד טבאחר
 שהשתחויתו סיתה לפי אשר זכר חדרו ולאונתו לשלוח
 המלאך שהוא לממור האומה בהתעללת כבישתן לארץ ויאמרו
 שאותה השתחויה לא סיתה לנו עבודה כי אם הכנעה ה
 סתקן בכבד לגדול וכן בכלם ויאמר אחריו מה נעשה
 במאמרי ה'ל שמשמים אמצעים לא מלאכים ככלד אלה גם
 פסמים המתייש כמו שאמר טיבקטו התקנים רחמים עלינו
 אהבים עם מאמר הנביא רחל מכה על בניה הצובה
 אזלי בהם כי הם בתפלותיהן היו מתבודדים ומציינים
 הצורה הכדלגה היא הנקראת בשם הש"י אלהם כפי מה
 שקבלו וכפי מה שחשבו שאלו הם וכו' והיו מציינים אותה
 סגורה הנכדלת אז היה שכלם בתעל גמור וקיו יתיר קייבו'
 אל סגוריות האלהי והתדיתם חלין ואו סיתה תפלתם ויתר
 כצמצות וזהו הכרעה אלהם כשהיו משיאין מלאך מה אמצעי
 בין ש"י וביניהם בתפלותיהם לא פשו מתפללין לשום מלאך
 לא לצטרק ולא לזולתו אבל על דר האמונה אבל כבר דאיתי
 לגדולי חכמים כזה הדרום טענות מתחלפות בתפלותיהן
 ויהי שיתקן אלהי יתנו התלמידי אמצעים אלהים וכפיות
 ה' היתם על גרדיים מתחלטים הם אלו הדעות בלן חזן
 נדרך אמונתו האיתנית אמש מה פכתא מנפשו החסדי
 אשר יתפללו ותהינה אמצעי' בין המעפלתין וש"י במאמרי
 חזל וכמו שדרשו על אברהם אבינו על בית המקדש ועל
 יצחק ועל יעקב וגם על מרעה' בתקומות אחרים ובענין
 רחל קאמר שנה זה אחד ממשי דברים הש' שתתפללים
 צוהרם כפפות אבותיהם ומהניניהם תחידים ותעלמים
 יכעבו יתיר לעב'דס סאלהיה וזהו דעת פחכם סאומר
 בדאבותים אלה למע כנא בעת שצדס הנדולה לבית הקברית
 שחזר הרי אנו כמתים וזה לענין הפכפכה ולענין מה
 שציינו בליפת השק הרי אנו כבפחון' אמש פחכם האחר
 שאי טיבקטו הצתים רחמי עלינו יר' שאנחנו נעלה כפספסו
 וכוקן סכלינו וקוק גדול כאלו כמים פועלים כמו
 חכסית התצנים הם כזולת חזר זכות וכפיות וכאלו פחכם
 ה' א' האיתר הרי אנו כמתים סבל זה מצד הכבעת סחמר
 והחכם שמי סבל זה מצד זכות הכפס ועליותה מפלה מפלה
 ויאם שיהם א' כנפוא סם טבים כמאמר וספני פכתפלל
 לג' יזכר לנו זכותם וכדקתם אשר היא עומדת לעת ואם
 אכחנו סמיאם שלא יביט אל סמאיתנו ועובותינו אבל אידבר
 לן קיימים אשר ברת עם החסיד ההוא או זכותינו כי אין
 סמיאם דריק כצוב וזיעו מכפס לחס סכס באלו סמיים או
 דומים לאלו ראשו שיעבו מאמרי דול לא אלה

ע"ש וכמו אמצעי אחר אשר הם יסירו איתנו עלוח
 ויעכבו ממנו כפי אומר במכס' מנחות פ' הרי עלי עשרון
 אחר רב תצור ועד קרעונו מכירי את ישראל ואת אביהן
 פכסמים ומצד כלפי מערב ומקראני כלפי מזרח אין
 מצדין את ישראל ולא לאביהם סכסמים איתבי רב
 פימי והכתיב כי ממזרח פושע ועד מצואו גדול כמי אל'
 פמי אך התפ דקרו ליה אלהי דאלהי ואל ע'ה' ספרו כוס
 העלאמר כי בחלק ממלקי סייסוב סם מכד יאם סס' ומאמרי
 אמונתו וזהו שמכירין את ישראל סמיאיתים ואת אביהן
 פכסמים אמש במקומות אחרים אינם מכירים את ה'ל
 ית ולא את ישראל וזה כי אינם מאמינים פאמונה האמתית
 ועל כן לא יכבו בשם ישראל ורב פימי הסיב וקפס
 מהפסוק האמר כי ממזרח פושע וגו' והסיבוא כי הם מכניס
 אמצעים ומתפללים אליהם והיו מליצים בעדס אז קאלה
 המרומס והוא אשר קראוהו אלהי דלתיא ולכי האמש
 כפי ענין זה הדעת הוא מסעיפי פו הקרמניב המייהם
 ושוא סהם קראוהו אלהי דלתיא היא באוס לפי אשר לזה
 סם משימים אמצעים בין הש"י וכינם וכפאר הדעת הוא
 בידו ומה ש' אמצעים סתמלתי' סתמלתי' וס' סתמלתי'
 סתמלתי' סתמלתי' ואנחנו לא כן כחפוב אבל כתכלל אל יא
 אלהינו בכל קראינו ולא זה יביט אל עמי וככס רוח ומרד
 על דבר אל העקר סו' שוא ככואה לירע כי יאכחו אכפס
 פוכני' מהו סמין הא' כמי אשר לקס דעות ומרוב מצולות
 עד ס' סכלו כסכלם וכמדעס שלימות עולם ספכל ויכחו
 סמלא סעלין מוסג כסכלם ויראו העכנייב הענומיים ה
 צידי עונת האיכוסיות ויראו גם כן הדברים העתידיים לכו
 כפי אשר סודרו תסמחדר הא' יג' וכמו סביאר באומר
 אס יהיה כביאם י' במראה סלין אמוצע כחכום אדבר בו
 ויש כי בהשתלש השפור אחר ותדבר מרים וזהו גמשה
 על אודות סאשה הכוסית וכ' וירצה כזה כי הם כקאלתם
 קכאו במשה באמרם כי מה יתרון יש למשה עליהם ולפי
 סהסל'יות יבחן אס כסכל המעשי ואם כסכל העיני
 דברו ראשונה על ענין סכלו המעשי ואחר דחו מה מעגס יס
 לאים סלקח אשה כופית ואח' כ' היתה אין זה שלימות לסכל
 המעשי מהעונס זאת ולזס אמרס כי אשה כופית לקח
 וכו' פנת פרסם כספורים הקודמים וגם הוא רמוז בדברי
 דול רבני כי משה לקח אשה כופית ולזה חוק ואמר כי
 אשה כופית לקח ואחר דברו כסכל העיני והמו' ורק אך
 במשה דבר י' קלא גם סודר כלומר ואם היה ש"ס למכה
 סכל עיוני סלס אשר מזה נמשך סודר הש"י עמו גם אנהנו
 לנו סכל עיוני גם כן סלס כי גם כן דבר והרי אנו כביאים
 כמוסו אס כן במה יעדיף עלינו וסמע זה הש"י כי ספרו
 מדיבת סס' וזה כי ככואת משה רבינו כלי אמצעי
 וככואת האחרים היא באמצעי וסכנו אס כן סהאמצעי
 הוא הש"י וסוא טעות מהס אורכור כרה מחמת הקכאת
 כוברת עליהם וססיב אל פחעמי' ואמר והאיש משה עכו
 מאד כי במדת הענוס סגוברת עליו היה מנצח וגובר על
 כל המעלות המעשיות

האדם ציון ולשלוות מעלותיו העיוניות אמרו לשלמתן השם
 שיגאל אל אלה מועד וזכר שזה היום שתאוס וזה היה לפני
 דעת כי כבודת ארזן ומרים היתה באה להם באמצעי ואז
 עז הפלא באה בזולת אמצעי מבלי שהיה להם זמן לזכר את
 עמקן א טיהו מופתים לקבל אותה הכבודת באותה המדרגה
 ויגאלו שם. אז טיהר כי בעת שא' שמעו הקריאה לא קדם הא'
 לאמר יוא יגאל ואמר להם שפי' שמעו כא' וכי' אס' יהיה
 כביאכס' יא' בלומר אס' הקב"ה יגאל לכם כבודת הכה פ' יעל
 א' מנשי פכ"ס הא' במראה הכבודת והוא קבול השכל שבע
 שני פעלי אס' יעלמו אז שבעת החושים נסכחו' הגמיות
 במס' שהסך ורואה ויבין וישיג עם זוהר עולם השכל עכ"ל
 מושכלים אין בטבע השכל שאיכופי להסיב אותם בחק ריה
 האכופית וזמן במראה אליו אתודע והיא מדרגה ראשונה
 תכבדוה יודעו בה לכי' ידיעות אמתיות עליונות וששני
 בחלוס ארבר בו כי יטמע קול דברים בחלוס של כבודת והוא
 השניות היות עליון אשר איפשר שתקבלו בכבודתכם
 מחד עיוכם אבל מול' לא כן עכדי משם בכל ביתי לאמן
 קוא שהיא עולם השכל הוא שם לאמן וקיים כאחד ממלאכי
 תשרת וזה פה א פה ארבר בו ולא בחלוס כמו שאמ' למעלה
 באחרית בחלוס ארבר בו והתחיל למאן דסליק מיביה ו
 ומראש ולא בחירות כלל' כי אין לו מראה סכבואה על צד
 אשר היה לאחרים כי המראה אשר לו איכה במשלים כמו
 שהיה לשאר הכביאים והוא מרו ותמונת יא' יביט כי ישיג
 שכלק ראשונה כמו שביאר למעלה ואס' הרב ביאר אותה
 השם ישיג והיתה שלימות למד' ותק' בעלה במרא' ליו אמודע
 ולפי שאלו הדברים דברו בהם ע"כ הקבאה ששחורית שבה
 מים עכודע כסלב במדך הדומה לדומה וכמו שדרסו לז' סכב
 סכב' שדרשת באין על לשון הרע אשר לזה המטהר יקריב
 שתי נפשים וכבר הארבת' כזה במקום אחר אמנם עכ"ל
 סכבואה ושרת' שהשפעה האלהית על האומה הישראלית היא
 הכרחית בקיום האמונה למע' שהתורה ופרטיה ועפייניה הן
 תורה שכתב' הן תורה שבעל פה הכנאות אמתה אותם
 ונות ראוי להכיחה עקר מעקרי האמונה כי המכחיש אותה
 יהדוש האמונה וכל שנינות התורה יפסד ויחבר' לא
 כהפסד וכאמין כי הכבואה תחול באישי האומה הישראלית
 המוככים לה עם העור האלהי כמו שביאר הרב ז"ל ואמרתי
 באומה הישראלית כי מה שמכבד' לאישים באומות פ'
 אחרות כבלעם וזולתו הם כביאים בשתוף השם וכמו שדרסו
 ז"ל על פסוק ופלימו וכמו שביארתי זה למעלה והעקר
 הו' פ' כבודת מר' אשר היא היתה אס' כל הכבואות והופר'
 עלמה מהם ושם כבי' יאמר עליו ועל זולתו בשתוף השם
 וזה קראוהו ז"ל אביהם של כבי' ושוא אמת כי כלם כתבואו
 באמצעי' הן סכביאים הקודמים לו הן תבאים אחרים
 כי כלם כביאים כביאים האמינו תורתו וכמו שתעידה
 התורה על אכרסם אבינו ישמור משמרתו וכו'
 וכל סכביאים היו למטה ממעלתו ושוא מנחר בריות השם'
 מכפי אדם וכמו שביארתי למעלה ב' הוא ע"ה' הסיב מהנור

לכבודת

שפי' יותר חמה שהסיב טוס ארס אז חמה שאיפשר להסיב
 לשום ארס עד שהגיע לגובה מעלת המלאכים בכל שלמות
 ב' לא נסתמם בכחותיו הגופניות כי אס' פועט אשר לזה
 פירם מן האס' כמו סודע מכפוק טובו לכס' לאהליכס' ו
 פאתה פה עמד עמדי וכו' ולא אכל ולא שתם סימם סודע
 סאי אפשר זה בחק טוס ארס זה כלו להיותו במדרגה מ'
 מלאכיות בלי ספק ולזה זאת הכבואה אי אפשר להכחיסה
 ואס' המצא תמצא טוס כבי' סיכחיס אי זה ממלאכות כ'ס'
 מיו סאיכו כבי' והוא ע"ה' כביאים מה שיאמר ויכבאו כביאי'
 אחרים ויודיע הזיופן הנמצאים בכבואות בדרך העליון
 לתחתון והמעולם למי סאיכו מעולה ואין לסקנות מדברים
 יגאל מדברי התורה על ידי כביאים כמו עכ"ל אליהו בהר
 הכדמול כי זה הוראת פעה ולמדך קיום כבואת משה דביכו
 והגלותה לעיני החולקים והיא בדרך המדע המעולה אסר
 קראוה אכפי המעשה חסד אפיקויה אשר היא המגבלת ס'
 המוספטים באופן מה פרטי אשר אי אפשר לתורה האלהית
 להגביל פרטים בלתי מוגבלים מעצמם הלא תראה היות זה
 דין אמת וישר אמרו השמר לך פן תעלה עולותיך בכל מקו'
 אשר תראה וכל להרחקת סקדכות המדומות לעו' הכהונות
 בזמנים ההם ובזמן אליהו סבו העבודות ולא היה סם בית
 המקדש ולא מקום כמות להקרב קרבן לפי והצטרך הכבי'
 להראות לעם אלהות השם' והסגנתו וסכלו' ע"ה' היות הקריב
 אז בהר הכרמל הוא לתראות העמים מצאות השם' והיה אס'
 כן זה צורך פעה ולא חלק על דברי התורה האלהית אבל
 השתדל בקיומ' כי אז הפירו כל העולם ואמר' ה' הוא הלהים
 וכפי זה פ' קצת המפרשים הואמר גדולה עבירת
 לשמה מוצה שלא לשמה כי היתה פעולת אליהו עבירם
 לשמה כלומר לשם התורה וחזק אותה והיתה גדולה ומעולה
 בלי ספק עם שאכי פירשתי גדולה עבירת' לשמה כי העושה
 עבירה לשמה כפיכיר שהוא עושה עבירה סכה הוא יכיר
 מציאות השם' והוא על דרך אס' ראית תלמיד חכם פעבר
 עבירה בלי' אל תתרהר עליו כיום שמא עשה תשובה וכו'
 כי מי שיכיר מציאות השם' אי אפשר שלא יס' בבתשובה
 ומי פעושה מצוה שלא לשמה אינו מכיר מציאות השם'
 ולזה אינו כל כך שלם כמו האחר
 אשר לזה בלי ספק משה הרב את המצרי ויטמכוהו בחול לפי
 שהיתה עבירה החלטית בבלתי הכרת השם' והרגו וכבר את
 פני אכפס עבירים כזים אמר לרפע למה תכה וכו' כי חשב'
 היותם מכירים מציאות השם' בדרך הישראלים אס' כן כבואת
 משה דביכו ע'ה' היתה למעלה מכל הכבואות ושוא אס' כבואת
 ורבן של כביאים וכמו שביארתי למעלה ולזה אינו חושב כי
 מה שהתנה הרב בכבואת הכביאים שלא יתבאר אלא ברבן
 אלהי זה אמנם כשאר הכביאים אשר היו בשמים אמנם
 בכבואת משה דביכו לא התנה זס' כי היא כבואה הכרחית
 להיות מר' מטבע המלאכים ולזה אמרו ז"ל אין הכבואת
 סורה כלומר מעצמה ובלתי התנות רבן אלהי אלא במי
 שיש בו אלו המעלות הד' אשר פזכרו וזה השלמו וכל'
 במטה אשר לזה היתה כבואתו באכרם מכלי

פתחיהו מיה שלל היה זה במלך הכביאים וזוה הפקר פ
 הציא הרב ז"ל ארכעה הכדלים אשר נבדלה בהם כבואת
 מלך עם כל הכביאים . כי על כל פנים אפתי פיקים על
 כל כביא כבואה במראה או ע"פ מלאך יודעו צנאכריו ויתסו
 אסוריו ונתק בכין בופו וימצאו אימה גדולה כמעט שפחדו
 במתו מאימתה . כמו שאמר דביא כפדבר עמו בצריא
 ולא כשאר בני כח וקודי כספק עלי למשמית ולא פצרת' כח
 ואמר ואני הייתי נדרם על פני ופני ארכה : ואמר
 במראה כהפכו עלי נירי . ועד לא כן אבל תשרה עליו
 שכבאה ולא יודעו ולא יחדד כמו שאמר באשר ידבר אים
 אל רעהו פאיפו חדר כדברו איתו . וזה לרוב דפלקתו
 והעזות שתאחדותו בעולם השכל . פנית כי כל כביא
 לא יבא לא על ידי מלאך מליץ ומל לא היה כינו וכן הפס
 ית איצעי כמו שאמר פה אל פה וכן ראוי לפיות
 כבואת הכביאים באמצעות המדעה . וכבואת מלך בלי
 דמיון כלל אבל שכל עם שכל עדומה בדומה . פליפית
 כי כל הכביאים מתכבאים בחלוף הלילה או בתדומה כיוס אל
 שיתבטלו חוסיו ותאמר המחסכה לכהה האמנות כי זהו הנקרא
 ערואה או מחמה ועל זה באמר במראה לאהים ומל' גיית
 הכבואה לו פיוס והוא עומד בין שכי הכרובים . כמו
 שיערהו ה' ית' באמרו ונעדרתי לך עם ודברתי איתך
 שמונת . על תקום והעמיתה רביעית כי כל הכביאים
 לא היו מתכבאים כרשותם לא כרשות הפס ית' . ואכסר
 פיעמוד הכבוא שנים רבות ולא יתכבא ויבקש ויתשלל לכרוא
 פיעוד הכבואה ויגמור ימים ויבאהו הכבואה אחר
 ימים או אחרי שנים או לא יתכבא לעולם וים מהם מהיה
 מתכבא לשמוח כפשו ונזכר רעיוניו כמו שפסא איםע באמ'
 קחו לי מבגן ואז תבואו הכבואה ואינו מחוייב שיתכבא
 כל שבט שיוכי' לכבואה ומל' היה מתכבא בכל עת שירצה
 כמו שאמר עמדו ואשצעה וגו' ואמרו רז"ל בפסוק ואל יבא
 בכל בית וגו' ומזה אינו בכל יבא . וים מי שפסכ
 היות הפס שכל חניפו בין כבואת הכביאים וכבואת מלך
 והוא כי מל' לא התכבא מעולם במשלים וחידות וכל הכביאי'
 כרוב היו מתכבאי' במשלים וחידות כמו שפסוק משפורה'
 וזה שאמר ומראה לא כחידות כי לא היתה כבואתו במשלים
 כלום והרב לא מנה זה הסדר כי הוא ככס כהבדלים
 הכביאים אם כהבדל האומר שהכביאים כבנבאו על ידי
 מלאך הוא היות דמיון אמנעי בקבלת הכבואה אשר לזה
 הדמיון לא נוכל להם גכבואה מאת ית' ולא ולפי זה יעטרבו
 אל אמנעי היות אמנעי בקבלת הכבואה ואם כהבדל האומר
 שכבואת הכביאים היתה בחלוף או במראה אשר תוס כלו
 בעצמו יד' אליהם בחזק דמיוס משלים וחידות ויראו
 דברים מאשפקלריא שאינה מאירה אמנס מל' היה מטיב
 שכלו הדך ושורף כל הכמות הבשמיות אשר לזה דאה המלא'
 בתמלת כבואתו כוער באש על דרך כי יא' אם אוכלת הוא
 הוא מלקים כל הכמות הפתחותיות ומכיאם אל עכפנותו ד'
 כדרך הא' אשר היסודות והגשמיים במה שה' אל לא באש
 מס' א' אם ישור במ סוף מתקנה כמו שפסוק לחבתי הטבע
 נלום אמל' אם אוכלת נלא אם לכדו מלאך מל' שהש' שכלו

הכבואה פיה כוער מולטיב כל פכחות השכל' אשר כבוא
 מצלי טישרף הסכה טקוא גוטו וגו' ואז פסתדל להאי סכה
 זה ואמר שפסכה כזה שפסכל ושורף לא פתכרז חכור
 אחד כחכור הכמות הבשמיות זו עם זו : חא כי האמקם
 אשר איתם עומד עלי' ארמות קרם הוא וגו' ואם למעט
 פרשתי פרום אחר לא חייק כזה כי כבר הורנו הרב .
 כי הענינים עמוקים יסכלו מרשעים דכים וזה להפיק
 האמנים ויהי' רצו' כפי זה הפרום של פעלך מענין נעול
 ופתוס כמו הסר המכסה וספכות המכסעות מהכותיך אשר
 פוא הכרעה כרגליך כי המדרגה אשר איתך עומד ומשורק
 להשיגה היא היות הבשם אשר כך קרום וכדל לשכלך ולו
 אפטר שיסרוף וילקט המלאך קנת מהבמות הבשמיות .
 ולא יפסד בשתן לסיפת לו עמידה בעצמו ואם היה ששכלך
 ילהט שכחות ההס לא יבלם מכל וכל והוא ע"כ כקרב אל
 של לשערו מעצמו המונעים הכובים . ולא באה פלין
 שכבואה שפולמס אי' לואת מל' רבן של כביאים בפנלו הכבלה
 והזך לא התכבא במסלים וחידות כי המשלים וחידות
 יאותו אל המתכבא באמצעות הדמיון לא אל מי שאין
 בכבואתו דמיון כלל . ואם כן לא הצטרך הרב למנות
 סדר חמישי בסדר מל' על שאר כבואות הכביאים ויהיה
 דבורו שלם : ואולי רמוז הכתוב באמרו בכל ביתי כלאן
 הוא פה אל פה וגו' אל לו הארכעה כדל' על זות הדרך
 אומר בכל ביתי כאמן הוא ולזה ידבר עמו סכור לא
 באמצעות מלאך וזולתו כי האמן בית זאת פגולתו כשיבוא
 אל סבית ידבר עם הארון בלי אמנעי והארון יפתי סכור
 איתו אמנס פרום כאמן בית בפי סכור ז"ל פוא סדעוקי
 היו בתכלית האמת כי דרך סדעוקי אמתיות סיתקיימו :
 ויהיו כאמנים על דרך סדעוקי דוד הכאמנים ואפטר פיה
 הפי' על חזק כפלאותיו ומתפניו כי הוא היה יכול בעפלו
 לעשות ענינים בלתי אפשריים בחק פוש כביא וכמו הכאמן
 בית פכירו כל מה שכבית כן משה בכלל המציאות ואפטר
 פי אמר על בית העבוד והמפן אשר היו שמים כתי פתגמו
 והיו בלתי מושגים לשום אדם כי אפ למל' לפי ספוא ית' פ'
 הראה איתם במראה אשר הראה לו וגו' ואמרו פה אל פה
 אדבר בו וגו' ירצה כי הוא לא התכבא בחלוף אבל משלל עם
 מולל והוא שכל עם שכל לא בחלוף ולא במראה דמיונות
 כשאר הכביאים ואמרו ומראה ולא כחידות ירצה שהוא דואס
 עם חוסיו ומושכלו כל מה שיאמר לו ולזה לא יתכבאו חוסיו
 וכחותיו ולא יכול מלא קומתו אבל יראה כל מה פרוצה
 לראות בקיום ואומר ומנוכת י' ביט ירצה ולזה התכבא
 כל עת שירצה כי הוא מביט לככה ובהתמרה התמונה שלמי'
 ואמתת' העקר השמימי והוא שים הנה במציאות תורה
 מן השמים והיא תורתו כלה האפית כלה מראסו ועד כונת
 באמרה למל' מפי הקבה כדבור הכבואי הגדול אשר היות
 ראוי לכמוסו שאכנהו לא כדע אידך היתה ההנעה ופדבור
 הגדול והמסדרל לעפע זה ולהשיג בהשבתו אידך פיה האמת
 מל' כבואתו פרטי התורה האהית הלא כעוד המסתדל
 לראות סבוכים אבל מל' קבל הכל ומתנה משי' ז'

מניין ית' וכו'

וית' הפועל אותה והמציאה כפי חכמתו ה' וית'
 בראש שאלת התורה היא ראוייה לכל איש ולכל זמן וידיעתו
 ית' לא בזמן מה מוגבל אבל ידע הדברי' כמה שהם כחוקי'
 לכל זמן ולכל איש ולכל מקום ואם היה שידע האישים ד
 המוגבלים וקומים המוגבלים חלק אחר חלק כלי הפק
 אבל חכמתו הנוראה איכה כתיבת בחלקים ההם אי לוא
 כל פעולותיו שכוללות לא ישתנו שכוני התלמי' . ואם היה
 שיטתו הוא לצורך שעה כמו שאמרתי באינו בקרי הכרמל
 דומה למה שיכתבו חלקי המציאות הסלטים לצורך שעה .
 כפי הצבת והמקום אשר יעשה עם הפלא אם קריעת ים סוף
 או דבר אחר מהפלאים כי נצרות המציאו' וקראו' שווא על
 דרך צורת התורה האלוהית וכלן נתנו. מרועה אחר הכל שיש
 לתת מציאות ולהתמודד קיום העולם ועל זה אמרו ז"ל על
 כמורים ארץ וכל יושביה אכזי תכתי עמודים פלה שפועל
 היה מתמוגג והולך לולא שפבלו את התורה . והוא אכזי
 תכתי עמודים כלל בשביל אכזי שפבלו בסדר פיני וזה
 אמרו תי קיים העולם אכזי תכתי עמודים פלה וגו' .
 וכבר בארתי והארכתי בזה פלו למעלה איך קיום המציאות
 בלוב בתורה אשר היא צורת המציאו' והצורות כתבות מכת
 הצורות ומן השמים וכמו שצורת המציאות לא תשתנה
 כן התורה שאלית לא תשתנה ולכן אני אשוב שאין להסוב
 שהתורה לא תתמר וכי לא כתבה לא עד זמן מה . ולא
 אפי' חלק ממכא אבל היא בכללה ובחלקים קיימת בכלתי
 פכויו וכבר הביא הרב ז"ל המופת בברור כמה שכאר כי
 מכות התורה הסדריים שנים קיימים וחמת"ש עליהם אין
 לתקופה ומהם אין לגרוע כמו שכאר על פסוק לא תוכיפו
 על סדר ולא תגרבו כי הדבר השוא והשלם לא יקבל ת כפת
 וחזרון ואם היה שהתגרס תשתנה אם שתשתנה או ליותר
 פלמה או ליותר חסרה או לכמות ואי אפשר שתעתק ליותר
 פלמה כי אי אפשר המכ"ש ואי אפשר ג"כ שתעתק ליותר
 חסרה כי יהיה זה עול כחוקי התורה ית' לא כשאר לא שתומר
 לאחר כמות לשה ואי אפשר שימכ"ש זה בשלמות בשות
 לא היה עמדה להמנעות שני אישים מנין אחד בהלוא .
 לא שיהיו איש אחד כמו שרמזתי למעלה . אם כן אי אפשר
 שתשתנה התורה . ויש מי שחשב אפצרות המרת המורה
 כמה שאמר כי התורה היא רפואת הנפשות דומה לרפואת
 הגופות ברפואתם וכמו שרפואת הגופות תגטרך אל ד
 רופא אומן ואל תרופות כפרדות ויל הכתובות כן רפואת
 הנפשות שהיא התורה תגטרך אל רופא אומן שהוא השם ית'
 המסדר ואל תרופות סמים כפטיש שהם המצות אשר
 בקיימים יתקיים הכריאו' הכפטיש אמרו ליה וכמו שהרופא
 הגרסיי אכזי יפכה התרופות כפי פנות צעתיש ושכוי ד
 החלואי כי לא ישתמש בחלואים הקרים בתרופות וההכבג'
 אשר ישתמש בהן בחלואים החמים ולא בזמן חקין במש
 שישתמש בזמן הצפוי ולא בער במה שישתמש בזמן וכן
 בחלוק הארצות כן אינו כמעט בדת הלשית אשר היא ד
 רבואה צפטיש ששתתנה כפי האכזי . וכפי זמון והמקום
 כמו שיראה לאותן המרפא כפפאות ית' ובלתי .

וית' הקנה' ולא מ' בתורה כי אם פחו הסופר והכותב
 אשר היה בכתבתי מי שגדול ונחמו מסדר וזה נקרא ד
 מחוקק באמרו חלקת מחוקק שכל כי שם שיתת קבורת מ'
 המחוקק ואין בזה שטרם בין הפקוק האו ושם כת אשר
 פרח (בין אמרו חכמי') אה"ך כי לו ואו דברי להים חיים
 והחפטים כי יש לפורה עוף סוד ורמו כי איכה כפפטה .
 הם הכופרים גם כן בזה העקר כי אכזנו לא ככחיש פים
 פבל כל אלה נאות ועל כל קין וקין ועל כל מלה ומלה ועל
 כל פסוק ופסוק פרושים רבים כי לא יוכל שכלנו להק' על
 כלם וסודות כעלמים חתומים לא ישגם זולתי מי שחכנו
 ה' ית' דעה והשכל והפיה שכינתו עליו ואין חכמה ואין
 נבונה ואין תבונה אשר לא תתנא בתורה האלוהית . וכמו
 מה ארכתי בזה למעלה . אבל עכש הפפטיש והרכיסי
 במשעם והמצות המצפיות הן המה על עמדם יעמוד
 גם הספדים וחיי האבות וההאנחה אשר קבלו מהל כפרטי
 עבדיהם עד עבדיהם ושפחותיהם מקניהם וקניכס הכל
 צפוטנו אמת ויציב ואם היו במדרשות כמררש שאמר
 זולתו עשו להם צורות ופרושים לא הכחיסו הכתובים ולא
 פסקו בהכתי וכפי אמשעו ופשוו ואולי זאת היתה פגעו'
 כופרי ישראל ומכסה מכללם החופשים שאין תורה מן השמים
 כי יחשכו שדברי וספודי פתורה הם חסלי' וחידות מהורו'
 עמוכמות מן' לראו על הפודות והחכמות אשר השיג .
 ולזה היה חלום כי בדברי תורה אשר הם מוטלים כפי דעתו
 פכוחי קיולכות וקליפות ומותריות . והיה חלעיג על
 פסקוקים מה מהתורה כפלה היה מרפ להש לא זה תכלית
 דיאסוב לזה שהיה מ' וכבר אמרו ז"ל כי האומר שכל ד
 התורה מן השמים חוז מפשו אחר חוז מתכה אחת שאינה
 כפי הבכורה ומ' אמרה מפשוו קרי הוא בכלל כי דבר
 בזה ואת מצותיו אשר אבל דרכי התורה הן עפטה משועת
 ובלוייה הן סודותיה ותעלומיה אשר עליהם נאמר ארובה
 מאלין מדה ורחבה ממי יש הקכלם באמרים מפי הגבורה
 ואמר על זה נעים זמירות ישראל בל עיני ואכזיטם כפלאות
 מותרות ומזה העקר גם כן כי התורה שבעל פה שהיא
 פי' תורה שכתבה פיא גם כן קבלה למ' מפי סקבה והוא ית'
 בתנה גם כן וכל מה שנעשה מהלכות מוסר סוכה ונוכל .
 וכמויות אחרות הכל לפי מה שקובל מפי הגבורה למ' רבן
 של כביאי' וכל אלוני איש מפי איש . וזאת היא הנקראת
 תורה שבעל פה כי כמקדם בקבלה ולא ככתבה עד שראת
 בכנו הקדוש מעוט הלכות והלוק הדעות . . סוף דבר
 התורה הכבדית ופרושים ירדה מן השמים וקבלוה מפי
 הגבורה אשר לזה היא נקראת תורה אלוהית אשר להיונה כן
 היא משערת כמולי הכפס ועוכסיה תכלתי אונסג' לפים אדם
 יודע וחכם אונסי אבל לפש ית' לכרו העוטה הכפס
 כהחלש כמו שאמר ח' אשר עשה לנו את הכפס הזאת .
 והורה מ' היות כל דברי' ובעולמו' במצות השם ית' כמה
 שאמר בואת תדעו כי י' פלחני לעשות את כל המעש' וגו'
 שערך השמיעי שאלת התורה סוף כנחית ואי אפשר שתכונה
 ותעתק כמות זמן וכמות עת ולא שתשתנה כי ה'

וית'

ותלמידו הרב משיבין על זה באמרם כי הגוף הא' הוא כפניו
 פכתנובה מתמוד להיפגה הוזה כפסד וכל חלקיו מסתניש
 לעולם וזמן פכארתו למעלה על פסוק אבי אצתי בחפזי
 כל האדם כוזב אשר לא יאמרו עליו החל אים לא יבדמו
 כי אינו קיים על אופן אחד וזהו ינטוך לרובא פחבם וקדר
 בעי כל סכוי וסכוי סדורים וקדופות מתחלפות אל טיאותו
 לרפאת החלשים המתחלפים הם אמנם הכפס אשר פיא
 אכלם מן העליונים הנה חלואים מתדמים בי אין בה הפקד
 ולא הויה ואין בה חלקים כי אינם מתחלקת ותדומתה א"כ
 היא מתרמה וכלתי מתחלפת כי כפסות האכסית החיים
 צומן הזה סהם בלתי מתחלפות לכפסות אשר היו בתחלת
 בריאת פעולם וזמנאם הקדמונים וכבר אמר הפלוסוף
 כי הנורות אשר היו צומן הקראט שהוא היה אים מפורסם
 אכלם מעסימות למה שהיו צומנו ולזה יבדק משפט על
 הנורות הבאות אחר זמנו כמו שצדק משפט הפלוסוף על
 הפנורות אשר היו קודם זמנו וזהו אמרנו בגדר פארם שהוא
 חי מרוב חסדים ככל הזמנים כי הכפס בלתי מסתנה ד
 זמניהם למה שאינם מורכבת מיסודות ואינה בעלת חמר .
 ומשך מזה כי חלוי הכפס וטעויותיו וזכוכיה הם מעדמים
 והתנועה האית כן תגביל כלם ויתרפאם בהקם אל כל אים
 ואם כל זמן מלי חלקו וכל סכן בהיות הרופא היודע ועד
 המעדר הרפואה הזאת המגביל כל הסמים והקדופות אשר
 בהם תרופה וכפס ותסוב אל סויה ופעמוד על מקומה .
 ולא עור לא שאני אפסם כי בוצים אחת לכרה אט תעשה
 בתקופה יוכל האדם לקבל טענה כפסו וקב ורפא לו וכל
 שכן כפסם המצות הזה הגדול אשר הקם אותנו סרופא
 החיותי י' ועל זה אול רנה הקבולות את ישראל לפי
 וגו' ואם כפס פרשתי למעלה באופן אחר אפטר פתת
 פירנה כו כי רנה סכה לתת להם זכות גדול אשר לזה הרנה
 לתת מצות רבות אל שא לא ימנעו תעשות מצויה מע וממו
 טבר' תצאנה מי שאלא מה אבי לחיי העולם הבא והס' כוהו
 כלום באם מצות ליריד וכו' והוא הס' מצויה אחת טענה
 אותם בתקנה ואז כפסותו לחיי העולם הבא ואחרים כפס'
 רזל סהתפרסם עליהם היותם לחיי טעולם הבא במצוה אחת
 לכר והטעה כזה אצלי מה סכתה הפלוסוף באוף סימי
 נומדות כי סמדות השלמות אי אפשר טענה שום אדם אף
 בשלמות לולי שיהיה כפסו מוכנת לכל השלמויות כי מי
 שהוא פריה בשלמות טעה כפסו מעולה ונכחורת ותכרח אים
 כן מכל פחיתות ומי שהוא גבור בשלמות וכבחייה כפסית
 סנא בשן יאות אל כל המדות המעולות ואפסם אמרפי
 כבחייה ספסית להסמר כי כבר איפשר לסינת האדם
 גבור בעכש ואין זה לו כבחייה כפסית כמו מי סמיו אכריו
 חוק ואימין ולכו חס כלב האריה פמה ימה וזאת הגבורה
 אינה גבורה כי אים כשתוף וגם אינה מעלה כי המעלה
 אינה היא הכפסית כבחייה כפסית וזלוי אל זס רמו באומ'
 סמיותם לעד לעולם עשויים באמת וגו' כלו כי המצות
 המעולות הנה הן כפסות וק אורות זו עס זו לעד לעולם
 זוה ספסם עשויים באמת וכיוסר וזהו רמו אל

בשירת כפסית וזוה בחלקי ריש לקיש ור' יוחנן במס' רבינה
 בשהוק לבן הרחי כס שאנו כפסה ופערה פיה לבלתי חק רל
 אמר לחי שטייר אפי חק אחד מהתורם אמר ליה ר' יוחנן
 לא כיחא ליה לחרי דתימא סכי לא לחי מלא קיים אפי חק
 אחד כי בקיום חק אחד כהוגן וכבחייה פשכלית אז תרפא
 הכפס רפואה שלמה ופאלו אצלי כפולה אשר לו תעוב אכל
 והרופא החכם יבדר לו המצונות פונות רבות לאכול ויבסם
 מכלם אי זה יערכ ויכפר אליו הזה אז זה ויעמוד על סמיון
 הערב לו והוא יפור ממנו תעוב המאכל כן המצות הרבות
 הניהם השם ית' בתורתו למצן כחח מסה אחד לאחד .
 וכטעה מהם כפי הראוי וכאשר סומן סכעשה מצויה אחת
 מהם בשלמות וכבחייה פכלית אז כהיה כוטעים ובג סכן
 אים כטעה יתקד מאחת בשלמות ובפי הראוי ולזו אמרנו
 זל' אים פיו ישראל סומכרית סתי סכתו פראוי שאו ותקף סכוי
 בגבולים הנה מזה כלו יראה שאו אפשר העבדות התורה לא
 בכללה ולא בחלקיה אמנם הים אפשר השתנותה לו היתה
 רפואה גופית ולא היה המכדר אדם חכם וככוון הבר
 יסדרה כפי צורך הזמן אשר כלו סקר ולזה אמר לפי דעפי
 אבי י' לא פכיתי כלו התורה לא תסתנה כי סמיה איו
 משיטה אשר לזה אמר אבי י' לא סכיתי ואתם בני ישראל
 לא כלייתם כלו לא כפסדו בני ישראל . כי הם העולם כי
 ישראל מסכימות על אופן אחד אשר לזה לא תסענה סהנהגה
 התורנית סכריכה להם סהיא רפואת כפסם בשלמות ואם
 היה שיכרכו אל המרת ההכנה התורנית מצד סתם
 כפסם בהורה ותפסד והויה מה שאינו אפשר לנטם במה
 סהיא כפס . הנה סתייטר מכל זה לאמות ככחיות הקורה
 והיא עקר מעקריה בלי ספק . העקר העסימי הוא
 כייס להאמין כי השם ית' משניה על כל מעשה בני אדם
 ולא יעזב אותם סקך האומר עזב אל את הארץ והסך יא' מ'
 עבים סתר לו ולא ידאף וגו' והסך מאמר סת' סבים
 אין י' רואה אותנו וגו' אכל כל פרטו ופרט ידוע לו
 ומשגח ממנו וזה לרוממותו וגאמתו בלתי משגח כדברים
 הספלים אכל באותו רוממותו המרומם והגאס לכלתי
 תכלית היא שלא תעלם ממנו אפי גרבור חרדל כי אים
 תחרל ממנו אפי כגרבור חרדל פהיה חפרה ידיעתו .
 ואם אפשר שיצא נמצא אחר לא נעלם ממנו שום דבר .
 סכה הנמצא ססוף יהיה יופר טלס מן השם ית' מה שלא
 יגוייר בשלמות פלוה . ואחר סזא יודע ומשגח בכל
 הדברים הוא דן את כל העולם כפי מעשיהם וס' פט לכל
 כמצא כפי מה שראוי וכפי מה סמייכה חכמתו הכ' ב' ת'
 פעם יספיל פעם יריס פעם ימית פעם יחיה וכן כפסאר
 ואכחכו לא כדע איך ומה וכפלא ממעם ו באסר אים אחד
 צדיק וטוב עם יא' ועם אנשים מרוכה חלואים ומעונת
 כדיק עעוב ורעו מקבא לחס ונקרא גס כן רעע עריץ
 מכתיר את הצדיק בהכלאות גדולות לא ישאל ולא יכסה כי
 כל הדברים יכחו לו כרבונו ויותר . סנה זה כלו מסוד
 לחכמתו אשר אנכחו לא כפער אותם והוא יודע איך
 זה ולמה יקן את הצדיק ויגדע הנלחמיו ציח

כפס

היות אמונת העולם סבה מפורסמת באמונתו
 וכו' אומתו וואין מי סיכור בה זולתי ספורים אשר לא
 יאמינו מיאנות עולם רוחני אחרי העולם הזה המהם
 והם אשר באמר בהם אכל נספת כי מחר מות וקו
 גבורים למתת יין וגו' כי לא יעבור ציונה מן החופים
 ומן הגשמיות וזה סתם אפיקורוסים אשר בארתי
 למעלה המתאווים מאכל והשתהוערבות חוללות וסכרות
 כמו סמורע מפי לשאמרן שהיה תלמיד אריתי אלו שהיה
 מקפלת לאהיו טעמה בוארו כבוד בייא למען יתענג יותר
 במעשה וסראנדטלו מלך כרם כשהיה סכור היו
 מוליכין אותו סותה סכור כרוכו העיר עבדיו על פתמים
 והוא היה מצעק פתח ומסורר אני סכור חכי סכור כלם
 השכרות היתה הנלחתו האחרונה וכבר הביאו רז"ל
 תדרשות דומות ומפשי קרו לאוהבי אפסי פנכס הכופרי
 מן יאות העולם הכח הרוחני הנכחי אשר בכייתו לא
 יעבשו הנפשות ולא יכבדו גאון והוא עקר גדול עליו יבנה
 חלק גדול מן האמונה העקר הסביב אשר הוא האמונה
 בבואת המשיח והגאש אשר יקבץ פדתי ישראל וכסודו יהודת
 ולא יפאר מהם אים שלא יגא וינא חפטי מגלות ללכס
 אל הארץ אשר בה יעבר ספסי' באמונתו זה חפטי
 אשר יהיה חוק ואמין דיק וחכיד ינא חן בעיני אהים
 וארם ויעשו על ידו כשלחוק ואונות מופתים ו
 ויקרשו הטבעים ויפתו פדרי בראשית על ידו והוא
 יפוטת כל כדק וכו' וזה ספתי ימית רמע לגדול דקתו
 ובלתו אשר יחן לו הפס יתעלה ויטיחו עליו מלמעלה מינה
 סהטבח בשום הדם אחרי מל ואמרו זס אחרי מל למען
 לא כטעה וכחטוב שהמשיח יהיה יותר גדול ממושה כי
 אכחכו לא כן נחשוב כמו שאמרתי למעלה חכל כהמין
 המכונות התנא אים אשר במדרגת משה רבנו כל שכן
 גדול וכבר טענו בזה רבים מחכמי אומתנו והלכב
 מכללם בסוף פרושו לתורה שפרש ולא קס כביא עוד
 בישראל כחטה וגו' כי זה הדבור מוקטר על אמרו לכל ד
 האומות והמפתי כי לא קס כביא עוד דקד' לשמור אותות
 ומופתים חכל כשאר האלמוות ובשאר המעלות אשר
 סיקש אים אחר יותר שלם ממנו וכבר
 בארתי למעלה איך זה הדבור חולק על מרשי התורה חכל
 כודה כי אחרי משה רבנו זס המשיח יהיה מעולה למעלה
 מכל ארם וגם כי זה המשיח יהיה מזה עבית דור
 ומשפתתו וכמו שקויס ככנאות הנביאים כלם פה
 אחד כי למופתות ותאות המלכות ברית מלח לא הפסק
 ומי סיקח המלוכה שלא ממשפתתו הכרח שלא מתקיים
 בידו כמי שלוקח דבר פאינו שלו ולזה לא נמסכה
 מלכות בית השמונתי בבית שני למען שלקחו המלוכה שלא
 כדן כי לא היתה ראוייה לקס ולא היתה ממשפתתו ולזס
 אני חוסכ כי גאולת בית שני לא היתה גאולה כי לא נעשית
 על יד גאש ולא יייה סס איש שיגאלם לולי מאמר המלך
 הגדול אשר אמר כל המלכות הארץ וגו' ולזה לא עלב
 מכלל כי אים מעט אומר מיהוים בערך

הבחינתו ויחיד לרשע והוא הידוע ועד אס אומתן
 הנוכח טוכות כחלש או אס איכס וכן אומתן פרעו אס
 סס רעות אס לא וכבר סארתני בזה במאמר הראשון
 כפי האפשר אלני והוא תכואר נגלה שכזלת זה העקר לא
 הינה הנורה מנצחת כי העונשים הנזכרים כעבירו
 שלא הם כרצון המעשים הראשון ית' וכפלא עם העיבר
 הפירה סהיא כי העונש הכז באכילת חלב שאמר וכרת
 אין זה רבר טבעי ואין זה כמו הארטיניק אשר ימות ד
 שאריתו כי סבר כחיה אפסי רביש יאכלו חוננו ולא ימותו
 וכן הארטיניק שולח אס קן כבור ולוקח הכבי אין זה כטבע
 פמו אפריפריא שארטיניקה סוכרו פה היות מועדות
 וסכרות חכל הם מלאים יעשה אוקס קפסי' כל שכן
 מה נטעם או הממות והעברות ועל זה באמר שלחוק
 צדוקתן על כן כרתם כפסי' כי הם פועלים על כד פטנא
 וכן כל העונשים ושיעורים הן הם מלאים מן ספסי' ית' וס
 דרוס כלא וראוי לקפול כרו ויענו כו על סאלות רכות
 אהנלות הרשעים ונצר הרדיקס ויסורייהם בטחאמר כי
 קפסי' לא ירעה לצאות פלאס לכדיק לתנחמו וכרע
 לפרו אכל יחפס לטבעים ומערבוס אף ארת מבעס
 להכות ידועות אלנו בבתי מוקטות חלנו אהנו עם סכבר
 בארתי סהלא זה העולם סס סלחור מדומות והס איכס
 תכלית הממות חכל סכר המנו' כהיא עלמא ליסא וסכר
 פונמו' הם פירות יאכלו אפסי חסר ואלעמי אמונה כפי
 רצון המשיח ית' סכס התכארי כי סיות ספסי' משגות
 כזה המשיח ומותן אים כדריסו וכפרי מעללו כרובו
 ספסי' ית' עקר סכס תלוי בו העקר האחד אשר
 סלא הוא כי ספסי' ית' יבואו ויעביט הכפסות כפי אמונות ית'
 וטעולותיהם יבואו טובה לוי שיאמין באמונה האפית כפי
 מה סראוי ולפי מה אפסי הממות סתוריות ויעניס לתי סלא
 האמין סתורס האמית כראוי ולמי טעבר על אסורי התורת
 ועשה העברות וסלא וסחט' זה העונס והסכר והאכס
 הוא כביס סכמות אשר הוא עילס הכא סהפכר אשר ד
 לנפס מה אכס הוא הכפסות אשר פתעככה א
 סכפסות כהא ילסוסיגס ספסי' כפי האפס והעונס
 הוא הכרת אשר לא תסוככה הכפסות סחוטות אל העולם
 סכחי אשר מוחו חונכו והוא כער כ' כ' ת אין דומה לו
 כמו סחעענגו הוא תענוג כ' כ' ת אין דומה לו כלל וכבר
 הארטיניק ליעלה כזה פדרוס ובארתי מה הכרעה בזה הפס
 רצו עולם הכא וחלקתו אל מסכר הככנות אשר אפטר
 ציוכן כחארי רז"ל והתורה האפית לא זכרה זה העולם
 כבור לסכה אשר בארתי למעלה כהראותי כי סאמונות
 סאונות תן קס העולם הכא בעמס פס סיות סהרכ ב' א'
 זה מוסק מחי' כא אפסרד אשר כתבת סהוא רמו על עולם
 סכא ולכן אמר מי אשר חסא לי אהכנו מספרי וכמו סאול
 ימחו מספר חיים ועס צדיקים אל יפתכו סהוא ידוע ומכוא'
 סיות זה באמר על ענין העולם הכא וכן מה שאמר ישראל
 כטעם ב' א' טעונת עילמיס ואחרס אביגיל והיתה כפס
 ארטיניק רורה ככרו המייס פואת סיא ראייה על

יד ב' א' כ' א'

יד סכר נעמה

באזכרה האתית בארזת העקר . . . שם הם העקרים
 שלש עשרה אשר מנה הרב במרום למסכת פסק חלק אשר
 האמן שם עקרים לתורה האתית . . . ושאמר בשם אהרן
 מזה שזו אמתה ככלל שפועים וככלל רשעי ישראל ושאמר
 לו חלק לעולם הבא . . . כי הוא אזיבא מכלל הדת בהחשתי
 עקר מעקריה . . . כי הסוד עקר מעקרי חכמת סודת כל
 חכמת ולכן המכונים שם עקר מלאו העקרים הוא הסוד
 הדת כלל כפי דעת הרב . . . ולפי שאני אהבתי את ארבע
 הדם ומצאתי דמיתקרא ללכת בהקדמותי ולמכר ד
 במדלותיו ספה אנויבא לעצון ולהכרות דעת הרב כפי
 שאפשר אנוי . . . ואומר כי האזכרה אשר יאמין המאמין
 בתורה האתית לא יתלש מחלוקה אם שתיהם אמונה כתלות
 בדת או אמונה בפעולותיו כי אין במחשבה אלא הא
 ומעוזו כיון שבר הרב אומנם האמונה אשר ראוי שחאמין
 בו דת היא אמונה על דרך השלילה לא על דרך החיוב כי לא
 יתארי ית' בשום תואר כיון שאריך הרב בזה וכמו שאמר
 שלמה ע"ה באמרנו אל תבהל את פיך ולכך אל ימחק להוציא
 דבר לפניו האלים כי האלים וגו' ולא יתיה כנסל לא בפה
 ולא במחשבה לתלות לו ית' תואר חיובי כי האלים באמים
 בעלם ממכות תלויות העולם ואמחמו חמייס . . . ולכן אין
 תארי בתארינו אבל מתחלפים תכלית החלוק על כן
 ראוי הו' דרכיך מ' עשום דל מעשים ופעולות וכמו שבאר
 חנה אלתרבו תרכו גבוהה גבוהה יבא עתק מטיבס וגו'
 אהרנה אל תרכו לרכו בחיובים קטור גבוהה גבוהה
 בדר החיוב והוא השמות דבר על דבר כמו שאמרנו הקבוי
 אכל יבא עתק מטיבס . . . והיא השלילה המעתיקה פסוק
 מהמשא כי השלילה תדמה העתק דבר מדבר ואם
 כבר פרמתי זה תשאק למעלה קנה פה כפי המוכח באת
 זה ומתקבל ובכר האריך הרב בזה בחלק ראשון מספרו .
 וכבר אין שתארים אשר נתאר לו ית' בכללים במין והכח
 התואר הנשאל מההוא דהוה כחית קמיה דר' חניכא וכ'
 יצוין שם שהוא מכללות ומאמרו ופרקו וגם סרם ארך
 תארי השלילות הם הטובים מכפירה וסכנה . . . שלא יתרכה
 המתואר בהם ולא יהיו דברים נוספים על המתואר קנה
 אכזבו א"כ שחאמין בשם ית' אמונה מה ראוי שתהיינה על
 צד השלילה . . . והם הראשון שחאמין שיש אלו במציאות הוא
 עלת העולות וכתת הסבות הוא יי' האלים אשר בשחאמין זה
 יסוב אל אמרנו שהוא אינו כעדר אבל הוא כמבא וזה אם
 סתקחם המציאות הוא על המציאות הצורך אשר הוא
 צורך ונחשבתו אל מציאות הרב חוץ לכנס כמו
 א' עשום כמבאם או המלאך פמצא סגרה בו שהוא נמצא
 ומשם מציאותו למה סתאמת מחמו בגדר האמת והצורך
 שהוא האמת הנמצא חוץ לכנס למה שהוא בכנס ובאמרו
 שהוא ית' כמבא כ' בו שהוא כן במציאות עם עונס מדרגתו
 כמו סגרוזו אליו באמרנו כמבא ואין אכזבו כוזבים בזה
 בשל אמת זה המבא כן במצי' אבל העדרו סקר ואם ד
 סתקחם המציאות על המהות שמתוסי' כמו סתקחוהו חכמי
 האתית וכד' כי הוא ית' לו מהות ומציאות שהכל דבר
 אחר ראשון לכל המבא' כי הלא יושפעו ממנו

זה ב' כ' יסוב אל השלילה כי כחוס האמונה הנוצרית
 ומציאותו והשכי פשטלול מחמו הרבוי המספרי זה ד'
 באמין שהוא ית' אחד אין רבוכנו בו לא שאינו רבים בו
 אין האחרות דבר תארי אליו ולזה הוא אחר ולא באחרות
 ולזה שכ אל שליית הרבוי והשלי ישי פשטלול מחמו ההרכבה
 וזה באמרנו שאינו גשם כי כל גשם מורכב מחמר וטורס אך
 מקובץ מחלקים ואם לא היה מורכב מחמר וטורס כמו
 שאמרנו קנת החוקרים על גשם השמים הנה באמרנו שאינו
 גשם הוא שליית ההרכבה וגם באמרנו שהוא קדמון הוא
 שלייתו מן ההוייה וההפסד כי באמרנו שאינו הויה ולא
 כפסד למה שהוא מקביל לעצם האותיות הויה או מחודם
 כי המחודם הכרח סיקדם מחדם והמקוה יקדם עליו ונסוה
 ולכן א"א' שיהיה סאה הויה כפסד ולזה אמר היעשה לו ארם
 אהים והיה לא אהים כי הדבר שעשוי אינו אהים עש' אהים'
 שיסוב אל העשמה כי איך אפשר שיהיה העשוי אהי' והעשמה
 אותה אינו אהים ואם בן אמרנו שהוא קדמון לכל קדמון
 כשולל ממנו ההוייה והחדום ואם כן הם ארבע סוללות . הא'
 שליית העבד והשכי שליית הרבוי המתחלק והשלישי
 שליית ההרכבה והרביעי שליית ההוייה אמנם האמונה
 אשר באמין בפעולותיו הם על שכי פטיס אם שחאמין מה
 הרב אשר ראוי שיפעו פעולותיו ואם שחאמין בפעולות
 אשר הוא ית' עושה אמנם האמונה בזה אשר ראוי שיפעו
 פעולותיו הוא כי ראוי לעבדו וכל הנמצאות מסרתיו עוסי
 רביו כלם יורו וישבחו את שם כבודו אהים כפי מדרגתו
 ומציאותו עד שחכעלי סייס והנחמים יורו אותו וישבחוהו
 כמו שבארנו ז'ל' בפרשת שירה . וכבר הארכתי בזה באמר
 הראשון אם כן מן המחויב לכל אדם לעבוד לשם ית' ולהיות
 ככב אל מעלתו כמו שמדך העבד שהוא ראוי שיהיה
 ככב אל הארון ותהיה עבודתו התקרב אליו בראים ד'
 והפסעת החברות מן האדם אל שיהיה קרוב ודומם לשם
 ית' וכמו קרבת אהים לי סוב קרבת אהים יחפצו ולזה
 בקרא ישראל עם קרובו של קרוב לשם ית' בתארי' ובאמונו
 וכיצות אמרו ית' ג' גדול אשר לו אהים קרובים לו ומה
 מאר הפליגו ז'ל' במדרש באמרם כי עם קרובו כבוד מקרוב
 לנו אהים וכי האומה ישראל קרובים לי ית' כי הקרובה
 היא הדמות היחס והמשפחה וכן שר' בהיותם מאמינים
 הן הם מתדמים ומושגחים כי ישגיח השם ית' עליהם כמו
 שיסגיח הקרוב על קרובו . הנה א"כ ראוי שיפעו סלומה
 הישראלית ויתר מכל אומה ולפון למען בריתו ותורתו אשר
 רבוי מצותיה ואמונותיה ראייה על חווק ההסגנה האתית
 באומה אשר לזה אנוי אומר כי כל חלק אומה או אישמה אשר
 השגיח השם ית' יופר עליהם הוא מחוייב הרבה לעבוד השם
 ית' ולזה האומה ס' א' אלי' המושגחת מכל אומה ולפון הם
 מחוייבים לעבוד השם ית' יותר מכל אומה ולפון וסכט לוי
 אשר הם יותר מושגחי' מהא אשר סכין להם נרכס וחיות' בלי
 עמל מסמעטרו והסכות עבודה נוספת יותר מים פנשוור
 ישראל וסכה' אשר השגח השם ית' יופר עליהם הנה להם
 מצות אחרות רבות הסבות במורת הכהים . וכן המלך
 אשר פסאו הש' כשיות מלך מטי' אשר אחיו כעמה במנות

פראקטיקס פהם מציאות פאל ווארדווי כי באמרוס הוא פ
 ירמו אל מציאותו ויבאמרו לכבוד אל אחרתו כי אין עוד
 מלבדו ויבאמרו מרום וקדוש ירמו על שהוא ית בלתי גרם
 ושהוא קדמון לכל קדמון אם באמרו מרום ירמו מרום
 מכל ענין ומכי ולכן אינו הוה אכל הוא קדמון לכל ובאמרו
 קדוש הוא כי הוא מקודש וכדל מכל באמרו וואמרו עוד
 פועל גבורות ומי שהוא ראוי לעבודו כי מי שהוא פועל
 גבורות הוא ארון בטבע מי שהוא ארון ראוי פועל ולכן
 לזה האלה ית שהוא פועל גבורות ראוי פועל וואמרו
 עושה חדשות רמוז אל היותו משניח כי בהשגחתו הוא מ
 מחדש בכל יום תמיד חדשים לא ימוז נח יפירו כפי נורך
 המציאות וכפי ההשגחה הדברים כעבריו וואמרו אמרו
 בעל מלחמות ירמו בזה היותו ית גומל ומעניש לפסוק
 הנפרדות מהגופות וזוהי דקת אמנם באמר בקדוש
 אשר נתן לנו אשר היא דקת להציל אותנו מידי
 ההעדרים ולחיותינו מידי כחיים ומנמיח יסועות הוא
 באמר לכחיות התורה אשר היא נוסעת וקיימת וגם
 בכחיותה והמנועותה שהתבוננה בה נוסע וואמרו בורא
 רפואות הוא בכוחות הכביאים אשר יבא ויתן למען יצמיח
 רפואה לכל חולי הכפש ונורא הקלות אמנם הוא באמר
 לכוחות מר שהיא מהוללת בתושבות ובעבוד השפיע וית
 סכנאות העליונה במטה רבן של כביאים ארון הנכלאות
 הוא באמר לכוחות המעייח אשר יעשה עמוז ככלאות הו
 וכאמי כמי בחתך מחרץ מצרים אר לכו נכלאות וואמרו
 המחדש טובו בכל יום תמיד מעשה בראשית הוא באמר
 על תחית המתים אשר תהיה או בריאה מחדשת במעשה
 בראשית ואיפשר שניחם אל לו העקרים מומוד מכשף
 לדוד שמרני וגו' שהיה דוד משבח עמוז כותן בטר על
 ראשו למה שהיה חוכה וביטח ומאמין בש' ו
 ויתחיל ראשונה מציאות פאל ואמר אחרתי לוי וגו' כלומר
 אתה כפשי וכפלי את פודם שהאלוה ית נמצא ואומר פובתי
 כל עליך יצר כי הטובות אשר אתה כותן לי ועושה עמי ב
 בכל יום איך מחוייב לעשותם אבל עד חקדן והמייס היתה
 עושה עמי טובות וז' א' טובתי כל עליך עד אם דקת מח
 תתלן והוא כי הטובות והעבודות אשר עיבד אל מעלתך
 לא יועילו ולא יועיפו עלים ומותך ואינם טובות לך אבל
 הטובות ההם הם טובות לי אני העבד אכל עוד פועל עוד
 אותך הטובה והפלימות הוא לי לעצמי ולכלי ראוי להרבות
 בעבודתך אחי באמר לקדושים אשר בארץ המה והמה
 הכביאים אשר התכבאו והקדשת אותם בכבאותיך אשר אני
 מאמין בהם ואריני כל חפציכם הטובות מר אשר
 הוא למעלה מכל הכבאות והיותך חזקה וארירה הגה כל
 חפצי באתם הכבאות והמשיך עקר האחדות ואמר הרבו
 עבבתם אחר מהרו וגו' כלו' היה נחם ריבוי עצבות פ
 וחוליים מזיקים אותם שמהרו לפס אלה אחר ולא האמינו
 באחדות הפשוטה כמו שראוי להאמי' הכש' לו מכלל הכופרי'
 אשר אין להם חלק ב' א' א' יסדאל ולא יקרלו קרבנותיהם
 ואכלו שמותם לא יבכו ק

פראקטיקס פהם מציאות פאל ווארדווי כי באמרוס הוא פ
 ירמו אל מציאותו ויבאמרו לכבוד אל אחרתו כי אין עוד
 מלבדו ויבאמרו מרום וקדוש ירמו על שהוא ית בלתי גרם
 ושהוא קדמון לכל קדמון אם באמרו מרום ירמו מרום
 מכל ענין ומכי ולכן אינו הוה אכל הוא קדמון לכל ובאמרו
 קדוש הוא כי הוא מקודש וכדל מכל באמרו וואמרו עוד
 פועל גבורות ומי שהוא ראוי לעבודו כי מי שהוא פועל
 גבורות הוא ארון בטבע מי שהוא ארון ראוי פועל ולכן
 לזה האלה ית שהוא פועל גבורות ראוי פועל וואמרו
 עושה חדשות רמוז אל היותו משניח כי בהשגחתו הוא מ
 מחדש בכל יום תמיד חדשים לא ימוז נח יפירו כפי נורך
 המציאות וכפי ההשגחה הדברים כעבריו וואמרו אמרו
 בעל מלחמות ירמו בזה היותו ית גומל ומעניש לפסוק
 הנפרדות מהגופות וזוהי דקת אמנם באמר בקדוש
 אשר נתן לנו אשר היא דקת להציל אותנו מידי
 ההעדרים ולחיותינו מידי כחיים ומנמיח יסועות הוא
 באמר לכחיות התורה אשר היא נוסעת וקיימת וגם
 בכחיותה והמנועותה שהתבוננה בה נוסע וואמרו בורא
 רפואות הוא בכוחות הכביאים אשר יבא ויתן למען יצמיח
 רפואה לכל חולי הכפש ונורא הקלות אמנם הוא באמר
 לכוחות מר שהיא מהוללת בתושבות ובעבוד השפיע וית
 סכנאות העליונה במטה רבן של כביאים ארון הנכלאות
 הוא באמר לכוחות המעייח אשר יעשה עמוז ככלאות הו
 וכאמי כמי בחתך מחרץ מצרים אר לכו נכלאות וואמרו
 המחדש טובו בכל יום תמיד מעשה בראשית הוא באמר
 על תחית המתים אשר תהיה או בריאה מחדשת במעשה
 בראשית ואיפשר שניחם אל לו העקרים מומוד מכשף
 לדוד שמרני וגו' שהיה דוד משבח עמוז כותן בטר על
 ראשו למה שהיה חוכה וביטח ומאמין בש' ו
 ויתחיל ראשונה מציאות פאל ואמר אחרתי לוי וגו' כלומר
 אתה כפשי וכפלי את פודם שהאלוה ית נמצא ואומר פובתי
 כל עליך יצר כי הטובות אשר אתה כותן לי ועושה עמי ב
 בכל יום איך מחוייב לעשותם אבל עד חקדן והמייס היתה
 עושה עמי טובות וז' א' טובתי כל עליך עד אם דקת מח
 תתלן והוא כי הטובות והעבודות אשר עיבד אל מעלתך
 לא יועילו ולא יועיפו עלים ומותך ואינם טובות לך אבל
 הטובות ההם הם טובות לי אני העבד אכל עוד פועל עוד
 אותך הטובה והפלימות הוא לי לעצמי ולכלי ראוי להרבות
 בעבודתך אחי באמר לקדושים אשר בארץ המה והמה
 הכביאים אשר התכבאו והקדשת אותם בכבאותיך אשר אני
 מאמין בהם ואריני כל חפציכם הטובות מר אשר
 הוא למעלה מכל הכבאות והיותך חזקה וארירה הגה כל
 חפצי באתם הכבאות והמשיך עקר האחדות ואמר הרבו
 עבבתם אחר מהרו וגו' כלו' היה נחם ריבוי עצבות פ
 וחוליים מזיקים אותם שמהרו לפס אלה אחר ולא האמינו
 באחדות הפשוטה כמו שראוי להאמי' הכש' לו מכלל הכופרי'
 אשר אין להם חלק ב' א' א' יסדאל ולא יקרלו קרבנותיהם
 ואכלו שמותם לא יבכו ק

לא יחזרו כשפני ובכבוד כי הם רפעים יתקן ויחזרו אל
 מכת חלקי וכפני וגו' הוא האמר על מהות ית' מפניה בזה ו
 המציאות כלל ושרט וכוונת לאיש כדרכו וכפני ועלליז חת
 מכת חלקי וכפני כי אתה הוא המצוי כחלקי ומכתי לגוב
 לא אתה תמך גדלי הוא האמר על הגמול והעונש אשר
 הש' יתמוך גדלו וכפניו למחינתו ולהושיעה ואזי זה הא'
 חבלים. כפניו כי כפנימים גדלי כפנימים עם הדברים ש
 המנופשים מפנימות אשר להן הכפנימות ושימי המתמידו'
 ואש כפניו חבלים ושלך גדול להכיר זה הכפנימות בשית אשר
 הוא אש כן כפניו בש' ואח' חף כחלה סברה היא כאת על
 הפכחיות אשר לו ית' הסומל העולם כי הוא כחי המתמיד
 בדרך הסומל שהוא מרבה חיים על האשר הוא יכחל את'
 וכחו שאמר קומה' א' שכמה תלך כי אתה תכחלוכו' כי
 אשר שהם יחזרו והוא יצמוד הוא יכחל חומס. אלו האברך
 את' אשר יעני. היא התורה היוצאת מה יעשה ישראל
 אשר כתבה לעמו אשר לזה ראוי והיא אשר בליות הכרזי
 בזה בליותי ואין מה הראוי לעשות ומש הכרזה אכל הש'
 ומפני. וא' שניתי' א' לכפני תמיד הוא בואת התורה אשר
 היא ככחית ותמידית ולא תשתנה וזה ובאמתעותה חיים
 לא ית' כפניו כהקדש ומימיכי כל חומס באות מימיכו אש
 דת לנו והוא הכר' נב חס' לימינו ואומרו לכך שמחל לבי ו
 יגב כפניו הוא לגונו על עקר בראש המעשה אשר יהיה זה
 בכור לבי דוד. אשר שהחיס' השולט יהיה נובית דוד ואז'
 כי נא תענו וכפניו לשאלו הוא כאמר על עקר תחיית
 המתים כי לא תכיה כפניו וכאמתי נשאלו ובקבר אבל תקום
 לתחיית המתים. וזהו הרמז ככתבם מעלת אשתר בין כ
 כתב הקדש וככתבם כחיות ספר להרעות מה נכסר תור'
 להרוב כי התורה כלת ככלות באלו השלטה עמר עקרים ו
 נחס גב הם יוכיחם שמה וכללים בה. אש מציאות האל
 ית' כפניו כלילתה הוא כרדה שנת המלך עם מדרש רזל
 היומר מנבו של עולם וגם משיקים אחרים ממנו יוכן
 מציאות הא'. אש שהיא אחד אמר וחזרו כי לא יכדע ולא כ
 ושתחיה לבי ש' אע" וקיא הכחשת האחרות לזה מרדכי
 לא רבה להפתאות. ואש שאינו בשם אמר רינה
 והבלה יעמוד ניהודים מחקים אחד דל מהכמבא הוא אשר
 הוא אחד וזה עתקים ולזה אינו בשם כי כל בשם אונס
 הוא במקום. והוא קדמון לכל קדמון זה לבי שהוא סוד
 ומערכה אשר הפל בור החן ומנה המכחד אשר בו ראוי
 בהסוד לתורה ונחבר האומה ה' ישראל הוא שלטה בשם
 בחדר כי יבא אז השמש ממזל דלי אשר הוא תול ל' ישראל לבי
 דעתו ואז הוא כהנחה בעבור השמש שהוא עם וכאשר יבא
 וממנו לא יסוב שמה עדי אחרים הפכ כי היום שהוא
 היוצר רחוק מהנחלת ית' ויאז ית' פכר מחשבתו ושלט על
 המערכה אשר לזה ומה יר' היופני בלתי בשל תכלית ש
 הכחוס כלת כמו שאמר אין כא' יסודן וגו' כי מי שהוא
 ומעבר המערכת הוא בלתי בשל תכלית הכח ויכול אשר לזה
 אית' כא' יסודן וקדחהו בזה הפס כבוד מן איל כמו
 ש' ארפי למעלה. א' מ' והוא מסדד המערכות

לחיותו בלתי בשל פלגת הא קדמון לכל קדמון ואין לו
 סויה. גב פרחי לעיבורו הוא האמר נגלה מדברי הזמות
 ונעקתם כי זעקו לוי ואח' ית' שמש תפלתם עם הזמות
 שבעו לסחל ש חומש ולהבדיל כוכבם ויזנו לו בעבוד' ש'
 מהצרה הנרונה שבו ולה פה-יא אשר היו עתידין לקבל הרב
 זאכרן והשאר בכל המדינות אשר הם עם כפני המלך
 הסלחנות. ובתבאמר נכתב בשם המלך ונחלש בהעברת
 המלך אין להשיב. וכשהגמת השם ית' כוונתו אמר נכתב
 הוא כי שלטו היהודים תורה בשוכא' הש' ולמען תשכיל
 הכני מעמידך על חדוש כפלא לא נפלו בו המשי פים אשר
 ראיתי עניינס על אלו הכתובים הסלחנים איך שבו אחר
 צהיות ככתב אשר נכתב בשם המלך לא יסוב מכפני כל עם
 שכן כפני כתב אגרת בזה כפניו על שם הקדמון כרוב ד
 דברים ואת כלש יסא רואי והאמת בזה כפי מה שחפוכ
 הוא כי לפי גאות החן כתב בספרים אשר שלח בכל מדינות
 המלך להשמיד את היהודים בזה הלשון. אני החן אומר לבס
 סה-מלך מונה ימרתו כל היהודים וכו' וחתם הכתבים ב
 בטבעת המלך וזה מנהגו חן הכתוב האומר ויכתב בכל
 אשר בזה החן חל שאחשד רפינס וגו' והשליש בשם המלך
 אשפרנס נכתב ונחתם בטבעת וכו' אונס ככנחא אהר
 להעביר רעת החן וכו' סנה המלך נתן לזה עשה ומלך לשי
 חלקים אותה. הרשון באומרו הנה כית החן נתתי ע
 לאהרן ואותו תלו על הפך וכו' רזל כל העולם יכינו ש
 שאלתו הבהם שכתב הוא תזויף לבי שהוא כהרג ונתלה
 מ' עם המלך וכתבו בכפניו לחיוביו וכן אתה פשר כמו זה
 והחלק השם שהכתבו בשם המלך עצמו שיהיה לשון הכתב
 אני המלך אומר ומנוה לא שתאמרו אני מרדכי אומר ע
 המלך מונה שאם כן תעשו רנו שתכתבו בשם המלך ה
 ולא בשם עצמכם הנה שכתב אשר תשלחו לי הפסו שתכוב
 ואין סולק עלינו וכך בשם לזה השליש הדבור והמר וכתוב
 בשם המלך אשפרנס וחתום בטבעת המלך מה בלא אמר
 כן בספור כתב החן כי לא אומר שם וכתוב בשם המלך
 אלא סנה לכתוב בשם המלך כי הוא עצמו היה אומר ש
 שנה המלך כן אבל אצל מרדכי ואם היה פאזר גס כן
 בו ככל אשר בזה מרדכי חוק וכשמר ואמר וכתוב בשם ה
 המלך ובה די. האנס שהשבת יד' מהכפוק האומר
 אש מוצר היהודים מרדכי אשר החילית וכו' כמו שפירכתינו
 לעל' ואם הוא יתגמול ומעניש הנה הוא ראש בהות'
 אל תדמי בכספק וכו' כלל לא תחשבי שיהיה לך פתאות
 הכפם אש תפארי בזולת האמהוסעס חף אש תכלל ל
 לכית המלך. וכן אומרה תכתב לי כפניו שחלתי כי אז
 עשיתי לי השירות הנכס'. אונס קבלת התורה קי מו
 וקבלו היהודים עם אש שאמרן ובותי זל בפסוק ויתבבר
 בתחתית האר מלמד שכהם עליוס הקדוש ברוך הוא את
 הקד כביגית ואמר אש תקבלו את התורה מוטב ואם לא
 שש תפא קבורת כס אש כן מתאן מודעא לתורה אשר כן
 סדר קבלה בימי מרדכי ואכר דכתוב קיימו וקבלו
 ש' שפרים וכו' קיימו ותהיה ככלו. ניר מש.

הרמה שאמ' את תקבלו את התורה הרי טוב וכו' כי בנתי
 קבלת התורה עם הקבוצה והמיתה אשר אין מיתה כמוה
 והיא העדור והאדרן אמנם נבחיית התורה הוא מבוחר
 פמו שאמ' וזכרם לא יסוף מורעם ועקר הכבואה התבאר
 אמיה שאמ' ומרבי ידע את אשר כעשה וכו' וכו' וכו' וכו'
 ידע כרונם הקדש ומעלת משה רבנו ורתיים טובות מכל
 עם שאין כבודו מר' שיהי התורה כשאר הכבואות אשר לוח
 היא יותר גדולה ואם טיבא המטיח הכה הוא רענו באומרו
 ואלו לשכרים ולשפחות מוכרנו החרשתי וזה כי בקנה
 שיבאלש המטיח ותחיית המתים ירכ' כאו ריח והגלה ה
 ישמר ליהודים כי כולו מרחק הקבר ופרור הכסף והגוף א"כ
 רחוי שמה שאין היבואה מערכת ומכובדת למעלה כי
 היא כוללת האמונה בלה ויא' לוח קבר יראו בה כל עקרי
 התורה והאמונה הזכירת וראיה והפלא מה שזכר ברברי
 רזל כי כוכבו יב' בריתות על קבלת התורה והן קדמו לאלו
 סיב' עקרים אשר בית האמונה כסין עליהם וכן אמרו כי
 כמלה כוכבו יב' בריתות שהיו רמז אל זה הדבר גם כן וזה
 כי המילה היא רמז אל האמונה והיא חותם האמונה אשר
 האמין אברהם אבינו שאמר בו והאמין כ"ל ויחטבה לו
 צדקה ולכן כל מי שיקבל ברית המילס הכה הוא כבש
 שכר יסוף אל א"כ הם אבינו וזהו החותם אשר לו בכתרו לא
 יחוסו מרמזו ככל עת וכל שעה ולזה דרשו ז' שאברהם כ
 עומד בפתחו של גיהנם ואינו מוכח ליכנס עם כל מי שהוא
 כמול להיות כי המול הוא מאמין אמתי והמאמין הוא
 בן עני הכ"ל ולפי שהמלה היא חותם האמונה היסודאית
 באמר לאברהם כי כניחן יקרא לך זרע להיות כי לא
 כתיבונם האמונה עד שהולך יחזק אשר כולד אחרי ק
 קבלת המילה ואחרי אשר מולו אברהם ראש המאמינים
 כי רכ' הש' תולד האומה הישראלית המאמינה עם אבר נ
 אשר בו חותם האמונה וזה קבלו שאברהם כמול ביום ה
 הכספרים שהוא יום שליחה ובשרה ועתה מכל הטא כן
 ביום הקוא אשר כמול קבל הטעיה האמיתית כלמי אמיתית
 בדרך יום הכשרות אשר הוא יום קבין האמונה האמתית
 וכמו שאמ' כי ביום קום יפטר על כס לעסא איתבם וכו'
 כי הטעיה אשר תהיה לפני ה' הן הוא בתלם כספתי אמיתי
 ולכן אמ' כי ביום האדם כדן לפי מעשיו כי הוא יום תשובה
 כמישלים כחלמו ולפי שהמטיח קודם לעיוכי קורט דה לומר
 המעשים אל היום פנועד אשר הוא לומר העיוכי הם כן
 ראוי שיהיה אשירם כמול ביום וכבר שאריך הרב בזה
 בטעמי המילה בחלק ג' מהפרו ונתן בזה שני טעמים אחר
 מהם למעט המעלה והשני לחתום האמונה ואם היו ה
 הישמש לים מן הכסף מופים בזמה עם היותם כמולי הסכה
 בזה כי ימולו כשהם גדולים וטובים לא יתפעל מהמיל' השיא
 כי כחס חוק אמנם היה ימול בן שמה יעיש ולזה אמ'
 במושב כרים גדולה מילה שרונה שבת וכן ראוי כי ה
 הכלל רחם חלקי וטבת הוא והאמין מציאות הש
 ונתאחד בהשבתו כפי האפשר והמילה היא כוללת כל
 חלקי האמונה ואשר שתהיה הסכה כי המלה

הכתת המקבל לקבל עול מלכות שמייח זה בהכחשת חלק
 הנפשי והחמירי וטבת היא לכס יפירה אשר בנו להכין כ
 ולסמ' ולזהו מתינו במדרגת האמונה אשר ליה הוא מפי
 הפ' כמו שביארה ולכן כנסת ירא' היא כת זוג של סבת
 אשר היא האומה המאמינה המוכנת לנוח כיום לטבת אשר
 בו ינחו יגיעי כח וישאו לפועל כהור פכלם ומוסכלם ולפי
 שהקבל תקדם אל הפעולה תדחה המילה לטבת ואמרו ב' כ'
 במקום הכוב' כשם רמ' שאברהם אבינו ע"ה לא היה שלם עד
 מול דכתי' שמהלך לפני והיה תמים ולתנה בריתי וגו'
 וכבר בארתי למעלה כי מלת תמים נרא' בו מאמין ואברהם
 חס בן בקרא מאמין לטבת המילה והמאמין אחר המכנימי
 עם זה באו במפכת כנהדרין הנה כי מהספר פי' ג' הוא ה
 כמורה האמיתית אלל הענינים הכללים האמונה וכבר
 ראיתי מי שפיר' ה' ג' מדות שהם יא' א רחום ומזון וגו' על
 לו ה' ג' עקרים אחד לאחד על כל עקר ועקר אלל סיבאו
 כפי' שהוא רחיות רבות ולזה אביחכו וכבר כמז' במש'
 העניות על ד' לעבוד כן פרת כשאל מה היה לו מוכן לעולם
 הכ' והסיכו מן השמים היבוא לך תליבר כהרי אפרהם
 דמתכבת בהו וסוף סימן לו יב' כהרות משמן אפר כמון
 פי' עבד בהן והוא אלל רמז שהוא נכחי וקיים בעונג כ
 נמרן בשכל ה' ג' עקרי האמונה אשר האמין וכן כשכס'
 דיכל כבן עין שהיה מבריו איה פנו מקום לבר לוחי ו
 ואסכחיה לרטי' רסוף שכיב על תליבר בורטי רישו
 ואת ליה אבת הנאבר יוא' אמ' ליה אלא אלל כרתה הקסת
 בימך אל' אין ולא היה אלא כרי שלא להחזיק טובה קאמר
 בתוכות פר המירי הכס זה המתבודד ליעל הנחה עבר
 עולם השכל שכתב ברכותיו שאלתו המוציא שכלו מן הכס
 אל הפעל היה חכיו לפניו לשלמותו לעין כמעלת רשבי
 אשר היה גדול הדורות שהם מנאו טוב על יב' טובי מ
 מנוחה מעולות וכבודות שהוא רחם לאלה ה' ג' עקרים ה
 מהאמונה אשר כשען עליהם רשבי סאל לו רש' פנוכ' אס' הים
 בעל דקנות ור' הופע ענה שהוא ותדבק בני ספק ורז
 השיבו טאס כתחדט חליו ספק מה ברכות על ימיו כי כגר
 כרע הרבה מהכחיים כפחישו מציאותו למה שהנחיו לא
 יתדבק עם ההווה הנפטר והוא דעת אל' טע בן אביה כמו
 שהבאתי למעלה וספקות אחרות וזהו מ' ס' לו כראתם הקסת
 בימך והוא סאלה הם כראתה לו קנטיא כדרוש הוא ואמר
 כי יס ויש וא' אל' רש' כי לא השיב הרבקות כי הרבקות הוא
 בלתי מוסב אלל מי ש' ספק בר ואחר זה השליש פינת ה' חמ
 כי לא כאשר לר' יהושע המוכר טוס ספק כענין הרבקות אל
 סמדרך מוסר קעונה אחר זה עם כספם אחות פירטי
 באלו התל' סר כהר אפר כמון אשר ייעדו לר' אל' צור כן
 פרת והתליבר בורטי דיפוז שקיה ר' פמוען סיבב
 עליהם טאס השבת שלטה עמר חלקי כמציאות אשר ע
 פסיגו כחייתם וכפארו עם ההסנה היא עטורתיהם כ
 בראשיהם וכבר פירטי למעלה חלו הטלטה עמר חלקי
 המציאות מי הם ויא' הם ואחרי אשר התבאר כל זה
 סי' כי בא להטיב על ש' סכיות קא

יסין יסר תנור
 ב' ס' ס' ס' ס'
 יסר ס' ס' ס'
 יסר ס' ס' ס'

על השקפה אור מסקנו כזה לרוב. והם ראשונה איך נמשך
 מנה הרב כי דן המשיח עקר מעקרי הדת שאם כן הוא כ
 יהיה קבוצה מכלל הספרים בעקר מעקרי תורת אמת רבי
 פיוצאית מכלל הדת וישיה מכלל מי שאין לו חלק לעולל הכח
 וכך אחר זה הוא הרב ז"ל כפי מהלכות תשובה ונשרר ב
 תחילת ספרו מניכנו במדרת סנהדרין בפר' חלק מאמר לר' הלל
 פיהם אחר פיהם במי שכלל זה תארו ד הלל הוא א"ן לו משיח
 לפרטל שפירא כלוהו בימי חזקיה חלק יהודה וענו למאמר
 זה קצת התבטא פירא אשר היו שם שרי לים מריה לר' הלל
 בלומר ויחול לו הקב"ה על דעתו זה אמנם הלל היה חכם
 ונאמר וישיה פיהו פיהו משיח לפרטל ולא החזיקוהו לכומר
 פיוצאית מכלל הדת ומזה סמאמר חייבו קצת מהאחרונים ט
 פיהו קצת תבוא פיקר נע קרי התורה אבל שהיא אמונה
 זמנית חלקית כפאר האמונות החלקיות אשר צריך פיהו
 כמנין פיהו קריעת ים סוף ועמידת השמש ליהושע ולא
 יהיה כומר בעקרי הדת מיי שפירא אש כן ביאת המשיח
 אבל יהיה שינוי מנה אדרך החכמים אשר בכתיבתו ולא
 יקרא כופר זה כמו מי שיכיר דבור אתון בלעם בפועל
 ויאמר שהיה בזנס או בזרחה כי אינו זה כומר בעקרי
 הדת וכמו מי שיכיר זה רבד כהנים הפועל כר' לב
 ששם חמר קרום וואמר ר' אכהו טהיה בוכה עלמות
 ומחייבו. ומאמר ר' פיהו סהיה פדר זמנים קודם לכן
 וכמאמר ר' לעזר שחיים מאי זה חקוס נכראו וכו' אשר
 ילקחם הק' א"ן כפספון שהק' אמין באותו חמר לא יקרא כומר
 בעידעתם פי כל חוקר בעמנו ולא הגיש מדרגתו להבין
 פרכים בדרך מכים אל האמת אבל יאמין אותם כפספון
 ויעלה מוח דעת בוכה בחק התורה והוא חוסר פיהו דעת
 התורה או כוונת מכלל בעלי התורה ולא יקרא מבלה כנים
 התורה ולא מין ולא כומר. והלא כד ככה מאלו בעקר ה
 מעקרי התורה בחלק האמת מפני שהיא טובה בעיניו אין
 האש לקרמו מין. ואמר נגד הרב שהאמר ששם ית' גוף
 אינו מין כמו שכתב הרב ז"ל זה לשון הר' אכר שכוכי אמר
 אכרסם לעם שבעקר האמונה כן היא המאמין היותו גוף ו
 חסדי תפישות ולמוכות הכתובים על פספון חייך ראוי מ
 לקוראו מין זה יתחזק במה שא"ל על חליטע כן אכיה
 טובה כנים מוכים חוק מאלי שש אחר מידע רבנו ומוכני
 למרוד בו שהוא כראי' וכו' כומר פדעת וכי לזה אין לו חלק
 לעולם אכא אבל הכומר כפירה מה באוגב סנה הוא אינו
 מן ולא כומר כתורה והוא אשר כל בקורב עיוכו ולקח ה
 הפסוקים כפספון אל הדעת שהוא אפי' סיהיש בוכה ולא
 סנה הוא בוכה כפיהו לא כומר. ועוד למה כהתפק הרב
 במדותו מעקריו סנהוא ית אינו מורכב ואינו סונה ולא
 כמסד ולא דיכו. ולא מנה סלינות אחרות כמו סלינו ה
 לנאה וסרנות לוח. בש לא מנה סנריך סמאך אשר הקבלה
 ואחר התורה שבכל פה כי הוא עקר כולל לכל התורה
 גם מעמד הר הכי שהוא ענין כולל למה לא מאלו. גם
 הכיורה אשר כתב הוא ענינו כר' מהלכו תמיכה רשות כל
 אדם כעובד לו אש רבא להטות עצמו לדרך טובה

ולמות צדיק קרמו בידו וכוכב אחר כן ועקר זה גדול
 הוא ועומד והוא עמוד שתורה והמוצה סל כמנין לכבד
 שיום אש פיהו וכו' ועוד למה מנה עקר פיהו לעברו פי
 היא מצוה חלקית לא זולת. ולא גדול שתורה כהכניסנו
 אכרעני ולהגיר לו הספקות אכרעני כי שיות סנהוא אש
 מעולם או אשית צריך לכחין אותם כזה בארבעה צדדים
 הראשון פלמות המניח כי אש המניח לא יהיה שלם לא תאש
 סנהואה היא שלמה כי אש במקרה. פני פנד סנהואה
 עצמה בכחיות מי אמתה סתיה פלמות בתכלית פליסי
 חמד המוכהבים בה מידעו פלמות אותה סנהואה על כל
 סנהואה אחרת ולא יאכרעו אהבה עזש. רביעי פיהו
 באותה סנהואה פלמות. עצמן והפלמות עצמן
 אשר יכספו ככל וכפשתייכה לו האכרעה פליסי כמנין
 בפנהנה מה בפלמות אחרון אז נדין סהיה להיות וכל או
 האכרעה פיהו אחר לאחד הם עקרי התורה דל אמת
 סנהואה כן התורה האקית ראוי פתמוצה בה לו האכרעה
 עכבים על ששם עקרים לתורה כל אחר ואחר כי כפסד
 כום אחר חיש פכסד פלמות התורה ולא סהיה כמפלה
 אשר ראוי סתיה להיותם אהיה. אש הראשון טים סנה
 מצוה הוא הפש ית' אשר מה אמת אש מצד סלמות כי
 היא תורה חן הפשים וככיה לזאת סנהואה מן אכרע
 ולא סהמוכבים בה פיהו כו פיהו יותר פלמות מכל סנהואה
 אשר היא מצוה אותנו לעבוד פיהו כמנין ית' אשר ליה
 ראוי לעברו ולא פיהו סנהואה כל המוכהבים וסנהואה
 מהסנהואה היא למה סנהואה פיהו אש הגשמיות.
 ואם לכספ אחר הפדרים אהיה על הצדדים אשר בארתי
 למפלה יולר מזה כי כל פיהו סנהוא צריך לכלל התורה או
 לפלמותה להיותה אשית ראוי פיהו עקר כפי דעת הרב.
 ולמה סהיה מי אמת המנה סנהוא הפש ית' הכרח סהיה
 עקר סנהואותו לא יהיה לא אחר וכלי גסוקדמון
 וזה כי הכרח פיהו כלפי ככלל דבר וכלתי אוגבל
 והסנהואה דבר המוגבל הוא על אחר משה פנים סה'
 כמו הספור במספר מהמספר יקיף פלו ויעדיף פלו במה
 שהוא ספור והסני ענבלס במקום כגמאים המוקפים ד
 במקומותיהם אחר לאחד והגבלה כזמן והוא הככבים הפנים
 הכפסדים שהזמן יעדיף עלישם מעני קנותיהם. והדבר
 המוגבל ככל אחר חלוסי סנהואה הוא ספר לזה כל הרב
 לסלק מאכו כל סנהואה. וכאשר סנהוא אחר סלינו כוכל
 תחת המספר ובא"ל סלינו גשם באר סלינו מוגבל במקום
 וכא"ל שהוא קדמון לכל קדמון כאר סלינו כופל תחת הזמן
 ואינו מוגבל בו ומזה יראה פיהו כלי לנאה כי סלמות
 אכרסם יהיה מנד סנהואה לוח סנהואה הרב למפות לו
 בעקרים פי הם פלמות שלם כרוך הוא אשר בפלמות
 סבלתי בעל פכלית סהיכס פפולותיו פלמות. וסהיש
 התורה פלמות אכרסם ראוי לעברו כי הוא שלם פלמות
 והסדר ראוי פיהו כככע לפלם וככרה פיהו כהתוכי
 כי זה מנייב לפס לקבל פלמות שאם לא יעברוהו לא יהיו
 כככע לעול התורה אשר הוא פכלית האחרון ולזה.

לזה נמנה בעקרים ראוי לעמוד ולא לעבוד לכונן אחד
 כמו שאמר כי כוח סילוק העו אשר הוא קטב התורה וכמו
 שביארתי למעלה באמרו של כל המורה בעו כופר בכל
 התורה כלה. עוד היות תורתו תורה מן השמים לא ע
 יתקיים זה לולי בה זריכה כבוד הכביאים כי אם לא תבוא
 מן השמים כבוד הכביאים מכל פן שלא תבא מעם תורה
 אם כן זה הסוף הכריזי וכבודת משה רבי היותה יותר ש
 שלימה הנשקף הכריזי בעבור תהיה התורה היותר שלימה
 מן השמים וכן כחיות שתורה הוא שלימות התורה שאם לא
 הייתה כחיות הכל משתנה לא תהיה שלימה בתכלית כמו
 שאמר סרס חלק ב' פרק ל"ט. וכן ההשגחה וכיאת הגוף
 מן השמים וכוונת אשר יקנו בעלי התורה מן התורה היות
 כ"כ השם ועכ"פ ותייית שעתים קרובות ככמות אחרי
 סנות וכבודם ותייית שלימות התורה האמתית. הכס כרחה
 מזה שאין כמות עקר מעקרי התורה ה"כ הכוכבים ראוי ע
 לקראו איננה חלקית כי כל אחד מהם כולל על התורה
 או על שלימותה. אינן היות האמתית ה"כ לית יותר מ
 פורמלית מן ה"כ איננות הכה זה הוא אמת כמעך לשלמות
 התורה כי היות תורתה שלימה יושגחו בשלימות יותר ולזה
 ט"ז שפיך מהתורה וכמעך מן השמים לא עקר ומה שלא
 מנסה בדרך השוהך אחר הקבלה זה אנו מכלי בחינת מ
 האמת הקבלה וזה כי אין הקבלה דבר אחר וזאת התורה ש
 האמתית לפי מהותה האמתית לוח קצר היתה הכתובת
 קלה אל שכלנו תחבר כנסת התורה שבעל פה שהוא פירוש
 התורה שבעל פה ומה שישן וזהו ש"כ וזהו ש"כ וזהו ש"כ
 כי האמתית המעשה הדבר שהוא גורלנו והדבר הגורל
 התורה הם שני דברים במאמר. ואחד המציאות כמו
 שכתבתי בהשגחה האמתית אשר לזה התורה שבעל פה שהיא
 האמתית המעשה לתורה שבעל פה הן הם דבר אחד והן
 מן השמים. וכ"כ היות התורה למי עליהם הם ככונן
 היתה היות שלימה שאפשר נכתב כפרושיה ועקריה ושרשיה
 והיא תורה שבעל פה ועל כן ככונן ככונן מן השמים
 שנתנה לו יכנס כוח לתאמן בתורה שבעל פה שהתנה
 מן האמתית הוא כל"כ מן האמתית ולזה אמרו ז"ל אין יחזק
 לא ברית הקב"ה ברית עם ישראל אם כשכל תורה שבעל פה
 דתנו' כי על פי הדברים האלה כרת י"א ברית ובו וירנה כי
 הברית אשר כרת הקב"ה עם ישראל שהוא באמצעותה הנה
 הוא באר ככונן האמתית אבל אם לא ככין אמתה ותהיה ככונן
 האמתית חתום איכנס או כמדרגת השלמות הראוי לתורה.
 והכנת העיקר הוא הן היא תורה שבעל פה וזה מה שדרש
 בעל הזוהר על פסוק וכתוב בו דרך וכמים עזים כתיבה
 הקב"ה דרך דא היא תורה דאיקריים והיא תורה שבעל
 פה דא תורה שבעל פה דאיה אורחא דתורה שבעל פה
 וכן כתיב עזים כתיבה אי אפשר אם כן לפסוד בעקרים
 בין תורה שבעל פה לתורה שבעל פה כ"כ אחר. גם לא
 מה ז"ל ע"כ פה שפיך לפי שהוא מכלל השלמים כקדעת יס
 סוף ז"ל חמה ליהושע וכבר העביר ששפלים הם
 שתתנו הקדוש לא עקמי קדושה אמנם מההקדוש

כבר בארתי למעלה הסבה אשר בניבחרם לא תנאם בעקרי
 והיא להיותה קודמת לתורה וקודמ' לכל שבעול' האמנות'
 במה שהן אנושי' ואימו דבר נכרך לתורה לבד ואם פתח
 שיאמר שיות שאדם בעל פה כל שיהיה זה לתורה במה שהיה
 אדם לא במה שהוא מאמין תורה אמת ויאה ופסול דיון
 מאמר הכב ז"ל כפרק הכז' למעלה מהלכות פסוקים ועקר
 זה עקר גדול הוא ועמוד התורה והתורה ולא אחר כי הוא
 עקר התורה אבל אמר ששוא עקר גדול והוא אמת כי שוא
 עקר גדול כולל כל המצי' האנושי' ואמר שהיה עמוד התורה
 ולא אחר עקר התורה אלא עמוד אשר בג' השען תכונה ד'
 שתורה כי היא הנמה ושאר כולל לה ולולדתה מן האמונה וכן
 הפעולה האנושי' והוא מכוסר כגלה כי גם אמונו עובדי
 עו' וכלל האמונו המתחלפו כלם זריכו לזה העמוד אשר
 עליו תכונה וזולת זה אין מבוא אליהם כלל ולזה השלים
 הרב ז"ל זה הדבור באמר שהרשו' בידכם וכל מה שיחפזן
 האדם לעשות ממעשה כפי אדם הוא עושה בין טובים ורעים
 בתכני זה הענין אומר מי יתן ותיק וכו'. ועוד גלה הרב
 שיות זאת כוונתו בשאמר לשכים האמתית הפרק בעצמו כי
 כשם שחפזן היוד' להיות האדם והדורש עולים למעלה וסמיש
 ושארן יודרים למטה וסגול טובה כעגול וכן שאר הכריות
 להיות כמכהגם שחפזן בו ככה עד אמרו אה הוא מעצמו
 וזכרעתו פכתו לו הא עושה כל מה שאדם יכול לעשות.
 אמנם זה שהשלים ואח' כשוף ספר ז"ל חזק עקר שכל דברי
 הנביאה קלויים בו אין רצון הרב ושנתו לקרא הבחיר עקר
 אבל זה הדבור תנ"ך למי' מופתי זה באמר ככונן שרין אה
 שאדם לפי מעשיו על כל מעשיו אה טוב ואם רע וזהו הפרק
 דכו' כל"כ היותו ית' ובגוף ומעשים שכל ספרי ההקב"ה
 מוכיחים זהו עקר שכל דברי סכונת קלויים בו.
 והוא אמר כי כבר נמנה מה' ג' עקרים היותו בגוף ומעשים
 נמה שאמר שאם היה ביאת המשיח עקר שיהיה ר' הלל כופר
 זאת אינה טענה וכפרט היות ר' הלל איננו מגדולי' החכמים
 בעלי המסכה אבל היה מאחרוני האמוראים ובארז' הם ז"ל
 אין כפר בכונן מדברי זכרית שאמר הנה מלכך יבא לך
 בדיק וכוסע הוא והנה אם אחר המשיח אכלו בימי חוקית
 הדבר הוא שיכתיב מאמר זכרית או יבא אל כפירות ולזה פ'
 התפללו ל' שיכתיבו על זה המעשה והכפירה ואין לנו לנ'
 ט"א היות זה החכם בזאת האמונה כופר שלא תהיה כפירה
 כי מצינו שלמה ע' ה' מכתב סכומים ומעולה שחשדים לפע'
 זקנתו כפי הטו את לבבו ועבד עז' כפי הנגלה מהפסוקים
 הגה לא באמר שלהינתו סלם ששלמים שעז' אינה יצאה ע'
 מכלל הרת וגם מה שחלקו עליו אם ממש שהיה להם חלק
 לש"ה אם לא והכת קול שיצאה מן השמים לגזור ולכסוק פ'
 היותו מן הע' פ' כי יחסב טענה תמוכה אם כפרהור אם
 כמעשה או שהיו זכיותיו כל כך גדולות ככמות וכאיכות
 כמו שכרחה מופטת המאמר שלא מנעוהו כפירתו מ'
 מהסגנת ע'ה' וכן מה שכתבא ש"כ הקדוש מחכמים אחרים
 גדולים יבאו לדעות זרות בחק האמונה. אמנם מאמר ה' אבד
 הוא אנו מבואר הפ' שאם כן יהיה כל כופר בעקר אמת
 ל' לכונן ממנו עתכנו ובעל שמואל הכה יתה' קב

וזהו עיקר המעשה והוא

תקיה אמונת **התורה** בלתי חולקת אצל הפלחה אחרי
 חזם כינו הכתובים כהפסד והפסדו שהכונה בכתובים היא
 תה שהאמין **התורה** נסיה איפס' **התורה**
 שמהא איס מ' בלתי חולקת **התורה** נסיה איפס' **התורה**
 לחוכה מ' **התורה** להיותו בלתי חולקת **התורה**
 ולא יקרא ולא יסיה **התורה** זה כלו חוק מן השכל ומן
 האמונה ומת שפ' **התורה** יודע רכזו ומתכוין
 למירד בו. הכה האיס הזה היתה כפירתו יותר מבוזה מכל
 בפירה. כי לרוב חוב והינתו מרוב אל התאוות הגופניות
 היה מחקם מ' **התורה** חולקת אל האמת המכוונת
 אכלו ולזה היתה כפירתו יותר גדולה מאשר אכל מי
 פ' **התורה** בחק התורה למה טעונו הביאו אליהם
 או סקלטו **התורה** הוא גם כן כופר עם מיס לו
 התבצלת יותר נטה איס לחברי אל ש' **התורה** הכה מה
 מאר עקרו דברי הרב ז' בלו העקרים להאמת התורה
 ולשלמותה. וכן ראוי כי הרב בזה כרוב מאמריו שיעוינו
 דבריו פ' **התורה** ומספר וכי איס קלי ההבנה וכו'
 בטל באותם העקרים ומספרם אחרי חקירה ארובה ועמוקה
 אין ראוי איס כן להסתור אותה בקלות ולחלוק עליהם
 ולי נגר הרב שאלה בלו העקרים בבואת הגול והתחיות
 המתים נ' **התורה** ולבקש תשובה עליה. וס' **התורה**
 כבר הוכח בעקרים שהתורה לא תשתנה מן העולם ועד
 העולם ולא יסול ממנה אפי' תבאחד לשלמותה השלמות
 במה שפ' **התורה** להיות הכה ביאת הגול אשר הוא עקר
 ועקרי התורה שפי הכחות הרב ז' הוא ענין עתיד ומקווה
 וכן בלו דברי הרב. גם תחיות המתים הוא ענין עתיד
 ומקווה. וכמה שבעת היות יבא הגול וטחינו המתים
 פנה אז העקרים קלה ישתנו ב' יהיה עקר סכבר בא הגול
 ויהיה עקר סכבר יהיו הנומים ואז כפניו אז השכי עקרים
 תשתנה התורה כהפסד וכבר הוכח שלא תשתנה זה חלוק
 בלתי אשר והאמת שאס כניח ביאת הגול ומכלי פנדרפ' **התורה**
 אל מן עתיד או עובר וכן תחיות המתים בלתי **התורה**
 אל זמן הנה אז בלו העקרים לא תשתנה התורה בהסתנות
 אכל השכנו יבא מצד סכברף אז העקרים אל מן ולזה
 באמר שהעקרים הלה הם להאמין בבואת הגול ולשאמין
 בתחיות המתים בכלתי **התורה** ולמה ש' **התורה**
 יכחו בעקרי דת' ואמונתם סכבר בא הגול המדומה אכלם
 החכים הרב לסדר זה העקר בלסון עתיד לא שיהיה טבע
 העקר להכחו בלסון עתיד. ולזה אחרי ביאת הגול לא
 ישתנה העקר ויהיה העקר ביאת הגול לא סכבר בא או
 פ' **התורה** וכן בתחיות המתים למה שקצת מהפלוסופים
 שקראמ' **התורה** חכמו תחיות המתים בסוכ הדבר אל ה' **התורה**
 והתב' **התורה** עם הענווה שתימיות ואחר כן יחזרו
 להיקטר ולהתגמל וישבו פעם אחרת ואז יתיה ככל יוס
 יוס תחיות המתים טבעית והיא מחשבת בעלי הסכוכים
 שחופים טוב כל הדברים ב' **התורה** בלי מוס סכני כאשר
 ישבו ונדר חרומים קסמיים אשר זה ארעם כדו ופ' **התורה**
 וכבר פתר במאמריו סתבויים.

גם השתדלתי במתירתו במאמריו מוחם פדו לז' סדר בוס
 העקר כתב אותו על סס העבד' להוציא מהרעע פהום
 חמנם העקר הלא אינו תכופף אל זמן ולזה אחרי תחית
 איס הניה כרעית הרב אכלים וזוית' **התורה** וכשלאים
 בשלמות התורה יהיה העקר ק' **התורה** עלי מוס פנוי וס' **התורה**
 עקר תחיות המתים גם ככל לסאול את ה' **התורה** להם
 לא חכה בעקרים היות השם ית' פועל ברצון כי הוא העקר
 הגדול אשר עליו תבנה התורה פלה כי יבאשר ככחיה היותו
 ית' פועל ברצון לא יהיה מקום לחוס הלך מהתורה ויאמר
 והענוס וההפגח והכבויה הכל יסדר אל לזאת היה י' **התורה**
 להכח עקר היות השם ית' פועל ברצון ועבר הכחתי לעל
 אך זה העקר הוא פתח התורה כל' והתבונה כי היות
 השם ית' פועל ברצון הוא קודם על הדו' האומ' והמופתי'
 וכמו שפ' **התורה** למעלה כי לא היה מקום לאומתים אט לא היה
 השם ית' פועל ברצון. אכל הדו' העופתים והשלום הן
 התחלות האמונה לא עקריה ופ' **התורה** כהוא כולל רוב ד'
 העקרים אשר כותבת התורה ואפ' **התורה** וכבואת הכבויה
 ונפ' **התורה** וההפגח והשכר והענוס. וכי לזה בלו
 דתו לעברו וכיאת הגול ותחיות המתים כל לו העקרים
 היו כוא סיו איס לא היה השם ית' פועל ברצון הכה התחיות
 מזה בלו דעת הרב בעקרים והדברו הקוסיות והשאלות אשר
 בעשו עליו והתבאר מוס כלו אך מי שמוס העקרים ט'
 וכן מציאותה האחרות ושחקת הנשמות. וידעת השם
 ית' וההפגח והיכולת ושכחיה והכבויה והתכלית.
 שהיא ומספר בלתי מדוקדק ולמה שהכחירה איכס מעקרי
 האמונה כמו שכתבתי למעלה וכן התכלית הוא הולך
 מדברית שכחירה כי כל ארם כחה מהוא ארם יפעל פעולותיו
 והעצמיות לתכלית גס היכולת כבר התבאר לעלה
 ס' **התורה** לשום אות עקר גם אין הידיעה וההפגח סכי
 עקרים מתחלטים לאמונה פי ההפגח פ' **התורה** כידיעה
 ותהידיעה פשוטת ההפגח. **התורה** איכס מי שמכה העקרים
 שלום והם מציאותה האחרות מן השמים ושכר וענוס. **התורה**
 רכס ממאלה יתעטבו האחרים וכי אין לעקרים היגבר
 קודמים פנה לזה הדבור פכים מוס פי אשר סכאמר היות
 האחרות ושחקת הנשמות וסלוק הזמניות. **התורה** וכי ראוי
 פיענר למעלתו שבים כלס למציאותה האחרות הוא עקר
 העקרים וכמו שאמר הרב ישוד ה' **התורה** ועמוד החכמות
 והוא ישוד ה' **התורה** באמונס ועמוד החכמו' כי כל החכמו'
 יעלו אל סכלובו' **התורה** והיא תפיה מציאות עם סכרל
 כפי האמת אשר לזה מציאותה האחרות ש' **התורה** וכן
 באמר כי כבואת הכבויה וכבואת מ' **התורה** וקבלת התורה.
 וכחיותה הפרס הקודם לז' הוא פננס מן השמים ושפגח
 וגמול וענוס ותחיות וגול יסוכו אל קשפגח ולא ככחיס
 פזה ומספר העקרים אכל סכאמר זה הפחלט כבר התבאר
 חלוטו. וככלל כסלמת כוונת הספר הזה סכקרא דרך
 אמונס סכח וסול וסודא לא לאמונה ת' **התורה** ונסלם
 נשלם זה הספר להרפים בחשון שנת ר' פ' **התורה**

עניניו
 מאמר 56
 1595

207

אלה חברים אלהים
 ואלה חברים אלהים
 ואלה חברים אלהים
 ואלה חברים אלהים

יבכר האומות
 וישארו וישארו
 וישארו וישארו
 וישארו וישארו

יהא בארומם
 ויהא בארומם
 ויהא בארומם
 ויהא בארומם

והוא יהא יהא
 והוא יהא יהא
 והוא יהא יהא
 והוא יהא יהא

יהא יהא יהא
 יהא יהא יהא
 יהא יהא יהא
 יהא יהא יהא

יהא יהא יהא
 יהא יהא יהא
 יהא יהא יהא
 יהא יהא יהא

אל יסיר המלך
 ואל יסיר המלך
 ואל יסיר המלך
 ואל יסיר המלך

והוא יהא יהא
 והוא יהא יהא
 והוא יהא יהא
 והוא יהא יהא

יהא יהא יהא
 יהא יהא יהא
 יהא יהא יהא
 יהא יהא יהא

יהא יהא יהא
 יהא יהא יהא
 יהא יהא יהא
 יהא יהא יהא

יהא יהא יהא
 יהא יהא יהא
 יהא יהא יהא
 יהא יהא יהא

יהא יהא יהא
 יהא יהא יהא
 יהא יהא יהא
 יהא יהא יהא

ט

י

יג

יד

טז

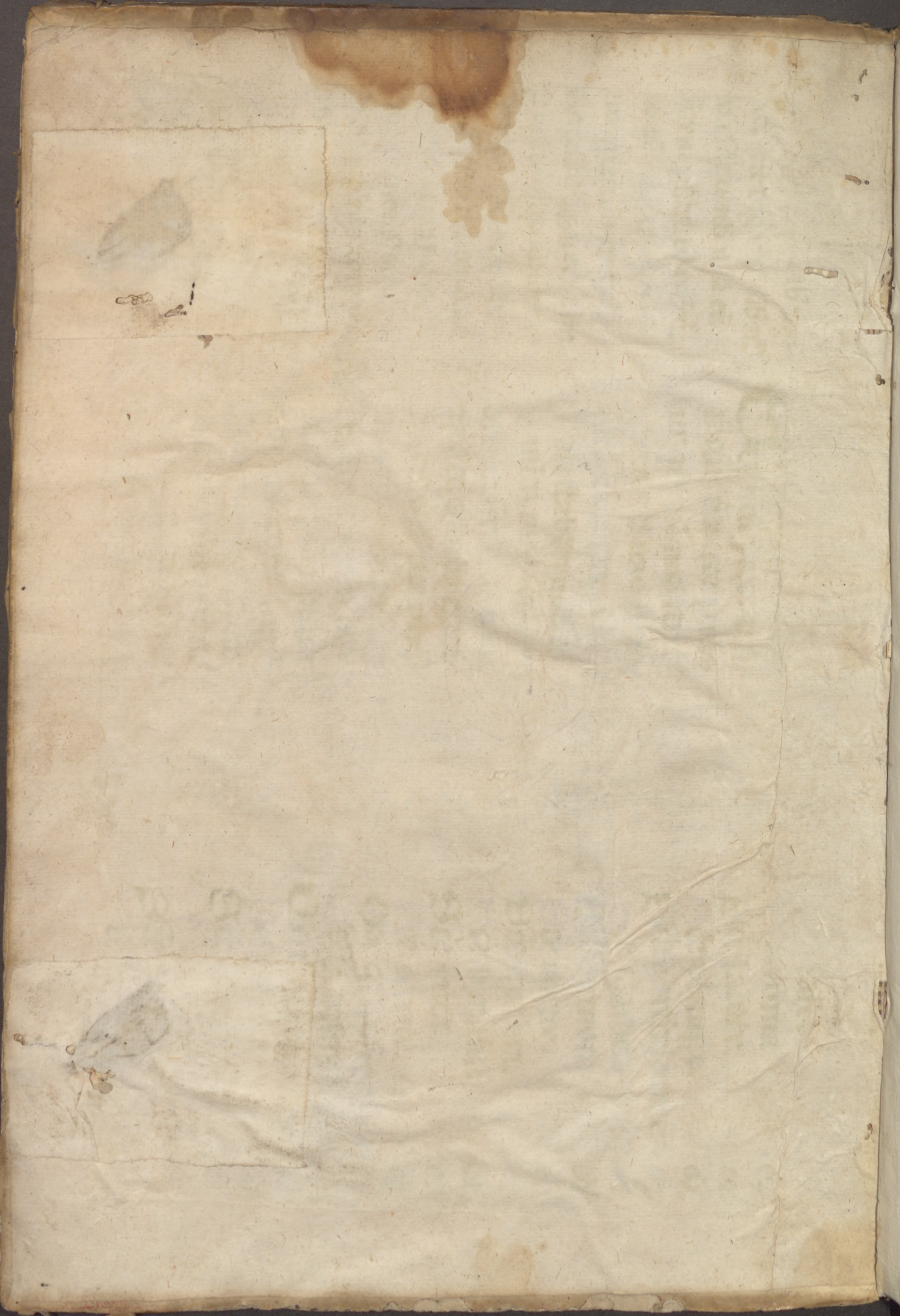
יח

יט

219

Handwritten text in the upper right quadrant, appearing to be a list or notes, though the characters are faint and difficult to decipher.

182

182

Faint, illegible text in the left column, possibly a list or index.

Faint, illegible text in the right column, possibly a list or index.

Small red stamp or mark on the left margin.

B
182.

הנהגת אשכול ביישוב
אחד אמונה
1822

אשכול

309